ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Clancy_Tom-Ruda_boure.PDB

PDB Name: Clancy_Tom-Ruda_boure
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.2.2006
Modification Date: 5.2.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Rudá bouře

Tom Clancy

Poděkování

Je bohužel nemožné, abychom s Larrym poděkovali všem, kteří nám při přípravě této knihy tolik pomohli. Kdybychom se o to jen pokusili, riskovali bychom, že vynecháme jména lidí, jejichž pomoc byla více než důležitá. Vy všichni, kteří jste nedbali ztraceného času, odpovídali na nekonečné otázky a své odpovědi nám dopodrobna vysvětlovali my víme, kdo jste a co jste pro nás udělali. Vy všichni jste v téhle knize. Zvláštní poděkování však patří kapitánovi, důstojníkům a mužům na palubě FFG-26, kteří po celý týden seznamovali obyčejného suchozemce s tím, v čem spočívá poslání námořníků.
Úkolem námořnictva od nepaměti bylo ovlivňovat, leckdy i rozhodovat vývoj na souši. Bylo tomu tak ve starém Řecku; v Římě, který vybudoval svou námořní sílu, aby dobyl Kartágo; ve Španělsku, jehož armáda se neúspěšně pokusila přemoci Anglii; a nejvíce zřejmé to bylo v Pacifiku a Atlantiku během obou světových válek. Moře vždy poskytovalo člověku poměrně levnou dopravu a snadné spojení na velké vzdálenosti. Rovněž zajišťovalo jistý úkryt, protože být za horizontem znamenalo být z dohledu a prakticky mimo dosah. V celé západní historii bylo moře útočištěm, oporou a zdrojem pohybu a ti, kdo neuspěli na moň zejména Alexandr, Napoleon a Hitler neuspěli ani v dějinách.
Edward L. Beach
Strážci moře

Slovo autora

Tato kniha vznikla už před jistou dobou. Larryho Bonda jsem poznal prostřednictvím inzerátu v časopise Amerického námořního ústavu Pioceedings, když jsem si zakoupil jeho bojovou hru „Harpoon“. Ukázalo se, že jde o hru mimořádně užitečnou, jež mi posloužila jako prvotní zdroj inspirace pro knihu Hon na Rudý říjen. Zaujala mě natolik, že jsem toho léta (1982) odjel na setkání příznivců bojových her, sešel se s Larrym osobně a stali jsme se blízkými přáteli. V roce 1983, kdy vznikal Rudý říjen, jsme s Larrym začali hovořit o jednom z jeho projektů: „Convoy-84“, hře, jež by vycházela ze hry „Harpoon“, ale odehrávala by se v severním Atlantiku. Tato myšlenka mě nadchla a oba jsme začali přemýšlet, jak kolem tohoto nápadu vystavět knihu. Oba jsme si totiž uvědomili, že nikdo kromě ministerstva obrany zatím důkladně nepromyslel, jak by taková bitva s využitím moderních zbraní vypadala. Čím víc jsme o tom hovořili, tím zajímavější nám ta myšlenka připadala. Zanedlouho jsme si už pohrávali s hrubým obrysem knihy a snažili se najít způsob, jak námět omezit na zvládnutelný rozměr ale provést to tak, aby ze scény nezmizel žádný ze základních prvků. (Ukázalo se, že dosáhnout věrohodného vyústění je velký problém, jehož řešením jsme strávili nekonečné debaty a ne zrovna málo vášnivých sporů!) Ačkoli Larryho jméno nefiguruje na titulní straně, toto dílo je jeho právě tak jako moje. Nikdy jsme si neurčovali, kdo co udělá, a přece se nám podařilo tuto knihu dokončit jako spoluautorům, ačkoli naší jedinou smlouvou bylo podání rukya ještě jsme se u toho skvěle pobavili. Nyní je na čtenáři, aby posoudil, jak se náš záměr naplnil.

NEDOSTATEČNÁ POJISTKA

NIŽNEVARTOVSK, R.S.F.S.R.

Pohybovali se plynule, potichu a odhodlaně, nad hlavami se jim klenulo hvězdné nebe západní Sibiře. Šlo o muslimy, ačkoli z jejich řeči by to poznal jen málokdo. Hovořili rusky se zpěvným přízvukem Ázerbájdžánců, který jejich ruským kolegům připadal bůhvíproč zábavný. Tři z nich právě splnili těžký úkol týkající se nákladních vozů a vagonů otevřeli

stovky nakládacích pístů. Jejich velitelem byl Ibrahim Tolkadze, ten však nešel v čele. Vedl je Rasul, rozložitý bývalý rotmistr jednotek ministerstva vnitra, jenž této chladné noci zabil už šest lidí tři pistolí, kterou ukrýval pod kabátem, a tři holýma rukama. Nikdo je neslyšel. Rafinerie ropy je velmi hlučným místem. Těla ukryli ve stínu a vydali se Tolkadzeho autem splnit další část úkolu. Ústřední řídicí středisko bylo vhodně umístěno v moderní třípodlažní budově uprostřed celého komplexu. Nejméně pět kilometrů na každou stranu se nacházely krakovací věže, nádrže, katalytické komory a všude vedly tisíce kilometrů velkoobvodových trub, díky nimž se Nižnevartovsk řadil mezi největší světové rafinerie. Nebe v nepravidelných intervalech osvětlovaly zážehy plynu, ve vzduchu se vznášel zápach ropných destilátů: leteckého petroleje, benzinu, nafty, N204 pro mezikontinentální střely, mazacích olejů různých stupňů a složitých petrochemikálii rozlišovaných jen alfanumerickými předponami. Tolkadzeho žigulíkem dojeli k cihlové budově bez oken, zastavili na vyhrazeném místě, a zatímco se Tolkadzeho společníci krčili na zadním sedadle, on sám vykročil ke dveřím. Za skleněnými dveřmi pozdravil Ibrahim člena ostrahy, ten se na něho usmál a natáhl ruku pro jeho propustku. Bezpečnostní opatření tu byla na místě, ale jelikož rafinerie fungovala už čtyřicet let, nikdo je nebral jinak než jen jako další z byrokratických formalit života v Sovětském svazu. Strážce popíjel, jelikož alkohol představoval jediný způsob úlevy v této drsné, studené zemi. Oči měl zamlžené a úsměv příliš strnulý. Tolkadze vytáhl propustku a strážce se pro ni sklonil. Už se nenarovnal. Poslední věcí, kterou muž pocítil, byl chladný konec hlavně Tolkadzeho pistole na hlavě, a zemřel, aniž by vlastně věděl proč a jak. Ibrahim obešel stůl a sebral zbraň, kterou strážce často ukazoval technikům, jejichž klid hlídal. Zvedl jeho tělo a nechal je klesnout na stůl další dělník noční směny, co spí ve službě a pak mávl na své společníky. Rasul s Mohamedem vyrazili ke dveřím. „Je čas, bratři.“ Tolkadze podal svému vysokému příteli strážcovu pušku AK-47 a nábojový pás. Rasul zkontroloval, zda je v hlavni náboj a zbraň odjištěna. Pak si přehodil pás přes rameno, zaklapl bajonet na místo a pak poprvé té noci promluvil: „Ráj čeká.“ Tolkadze se zklidnil, uhladil si vlasy, narovnal kravatu a na bílý laboratorní plášť si připevnil propustku, načež se svými druhy odešel po schodech nahonz. Podle platného řádu mohl být člověk vpuštěn do hlavní řídicí místnosti, až když ho poznal jeden z lidí uvnitř. Tak se také stalo. Nikolaj Barsov byl očividně překvapen, když Tolkadzeho zahlédl v malém okýnku ve dveřích.

Dnes přece nesloužíš, Išo.“

„Odpoledne se mi porouchal jeden píst, a než jsem odešel, zapomněl jsem zkontrolovat průběh oprav. Víš, o co jde pomocný plnicí píst technického benzinu číslo osm. Kdyby nefungoval ještě zítra, museli bychom to vést jinudy, a víš, co to znamená.“ Barsov souhlasně zabručel. „To máš pravdu, Išo.“ Postarší inženýr se domníval, že Tolkadzemu se ta poloruská zdrobnělina jeho jména líbí. Šeredně se pletl. „Ustup trošku, otevřu tuhle příšernou záklopku.“ Těžké ocelové dveře se otevřely směrem ven. Barsov Rasula s Mohamedem dosud neviděl, a ani teď neměl moc času. Do hrudi se mu zaryly tři náboje z kalašnikova. V hlavní řídicí místnosti byla skupina dvaceti techniků. Připomínalo to tu dopravní kancelář na nádraží nebo velín v atomové elektrárně. Vysoké stěny byly protkány schematickými nákresy potrubí se stovkami žároviček indikujícími stav toho kterého ventilu. To však bylo pouze hlavní schéma. Jednotlivé části systému se dále dělily na samostatné tabulky, jež kontroloval převážně počítač a neustále je sledovala i polovina přítomných techniků. Žádný z nich nemohl ty tři výstřely přeslechnout. Ale nikdo z nich nebyl ozbrojen. Rasul se začal s elegantní trpělivostí pohybovat po místnosti, bravurně ovládal svůj kalašnikov a proti každému z techniků vypálil jednu střelu. Nejprve chtěli utéct ale pak si uvědomili, že Rasul je žene do rohu jako dobytek, aby je zabil. Dva muži se odvážně vrhli k telefonům, aby přivolali bezpečnostní tým KGB. Rasul jednoho z nich zastřelil, ale druhý se schoval za řadu řídicích konzol a zamířil ke dveřím, u nichž stál Tolkadze. Ibrahim si všiml, že je to Boris, miláček strany, představitel místní stranické organizace, muž, který z něj udělal svého „přítele“ a terč posměchu ruských techniků. Ibrahim si pamatoval každý případ, kdy se k němu tohle bezbožné prase chovalo povýšeně, jako k cizinci dovezenému z divočiny jen pro pobavení svých ruských pánů. Tolkadze zvedl svou pistoli.

„Išo!“ křikl muž pln strachu a překvapení. Tolkadze ho střelil do úst a doufal, že Boris nezemřel příliš rychle, a slyšel tedy úlevu v Tolkadzeho hlase: „Pohane.“ Měl radost, že Borise nezabil Rasul. Jeho nemluvný společník může mít všechny ostatní. Ostatní inženýři křičeli, vrhali šálky, židle, knihy. Nebylo však kam utéct, před tím snědým vysokým zabijákem se neměli kde schovat. Někteří zvedli ruce ve zbytečném gestu. Někteří se dokonce hlasitě modlili ale nikoli k Alláhovi, což by je možná mohlo zachránit. Jak se Rasul přibližoval ke krvavému rohu, křik slábl. Když zastřelil posledního, usmál se, protože si uvědomoval, že tohle upocené pohanské prase mu bude sloužit v ráji. Znovu nabil a pak prošel řídicí místností zpět. Každé tělo ještě probodl bajonetem a do čtyř z nich, která ještě jevila známky života, vpálil další kulky. Na tváři se mu objevil blažený, spokojený výraz. Aspoň pětadvacet bezvěrců po smrti. Pětadvacet cizinců už nebude bránit jeho lidu v cestě k Bohu. Opravdu vykonal Alláhovo dilo! Třetí z nich, Mohamed, se dal do práce, jakmile Rasul zaujal své stanoviště na konci schodiště. Odešel do zadní části místnosti, přepnul ovládání systému z automatického režimu na plně manuální, a odpojil tak veškeré automatické bezpečnostní systémy. Ibrahim, velmi systematicky založený muž, plánoval a ukládal do paměti všechny detaily tohoto úkolu po dlouhé měsíce, ale přesto měl v kapse popis kroků. Vytáhl ho a položil vedle hlavní kontrolní tabule. Rozhlédl se po kontrolkách, aby se zorientoval, pak ještě chvíli počkal. Ze zadní kapsy vytáhl nejcennější věc, jakou vlastnil, polovinu koránu po dědečkovi, a otevřel ho na libovolné stránce. Byla to kapitola o koňsti. Dědečka mu zabili během protimoskevských protestů, jeho otec se styděl za bezmocnou podřízenost státu bezvěrců a Tolkadze sám se nechal zlákat ruskými učiteli k budování jejich bezbožného systému. Další učitelé z něj vychovali petrochemického inženýra, aby pracoval v nejvýznamnější státní rafinerii v Ázerbájdžánu. Až tam ho zachránili bohové jeho předků, a to prostřednictvím strýce, „nelegálního“ imáma, který zůstal Alláhovi věrný a zachránil tuto potrhanou část koránu, již kdysi vlastnil jeden z Alláhových bojovníků. Tolkadze přečetl jeden odstavec: Bezvěrci se tě sice pokusili úskoky zajmout, zabit tě nebo vyhnat a své Isti meli dobře promyslené; jenže Bůh využívá vlastních lsti. A Bůh je nejschopnější ze lstivých. Tolkadze se usmál, naplněn jistotou, že toto bylo nejlepší znamení v plánu, jejž uskutečňují ruce mocnější než jeho.

Vyrovnaně a sebevědomě začal naplňovat svůj osud. Nejprve gazolin. Zavřel šestnáct řídicích ventilů nejbližší z nich tři kilometry odsud a deset jich otevřel, čímž přesměroval tok osmdesáti milionů litrů gazolinu, který se začal valit z řady nakládacích ventilů. Nevzňal se okamžitě. Tolkadzeho trojice nezanechala na místě žádné pyrotechnické nástroje, jež by zažehly tuto první z řady katastrof. Ibrahim se domníval, že pokud skutečně konají dílo Alláhovo, pak jim jejich Bůh nepochybně pomůže. A tak se také stalo. Malý nákladní vůz projíždějící nakládací oblastí zatočil trochu moc rychle, na rozlitém gazolinu dostal smyk a bokem narazil do jednoho z podpůrných sloupů. Stačila jediná jiskřička... do prostoro nakládky vagonů už zatím proudily další litry. Pro hlavní potrubní jističe měl Tolkadze zvláštní plán. Rychle zadal příkaz do počítače a děkoval Alláhovi, že Rasul si při práci s puškou počínal tak obratně, že nezničil nic důležitého. Hlavní potrubí vedoucí z nedalekého těžebního pole mělo průměr dva metry a ke všem těžebním jámám vedlo několik odboček. Ropa putující tímto potrubím měla vlastní hmotnost a setrvačnost, jež byla dána tím, že pumpy dodávaly do potrubí další a další ropu. Ibrahim svými příkazy rychle otevřel a zavřel několik ventilů. Potrubí na několika místech puklo, počítač však pumpy nezastavil. Unikající surová ropa proudila těžebním polem, kde stačila jediná jiskra, aby se zkáza v zimním větru rozšířila. Další puklina vznikla nad řekou Obem, kde se potrubí s ropou křížilo s plynovodem. „Fízlové jsou tady!“ křikl Rasul chvíli před tím, než se členové týmu KGB pro rychlé nasazení přiřítili nahoru po schodech. Malá dávka z kalašnikova zabila první dva, zbytek týmu se zastavil za otočkou schodiště a jejich mladý velitel nechápal, do čeho se to připletli. Po celé řídicí místnosti se rozezněly nejrůznější automatické poplašné systémy. Na hlavní tabuli bylo vidět čtyři rozrůstající se požáry, jejichž okraje označovala blikající červená světla. Tolkadze přešel k hlavnímu počítači a odlepil z něj pásku zakrývající digitální ovládací kódy. Náhradní se nacházely v dolním výklenku a jediní muži v okruhu deseti kilometrů, kteří znali správnou kombinaci, leželi v této místnosti mrtvi. Mohammed spěšně vytrhával ze zdi všechny telefony v místnosti. Celá budova se otřásla výbuchem benzinové nádrže vzdálené dva kilometry odsud. Třesknutí granátu oznámilo další postup týmu KGB. Rasul střelbu opětoval a výkřiky umírajících mužů se svou intenzitou téměř rovnaly poplašným sirénám. Tolkadze odběhl do rohu. Podlaha tu byla lepkavá od krve. Otevřel dvířka skříňky s pojistkami, přehodil hlavní jistič a pak do skříňky vypálil kulku. Ten, kdo se pokusí vše napravit, bude muset pracovat potmě. Bylo hotovo. Ibrahim si všiml, že jeho mohutného přítele smrtelně zranily střepiny z granátu. Potácel se, ze všech sil se snažil udržet na nohou vedle dveří, aby své společníky ubránil do poslední chvíle. „„Uchyluji se k Pánu všech světů, „ zvolal Tolkadze pyšně směrem k bezpečnostní jednotce, z níž ani jeden člen neuměl arabsky. „ ‚Ke králi mužů, k Bohu mužů, před zlostným našeptáváním ďábla...“ Velitel týmu vyskočil zpoza schodiště a svou první dávkou vyrazil Rasulovi pušku z jeho náhle ochromených rukou. Vzduchem proletěly další dva granáty a velitel se znovu schoval za roh. Utéct nebylo kam ani proč. Mohammed s Ibrahimem stáli nehybně u dveří a granáty poskakovaly po dlažicích na podlaze. Zdálo se, že vše kolem nich zachvacují plameny, a jen jejich přičiněním zachváti požár cely svět. Allahu akhbar!“ SUNNYVALE, KALIFORNIE „Panebože!“ hlesl vrchní seržant. Požár, který vypukl v poli gazolinu a nafty, měl takovou intenzitu, že jej zaznamenala geostacionární družice časného varování třicet osm tisíc kilometrů nad Indickým oceánem. Odtud odešel signál do přísně tajného střediska amerického letectva. Velitel hlídky v ústavu pro družicové řízení byl plukovník letectva. Otočil se na vrchního technika: „Zaměřte to.“ „Ano, pane.“ Seržant zadal svému počítači příkaz, po němž kamery družice změnily svou cidivost. Jakmile záře na obrazovce zeslábla, družice rychle zjistila zdroj tepelné energie. Počítačem ovládaná mapa na obrazovce jim udala i přesnou polohu. „Pane plukovníku, jedná se o požár v rafinerii ropy. Sakra, vypadá to na pořádnej oheň! Za dvacet minut nad tím územím proletí další družice, její dráha není ani sto dvacet kilometrů od oblasti.“

„Rozumím,“ přikývl plukovník. Pozorně sledoval obrazovku, aby se ujistil, že se zdroj tepla nepohybuje, zároveň pravou rukou zvedal přímý telefon do velitelství protivzdušné obrany NORAD v Cheyenneské hoře v Coloradu. „Tady Středisko Argus. Žádám o bleskové spojení s vrchním velitelem protivzdušné obrany.“ „Moment,“ řekl hlas na druhém konci.

„Tady CINCNORAD,“ ohlásil se další muž, vrchní velitel protivzdušné obrany. „Tady plukovník Burnette ze Střediska Argus. Zjistili jsme výrazný teplotní impulz v oblasti šedesát stupňů padesát minut severní šířky a sedmdesát šest stupňů čtyřicet minut východní délky. Místo je registrováno jako rafinerie ropy. Zdroj se nepohybuje, opakuji, zdroj se nepohybuje. Za dvacet minut dorazí k oblasti družice KH-11. Předběžně odhaduji, pane generále, že jde o rozsáhlý požár rafinerie.“ „Nemůže jít o laserový útok na vaši družici?“ zeptal se CINCNORAD. Nedalo se vyloučit, že Sověti si chtějí pohrát s jejich družicí. „Negativní. Světelný zdroj je infračervený po celém viditelném spektru, nikoli, opakuji, nikoli monochromatický. Za pár minut budeme vědět víc, pane. Prozatím to vypadá na rozsáhlý pozemní požár.“ O třicet minut později už to věděli jistě. Piůzkumná družice KH-11 se dostala nad horizont v dostatečné blízkosti, aby jejích osm kamer mohlo ten zmatek zachytit. Signál pak odešel na geostacionární komunikační družici K a Burnette mohl shonu přihlížet v „reálném čase. Naživo a v barvách. Oheň už zachvátil polovinu rafinerie a více než polovinu nedalekého těžebního pole, další hořící surová ropa se valila z prasklých potrubí do Obu. Sledovali, jak se oheň šíří, plameny ještě rozdmýchával vítr o síle šedesáti kilometiů za hodinu. Kouř zastínil převážnou část plochy, ale infračervené senzoiy jím pronikly a zobrazily množství tepelných zdrojů, což mohly být jedině rozlehlé hořící kaluže chemikálii rozlitých po zemi. Burnettův seržant byl z východního Texasu a jako chlapec pracoval na ropných polích. Vyvolal ve dne pořízené fotografie té oblasti a porovnal je s aktuálním stavem, aby zjistil, které části rafinerie jsou v plamenech. Hergot, pane plukovníku.“ Seržant pomalu kroutil hlavou. V jeho hlase n byly slyšet zkušenosti. „Ta rafinerie je v háji, pane. Oheň se bude šířit větrem, takže to nezastavěj ani náhodou. Rafinerie je na odpis, šlus, bude hořet možná tři čtyři dny některý části možná i tejden. A jestli se jim nepovede najít způsob, jak to zastavit, zdá se, že se můžou rozloučit i s těžebním polem, pane. Při dalším přeletu družice už to bude hořet celý, ze všech vrtů bude cákat hořící ropa... Pane jo, tohle jim teda nepřeju!“ „Říkáte, že rafinerie je ztracená? Hm.K Burnette se díval na nahraný záznam snímků z družice. „Je to jejich nejnovější a největší, než se jim povede se z té ztráty vzpamatovat, asi to ovlivní

jejich produkci ropy. A jakmile se jim podaří uhasit požáry v polích, budou muset znova promyslet produkci zemního plynu a nafty. Na Rusy je ale spolehnutí v jedný věci jakmile je postihne průmyslová katastrofa, nestrkaj nos jinam. Pro naše ruské přátele je to značná pohroma, seržante.K Tato analýza byla příštího dne potvrzena CIA a den poté ještě britskou a francouzskou bezpečnostní službou. Všichni se mýlili. I 6 PODIVÍN
Datumčas 31/Ol-06:15 Strana 01 z Ol Požár v SSSR
BCPožár v SSSR, Bjt, 1809.FL.
Z nižnevartovského ropného pole hlášen ničivý požár.FL. EDS: Prioritně přesunuto pro středeční PMs.FL. Autor: William Blake.FC. Vojenský a výzvědný dopisovatel AP
Washington (AP) „Nejzávažnější požár ropného pole od katastrofy v Mexico City v roce 1984 nebo požáru v Texas City v roce 1947 rozzářil noc ve střední části Sovětského svazu," uvedly to vojenské a výzvědné zdroje ve Washingtonu. Požár zaznamenaly americké „národní technické prostředky", což je termín, který obvykle označuje průzkumné družice Ústřední výzvědné služby. Zdroje v CIA odmítly událost jakkoli komentovat. Zdroje v Pentagonu tuto zprávu potvrdily a zdůraznily, že energie vzniklá při požáru dosáhla takových hodnot, že na krátkou chvíli zavládla na velitelství protivzdušné obrany obava, zda se nejedná o případné odpálení střely namířené proti Spojeným státům nebo o pokus oslepit americké varovné družice laserem, případně jinými pozemními prostředky.
Zdroj zdůraznil, že ani na chvíli však nevznikla potřeba zvýšit pohotovost amerických sil ani uvést americké jaderné síly do vyššího stupně pohotovosti. „Všechno skončilo za necelých třicet minut," dodal zdroj. Ruská zpravodajská agentura TASS nevydala žádnou potvrzující zprávu, ale Sověti o podobných událostech informují jen zřídka. Skutečnost, že americké úřady zmínily další dvě průmyslové nehody, naznačuje, že oheň si mohl vyžádat mnoho obětí na životech. Zdroje blízké ministerstvu obrany nechtěly spekulovat o možných obětech mezi civilním obyvatelstvem, petrochemický komplex však těsně sousedí s městem Nižnevartovsk. Nižnevartovské ropné těžební pole zajišfuje podle amerického Petrolejového institutu přibližně 31,3% sovětské produkce surové ropy a přilehlá nově postavená nižnevartovská rafinerie asi 17,3% veškeré výroby zpracované ropy. „Naštěstí," vysvětlil Donald Evans, mluvčí institutu, „ropa hoří pod zemí jen velmi špatně, takže lze očekávat, že oheň za pár dní sám dohoří." Vzhledem k tomu, jak vel kou část rafinerie však oheň zasáhl, lze předpokládat značný rozsah škod. „Když už se musí něco opravit, většinou je to pořádně drahé," řekl Evans. „Ale Rusové mají dostatečné náhradní kapacity v jiných rafineriích, které to mohou nahradit, zejména s ohledem na to, jak pokročily práce v moskevském komplexu."
Evans nechtěl o příčině požáru spekulovat, ale řekl: „Počasí s tím souviset mohlo. My jsme také měli několik problémů na polích na Aljašce, které nám hodně zamotaly hlavu. Kromě toho, každá rafinerie je sama o sobě pro vznik požáru ideálním prostředím, jedinou obranou proti tomu je inteligentní, opatrný a řádně vyškolený personál." Jde o poslední z řady problémů sovětského ropného průmyslu. Teprve loni v listopadu na plenárním zasedání ústředního výboru komunistické strany bylo přiznáno, že výnosy z obou východosibiřských polí „nesplnily původní očekávání". Toto zdánlivě zdrženlivé vyjádření je západními kruhy bráno jako pichlavá výtka odvolanému ministrovi pro petrochemický průmysl Zatyžinovi, jehož nahradil Michail Sergetov, bývalý šéf leningradské komunistické strany. Ten je považován za vycházející hvězdu sovětské strany. Jde o technokrata se zkušenostmi v průmyslu i ve stranické práci. Sergetovova snaha o reorganizaci sovětského ropného průmyslu by prý mohla trvat několik let. APBAOl-31 0501VČ.FL. **Konec zprávy** MOSKVA, R.S.F.S.R. Michail Eduardovič Sergetov neměl ani čas si tu zprávu ze zpravodajského servisu přečíst. Odvolali ho z jeho oficiální dači v březovém háji u Moskvy do Nižnevartovska, kde strávil pouhých deset hodin, než měl podat hlášení v Moskvě. Jsem ve funkci teprve tři měsíce, pomyslel si v prázdné kabině letounu IL-86, a zrovna se musí stát tohle! Jeho dva hlavní zástupci, schopní mladí inženýři, zůstali na místě a snažili se v tom zmatku nějak vyznat, zachránit, co se dá. On zatím pročítal své poznámky na dnešní schůzi politbyra. Při boji s požárem zahynulo tři sta mužů a jen zázrakem necelé dvě stovky obyvatel Nižnevartovska. To bylo sice smutné, nicméně nešlo o významný počet, pokud ovšem pomineme skutečnost, že ty zkušené lidi budou muset nahradit další zkušení pracovníci z jiné raňnerie. Rafinerie sama byla zničena téměř celá. Rekonstrukce si vyžádá nejméně dva až tři roky, odrazí se v poklesu národní produkce potrubí i dalších položek využitelných pouze v podnicích tohoto druhu: patnáct milionů rublů. A kolik speciálního vybavení bude potřeba nakoupit v zahraničí? Kolik na to padne cenných valut a zlata? A to byly ještě ty dobré zprávy. Ted ty špatné: oheň, který zachvátil těžební pole, zcela zničil všechny vrty. Doba potřebná k nápravě nejméně třicet šest měsíců! Třicet šest měsiců, pomyslel si Sergetov smutně, pokud se nám podaři přesunout vrtaci soupravy, aby znovu vyvrtaly každý vrt, a zároveri musime přestavět systémy pro zvýšeni těžby ropy. Po dobu nejméně osmnácti měsiců bude v Sovětském svazu značný nedostatek ropy. Spiše však po třicet měsiců. Jak to ovlivní naše hospodářství? Vytáhl z aktovky blok a začal zběžně počítat. Let trval tři hodiny a nebýt pilota, který mu přišel oznámit, že už přistáli, byl by si toho Sergetov ani nevšiml. Přimhouřenýma očima se rozhlédl po zasněženém okolí letiště Vnukovo-2, vyhrazeného pro VIP, a sešel po schůdcích k přistavené limuzíně ZIL. Vůz okamžitě odjel, nezastavil u žádného z bezpečnostních postů. Promrzlí důstojníci milice se postavili do pozoru, když limuzína projížděla kolem nich, a pak se při teplotě pod bodem mrazu začali znovu zahřívat. Svítilo slunce a až na pár slabých vysokých mráčků bylo nebe jasné. Sergetov se díval z oken, v hlavě mu stále běžela čísla, jež ovšem už šestkrát přepočítal. Jeho řidič mu oznámil, že politbyro už na něj čeká. Sergetov byl kandidátem politbyra, členem bez volebního hlasu. V politbyru byl teprve šest měsíců, takže spolu s dalšími osmi mladšími kolegy radil tňnácti mužům, kteří pak přijímali rozhodnutí, jež hýbala Sovětským svazem. Měl na starost výrobu a rozvod energie. V této funkci byl od září a zrovna začínal dávat dohromady svůj plán celkové reorganizace sedmi regionálních všesvazových ministerstev, jež se zabývala energetikou a většinu času trávila spíš vzájemnými hádkami v jediné ministerstvo, a to by spadalo přímo pod politbyro a sekretariát strany a nemuselo by postupovat zdlouhavě přes Radu ministrů. Zavřel oči a děkoval bohu třeba nějaký existuje, pomyslel si že jeho první návrh, podaný před pouhým měsícem, se týkal bezpečnostní a politické spolehlivosti mnoha těžebních polí. Vyslovil se zejména pro další rusifikaci jinak převážně

„zahraničního“ personálu. Proto se nestrachoval o svou vlastní kariéru, která až doposud byla jedním dlouhým úspěchem. Pokrčil rameny. Úkol, před nímž stojí teď, zcela jistě rozhodne o jeho budoucnosti. Možná i o budoucnosti jeho vlasti. Zil jel po Leningradském prospektu, jenž přecházel v Gorkého ulici, hnal se středovým pruhem, který policie vyhrazovala pro vládní a stranické činitele. Projeli kolem hotelu Intourist na Rudé náměstí a konečně dorazili k bráně do Kremlu. Tady řidič musel zastavit na třech bezpečnostních postech. Kontrolu prováděly jednotky KGB a příslušníci Tamanských stráží. O pět minut později už limuzína zastavila přede dveřmi budovy Rady ministrů, jediné moderní budovy uprostřed pevnosti. Zdejší ostraha znala Sergetova od vidění, zasalutovala a otevřela mu dveře, aby zůstal na mrazu co nejkratší dobu. Politbyro se od uplynulého měsíce scházelo zde, v místnosti ve čtvrtém patře, protože jeho obvyklá schůzovní místnost v budově Arzenálu procházela opožděnou rekonstrukcí. Starší muže ztráta starého carského pohodlí netěšila, ale Sergetovovi moderní budova vyhovovala. Říkal si, že je načase, aby se vedení strany obklopilo díly socialismu a opustilo čalouněné pohodlí Romanovců. Když vstoupil, v místnosti vládlo naprosté ticho. Být to v Arzenálu, uvědomil si čtyřiapadesátiletý Sergetov, připomínala by tato místnost svou atmosférou pohřeb a těch už bylo dost. Stranu pomalu opouštěli starci, kteří přežili stalinský teror, a ke slovu se konečně dostávala nová špička, všichni „mladí“ muži kolem padesáti a šedesáti let. Výměna stráží. Probíhala pomalu. V osobě nového generálního tajemníka. Ale i ten už byl dědečkem. Sergetovova občas napadlo, že než všichni tihle staří lidé odejdou, zestárne i on sám. Ale když se rozhlédl po místnosti, připadal si hodně mladý. „Dobrý den, soudruzi,“ pozdravil Sergetov a podal kabát jednomu z asistentů, jenž okamžitě odešel a zavřel za sebou dveře. Ostatní muži vzápětí přistoupili ke svým židlím. Sergetov si sedl na své místo ve středu pravé řady. Generální tajemník zahájil schůzi. Jeho hlas zněl rázně a věcně. „Soudruhu Sergetove, můžete přednést svou zprávu. Nejprve bychom rádi slyšeli vaše vysvětlení, co se vlastně stalo.“ „Soudruzi, včera přibližně ve dvacet tři hodin moskevského času vstoupili do ústředního řídicího střediska nižnevartovského ropného komplexu tři ozbrojení muži a spáchali velmi rafinovanou sabotáž.“ „O koho šlo?“ zeptal se ministr obrany ostře.
„Identifikovali jsme jen dva z nich. Jeden z banditů byl elektrikář. Ten třetí...“ Sergetov vytáhl z kapsy identifikační kartu a hodil ji na stůl, „... byl vrchní inženýr I. M. Tolkadze. Zjevně použil svých vědomostí k tomu, aby rozpoutal rozsáhlý požár, který se vlivem silného větru rychle šířil. Bezpečnostní tým KGB zareagoval okamžitě. Jediný dosud neidentifikovaný zrádce tři z těchto mužů zabil nebo zranil puškou, již ukradl ostraze budovy, která byla také zastřelena. Poté, co jsem vyslechl seržanta týmu KGB ponzčík byl zabit, když vedl své muže musím říct, že ta skupina zareagovala rychle a dobře. Zrádce zneškodnili během několika minut, ale nebylo v jejich silách zabránit celkovému zničení podniku, jak rafinerie, tak i těžebních polí.“ „Jestliže ta skupina reagovala tak rychle, proč se jim nepodařilo tomu zabránit?“ zeptal se ministr obrany zlostně. Tolkadzeho propustku si prohlížel s jasnou nenávistí v očích. „Co tam ten zatracený muslim vůbec dělal?“ „Soudruhu, práce v sibiřských polích je náročná a místa, která tam máme, se nám podařilo obsadit jen s velkými obtížemi. Můj předchůdce se rozhodl povolat tam zkušené pracovníky z polí v oblasti Baku. To nebylo moudré rozhodnutí. A jistě si vzpomenete, že můj první loňský návrh směřoval ke změně této politiky.“
„Nezapomněli jsme, Michaile Eduardoviči,“ řekl předseda. „Pokračujte.“ „Ostraha nahrává veškeré telefonické i rádiové přenosy. Tým rychlého nasazení vyrazil na místo za necelé dvě minuty. Budova ostrahy stojí bohužel hned vedle bývalého řídicího střediska. Nová budova byla postavena o tři kilometry dál, to poté, co jsme před dvěma roky zakoupili počítačové vybavení ze Západu. Mělo být postaveno i nové stanoviště ostrahy, k tomu účelu byl zakoupen i materiál. Zdá se ovšem, že tento stavební materiál odcizili ředitel komplexu a místní tajemník strany a využili ho na stavbu dač u řeky o pár žádné reakce. Oba muži byli bez jediného slova odsouzeni k smrti. Formality zpracují příslušná ministerstva. Sergetov pokračoval: „Nařídil jsem zvýšenou ostrahu všech petrochemických podniků. Na můj příkaz byly též zatčeny rodiny obou identifikovaných zrádců v Baki a v tuto chvili je pečlivě vyslýchá státní bezpečnost, a s nimi i jejich známé a spolupracovníky.“ „Než se týmu podařilo zrádce zneškodnit, došlo k takovému poškození řídicích systémů těžebních polí, že propukl velký požár. Zrádcům se podařilo zničit řídicí zařízení natolik, že i kdyby ostraha dokázala přivolat skupinu techniků, aby katastrofu zastavili, zřejmě by nedokázali zachránit vůbec nic. Tým KGB byl nucen budovu, jež později shořela, evakuovat. Nic víc udělat nemohli.“ Sergetov si vybavoval ožehlou tvář seržanta, jak se mu po puchýřích na tváři kutálely slzy, když mu události popisoval.
„A hasiči?“ zeptal se generální tajemník.
„Více než polovina z nich zemřela při boji s ohněm,“ odpověděl Sergetov. „S nimi přes sto občanů, kteří se k nim přidali, aby komplex zachránili. Opravdu to není jejich vina, soudruhu. Jakmile ten bastard Tolkadze rozpoutal tohle peklo, bylo by bývalo snazší pokusit se ovládnout zemětřesení. Oheň je už z velké části uhašen, protože většina ropy uskladněné v rafinerii vyhořela během asi pěti hodin, a k tomu přispělo i zničení vrtů v těžebním poli.“ „Ale jak mohlo k takové katastrofě dojít?“ zeptal se jeden ze starších členů strany. Sergetova překvapovala klidná atmosféra v místnosti. Sešli se snad dříve a záležitost prodiskutovali předem? „Má zpráva z 20. prosince popisovala známá rizika. Z té místnosti se doslova řídila práce pump a ventilů na ploše přes sto kilometrů čtverečních. Totéž platí o všech našich komplexech pro těžbu zemního plynu. Z jediného centra může člověk, který se v řídicích postupech vyzná, manipulovat s nejiůznějšími systémy, jak se mu zachce, a může způsobit i sebedestrukci objektu. Tolkadze tyto znalosti měl. Byl to Ázerbájdžánec vybraný ke zvláštnímu školení pro svou inteligenci a značnou loajalitu, studoval na moskevské státní univerzitě s výborným prospěchem a měl dobrou pověst i v řadách místní stranické organizace. Zdá se ovšem, že mohlo jít i o náboženského fanatika schopného rozsáhlé zrady. Všichni lidé zabití v řídicí místnosti byli jeho přátelé nebo si to aspoň mysleli. Po patnácti letech ve straně měl slušný plat, získal si profesní respekt svých kolegů, měl vlastní automobil. Jeho posledními slovy byl pronikavý výkřik k Alláhovi,“ dodal Sergetov suše. „Spolehlivost lidí z této oblasti nelze bezpečně odhadnout, soudruzi.“ Ministr obrany znovu přikývl. „Jak tedy tato událost ovlivní naši produkci ropy?“ Polovina mužů v místnosti se naklonila dopředu, aby nepřeslechla Sergetovovu odpověď. „Soudruzi, po dobu nejméně jednoho roku, spíše však až tří let, se musíme rozloučit s třiceti čtyřmi procenty naší celkové

produkce surové ropy.“ Sergetov zvedl oči od poznámek a všiml si, jak se tváře ostatních kříví jako po povelu. „Bude nezbytné znovu vyvrtat každý vrt a zavést potrubí z polí do rafinerie a jinam. Souběžná ztráta rafinerie je vážná, ale nejde o bezprostřední ohrožení, protože rafinerii lze postavit znovu, navíc se jedná jen asi o sedminu našich zpracovatelských kapacit. Největší rána pro naše hospodářství plyne ze ztráty surové ropy.“ .“Vzhledem k chemickému složení nižnevartovské ropy je však ztráta produkce ještě o něco závažnější. Sibiřská ropa je ‚lehká, což znamená, že obsahuje neobyčejně vysoké procento nejhodnotnějších součástí těch, jichž je možno využít k výrobě benzinu, technického benzinu a motorové nafty. Čistá ztráta v těchto konkrétních oblastech činí čtyřicet čtyři procent produkce benzinu, čtyřicet osm technického benzinu a padesát procent motorové nafty. Tato čísla jsou předběžné výpočty, k nimž jsem dospěl během letu 22 sem, ale mělo by to být plus minus dvě procenta. Přibližně za jeden den budou mít mí lidé přesnější výpočty.“ „Polovina?“ zeptal se generální tajemník tiše. „Správně, soudruhu,“ odpověděl Sergetov.
„A za jak dlouho se podaří výrobu obnovit?“
„Soudruhu generální tajemníku, pokud tam svezeme všechny vrtací soupravy a udržíme je v provozu po čtyřiadvacet hodin denně, odhaduji, že se nám podaří obnovit produkci za dvanáct měsíců. Likvidace následků katastrofy zabere nejméně tři měsíce, a další tři si vyžádá přesun našeho zařízení. Teprve pak bude možno zahájit vrtání. Jelikož máme přesné informace o umístění i o hloubkách vrtů, můžeme z rovnice vyřadit obvyklý prvek nejistoty. Za rok tedy za šest měsíců od chvíle, kdy začneme s novým vrtáním můžeme vrty začít znovu napojovat, k úplnému obnovení vrtů dojde během dalších dvou let. Zatímco se tohle bude dít, bude potřeba přemístit i naše systémy ZTR...“ „A to je co?“ zeptal se ministr obrany. „Systémy pro zvýšení těžby ropy, soudruhu ministře. Kdyby šlo o relativně nové vrty, natlakované podzemním plynem, ohně by hořely celé týdny. Jak víte, soudruzi, značná část ropy z těchto vrtů byla už vytěžena. Pro vyšší produkci se do vrtů pumpuje voda, díky níž vystupuje na povrch více ropy. Rovněž to ale může způsobit poškození vrstev s ložisky ropy. To je skutečnost, kterou se naši geologové snaží v tuto chvíli prozkoumat. Když došlo k výpadku elektrické energie, zmizela síla vyhánějící ropu ze země a požáry v těžebních polích začaly rychle vyhasínat. Z velké části dohořívaly, už když moje letadlo odlétalo do Moskvy.“ „Takže ani za tři roky nemusí dojít k plnému obnovení produkce?“ zeptal se ministr vnitra. „Správně, soudiuhu ministře. Pro stanovení odhadu celkové produkce neexistuje žádný vědecký podklad. Podobná situace ještě nikdy nenastala, ani na Západě, ani na Východě. V průběhu příštích dvou tří měsíců můžeme vyvrtat několik zkušebních vrtů, a ty nám prozradí víc. Inženýři, jež jsem nechal na místě, připravují vše potřebné, aby k tomu došlo co nejdříve s vybavením, které tam je k dispozici.“
„Dobře,“ přikývl generální tajemník. „Další otázkou je, jak dlouho může stát fungovat na téhle bázi.“ Sergetov se znovu sklonil nad své poznámky. „Soudruzi, nelze popřít, že jde o bezprecedentní pohromu pro naše hospodářství. Zima nás připravila o nezvykle vysoké zásoby těžké ropy. Určité energetické výdaje musí zůstat relativně nedotčené. Například výroba elektrické energie si v loňském roce vyžádala třicet osm procent zásob našich ropných produktů, tedy mnohem více, než bylo plánováno, a to vlivem nedostatků v těžbě uhlí a zemního plynu, které měly snížit poptávku po ropě. Rehabilitace těžby uhlí z důvodů nedostatečné modernizace potrvá nejméně pět let. A těžbu zemního plynu v současné době negativně ovlivňují povětrnostní podmínky. Z technických důvodů je velice složité pracovat s tímto vybavením v podmínkách extrémního chladu...“ „Tak ty smrady líný prostě přinuťte k větším výkonům!“ navrhl předseda moskevského výboru strany. „Nejedná se o dělníky, soudruhu.“ Sergetov vzdychl. Jde o stroje. Mráz zatěžuje víc kov než lidi. Vybavení a nástroje praskají, protože jsou zkrátka přemrzlé. Povětrnostní podmínky ztěžují i dodávky náhradních dílů na těžební pole. Marxismemleninismem počasí neovlivníme.“
Jak složité by bylo skrýt vrtné operace?“ zeptal se ministr obrany. Sergetova ta otázka překvapila. „Složité? Naopak, soudruhu ministře, to je nemožné. Jak chcete ukrýt několik stovek vrtacích souprav, z nichž každá dosahuje výšky dvaceti až čtyřiceti metrů? To je stejné jako snažit se utajit plesecké komplexy pro odpalování střel.“ Sergetov si poprvé všiml, že generální tajemník s ministrem obrany na sebe mrkli.
„Pak tedy musíme snížit spotřebu ropy při výrobě elektřiny,“ řekl generální tajemník. „Soudruzi, dovolte mi, abych vám předložil několik přibližných čísel týkajících se naší spotřeby ropných produktů. Jen podotýkám, že to říkám zpaměti, protože výroční ministerská zpráva se právě dokončuje.“ „Minulý rok jsme vyrobili 589 milionů tun surové ropy. Oproti plánovanému objemu je to o třicet dva miliony tun méně, a i skutečná hodnota byla možná jen díky pomocným přístupům, o nichž jsem se tu zmínil. Přibližně polovina této produkce se částečně upravila na mazut nebo těžkou palivovou naftu používanou v elektrárnách, továrních hořácích a podobně. Většinu této ropy prostě nelze zpracovat jinak, protože máme jen tři promiňte, teď už jen dvě rafinerie s moderními katalytickými krakovacími komorami, v nichž se těžká ropa přemění na lehké produkty.“ „Palivo, které vyrobíme, se v naší zemi použije několika způsoby. Jak jsme již viděli, osmatřicet procent jde na výrobu elektrické energie, velkou část tohoto dílu naštěstí představuje mazut. Co se týče lehčích paliv motorové nafty, benzinu a leteckého benzinu zemědělská produkce a potravinářský průmysl, doprava zboží, veřejná spotřeba, osobní doprava a v neposlední řadě i vojenské účely si vyžádaly více než polovinu naší loňské produkce. Jinak řečeno, soudnzzi, když vyloučíme nižnevartovské pole, koncoví uživatelé, jež jsem právě zmínil, spotřebují víc, než jsme schopni vyprodukovat, aniž co zbude na metalurgii, těžké strojírenství, chemický průmysl a stavebnictví, a nelze pomýšlet ani na to, že určitý objem vyvezeme našim bratrským socialistickým spojencům ve východní Evropě a jinde ve světě.“ „Abych se vrátil k vaší konkrétní otázce, soudruhu generální tajemníku. Snad se nám podaří mírně snížit spotřebu lehkých paliv při výrobě elektric 24 ké energie, ale už teď jsme zaznamenali značný nedostatek její výroby, který občas zapříčiní částečná zatemnění nebo naprosté výpadky v dodávkách elektrické energie. Další snižování výroby elektriny nepříjemně ovlivní tak důležité státní zájmy, jako jsou průmyslová výroba a železniční doprava. Jistě si vzpomenete, že před třemi lety jsme za účelem úspory pohonných hmot experimentovali s přeměnou vyrobené elektřiny, což mělo za následek poškození elektrických motorů po celé doněcké průmyslové oblasti.“ A co uhlí a zemní plyn?“ n „Soudruhu generální tajemníku, těžba uhlí je už teď

šestnáct procent pod plánovaným objemem a stále klesá, a tudíž velká část průmyslových kotlů a elektráren přešla na naftu. Navíc převod těchto podniků zpět na uhlí je nákladný a zdlouhavý. Přestavba na plyn je lákavější a levnější alternativou, již pečlivě prozkoumáváme. Ani těžba zemního plynu nesplňuje plánované hodnoty, ale situace se zlepšuje. Očekávali jsme, že v tomto roce překročíme plán. Zde musím rovněž připomenout skutečnost, že velká část našeho zemního plynu jde na vývoz do západní Evropy. Představuje to pro nás zdroj valut, za něž nakupujeme zahraniční ropu a samozřejmě též obilí.“ Člen politbyra zodpovědný za zemědělství sebou při této zmínce trhl. Kolik mužů, přemýšlel Sergetov, přišlo o život kvůli tomu, že se jim nepodařilo přivést sovětské zemědělství k životu? Samozřejmě nikoli současný generální tajemník, kterému se jaksi podařilo postoupit výš i přes neúspěchy v tomto resortu. Ale dobří marxisté by neměli věřit na zázraky. Jeho zvolení do funkce předsedy mělo též svou cenu, jakou Sergetov začínal chápat teprve teď. „Takže jaký je váš závěr, Michaile Eduardoviči?“ zeptal se ministr obrany nervózně. „Soudruzi, musíme toto břemeno unést co nejlépe, abychom na každé úrovni našeho hospodářství pracovali co nejefektivněji.“ Sergetova ani nenapadlo hovořit o zvýšení dovozu ropy. Ztráta, již právě popsal, by si vyžádala třicetinásobné zvýšení dovozu, přičemž současné valutové rezervy by pokryly maximálně dvojnásobek. „Budeme muset zvýšit výrobu a kontrolu kvality v podniku pro výrobu vrtacích souprav ve Volgogradu a nakoupit další vrtací zařízení ze Západu, abychom mohli rozšířit výzkum na známých polích. A budeme muset zrychlit tempo výstavby našich jaderných elektráren. Abychom zajistili stávající produkci, můžeme omezit dodávky pro nákladní a osobní automobily jak všichni víme, v tomto sektoru dochází k obrovským ztrátám, jedná se možnáaž o třetinu celkové spotřeby. Zároveň můžeme dočasně snížit množství paliv spotřebovávaných armádou, možná i přesměrovat výrobu těžkého strojírenství pro armádní účely na nezbytné průmyslové oblasti. Máme před sebou tři velmi těžké roky ovšem pouze tři „ , dodal Sergetov optimisticky.

„Soudruhu, vaše zkušenosti v oblasti zahraničních věcí a obrany nejsou příliš bohaté, že?“ zeptal se ministr obrany. Nikdy jsem nepředstíral opak, soudruhu ministře,“ odpověděl Sergetov uvážlivě. Já vám tedy řeknu, proč je tento postup nepřijatelný. Pokud uděláme, co navrhujete, Západ se o naší krizi dozví. Zvýšení nákupu zařízení pro těžbu ropy a neutajitelná aktivita v Nižnevartovsku jim dají příliš,jasně najevo, co se tu děje. Budou mít pocit, že jsme zranitelnější. A taková zranitelnost nezůstane bez odezvy. Nehledě na to,“ udeřil pěstí do dubové desky stolu, „že navrhujete snížení dodávek nafty pro složky, jež nás chrání před Západem!“ „Soudruhu ministře, jsem inženýr, nikoli voják. Chtěl jste ode mě technické zhodnocení, a to jsem vám poskytl.“ Sergetov hovořil klidným hlasem. „Tato situace je velmi vážná, ale například naše strategické raketové síly tím vůbec ohroženy nejsou. A copak ty samotné nestačí k naší ochraně před im perialisty, než se naše situace zlepší?“ Jestli ne, tak proč byly vůbec vytvořeny? pomyslel si Sergetov v duchu. Tolik peněz do tak neproduktivní oblasti. Copak nestačí porazit Západ desetkrát? K čemu dvacetkrát? A najednou nestačí ani to?

„A napadlo vás, že nám Západ nemusí povolit nákup toho, co potřebujeme?“ zeptal se stranický teoretik. „Kdy nám kapitalisté odmítli prodat...“ „Kdy proti nám mohli kapitalisté použít takovouhle zbraň?“ zeptal se generální tajemník. „Vůbec poprvé má Západ šanci nás zničit během jediného roku. Co když nám teď znemožní nákup obilí?“ Na to Sergetov nepomyslel. S ohledem na další neúrodu, sedmou za posledních jedenáct let, byl Sovětský svaz nucen nakoupit velké množství obilí. A jediným spolehlivým zdrojem byla letos Amerika a Kanada. Špatné počasí na jižní polokouli zapříčinilo neúrodu v Argentině a zčásti i v Austrálii, zatímco Spojené státy a Kanada zaznamenaly tradičně kvalitní úrodu. Ve Washingtonu i v Ottawě právě probíhaly rozhovory k dojednání takového obchodu; Američané nekladli jeho uskutečnění žádné překážky, jen s tou výjimkou, že vysoká cena dolaru činila jejich obilí neúměrně drahým. Doprava obilí přes oceán však potrvá měsíce. Jak těžké by asi bylo, pomyslel si Sergetov, aby se zásilka z „technických důvodů“ zpozdila nebo se v kritickém okamžiku dokonce zastavila? Rozhlédl se kolem sebe. Dvaadvacet mužů, z nichž jen třináct skutečně rozhodovalo o všem jeden z nich navíc dnes chyběl mlčky zvažovalo situaci, kdy více než dvě stě padesát milionů sovětských pracujících a země dělců bude hladovět, navíc ve tmě, zatímco vojska Rudé armády, minister stva vnitra a KGB zjistí, že jejich vlastní zásoby paliv a tedy i výcvikové a přesunové možnosti jsou vyčerpány. 26

Členové politbyra patřili k nejmocnějším lidem na světě, a to v mnohem větší míře než jejich západní kolegové. Nezodpovídali se nikomu, ani ústřednímu výboru strany, ani Nejvyššímu sovětu, a už vůbec ne lidu vlastní země. Tito muži už celé roky nebyli na ulici v Moskvě, z domu i zpět je vozily na zakázku vyrobené limuzíny s řidičem, bydleli v luxusních bytech v Moskvě nebo v honosných dačách mimo město. Nakupovat chodili do střežených obchodů vyhrazených elitě, léčili je lékaři na klinikách určených pouze pro elitu. Z toho důvodu se tito muži považovali za pány svého osudu. Teprve teď jim ale začínalo docházet, že jako všichni lidé i oni jsou ovládáni osudem, který je vlivem jejich obrovské osobní moci ještě o něco vzpurnější. Kolem nich se rozprostírala země, jejíž obyvatelé měli špatnou stravu a byty a kde jediným zbožím, kterého byl opravdu dostatek, byly malované znaky a hesla opěvující sovětský pokrok a solidaritu. Někteří muži za tímto stolem takovým heslům opravdu věřili, to Sergetov věděl. Někdy jim věřil i on, zejména při vzpomínce na své idealismem poznamenané mládí. Ale sovětský pokrok národ nenasytil, a jak dlouho se sovětská solidarita udrží v srdcích lidí hladových, promrzlých a žijících ve tmě? Budou pak pyšní na střely ukryté v sibiřských lesích? Na každoročně vyráběné tisíce tanků a děl? Budou se i pak dívat na nebe, kde létá orbitální stanice Saljut, a budou pociťovat nadšení nebo spíš budou přemýšlet, co asi jí jejich elita? Před necelým rokem byl Sergetov oblastním představitelem strany v Leningradě, pozorně poslouchal, jaké vtipy a stížnosti mu lidé z jeho štábu přinesli z ulic, z front na dva bochníky chleba, zubní pastu nebo boty. Žil zcela mimo realitu života v Sovětském svazu a často přemýšlel, zda jednoho dne neztěžkne břemeno na hřbetě běžného pracujícího natolik, že ho přestane snášet. Jak by se to pak dozvěděl? Nebo i teď? Narod, nazývali to pyšně. To slovo mužského rodu bylo i přesto znásilněno ve všech možných smyslech: masy, abstraktní skupina mužů a žen, kteří se každý den v Moskvě a po celé zemi lopotí v továrnách a kolchozech a skrývají své myšlenky za masky bez úsměvu. Členové politbyra se domnívali, že tihle dělníci

a rolníci svým vůdcům veškerý luxus spojený se zodpovědností přejí. Život v zemi se přece hodně zlepšil. Tak zněla dohoda. Ale ta se měla brzy porušit. K čemu dojde pak? Mikuláš II. to nevěděl. Tihle muži ano. Ticho prolomil ministr obrany. „Musíme zkrátka získat víc ropy. Jinak nám hrozí ochromené hospodářství, hladovějící obyvatelstvo a snížená obranyschopnost země. A dopady této alternativy jsou nepřípustné.“ Ale na nákup ropy nemáme peníze,“ podotkl jeden z kandidátů.
„Tak si ji prostě vezmeme.“
FORT MEADE, MARYLAND Bob Toland se zamračil na kus koláče. Sladké bych neměl, pomyslel si analytik výzvědných zpráv. Ale zásobovací oddělení Agentury pro národní bezpečnost jim servírovalo dezert jen jednou týdně, koláče měl navíc nejraději a šlo jen o dvě stě kalorii. Nic víc. To je jen dalších pět minut na rotopedu doma. Co říkáš na ten článek v novinách, Bobe?“ zeptal se ho jeden z kolegů.
„Myslíš ten o ropným poli?“ Toland se podíval na kolegovu bezpečnostní průkazku. Neměl povolení pro družicové výzvědné akce. „Vypadá to, že si tam pořádně zatopili.“
„Nic oficiálního se k tobě nedostalo?“
Řekněme, že do novin se to dostalo z míst s přístupem k vyšším stupňům utajení, než mám já. „
„Přísně tajné tedy pro tisk?“ Oba se zasmáli.
„Něco na ten způsob. V tom článku byla informace, kterou jsem já nedostal „ , řekl Toland napůl pravdivě. Oheň se podařilo uhasit a lidé z jeho oddělení spekulovali o tom, jak to Rusové dokázali tak rychle. „Nemělo by jim to moc uškodit. Tam přece nejezdí každý léto miliony lidí na dovolenou autem, ne?“
„To asi ne. Jakej je ten koláč?“
„Ujde to.“ Toland se usmál a přemýšlel, jestli těch pět minut navíc oprav du potřebuje. MOSKVA, R.S.F.S.R. Politbyro se znovu sešlo druhý den v půl desáté ráno. Nebe za dvojitými okny bylo šedivé a sypaly se z něj těžké vločky, které dopadaly na půl metru silnou vrstvu sněhu. Sergetov si pomyslel, že na stráních Gorkého parku se dnes bude určitě sáňkovat. Jistě odklidí sníh i ze dvou zamrzlých jezer, aby se mohlo při umělém osvětlení a hudbě Čajkovského a Proko jeva bruslit. Moskvané se budou v mrazu smát a popíjet vodku a nebudou tušit, co se odehrává zde, jakým směrem se budou ubírat jejich životy v příštích měsících.
Hlavní skupina politbyra se rozešla včera ve čtyři odpoledne, pět mužů tvořících Radu obrany se sešlo o samotě. Na zasedání tohoto rozhodujícího orgánu nebyli vpuštěni ani řádní členové politbyra. Z portrétu na konci místnosti je pozoroval Vladimír Iljič Uljanov Lenin v životní velikosti, tento svatý ruské revoluce, vlasy nad klenutým čelem měl sčesané dozadu jakoby odváté čerstvým vánkem, svýma pronikavýma očima hleděl vstříc skvělé budoucnosti, již jeho pevná tvář sebevědomě slibovala a o níž vědecký marxismusleninismus hovořil jako o historické nevyhnutelnosti. Skvělá budoucnost. Jaká budoucnost? ptal se Sergetov sám sebe. Co se 2S stalo s naší revolucí? Co se stalo s naší stranou? Copak si to soudruh Lenin představoval opravdu takhle? Sergetov se podíval na generálního tajemníka, toho „mladého“ muže, o němž si Západ myslel, že má vše zcela pod kontrolou, na muže, který se i teď podílel na změně. Jeho vzestup na nejvyšší stranický post byl pro některé včetně Sergetova překvapením. Západ k němu stále vzhlíží se stejnými nadějemi jako kdysi my, pomyslel si Sergetov. Nás z toho rychle vyléčil jeho vlastní příjezd do Moskvy. Další nesplněný sen. Muž, který po letech zemědělských kolapsů změnil vývoj k lepšímu, nyní aplikoval svůj povrchní šarm na větší obecenstvo. Pracoval ze všech sil to by uznal každý za tímto stolem ale stál před nesplnitelným úkolem. Aby se sem dostal, musel udělat příliš mnoho kompromisů, uzavřít příliš mnoho dohod se starou gardou. I ti „mladí“ muži, jež s sebou do politbyra přivedl, měli vlastní svazky s bývalým režimem. Ve skutečnosti se nezměnilo nic. Západ tento fakt zjevně nikdy nepochopil. Od dob Chruščova nikdy nevládl pouze jeden jediný člověk. Pravidlo silné ruky v sobě neslo nebezpečí zakotvená v dosud příliš živé paměti strany. Mladší muži slýchali zvěsti o čistkách za Stalina tak často, že si ta slova vzali k srdci, a ani armádě dosud nevyprchalo z paměti, co Chruščov provedl s jejími představiteli. V politbyru stejně jako v džungli bylo hlavním zákonem přežít a bezpečnost pro všechny spočívala v kolektivním vládnutí. Z toho důvodu nebyli muži voleni do vedoucí funkce ve straně ani tak pro osobní dynamismus, jako spíš podle zkušeností s prací ve straně v organizaci, která neodměňuje své členy za přílišné vyčnívání. Stejně jako Brežněv, Andropov a Černěnko i nynější šéf strany postrádal silnou autoritu, díky níž by ovládal tuto místnost jen vlastní vůlí. Musel učinit kompromisy, aby se na tuhle židli dostal, a bude muset učinit další, aby na ní mohl zůstat., Skutečné mocenské bloky tvořily takové abstraktní věci, jako jsou vztahy mezi muži, loajalita, která se měnila při sebemenší příležitosti a byla podmíněna jen osobním prospěchem. Skutečná moc se nacházela uvnitř strany samotné. Strana měla moc nad vším, ale už dávno ji neřídil jen jeden člověk. Stala se množinou zájmů, jež zde zastupovalo dalších dvanáct mužů. Ministerstvo obrany mělo svůj zájem, KGB, těžký průmysl a zemědělství jakbysmet. Každá zájmová skupina měla vlastní podíl na moci a šéf každého úseku se přátelil s ostatními jen proto, aby si pojistil vlastní pozici. Generální tajemník by se chtěl pokusit tento zvyk odbourat, chtěl by do postů, jež se uvolní postupně, jak budou staří ministři umírat, jmenovat muže oddané jeho osobě. Pozná pak i on, jako to zažili jeho předchůdci, že loajalita je za tímto stolem záležitostí velice pomíjivou? Prozatím s sebou nesl břemeno vlastních kompromisů. Jelikož jeho lidé ještě neseděli na všech místech, byl generální tajemník Ían představitelem skupiny, která by ho mohla sesadit stejně snadno, jako sesadila Chruščova. Co by na to řekl Západ, kdyby se dozvěděl, že ten „dynamický“ generální tajemník sloužil převážně jako vykonavatel vůle druhých? Ani teď nepromluvil jako první. „Soudruzi,“ začal ministr obrany. „Sovětský svaz musí mít dostatek ropy, alespoň o dvě stě milionů tun více, než jsme schopni vyrobit. Takové zásoby ropy existují, nacházejí se nedaleko od našich hranic v oblasti Perského zálivu je tam mnohem víc ropy, než budeme kdy potřebovat. Máme samozřejmě prostředky se těchto míst zmocnit. V průběhu dvou týdnů bychom mohli shromáždit takové množství letadel a mužstva, abychom tato ropná pole obsadili a zabrali je.“ „Bohužel nelze očekávat, že by na to Západ nezareagoval. Tatáž pole totiž zásobují západní Evropu, Japonsko a zčásti i Ameriku. Státy NATO nemají kapacity bránit tato pole konvenčními prostředky. Američané mají své složky rychlého nasazení, ty tvoří jedno

velitelství a několik členů mužstva. Ani s využitím předem připraveného vybavení ze základny Diego Garcia by nemohli naše letecké a mechanizované jednotky zastavit. Kdyby se o to pokusili, a nic jiného by jim nezbylo, jejich elitní jednotky by byly během několika dnů obklíčeny a zlikvidovány a jedinou alternativou by pak zůstaly jaderné zbraně. To je vážné riziko, jež nelze pominout. S jistotou víme, že americký válečný plán v takovémto případě s jadernými zbraněmi počítá. Ty jsou uloženy ve velkém množství na základně Diego Garcia a k jejich použití by zcela určitě došlo."
„Než tedy budeme moci přistoupit k obsazení Perského zálivu, budeme nuceni provést první krok. Musíme eliminovat NATO jako politickou a vojenskou sílu.
Sergetov seděl vzpřímeně na své kožené židli. Co to je, o čem to mluví? Ze všech sil se snažil zachovat neutrální výraz, zatímco ministr pokračoval. „Pokud se podaří neutralizovat NATO, Amerika bude v nanejvýš kuriózní situaci. Spojené státy budou schopny pokrýt své energetické potřeby ze zdrojů na západní polokouli a zbaví se nutnosti bránit arabské státy, jež židovská sionistická komunita v Americe stejně nijak nemiluje."
On tomu opravdu věří, pomyslel si Sergetov, skutečně věří, že Spojené státy budou jen nečjnně přihlížet? Na čem se včera na té večerní schůzi dohodli?
Alespoň ještě jeden člověk sdílel jeho obavy. „Takže jediné, co nám zbývá, soudruhu, je dobýt západní Evropu?" zeptal se jeden z kandidátů na členství. „Nejde ale o země, proti jejichž konvenčním zbraním nás varujete rok co rok? Každý rok nám vyprávíte o hrozbě, jakou pro nás představují všechny armády členských států NATO, a teď nám jen tak oznámíte, že je musíme dobýt? Promiňte, soudruhu ministře, ale nemají také Anglie a Francie vlastní jaderný arzenál? A proč by vlastně Amerika neměla splnit svůj smluvní závazek použít jaderné zbraně na obranu ostatních členů NATO?"
Sergetova překvapilo, že s těmito otázkami vyrukoval mladší člen. A ještě víc ho překvapilo, že na ně odpověděl ministr zahraničí. Takže další kamínek 30 do mozaiky. Ale co na to všechno říká KGB? Proč tu nemá svého zástupce? Předseda KGB se zotavuje po operaci, ale někdo od nich by tu přece být měl pokud se ovšem i tohle nevyřešilo včera večer. „Naše cíle musí být omezené, to je zřejmé. Tento úkol před nás staví řadu politických kroků. Nejprve musíme Ameriku ukolébat pocitem bezpečí na tak dlouho, dokud nebude na nějaký účinný útok příliš pozdě. Za druhé se musíme pokusit podkopat spójenectví států NATO v politickém slova smyslu." Ministr zahraničí se usmál, což nedělal často. „Jak víte, KGB na tomto plánu pracuje již několik let. Nyní se blíží k závěru. Celý postup vám v krátkosti vysvětlím." Učinil tak, a Sergetov se musel poklonit smělosti toho projektu. Zároveň pochopil nové rozložení sil v místnosti. Takže KGB. Mělo ho to napadnout. Ale bude zbytek politbyra jen přikyvovat? „Takže takhle to bude vypadat „ , pokračoval ministr. „Všechny věci zapadnou postupně na své místo. Za těchto předpokladů, pokud skutečně dojde k takovému zmatku, vyhlásíme náš nezájem přímo napadnout obě nezávislé jaderné mocnosti NATO, ačkoli se domníváme, že jaderná válka představuje nižší riziko než prodlužování současné situace v našem hospodářství." Sergetov se zaklonil ve své židli. Tak takhle je to: válka je menší riziko než studený, hladový mír. Rozhodnutí už padlo. Nebo snad ne? Mohla by určitá skupina ostatních členů politbyra vyvinout takový nátlak nebo vliv, aby to rozhodnutí zvrátila? Může si dovolit proti tomuto šílenství promluvit? Snad na začátek jen opatrnou otázku. „Máme prostředky NATO porazit?" Rychlost odpovědi ho zmrazila.
„Samozřejmě," odpověděl ministr obrany. „Na co myslíte, že máme armádu? Už jsme to prodiskutovali s našimi důstojníky." A když jste nás minuly měsíc žádal o více oceli na další nové tanky, soudruhu ministře, zdůvodrioval jste snad tento požadavek tim, že NATO je příliš slabé? ptal se Sergetov v duchu. jakým machinacím tu došlo? Promluvili i s vojenskými poradci nebo se ministr obrany spolehl na svou vlastní vychvalovanou odbornost? Svolil snad generální tajemmk k tomu, aby s ním ministr obrany a ministr zahraničí takhle mávali? Vznesl aspoň nějakou námitku? Takhle se tedy rozhoduje o osudu celých národů? Co by na to řekl Vladimír Iljič? „Soudruzi, to je šílenství!" řekl Pjotr Bromkovskij. Byl zde nejstarší, býl slabý, věk přes osmdesát let. V jeho slovech občas převážily nostalgické vzpomínky na doby, kdy členové komunistické strany skutečně věřili, že jsou určující silou dějin. S tím skoncovaly stalinské čistky. „Ano, stojíme před vážným hospodářským nebezpečím. Ano, je tím ohrožena i bezpečnost státuale nahradíme to snad ještě větší hrozbou? Zvažte, co se stane jak dlouho, soudruhu ministře, potrvá, než budeme schopni zahájit vaše dobývání NATO?"
„Jsem si jist, že naše armáda může být k bojovým operacím zcela připravena do čtyř měsíců." „Do čtyř měsíců. Doufám, že za čtyři měsíce budeme mít nějakou ropuaspoň tolik, abychom mohli začít válku!" Péťa byl sice stařec, ale žádný hlupák. „Soudruhu Sergetove," ukázal generální tajemník na Sergetova, a znovu se tak zbavil odpovědnosti. Na kterou stranu se přiklonit? Mladý kandidát neváhal. „Zásoby lehkých paliv motorového benzinu i nafty a podobně jsou v současnosti vysoké," musel Sergetov přiznat. „Během zimních měsíců kdy je spotřeba těchto produktů nejnižší vždy doplňujeme naše zásoby, k tomu se ještě přidají naše strategické zásoby, takže to postačí na pětačtyřicet..."
„Šedesát!" naléhal ministr obrany. „Pětačtyřicet dní je realističtější číslo, soudruhu," trval Sergetov na svém. „Můj odbor studoval spotřebu vojenských jednotek v rámci programu zvýšení strategických rezerv, což se v minulých letech dost podceňovalo. S ohledem na úspory v dalších oblastech a s několika průmyslovými oběťmi bychom mohli tuto dobu zvýšit na šedesát dní válečných zásob, možná dokonce na sedmdesát, a ještě vám poskytnout i další zásoby pro větší výcvikové možnosti. Krátkodobé ekonomické náklady by tak byly minimální, ale kolem poloviny léta by se to výrazně změnilo." Sergetov se odmlčel, nemálo rozčílen tím, jak snadno se připojil k nevyslovenému rozhodnutí. Zaprodal jsem svou duši... nebo jsem se zachoval jako vlastenec? Stal jsem se jedním z mužů u tohoto stolu? Nebo jsem jim jen řekl pravdu a co to je pravda? Jediné, čím si mohl být jist,. odpověděl si v duchu, je, že přežil. Prozatím.
„Jak jsem říkal už včera, máme omezené kapacity provést restrukturalizaci našeho ropného průmyslu. V tomto okamžiku se mí lidé domnívají, že devítiprocentnímu zvýšení spotřeby vojensky důležitých paliv lze vyhovět na základě naší snížené výroby. Upozorňuji však, že mí analytici rovněž varují před tím, že všechny stávající odhady spotřeby paliv v bojových podmínkách jsou značně optimistické." Konečně aspoň slabý náznak protestu. „Dejte nám pohonné hmoty,

Michaile Eduardoviči," usmál se ministr obrany chladně, „a my se postaráme o jejich řádné využití. Mí lidé odhadují, že je možné našich cílů dosáhnout do dvou týdnů, možná méně ale s ohledem na sílu armád NATO zvýším tyto odhady na třicet dní. A to je pořád v limitu." „A co když se NATO dozví o našich záměrech?" zeptal se starý Péťa. „Nedozví. Už teď připravujeme maskirovku, naši zastírací akci. NATO není silná aliance. Nemůže být. Ministri se hádají o příspěvky každé země na obranu. Jejich lid je nejednotný a líný. Nedokážou standardizovat své zbraně, takže jejich zásobovací situace je naprosto chaotická. A jejich nejdůležitější, nejmocnější člen se nachází na druhé straně oceánu, pět tisíc kilometrů daleko. Sovětský svaz je vzdálen od německých hranic jen půl dne jízdy vlakem. 32 Nicméně, Péťo, starý příteli, odpovím na tvou otázku. Pokud nic nevyjde podle plánu a naše záměry budou odhaleny, stále se můžeme zastavit, říct, že připravujeme cvičení, a vrátit se do předchozích pozic a nebýt na tom o nic hůř, než kdybychom neudělali nic. K útoku lze pristoupit, až když bude vše připraveno. Stáhnout se můžeme vždycky." Všichni za stolem věděli, že je to lež, ale velmi chytrá, takže nikdo neměl odvahu ji takto označit. Která armáda kdy byla zmobilizována jen proto, aby se po chvíli stáhla zpět? Nikdo další proti návrhu ministra obrany nevystoupil. Bromkovskij ještě pár minut protestoval, citoval Leninovy zásady týkající se ohrožení domova světového socialismu, ale ani to nikoho nevyburcovalo. Ohrožení státu respektive ohrožení strany a politbyra bylo zjevné. Situace už nemohla být vážnější. Jediným východiskem byla válka. O deset minut později přikročilo politbyro k hlasování. Sergetov a jeho dalších osm kolegů kandidátů jen přihlíželo. Výsledek hlasování byl jedenáct ku dvěma. Věci se daly do pohybu.
Denčas 03/02 17:15 Strana O1 z O1 Sovětské zprávy
BCSovětská zpráva, Bjt, 2310.FL.
TASS potvrdil požár ropného pole.FL.
EDS: Přesunuto pro sobotní odpolední vydání.FL.
Autor: Patrick Flynn.FC.
Moskevský korespondent AP
Moskva (AP) TASS, sovětská zpravodajská agentura, dnes potvrdil, že v západosibiřské oblasti Sovětského svazu došlo k „vážnému požáru". Na zadní straně oficiálního deníku komunistické strany Pravda se objevil článek o požáru s dodatkem, že „hrdinná protipožární brigáda" zachránila díky svým zkušenostem a hluboké oddanosti službě bezpočet životů a zároveň předešla vážnějšímu poškození nedalekých těžebních zařízení. Oheň, jejž podle listu zavinil „technický nedostatek" automatických řídicích systémů rafinerie, se rychle rozšířil, brzy se ho však podařilo uhasit, třebaže „nikoli bez obětí v řadách statečných mužů, kteří s živlem bojovali, a odvážných pracovníků, kteří svým soudruhům ochotně při spěchali na pomoc".
Ačkoli západní zpravodajské služby očekávaly opak, požár v oblasti se ve skutečnosti podařilo uhasit mnohem dříve. Západní představitelé nyní spekulují o použití vysoce sofistikovaného protipožárního systému zabudovaného do nižnevartovské rafinerie, díky němuž se Sovětům podařilo oheň uhasit. ABBA-2-3 16:01 VČ.FL. **Konec zprávy**
MĚŘENÍ SIL
MOSKVA, R.S.F.S.R.
„Ani se mě nezeptali," stěžoval si náčelník generálního štábu maršál Šavyrin. „Můj názor je nezajímá. Když mi ve čtvrtek v noci zavolali, už to politicky rozhodli. Kdy mě naposledy ministr obrany žádal o nějaké věcné připomínky?" „A co jsi jim řekl?" zeptal se maršál Rožkov, vrchní velitel pozemních vojsk. Odpovědí mu byl nejprve ironický úsměv. „Že ozbrojené síly Sovětského svazu jsou schopny tento úkol splnit, pokud budou mít čtyri měsíce na přípravu." „Čtyři měsíce..." Rožkov se díval z okna. Otočil se. „To nestačí." „Nepřátelské akce začnou patnáctého června," odpověděl Šavyrin. „Musíme být připraveni, Juriji. Co jsem mu měl rict jiného? Myslíš, že jsem mu měl říct ‚Je mi to líto, soudruhu generální tajemníku, ale sovětská armáda není schopna tento úkol splnit? Okamžitě by mě sesadil a nahradil mě někým ohebnějším víš asi, koho by na mé místo dosadil. Nebo by ses raději zodpovídal maršálu Bucharinovi...?" „Tomu hlupákovi!" vybuchl Rožkov. Právě Bucharin, tehdy ještě jako generálporučík, zavedl sovětskou armádu do Afghánistánu. Z hlediska profesních schopností nula, ale jeho politické konexe ho nejen zachránily, ale dokonce mu umožnily vystoupit až na vrchol vojenské moci. Je to chytrý člověk. Sám se do afghánských hor nikdy nevypravil, mohl se však ohánět svým skvělým plánem a stěžovat si, že nebyl dobře proveden. Pak se přesunul na místo velitele kyjevské vojenské skupiny, jež bylo tradiční branou k hodnosti maršála. „To on by pak seděl v téhle místnosti a diktoval by ti tvé vlastní plány," dodal Šavyrin. Rožkov zavrtěl hlavou. Oba muži byli přáteli od doby, kdy každý z nich velel tanku v jedné brigádě, s níž stihli závěrečný útok na Vídeň v roce 1945. „Jak to tedy provedeme?" zeptal se Rožkov. „Rudá bouře," odpověděl maršál lakonicky. Rudá bouře představovala plán, kdy mechanizované jednotky napadnou západní Německo a Nizozemí. Byl neustále aktualizován s ohledem na změny ve struktuře sil na obou stranách. Počítal s dvou až třítýdenním tažením, které mělo začít po rychlé eskalaci napětí mezi Východem a Západem. V souladu se standardní sovětskou strategickou doktrínou spoléhal tento plán na překvapení jako na nezbytnou podmínku úspěchu a předpokládal, že dojde k použití pouze konvenčních zbraní. „Aspoň se nemluví o jaderných zbraních," vrčel Rožkov. Jiné plány prikazovaly použití taktických a dokonce strategických jaderných zbraní, tedy něco, co žádný voják nechtěl zažít. Navzdory všemu politickému mávání pěstmi tihle profesionální vojáci až příliš dobře věděli, že použití jaderných zbraní vyústí jen v mlhavou nejistotu. „A co maskirovka?" „Ve dvou částech. První je čistě politická a namířená proti Spojeným státům. Dnzhou část, bezprostředně před začátkem války, má na starost KGB. Znáš to, Severní skupina KGB. Před dvěma lety jsme to kontrolovali." Rožkov zavrčel. Severní skupina byl výbor sestavený ad hoc ze šéfů různých oddělení KGB, poprvé se sešla v polovině sedmdesátých let za tehdejšího předsedy KGB Jurije Andropova. Jejím úkolem bylo provádět politické a psychologické operace určené k podrývání těsných svazků mezi státy Západu. Konkrétní plán, jak otřást vojenskou a politickou strukturou NATO, byl nejzářnějším příkladem troufalosti této skupiny. Ale podari se to? Oba vysocí důstojníci se na sebe ironicky podívali. Stejně jako většina profesionálních vojáků ani oni špionům a jejich plánům nedůvěřovali.

Čtyři měsíce," opakoval Rožkov. „Máme co dělat. A když čáry KGB nevyjdou?" „Je to dobrý plán. Stačí zmást Západ na týden, i když dva by byly lepší. Klíčovou otázkou samozřejmě zůstává, za jak dlouho se NATO dokáže dostat do stavu plné pohotovosti. Kdyby se nám podařilo prodloužit proces mobilizace o sedm dní, vítězství je naše..."
„A když ne?" zeptal se Rožkov ostře, protože si uvědomoval, že ani odklad o sedm dní nezaručuje vůbec nic. „Pak není nic jistého, ale převaha sil zůstane na naší straně. To víš, Juriji." O možnosti odvolat mobilizované síly nikdo s náčelníkem generálního štábu nediskutoval. „Musíme nejprve zlepšit disciplínu v celé armádě," řekl Rožkov. „A okamžitě musím informovat naše vrchní velitele. Musíme zahájit intenzivní výcvik. Jak kritická je situace s pohonnými hmotami?" Šavyrin podal svému podřízenému poznámky. „Mohlo by být hůř. Máme dost pro výcvik rozšířené jednotky. Máš před sebou hodně složitý úkol, Juriji, ale čtyři měsíce jsou na to dost dlouhá doba, ne?"
Samozřejmě že ne, ale nemělo smysl to říkat nahlas. Jak říkáš, máme čtyři měsíce na nastolení bojové disciplíny. Budu mít volné ruce?" V rámci možností. „
„Jedna věc je přimět vojíny, aby přesně vykonávali rozkazy svých velitelů. Jiná věc může být přinutit důstojníky zvyklé na papírování, aby se z nich stali velitelé, kteří se vyznají i v bitvě." Rožkov sice hovořil v náznacích, ale jeho nadřízený pochopil. „V obojím máš volné ruce, Juriji. Ale buď opatrný, ať na to nedoplatíme oba."
Rožkov krátce přikývl. Věděl, komu tento úkol svěří. „S jednotkami, kterým jsme veleli před čtyřiceti lety, Andreji, bychom toho dosáhli." Posadil se. „A po pravdě řečeno, teď máme stejně schopné mužstvo jako tehdy a lepší zbraně. Největší neznámou jsou lidé. Když jsme s našimi tanky vjeli do Vídně, naši muži byli ostřílení, drsní veteráni..." „A takoví byli i esesáci, které jsme rozdrtili." Šavyrin se usmál při té vzpomínce. „Nezapomeň, že stejné síly fungují na Západě, je jich dokonce víc. Jak dobře budou bojovat, když je překvapíme a když budou rozděleni? Mohlo by se to podařit. Musíme zajistit, aby to vyšlo."
„V pondělí se mám se ít se s mi veliteli. Přednesu im to osobně. „ NORFOLK, VIRGINIE „Doufám, že se o ni dobře postaráte," řekl starosta.
Chvíli trvalo, než fregatní kapitán Daniel X. McCafferty zareagoval. Ponorka Chicago byla dokončena před pouhými šesti týdny, její předání se zpozdilo kvůli požáru v docích a předávací ceremoniál se odkládal pro nepřítomnost starosty Chicaga, kterou zavinila stávka městských zaměstnanců. Ponorka se právě vrátila z pětitýdenní zatěžkávací jízdy v Atlantickém oceánu a posádka nakládala zásoby na první opravdový výjezd. McCafferty se z té nové funkce kapitána ještě nevzpamatoval, stále si tu měl co prohlížet. 36 Provedl starostu po oblé horní palubě, což je první část prohlídky jakékoli ponorky, ačkoli zrovna tady není moc co k vidění. „Promiňte?" „Dejte nám na ni pozor," řekl starosta Chicaga. „Dáme, nebojte se. Smím vás pozvat k nám do důstojnické jídelny?" „Zase žebříky." Starosta se pokusil o úšklebek, ale McCafferty o něm věděl, že býval velitelem hasičů. Škoda že tu nebyl před pár měsíci, pomyslel si. „Kam máte namířeno zítra?" „Na moře, pane." Kapitán se pustil po žebříku dolů. Starosta ho následoval. „Myslel jsem si to." Na to, že mu bylo přes padesát, se na žebříku držel hodně zručně. „Co přesně se v těchhle mašinách dělá?" zeptal se starosta dole. „Oficiálně se tomu říká ‚oceánografický výzkum." McCafferty ho vedl dopředu, otočil se na něj a usmál se nepřesvědčivosti své odpovědi. Chicago nemělo času nazbyt. Námořnictvo se nemohlo dočkat, až zjistí, jak výkonné jsou jeho utajovací systémy. Během akustického testu nedaleko Baham se vše zdálo v pořádku. Teď byli zvědaví, jak to funguje v Barentsově moři. Starosta se usmál. „No, takže budete počítat velryby pro Greenpeace!"
„Můžu vám říct, že tam, kam máme namířeno, velryby jsou." „Co to je za pláty na palubě? Nikdy jsem neslyšel o gumové palubě." „Říká se tomu protihlukové pláty, pane. Guma absorbuje zvukové vlny. Při plavbě jsme tedy tiší, a když na nás někdo namíří sonar, neodhalí nás tak snadno. Kávu?" „Jeden by myslel, že v takový den..." Kapitán se zasmál. „Taky bych radši. Ale je to proti předpisům." Starosta pozvedl svůj šálek a přiťukl si s McCaffertym. „Hodně štěstí." Na to si připiji." MOSKVA, R.S.F.B.R. Setkali se v hlavním důstojnickém klubu moskevského vojenského okrsku na Krasnokazarmenné ulici, v honosné budově z dob carské vlády. Nejvyšší důstojníci se scházeli každoročně touto dobou na rozhovorech v Moskvě a takové příležitosti se vždy vyznačovaly skvostnými slavnostními večeřemi. Rožkov přivítal své kolegy u hlavního vchodu, a když byli všichni, zavedl je dolů do zdobených parních lázní. Přítomni byli všichni velitelé okruhů, každý v doprovodu svého zástupce, velitele leteckých sil a námořní velitelé: dohromady tedy menší galaxie hvězd, stuh a prýmků. O deset minut později byli všichni nazí, na sobě měli jen ručník a v ruce svazek březových větviček, takže připomínali obyčejnou skupinu starších mužů, jen možná v o trochu lepší formě než byl sovětský průměr. Navzájem se znali. Ačkoli mnozí z nich byli rivalové, pracovali všichni ve stejném oboru, a díky intimnosti typické pro ruské pamí lázně prvních pár minut jen klábosili. Někteří z nich už byli dědečky a zaníceně vyprávěli o svých vnoučatech. Bez ohledu na osobní antipatie se očekávalo, že vysocí důstojníci se postarají o kariéru synů svých soudnzhů, takže zanedlouho bylo známo, čí syn je v jaké velitelské funkci a kdo by rád postoupil o stupínek výš. Nakonec došlo i na tradiční ruskou hádku o „síle" páry. Rožkov ji ukončil tím, že žhavé cihly uprostřed místnosti polil slabým, ale plynulým proudem studené vody. Výsledné zasyčení by zničilo jakékoli odposlouchávací zařízení v místnosti, pokud by ovšem v tom vlhkém vzduchu už dávno nezrezavělo. Rožkov zatím ani v nejmenším nenaznačil, co se chystá. Je lepší, pomyslel si, překvapit je všechny naráz a zjistit jejich bezprostřední reakce.
„Soudruzi, musím vám něco oznámit." Hlasy utichly a muži na něho zvídavě pohlédli. Tak do toho. „Soudruzi, patnáctého června tohoto roku, tedy za pouhé čtyři měsíce, zahájíme ofenzívu proti NATO." Chvíli bylo slyšet jen syčení páry, pak se tři muži zasmáli, nejspíš si během cesty z Kremlu přihnuli o trochu víc ostřejších nápojů. Ti, kdo seděli u vrchního velitele pozemních sil tak blízko, aby viděli výraz v jeho obličeji, se však nesmáli. „Myslíte to vážně, soudruhu maršále?" zeptal se vrchní velitel západní skupiny vojsk. Odpovědí mu bylo přikývnutí, takže pokračoval: „Budete tedy tak laskav a vysvětlíte nám důvody takovéto akce?" „Samozřejmě. Všichni jste slyšeli o katastrofé na nižnevartovském ropném poli. Co asi neznáte, jsou její strategické a politické následky." Rožkov jim během šesti minut objasnil vše, na čem se usneslo politbyro. „Za čtyři měsíce zahájíme nejdůležitější vojenskou operaci v dějinách Sovětského svazu: likvidaci NATO jako politické a vojenské síly. A uspějeme." Když domluvil, mlčky se na

důstojníka podíval. Pára měla na skupinu vysokých důstojníků očekávaný účinek. Velké horko útočilo na jejich dýchací cesty. Ti, kdo předtím popili, rychle střízlivěli. A potili se. Toho si v nadcházejících měsících ještě užijí, pomyslel si Rožkov. Pavel Alexejev, zástupce velitele jihozápadní skupiny vojsk, promluvil: „Něco jsem zaslechl. Ale je to skutečně tak zlé?“ „Ano. Naše zásoby ropy vystačí na dvanáct měsíců normálních operací, případně šedesát dní válečných operací po zkrácené výcvikové činnosti.“ Za cenu, že se do poloviny srpna položí národní hospodářství. Alexejev se naklonil dopředu a pošvihal se svazkem větviček. Trochu připomínal lva mávajícího svou oháňkou. Ve svých padesáti letech tu byl druhý nejmladší, vážený a inteligentní důstojník v dobré formě a s rameny dřevorubce. Pronikavé tmavé oči měl v houstnoucí páře přivřené.
„V polovině června
„Ano,“ přikývl Rožkov. „Do té doby musíme připravit naše plány a jednotky.“ Rozhlédl se po místnosti. Strop už částečně zahalila mlha.
„Tady, mezi sebou můžeme hovořit u římně že
„Přesně tak, Pavle Leonidoviči, od ověděl Rožkov. Ani v ne menším ho nepřekvapilo, že Alexejev promluvil jako první. Během uplynulých deseti let osobně dohlížel na jeho postup. Alexejev byl jediným synem tankového generála z Velké vlastenecké války, jednoho z mnoha dobrých mužů penzionovaných během čistek za Nikity Chruščova koncem padesátých let. „Soudnzzi.“ Alexejev se zvedl a pomalu sestoupil po lavičkách až na mramorovou podlahu. „Se vším, co maršál Rožkov řekl, souhlasím. Ale čtyři měsíce! Čtyři měsíce, v jejichž průběhu můžeme být odhaleni, čtyři měsíce, během nichž můžeme přijít o veškerý moment překvapení. K čemu může dojít pak? Já říkám kdepak, i na tohle máme přece plán: Žukov-4! Okamžitá mobilizace! Do šesti hodin můžeme být všichni na svých velitelských postech. Pokud máme provést překvapivý útok, pak ať je to tak, aby ho nikdo neodhalil za dvaasedmdesát hodin od této chvíle!“ Jediným zvukem, který bylo v místnosti opět slyšet, byla voda, jež se vypařovala na rozžhavených cihlách, načež se místností znovu rozlehly hlasy. Plán Žukov-4 byl zimní variantou plánu předpokládajícího odhalení úmyslu lVATO zahájit překvapivé napadení států Varšavské smlouvy. V takovém případě se standardní sovětská doktrína nelišila od doktrín ostatních států: nejLepší obrana je útok překvapit armády NATO okamžitým útokem mechanizovaných divizí z východního Německa. „Ale na to nejsme připraveni!“ namítl velitel západní skupiny vojsk. Právě on velel skupině se sídlem v Berlíně, což bylo nejmocnější vojenské velitelské stanoviště na světě. Útok na západní Německo spadal především do jeho pole působnosti. Alexejev zvedl dlaně. „Oni taky ne. Oni jsou ve skutečnosti připraveni ještě méně než my. Podívejte, zvažte informace naší rozvědky. Čtrnáct procent jejich důstojníků je na prázdninách. Vracejí se z výcviků, to je sice pravda, ale právě proto bude velká část jejich materiálu na kontrole, mnoho jejich vyšších důstojníků bude na konzultacích u svých vlád stejně jako my teď. Jejich jednotky se stáhly do zimních táborů, provádějí rutinní zimní práce. Tohle roční období je ideální pro údržbu a papírování. Fyzický výcvik je ojedinělý komu by se taky chtělo běhat ve sněhu, že? Jejich vojáci jsou staří a pijí víc než obvykle. Musíme jednat teď hned! Všichni víme, že sovětský člověk bojuje nejlépe v zimě, a NATO je navíc v nejnižším stadiu připravenosti!“ „Ale to my taky, vy mladý blázne!“ odsekl velitel západní skupiny vojsk. To lze změnit do osmačtyřiceti hodin,“ kontroval Alexejev. Vyloučeno,“ namítl zástupce velitele západní skupiny vojsk, který přispěchal svému nadřízenému na pomoc. K dosažení maximální připravenosti budeme potřebovat několik měsíců,“ přikývl Alexejev. Jeho jedinou šancí, jak své nadřízené o něčem přesvědčit, bylo pomalu jim to vysvětlit. Uvědomoval si, že je téměř jistě odsouzen k neúspěchu, ale musel se o to pokusit. „A bude složité, pokud ne přímo nemožné, to zatajit. „
„Pavle Leonidoviči, maršál Rožkov nám řekl, že máme přislíbenu politickou a diplomatickou maskirovku,“ podotkl jeden z generálů. „Nepochybuji, že soudruzi z KGB a naše schopné politické vedení udělá divy.“ Co kdyby v místnosti přece jen byla funkční odposlouchávací zařízení. „Ale není to trochu příliš, očekávat, že si imperialisté vzhledem k tomu, jak moc se nás bojí a jak nás nenávidí, a k tomu, jak aktivní jsou jejich agenti a špionážní družice nepovšimnou zdvojnásobení naší výcvikové aktivity? Všichni víme, že NATO zvyšuje svou pohotovost, když se připravujeme na cvičení větší jednotky; jejich pohotovost se navíc automaticky zvýší s ohledem na jarní výcvikové operace. Pokud budeme provádět výcvik mimo běžný rámec, budou se mít víc na pozoru. Dosažení plné bojové pohotovosti vyžaduje provedení mnoha neobvyklých akcí. Když nic jiného, tak ve východním Německu se to západními špiony jen hemží. NATO si toho všimne. A zareaguje. Počkají na nás na hranicích se vším, co mají ve svých skladištích.“
„Pokud ovšem zaútočíme s tím, co máme hned! budeme ve výhodě. Do háje, naši muži přece teď nelyžují v Alpách! Žukov-4 počítá s přechodem z mírových operací do válečných během osmačtyřiceti hodin. Neexistuje šance, že by NATO zareagovalo takhle rychle. Osmačtyřicet hodin jim bude trvat, než si utřídí informace od rozvědky a seznámí s tím své ministry. Tou dobou už budou naše střely dopadat na území západního Německa a naše tanky budou postupovat kupředu těsně za nimi!“ „Může ale selhat spousta věcí!“ Velitel západní skupiny vojsk vstal tak rychle, že mu ručník málem spadl z pasu. Levou rukou po něm rychle sáhl, zatímco pravou pěstí mával na mladšího muže. „Co řízení dopravy? Co výcvik našich mužů s novým bojovým vybavením? Jak mám připravit své piloty z útočných skupin na operaci proti imperialistům? To třeba právě to je nepřekonatelný problém! Naši piloti potřebují nejméně měsíc intenzivního cvičení. Stejně tak mí tankisté, dělostřelci i pěchota.“ Kdybyste pořádně dělal svou práci, byli by připraveni třeba hned, vy ničemný kurevníku pomyslel si Alexejev, ale raději mlčel. Velitel západní skupiny vojsk byl jednašedesátiletý muž, který rád vystavoval na odiv svou mužnost chvástal se jí a to i na úkor svých povinností. Alexejev to slyšel mnohokrát, žoviálně se o tom šeptalo i v této místnosti. Ale byl to politicky spolehlivý velitel. Takový je sovětský systém, pomyslel si mladý generál. Potřebujeme bojescbopné vojáky, ale čím musíme bránit vlast? Politickou spoleblivosti l Vybavil si, co se přihodilo jeho otci v roce 1958. Ale Alexejev si nedovolil upírat straně moc nad ozbrojenými složkami. Strana rovná se stát, a on přísahal věmost státu. Tyto nezvratné pravdy se naučil ještě jako dítě od svého otce. Přece jen to ještě zkusil: 4o
„Soudruhu generále, vašim divizím, praporům i brigádám velí kvalitní důstojníci. Důvěřujte jim, oni své povinnosti

znají.“ Zamávat praporem Rudé armády nemůže uškodit, pomyslel si Alexejev. Rožkov vstal a všichni v místnosti napínali uši, aby jim neuniklo ani jedno slovo. „Vaše řeč, Pavle Leonidoviči, si zaslouží uznání, ale Ize hazardovat s bezpečností rodné země?“ Zavrtěl hlavou a stejně jako po mnoho uplynulých let hovořil přesně podle oficiální doktríny. „Kdepak. Spolehněme se na překvapení, to ano, na první silný útok, jímž získáme prostor k dalšímu průniku našich mechanizovaných sil. A k tomu překvapení dojde. Západ neuvěří tomu, co se děje, politbyro ho uchlácholí i během příprav našeho prvního útoku, takže strategické překvapení je jisté. Západ bude mít možná tři dnynanejvýš čtyři aby si uvědomil, co se děje, a ani pak na nás nebude psychicky připraven.“ Důstojníci pak následovali Rožkova z místnosti ke sprchám se studenou vodou, aby ze sebe smyli pot. O deset minut později se čerství a ve slavnostních uniformách znovu sešli v místnosti pro bankety ve druhém patře. Číšníci, většinou informátoři KGB, si povšimli tiché atmosféry a tlumených rozhovorů, jež jim ztěžovaly odposlouchávání. Generálové ovšem věděli, že vězení Lefortovo, spadající pod KGB, leží necelý kilometr odsud. „Naše plány?“ zeptal se vrchní velitel jihozápadní skupiny vojsk svého zástupce. „Kolikrát jsme už hráli tuhle hru?“ odpověděl Alexejev. „Všechny mapy a vzorce jsme studovali dlouhá léta. Známe rozmístění vojsk a tanků. Známe cesty, dálnice a křižovatky, jež je třeba obsadit, i ty, které použije NATO. Známe naše i jejich mobilizační postupy. Jediná věc, kterou nevím, je, zda budou naše pečlivě sestavené plány opravdu fungovat. Měli bychom zaútočit ihned. Pak budou tyto proměnné pracovat pro všechny stejně.“ „A co když náš útok dopadne příliš dobře a NATO sáhne po jaderných zbraních?“ zeptal se jeho nadřízený. Alexejev přikývl, neboť tato otázka nepostrádala důležitost a její nepředvídatelnost mrazila. „To mohou udělat tak jako tak, soudruhu. Všechny naše plány závisí především na překvapení, že? Překvapení na jejich straně a úspěch na naší přinutí Západ zvážit použití jaderných zbraní...“ „V tom se mýlíte, můj mladý příteli,“ zavrtěl hlavou velitel. „Rozhodnutí použít jaderné zbraně je politické. Aby se jejich použití předešlo, musí proběhnout politický proces, a k tomu je potřeba čas.“
„Ale pokud počkáme čtyři měsíce jak si můžeme být jisti strategickým překvapením ?“
„Naše politické vedení to přislíbilo.“
„Když jsem nastoupil do Akademie, strana vyhlásila datum, kdy už v naší zemi zavládne ‚opravdový komunismus. Mělo to být před šesti lety.“
Tyhle řeči mi nevadí, Pašo, rozumím vám. Ale pokud si nebudete dávat n k .K P ozor na jazy ..
Promiňte, soudruhu generále. Musíme ale zvážit možnost, že k překvape n j nedojde. ‚V bitvě se nelze vyhnout rizikům, a to i přes sebedokonalejší přín ravu,K ocitoval Alexejev poučky z Akademie. „ „Je tedy třeba věnovat pozorP ost každé sekvenci celé operace a připravit pro ni co nejpodrobnější plány. n Z toho důvodu patří obtížná pozice štábního důstojníka mezi nejnáročnější v řadě těch čestných povolání, jejichž vykonavatelé slouží státu. K
lvláte paměť jako slon, Pašo.“ Velitel se zasmál a dolil svému zástupci
n K sklenku gruzínským vínem. nAle máte pravdu.
INedosáhnemeli překvapení, znamená to, že se připravujeme na zdlouhavo u válku, moderní ekvivalent první světové války.K
Kterou vyhrajeme.K Vedle Alexejeva se prišel posadit vrchní velitel pozemn ích sil. Kterou vyhrajeme,“ přikývl Alexejev. Všichni sovětští generálové přistou n ili na předpoklad, že neschopnost vynutit si rychlé rozhodnutí by způsobiP lo avou válku, která by oslabila obě strany stejně. Sověti disponovali mnohem většími zálohami mužů a materiálu, s nimiž by dokázali takovou válku vést. Stejně tak měli politickou vůli je využít. „Ovšem pouze pokud jsme schopni diktovat tempo bitvy a pokud naši přátelé v námořnictvu dokážou Znemožnit doplnění zásob NATO z Ameriky. NATO má zásoby materiálu na přibližně pět týdnů. Naše skvostná a nákladná flotila musí uzavřít Atlantik.“
Maslove oslovil Rožkov vrchního velitele sovětských námořních sil.
„ , ‚Rádi bychom znali váš názor na rovnováhu sil na severu Atlantického oce nu.K a
„A náš úkol?“ zeptal se Maslov opatrně.
„Pokud se nám nepodaří dosáhnout překvapení na Západě, Andreji petroviči, budou naši drazí soudruzi v námořnictvu muset izolovat Evropu o d Ameriky,“ řekl Rožkov a upřel oči na Maslova.
n
Dejte mi leteckou divizi, a ten úkol splním,K odpověděl Maslov střízlivě. Držel sklenici minerální vody a dával si pozor, aby této chladné únorové noci nepil alkohol. nOtázkou je, zda naše strategické postavení na moři má být útočné nebo obranné. Námořnictva států NATO zejména americké námoř nictvo představuje pro vlast bezprostřední ohrožení. Samo o sobě má tolik letadel a letadlových lodí, s nimiž dokáže zaútočit na naše pozice na Kolském P oloostrově. Ve skutečnosti víme, že přesně k této operaci mají plány.K nNo a?K podotkl velitél jihozápadu. nŽádný útok na sovětskou zem nebu de tolerován, to je jisté, ale během tohoto tažení utrpíme značné ztráty, ať to provedeme jakkoli skvěle. Důležitý je výsledek.K
n
Pokud se Američanům podaří zaútočit na Kolu, znemožní našemu loď stvu uzavřít Atlantik. A neděláte dobře, když tyto útoky tak znevažujete. 42 Americký vstup do Barentsova moře přímo ohrozí naše jaderné síly a mohl by mít mnohem vážnější dopad, než si myslíte.K Admirál Maslov se naklonil dopředu. nNa druhé straně, když přemluvíte vrchní velení, aby uvolnilo zdroje pro operaci Polární záře, můžeme převzít iniciativu a diktovat povahu operací v severním Atlantiku podle našich představ:K Zvedl zaťatou pěst. „Tím bychom mohli za prvé,“ zvedl jeden prst, nznemožnit útok amerického námořnictva na rodinu; za druhé,K další prst, nvyužít převahy našich ponorek v severním Atlantiku v okolí obchodních cest. Bude to lepší, než je drže.t ve stavu pasivní obrany; a konečně,“ třetí prst, „v co nejvyšší míře využít prostředků našeho námořního letectva. V tom okamžiku se z naší flotily stane útočná, a nikoli pouze obranná zbraň.K A k dosažení toho potřebujete jen jednu divizi? Vysvětlete nám své plány, soudruhu aámirále,K řekl Alexejev.
P K

Maslov hovořil asi ět minut. „S trochou štěstí, dodal, „zaměstnáme námořní síly NATO víc, než budou schopny unést, a navíc získáme výhodnou pozici pro poválečné vyjednávání.K nJe lepší vtáhnout do bojů i jejich letadlové lodě a zničit je,K připojil se do debaty i velitel západní skupiny vojsk. nAmeričané budou schopni použít proti nám pět nebo šest letadlových lodí,K odpověděl Maslov. „Na každé je padesát osm letadel, jichž lze využít k získání vzdušné převahy nebo k jadernému útoku, plus ještě letadla k obraně flotily. Domnívám se, soudruhu, že ty lodě je lepší držet od naší země co nejdál.K „Andreji Petroviči, jsem ohromen,K řekl Rožkov zamyšleně a všiml si Alexejevova obdivného pohledu. Polární záře byla rychlá i jednoduchá zároveň. nZítra odpoledne očekávám detailní rozpis této operace. Říkáte, že pokud dokážeme přesunout zdroje, je úspěch tohoto podniku vysoce pravděpodobný?K nPracovali jsme na tom pět let ve snaze dosáhnout co největší jednoduchosti. Pokud se podaří zajistit bezpečnost, musí vyjít už jen dvě věci, a úspěch je zaručen.K Rožkov přikývl. nV tom případě máte mou podporu.“ 4
MASKIROVKA I MOSKVA, R.S.F.S.R. Ministr zahraničí vstoupil na pódium jako vždy zleva a rychlou chůzí, z níž jeho šedesát let nebylo znát, přešel k pultu. Před sebou viděl skupinu novinářů, rozdělených pořádkovou službou do jednotlivých skupin; lidé od novin se svými bloky, za nimi jejich fotografové, zástupci televizí s přenosnými reřektory. Ministr zahraničí tuhle příšernou povinnost nenáviděl, štvali ho i lidé zde. Ti nevychovaní západní novináři, stále šťourající, stále provokující, stále žádající odpovědi, jež nemusel poskytovat ani svému vlastnímu lidu. Je zvláštní, pomyslel si, když zvedl oči od poznámek, že často hovoří otevřeněji s těmito placenými zahraničními špicly než se členy ústředního výboru strany. Špiclové, přesně to jsou...
Ale i jimi šlo manipulovat, zkušený člověk s dávkou pečlivě připravených dezinformací by to zvládl a právě k tomu se chystal. Ale celkem vzato pro něj představovali určitou hrozbu, protože se nikdy ve svých činech nehodlali zastavit. Ministr zahraničí si nikdy nedovolil tuhle skutečnost opomenout, a jedině proto jimi neopovrhoval. Jakékoli jednání s nimi bylo zčásti nebezpečné. I když jimi člověk manipuloval, mohli být ve své honbě za informacemi nebezpeční. Kdyby tornu tak chtělo politbyro rozumět. „Dámy a pánové,“ začal anglicky. „Přečtu vám krátké stanovisko. Je mi líto, ale tentokrát nebudu moci odpovědět na žádné dotazy. Každému z vás bude při odchodu předáno plné znění mého projevu doufám tedy, že kopie už jsou připravené...“ Kývl na muže na konci místnosti, který přikyvoval. Ministr zahraničí si znovu urovnal papíry a začal pozorně číst.
n
Prezident Spojených států často žádá ‚víc činů a méně slov v oblasti kontroly strategických zbraní.“ „Jak víte, ke zklamání celého světa právě probíhající rozhovory ve Vídni nepokročily za celý rok o mnoho kupředu, obě strany na sebe jen vzájemně svalují vinu za neúspěch.“ „Mírumilovný lid celého světa ví, že Sovětský svaz si nikdy nepřál válku a že jen šílenec by považoval jadernou válku za únosnou politickou mnžnost v našem moderním světě plném závodů ve zbrojení, kyselých dešťů a ‚radioaktivní zimy.“
„
Hergot,“ šepd vedoucí kanceláře AP Patrick Flynn. Sověti hovořili o „radioaktivní zimě“ jen málokdy, a při takhle formální příležitosti se o ní nezmiňovali nikdy. Flynn zbystřil smysly, aby mu neuniklo nic z toho, co cítil ve vzduchu. „Nadešel čas pro podstatné snížení počtu strategických zbraní. Naše strana přednesla četné upřímné a vážně míněné návrhy pro skutečné snížení počtu zbraní, Spojené státy ovšem pokračují ve vývoji a šíření svých destabilizujících, otevřeně útočných zbraní: útočných střel MX, cynicky zvaných ‚Mírotvůrce; vylepšeného typu balistické střely Trident D-5, odpalované z moře; dvou různých modelů řízených střel s plochou dráhou letu, jejichž povaha takřka vylučuje spolehlivou kontrolu; a samozřejmě probíhají další práce na projektu takzvané Strategické obranné iniciativy, s jejímž využitím proniknou útočné strategické zbraně i do vesmíru. Takové jsou tedy činy americké strany.“ Zvedl zrak od poznámek a ironicky pokračoval. „A přesto přese všechno, Amerika požaduje od Sovětů mírové činy.“ „Počínaje zítr“kem se jednou provždy ukáže, zda lze slovům Ameriky věřit, či nikoli. Počínaje zítřkem se uvidí, jak velký rozdil je mezi americkými slovy o míru a sovětskými činy pro mír.“ „Sovětský svaz předloží zítra ve Vídni návrh na snížení stávajících arzenálů strategických jaderných zbraní o padesát procent, a to do tří let od ratifikace dohody, v níž se hovoří i o inspekcích týmů ze třetích zemí přímo na místě likvidace. Na složení těchto týmů se dohodnou všichni signatáři.“ „Prosím, všimněte si, že říkám ‚všichni signatáři. Sovětský svaz zve k jednacímu stolu Spojené království, Francii a...“ podíval se do sálu... „Čínskou lidovou republiku.“ Silné záblesky světel ho přinutily na chvli odvrátit zrak.
4s

„Dámy a pánové, prosím...K Usmál se a zvedl dlaň, aby si zastínil oči. „Mé staré oči nejsou zvyklé na takový příval světla, navíc jsem se tento proslov nenaučil zpaměti... pokud ovšem nechcete, abych pokračoval ruskyK
Sálem zazněl smích a krátký aplaus. Stařík hraje na šarm, pornyslel si Flynn a psal si poznámky. Tahle zpráva měla sílu dynamitu. Přemýšlel, co asi prijde dál, a hlavně přemítal, jaké je přesné znění návrhu. Flynn už pracoval jako zpravodaj na rozhovorech o zbraních dlouho, a moc dobře tedy věděl, že všeobecný popis návrhu se může od skutečnosti hodně lišit. Rusové přece nemohou být takhle otevření to prostě nemohou. Ale dál.K Ministr zahraničí zamrkal. „Jsme obviňováni, že jsme nikdy neu n činili gesto dobré vůle. Lživost takového obvinění je zjevná, avšak na Západě stále přežívá. Aspoň dosud. Od této chvíle už nikdo nebude mít důvod pochybovat o tom, že sovětský lid si přeje směřovat k trvalému a spravedli K vému míru. „Počínaje dneškem Sovětský svaz vyřadí ze služby celou třídu jaderných ponorek jako gesto dobré vůle, jako výzvu Spojeným státům a ostatním zemím. Tato třída ponorek je na Západě známa pod kódovým označením Yankee. My jim ale samozřejmě říkáme jinak,“ dodal s nefalšovaným úsměvem, za což si vysloužil další zdvořilostní úsměvy lidí v sále. „Dvacítka těchto plavidel je činných, každé z nich nese dvacet z moře odpalovaných balistických střel. Všechny ponorky této třídy patří sovětské Severní flotile se základnou na Kolském poloostrově. Počínaje dneškem tato plavidla deaktivujeme v počtu jednoho za měsíc. Jak víte, celková deaktivace takto složitého stroje vyžaduje služby doků komory pro střely musejí být doslova vyjmuty z trupu ponorky tudíž tyto

ponorky nemohou být deaktivovány přes noc. Abychom však dokázali, že naše úmysly jsou čestné, vyzýváme Spojené státy k jednomu z následujících kroků.K „Nejprve umožníme vybranému týmu šesti amerických námořních důstojníků navštívit těchto dvacet plavidel a přesvědčit se, že odpalovací hlavně v ponorkách jsou zality betonem. Výměnou za to požadujeme obdobnou návštěvu stejného počtu sovětských důstojníků v amerických docích v termí nu, na němž se dohodneme.“ „Za druhé, jako alternativu pro případ, že by Spojené státy na vzájemné ověření snížení počtu zbraní nepristoupily, umožníme tuto návštěvu jiné skupině šesti důstojníků ze země případně ze zemí na nichž se Spojené státy a Sovětský svaz dohodnou do třiceti dnů. Sovětský svaz by přistoupil na tým složený z občanů podobně neutrálních států jako Švédsko nebo Indie.
„Dámy a pánové, nadešel čas zastavit závody ve zbrojení. Nebudu teď opa kovat ty květnaté výrazy, jež jsme slýchali po uplynulé dvě generace. Všichni víme, jakou hrozbu tyto otřesné zbraně pro každý stát představují. Nechť ale už nikdo nikdy netvrdí, že vláda Sovětského svazu nesplnila svůj díl odpo vědnosti ve snaze snížit riziko války. Děkuji vám.K a
Místností najednou zněly jen motory kamer. Zástupci západního tisku pracující pro moskevské kanceláře svých agentur patřili ve svém oboru k nejlepším. Všichni byli velmi inteligentní, ambiciózní a odolní vůči tomu, co v Moskvě viděli, i vůči podmínkám, v nichž tu pracovali. Teď však jen zaraženě mlčeli. „Pane jo,K špitl Flynn po deseti vteřinách.
„To je obdivuhodný eufemismus, kamaráde,K přikývl korespondent agentury Reuter William Calloway. „Nebyl to snad váš Wilson, kdo hovořil o otevřených dohodách, k nimž se dojde otevřenou cestou?K „Jo, reportáž z té konference dělal tenkrát můj děda. Pamatuješ, jak dobře to tenkrát vyšlo?K Flynn se ušklíbl a díval se, jak ministr zahraničí odchází a usmívá se do kamer. „Chci vidět ten text. Chceš jet zpátky se mnou?K „S obojím souhlasím.“ V Moskvě vládla krutá zima. Sněhové závěje se tyčily u okrajů silnic. Nebe zářilo mrazivě modrou barvou. A topení v autě nefungovalo. Flynn řídil, zatímco jeho kolega nahlas četl text. Nástin smlouvy zabral devatenáct stran. Dopisovatel Reuterovy tiskové agentury pocházel z Londýna, začal u policejních případů a potom pracoval jako reportér po celém světě. S Flynnem se sešel před mnoha lety ve slavném hotelu Caravelle v Saigonu, a od té doby spolu pili a psali. Tváří v tvář ruské zimě vzpomínali na nesnesitelné vedro Saigonu s pocitem blízkým nostalgii. „Je to neuvěřitelně fér,“ kroutil Calloway hlavou. „Navrhují snížení stavu a likvidaci mnoha existujících zbraní, obě strany by mohly vyměnit zastaralé odpalovací rampy, dosáhnout maximálního počtu pěti tisíc přenosných hlavic, a tohle číslo má zůstat stabilní po dobu pěti let po tříletém období snižování počtu. Je tu i samostatný návrh dojednat úplné odstranění ‚těžkých střel, nahradit je mobilními střelami, ale omezit zkušební lety střel na stanovený počet ročně...K Obrátil list a prohlížel si zbytek. „Není tu nic o vašem výzkumu projektu Hvězdných válek...? Nezmínil se o tom během projevu? Patricku, kamaráde, tohle je, jak říkáš, dynamit. Klidně to mohli napsat ve Washingtonu. Pár měsíců bude trvat, než se doladí všechny detaily, ale je to zatraceně seriózní a šlechetný návrh.K
n
O Hvězdných válkách nic?K Flynn se zamračil a zahnul doprava. Znamená to, že Rusům se podařil vlastní projekt? Bude se na to muset zeptat ve Washingtonu... „Tak máme zase o čem psát, Willie. Jak to nazveš? Co bys řekl na ‚Mír?“ Calloway se jen usmál. FORT MEADE, MARYLAND Americké výzvědné služby i jejich protějšky po celém světě sledují servisy všech informačních agentur. Toland studoval zprávy agentur AP a Reuter a porovnával je s verzemi získanými ze sovětských rádiových okruhů, než
došly do regionálních vydání listů Pravda a Izvestija. Způsob, jakým se v Sovětském svazu referovalo o důležitých zprávách, měl členům strany naznačit pocity jejich vůdců. „Tohle už tady bylo,“ řekl sekční šéf. „Posledně se to všechno pokazilo, když došlo na mobilní střely. Obě strany je chtějí, obě strany mají strach, že je mají ti druzí.“
u
„Ale ten ton...
„Oni nikdy nešetří nadšením, když jde o jejich návrhy ohledně kontroly zbraní, sakra! To přece, Bobe, víš.“ „To je pravda, pane, ale tohle je poprvé, co Rusové jednostranně vyřadili ze služby nějakou zbraň.“
K
„Třída ‚Yankee je hrozně zastaralá.
A co? Zatím nikdy nic nevyhodili, ať to bylo zastaralé, nebo ne. Ve skladištích mají pořád dělostřelecké vybavení z druhé světové války, co kdyby to bylo někdy potřeba. Tohle je něco jiného a jsem zvědav, jaké to bude mít dopady na politiku...“
„Nejde přece o politiku, ale o jadernou strategii,“ zavrčel jeho nadřízený. Jako by v tom byl rozdrZ, pomyslel si Toland. KYJEV, UKRAJINA „Tak co, Pašo
„Soudruhu generálplukovníku, čeká nás úkol pro opravdové muže. Alexejev stál v pozoru v budově velitelství jihozápadní skupiny vojsk.
„Naše jednotky potřebují intenzivní výcvik. Za víkend jsem přečetl více než osmdesát hlášení o pohotovosti od našich tankových a motostřeleckých divizí.“ Alexejev se na chvíli odmlčel. Taktický výcvik a připravenost byly prokletím sovětské armády. Jejich jednotky se skládaly převážně z vojáků základní služby, kteří se každé dva roky měnili, přičemž polovinu jejich služby v uniformě zabral základní vojenský výcvik. Dokonce i rotmistři, od dob římských legií páteř každé armády, byli odvedenci vybraní do zvláštních výcvikových akademií, a i oni po skončení základní služby odcházeli. Proto se sovětská armáda značně spoléhala na důstojníky, kteří často vykonávali práci, jakou na Západě dělali seržanti. Profesionální důstojnictvo sovětské armády bylo její jedinou stálou a spolehlivou složkou. Teoreticky.
„Pravdou ovšem je, že skutečný stav připravenosti v tuto chvíli neznáme. Všichni naši plukovníci používají v hlášeních tentýž jazyk bez jakékoli odchylky. Všichni hlásí plnění norem, neliší se počtem výcvikových hodin ani množstvím politických kurzů. Všichni hlásí stejný počet cvičných střel odchylka představuje necelá tři procenta! dokonce i plný

počet provedených polních cvičení, vše je samozřejmě tak, jak má být.“ 4R
„Jak je to psáno v našich výcvikových příručkách,“ poznamenal generálplukovník. „Přirozeně. Přesně tak navlas stejně! Žádná odchylka kvůli špatnému počasí ani kvůli zpožděným dodávkám pohonných hmot. Vůbec žádná odchylka. Například 703. motostřelecká brigáda celý minulý říjen pomáhala při sklizni jižně od Charkova ale přesto se jim nějakým zázrakem podařilo splnit měsíční výcvikové normy. Lži nejsou nic dobrého, ale tohle jsou hloupé lži.“
„Nemůže to být tak zlé, jak se domníváte, Pavle Leonidoviči.“ „Můžeme si ale dovolit se na to spolehnout, soudnzhu Generálplukovník se podíval na svůj stůl. „Ne. Nuže dobrá, Pašo. Jistě máte svůj plán. Povídejte.“ „Vy budete teď pracovat na plánu pro útok na muslimské státy. Já musím odjet do terénu a postavit naše velitele do latě. Pokud chceme splnit naše úkoly včas, musíme přistoupit k těm nejpřísnějším exemplárním trestům. Už jsem vyhlédl čtyři velitele, jejichž chování lze označit za trestuhodné. Zde jsou jména a obvinění.“ Podal přes stůl list papíru.
„
„Jsou mezi nimi dva dobří muži, Pašo, namítl generálplukovník. „Mají sloužit státu. Zastávají funkce, s nimiž je spojena velká důvěra. Oni ji zklamali lžemi, a tím uvrhli stát do nebezpečí,“ řekl Alexejev a přemýšlel , kolik lidí by asi totéž řeklo o něm. Zaplašil tu myšlenku. Měl před sebou spoustu jiných problémů. „Uvědomujete si důsledky vznesených obvinění?“ „Samozřejmě. Trest za vlastizradu je smrt. Zfalšoval jsem snad někdy hlášení o připravenosti? Nebo vy?“ Alexejev na chvíli odvrátil zrak. „Je to těžká věc a nijak mě to netěší ale pokud se nám nepodaří dát naše jednotky do pořádku, kolik mladých hochů zemře kvůli neschopnosti svých velitelů? Bojovou připravenost potřebujeme víc než čtyři lháře. Možná existuje elegantnější způsob, jak toho dosáhnout, ale já ho neznám. Armáda bez disciplíny je bezcennou tlupou. Máme příkaz z hlavního stanu, abychom exemplárně potrestali neposlušné vojíny a obnovili respekt důstojníků. Když za své chyby musí pykat vojíni, je žádoucí, aby se to vztahovalo i na důstojníky. Jejich zodpovědnost je přece vyšší. Vyšší je i jejich odměna. Několik exemplárních trestů naší armádě jen prospěje.“ Inspektorát?“ „Nejspíš ano,“ přikývl Alexejev. Tímto způsobem se obvinění nebude muset vystopovat až k samotným vrchním velitelům. „Pozítří mohu vyslat k těmto brigádám lidi ze služby vrchního inspektorátu. Naše výcvikové rozkazy dorazily na velitelství brigád i divizí dnes ráno. Zprávy o těchto čtyřech zrádcích povzbudí velitele našich jednotek, aby je splnili s o to větším nadšením. I tak bude trvat dva týdny, než se nám podaří zjistit, na co je třeba se zaměřit. Jakmile však budeme znát oblasti, kde je potřeba přidat, měli bychom mít ještě dost času dokončit vše potřebné.“ 4

„Co udělá velitel západní skupiny vojsk?“
„Totéž, aspoň doufám.“ Alexejev pokrčil rameny. „Požádal už o některé z našich jednotek?“ „Ne, ale to přijde. Nedostaneme příkaz zahájit útok proti jižnímu cípu vojsk NATO což je součást probíhající maskirovky. Lze předpokládat, že většina našich dnzhořadých jednotek bude převelena do Německa, možná i některé naše tankové jednotky kategorie A. Ať má ale ten hlupák divizí kolik chce, bude chtít víc.“ „Hlavně abychom měli dostatek mužstva na obsazení těch ropných polí, až přijde čas,“ podotkl Paša. „Jaký plán máme uskutečnit?“ „Starý. Budeme ho muset samozřejmě aktualizovat.“ Starý plán byl z doby před sovětskou anabází v Afghánistánu, a Rudá armáda získala od té doby zcela jiný názor na vyslání mechanizovaných jednotek do oblastí ovládaných ozbrojenými muslimy. Alexejev zaťal ruce v pěst. „Skvěle. Musíme formulovat plán, aniž bychom věděli, kdy bude proveden nebo které jednotky budeme mít pro jeho splnění k dispozici.“ „Pamatujete si, co jste mi říkal o životě štábního důstojníka, Pašo?“ usmál se velitel jihozápadní skupiny vojsk. Mladší muž horlivě přikývl. „Samozřejmě, soudruhu generálplukovníku. Vyspat se můžeme až po válce.“ 50 NÁMOŘNÍCI A ŠPIONI ;HESAPEAK BAY, MARYLAND Ihouřil oči a díval se na horizont. Slunce se ještě celé nevyhouplo nad zeleohnědý okraj marylandského východního pobřeží a připomínalo mu, že čera pracoval pozdě do noci, spát šel ještě později a ráno vstával v půl páté, by mohl vyjet na ryby. Jen pomalu ustupující bolest hlavy mu rovněž přiomínala šest piv, která vypil u televize. Ale bylo to letos poprvé, co se dostal na ryby. Libilo se mu, když držel prut rukou a lehkým švihem hodil návnadu na klidnou hladinu Chesapeak Bay. ;atím mu nic nezabralo. Ale nebylo kam spěchat. „Kafe, Bobe?“ Díky, tati.“ Robert Toland položil prut do držáku a posadil se na houpaí židli člunu. Jeho tchán, Edward Keegan mu podal plastikový pohárek kávy velké termosky. Bob věděl, že to kafe bude dobré. Ned Keegan býval totiž ámořním důstojníkem, který si potrpěl na šálek dobré kávy, pokud možno brandy nebo irskou whiskey něco, co otevře oči a zahřeje žaludek. 5I

„Ať je zima, nebo ne, stejně není marný sem vyrazit.“ Keegan pil ze svého šálku a jednu nohu měl opřenou o krabici s návnadami. Oba věděli, že nejde jen o rybaření, vyjet na vodu byl jeden z osvědčených léků na přílišnou civilizaci.
„Bylo by dobrý, kdyby se vrátila doba kamenná,“ řekl Toland.
„To jo, žádný telefony.“
„A co tvůj operátor?“
„Asi jsem ho nechal v druhejch kalhotách.“ Keegan se usmál. „Holt to beze mě bude DIA muset vydržet.“ „Myslíš, že to zvládnou?“ No, námořnictvo to zvládne.“ Keegan měl za sebou studia na vojenské n akademii, odsloužil si v armádě třicet let, pak odešel do důchodu, ale dál pracoval. V armádě zastával funkci odborníka na výzvědné služby a teď měl vlastně tutéž práci, jen pro výzvědnou službu ministerstva obrany. Díky tomu měl k penzi od armády ještě běžný plat. Toland sloužil jako poručík na palubě torpédoborce na základně v Pearl Harboru, když poprvé potkal Marthu Keeganovou, studentku na havajské univerzitě. Vynikala v psychologii a nešlo jí surfování. Teď už spolu patnáct let šťastně žili. „No jo.“ Keegan vstal a zvedl svůj prut. „Jak to jde ve Fortu?“ Bob Toland pracoval jako analytik v Agentuře pro národní bezpečnost, NSA. Z námořnictva odešel po šesti letech, kdy pro něj přestalo mít kouzlo, ale zůstal jako aktivní člen zálohy. Jeho práce v NSA nebyla od služby v námořnictvu tak vzdálena. Byl odborníkem na komunikace, vystudoval elektroniku a v současné době monitoroval sovětské signály zachycené četnými odposlouchávacími posty NSA a družicemi. Vedle toho ještě vystudoval ruštinu. „Minulej tejden jsem

zachytil něco celkem zajímavýho, ale nedokázal jsem přesvědčit mýho šéfa, že to k něčemu je.“ „Kdo je tvůj sekční šéf?“
„Kapitán Albert Redman, z námořnictva.“ Toland pozoroval rybářskou loď o pár kilometrů dál, jejíž kapitán kladl návnady na kraby. „Je to vůl.“ Keegan se zasmál. „Měl by sis dát pozor na pusu a neříkat takovýhle věci nahlas, Bobe, zvlášť když jdeš příští týden do služby. S Bertem jsem pracoval asi před patnácti lety. Párkrát jsem ho musel pořádně srovnat. Občas je poměrně zaujatej.“ „Zaujatej?“ Toland se ušklíbl. „Ten hňup je tak omezenej, že to dál nejde! Nejdřív přišla ta věc s kontrolou zbrojení, pak jsem mu minulou středu při nesl něco hodně zajímavýho, a on to rozeslal jako oběžník. Netuším, proč se vůbec na nový věci dívá, mám pocit, že se rozhodl už před pěti lety.“
Asi mi nemůžeš říct, o co šlo, viď?“ 52
„Neměl bych.“ Bob chvíli mlčel. Ale co, copak si nemůže promluvit ani s dědou svých dětí...? „Jedna z našich špionážních družic přeletěla minulej tejden nad velitelstvím jedný skupiny sovětských vojsk a zachytila telefonický hovor. Obsahem bylo hlášení do Moskvy ohledně čtyř plukovníků z Karpatskýho vojenskýho okrsku, který byli popravený za zfalšování hlášení o připravenosti. Příběh o jejich odsouzení polním soudem a popravě se připravoval k otištění nejspíš v Rudý hvězdě na tenhle tejden.“ Na problém s požárem už úplně zapomněl. „Vážně?“ Keegan zvedl obočí. „A co na to řekl Bert?“ „Řekl: ‚No, už je taky na čase, aby si ten svůj bordel trochu pročistili. A víc nic.“ „A co tys mu řekl?“ „Víš, já sice nejsem v oddělení Trendy a záměry v tý ubohý věštírně!ale vím, že ani Rusové nezabíjejí lidi pro nic za nic. Když se rozhodnou někoho veřejně popravit, udělají to tak, aby si z toho lidi vzali ponaučení. Nešlo o obyčejný důstojníky, který někdo uplatil, aby zfalšovali skladový účetnictví. Nezastřelili je za krádež motorový nafty ani za to, že si postavili dačo z nakradenýho dřeva. Díval jsem se do záznamů a zjistil jsem, že o dvou z nich máme složky. Oba byli zkušení řadoví důstojníci, oba se zkušenostmi z boje v Afghánistánu, oba vysocí členové straný. Jeden absolvent vojenský akademie, dokonce mu otiskli několik článků ve Vojenským mysZeni! Všichni čtyři ale byli odsouzeni polním soudem za zfalšování hlášení o připravenosti svých brigád a tři dny nato zastřeleni. Tahle událost se dostane na veřejnost v průběhu několika příštích dnů jako zpráva druhý nebo třetí třídy pod hlavičkou ‚Od dopisovatele a tim se stane politickou událostí s velkým U.“ Dopisovatel byl krycím jménem pro různý počet vysokých důstojníků přispívajících do Rudé hvězdy, deníku sovětských ozbrojených sil. Všechno na první stránce nebo pod touto hlavičkou se bralo velmi vážně, a to jak v sovětské armádě, tak ve všech službách, které ji sledovaly, protože tato rubrika se používala pro zveřejnění politických rozhodnutí schválených jednak vysokým velením armády, jednak politbyrem v Moskvě. Myslíš, že je za tím něco víc?“ zeptal se Keegan. „Jo, to je na tom zajímavý. Z toho opakování je jasný, že opravdu chtějí, aby to nezapadlo. Všechno v tomhle případě je neobvyklý, tati. Děje se něco zvláštního. Samozřejmě, že stři ejí důstojníky a mužstvo ale ne plukovníky, co psali do časopisu generálního štábu, a ne za zfalšování několika řádek v hlášení o připravenosti.“ Zhluboka vydechl, měl radost, že se toho balvanu na prsou zbavil. Rybářská loď mířila na jih, na zrcadlové hladině se k nim od její záděblížily rovnoběžné linky. Toland zalitoval, že s sebou nemá fotoaparát.
n
Dává to smysl,“ utrousil Keegan.
COZe?“
„To, cos právě říkal. Zdá se to být trochu neobvyklý.“ 55

‚Jo. Včera v noci jsem zůstal v práci trochu dýl a prošel jsem to zpětně. Za posledních pět let zveřejnila Rudá armáda jména přesně čtrnácti popravených důstojníků, nikdo z nich neměl vyšší hodnost než plukovník, a i ten byl jen jeden, v Gruzii, nechával si platit za odklady vojenský služby. Ostatní případy byly za špionáž pro nás nebo někoho jinýho, tři za zanedbání povinnosti pod vlivem alkoholu a devět běžných korupčních případů, prodej čehokoli od benzinu po střediskový počítač. A teď najednou zlikvidují čtyři velitele brigád, všechny v témže vojenském okrsku.“
”
„To bys mohl vzít Redmanovi navrhl Kee an.
Ztráta času.“
n
nTy další případy myslím, že si pamatuju ty tři chlapy, co...“ ‚Jo, to byla součást kampaně za abstinenci. Ve službě se objeví spousta nalitých, oni vyberou tři z nich, pour encourager les autres.“ Bob zavrtěl hlavou. nVoltaire by se z nich zbláznil radostí.“ Dostaneš se k někomu, kdo se zabývá civilní rozvědkou?“ n „Ne, jen do prostředí vojenských telekomunikací.“
nMinulý pondělí, myslím, jsem mluvil s jedním člověkem z Langley. Známe se už léta z armády. Dělal si legraci, že v Rusku zas něco nemají.“ Už zase?“ Divil se Bob. Nedostatky zboží nebyly v Rusku ničím novým. n Jeden měsíc zubní pasta nebo toaletní papír, pak stěrače sám o tom při obědě v NSA často slýchal. nJo, teď akumulátory do aut a náklaďáků.“ Vážně?

n
„Jo. Celej měsíc tam prej není možný sehnat baterii do auta. Spousta aut stojí, baterie se kradou všude možně, takže lidi si na noc vyndávají baterie z aut a odnášejí si je domů. Věřil bys tomu?“ Ale v ToYjatti přece...“ začal Toland, ale zarazil se. V tomto městě byl n v rámci nHrdinských projektů“ postaven jeden z nejmodernějších automobilových závodů na světě. K jeho stavbě byly mobilizovány tisíce dělníků. Jeho technologie pocházela z velké části z Itálie.
nTam přece mají továrnu na baterie jako hrom. Ta snad nevybuchla, ne?“ „Jede na tři směny. Co ty na to?“
NORFOLK, VIRGINIE Toland se na sebe podíval ve velkém zrcadle v komplexu BOQv Norfolku. Přijel sem včerejšího večera. Uniforma mu stále seděla, možná mu už nebyla v pase tak volná, ale to je normální, ne? Jeho vyznamenání

zabírala pouhou řadu a půl, aIe měl odznak hladinového válečného důstojníka. Na rukávech měl dva a půl proužku korvetního kapitána. Naposledy si přejel hadrem boty a vyšel ze dveří, připraven na pravidelné dva týdny ve službách námořnictva. 54
O pět minut později už jel po Mitcher Avenue k sídlu vrchního velitele Atlantické flotily CINCLANTFLT nízké, nepřiliš výrazné budově, jež kdysi bývala nemocnicí. Toland, zvyklý vstávat brzy ráno, dorazil na poloprázdné parkoviště v Ingersoll Street, ale přesto si dal pozor, aby nezaparkoval na označeném místě a neseslal na sebe blesky nějakého vyššího důstojníka. nBob? Bob Toland!“ zvolal nějaký hlas.
n
Ed Morris!“
Toland si všiml, že Edward Morris je už fregatním kapitánem, a podle blyštivé zlaté hvězdy na uniformě poznal, že velí nějaké lodi. Toland zasalutoval a pak si podali ruce. „Pořád hraješ bridž, Bobe Toland, Morris a další dva důstojníci kdysi tvořili nejstálejší čtveřici v důstojnickém klubu na Pearl Harboru. „Trochu. Marty moc na karty není, ale v práci máme partu, která se schází jednou týdně.“ ‚Jsou tak dobří jako kdysi my?“ zeptal se Morris a zamířili stejným srněrem. nBlázníš? Víš, kde teď dělám?“ nSlyšel jsem, žes nastoupil ve Fort Meade, jakmile jsi skončil v armádě.“ „Jo, v NSA jsou lidi, co hrají bridž na počítači no prostě zvěrstvo!“
n
A co rodina?“
nVýborný. A ty?“
„Děti rostou jako z vody. Mám pocit, že hrozně rychle stárnu.“ „To je pravda,“ usmál se Toland. Cvrnkl prstem do hvězdy na uniformě svého kamaráda. „Ale pověz mi něco o tvý nový ratolesti.“ „Podívej se na moje auto.“ Toland se otočil. Morrisův ford měl na značce číslo: FF-1094. Pro nezasvěceného šlo o obyčejnou poznávací značku, ale námořník z toho vyčetl Morrisův velitelský post: protiponorková fregata číslo tisíc devadesát čtyři, Pharris.
n
Vždycky jsi byl hodně skromnej,“ usmál se Toland. nTo je skvělý, Ede. Jak dlouho ji máš?“
n
Dva roky. Je velká, je krásná a je moje! Měls u nás zůstat, Bobe. V den, kdy jsem převzal velení, mi bylo jako když se narodil Jimmy.“ „Rozumím. Rozdíl je jen v tom, Ede, že tys odjakživa věděl, že budeš mít svou loď, a já odjakživa věděl, že ne.“ V Tolandových osobních spisech byla důtka za najetí na dno s torpédoborcem za jeho velení. Šlo o obrovskou smůlu. Způsobily to nejasná mapa a nepříznivé přílivové podmínky, ale ke konci kariéry v námořnictvu stačilo málo.
nPřijel jsi na svoje dva týdny?“
n
Přesně tak.“
nCelia odjela na návštěvu k rodičům, takže jsem teď sám. Co plánuješ dneska na večeři?“
n
McDonald’s?“ zasmál se Toland. ss

Ani houby: Je tady i Danny McCafferty. U mola 22 má svou ponorku
n Chicago. Víš, kdyby se nám povedlo sehnat čtvrtýho, mohli bychom si dát bridž jako za starejch časů.K Morris bodl svého přítele do prsou. „Musím jít. Počkej na mě v důstojnickým klubu v půl šestý, Bobe. Danny mě pozval na svou loď na večeři na půl sedmou, a než pojedeme za ním, budeme mít hodinu času na ‚doladění stanovisek. Najíme se v důstojnický jídelně a pak si dáme pár partiček jako kdysi.K
n
Rozkaz, kapitáne.K
y P g K ty.
, „To jsem tenkrát byl na alubě Willa Ro erse řekl McCaffer Padesátidenní hlídková plavba, já měl službu. Sonar mi hlásí nejasnej signál, n , kurz nula padesát dva. Jsme v hloubce na periskop, takže jsem ho vysunul koukám na kurz nula padesát dva, a samozřejmě, loď Gulfstream-36, rychlost čtyři nebo pět uzlů s nastaveným automatickým kormidlem. Čert to vem, říkám si, je klid, tak jsem se na tu loď podíval zblízka, a hádejte, co jsem viděl? Kapitán byl na horní palubě s jednou krasavicí, v horizontální poloze, pěkně na sobě. Loď byla asi kilometr od nás, se zoomem to bylo jako dva metry od nich. Takže jsme pustili kameru a nahráli to. Samozřejmě jsme museli trochu popojet kvůli lepším záběrům. Trvalo to patnáct minut. Posádka si pak tu pásku pouštěla celý týden. Morálku hrozně pozvedne, když víš za co bojuješ.K Všichni tři se zasmáli.
, K
„Je to tak, jak jsem ti vždycky říkal, Bobe, poznamenal Morris. „Tihle onorkáři jsou odporná drsná sebranka. A někteří jsou dokonce perverzní. p ‚Jak dlouho máš Chicago, Danny?“ zeptal se Toland u druhého šálku kávy po večeři. V důstojnické jídelně byli sami tři. Zbývající důstojníci na palubě buď měli službu, nebo spali.
Dlouhou dobu v doku a tri rušný měsíce,K řekl McCafferty a dopil mléko. Byl prvním kapitánem téhle nové útočné ponorky, nejlepšího ze všech skvě lých plavidel. Toland ostřehl, že Dan se s ním a s Morrisem nesešel v důstoj P „ nickém klubu na základně, kde během „doladění stanovisek vypili každý tři drinky. Už to nebyl stejný McCafferty jako kdysi. Možná nechtěl opustit svou ponorku ze strachu, že by se mu během jeho nepřítomnosti rozplynul celoživotní sen. „Copak to nepoznáš podle bledý tváře, tak typický pro všechny tvory z jes ní a onorek?K vtipkoval Morris. „A co teprve ta mihotavá záře, jež se obje je pp práci na jademé ponorce?K McCafferty se usmál a čekali, až jim při jde čtvrtý do hry. Reaktor Chicaga nebyl zapnutý. Elektrickou energii ponor ka brala z přístavu, ale předpisy nařizovaly plný dohled nad reaktorem, ať už běží, nebo ne. K Í kám vám, že před čtyřmi týdny jsem trochu poblednul.

McCafferty se zatvářil velmi vážně. „Jak to?K zeptal se Bob Toland.
„No, víš, jaký hovadiny děláme s těmahle loděma, ne?K
‚zJestli myslíš příbřežní sběr informací, Dane, pak věz, že to, co seberete, končí na mým stole. Možná znám lidi, co píší objednávky, na jejichž základě ty dostáváš příkazy. Tomu říkám revoluční myšlenka!K zasmál se Bob. Ze všech sil se snažil nerozhlížet se příliš okatě kolem sebe. Na palubě jaderné ponorky nikdy předtím nebyl. Bylo tu chladno jaderné ponorky mají klimatizaci napojenou na reaktor a ve vzduchu se vznášel zápach oleje. Všechno kolem zářilo novotou a také tím, že McCafferty určitě nechal svou posádku vše řádně vyčistit, aby ponorka vypadala před jeho přáteli co nejlépe. Takže to je ten stroj za miliardu dolarů, určený pro sběr všech těch elektronických informací... „No, byli jsme nahoře v Barentsově moři, severovýchodně od Kolskýho zálivu, sledovali jsme ruskou ponorku oskara drželi jsme se asi deset mil za ní a najednou jsme se ocitli uprostřed neuvěřitelně živýho cvičení střelby! Střely létaly všude kolem. Zlikvidovali tri starý lodě a rozmetali půltucet cvičných lodí.K

„To všechno ten oskar zeptal se Morris.
„Ukázalo se, že tam je i jeden papa a mike. To je právě problém, že tyhle naše ponorky jsou tak tichý. Když nevědí, kde jsme, můžeme se ocitnout uprostřed pořádný mely! Zkrátka sonar začal řvát, jak bylo ve vodě živo. Vůbec jsme nemohli tušit, jestli pod hladinu nepošlou nějaký ostrý torpéda, ale vytáhli jsme přijímač a zachytili jejich radary v periskopech. Pak jsem viděl, že nám nad hlavou lítají všechny ty rakety. Hoši, asi tři minuty to tam bylo trochu o hubu.“ McCafferty zavrtěl hlavou. „Dvě hodiny potom všechny tři ruský ponorky vyrazily rychlostí dvaceti uzlů zpátky domů. Šlo jen o klasický cvičení s ostrýma. Na první výjezd to není špatný, ne?K „Měls pocit, že Rusové dělají něco neobvyklýho, Dane?K zeptal se Toland, kterého to najednou začalo zajímat. „Ty to nevíš?“
„
Nevím co?K
„Celkově snížili počet naftových ponorek na severu. Rozumíš, ani normálně není jednoduchý je slyšet, ale minulý dva měsíce tam prostě nebyly. Jednu jsem slyšel, ale jenom jednu. Není to stejný, jako když jsem tam jezdil dřív. Slyšel jsem o nějakých fotkách z dnzžice, spousta naftových ponorek kotví bůhvíproč v přístavech. Jejich hlídková aktivita na severu je celkově hodně slabá, vrhli se na údržbu. Odhadujeme, že mění svůj výcvikový cyklus. Tohle není běžná doba pro ostrý střelby.K McCafferty se usmál. „Mohlo je taky unavit pořád ty starý piksly opravovat a natírat, tak se rozhodli je zničit což je to nejlepší, co se s nima dá dělat.K „Blafujou,K ušklíbl se Morris. „Řekni mi jedinej důvod, proč by najednou vyřadili z provozu spoustu naf tovejch ponorek,“ namítl Toland. Litoval, že si tu druhou a třetí rundu během 57
Happy Hour neodpustil. V hlavě mu blikalo nějaké důležité světýlko, a alkohol jeho přemýšlení zpomaloval. „Ty bláho,K zavrtěl McCafferty hlavou, „takovej neexistuje.K
„
Tak co teda dělají s těma naftovýma ponorkama?K
„Já ty fotky neviděl, Bobe, jen jsem o nich slyšel. V suchých docích ale asi žádná zvýšená aktivita není, takže nejde asi o nic velkýho.K
Světýlko v Tolandově hlavě konečně proniklo mlhou. „Jak složitý je vyměnit baterie v ponorce?K „Je to těžká, nepříjemná práce. Není sice potřeba žádný speciální vybavení nebo tak něco. My to děláme s Tiger Teams a trvá nám to asi tri nebo čtyři týdny. Ruský ponorky mají větší kapacitu baterii než naše, taky se snad vyměňují snáz. Měli by je umět vyměnit rychleji než ponorky západní, mají to jednodušší. Proč se na to ptáš?“ Toland jim vyprávěl příběh o čtyřech popravených plukovnících, a proč k tomu došlo. „Pak jsem se doslechl, že v Rusku nejsou baterie do aut a do náklaďáků. Baterie do aut, prosím, ale náklaďáky každej náklaďák v Rusku je majetkem vlády. Se všema se počítá pro případ mobilizace. Jsou to asi stej ný baterie, ne? K
„Jo, všechny používají olověný akumulátory. Že by jim klekla fabrika
zeptal se Morris. „Pokud vím, tak Rusové mají radši jednu velkou fabriku než
víc menších.“
„Jede na tři směny.K
McCafferty sebou trhl.
„Nuže, do čeho se používa í baterie nadhodil Morris.
„Do ponorek,K hlesl McCafferty. „Do tanků. Do obrněných vozů, velitel ských vozů, startovacích vozíků pro letadla, prostě pro spoustu zelenýho zaří zení. Bobe, to, co říkáš sakra, to by znamenalo, že Rusové se z ničeho nic rozhodli globálně zvýšit svou bojovou připravenost. Otázka: víš, hergot, o čem mluvíš? K
„To si piš, Danny. Informace o těch čtyřech plukovnících se mi dostala na stůl, viděl jsem to na vlastní oči. Zachytil to jeden z našich špionážních sate litů. Rusové nevědí, jak výkonný tyhle družice jsou, a pořád posílají spoustu věcí na krátkých vlnách. V jednom kuse se dostáváme k hlasovým i telexo vým zprávám to ale můžete klidně zapomenout, jasny? Oba přikývli. O těch bateriich jsem se dozvěděl náhodou, ale potvrdil mi to jeden známý
n
z Pentagonu. Teď ten tvůj příběh o ostrých střelbách, Dane. Zapadá to do sebe. Pokud by se nám povedlo potvrdit, že ty naftový ponorky jsou v docích opravdu kvůli výměně baterii máme tu nástin celkovýho obrazu. Jak důleži , tý jsou pro naftovou ponorku nový baterie?“ „Hodně důležitý,K řekl velitel ponorky. „Hodně záleží na kontrole kvality a na údržbě, ale nový baterie prakticky zdvojnásobí dosah a výkonnost, a to je bezesporu solidní taktický faktor.K
5S
„Sakra, víš, co to může znamenat? Rusové jsou skoro pořád připraveni vyrazit na moře, ale teď se zdá, že chtějí být připraveni ještě víc,K poznamenal Morris. „Ale ve všech novinách se píše, že vzhledem k novým návrhům v oblasti

kontroly zbraní se chovají jako znovuzrození andělé. Něco mi tu nesedí, pánové.K „Budu to muset předat někomu z vyššího velení. Taky bych to mohl ukázat ve Fort Meade, ale to by se to nikam nedostalo,K řekl Toland, když si vzpomněl na svého sekčního šéfa. „Dostaneš příležitost," řekl McCafferty po chvíli. „Zítra ráno jdu na schůzi ke COMSUBLANT. Myslím, že bys měl jít se mnou, Bobe.K Po deseti minutách dorazil čtvrtý muž do hry. Úroveň hry ho zklamala. Myslel si, že kapitán jeho ponorky hraje líp. Toland dvacet minut vysvětloval své informace viceadmirálu Richardu Pipesovi, veliteli ponorkových sil Atlantické flotily COMSUBLANT. Pipes byl prvním mužem tmavé pleti, který se z ponorky dostal na hodnost tří hvězdiček. Své povýšení si zasloužil za výkonnost, a to v profesi, jež kdysi bývala výhradně pro bílé. Měl pověst přísného a náročného šéfa. Viceadmirál mlčky poslouchal, usrkával kávu z hrnku se třemi hvězdičkami. Zprvu se mu moc nelíbilo, že McCaffertyho hlášení doplní svým proslovem záložák ale ten pocit trval jen tři minuty. Teď se vrásky kolem jeho úst prohloubily. „Mladý muži, abyste mi tohle sdělil, jste porušil několik bezpečnostních opatření. K „Vím to, pane,K přikývl Toland. „To chtělo odvahu, jakou u mladého důstojníka rád vidím, když si většina ostatních jen kryje záda.K Pipes vstal. „Ale vaše zpráva, mladý muži, se mi nelíbí ani trochu. Rusové si tady hrají na anděly se vším tím diplomatickým svinstvem, a přitom zvyšují pohotovost svých ponorkových sil. Může jít o souhrnz náhod. Ale taky nemusí. Víte co, půjdete se mnou k CINCLANT a vedoucímu jeho rozvědky.K Toland překvapeně mrkl. K čemu jsem se to dostal? „Pane, jsem tu jen na cvičení, nemám..." „Já bych řekl, že ty zprávy rozvědky jste měl dost dobře srovnané, pane korvetní kapitáne. Jste přesvědčen, že to, co jste mi tady řekl, je pravda?" Toland přikývl. „Ano, pane.K „Tak vám nabízím šanci to dokázat. Bojíte se vystrčit hlavu nebo si své názory necháváte jen pro příbuzné a přátele?K zeptal se viceadmirál příkře. Toland už slyšel, že Pipes umí být opravdu rázný. Vstal. „Tak dobře, pane viceadmirále.K Pipes zvedl telefon a vytočil třímístné číslo, přímou linku na CINCLANT. „Bille? Dick. Mám u sebe v kanceláři mládence, měl by sis s ním promluvit. Pamatuješ, o čem jsme se bavili minulý čtvrtek? To by to mohlo potvrdit.K s

Odmlčel se. „Jo, přesně to myslím... Jasně, už jedeme." Pipes zavěsil. „McCafferty, děkuji, že jste sem toho muže přivedl. Hlášení z vaší hlídky projdeme dnes odpoledne. Buďte tu v 15:30. Tolande, vy pojďte se mnou.

O hodinu později se korvetní kapitán Robert M. Toland dozvěděl, že je z rozkazu ministra obrany povolán do prodloužené aktivní služby. Bylo to sice z rozkazu CINCLANT, ale příslušné detaily by měly být vyřízeny asi do týdne. Toho dne si CINCI.flNT pozval k obědu do „vlajkové oblasti" v budově Jedna všechny své vyšší důstojníky tříhvězdičkové admirály, kteří měli na starosti letadla, lodě, ponorky a zásobovací lodě. Konverzace probíhala tiše a utichala úplně, když do místnosti vcházeli číšníci s dalšími chody. Všem bylo přes padesát, byli to zkušení a vážení muži, kteří politiku tvořili i vykonávali a připravovali se na něco, o čem doufali, že nikdy nenastane. Tato naděje zůstávala, ale když každý dopil svůj druhý šálek kávy, rozhodli se, že výcvikové cykly flotily budou zesíleny a bude provedeno několik namátkových inspekcí. CINCLANT si na příští ráno dohodl schůzku s velitelem námořních operací a jeho zástupce pro rozvědku nasedl do letadla na rych lou služební cestu do Pearl Harboru, kde se měl sejít se svým protějškem z Pacifické flotily.

Toland byl uvolněn ze své funkce a převelen do oddělení Záměrů, tedy části osobního poradního štábu CINCI.ANT. cn POZOROVATELÉ NORFOLK, VIRGINIE Oddělení Záměrů sídlilo v malé kanceláři ve druhém patře, obývané obyčejně čtyřmi důstojníky. Nacpat sem ještě Tolanda nebylo jen tak, protože musel být ukryt veškerý tajný materiál, než civilní zaměstnanci přinesli dovnitř stůl. Když konečně odešli, Bob si uvědomil, že má pro sebe jen tolik místa, aby si sedl a vstal. Na dveřích do kanceláře měli číselný kód v ocelovém pouzdře. Místnost se nacházela v severozápadním cípu budovy velitelství, ze zamřížovaných oken viděli jen dálnici a víc nic. Těžké záclony však zůstávaly stejně zatažené. Vnitřní zdi mohly být kdysi natřeny béžovou barvou, ale zespoda se prodírala sádra, takže zdi kanceláře připomínaly infekční oddělení v nemocnici. Vrchním důstojníkem byl plukovník námořnictva Chuck Lowe, který sledoval stěhovací proces s tichým nesouhlasem, jehož důvod Bob pochopil, když Lowe vstal. Hlavně abych se dostal na záchod," vrčel Lowe a s nohou v sádře se belhal kolem stolu. Potřásli si rukama. 6I

„

Co se vám stalo s nohou, plukovníku?"

Horská vo enská škola v Kalifornii, den po Vánocích jsem ve vlastním volnu „ 1 „ lyžoval. Doktoři říkají, že by si člověk nikdy neměl zlomit holenní kost dole, usmál se Lowe ironicky. „A na to pobolívání se prý nedá zvyknout. Za tři čtyři týdny bych se toho měl zbavit. Pak zase začnu běhat. Víte, tři roky jsem se snažil vykopat z rozvědky, pak konečně dostanu vlastní brigádu a stanK se mi tohle. Vítejte na palubě, Tolande. Co kdybyste nám oběma nalil kafe. Vzadu na skříňce byla konvice. Ostatní tři důstojníci prý teď podávají hlášení. „Viděl jsem tu zprávu, co jste napsal pro CINCLANT. Zajímavý. Co myslíte, že Rusové chystají?" „Zdá se, že všechny složky zvyšují připravenost, plukovníku..."

ty . J

„Tady mi můžeš kat sem Chuck.

„Fajn. Já jsem Bob."

„Ty teda děláš signální rozvědku v NSA? Slyšel jsem, že jsi jedním z odborníků na družice." Toland přikývl. „Na jejich i na naše, ale spíš na naše. Čas od času se dosta nu i k fotografiim, ale většinou se zabývám signály. Díky nim jsme se dozvě děli o těch čtyřech plukovnících. Rovněž se na tuhle dobu nezvykle zvýšil kyp ,j objem operačních ixlanévrů. Rusové ta řestali tolik dbát na to ak dobře jezdí jejich tankisti, nehoní celý pluky přes zoraný pole a podobně.

„A máš za úkol posuzovat všechno neobvyklý, bez ohledu na to, jak blbě to vypadá, co? To máš celkem co dělat, ne? My jsme dostali zajímavý věci od DIA. Podívej se na tohle." Lowe vytáhl z hnědé obálky dvojici fotografii a podal je Tolandovi. Byl na nich zřejmě tentýž pozemek, ale z poněkud odlišného úhlu a v jiném ročním období. V levém horním rohu byla dvojice izeb, ruských venkovských chalup. Toland zvedl oči.

„Zemědělský družstvo?“
„Jo. Číslo 1196, asi dvě stě kilometrů severozápadně od Moskvy. Řekni mi, jakej je mezi těma dvěma fotkama rozdíl.“ Toland se znovu podíval na fotografie. Na jedné byla rovná řada oploce ných zahrad, každá asi o rozloze jednoho akru. Na druhé viděl nový plot na čtyřech pozemcích, a jeden pozemek měl téměř dvojnásobnou rozlohu.
„Poslal mi to jeden plukovník, se kterým jsem kdysi pracoval. Myslel si, že by mě to mohlo obavit. Vyrostl jsem totiž na kukuřičný farmě v Iowě, víš.“ P
„
Takže Rusové zvětšují rozlohy soukromě hospodařících farmářů.
„
Zdá se.“
„Nezveřejnili to ale, ne? Nic jsem o tom nečetl.“ Toland sice nečetl tajný vládní časopis National Intelligence Digest, ale v jídelně NSA se obvykle o podobných věcech hovořilo. Lidé z rozvědky si povídají o práci stejně jako všichni ostatní. 62
Lowe zavrtěl hlavou. „Ne, a to je trochu zvláštní. Je to něco, co by oznámit měli. Noviny by to určitě nazvaly dalším důkazem ‚liberalizačního trendu, jehož jsme svědky.“ „Tak že by jen tohle družstvo?“ „Ve skutečnosti jsme totéž zaznamenali ještě na pěti jiných místech. Ale obyčejně naše špionážní družice pro takovýhle věci nepoužíváme. Myslím, že i tohle se podařilo zachytit během jinak nudnýho dne. Důležitý události nejspíš zakrývaly mraky.“ Toland přikývl. Špionážní satelity byly využívány k hodnocení sovětské úrody obilí, ale to by mělo přijít až později. Rusové to věděli taky, protože už nejméně deset let se veřejně hovořilo o tom, proč je na americkém ministerstvu zemědělství skupina agronomů s přístupem do oddělení speciálních výzvědných služeb. „Na to je ale trochu pozdě, ne? Já nevím, ale pomůže jim ještě letos, když v tomhle ročním období rozdělí půdu?“ ‚Já to dostal před týdnem. Myslím, že ty fotky budou o trochu starší. Touhle dobou většina jejich družstev začíná sít. Je tam hodně dlouhá zima, na to nezapomínej, ale v severnějších oblastech to zase nahrazují delšími dny v létě. Předpokládejme, že jde o celostátní trend. Zkus se nad tím zamyslet, Bobe.“ Plukovník přivřel své bystré oči. „Je to od nich rozhodně chytrý krok. Mohlo by to vyřešit podstatnou část jejich problémů s úrodou, zejména u komodit jako rajčata, cibule a podobně.“ „Možná. Taky si můžeš všimnout, že tenhle druh zemědělství vyžaduje hodně lidských sil, ale méně strojů. Co demografický dopad toho kroku?“ Toland mrkl. V americkém námořnictvu převládala tendence se domnívat, že jelikož námořníci mají v popisu práce nabíjení automatických pušek a děl, jsou hloupí. „Většina kolchozníků jsou staří lidé. Průměrný věk kolem čtyřiceti až padesáti. Většinu soukromých políček spravují starší lidi, zatímco práce s mechanizací, jako řízení kombajnů a nákladňáků...“ „Což je mnohem líp placený.“ „...mají na starost mladší dělníci. Chceš mi říct, že by takhle mohli zvýšit produkci potravin bez mladších mužů... v bojeschopném věku?“ „Dá se to tak brát,“ řekl Lowe. „Politicky je to ovšem dynamit. Nemůžeš lidem vzít, co už mají. Kdysi v šedesátých letech se rozneslo ani to nebyla pravda že Chruščov chce snížit nebo zlikvidovat soukromý pozemky. To by bylo hrozně nákladný! Já jsem byl tehdy na škole v Monterey a pamatuju si ruský noviny, co se tam k nám dostaly. Celý týdny se snažily ty zprávy dementovat. Tyhle soukromý pole jsou nejvýkonnější sektor jejich zemědělství. Jsou to necelý dvě procenta jejich orný půdy, ale produkujou polovinu jejich zásob ovoce a rajčat, víc než třetinu vajec, zeleniny a masa. Je to jediná fungující část toho systému. Všichni potentáti vědí, že kdyby to rozšířili, měli by pokoj od problémů se zásobováním potravinama, ale z politických důvodů to ještě neudělali. Nemohli si dovolit riskovat, že stát bude sponzo e
rovat novou generaci kulaků. Až dosud. Ale zdá se, že se pro to rozhodli bez formálního zveřejnění. Takhle to jen vypadá, že si zároveň zvyšují bojovou připravenost. Nikdy jsem nevěřil na náhody, ačkoli jsem jen blbej řadovej důstojník, co pobíhá po pláži.K Lowe měl blůzu uniformy pověšenou v rohu. Toland pil kávu a díval se na čtyři řady vyznamenání. Všiml si tří totožných vyznamenání za službu ve Vietnamu. Námořní kříž. Lowe, oblečený v olivově zeleném svetru, oblíbeném všemi námořními důstojníky, byl střední postavy a z jeho řeči, v níž byl patrný přízvuk Středozápadu, čišela uvolněnost, takr“ka znuděnost životem. Plukovníkovy hnědé oči však byly jiné. Lowe už přemýšlel o stejných věcech jako Toland, a vůbec ho to netěšilo. „Chucku, jestli se opravdu připravují na nějakou akci ve větším měřítku, nemůžou se zahazovat s pár plukovníkama. Objeví se i něco dalšího. Musí zahájit i nějakou činnost dole.K „Jo, budeme se po tom muset podívat. Včera jsem poslal žádost na DIA. Ode dneška, jakmile vyjde Rudá hvězda, atašé v Moskvě nám přes satelit pošle ofocenou kopii. Jestli se k něčemu rozhoupou, rozhodně se to v Krasnoj zvezdě objeví. Myslím, Bobe, že jsi odhalil dost zajímavý klubko zmijí, a nebudeš se v něm prohrabovat sám.K Toland dopil kávu. Sověti odvolali ze služby celou třídu ponorek schopných nést balistické střely. Vedou mírové rozhovory ve Vídni. V Americe a Kanadě nakupují obilí za neobvykle výhodných podmínek, dokonce umožňují americkým lodím převážet dvacet procent všeho nákladu. Jak tohle zapadá mezi zprávy, které dostal? Nepříliš logicky, snad s výjimkou jednoho konkrétního případu a ten nepřipadal v úvahu. Nebo snad ano? ŠPOLA, UKRAJINA
Tankové dělo ráže 125 mm vydalo při výstřelu vždy tak hlasitý zvuk, že by to člověku servalo vlasy z hlavy, pomyslel si Alexejev, ale po pěti hodinách, kdy se tohoto cvičení účastnil, už mu to se špunty v uších připadalo jen jako nevýrazný hluk z dálky. Dnes ráno bylo toto pole pokryto trávou a několika stromky, ale teď už z něj zbyla jen vrstva bahna, přerušovaná jen místy stopami po pásech tanků T-80 a bojových vozidel pěchoty. Brigáda musela cvičení třikrát opakovat, šlo o simulaci čelního útoku tanků a pěchoty proti nepříteli o stejné síle. Devadesát mobilních děl a baterie raketometů zajišťovaly palebnou podporu. Třikrát. Alexejev se otočil, sundal si helmu a sluchátka a podíval se na velitele brigády. „Tohle že je gardová brigáda, soudruhu plukovníku? Elitní vojáci Rudé armády? Tihle cucáci s mlíkem na bradě by nedokázali ubránit ani tureckej bordel, natož aby se zmohli na nějakou aktivitu v něm! Co jste vlastně děla 64 li poslední čtyři roky, co velíte téhle brigádě, soudruhu plukovníku? Naučil jste se, jak třikrát za sebou prohrát! Vaši dělostřelečtí pozorovatelé nejsou správně rozmístěni. Vaše tanky a vozidla pěchoty nejsou schopny zkoordinovat svůj pohyb, střelci z tanků nedokáží zamířit na cíl tři metry nad zemí. Kdyby tamhleten kopeček obsadila

vojska NATO, byl byste vy a vaše velení po smrti!K Alexejev sledoval plukovníkův obličej. Jeho výraz se měnil od vystrašeného do rozzuřeného. Jen tak dál. „Ztráta těchto lidí není pro stát velkou ztrátou, ale cenné je vybavení, spotřebované pohonné hmoty, vyplýtvané dělostřelecké náboje a i mě obíráte o drahocenný čas! Soudruhu plukovníku, teď vás musím opustit. Nejprve se půjdu vyzvracet. Pak poletím na velitelství. Za čas se vrátím. A pak provedeme tohle cvičení znovu. Vaši muži budou jednat jaksepatří, soudruhu plukovníku, nebo vy osobně budete až do konce života počítat stromyK Alexejev se otočil, ani nezaregistroval plukovmkovo zasalutování. Jeho pomocník, plukovník tankové brigády, mu podržel dvířka do auta a nasedl za svým šéfern. „Zlepšují se, že?K řekl Alexejev. „Ještě to není ideální, ale pokrok je znát,K připustil plukovník. Mají už jen šest týdnů, než se začnou přesouvat na západ. To byla špatná zpráva. Alexejev strávil celé dva týdny tím, že tuto divizi hnal do stavu bojové připravenosti, a to jen proto, aby se předevčírem dozvěděl, že divize je převelena do Německa, takže už pro ni neplatí původní úkol připravit invazi do Iráku a Íránu. Čtyři divize všechny jeho elitní gardové tankové jednotky byly odveleny a každá změna rozkazu nutila Alexejeva měnit jeho vlastní plán útoku na Záliv. Začarovaný knzh. Byl nucen sáhnout po svých méně připravených jednotkách, tudíž obětovat víc času na výcvik a méně se věnovat plánu, který měl dokončit za další dva týdny. „Ti muži mají před sebou šest velmi náročných týdnů. Co jejich velitel?K zeptal se plukovník. Alexejev pokrčil rameny. „Dělá tu práci už moc dlouho. Pětačtyřicet je na takovou velitelskou funkci hrozně moc, navíc čte až příliš pečlivě příručky o přehlídkách a mnohem méně chodí na cvičiště. Je to ale schopný člověk. Je škoda ho poslat počítat stromy.K Alexejev vzdychl. Šlo o staré ruské rčení z carských dob. Lidé vyhnaní na Sibiř prý tehdy neměli nic na práci, tak jen počítali stromy. To je další věc, kterou Lenin změnil. Lidé v gulazích teď mají práce až nad hlavu. „Při posledních dvou cvičeních se jim to dařilo tak, že by mohli uspět. Tahle brigáda bude připravena a celá divize jakbysmet.K 65

USS PHARRIS Můstku, sonar: kontakt v kurzu nuladevětčtyři!“ oznámil hlas z reproduktoru. Kapitán Morris se otočil ve své židli a díval se, jak zareaguje jeho palubní důstojník.

Muž se s dalekohledem otočil zadaným směrem. Nic neviděl. „Kurz je čistý.“ Morris vstal ze židle. „Nastavte Condition 1AS.“ Rozumím. Zaujmout bitevní pozice,“ přikývl palubní důstojník. n Loďmistrův pomocník odešel k ohlašovacímu systému a ozvalo se trojí písknutí. „Poplach, poplach. Všichni na své pozice připravit se na protiponorkovou akci.“ Pak se ozval poplašný gong a poklidná hlídka skončila. Morns sešel dolů po žebříku do centra bojových informací, neboli CIC. Jeho ýkonný důstojník převezme kormidlo na můstku, čímž kapitánovi umožní kontrolovat zbraně a senzory z taktického mozku lodi. Po celé lodi se muži sbíhali na své pozice. Vodotěsné dveře a příčky byly spuštěny a zajištěny. Pohotovostní jednotky se připravily na zásah. Trvalo jim to těsně nad čtyri minuty. Lepší se, pomyslel si Morris, když mu začala chodit hlášení o připravenosti. Od okamžiku, kdy před čtyřmi dny odjeli z Norfolku, byl Pharris pměrně třikrát denně uveden do stavu poplachu, přesně podle rozkazu velitele hladinových námořních sil Atlantické flotily. Nikdo to nepotvrdil, ale Morris se domníval, že jeho přítel svou informací píchl do vosího hnízda. Výcvikové dávky byly zdvojnásobeny, rozkazy pro zintenzívnění činnosti se nezvykle utajovaly. Ještě důležitější bylo, že zvýšené výcvikové dávky zasahovaly do rozpisů pro údržbu, již nebylo radno odkládat. „Všechny pozice obsazeny a připraveny!“ ozvalo se nakonec z reproduktoru . „Celá loď je připravena na Condition Zebra.“ Dobře,“ přikývl důstojník pro taktické operace.

n

Qčekávám hlášení,“ rozkázal Morris.

nNavigační a protiletecké radary jsou připraveny, pane, a sonar je v pasiv ním režimu,“ odpověděl důstojník. „Zjištěný kontakt odhadujeme na ponor ku, Z ničeho nic se objevila. Provádíme analýzu pohybu terče. Jeho kurz se hodně rychle mění. Nevíme to ještě úplně jistě, ale vypadá to, že nám jede naproti, možná je od nás jen deset mil daleko.“

n

Hlásili jste už kontakt do Norfolku?“

Čekáme na váš rozkaz, pane.“

Dobře. Uvidíme, jak rychle to zvládneme.“

Za patnáct minut helikoptéry z Pharrise shazovaly nad ponorku sonobóje a fregata na ni vysilala signály ze svého silného aktivního sonaru. Nepřestanou s tím, dokud sovětská ponorka nepřizná porážku tím, že znovu vystoupá k hladině nebo dokud fregatě neuteče, což by Morrisovi zkazilo celkový výsledek. Cilem tohoto neškodného cvičení byla značná škodolibost: zlomit důvěru velitele ponorky ve svou loď, ve svou posádku, v sebe samého. 66 USS CHICAGO Nacházeli se tisíc mil od pobřeží a rychlostí pětadvaceti uzlů mířili na severovýchod. Posádka nebyla nijak nadšená, ačkoli to nikdo z nich nezažil poprvé. Původně slibovaná třítýdenní dovolená v Norfolku se zkrátila na pouhých osm dní, což byla po prvním vyplutí trochu hořká pilulka. Všechny výlety a dovolené byly přerušeny, několik drobných úkonů, jež měla zajistit údržbová četa v přístavu, teď nepřetržitě prováděla posádka ponorky. McCafferty oznámil své tajné rozkazy posádce dvě hodiny poté, co se ponořili: provést dvoutýdenní intenzivní výcvik sledování a přípravy střelby torpéd, pak odjet do Barentsova moře, a tam sběr dalších informací. Řekl jim, že je to důležité. Ani to nebylo nic nového.

PRVNÍ STANOVISKA NORFOLK, VIRGINIE Toland doufal, že má uniformu v pořádku. Bylo půl sedmé, středa ráno, a on už od čtyř studoval svou přednášku a zuřil, že CINCLANT je takové ranní ptáče, které chce mít odpoledne volné na golf. Toland se chystal strávit too odpoledne podobně jako uplynulých několik týdnů, tedy studiem nekonéčné řady dokumentů a výtisků sovětských publikací ve své kóji na druhém konci budovy. Přednáškový důstojnický sál vypadal oproti zbytku té šedivé budovy jako z jiného světa, ale to nebylo nic překvapivého, protože admirálové mají rádi své pohodlí. Bob si ještě rychle odskočil, aby se zbavil rozrušení způsobeného příliš mnoha šálky ranní kávy. Když se vrátil, admirálové se už scházeli. Zdravili se, ale nikdo nevtipkoval, vše probíhalo bez škádlení, jaké by člověk v tuhle chvíli čekal. Důstojníci zaujali svá místa podle hodností. Ti, kdo kouřili, měli vedle sebe popelníky.

Všichni si s sebou přinesli poznámkové bloky. Číšníci přinesli na stříbrných podnosech několik konvic kávy, smetanu a cukr §§§a odešli. Šálky už tu byly připravené. Každý důstojník si nalil kávu, jako by šlo o ranní rituál. CINCLANT kývl na Tolanda. „Dobré ráno, pánové. Zhruba před měsícem byli čtyři plukovníci Rudé armády, velitelé brigád u mechanizovaných divizí, postaveni před polní soud a popraveni za zfalšování informací v hlášeních o výcviku a připravenosti svých jednotek," začal Toland a doplnil důležitost tohoto aktu. „Tento týden se v Krasnoj zvezdě, deníku sovětské armády, objevil článek o popravě několika vojínů. Všem kromě dvou zbývalo do konce základní služby šest měsíců a všichni byli obviněni z neuposlechnutí rozkazu svých nadřízených. Proč je to důležité?" „Ruská armáda je pověstná tvrdou disciplínou, ale jako pro mnoho aspektů života v Sovětském svazu i zde platí, že není všechno tak, jak se zdá. Rotmistr v Rudé armádě není profesionální voják jako ve většině jiných armád. Stejně jako vojíni i on je odvedenec, jehož nedlouho po jeho nástupu vybrali ke zvláštnímu výcviku pro jeho inteligenci, politickou spolehlivost nebo vůdčí schopnosti. Takový člověk je poslán na náročný šestiměsíční výcvik, kde z něj rychle udělají rotmistra, a pak se vrátí ke své jednotce. Ve skutečnosti má ale stejně málo praktických zkušeností jako jeho podřízení, a ačkoli má v oblasti taktiky a používání zbraní přece jen vyšší znalosti, není to tak propastný rozd1 jako mezi rotmistry a odvedenci v západních armádách." „Z tohoto důvodu se skutečná hierarchie v sovětských pozemních formacích neodvozuje od hodností, ale od počtu let odsloužených v armádě. Sověti provádějí odvody dvakrát do roka, v prosinci a v červnu. Vzhledem k obvyklé dvouleté vojenské službě vidíme, že v každé formaci jsou čtyři třídy: nejnižší třída je do prvních šesti měsíců a nejvyšší v posledních šesti. Mladí muži v této závěrečné fázi obyčejně požadují a dostávají nejlepší nebo aspoň v největším množství jídlo, uniformy a informace. A obvykle si získají i autoritu velitele družstva. Rozkazy fakticky vycházejí od důstojníků, nikoli od velitelů čet nebo rot, a obvykle jsou prováděny s malým přihlédnutím k tomu, čemu říkáme konvenční vojenská disciplína na úrovni poddůstojníků. Jak asi tušíte, na mladší důstojmlcy to vyvíjí obrovský tlak, a v mnoha ohledech je to nutí snášet věci, které nemají a ani nemohou mít rádi." „Takže říkáte, že jejich vojenské formace operují na základě organizované anarchie," poznamenal velitel útočné Atlantické flotily. „Jejich námořnictvo ovšem rozhodně ne." „To je pravda, pane. Pokud víme, jejich námořníci slouží tři roky, nikoli dva. Jejich pozice, byť je podobná, se od poměrů v ostatních jednotkách v mnohém liší. A zdá se, že tento rozdíl se brcy setře i v sovětské armádě, že na nižších úrovních je velmi rychle a nesmlouvavě nastolována disciplína." „Kolik vojínů zastřelili?" zeptal se generál velící 2. námořní divizi. 69

„Jedenáct, pane, s uvedením jména a jednotky. Tu informaci máte v podkladech. Většina z nich byla v oné ‚čtvrté třídě, tedy v posledních šesti měsících základní vojenské služby.K nNašel jste v tom článku nějaké obecné závěry?K zeptal se CINCLANT. nNe, pane admirále. V sovětském tisku, jak vojenském, tak civilním, platí nepsané pravidlo, které říká, že je povoleno kritizovat, ale nikoli zevšeobecňovat. To znamená, že individuální přestupky lze zdlouhavě identifikovat a pitvat, ale z politických důvodů je nepřijatelné pouštět se do všeobecné kritiky, která by se vztahovala na celou instituci. Jak vidíte, kritika, která by poukázala na obecně platné podmínky, by ipsoJacto kritizovala sovětskou společnost jako celek, a tedy i komunistickou stranu, jež řídí každý rys života v Sovětském svazu. Je to sice nevýznamné, ale pro ně filozoficky důležité rozlišení. Když ve skutečnosti jmenují individuální hříšníky, logicky tím dochází ke kritice celého systému, ale v míře politicky přijatelné. Tento článek je signálem pro každého důstojníka, rotmistra a vojína v sovětské armádě: asy se mění. Otázka, jakou si v našem oddělení neustále klademe, zní: proč.
„Zdálo by se, že tato změna není ojedinělá.K Toland zapnul zpětný projektor a objevil se graf. nV sovětském námořnictvu došlo od loňského roku k sedmdesátiprocentnímu zvýšení ostrých střeleb střelami zemězemě. Není to sice žádný rekord, ale jak je patrno z tohoto grafu, není to od ně daleko. Rozmístění ponorek, zejména naftových, je malé, a rozvědka nám hlásí, že neobvykle vysoký počet ponorek se nachází v docích kvůli zdánlivě rutinní, nicméně neplánované údržbě. Máme důvod se domnívat, že tato situace je spojená s celostátním nedostatkem olověných akumulátorů. Zdá se nám pravděpodobné, že všechny sovětské ponorky vyměňují baterie a že obvyklá výroba baterií se orientuje na vojensky důležité segmenty sovětského hospodářství.K
nRovněž jsme zaznamenali vyšší stav aktivity sovětských hladinových námoiziich sil, námořního letectva a dalších leteckých formací s dalekým doletem, znovu se zvýšeným výcvikem používání zbraní. A konečně došlo k prodloužení lhůty, po kterou jsou sovětská bitevní hladinová plavidla mimo
přístav. Ačkoli toto číslo představuje malé zvýšení, operační vzorce se liší od těch, na něž jsme si zvykli. Zdá se, že místo plavby od jednoho bodu ke dru hému, kde zakotví, provádějí jejich plavidla mnohem realističtější cvičení. V minulosti už k tomu sice docházelo, ale vždycky to oznámili předem.
Takže to, čeho jsme v sovětské armádě svědky, je rozsáhlé snížení sil pro n vázené zostřením právě probíhajících cvičení. Pokud to srovnáme s tím, co víme o jejich armádě a letectvu, zdá se, že zvyšují bojovou připravenost všech svých sil. Takže v době, kdy navrhují snížit počty strategických jademých zbraní, jejich konvenční síly rapidně zvyšují svou bojeschopnos K Naše oddě lení se domnívá, že tato kombinace je potenciálně nebezpečna.
Mně se to nezdá moc jednoznačné,K řekl jeden admirál s dýmkou
n K
v ústech. „Jak máme někoho přesvědčit, že to opravdu něco znamená.
nSprávná otázka, pane. Kdyby se kterýkoli z těchto faktorů posuzoval jednotlivě, vypadal by velmi nezajímavě. Nás ovšem trápí skutečnost, že probíhají všechny najednou. Problém využití lidské síly v sovětské armádě se táhne už celé generace. Problém výcvikových norem a integrity jejich důstojnického sboru také není zrovna nejnovější. Mě ovšem zaujala ta situace s bateriemi. Vidíme tu náznaky něčeho, co by mohlo způsobit obrovské nedostatky v sovětské ekonomice. Rusové mají vše ve svém hospodářství centrálně naplánováno, samozřejmě na politickém základě. Hlavní podnik pro výrobu baterii pracuje na tři směny oproti obvyklým dvěma, takže výroba stoupla, ale nabídka pro civilní sektor klesla. V každém případě máte pravdu, pane admirále. Samy o sobě tyto skutečnosti neznamenají vůbec nic.

Pouze když na ně pohlédneme v jejich celku, vidíme cosi, co nám dělá značné starosti.K nNěčeho se tedy obáváte,K řekl CINCLANT. nAno, pane.K ‚Já taky, mladý muži. Co v té věci ještě provádíte?K
„Poslali jsme žádost veliteli sil v Evropě, aby nás informoval o všem, co jim na současných aktivitách skupiny sovětských vojsk v Německu připadá zvláštní. Norové zesílili hlídky v Barentsově moř. Dostáváme se víc k satelitním fotografiím přístavů a základen. O naše informace jsme se podělili s DIA, kde rozjeli vlastní vyšetřování. Na povrch vystupují další detaily.K
n
A co CIA?K
nS těmi se spojila DIA přes svou centrálu v Arlington Hall.K
nKdy začínají jejich jarní manévry?K zeptal se CINCLANT. „Jarní cvičení vojsk Varšavské smlouvy letos se jmenuje Pokrok má začít za tři týdny, pane. Dostali jsme signály, že s ohledem na atmosféiu uvolňování Sověti pozvou na cvičení zástupce vojsk NATO i západní zpravodajské štáby...K „Já vám řeknu, co mě na tom děsí,K zabručel velitel námořních hladinových vojsk Atlantické flotily. nZ ničeho nic začali dělat to, co jsme po nich odjakživa chtěli.K nZkuste to vnutit novinářům,K navrhl velitel námořních leteckých sil Atlantické flotily. nNějaké návrhy?K zeptal se CINCLANT svého operačního důstojníka. nI my už jsme zvýšili výcvikové dávky. Myslím, že to nemůže uškodit. Tolande, říkal jste, že vás na tom zaujala hlavně situace s bateriemi na civilním trhu. Čekáte ještě další ekonomické problémy?K „Ano, pane, očekáváme. To je i názor DIA, a můj člověk v Arlington Hall požádal o další zhodnocení i CIA. Pokud mohu něco zdůraznit, pánové, sovětské hospodářství je řízeno centrálně, jak už jsem řekl. Ty průmyslové plány, jež mají, jsou poměrně striktní. Není jednoduché se od nich odchýlit, protože jakékoli odchylky mohou způsobit oslabení ekonomiky jako celku. Problémy bych možná v současné době ještě neřekl...K 71

„Máte prostě jen zlou předtuchu," řekl CINCI,ANT. „Fajn, Tolande, za to vás platíme. Dobrá zpráva." Bob zasalutoval a odešel. Admirálové zůstali v místnosti, aby vše prodiskutovali. Ulevilo se mu, jakmile odešel. Jakkoli ho jejich pozornost těšila, být zkoumán vyššími důstojníky jako vzorek tkáně na Petriho misce připraví člověka o několik let života. Krytou chodbou se vracel zpět do své kanceláře a sledoval, jak lidé, kteří přijeli později, projíždějí parkovištěm a hledají volná místa. Tráva se začínala zelenat. Několik civilních zaměstnanců ji sekalo, další ji hnojili. I živý plot už se probudil k životu, a Toland doufal, že ty keře nechají trochu vyrůst, než je znovu zastřihnou. Věděl, že Norfolk umí být na jaře, kdy se mořský vzduch mísí s vůní azalek, prijemným místem. Přemýšlel, jaké to tu bude v létě.
,
‚Jak to šlo?" zeptal se Chuck.
Toland si sundal bundu a zaklepal koleny. „Skvěle. Nikdo mi nechtěl useknout hlavu." „Nechtěl jsem tě předtím strašit, ale i to už se párkrát stalo. Říká se, že CINCLANT nemá k snídani nic radši než smaženého korvetního kapitána s oblohou." „To mě nepřekvapuje. Je admirál, ne? Nepodával jsem takový hlášení poprvé, Chucku." Všichni mariňáci si myslí, že příslušníci námoirní pěchoty jsou slaboši, připomněl si Toland. Nemá smysl dávat Chuckovi další podněty k takovým názorům. „A závěry?" „Admirálův operační důstojník mluvil o zvýšených výcvikových dávkách. A za chvíli mě vypoklonkovali." „Dobře. Dneska bychom měli dostat další balík záběrů z družice. Z Langley a Arlingtonu nám posílají několik otázek. Nevím to jistě, ale myslím, že se můžeme těšit na kupu zvláštních informací. Jestli se ukáže, Bobe, žes měl pravdu no, víš, jak to pak funguje." ‚Jasně. Někdo, kdo je blíž k D.C ohlásí objev s velkým O. Hergot, ., , P , Y Chucku, mně o tohle nejde, já doufám že se letu Chci ab se tahle hrůza vypařila, abych se mohl vrátit domů a hrát si na zahrádce."
„No, možná mám ro tebe dobrou zprávu. Napojili jsme televizi na nový P přijímač satelitních signálů. Přemluvil jsem naše spojaře, aby nám to naladili na ruskou televizi, abychom viděli jejich večerní zprávy. Nedozvíme se nic podstatnýho, ale aspoň si změníme náladu. Zkusil jsem to chvíli předtím, než jsi přišel, a zjistil jsem že Rusové dávají festival ňlmů Sergeje Ejzenštejna.
,
Dnes večer Křižnrř Potěmkin, pak další a tňcátýho května to končí Alexandrem Něvským." „Vážně? Já mám Něvského na kazetě." „Jo. Vzali původní negativy, poslali je do EMI do Londýna, převedli je do igitální podoby a znovu nahráli Prokof7evovu hudbu v Dolby formátu. hceme si to nahrát. Máš video VHS nebo Beta?" n VHS."
Toland se zasmál. „Tahle práce má možná přece jen nějaké dobré ránky. Tak co máme za novinky?" Lowe mu podal patnáct centimetrů tlustou složku dokumentů. Zpět do ráce. Toland si sedl a začal se probírat papíry. :YJEV, UKRAJINA dá se, že situace se vylepšuje, soudruhu," hlásil Alexejev. „Disciplína ůstojnického sboru šla neuvěřitelně nahoru. Cvičení 261. gardového pluku opadlo dnes ráno velmi dobře." „A 173. gardový pluk?" zeptal se velitel jihozápadní skupiny vojsk. „I oni potřebují trochu zabrat, ale měli by být včas připraveni," řekl ‚lexejev sebevědomě. „Důstojníci se chovají jako důstojníci. Teď ještě musíie přimět vojíny, aby se začali chovat jako vojáci. Uvidíme, až začne Pokrok. fusíme přimět naše důstojníky, aby zapomněli na obvyklou stmulou choreorafii a snažili se o realistické útočné scénáře. Na základě Pokroku můžeme rčit vůdce, kteří se nedokážou adaptovat na skutečné bojové prostředí, nahradit je mladšími, kteří to zvládnou." Sedl si proti svému veliteli. lexejev si spočítal, že má spánkový dluh asi jeden měsíc. „Vypadáte unaveně, Pašo," poznamenal velitel. „Kdepak, soudruhu generálplukovníku, na to nemám čas." Alexejev se ušklíl. „Ale jestli ještě jednou poletím helikoptérou, asi mi už narostou křídla." „Pašo, chci, abyste odešel domů a nevrátil se dříve než za čtyřiadvacet iodin." „Ale já..." „Kdybyste byl kůň," podotkl generálplukovník, „už byste se dávno zhrouil. Tohle je rozkaz vašeho vrchního velitele: čtyřiadvacet hodin odpočinku. iyl bych nejradši, kdybyste je všechny prospal, ale to je vaše věc. Přemýšlejte, avle Leonidoviči. Kdybychom teď byli uprostřed bojových operací, byl iyste odpočatější vyžádaly by si to předpisy plynoucí z ponaučení, které sme si vzali z poslední války proti Německu. Potřebuji vaše smysly nezastřeié a když se budete přemáhat teď, budete naprosto k ničemu, až

vás budu otřebovat v poli. Uvidíme se zítra v 16:00 a probereme náš plán pro Perský :áliv. Vaše oči budou odpočaté a záda narovnaná.“ Alexejev vstal. Jeho velitel byl podobně jako jeho otec mohutný medvěd. faky voják. „Ať se tedy v mých záznamech neobjeví, že jsem neuposlechl ozkazu svého vrchního velitele.“ Oba se zasmáli. Potřebovali to oba. Alexejev opustil kancelář a sešel ke svému služebnímu autu. Když vůz zastavil u domu pár kilometrů odsud, řidič musel svého pasažéra probudit. 73

USS CHICAGO nZahájit proces přibližování,“ prikázal McCafferty.

Před dvěma hodinami odhalila obsluha sonaru ve vzdálenosti čtyriačtyřiceti mil loď na hladině, a od té doby ji sledovali. Přibližovali se k ní pouze s využitím sonaru a na základě rozkazů kapitána, obsluha sonaru neoznámila obsluze zbraní, za čím plují. V tomto okamžiku se však každý kontakt na hladině považoval za nepřátelskou bitevní loď. nVzdálenost tři tisíce pět set metrů,“ hlásil výkonný důstojník. nPoloha jednačtyřidva, rychlost osmnáct uzlů, kurz dvašestjedna.“ nVysunout periskop!“ rozkázal McCafferty. Periskop se vysunul z trubice na pravé straně podstavce. Zástupce kormidelního poddůstojníka se postavil za přístroj, spustil rukojeti a nastavil příslušný kurz. Kapitán se podíval na trup terče.

n

Postavení označit!“

Kormidelní poddůstojník stiskl knoflík, jímž se přeneslo postavení terče do počítače ovládajícího zbraně. nZamířit z boku, pravobok dvacet.“ Technik z oddělení zbraní zadal data do počítače. Mikročipy rychle vypočítaly příslušné vzdálenosti a úhly. nNastaveno. Hlavně číslo tři a čtyři volné!“ „Dobře.“ McCafferty odstoupil od periskopu a podíval se na výkonného důstojníka. nChcete vidět, koho jsme to dostali?“ nSakra!“ Výkonný důstojník se zasmál a sklopil periskop. nUstupte, Otto Kretschmere!“ McCafferty zvedl mikrofon vedoucí do všech reproduktorů ponorky. nTady kapitán. Právě jsme dokončili sledovací cvičení. Pro všechny, koho to zajímá, loď, kterou jsme právě ‚potopili, je Universe Ireland, tedy tři sta čtyři cet tisíc tun obřího tankenz. Konec.“ Zasunul mikrofon zpět na místo. nNámitky, výkonný důstojníku?“ „Bylo to moc jednoduchý, kapitáne,“ odpověděl muž. ‚Jeho rychlost a kurz byly konstantní. Mohli jsme sice zkrátit rozbor pohybu o tři čtyři minuty, ale čekali jsme spíš kličkování než stálý kurz. Já bych řekl, že v případě pomalé ho terče je lepší postupovat takhle. Myslím, že to jde hodně dobře.“ McCafferty souhlasně přikývl. Vysokorychlostní terč jako torpédoborec by klidně mohl zamířit přímo proti nim. Pomalé lodi by během válečných ope rací zřejmě neustále měnily kurz. nUž tam budeme.“ Kapitán se ohlédl na obsluhu zbraní. nDobrá práce. Nezkazte se.“ Příště, pomyslel si McCaffercy , přikáže sonanz, aby ohlásil kontakt, až budou opravdu hodně blízko...Pak uvidí, jak rychle jsou jeho lidé schopni zareagovat. Do té doby budou pokračovat s počítačovými simulacemi. NORFOLK, VIRGINIE „Tohle jsou baterie. No, takže je to potvrzeno.“ Lowe podal Tolandovi záběry z družice. Viděli na nich několik nákladních vozů, a ačkoli většina měla kapoty zakryté plachtami, tři byly odkryté. Rozeznávali vanovité tvary velkých baterii a skupiny mužů, kteří je převáželi přes molo. nJak staré jsou ty fotky?“ zeptal se Toland.

n

Osmnáct hodin.“ nŠkoda že jsme je neměli dneska ráno,“ zlobil se Toland. nVypadá to jako tři tanga vedle sebe. Tohle jsou desetitunový náklaďáky. Vidím jich devět. Díval jsem se, každá baterie váží prázdná dvě stě osmnáct kilogramů...“ nPáni. Kolik se jich vejde do ponorky?“ Spousta!“ usmál se Toland. nPřesně to ale nevíme. Narazil jsem na čtyři n různé odhady, rozcházely se o tňcet procent. Možná se to navíc liší loď od lodě. Čím víc exemplářů jednoho modelu vyrobíš, tím víc se o něm může arozradit. Tak to je aspoň u nás.“ Toland zvedl oči. nPotřebujeme k tomu získat větší přístup.“ nUž se na tom pracuje. Odteďka budeme dostávat záběry všech námořních řístavů. Co si myslíš o aktivitě kolem hladinových lodí?“ Toland pokrčil rameny. Na fotografiich bylo půl tuctu hladinových bojových plavidel od křižníků po korvety. Paluby všech byly zaplněné lany a kraicemi, viděli i spoustu mužů. nZ toho se moc poznat nedá. Nejsou tam žádný jeřáby, takže nenakládali nic velkýho, ale i jeřáby se můžou přesunout. To je právě potíž s loďstvem. Všechno, o čem bys potřeboval vědět, je tajný. Z těchhle fotek se dá říct jen to, že kotví v přístavu. Jinak je to čistá fantazie. (u těch ponorek se jen domníváme, že baterie nakládají na ně.“

K nAle no tak, Bobe, ušklíbl se Lowe.

K nPřemýšlej o tom, Chucku, namítl Toland. nVědí, na co máme naše druice, ne? Vědí, jaké jsou jejich oběžné dráhy a kdy se na nich dostanou tam i onam. Jestli nás opravdu chtějí zmást, jak těžký to asi je? Kdybys měl ty za ákol zmást družice a věděl bys, kdy tě budou sledovat, myslíš, že by sis nedocázal pohrát se svým protivníkem? Jsme na těchhle věcech až příliš závislí. (sou samozřejmě šíleně užitečný, ale mají svý limity. Bylo by fajn ziskat tom i nějaký zprávy od očitých svědků.“ OLJARNYJ, R.S.F.S.R. Je zvláštní dívat se, jak se do ponorky lije beton,“ poznamenal Flynn cestou zpět do Murmanska. O obvyklých zátěžích mu asi nikdy nikdo neřekl. nAno, ale může to být i velmi krásné!“ zvolal jejich průvodce, kapitán ověteského námořnictva. „Jen jestli totéž dokážou námořnictva vašich států!“ Skupinka novinářů, jíž bylo umožněno stát na molu a sledovat neutraliza:i prvních dvou ponorek třídy Yankee schopných nést balistické střely, byla 75

pečlivě manipulována, toho si Flynn s Callowayem všimli. Převáželi je ve skupinách po dvou a po třech, každá v doprovodu řidiče a důstojníka. To se ovšem dalo čekat. Oba muže překvapilo, že se na tak důležitou základnu vůbec dostali. Škoda že váš prezident nedovolil skupině amerických důstojníků, aby se

n na to přijela podívat,“ pokračoval důstojník.

„Jo, v tom s vámi musím souhlasit, kapitáne,“ přikývl Flynn. Byla by z toho mnohem lepší reportáž. Takhle se k tomu, o čem novináři referovali jako o „betonové slavnosti“, přiblížili jeden švédský a jeden indický důstojník. Ani jeden z nich nesloužil na ponorce, ale později shodně potvrdili, že do všech odpalovacích hlavní obou ponorek byl opravdu nalit beton. Flynn změřil dobu, po kterou každou hlaveň plnili betonem, a rozhodl se, že si to ověří. Jaký objem může mít hlaveň v ponorce? Kolik betonu je potřeba, aby se naplnila? Jak dlouho se beton lije? nI přesto, kapitáne, musítK ale uznat, že ame rická reakce na pozici vaší země byla navýsost pozitivni.

William Calloway se celou tu dobu mlčky díval z okna auta. Za svou kari éru psal o válce o Falklandy, strávil hodně času v královském námořnictvu, a to jak na palubě lodí, tak i v docích, kde sledoval přípravy pro vyplutí řotily Jejího Veličenstva na jih. Projížděli kolem mol a pracovišť několika hladinových bitevních lodí. Něco tu nesedělo, ale nedokázal to přesně pojmenovat. Flynn netušil, že jeho kolega pracuje pro britskou tajnou výzvědnou službu. Nikdy se nedostal do citlivých míst byl reportérem, ne špionemale jako každý novinář byl zarputilým, bystrým mužem, který pečlivě sleduje i takové věci, jež by editoři do článku nikdy nevpustili. Ani nevěděl, kdo vede moskevskou stanici, ale o této akci mohl informovat svého přítele na ambasádě. Informace si pak příslušného člověka najde.

n

Co si o sovětských docích myslí náš anglický přítel?“ zeptal se kapitán se širokým úsměvem.

nŽe jsou mnohem modernější než naše,“ odpověděl Calloway. „A tipuji, že zdejší dělníci asi nemají žádné odbory, že?“ Důstojník se zasmál. nV Sovětském svazu žádné odbory nepotřebujeme. Zde už všechno patří dělníkům.“ To byla klasická stranická linie. Jak jinak.

nVy sám sloužíte na ponorce?“ zeptal se Angličan.

nKdepak!“ zvolal kapitán a od srdce se zasmál. Když na to přijde, smát se teda dovedou, pomyslel si Flynn. „Já jsem ze stepí. Mám rád modré nebe a široké horizonty. Svých soudruhů z ponorek si hluboce vážím, ale nemám chuť se k nim přidat.“

nMoje řeč, kapitáne,“ přikývl Calloway. nMy staří Britové máme rádi své parky a zahrady. Na které lodi tedy sloužíte?“

Teď mám úkol na souši, ale naposledy jsem sloužil na lodi Leonid Brežněv,

n

to byl ledoborec. Provádíme výzkum a rovněž prorážíme led podél arktické ho pobřeží do Tichého oceánu pro obchodní lodi.

nTo musí být těžká práce,“ poznamenal Calloway. nA nebezpečná.“ Povidej, kamaráde... nOstražitost je nezbytná, ale my Rusové jsme na led a zimu zvyklí. Navíc člověka naplňuje pýchou, když pomáhá ekonomickému rozvoji své země.“ „Já bych námořníkem být nemohl,“ pokračoval Calloway. Všiml si zvídavého pohledu Flynnových očí: já ti dám, nemohl... „Je to moc práce, i když jste v přístavu. Jako teď. Je ve vašich docích pořád tolik práce?“ nTohle nic není,“ řekl kapitán bez většího rozmyslu. Muž od Reutera přikývl. Lodě byly plné, ale jinak se nedělo nic zvláštního. Nebylo tu moc lidí. Hodně jeřábů jen nečinně stálo. Vozy byly zaparkované. Ale hladinové bitevní lodě a pomocné siy byly ve stavu, jako by... Podíval se na hodinky. Patnáct třicet. Pracovní den byl sotva u konce. „Je to skvělý příklad uvolňování napětí mezi Východem a Západem,“ řekl, aby zakryl své myšlenky. „A skvělý příběh, který Pat a já předáme našim čtenářům.“

„

Dobře.“ Kapitán se znovu usmál. „Je nejvyšší čas, aby znovu nastal mír.“ Korespondenti se vrátili do Moskvy o další čtyři hodiny později, po tradičně nepohodlném letu s Aeroflotem. Oba došli k Flynnovu vozuCallowayův byl stále mimo provoz pro technické závady. Nelibilo se mu, že dostal sovětské auto, ale svého morrise si sem vzít nemohl. Nebylo by možné sehnat tu na něj náhradní díly.

n

Dobrý materiál, Patricku?“

n

To si piš. Jen škoda že jsme nemohli udělat pár fotek.“ Z nbetonové slavnosti“ jim byly slibeny oficiální fotografie Sovfota.

n

Cos říkal na ty doky?“

n

Hodně velký. Jednou jsem byl v Norfolku. Všechny mi připadají stejný.“ Calloway zamyšleně přikývl. Doky se jeden druhému opravdu podobají, říkal si, ale proč mu Poljarnyj připadal zvláštní? Je to jen jeho podezřívavá mysl reportéra? Ona neustálá otázka: co přede mnou tají? Ale Sověti ho nikdy nevpustili na námořní základnu, a přitom byl v Moskvě potřetí. Už jednou Murmansk navštívil. Jednou hovořil se starostou a ptal se ho, jak členové námořnictva ovlivňují chod města. Na ulicích stále viděl někoho v uniformě. Starosta se pokusil otázce vyhnout, ale nakonec řekl: nV Murmansku žádné námořnictvo není.“ Typicky ruská odpověď na nepříjemnou otázku. Teď ale vpustili dvanáct západních novinářů na jednu z nejexponovanějších základen. Nic tedy neskrývají. Nebo snad ano? Calloway se rozhodl, že až tu reportáž sepíše, zajde na brandy za svým přítelem na ambasádě. Navíc je tarn nějaká party na oslavu toho či onoho. Když přijel na ambasádu na nábřeží Morise Toreze přes řeku od kremelských zdí, bylo těsně po deváté večer. Nakonec z toho byly čtyři brandy. U čtvrté sklenky už reportér stál nad mapou námořní základny a s využitím cvičené paměti ukazoval, kde zahlédl jakou činnost. O hodinu později byla všechna data zakódována a zaslána do Londýna.

DALŠÍ STANOVISKA GRASSAU, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Televizní štáb měl skvělý den. Už hodně dlouho jim nebylo umožněno natočit sovětskou vojenskou jednotku v akci a úsměvné chyby, jichž se stali svědky, bohatě okořenily noční zprávy kanálu NBC. Sledovali, jak tankový prapor uvízl na křižovatce silnice 101, padesát kilometrů jižně od Berlína. Kdesi špatně zatočili, a velitel praporu tedy řval na své podřízené. O dvě minuty později vystoupil z řady nějaký kapitán a něco ukazoval na mapě. Ze scény odvolali jednoho majora, protože mladší muž problém zjevně vyřešil. Kamera sledovala zostuzeného majora až do jeho vozu, v němž pak odjel po hlavní silnici na sever. O pět minut později se dal prapor do pohybu. Novináři s nakládáním svého materiálu do dodávky nijak nespěchali a hlavní reportér této doby využil, aby došel k francouzskému důstojníkovi, který celou situaci rovněž

sledoval.
Francouz byl členem spojenecké vojenské skupiny, pozůstatku druhé světové války, prostřednictvím něhož se mohly obě strany navzájem špehovat. Byl to štíhlý muž s nehybným obličejem, měl výložky oddílu výsadkářů a kouřil gauloisky. Šlo samozřejmě o důstojníka rozvědky. „Co na to říkáte, majore?“ zeptal se muž z NBC. „Udělali chybu čtyři kilometry zpátky. Měli zatočit doleva, ale nezatočili.“ Pokrčil rameny. „Není to zrovna skvělý výkon, že?“ zasmál se reportér. Francouz byl zamyšlenější. „Všiml jste si, že je s nimi německý důstojník?“ Reportér si všiml odlišné uniformy, ale nepochopil její význam. „Tak Němec to je? Proč ho nepoprosili o pomoc?“ „Ano,“ odpověděl major. Neřekl mu, že to bylo už počtvrté, co viděl, jak sovětský důstojník odmítl pomoc svého východoněmeckého průvodce... a to za poslední dva dny. Skutečnost, že se ruské jednotky ztrácejí, nebylo nic nového. Rusové krom jiného jazyka používají i jinou abecedu. Tím se navigace v mnoha ohledech komplikuje. Sověti s sebou vždy měli důstojníky z NDR, aby jim pomohli najít cestu. Až dosud. Major zahodil cigaretu. „Čeho jste si ještě všiml, monsieur?“ „Ten plukovník na majora pěkně vyjel. Pak mu jeden kapitán myslímukázal chybu a jak ji napravit.“ „Za jak dlouho?“ „Ani ne pět minut poté, co se zastavili.“
„Velmi správně.“ Francouz se usmál. Major už byl na cestě do Berlína a prapor dostal nového operačního důstojníka. Úsměv zmizel. „Je to dost hloupé takhle se ztratit, ne?“ Francouz se otočil ke svému autu, aby odjel za Rusy. „Už jste se někdy v cizině ztratil, monsieur?“ „Ano, kdo ne?“ „Ale svou chybu odhalili dost rychle, ne?“ Major mávl na řidiče, aby vyrazil. A tentokrát na to přišli úplně sami, pomyslel si. Intéressant... Reportér pokrčil rameny a vrátil se ke svému vozu. Sledoval poslední tank v řadě a zlobil se, že jedou jen třicetikilometrovou rychlostí. Tanky touto rychlostí pokračovaly na západ až k dálnici 187, kde se jako zázrakem spojily s další sovětskou jednotkou, zpomalily na obvyklou rychlost dvaceti kilometrů v hodině a zamířily k výcvikovému prostoru na západě. NORFOLK, VIRGINIE Bylo to pozoruhodné. Sledovali moskevskou zpravodajskou relaci, celý tankový prapor se přesouval po pusté krajině. Tanky pak obrátily svou pozornost k jednomu kopci na obzoru, tedy k simulovaným pozicím protivníka, do kterých už pálilo dělostřelectvo. Nebem se přiřítily stíhací bombardéry a helikoptéry předváděly vlastní verzi tance smrti. Hlas komentátora oznamoval,
že připravenost sovětské armády je taková, že by zastavila jakoukoli cizí hrozbu. Rozhodně to tak vypadalo. Dalších pět minut bylo věnováno vídeňským rozhovorům o odzbrojení. Jako obvykle zazněla stížnost na to, že Spojené státy nechtějí přijmout všechny aspekty nezvratně velkorysého sovětského návrhu, ale komentátor dodal, že i přes liknavost Američanů se dospělo ke skutečnému pokroku a že koncem léta lze očekávat smysluplnou dohodu. Tolanda překvapil způsob, jakým Sověti o rozhovorech informovali. Nikdy dříve si této rétoriky nevšímal, a teď mu tedy rozlišení dobra a zla připadalo zvláštní. „Celkem nic zvláštního,K podotkl Lowe. „Až bude těsně před uzavřením dohody, těch keců ubude. Pak začnou mluvit o tom, jak je náš prezident osvícený, ačkoli je to vlastně třídní nepřítel. Kolem podpisu už budou úplně v euforii. Tohle je ještě hodně neutrální. Přemýšlej, jakým jazykem o nás obyčejně referují?K „A ta cvičení ti připadají normální?K „jsou normální. Zamyslel ses někdy nad tím, jaká legrace asi je stát proti stovce tanků? Všiml sis, že mají všechny pětipalcový děla? Pak si vezmi ještě dělostřeleckou podporu. Přidej letadla. Rusové týhle kombinaci sil hodně věří. Když na tebe zaútočí, pak je to se vším všudy. Je to pořád stejný.K
„Jak proti tomu bojujeme my?“
„Vlastní iniciativou. Když je necháme všechno připravit, aby mohli hrát podle svýho, můžeme to rovnou zabalit.“
Totéž na moři.K n
„JO 7O K
, 1 KYJEV, UKRAJINA Alexejev si nezvykle sám nalil šálek čaje na stolku v rohu a pak přešel ke stolu svého velitele. Když se k němu přiblížil, jeho úsměv byl o metr širší. „Soudruhu generálplukovníku, Pokrok se vyvíjí skvěle!K „To vidím, Pavle Leonidoviči.K „Nikdy bych tomu nebyl věřil. Zlepšení našeho mužstva je nevídané. Nekvalitních jedinců se zbavujeme a ti, které jsme povýšili, jsou nadšení a schopní.K „Takže zastřelení těch čtyř plukovníků mělo smysl?K podotkl velitel jihozápadní skupiny vojsk sarkasticky. První dva dny sledoval cvičení jen ze své velicí centrály a doufal, že se dostane do terénu, do opravdové akce. Velitel skupiny vojsk tam však neměl co dělat. Alexejev byl nejlepším mužem, který mu mohl říct, co se opravdu děje. „Nelehká volba, ale dobrá. Výsledky hovoří samy za sebe.K Nadšení mladšího muže trochu pohaslo. Ta akce mu stále ležela na srdci. Problém s těžkými rozhodnutími nespočívá v tom, je přijmout, ale naučit se žít s důsledky, ať je so to jakkoli nepříjemné. Znovu tu myšlenku zapudil.
„Ještě dva týdny intenzivního cvičení, a Rudá armáda je připravena. Dokážeme to. Porazíme NATO!K „Nemusíme s nimi bojovat, Pašo.K „Pak ať Alláh pomůže Arabům!K řekl Alexejev. „Alláh ať pomůže nám. Západní skupina dostane další naši tankovou divizi.K Generál zvedl papír s rozkazem. „Tu, u které jste byl dnes. Jak se jim asi vede?K
„Podle mých informátorů celkem dobře.“ „Vy jste se dal ke KGB, Pašo?K
‚Můj bývalý spolužák je ve štábu velitele západní skupiny vojsk. I u nich přijali politiku odstraňování neschopných. Sám jsem viděl výsledky. Nový člověk ve vysoké funkci má mnohem větší snahu odvést svou práci řádně než ten, pro koho se to stalo každodenní rutinou.K „Kromě nejvyšších míst, samozřejmě.K „Vrchní velitel západní skupiny není tím, koho bych se zastával, ale podle mých informací se mu daří zvyšovat připravenost svých jednotek stejně jako K nám.
„Asi se stav opravdu zlepšil, když jste tak velkorysý.K „Je to tak, soudruhu. Přišli jsme o další divizi ve prospěch Německa. Nu co, on ji potřebuje víc než my. Ikám vám, že smeteme Araby jako smítko prachu na dlaždicích. To jsme vlastně mohli kdykoli. Není jich mnoho, a pokud jsou stejní jako Libyjci, které jsem viděl před třemi lety... tam nejsou hory, kam by se mohli schovat. Tohle není Afghánistán. Naším úkolem je dobýt, nikoli zpacifikovat. To dokážeme. Odhaduji dva týdny. Jediný problém, který vidím, je zničení ropných polí. Spálenou zemí se mohou bránit stejně jako my, a tomu budeme zabraňovat jen těžko, i s využitím našich výsadkářů. Nicméně náš cíl je dosažitelný. Naši muži budou připraveni.K

POSLEDNÍ ÚPRAVY NORFOLK, VIRGINIE nRychle utvořený tradice mají něco do sebe, Chucku.“ Dívali se už na čtvrtý iuský film. Toland mu podal mísu popcornu. „Bude škoda vrátit tě do aktivní služby.“

”
Že tě huba nebolí! V úterý v šestnáct nula nula se plukovník Charles DeWinter Lowe vrací mezi námořnictvo. Papírování vám s radostí přenechám.“ Toland se usmál. nA večerní film ti chybět nebude?“ Možná trochu.“ Dnzžicový přijímač o tri čtvrtě kilometru dál sledoval
n sovětskou komunikační diužici. Už několik týdnů pirátsky přejímali signál z této družice a dvou jejích sester. Jednak chtěli nadále sledovat sovětské zpravodajské pořady, jednak se chtěli večer dívat na filmy. Díla Sergeje Ejzenštejna oba obdivovali. A Alexandr Něvský byl jeho vrcholným dílem.
Toland otevřel plechovku koly. „Zajímalo by mě, jak by Rusové reagovali na westemy. Něco mi říká, že soudruh Ejzenštejn jich možná pár viděl.“ B2
nJ, John Ford by se tam docela hodil. Nebo Erol Flynn ještě víc. Dneska večer jedeš domů?“
n
Hned po filmu. Čtyři dny volna, člověče. Ty bys tu snad zůstal?“ Objevil se nový záběr, odlišný od záběru na kazetě, jakou měl doma. Původní zvukový doprovod byl poněkud čistší, hudbu znovu nahrál moskevský Státní symfonický orchestr se sborem. Výmluvnost Prokofevova díla zůstala zachována. Film začal pohledem na iuské... stepi? přemýšlel Toland. Nebo to má být jižní část země? Objevila se zvlněná travnatá louka posázená kostmi a zbraněmi z dávných bojů proti Mongolům. Žluté nebezpečí, dosud největší ruská noční můra. Sovětský svaz hodně Mongolů pohltil ale Čína teď má jaderné zbraně a největší armádu na světě. nTen obraz je dokonalej,“ podotkl Lowe. ,“ P
„S tím, co mám doma, se to nedá srovnat ři 1 Toland. Film nahrávaly dva videorekordéry, ale kazety nebyly erární. Každý z nich si raději koupil vlastní. Vrchního inspektora předcházela pověst velmi přísného muže. Tohle všechno se odehrává nedaleko baltského pobřeží, vzpomněl si Toland. Hlavní hrdina byl představován za zvuku písně, když vedl několik mužů s rybářskou sítí. Oba důstojníci se shodli, že je to dobrý socialistický úvod hlavní hrdina manuálně pracuje pod širým nebem. Následovala krátká slovní přestřelka s Mongoly a poté rozjímání, jaké nebezpečí je pro Ruskou celistvost větší, zda od Němců nebo od Mongolů. ‚Ježíši, víš, že takhle uvažujou pořád?“ ušklibl se Toland.
n
Čím víc se věci mění...“ Lowe si otevřel kolu.
nTen chlápek je mi ale trochu podezřelej. Když se vrátil do vody pro síť, běžel jako holka, mával rukama všude kolem.“
n
Měl by sis zkusit, jaký to je, běžet v hluboký vodě,“ zabručel námořní důstojník. Pak se scéna věnovala německému nebezpečí. „Banda vysloužilejch rytířů jako při křižáckých výpravách. Sakra to je jako filmy o Indiánech ze třicátejch let. Čtvrtěj lidi, nemluvňata házejí do ohně.“ „Počítám, že věříš, že to všechno vážně dělali. nSlyšels někdy o místě jménem Osvětim?“ zeptal se Lowe. „Civilizovaný dvacátý století.“

”
Ti ale s sebou neměli biskupy.“
nPřečti si něco o křižáckým osvobození Jeiuzaléma. Buď jenom zabíjeli, nebo nejdřív znásilňovali, a až pak zabíjeli, to vše pro větši slávu Boží, k čemuž je biskupové a kardinálové povzbuzovali. Pěkná sebranka. Jo, možný to je. Bůh ví, že východní fronta za druhý světový války viděla fůru zvěrstev na obou stranách. Hnusná válka. Dáš si ještě popcorn?“
Hrdinové filmu se nakonec zmobilizovali, zejména rolníci: Vstavajtě, judi russkije na slavnyj boj, na smertnyj boj...

Sakra!“ Toland se napřímil. nTuhle píseň pořádně vylepšili!“ Zvuk byl
n téměř dokonalý, a to i navzdory problémům se satelitním přenosem. Povstaň, Iide ruský, k boji spravedlivému, k boji na život a na smrt: povstaň, lide svobodný a mužný, k obraně naši krásné rodné zeměl
Toland napočítal více než dvacetkrát použité slovo nruský“ nebo nRusko“.
To e zvláštní,“ poznamenal. nPřitom se od toho snaží oprostit. Sovětský n 1 „ svaz má být jednou velkou radostnou rodinou, ne Novoruskou říší.
nAsi by se to dalo nazvat historickou kličkou,“ řekl Lowe. nStalin si ten film ob ednal, aby zburcoval svůj lid vůči nacistům. Starej Jossip byl Gruzínec, ale vyklubal se z něj ruskej nacionalista. Je to divný, ale on divnej byl.“ Film jevil všechny známky filmu z třicátých let. Hrdinové vypadali jako ve starých westernech. Vyčnívající hrdinská postava prince Alexandra Něvského, jeho dva stateční, byť trochu neohrabaní kumpáni, nechyběla ani nezbytná milostná zápletka. Němečtí nepřátelé byli arogantní a z velké části skrytí za nevěrohodnými helmicemi, jež navrhl sám Ejzenštejn. Němečtí agresoři si už rozdělili Rusko mezi sebe, jeden rytíř se stal nknížetem“ v Pskově, kde při příšerném pokusu o pacifikaci došlo k vraždění mužů, žen i dětí děti byly házeny do ohně aby bylo jasno, kdo je pánem. Velká bitevní scéna se celá konala na zamrzlém jezeře. nKterej blázen by chtěl bojovat na zamrzlým jezeře, když má s sebou půl tuny oceli?“ zabručel Toland. Lowe mu vysvětlil, že tak to skutečně bylo.
Určitě si s tím trochu pohráli,“ dodal plukovník, nale ta bitva opravdu pro n běhla.“ Bojové scény překypovaly dějem. Němečtí rytíři zaútočili s obvykle nízkým zřetelem k taktice a ruští rolníci moudře vedení Alexandrem a jeho dvěma pomocníky je obklíčili s využitím chytrého manévnz. Pak samozřejmě došlo k souboji mezi Alexandrem a německým velitelem. O výsledku nemohlo být pochyb. Jakmile byl jejich velitel pokořen, německá vojska se rozprchla, a když se chtěla sjednotit u břehu jezera, led se prolomil a téměř všichni se utopili. nTo je hodně realistický,“ usmál se Lowe.
nVezmi si, kolik armád už pohltil ruskej venkov!“ Zbytek filmu dořešil milostnou zápletku každý z obou pomocníků získal krásnou dívku a došlo k osvobození Pskova. Kníže vyzvedl k sobě do sedla několik dětí, s nimiž pak vjel do Pskova, o ženskou společnost však žádný zájem nejevil. Snímek končil slavnostním slibem, Alexandr stál sám a hovo ril o tom, co se stane každému, kdo se pokusí napadnout Rusko. S4

nChtěli, aby Něvský vypadal jako Stalin, ne?“
nNěco na tom bude,“ přikývl Lowe. nSilný muž, osamocený, otcovský dobrodinec to tak! lkej si co chceš, ale tohle je nejlepší propagandistickej film všech dob. Nejlepší na tom je to, že když Rusko podepsalo o rok později s Německem smlouvu o neútočení, Ejzenštejn dostal za úkol režírovat inscenaci Valký;y od Wagnera. Tedy něco jako pokání za urážku německých citů.“ nPane jo. Ty se jim věnuješ víc než já, Chucku.“ Plukovník Lowe vytáhl zpod stolu kartónovou krabici a začal si balit své věci. „Jo, když už se holt musíš připravit, že možná budeš proti někomu bojovat, není od věci zjistit si o něm co nejvíc.“ nMyslíš, že k tomu dojde?“ Lowe se zamračil. „Mám toho z Vietnamu až po krk, ale za to nás vlastně platěj, ne?“ Toland vstal a protáhl se. Měl před sebou čtyřhodinovou cestu autem.
„Plukovníku, bylo mi obrovskou ctí s vámi pracovat.“ ‚Já si taky nestěžuju. Až se s rodinou usadím v Lejeune, co kdyby ses sem tam stavil? Výborně se tam rybari. nPlatí.“ Potřásli si rukama. nHodně štěstí u tvý jednotky, Chucku.“ Hodně štěstí tady, Bobe.“ n Toland odešel k autu. Sbaleno už měl, takže se nezdržoval a rychle zamířil na mezistátní dálnici I-64. Nejhorší úsek cesty domů představoval provoz před tunelem Hampton Roads, pak se doprava ustálila na celkem plynulém stupni. Celou cestu domů si Toland v hlavě promítal scény z Ejzenštejnova filmu. Neustále se mu vracela ta nejstrašnější, kdy německý rytíř s křížem na prsou vytrhne malé dítě z náručí matky a hodí ho do ohně. Kdo by to mohl sledovat a zůstat klidným? Není divu, že píseň nPovstaň, lide ruský“ byla dlouhá léta velice populární. Některé scény přímo volaly po krvavé odplatě, což jen podbarvovala Prokof7evova burcující hudba. Toland si zanedlouho začal píseň pobroukávat. Ty jsi tedy důstojnl7 rozvědky... usmál se Toland v duchu, přemýsZiš stejně jako lidi, jež máš studovat... k obraně naši krásné rodné země... za našu zem ju čestnuju 1 nPromiňte, pane?“ zeptala se žena v kabině na mýtě. Toland zavrtěl hlavou. Zpíval nahlas? S provinilým výrazem jí podal peníze. Co si asi ta žena pomyslela, když si důstojník amerického námořnictva zpíval rusky? MOSKVA, R.S.F.S.R. Když nákladní vůz přejel po Kamenném mostě na Borovické náměstí a zatočil doprava směrem ke Kremlu, bylo těsně po půlnoci. Řidič zastavil u první skupiny kremelských stráží. Papíry byly samozřejmě v naprostém pořádku, takže mohl jet dál. Zastavil u druhé kontroly u Kremelského paláce, a i zde byly papíry v pořádku. Odsud je od služebního vchodu do budovy Rady ministrů dělilo pouhých pět set metrů. Co sem v tuhle dobu vezete, soudruzi?“ zeptal se kapitán Rudé armády.
„Čisticí prostředky. Pojďte, ukážu vám je.“ Řidič vystoupil a pomalu přešel k zadní straně vozu. „Musí to být příjemné, mít službu takhle v noci, když je všude klid.“ „To je pravda,“ přikývl kapitán. Ještě devadesát minut a služba mu skončí.
Podívejte.“ Řidič nadzvedl plachtu. Na korbě bylo dvanáct plechovek sil n ného rozpouštědla a krabice náhradních dílů. „To je z Německa?“ podivil se kapitán. V Kremlu sloužil pouze dva týdny.
„Da. Skopčáci vyrábějí velmi kvalitní čisticí zařízení a naši je používají. Tohle je kapalina na čistění koberců. Tohle na stěny záchodů. Tohle je na okna. Ta bedna já ji otevřu.“ Víko zvedl velmi lehce, protože šrouby už byly povolené. ‚Jak vidíte, soudruhu kapitáne, náhradní díly pro některé stroje.“ Ušklíbl se. „I německý stroje jsou poruchový.“ „Otevřte jednu z těch plechovek,“ rozkázal kapitán.
Otevřu, ale ten smrad se vám líbit nebude. Kterou mám otevřít?“ Řidič
n vzal nevelké páčidlo.
n
Tuhle,“ ukázal kapitán na plechovku s prostředkem na toalety. Řidič se zasmál. „Ta smrdí nejvíc. Ustupte trochu, soudruhu, nerad bych vám tím pocákal uniformu.“ Kapitán zde sloužil příliš krátce, takže tvrdohlavě neustoupil. Dobrá, pomyslel si řidič. Zajel páčidlem pod víko plechovky, sklonil se a volnou rukou udeřil na konec páčidla. Víko odlétlo a kapitána pocákal čisticí prostředek. „Sakra!“ Opravdu to páchlo. „Já vás varoval, soudruhu kapitáne.“
„Co je to za svinstvo?“
„Je to na čištění kachliček na toaletách. Z uniformy to dostanete, soudnzhu kapitáne, ale dejte si ji vyčistit co nejdřív. Je to na bázi kyseliny, víte, takže by to mohlo poškodit látku.“
Kapitán se chtěl rozzuřit, ale ten řidič ho přece varoval, ne? Přiště si dám pozor, pomyslel si. „No dobře, tak to vemte dovnitř. „Děkuju. Promiňte mi tu uniformu. A nezapomeřite si ji nechat vyčistit. Kapitán mávl na vojína a odešel. Vojín odemkl dveře. Řidič a jeho pomoc ník vešli dovnitř pro vozík.
„Já ho varoval,“ řekl řidič vojínovi. „To je pravda, soudruhu,“ bavil se vojín. I on se těšil, až mu skončí hlídka, a nestávalo se často, že by člověk byl při tom, když se důstojnilc nechá nachytat.
Řidič sledoval, jak jeho pomocník nakládá plechovky na vozík, a pak za ním šel do budovy ke služebnímu výtahu. Potom se oba vrátili pro druhou várku.
Vyjeli do třetího patra, vypnuli výtah a odjeli se svým nákladem do skladiště přímo pod velkou konferenční místností ve čtvrtém patře. „To s tím kapitánem se nám povedlo,“ řekl pomocník. „Teď do práce.“ „Ano, soudruhu plukovníku,“ odpověděl řidič okamžitě. Všechny čtyři plechovky kapaliny na čistění koberců měly dvojitá víka, která poručík odstranil a položil stranou. Pak vyjmul nálože. Plukovník se naučil kopie plánů budovy zpaměti. Podpěry zdí byly ve vnějších rozích místnosti. Do každého rohu tedy umístili jednu nálož a připevnili ji. Prázdné plechovky postavili těsně vedle náloží, aby je zakryli. Poručík pak odstranil dva stropní panely, takže odhalil ocelové pruty podpírající podlahu čtvrtého patra. K nim připevnili zbývající nálože, načež vrátili panely na původní místo. U náloží už byly rozbušky. Plukovník vytáhl z kapsy odpalovací přístroj, podíval se na hodinky a počkal tři minuty. Pak stiskl knoflík, jímž se aktivovaly časovače. Bomby vybuchnou přesně za osm hodin. Plukovník se díval, jak poručík uklízí, a odvezl vozík zpět k výtahu. O dvě minuty později vyšli z budovy. Kapitán se už vrátil. „Soudruhu, řekl řidiči. „Neměl byste nechat toho starého muže dělat všechnu těžkou práci. Copak nemáte žádnou úctu ke stáří?“ „Jste moc hodný, soudruhu kapitáne.“ Plukovník se usmál a vytáhl z kapsy půllitrovou láhev vodky. „Nedáte si?“ Kapitánův soucit byl najednou tentam. Dělník, co pije během služby v Kremlu! „Zmizte!“ „Hezký den, soudruhu.“ Řidič nasedl do vozu a odjel pryč. Museli projet stejnými kontrolami, ale jejich doklady byly stejně jako před chvílí v pořádku. Když vyjeli z

Kremlu, vůz zatočil na sever na Marxův prospekt, po němž dojel až k centrále KGB v čísle dvě na Dzeržinského náměstí.
CROFTON, MARYLAND „Kde jsou děti?“
n
Spí.“ Martha Tolandová objala svého muže. Měla na sobě něco tenkého a přitažlivého. „Celý den plavaly, a pak už prostě odpadly.“ Lišácky se usmála. Vzpomínal si, jak tento úsměv viděl poprvé na pláži Sunset v Oahu, pod paží měla surfové prkno a na sobě miniaturní plavky. Vodu milovat nepřestala. A ty bikiny jí byly pořád. „Je možný, že za tím tuším nějakej plán?“ Možná proto, že jsi zlý podezíravý špion.“ Marty odešla do kuchyně a vrátila se s lahví růžového vína a vychlazenými sklenkami. „Co bys řekl horké sprše? Až se vrátíš, odpočineme si.“ Znělo to setsakramentsky lákavě. To, co následovalo, bylo ještě lepší. s
PAMATUJ, PAMATUJ CROFTON, MARYLAND Tolanda probudil telefon. Ještě pociťoval následky jízdy z Norfolku a stopy po vypitém víně. Teprve při druhém zazvonění byl schopen reakce. Nejprve se podival na hodiny 2:11. Do prdele, dvě ráno! pomyslel si a nepochyboval, že musí jít o nějaký omyl. Zvedl sluchátko. „Haló,“ řekl rozespale. „Korvetního kapitána Tolanda, prosím.“
Aha. „U telefonu.“
„Tady hlídka rozvědných operací CINCLANT,“ řekl odosobněný hlas. „Mám pro vás příkaz okamžitě se vrátit do služby. Opakujte prosím rozkaz, pane korvetní kapitáne.“ Vrátit se hned do Norfolku. Rozumím.“ Bob se instinktivně otočil na posteli, posadil se a bosýma nohama se dotkl země. „Dobře, pane korvetní kapitáne.“ Muž zavěsil. „Co je, miláčku?“ zeptala se Marty.
„Potřebují mě v Norfolku.“ BB
Kd „
y.
„Hned.“ To ji probudilo. Martha Tolandová se posadila na posteli. Přikrývka jí sklouzla z ňader a ve svitu měsíce dostala její kůže bledý, téměř přízračný nádech. „Ale vždyť jsi sotva přel „To já vím taky.“ Bob vstal a odkolíbal se do koupelny. Bude se muset osprchovat a vypít trochu kávy, jestli má mít nějakou naději, že se do Norfolku dostane živý. Když se o deset minut později vrátil, plácal se do obličeje a všiml si, že jeho žena naladila televizi v ložnici na zpravodajský kanál. „Bobe, tohle by sis měl poslechnout.“ „Tady Rich Suddler s živým vysíláním z Kremlu,“ řílcal reportér v modré větrovce. Za ním si Toland všiml tmavých kamenných zdí bývalé pevnosti opevněné Ivanem Hrozným teď ji střežili ozbrojení vojáci v bojovém oblečení. Toland se přestal plácat a došel k televizi. Dělo se něco zvláštního. Celé družstvo ozbrojených jednotek uvnitř Kremlu mohlo znamenat spoustu věcí, ale ani jednu dobrou.
„Zde v Moskvě došlo k výbuchu v budově Rady ministrů. Dnes ráno, přibližně v půl desáté moskevského času, když jsme točili zprávu asi sedm set metrů odsud, nás překvapil silný hluk vycházející z nové budovy, a „ „Richi, tady Dionna McGee ve studiu.“ Obraz Suddlera a Kremlu byl odsunut do rohu obrazovky a režisér ho nahradil pohlednou rnoderátorkou ve studiu, která měla v CNN noční službu. „Odhaduji, že tou dobou s tebou byli členové sovětské bezpečnosti. Jaká byla jejich reakce?“ „Víš, Dionno, já ti to ukážu, když chvilku počkáš, než naši technici připraví pásku, pak „ natlačil si sluchátko k uchu. „Fajn, tak tady to je, Dionno „ Živé záběry přerušily snímky z kazety a zaplnily celou obrazovku. Obraz se zatím nehýbal, Suddler stál nehnutě uprostřed záběru a na něco ukazoval. Nejspíš na část zdi, u níž jsou pohřbeni významní komunisté, vzpomínal Toland. Pak se páska rozjela. Najednou se Suddler otočil za ohlušujícím zvukem, který k nim dolehl přes náměstí. Kameraman se za hlukem instinktivně otočil a po chvíli tápání zaostřil na oblak prachu a kouře zvedající se nad podivnou moderní budovou uprostšed jinak rokokového kremelského komplexu. O vteřinu později se čočky zaostřily na scénu. Celá tři poschodí budovy přišla o přední prosklenou stěnu a kamera sledovala velký konferenční stůl padající z jednoho patra, z nějž zbyl jen tucet ocelových výztuží. Kamera se pak vrátila na úroveň ulice, kde leželo jedno lidské tělo, možná i další a stálo tu několik automobilů zasypaných sutí. Během několika vteřin se celé náměstí zaplnilo pobíhajícími muži v uniformách a objevilo se první z mnoha oficiálních vozidel. Kameru najednou zablokovala rozmazaná postava, což mohl být jedině muž v uniformě. Páska se zastavila a Rich Suddler se vrátil na obrazovku s nápisem nlive“ v levém dolním rohu. V tomto okamžiku nás kapitán milice, který nás provázel, donutil přerušit natáčení a zabavil nám kazetu. Nedovolil nám natáčet protipožární vozy ani stovky ozbrojených mužů, které sem přijely a teď hlídají celé okolí. Pásku jsme však dostali zpět, takže vám můžeme předat aktuální záběry budovy. V tomto okamžiku je už požár pod kontrolou. Upřímně řečeno, toho kapitána nijak neobviňuji pár minut tady bylo hodně rušno.“
nByli jste nějak ohroženi, Richi? Jednali s vámi, jako by si mysleli, že jste...“
Suddler důrazně zavrtěl hlavou.
nAni v nejmenším, Dionno. Zdálo se, že jim jde v první řadě o naši bezpečnost. Kromě toho kapitána je teď s námi pěchotní jednotka Rudé armády a její velitel nám jasně řekl, že jsou tu pro naši ochranu, ne aby nám vyhrožovali. Nebylo nám dovoleno přiblížit se k dějišti incidentu, ale také jsme samozřejmě nesměli oblast opustit ale to bychom stejně neudělali. Páska nám byla navrácena před pár minutami a zároveň jsme se dozvěděli, že nám bude umožněno toto živé vysílání.“ Kamera zabírala budovu. „Jak vidíte, je zde přibližně pět set požárníků, policistů a vojáků, kteří v troskách hledají další oběti, těsně vedle nás je štáb sovětské zpravodajské agentury, a ten provádí totéž co my.“
Toland si pečlivě prohlížel obraz. Jediné tělo, které viděl, vypadalo hrozně malé. Přičetl to na vrub vzdálenosti a perspektivě.
„Dionno, zdá se, že jde o první velký teroristický útok v historii Sovětského „ svazu nOd tý doby, co se postavili na nohy,“ podotkl Toland.
nS jistotou víme alespoň nám bylo sděleno že v budově Rady ministrů došlo k výbuchu bomby. Jsou si jisti, že šlo o bombu, nikoli o náhodu. Rovněž už víme, že přitom zahynuly tři, možná čtyři osoby, dalších čtyřicet nebo padesát utrpělo zranění. Velice zajímavé je, že přibližně v tuto dobu zde mělo zasedat politbyro.“ „Sakra práce!“ Toland

postavil plechovku s pěnou na holení na noční sto lek, jednu ruku stále od pěny.
„Můžeš nám říct, zda jsou někteří z nich mezi oběťmi nebo zraněnými. zeptala se Dionna okamžitě. nNe, Dionno. Jak vidíte, jsme odtamtud nejméně kilometr daleko a vysocí pracovníci Kremlu přijíždějí auty v tom případě však vjíždějí branou na druhé straně pevnosti. Takže jsme ani nevěděli, že tu jsou, ale kapitán, který s námi byl, to věděl a prozradil nám to. Doslova řekl, ‚Proboha, uvnitř je politbyro! „ „Richi, můžeš nám říct, jaká je reakce v Moskvě?“
„Je to pro nás zatím těžko říct, Dionno, protože jsme stále tady a sleduje me situaci odsud. Reakce kremelských stráží je přibližně taková, jakou si asi umíš představit stejně by asi reagovala i Tajná služba ve Washingtonu JO měsice zděšení a zlosti, ale musím podotknout, že ta zlost není namířena roti nikomu, tím méně proti Američanům. Důstojníkovi milice, který nás loprovázel, jsem říkal, že jsem byl v budově Kapitolu, když tam v roce 1970 xplodovala Weathermenova bomba, načež on poměrně znechuceně namíl, že komunismus už tedy opravdu dohánícapitalismus, že v Sovětském vazu už též vyrůstá vlastní generace chuligánů. K tomu, abychom si utvořii obraz, jak vážně tuto situaci berou, přispívá i skutečnost, že sovětský lůstojník tak otevřeně debatuje o tématu, o němž se tu za normálních okolostí moc nemluví. Takže kdybych měl tuto situaci vystihnout jediným sloem, asi by to bylo slovo ‚šok.“ nJeště tedy shmu, co do této chvíle víme: uvnitř Kremlu došlo k výbuchu omby, mohlo jít o pokus zlikvidovat sovětské politbyro, ačkoli musím zopaovat, že to nevíme s jistotou. Policie nám potvrdila smrt nejméně tří osob, olem čtyřiceti dalších je zraněno, a ty jsou odváženy do nedalekých nemoc,ic. Budeme se vám ozývat po celý den, jakmile se dozvíme další informace. K ady Rich Suddler, CNN, živě z Kremlu. Na obrazovce se znovu ob evila zoderátorka. n
Tak to byla další exkluzivní reportáž naší zpravodajské stanice.“ Moderárka Dionna se usmála, obraz se znovu změnil, tentokrát se objevila reklaia na lehké pivo od Millera. Marty vstala a oblékla si župan. Udělám kafe.“ n p , p nSakra ráce o akoval Toland. Holil se déle než obvykle, dvakrát se řízl, rotože se v zrcadle příliš díval do svých očí a málo na strojek. Rychle se oblé1 a šel se podívat na své spící děti. Chtěl je vzbudit, ale pak si to rozmyslel. O čtyřicet minut později seděl v autě, jel s otevřenými okny, nechával na :be foukat studený noční vítr, rádio v autě měl naladěné na zpravodajskou :anici. Bylo poměrně jasné, co se děje v americké armádě. V Kremlu došlo explozi bomby pravděpodobně jde o bombu. Toland si opakoval, že portéři, jimž jde o titulky nebo o zvýšení sledovanosti, často nemají moc asu si vše ověřit. Možná šlo o výbuch plynu. Je to možné? Pokud to byla omba, nepochyboval, že bez ohledu na to, co si myslí Suddler, budou ověti instinktivně předpokládat, že v tom má prsty Západ, a zvýší tedy ohotovost svých sil. Západ automaticky učiní totéž v očekávání sovětských roků. Nic příliš okatého, nic, co by je vyprovokovalo, spíš jen cvičení vedeé lidmi z dozoru a rozvědky. Sověti to pochopí. Taková jsou pravidla hry, když spíš z jejich strany než z naší, pomyslel si Toland, když si vzpomněl a pokusy o atentáty na americké prezidenty. Co když si to opravdu mysli? přemýšlel Toland. Ne, došlo mu vzápětí, přece iusí vědět, že takhle šilený by nebyl nikdo. Nebo ano? 91
NORFOLK, VIRGINIE Toland pokračoval v jízdě ještě další tři hodiny a litoval, že nevypil víc kávy a méně vína. Poslouchal rádio, aby neusnul. Dorazil těsně po sedmé, tedy na běžný začátek pracovníhd dne. Překvapilo ho, že plukovník Lowe sedí za svým stolem.
n
V Lejeune se mám hlásit až v úterý, tak jsem si říkal, že sem zajdu a podívám se na to. Jak se ti jelo?“
n
Přežil jsem to víc se asi říct nedá. Co se děje?“
Bude se ti to líbit.“ Lowe zvedl arch papíru. nTohle jsme před půl hodi n nou pirátsky odchytili od Reutera, CIA to potvrdila takže i oni to možná ukradli. KGB prý zajala jistého Gerhardta Falkena, občana západního Německa, a obvinila ho z odpálení nálože v Kremlu!“ Lowe zhluboka vydechl. nVelký zvířata sice nedostal, ale Rusové teď oznámili, že mezi oběťmi je šest Mladých okťabristů ze Pskova, proboha! co prijeli na setkání se členy politbyra. Děti. To si někdo pěkně odskáče.“ Toland zavrtěl hlavou. Horší už to být nemohlo. nA řilcají, že to udělal Němec?“ „Západni Němec,“ opravil ho Lowe. nVýzvědné služby NATO se ho ze všech sil snaží vystopovat. Oficiální sovětská zpráva udává jeho jméno i adresu okraj Brém a zaměstnání, menší exportní firma. Nic dalšího se neví, ale ruský ministerstvo zahraničí dodalo, že očekává, že tento ‚nechutný čin mezinárodního terorismu nebude mít žádný dopad na vídeňské rozhovory, a ačkoli prý nevěří, že Falken pracoval sám, nemají prý ‚nejmenší přání domnívat se, že v tom máme prsty.
nSuper. Bude škoda, až se budeš muset vrátit ke svý jednotce, Chucku. Dovedeš vystihnout důležitý informace.“
Možná tu jednotku budeme záhy potřebovat, příteli. Tahle věc má pro mě
n
podobně libej zápach jako chciplá ryba. Včera v noci: závěrečnej film z pře hlídky Ejzenštejnovejch ňlmů, Alexandr Něvský, nová digitalizovaná kopie, nový zvuk a jaké je poselství? ‚Povstaň, lide ruský, Němci přicházejí! Dneska ráno tady je šest zabitých ruských dětí, ze Pskova!, a z nastražení bomby je pode zřelej Němec. Jediná věc, která nesedí, je, že to není moc promyšlený.“
Možná,“ spekuloval Toland. Hovořil trochu jako nelítostný ďáblův advo n kát. nMyslíš, že bychom mohli tuhle kombinaci prodat někomu v novinách nebo ve Washingtonu? Je to šílený, moc náhod najednou i kdyby to bylo promyšlený, i když zvrácene? Navíc clem toho cvičení by nebylo přesvědčit nás, ale vlastní občany. Dalo by se říct, že to funguje na obě strany. Dává to smysl, Chucku?“
Lowe prikývl. nDost na to, abychom se dali do práce. Porozhlídneme se kolem. Nejdřív zavolej CNN do Atlanty a zjisti, jak dlouho se ten Suddlerovic hoch snažil natočit svůj příběh o Kremlu. Kolik času dostal, kdy to schválili, s kým jednal, aby to dostal, a jestli to potvrdil i někdo jinej, kromě jeho obvyklých novinářských kontaktů.“ nBlamáž,“ řekl Toland nahlas. Přemýšlel, jestli jsou chytří nebo jen hodně paranoidní. Věděl však, co by si myslela většina lidí. „Do Ruska není možný propašovat Penthouse, aniž bys ho nemusel schovávat do diplomatickýho kufříku, a teď máme uvěřit, že ten Němec tam propašoval bombu? A pokusil se vyhodit do vzduchu politbyro?“

n
Mohli bychom to udělat my?“ přemýšlel Toland nahlas.
nMyslíš, jestli CIA je tak šílená, aby to zkusila? Hochu, tohle je víc než jen šílený.“ Lowe zavrtěl hlavou. nNemyslím si, že by to vůbec někdo mohl udělat, ani Rusové sami. Musí mít přece vícestupňovou obranu. Rentgeny. Psy. Několik stovek stráží, všechny od tří různých skupin z armády, KGB, MVD, možná i z jejich milice. Sakra, Bobe, víš, jak paranoidně se chovají vůči vlastním lidem. Jak myslíš, že postupují proti Němcům?“ nTakže se nedá říct, že to je blázen, kterej pracoval na vlastní pěst.“
n
Z čehož plyne...“
„Jo.“ Toland se natáhl pro telefon a zavolal do CNN. KYJEV, UKRAJINA nDěti hlesl Alexejev. „Kvůli naší maskirovke stsana vraždí děti! Naše vlastni děti. Kam jsme to dospeli?“ Kam jsem to dospeI? Pokud dokážu obhájit vykonstruovanou vraždu čtyř plukovm7eů a neolika vojinů, proč by politbyro nemohlo zabit bombou pár děti... ? Alexejev měl přesto pocit, že mezi tím určitý rozdíl je. Jeho nadřízený byl rovněž bledý. n ‚Povstaň, lide ruský. Nesmíme na to myslet, Pašo. Není to lehké, ale nesmíme. Stát není dokonalý, ale právě státu musíme sloužit.“ Alexejev si svého velitele prohlížel. Generálplukovník se při svých slovech div nezalkl, nacvičil si, jak je použít při rozhovoru s těmi několika klíčovými lidmi, kteří o té hrůznosti budou vědět, ale přesto budou muset konat svou povinnost, jako by k tomu nikdy nedošlo. Jednou nastane den odplaty, říkal si Paša, den odplaty za všechny zločiny spáchané ve jménu socialistického pokroku. Jen nevěděl, zda se toho dne dožije. Po chvíli dospěl k závěru, že nejspíš ne. MOSKVA, R.S.F.S.R. Tak až sem dospeTa revoluce, pomyslel si Sergetov, když si prohlížel suť. Slunce stálo i přes pozdní odpoledne stále vysoko. Požárníci a vojáci už téměř dokončili prohledávání sutin, uvolněné bloky zdiva nakládali na vozy pár J3
metrů od místa, kde stál. Měl zaprášený oblek. Musím si ho nechat vyčistit, pomyslel si a díval se, jak odnášejí sedmé dětské tělo s něžností, která však přišla příliš pozdě a sem se až nechutně nehodila. Stále ještě jedno dítě pohřešovali, zatím tedy zůstávala jakási naděje. Vojenský lékař v uniformě stál nedaleko, v třesoucích se rukou držel pripravené obvazy. Po jeho levém boku stál major pěchoty a otřásal jím zuřivý pláč. Bezpochyby otec rodiny. Samozřejmě tu byly i televizní kamery. To jsme pochytili od Američanů, pomyslel si Sergetov. Štáby strkají nos až do epicentra dění, jen aby pro večerní zprávy získaly co nejděsivější záběry. Překvapilo ho, že krom štábů sovětských tu viděl i americké. Takže jsme z masové vraždy učinili mezinárodní show. Sergetov byl na jakoukoli viditelnou reakci příliš rozzuřen. Mohl jsem tam být i já, říkal si. Na čtvrtečni zasedáni vždycky přicházim dřive. Každý to vi. Garda, úřednici a zejména mi soudruzi z politbyra. Takže toto je zlaty hřeb naši maskirovky. Tohle jsme museli udeíat, abychom motivovali a mohli vést náš lid. Je v těch sutinách nějaký cZen politbyra? přemýšlel. Dozajista nějaký mladši cíen. Ne, určitě se pletu, pomyslel si. Částí své mysli probíral tu otázku ve snaze o objektivitu a další část rozjímala o osobním spojenectví s některými staršími členy politbyra. Nevěděl, co si má myslet. Pro stranického vůdce zvláštní pozice. NORFOLK, VIRGINIE „Jmenuji se Gerhardt Falken,K řekl muž. nNa území Sovětského svazu jsem vstoupil před šesti dny přes přístav Oděsa. Deset let pracuji pro bundesnachrichtendienst, výzvědnou službu vlády západního Německa. Mým úkolem bylo zabít členy politbyra během ranního čtvrtečního zasedání s použitím bomby umístěné ve skladišti přímo pod konferenční místností ve čtvrtém patře, v níž zasedá politbyro.K Lowe s Tolandem sledovali televizi zcela fascinováni. Bylo to dokonalé. „FaIkenK hovořil brilantně rusky, měl dokonalou syntax i dikci, jež se učitelé v Sovětském svazu snaží vštípit svým žákům. Měl leningradský přízvuk. V Brémách vedu už několik let exportní podnik, orientuji se převážně na
n Sovětský svaz. Mnohokrát jsem vycestoval do Sovětského svazu a během mnoha z těchto návštěv jsem své obchodní cesty využil k získání agentů, kteří by svou výzvědnou činností oslabili sovětskou komunistickou stranu a vojenskou infrastrukturu.K Kamera přijela blíže. nFalkenK monotónním hlasem četl z listu papíru, očima jen zřídka pohlédl do kamery. Za skly brýlí měl na jedné tváři odřeni nu. Když otáčel stránky, nepatrně se mu třásly ruce. nyypadá to, že ho trochu zbili,K podotkl Lowe. 94
nZajímavý,“ přikývl Toland. „Neskrývají před námi, že svý vězně zpracová i K vai. Lowe se ušklíbl. nChlapa, co vyhodí do povětří malý děti? Toho můžeš klidně upálit, aniž by to někomu vadilo. Za tímhle je něco hodně podstatnýho, příteli.K „Rád bych zdůraznil,K pokračoval Falken pevnějším hlasem, „že jsem neměl v úmyslu ublížit dětem. Politbyro bylo legitimním politickým terčem, ale má země nechce bojovat proti dětem.K Mimo kameru se ozval opovržlivý smích. Jako na povel se kamera trochu vzdálila, takže se objevila dvojice důstojníků KGB v uniformách, kteří seděli vedle Falkena s kamennými výrazy. V hledišti mu naslouchalo asi dvacet lidí v civilních šatech. nProč jste přijel do naší země?K zeptal se jeden z nich. „To už jsem vám říkal.K nProč si vaše země přeje zabít vůdce naší strany?K „Já jsem jen špion,K odpověděl Falken. ‚xJen plním rozkazy. Takové otázky si nepokládám. Dělám svou práci.K ‚Jak vás zajali?K „Byl jsem zatčen na Kyjevském nádraží v Moskvě. Jak jsem byl odhalen, jsem se nedozvěděl.K
K
„Skvělý, komentoval Lowe.
„
Sám se nazval špionem,K namítl Toland. nTo přece nikdo neřekne. Když už, tak o sobě mluví jako o ‚důstojníkovi. ‚Agent je cizinec, kterej pracuje pro tebe, a ‚špion je nepřítel. Používají stejný termíny jako my.K Hlášení od CIA a DIA dorazilo telexem o hodinu později. Gerhardt Eugen Falken. Čtyřicet čtyři let. Narozen v Bonnu. Vystudoval s dobrým prospěchem ale jeho fotografie se z gymnaziálních ročenek vytratila. Vojenskou službu absolvoval u dopravního praporu, jehož záznamy zmizely před dvanácti lety při požáru kasáren. Univerzitní vzdělání z filozoňe, dobrý prospěch, ale opět žádná fotografie, tři profesoň, kteří mu dali známku velmi dobře, si ho zřejmě nedokáží vybavit. Malá ňrma na vývoz a dovoz. Odkud vzal peníze na její rozjetí? Na tuto otázku nikdo nedokázal odpovědět. V Brémách žil tiše, střídmě

a sám. Slušný, příjemný člověk. Své sousedy vždy zdravil, ale nikdy se s nimi nepřátelil. Dobrý podle jeho postarší sekretářky „velmi korektníK vedoucí. Hodně cestoval. Zkrátka mnoho lidí vědělo, že existuje, několik ňrem s ním obchodovalo, ale nikdo o něm vlastně nic nevěděl.
n
Už vidím ty titulky: tomu člověku kouká CIA z očí.K Toland vzal papír a uložil jej do složky. Za půl hodiny má předstoupit před CINCLANT a říct mu... co vlastně? přemýšlel Toland. nŘekni mu, že Němci zaútočí na Rusko. Kdoví, třeba se jim tentokrát podaří Moskvu dobýt,K nadhodil Lowe. „Ježišmarjá, ChuckulK 95

„Tak dobře, možná jen provedou operaci, aby mohli oslabit Rusy natolik, aby se jim podařilo znovu sjednotit Německo. Tak to aspoň tvrdí Rusové, Bobe.“ Lowe se podíval z okna. „Tohleto je klasická operace rozvědky. Ten Falken je špion jako řemen. Pokud nedojde k nějakým velkým odhalením, a vsadím boty, že ne, neexistuje sebemenší naděje, že bychom zjistili, o koho jde, odkud je, natož, samozřejmě, pro koho pracuje. Víme myslíme si že Němci tak praštění nejsou, ale jediný důkaz, co máme, ukazuje na ně. Řekni admirálovi, že se děje něco ošklivýho.“
Toland to řekl přesně takhle, načež mu jeho nadřízený div neutrhl hlavu, protože doufal, že se dozví něco konkrétnějšího. KYJEV, UKRAJINA „Soudruzi, ofenzívní operace proti pozemním vojskům NATO začnou za dva týdny,“ řekl Alexejev a objasnil jim důvody. Shromáždění velitelé divizí a praporů prijali informaci bez mrknutí oka. „Ohrožení naší země je stejné jako kdykoli v posledních čtyřiceti letech. Během uplynulých čtyř měsíců jsme pozvedli úroveň naší armády. Vy a vaši podřízení jste na naše žádosti reagovali velmi dobře a já mohu říct jen tolik, že jsem pyšný, že jsem s vámi mohl sloužit.“ „Obvyklé stranické projevy nechám na vaše politické důstojníky.“ Alexejev doplnil svůj projev úsměvem. „My jsme profesionální vojáci sovětské armády. Víme, jaký je náš úkol. Víme, proč jsme ho dostali. Existence Rodiny závisí na tom, jak se nám podaří splnit naši povinnost. Na ničem jiném nezáleží,“ dodal. To tak... OR ŠPOLA, UKRAJINA ŘÁD BOJE „Můžete začít, soudruhu plukovníku,“ řekl Alexejev do vysílačky. Neřekl však, co si myslel: ještě jednou si ze mé udělejte blázna, a opravdu vás pošlu počítat stromy! Stál na kopci pět set metrů západně od velicího postu. Vedle něj stál jeho pomocník a Michail Sergetov, člen politbyra. Jako bych potřeboval takové vyrušování, pomyslel si generál v duchu. Nejprve děla. Záblesky uviděli mnohem dříve, než zaslechli dunění. Střely vypálené zpoza dalšího kopce o tři kilometry dále letěly nebem po jejich levé straně, prořezávaly vzduch se zvukem ne nepodobným trhání prostěradla. Členovi politbyra byl ten zvuk nepříjemný, všiml si Alexejev. Další měkký civilista... Tenhle zvuk jsem nikdy neměl rád,“ řekl Sergetov krátce. Už jste ho někdy slyšel, soudruhu ministře?“ zeptal se generál soucitně. Odsloužil jsem si čtyři roky u motostřeleckého praporu,“ odpověděl. A nikdy jsem se nenaučil důvěřovat soudruhům u zaměřovacích dělostřeleckých tabulek. Je to hloupost, já vím. Promiňte, soudruhu generále.“ 97

Pak následovala tanková děla. Dalekohledy sledovaly, jak se velké bitevní tanky vynořují z lesů jako noční přízraky, letěly po ploše cvičiště a z jejich dlouhých hlavní šlehaly plameny. Mezi tanky bylo vidět několik bojových vozidel pěchoty. Pak se objevily ozbrojené helikoptéry, přiřítily se zleva i zprava, pálily své naváděné střely na makety bunkrů a obrněných vozidel.
Tou dobou byl cílový kopec téměř celý zahalen kouřem a prachem, snášel se na něj déšť dělostřeleckých nábojů. Alexejev svým cvičeným okem pečlivě pozoroval cvičení. Každý, kdo by se na tom vršku ocitl, by si užil své. V malém hlubokém krytu i v ukrytém tanku by palba dělostřelců byla hrozná, obsluha naváděných střel by se nedokázala soustředit, spojaři by byli rozrušeni, možná by se zmatek zmocnil i velitelů. Možná. Ale jaká by byla odvetná nepřátelská střelba? Jaké by byly akce protitankových helikoptér a letounů, které by se prohnaly nad postupujícími tankovými prapory? V bitvě je tolik neznámých. Tolik nezměřitelných veličin. Tolik důvodů, roč do toho jít, a tolik důvodů, proč ne. Co kdyby na tom kopci byli Němci? Lze je znervóznit? Byli v roce 1945 u bran Berlína nervózní? P Trvalo jen dvanáct minut, než se tanky a pěchota dostaly na kopec. Cvičení skončilo.
„Dobrá práce, soudruhu generále.K Sergetov si sundal sluchátka. Byl rád, že je daleko z Moskvy, i na pár hodin. Proč, říkal si, je víc doma tady než v místě, které si vybral? Je to kvůli tomuhle člověku? „Pokud si vybavuji, norma pro tento druh cvičení je čtrnáct minut. Tanky a vozidla pěchoty dobře spolupracovaly. Nikdy jsem neviděl zapojení ozbrojených helikoptér, ale i to bylo velmi zajímavé.K „Největším zlepšením byla koordinace dělostřelectva a pěchoty ve fázi útoku. Předtím se jim to vůbec nedařilo. Tentokrát to zvládli dobře není to nic Iehkého.K „Já vím K zasmál se Sergetov. „Mé družstvo při tom sice nikdy nemělo
, K
žádné oběti, ale mí dva přátelé ano, naštěstí nikdy smrtelné.
Promiňte, soudruhu ministře, ale je dobré vědět, že členové politbyra též sloužili své vlasti v uniformě. Nám obyčejným vojákům to v mnohém usnad ní komunikaci.K Alexejev věděl, že přítel na vysokém místě nikdy nemůže škodit, a Sergetov mu připadal jako sympatický člověk.
„Můj starší syn dokončil svou službu vloni. Můj mladší syn též bude slou žit v Rudé armádě, až dostuduje na univerzitě.“
Nebylo časté, aby generála něco takhle překvapilo. Alexejev sklopil daleko hled a ohlédl se na Sergetova. „Nic nerilcejte, soudruhu generále,“ usmál se Sergetov. „Vím, že jen málo dětí představitelů strany to musí absolvovat. Já jsem proti tomu. Ti, kdo budou
y P
K
řídit, musí nejprve sloužit. Proto b ch vám chtěl oložit několik otázek.
„Pojďte za mnou, soudruhu ministře, posadíme se na to. Oba odešli do Alexejevova obměného vozidla. Generálův

pomocník poslal pryč posádku vozu a pak sám odešel, aby nechal oba muže o samotě uvnitř přestavěného vozidla pěchoty. Generál vytáhl z přihrádky termosku s čajem a nalil kouřící nápoj do dvou kovových šálků.
„Na vaše zdraví, soudruhu ministře.“ „Na vaše, soudruhu generále.K Sergetov se napil a pak položil šálek na stolek s mapou. „Jak jsme připraveni na Rudou bouři?K „Od ledna došlo k obdivuhodnému zlepšení. Naši lidé jsou připraveni. Výcvik probíhá nepřetržitě. Po pravdě řečeno, přivítal bych ještě dva měsíce cvičení, ale ano, myslím, že jsme připraveni. „ „Dobře řečeno, Pavle Leonidoviči. Můžeme si teď říct, jak je to doopravdy?K Člen politbyra pronesl tato slova s úsměvem, ale Alexejev byl okamžitě ve střehu. „Nejsem žádný blázen, soudruhu ministře. Lhát vám by bylo šílenství.K „V naší zemi je pravda často brána jako šílenství. Promluvme si otevřeně. Já jsem kandidát politbyra. Mám sice moc, ale oba víme, kde jsou hranice mé moci. U našich vojsk jsme teď pouze my, kandidáti politbyra, po našem návratu máme podat hlášení členům s hlasovacím právem. Rovněž můžete najít skrytý význam v tom, že jsem teď s vámi, nikoli v Německu.K Alexejev si uvědomil, že to není úplně pravda. Tato jednotka nastoupí cestu do Německa za tři dny, a právě proto tu Sergetov byl. „xJsme doopravdy připraveni, soudruhu generále? Zvítězíme?K „Pokud využijeme strategické překvapení, pokud maskirovka uspěje, pak ano, věřím, že zvítězíme,“ řekl Alexejev opatrně.
n
Tedy ne „jsem si jist, že zvítězíme?K
„Vy sám jste sloužil v armádě, soudruhu ministře. Na bitevním poli není nic jistého. Armádu nelze změřit, dokud není poražena. Naše ještě není. Udělali jsme všechno možné, aby byla připravena...K „Říkal jste, že byste raději ještě několik měsíců,K podotkl Sergetov. „Takový úkol není vlastně dokončen nikdy. Vždycky se najdou oblasti, které je možno zlepšit. Před pouhým měsícem jsme zahájili program nahrazování některých starších důstojníků na úrovni praporů a pluků mladšími, nadšenějšími muži. Velmi se to osvědčuje, ale někteří z těchto mladých kapitánů, již jsou najednou postaveni před úkoly majorů, by potřebovali delší čas. k adaptaci.K Takže stále máte určité pochybnosti?K Pochybnosti nikdy nezmizí, soudruhu ministře. Válka není jako matematická úloha. Musíme počítat s lidmi, nikoli s čísly. Čísla jsou dokonalá sama o sobě. Lidé zůstáva í lidmi ať s nimi děláme co chceme.K
j , ; To je dobře, Pavle Leonidoviči. To je velmi dobře. Našel jsem čestného rnuže.K Sergetov připil generálovi čajem. „Požádal jsem, abych sem mohl přit. Jeden soudruh z politbyra, Pjotr Bromkovskij, mi vyprávěl o vašem otci.K j b Strýc Péťa“ přikývl Alexejev. „Byl komisařem v divizi mého otce při taže na Vídeň. Když jsem byl mladší, často k nám chodil domů. Má se dobře?K

„Ne, je starý a nemocný. Ř.íká, že útok na Západ je šílenství. Možná jde o bláboly starého muže, ale jeho armádní úspěchy jsou obdivuhodné, a právě proto chci znát váš názor na naše šance. Nehodlám o vás referovat, generále. Příliš mnoho lidí se bojí říct nám lidem z politbyra pravdu. Ale teď nadešel čas říct pravdu. Potřebuju znát váš názor. Pokud můžu věřit já vám, že mi ho řeknete, vy můžete věřit mně, že vás neshodím.“ Závěr zněl jako přísný rozkaz. Alexejev se podíval svému hostovi do očí. Šarm už dávno vyprchal. Modré oči vypadaly jako kusy ledu. Hrozilo tu nebezpečí i pro generála, ale to, co ministr řekl, nebyla lež. Soudruhu, spoléháme se na rychlé tažení. Plánujeme, že během dvou
n týdnů se dostaneme k Rýnu. Tyto plány jsou ve skutečnosti ještě konzervativnější než naše pět let staré plány. NATO zvýšilo svou připravenost, zejména co se týče protitankových složek. Já bych řekl, že tři týdny jsou realističtější, to podle stupně překvapení a mnoha dalších veličin přítomných v každé válce.“ „Takže moment překvapení je klíčový?“ „Ten je klíčový vždy,“ odpověděl Alexejev okamžitě. Přesně citoval sovětskou doktrínu. „Překvapení je nejvýznamnějším faktorem ve válce. Dělíme ho na dva druhy, taktické a strategické. Taktické překvapení je operačním uměním. Zkušený velitel ho může dosáhnout. Strategického překvapení se dosahuje na politické úrovni. To je úkol váš, nikoli můj, a je to mnohem důležitější než cokoli, co provedeme my v armádě. S výrazným strategickým překvapením, pokud naše maskirovka uspěje, ano, v tom případě na bitevnízr poli docela určitě zvítězíme.“ „A pokud ne?K Pakjsme zavraždili osm děti pro nic za nic, pomyslel si Alexejev. Jakou roli mě v tom tenhle sympatický chlapík?
„Pak by byl úspěch nejistý. Můžete m něco říct? Dokážeme politicky rozložit NATO?“ Sergetov pokrčil rameny, zlobil se, že se nechal chytit do vlastní pasti. „Já jste řekl, Pavle Leonidoviči, je tu mnoho neznámých. Pokud to nevyjde, c potom?
n
Pak se ta válka stane zkouškou vůle a záloh. Měli bychom zvítězit. Je pr nás mnohem snazší obnovit mužstvo. Máme více cvičených vojsk, tank i letadel, to vše mnohem blíže než vojska NATO.“
A Amerika?“
„Amerika je na druhé straně Atlantiku. My máme plán, jak Atlantik uzavří Mohou do Evropy poslat svá vojska letecky ale jen vojska, nikoli zbran nikoli pohonné hmoty. K tomu jsou potřeba lodě, a potopit lodě je snaz než zničit bránící se divizi. Pokud nedojde k překvapení, bude ta operač: oblast hodně důležitá.“ „A co překvapení ze strany NATO?“ Generál se zaklonil. „Překvapení už z jejich podstaty nelze předvídat, souruhu. Proto máme rozvědku, abychom překvapení zredukovali nebo dokon: eliminovali. Proto se v našich plánech počítá s mnoha eventualitami. fapříklad, co když se překvapení nedostaví a NATO zaútočí první?“ Pokrčil imeny. „Daleko se nedostanou, ale vyvolají zmatek. Co mi však stále nedá át, soudruhu, je jaderná odplata. Tedy další spíše politická otázka.“ „Ano.“ Sergetova trápil jeho starší syn. Až dojde k mobilizaci záloh, Ivan asedne do svého tanku, a Sergetov ňemusel být členem politbyra, aby věděl, m ten tank pojede. Alexejev měl samé dcery. Štástný coveřc, pomyslel si ergetov. „Takže tahle jednotka jede do Německa?“ „Koncem týdne.“ n A „Během počáteční fáze máme sloužit jako strategická záloha pro operace ípadní skupiny a bránit vlast proti možným útokům z jihu. Toho se ale moc ebojíme. Aby to vyšlo, muselo by se připojit Řecko i Turecko. A to se nestae, pokud nemáme naprosto mylné informace. Můj velitel i já se později íčastníme druhé fáze plánu a obsadíme Perský záliv. Ani to nebude problém. rabové jsou sice po zuby ozbrojení, ale není jich moc. Co teď

dělá váš syn?“ Starší? Končí první ročník jazykové vysoké školy. Premiant třídy studuje n zyky Středního východu.“ Sergetova překvapilo, že na to sám nepomyslel. „Takoví lidé by se mi mohli hodit. Většina našich lidí, kteří hovoří arabsky, ou samí muslimové, a já bych pro takový úkol raději volil někoho spolehli:jšího.“ Vy stoupencům Alláha nedůvěřujete?“ „Ve válce nevěřím nikomu. Pokud je váš syn v těchto jazycích dobrý, buďte jist, že pro něj místo najdu.“ Formální dohodu uzavřeli přikývnutím každý z nich přemýšlel, jestli to ten druhý takhle plánoval. IORFOLK, VIRGINIE okrok neskončil podle plánu,“ řekl Toland. „Družice a další prostředky ám říkají, že sovětská vojska v Německu a západním Polsku stále setrvávají pozicích na bitevním poli. Máme informace, že na různých místech větského svazu probíhají přípravy železničních transportů jde o místa, nimiž se v plánech počítá pro přesuny většího počtu vojsk na západ.“ bSovětská Sevemí flotila vyslala dnes ráno na moře šest ponorek. Jde prý plánovanou výměnu jejich operační eskadry ve Středozemním moň, takže a následující dva týdny budou mít v sevemím Atlantiku víc ponorek, než je bvyklé.“ Která skupina teď míří ze Středozemního moře?“ zeptal se CINCLANT. 1 OI

„Jeden viktor, jedno echo, tři foxtroty a juliet. Všechny tyhle ponorky strávily minulý týden u zásobovací lodě v Tripolisu loď nyní pluje v libyjských vodách. Gibraltar by měly opustit zítra odpoledne kolem jedné hodiny.
nNepočkají, až je tam ta druhá skupina vystřídá?K
nNe, pane admirále. Obvykle čekají, až druhá skupina vpluje do Středozemního moře, ale asi ve třiceti procentech případů to dělají takhle. Tím dostaneme dvanáct sovětských ponorek, jež se stěhují z jihu na sever a opačně, plus november a další tři foxtroty, které cvičily s kubánským námořnictvem. V této chvíli jsou též všechny u zásobovacích lodí kontrolovali jsme to dnes ráno, ta informace je dvě hodiny stará.“
nDobře, a co Evropa?K
n0 panu Falkenovi nic dalšího nevíme. Rozvědky NATO nenašly vůbec nic, z Moskvy také nic nového, ani datum veřejného přelíčení. Němci tvrdí, že o tom chlapovi nikdy neslyšeli. Zdá se, že se na světě objevil až v jedenatřiceti, kdy založil svou firmu. Jeho byt prohledali smítko po smítku. Nenašli žádné důkazy...K K nA co na to říká váš profesionální čich, pane korvetní kapitáne?
n
Pane admirále, tipuji, že Falken je sovětský agent, který byl před třinácti lety nastrčen do Spolkové republiky, pověřený až dosud splněním velmi malého množství úkolů, možná žádným.K
„
Takže se domníváte, že celá tahle akce je dílem sovětské rozvědky. To by mě nepřekvapilo. Jaký má ale cíl?K zeptal se CINCLANT příkře.
nPřinejlepším se snaží vyvinout obrovský politický tlak na západní Německo, možná ho vytlačit z NATO. Prinejhorším...K nNejhorší možnost už si asi každý domyslel. Dobrá práce, Tolande. A dlužím vám omluvu za včerejšek. Nebyla to vaše vina, že jste mi nepřinesl infor mace, které jsem chtěl.“ Toland nevěřil svým uším. Nestávalo se často, aby se čtyřhvězdičkový admirál omlouval záložákovi před očima dalších vysokých důstojníků. nCo teď dělá jejich loďstvo?K
n
Pane admirále, nemáme žádné záběry okolí Murmanska. Je tam příliš zata ženo, ale zítra odpoledne se má vyjasnit. Norové zesílili letecké hlíd v Barentsově moři a říkají, že kromě ponorek mají Rusové na moři relativně málo lodí. Tenhle stav trvá už asi měsíc.K
„A za tři hodiny se to může změnit,K poznamenal jeden z admirálů. „Jak hodnotíte připravenost jejich loďstva?K
nNejlepší od dob, co je sleduji,K odpověděl Toland. nTak blízko maximál nímu nasazení jsem je ještě neviděl. Jak jste právě řekl, pane, prakticky kdy koli mohou vyplout s takřka celým svým inventářem.K
„Jestli vyplují, rychle se to dozvíme. Mám tam tři ponorky, které na to dohlížejí,K řekl viceadmirál Pipes. nNež jsem sem přišel, hovořil jsem s ministrem obrany. Dnes se má sejít s prezidentem a požádat ho o celkové zvýšení připravenosti do stupně r,o DEFCoN-3. Němci žádají, abychom nepřerušovali operaci Zelená spirála, dokud Rusové neprojeví známky uklidnění. Co myslíte, že Rusové udělají, Tolande?K zeptal se CINCLANT. „Ještě dnes bychom měli vědět víc. Tajemník sovětské strany má promluvit na mimořádném zasedání Nejvyššího sovětu, možná i na zítřejším pohřbu.K
K
nBlázen sentimentální, zabručel Pipes.
O hodinu později seděl Toland u televize a litoval, že nemá vedle sebe Chucka Lowea, který by mu pomohl s překladem. Generální tajemník měl zlozvyk hovořit rychle a Tolandova ruština na vše nestačila. Projev trval čtyřicet minut, ze tří čtvrtin ho zaplnily běžné stranické fráze. Nakonec však vyhlásil mobilizaci záložních jednotek kategorie B z důvodů možné hrozby ze strany Německa. 103
(R) POHŘEB NORFOLK. VIRGINIE Toland si všiml, že sněmovna je nezvykle zaplněná. Obyčejně s takovými poctami pohr“bívali jen jediného hrdinu. Jednou sice i tři zemřelé kosmonauty, ale teď jedenáct hrdinů. Osm Mladých okťabristů ze Pskova, tři hochy a pět dívek ve věku od osmi do deseti let, a tři zaměstnance kanceláře politbyra. Všichni leželi v lakovaných březových rakvích, obklopeni záplavou květin. Toland si záběry pečlivě prohlížel. Rakve byly otevřené, aby byly oběti vidět, dvě z nich měly tváře překryté černým hedvábným šátkem, u jejich rakví visely zarámované fotografie dětí zaživa. Byl to dojemný, nechutný detail, na němž kamery setrvaly o okamžik déle. Sloupová síň byla potažena rudým a čemým suknem a ozdobné svícny byly pro tuto příležitost zamaskovány. Rodiny obětí stály v přední řadě. Rodiče bez dětí, ženy a děti bez otců. Měli na sobě špatně stňžené obleky, tak charakteristické pro Sovětský svaz. V jejich tvářích se zračil čirý šok, jako by se ještě nedokázali vyrovnat se ztrátou, která je postihla. Stále jako by dou 104 fali, že se z toho hrozného snu probudí a zjistí, že jejich milovaní spí ve svých postelích. Ale

uvědomovali si, že se to nestane. Generální tajemník strany k nim předstoupil, každého z truchlících objal, na rukávu měl černou pásku kontrastující s emblémem Řádu V. I. Lenina na klopě. Toland si prohlížel jeho obličej. Zračilo se v něm nefalšované dojetí. Člověk si téměř dokázal představit, že pochovává někoho ze svých blízkých. Jedna z matek přijala jeho objetí a polibek, načež se málem zhroutila, podlomila se jí kolena a schovala si obličej do dlaní. Předseda se k ní sklonil ještě dříve než její manžel a položil si její hlavu na rameno. O chvíli později jí pomohl na nohy, jemně ji svěřil do péče jejího manžela, kapitána sovětské armády, jehož obličej se skrýval za neproniknutelnou maskou vzteku. Bože můj, pomyslel si Toland. Lip by to nezrežiroval ani sám Ejzenštejn. MOSKVA. R.u .F.S.R. Ty chladnokrevnej hajzle, pomyslel si Sergetov. Stál spolu se zbytkem politbyra v další řadě vlevo od katafalků. Stál čelem k řadě rakví, ale díval se do stran. Všiml si čtyř televizních kamer, které celý průběh ceremoniálu snímaly. Dívá se na ně celý svět, ujistili ho lidé z televize. Jak je to krásně zorganizované. Tak tohle je závěrečný bod maskirovky. Čestná stráž složená z vojáků Rudé armády spolu s chlapci a děvčaty z moskevských pionýrských oddílů stála u rakví se zavražděnými dětmi. Hrály housle. Taková masTaráda! říkal si Sergetov. Jen se podivejte, jak se chováme vůči lidem, jejichž přiBuzné jsme zavraždiIil Za pětatňcet let svého působení ve straně zažil mnoho lží. Na mnoha z nich se i sám podílel ale nikdy to nebylo ani zdaleka tak zlé jako teď. Ještě že jsem si na dnešek neobjednal nic k jidlu, pomyslel si. Jeho pohled sklouzl zpět k jakoby voskovému obličeji jednoho z dětí. Vybavoval si, jak vypadaly jeho vlastní děti, když spaly. Často, když se pozdě vracel z práce ve straně, jen rychle nakoukl k nim do pokoje, aby viděl jejich klidné obličeje, vždycky ještě chvli počkal a poslouchal, zda je jejich dech v pořádku, čekal, zda nezačnou pokašlávat nebo se jim něco nezdá. Často sám sobě říkal, že on i strana pracují pro jejich budoucnost. Už nezakasTeš, drobectu, říkal v duchu nejbližšímu dítěti. Už se ti nebude nic zdát. Strana se postarala o tvou budoucnost. Oči se mu zalily slzami a on se za to nenáviděl. Jeho soudruzi si budou myslet, že je to součást obřadu. Chtěl se rozhlédnout, zjistit, co říkají soudruzi z politbyra na své dlo. Přemýšlel, co si o svém činu myslí ta skupina KGB, která ho spáchala. Pokud jsou ovšem její členové ještě naživu, poopravil se. Je tak snadné posadit je do letadla a nechat je spadnout, aby o nich nevěděli ani jejich kati. Všechny záznamy bombového útoku už byly dozajista zničeny, a z těch tňceti lidí, kteří o tom věděli, byla více než 105 polovina zde, v jedné řadě s ním. Sergetov zalitoval, že nevešel do té budovy o pět minut dříve. Je lepší být po smrti než se podílet na takové nestoudnosti ale tuhle myšlenku zapudil. V takovém případě by totiž v té kruté frašce hrál mnohem větší roli. NORFOLK, VIRGINIE „Soudružky a soudruzi, vidíme před sebou nevinné děti našeho národa K , spustil generální tajemník. Hovořil pomalu a tiše, čímž Tolandovi usnadnil překlad. Představitel rozvědky vrchního velení sledoval přenos s ním. Zavraždil je pekelný stroj státního terorismu. Zavraždil je národ, který již „ dvakrát napadl naši otčinu s hnusnými sny o dobývání a vraždách. Vidíme před sebou oddané a pokorné spolupracovníky strany, kteří nechtěli nic víc než sloužit své zemi. Vidíme mučedníky bezpečné budoucnosti Sovětského svazu. Vidíme mučedníky fašistické agrese.K „Soudružky a soudruzi, rodinám těchto nevinných dětí a rodinám těchto tří skvělých mužů slibuji, že nastane den odplaty. Slibuji vám, že jejich smrti nebudou zapomenuty. Slibuji vám, že tento ohavný čin bude pomstěn...K

„Ježíši,K Toland přestal překládat a podíval se na druhého muže.

„Jo. Bude válka. Kompletní překlad nám naproti přes ulici dělá jazykový tým, Bobe. Pojď se mnou za šéfem.“ „Víte to jistě?“ zeptal se CINCLANT. „Je možné, že se dohodnou na něčem méně důrazném, pane,K odpověděl Toland. „Ale o tom pochybuji. Všechny části tohoto cvičení byly provedeny tak, aby vyburcovaly ruskou společnost do stavu, jaký jsem dosud nezažil.K „Vezmeme si to tedy jedno po druhém. Vy tvrdíte, že oni tyhle lidi vědomě zavraždili jen proto, aby vyrobili krizi.“ CINCLANT se podíval na svůj stůl. „To mi nesedí ani na ně.K Pane admirále, buď uvěříme téhle variantě, nebo skutečnosti, že se zápa n doněmecká vláda rozhodla rozpoutat válku proti Sovětskému svazu. V tom druhém případě by ovšem Němci museli být naprosto pitomí, pane,K vybuchl Toland, zapomněl přitom, že před admirálem si takový slovník může dovolit jen jiný admirál. „Ale proc?“

n

To nevíme. To je potíž s rozvědkou, pane. Je mnohem snadnější říct co

K než proc.

CINCI.ANT vstal a odešel do rohu kanceláře. Schylovalo se k válce, ale on nevěděl proč. A to mohl být velmi důležitý nedostatek. „Začínáme povolávat zálohy. Tolande, za poslední dva měsíce jste udělal pořádný kus práce. Požádám, abyste byl povýšen. Sice nespadáte přímo pode mě, ale myslím, že bych to mohl zařídit. Obdrželi jsme žádost ze štábu velitele druhé flotily. Vyžádal si vás, pokud se situace zhorší, a zdá se, že k tomu na došlo. Budete číslo tři v jeho krizovém týmu a budete sloužit na letadlové lodi. Chci, abyste tam byl.K „Rozhodně by bylo fajn dostat pár dní na rozloučení s rodinou, pane.K Admirál přikývl. „Dlužíme vám to. Nimitz se stejně přesouvá. Potkáte se s ním u španělského pobřeží. Hlaste se tady ve středu ráno se sbalenými kufry. K CINCI,ANT mu šel podat ruku. „Dobrá práce, pane fregatní kapitáne.K O tři a půl kilometru dál byl Pharris připoután k zásobovací lodi. Ed Morris se z můstku díval, jak mu jeřáby skládají na palubu torpéda ASROC a zasouvají je do skladiště. Další jeřáb nakládal zásoby do hangáru pro helikoptéry na zádi, třetina jeho posádky je pak rozvážela do příslušných prostorů na lodi. Velel Pharrisovi už dva roky, ale teprve dnes dostávali kompletní sadu zbraní. Jeden z techniků opravoval menší technickou závadu na odpalovači torpéd. Další tým ze zásobovací lodi kontroloval s jeho lidmi drobné nedostatky na radaru. To byla jedna z posledních věcí, jejichž opravu si objednal. Strojovna pracovala na výbornou, lépe, než by sám u dvacet let staré lodi čekal. Za několik hodin bude Pharris plně připraven... ale na co? Pořád nemáme žádné rozkazy, kapitáne?K zeptal se výkonný důstojník. „Ne. Počítám, že všichni přemýšlejí, co budeme dělat, ale ani vlajkyKMorris o admirálech hovořil jako o vlajkách „v tom ještě nemají jasno. Zítra ráno je schůze velitelů u vrchního velitele Atlantické flotily. Počítám, že pak budeme chytřejší. Snad,“ dodal nepřesvědčeně.

n

Co si myslíte o té záležitosti s Němci?K

„Germáni, s nimiž jsem pracoval na moři, byli bezvadní. Pokusit se vyhodit do povětří celou ruskou velitelskou strukturu takový šílenec mezi nimi není.K Morris pokrčil rameny, jeho tmavý obličej se zamračil. „Výkonný důstojníku, nikde není napsaný, že svět musí dávat smysl.K
„
Svatá pravda, kapitáne. Myslím, že ty torpéda užijeme.K „Bojím se, že máte pravdu.“ CROFTON, MARYLAND Na moře?K divila se Martha Tolandová.
Tam mě chtějí, tam je moje místo, ať se ti to hbí, nebo ne.K Bob se vyhýbal pohledu své ženy. Stačilo, že slyšel bňtký tón jejích slov. Měl svou ženu chránit, neměl dopustit, aby do jejího života vstoupil strach, ale právě to porušil.
„Bobe, je to tak zlé, jak si myslím?K „To se nedá říct, miláčku. Možná je, ale to nikdo neví. Podívej, Marty, pamatuješ se na Eda Morrise a Dana McCaffertyho, ne? Oba jsou teď velitelé a musejí odjet. Mám snad já zůstat v bezpečí na pevnině?K Odpověď jeho ženy byla zničující. „Oni jsou na rozdíl od tebe profesionálové,K odtušila chladně. „Ty si o víkendech hraješ na vojáky a dva týdny v roce trávíš na cvičení, jen abys o
vzbudil zdání, že ještě jsi u námořnictva. Ty jsi špion v civilu, Bobe, nemáš tam co dělat. Vždyf neumíš ani plavat!“
Martha Tolandová by mohla dávat lekce i lachtanům. „To přece není pravda!“ protestoval Toland, ačkoli věděl, že je absurdní hádat se zrovna kvůli tomuhle. „No neumíš, no! V bazénu jsi nebyl za posledních pět let ani jednou. Sakra, Bobe, co když se ti něco stane? Ty si odjedeš hrát na vojáka a mě tady necháš samotnou s dětma. Co jim mám říct?“
„Řekneš jim, že jsem neutekl ani jsem se neschoval, že „ Toland se otočil. Tohle nečekal. Marty pocházela z rodiny námořníků..Měla to chápat. Ale teď jí po tvářích tekly slzy a chvěly se jí rty. Přistoupil k ní a objal ji. „Podívej, budu na letadlový lodi, jasný? Je to naše největší, nejbezpečnější, nejlíp chráněná loď, je u ní nepřetržitě desítka dalších lodí a odhání nepřátele, k tomu stovka letadel. Potřebují mě, abych jim pomohl zjistit, co mají ti zlí za lubem , aby je udrželi co nejdál. Je to nutný, Marty. Potřebují mě. Admirál požádal jmenovitě o mě. Jsem důležitý, nebo aspoň někdo si to myslí.“ Usmál se, aby zakryl svou lež. Letadlová loď byla nejlépe chráněnou lodí flotily, protože to bylo nevyhnutelné: pro Rusy totiž byla terčem číslo jedna. „Promiň.“ Vymanila se z jeho objetí a odešla k oknu. „Jak se mají Danny a Ed?“
„Mají mnohem víc práce než já. Dannyho ponorka je někde na severutřeba právě teď je k Sovětům mnohem blíž, než se kdy dostanu já. Ed se chystá na vyplutí. Velí doprovodný lodi a možná bude chránit před ponorkama konvoje nebo něco jinýho. Oba mají svoje rodiny. Aspoň se před mým odjezdem můžeme vidět.“ Marty se otočila a poprvé od chvíle, kdy Bob neočekávaně vešel do dveří, se na něj usmála. „Ale budeš opatrný.“ „Budu přímo hrozně moc opatrný, miláčku.“ Ale bude to co platné? na CIZINCI PŘIJÍŽDĚJÍ A ODJÍŽDĚJÍ CÁCHY, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Zavinil to hustý provoz. Obálka dorazila přesně podle plánu do správné poštovní přihrádky a klíč fungoval podle očekávání. Co nejméně se osobně zaplést. Majorovi se nelíbilo, že se musí takhle veřejně ukazovat, ale nepracoval pro KGB poprvé a tuhle aktualizovanou informaci potřeboval, pokud měl mít nějakou naději na úspěch. Navíc, usmál se, když si Němci na svých poštovních službách tolik zakládají... Major přeložil velkou obálku na půlku a zastrčil si ji do kapsy u bundy, načež vyšel ven. Jeho oblečení pocházelo kompletně z německých zdrojů, stejně jako sluneční brýle, jež si nasadil, jakmile vyšel na ulici. Rozhlédl se na obě strany, jestli si nevšimne někoho, kdo by ho mohl sledovat. Nic. Důstojník KGB mu slíbil, že ten bezpečný dům je už zcela zajištěný, a nikdo prý nemá sebemenší podezření, že tam jsou. Snad. Taxík na něj čekal na druhé straně ulice. Spěchal. Auta stála na ulici, a on se rozhodl přejít primo, ne až na rohu. Major pocházel z Ruska, a nebyl tedy zvyklý na chaos panující na evropských silnicích, kde se i od chodců očekává, že budou ctít před I 09
pisy. Od nejbližšího policisty stál asi sto metrů a všichni němečtí řidiči podvědomě cítili, že policista je k nim zády. Majora mělo překvapit, stejně jako to překvapuje americké turisty, že ti spořádaní Němci se za volantem chovají zcela nespořádaně. Sestoupil z chodníku bez rozhlížení, právě v okamžiku, kdy se řada aut dala do pohybu. Ten rozjíždějící se peugeot vůbec neviděl. Vůz přitom nejel rychle, pouhých pětadvacet kilometrů v hodině. To stačilo. Pravým blatníkem narazil majorovi do boku, otočil ho a mrštil jím o sloup veřejného osvětlení. Než si major stihl uvědomit, co se děje, ztratil vědomí, což bylo dobře, protože nohy mu zůstaly na ulici a peugeot mu zadními koly rozdrtil oba kotníky. Zranění hlavy bylo velmi působivé. Z proražené tepny stříkala krev na chodník a major ležel bezvládně čelem k zemi. Vůz okamžitě zastavil, vyskočila z něho řidička a běžela se podívat, co provedla. Byl slyšet výkřik dítěte, které nikdy nevidělo tolik krve, nějaký pošťák odběhl na roh upozornit policistu, další muž šel do obchodu zavolat sanitku. Vzhledem k zastavené dopravě řidič taxíku vystoupil z vozu a přešel ulici. Snažil se přiblížit, ale nad tělem se už skláněla desítka mužů.
Er ist tot,“ řekl jeden z nich, a dle majorovy bledé pleti by se dalo usuzo „ vat, že tomu tak je. Major byl v šoku stejně jako řidička peugeotu, z očí se jí řinuly slzy a nepravidelně vzlykala. Snažila se všem vysvětlit, že ten muž jí vstoupil přímo před auto, že nestihla zastavit. Hovořila francouzsky, a to věci jen komplikovalo.
Í dič taxlu se prodíral hloučkem, už se dostal skoro tak blízko, že se mohl majora dotknout. Chtěl sebrat tu obálku... ale vtom se objevil policista. „Alles zurck rozkázal a vzpomněl si na svůj výcvik: nejprve dostat věci pod kontrolu. Díky školení rovněž odolal pokušení pohnout s tělem. Šlo o poranění hlavy, možná i páteře, a s tím by měli hýbat jen Experten. Kdosi z hloučku zavolal, že sanitka už je na cestě. Policista krátce kývl a doufal, že brzy dorazí. Sepisovat hlášení o dopravních nehodách bylo mnohem větší rutinou než sledovat, jak muž v bezvědomí nebo mrtvý? krvácí na chod níku. O chvíli později zvedl s úlevou oči a všiml si, že se k němu prodírá poručík nadřízený z hlídky.
n
Sanitka?“
nUž jede, Herr Leutnant. Jmenuji se Dieter Giinther dopravní policie. Mé stanoviště je v této ulici.“
n
Kdo řídil to auto?“ zeptal se poručík.
Řidička se postavila tak rovně, jak jen to šlo, a francouzsky ze sebe začala chrlit svůj příběh. Nějaký člověk, který

celou událost viděl, ji přerušil.
nTenhle člověk vstoupil do silnice, ani se nerozhlédl. Ta dáma neměla šanci zastavit. Já pracuji v bance a vyšel jsem z pošty hned za ním. Chtěl přejít ulici ve špatném místě a vstoupil do vozovky, aniž by se rozhlédl. Moje vizitka. u
Bankéř podal poručíkovi vizitku. n
nDěkuji, doktore Miillere. Byl byste ochoten podat svědectví?“ nSamozřejmě. Jestli chcete, můžu s vámi jít rovnou na stanici.“ nDobře.“ Nestávalo se často, že by to poručíkovi takhle někdo usnadnil. Řidič taxíku jen postával na okraji hloučku. Byl to zkušený případový důstojník KGB, už zažil, že se nějaká operace nezdařila, ale tohle... tohle bylo absurdní. Vždycky se mohlo vyskytnout něco, co operaci zkazí, obvykle to bylo to nejjednodušší, to nejšílenější. Tohohle hrdého příslušníka komanda zvláštního nasazení zneškodnila Francouzka v sedanu! Proč se sakra nerozhlédl? MeZ jsem pro tu obálku poslat neCoho jinýho a vykasTat se na rozkazy. Bezpečnost, vřelo to v něm. Rozkazy z moskevské centrály: minimálni osobni zapojeni. Vrátil se přes ulici ke svému autu a přemýšlel, jak tohle vysvětlí svým velitelům. Centrála za chyby nikdy nemohla. Pak přijela sanitka. Seržant vytáhl muži z kapsy u kalhot peněženku. Šlo o jistého Siegfrieda Bauma paráda, pomyslel si poručík, Žid z altonského obvodu Hamburku. Peugeot řídila Francouzka. Rozhodl se, že pojede do nemocnice s obětí. nMezinárodní“ nehoda: na tu bude potřeba zvláštní dávka papírování. Poručík litoval, že nezůstal v Gasthausu na druhé straně ulice a raději nedopil své pivo. Inu, oddanost službě. A ještě aby se bál hrozící mobilizace...
Lékaři ze sanitky pracovali rychle. Než muže naložili na nosítka, připevnili mu kolem krku zpevňující límec a položili ho na pevnou podložku. Zlomené dolní končetiny znehybnili kartónovými dlahami. Lékař nad nimi udiveně kroutil hlavou. Oba kotniky vypadaly velmi zle. Celý postup trval podle poručíkových hodinek šest minut, pak nasedl do sanitky a nechal tři policisty, ať si poradí se zbytkem a vyklidí místo nehody. „Jak je na tom?“
n
Možná má zlomenou lebku. Ztratil hodně krve. Co se stalo?“
n
Vstoupil do vozovky a nerozlilédl se.“
nIdiot,“ utrousil lékař. nJako bychom měli málo práce.“ nPřežije to?“
n
To záleží na zranění hlavy.“ Lékař pokrčil rameny. nZa hodinu se na něj podívají chirurgové. Víte, jak se jmenuje? Musím vyplnit formulář.“ Siegfried Baum, Kaiserstrasse 17, Altona, Hamburk.“ n nNo, za čtyři minuty jsme v nemocnici.“ Lékař změřil pulz a zapsal si výsledek. nNevypadá na Žida.“ nDejte si pozor, co ňkáte,“ upozornil ho poručík. nMoje žena je Židovka. Rychle mu klesá krevní tlak.“ Lékař chvíli přemýšlel, jestli má zavést infuzi, ale pak to zamítl. Lepší bude, když si to rozhodnou chirurgové. nHansi, ohlásils to?“ „Ja, vědí, co mají čekat,“ odpověděl ňdič. nNemá dneska službu Ziegler?“
n
Doufám.“ I I 1

Řidič prudce zatočil doleva, celou cestu jim siréna vyklízela silnici. O minutu později zastavil a zacouval k pohotovostnímu příjmu. Tam už na ně čekal lékař a dvě sestry. Německé nemocnice jsou velice výkonné. O deset minut později obětěd již pacienta intubovali, aby mu ochránili jeho dýchací cesty, dostal dávku krve své skupiny a dalších tekutin a byl převezen na neurochirurgické oddělení k rukám profesora Antona Zieglera. Poručík musel zůstat v místnosti s jedním mladým lékařem. „Tak kdo to je?“ zeptal se lékař. Policista mu odpověděl.
Němec?“
„Je na tom něco divného?“ zeptal se poručík.
„No, když nám sem zavolali a říkali, že vy jedete s nimi, měl jsem pocit, že jde o něco zvláštního. Víte, jako kdyby byl zraněn cizinec.“ To auto řídila Francouzka.“ n „Aha, tak proto. Já myslel, že tím cizincem je on.“
Proč?“
n
„Kvůli jeho chrupu. Všiml jsem si toho při intubaci. Má spoustu vrtaných zubů, které byly spravené nerezovou ocelí strašná práce.“ „Možná je původem z východního Německa,“ poznamenal poručík. Lékař se ušklíbl. „Tohle nedělal žádný Němec! I dřevorubec by to zvládl líp.“ Lékař rychle vyplňoval přijímací formulář. Co tím chcete říct?“ „Že má zuby v příšerným stavu. Zvláštní. Jinak vypadá velmi dobře. Dobře oblečen. Žid. Ale zuby má hrozný.“ Lékař se posadil. „Tady se ovšem dostaneme ke spoustě zvláštních věcí. u
„Kde jsou jeho osobní věci?“ Poručík byl od přírody zvídavý, z toho důvodu se taky po službě v bundesehru dal k policii. Lékař dovedl důstojníka do místnosti, kde jedna žena sepisovala osobní věci. Zjistili, že oblečení je řádně složené, bunda a košile jsou uschované zvlášť, aby skvrny od krve neumazaly nic dalšího. Několik mincí, sada klíčů a velká obálka čekaly na zanesení do katalogu. Sestra vyplňovala formulář, zapisovala, co vše měl pacient u sebe. Policista zvedl obálku. Byla odeslána ze Stuttgartu včera večer. Desetimarková známka. Znenadání vytáhl nožík a rozřízl okraj obálky. Ani lékař, ani sestra neprotestovali. Byl to přece policista. Uvnitř byla jedna velká a dvě menší obálky. Nejprve otevřel velkou a vysypal její obsah. Nepřipadalo mu to zvláštní, dokud si nevšiml, že jde o fotokopii dokumentu německé armády s razítkem Geheim. Tajné. Pak jméno: Lammersdorf Držel v ruce mapu komunikační centrály NATO, vzdálené ani ne tňcet kilometrů od místa, kde právě stáli. Policista byl kapitán v záloze a pracoval pro rozvědku. Kdo vlastně je Siegfried Baum? Otevřel další obálky. Hned nato odešel k telefonu. I I 2 ROTA, ŠPANĚLSKO Letoun dorazil včas. Když Toland vystoupil ze dveří, uvítal ho mořský vítr. Čekala tu dvojice námořníků, kteří měli na starost přilety. Tolanda poslali k helikoptéře asi o sto metrů dál, její rotor už se točil. Rychle k ní přešel, čtyři další muži s ním. O pět minut později byl ve vzduchu, jeho první návštěva Španělska tedy trvala přesně

jedenáct minut. Nikdo nepromluvil. Toland se díval z jednoho malého okna. Letěli nad modrou hladinou, zjevně na jihozápad. Nacházeli se na palubě protiponorkové helikoptéry Sea King. Velitel posádky byl rovněž operátorem sonaru, hrál si se svým zařízením, nejspíš něco nacvičoval. Vnitmí stěny helikoptéry byly holé. Vzadu byly uskladněné sonobóje a ponorný sonarový snímač byl umístěn v podlaze. Uvnitř letounu nezbývalo moc volného místa, většinu prostoru zabíraly zbraně a různé senzory. Letěli asi půl hodiny a pak helikoptéra začala kroužit. O dvě minuty později přistáli na palubě letadlové lodi Nimitz. Na palubě bylo horko, hrozný hluk a páchlo to tu benzinem. Jeden člen obslužného personálu jim ukázal na žebřík, který vedl dolů na ochoz podél paluby a do chodby pod ní. Zde je přivítala klimatizace a relativní ticho kryté před letovými operacemi probíhajícími nad nimi.

„
Fregatní kapitán Toland?“ zvolal jeden z lodníků.
Zde.“
„Pojďte prosím za mnou, pane.“
Toland následoval muže chodbou pod letovou palubou a nakonec muž ukázal na jedny otevřené dveře. „Vy musíte být Toland,“ poznamenal nějaký unavený důstojník. „Správně, pokud se mnou něco neudělala změna časových pásem.“ H Chcete dobrou nebo špatnou zprávu?“
n
Špatnou.“
„Dobře. Musíte se sem nějak nacpat. Pro nás z rozvědky tady není dost místa. Ale nemělo by to moc vadit. Já už nespal tři dny i proto jste tady. Dobrou zprávou je, že jste byl povýšen. Vítejte na palubě, pane fregatní kapitáne. Já jsem Chip Bennett.“ Důstojník podal Tolandovi list papíru. „Zdá se, že CINCLANT si vás oblíbil. Je fajn mít kamarády na vysokých místech.“ Ve zprávě se uvádělo, že korvetní kapitán Robert A. Toland byl uveden do hodnosti fregatního kapitána, což ho opravňuje nosit tři zlaté pruhy jako ostatní velitele, ale ještě nemá nárok na velitelský plat. Bylo to jako polibek od vlastní sestry. Ačkoli, opravil se, spíš od sestřenice. „Asi je to krok dobrým směrem. Co tady budu dělat?“
„Teoreticky byste mi měl asistovat, ale právě teď se na nás valí takový kvanta informací, že si rozdělíme práci. Svěřím vám ranní a večerní hlášení pro velitele bojové skupiny. To je v sedm ráno a osm večer. Kontradmirál Samuel B. Baker, jr. dřív sloužil na ponorce. Hlášení má rád stručný a jasný, k tomu poznámky a odkazy na zdroje, který si pak může přečíst. Skoro vůbec nespí.Vaše bojová pozice bude ve velicím středisku s důstojníkem skupiny pro taktický válečný operace.“ Walker si promnul oči. „Co se to v tom šíleným světě děje, sakra?“ „jak to vypadá?“ odpověděl Toland.
„Hm. Právě jsme dostali něco nového. Dneska stáhli ze startovací rampy raketoplán Atlantis, prý kvůli poruše počítače. Ve trojích novinách se objevil článek, že důvodem je výměna nákladu. Původně měl vynýst nahoru tři nebo čtyři komunikační družice. Místo toho dostane družice špionážní.“ Asi se to začíná brát vážně. K CÁCHY, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „Siegfried Baum“ se probudil po šesti hodinách a uviděl nad sebou tři muže v bílých pláštích. Vzhledem k tomu, že anestezie ještě nepřestala působit, nedokázal pořádně zaostřit. „Jak se cítíte?“ zeptal se jeden z nich. Rusky. „Co se mi stalo?“ odpověděl major rovněž rusky.
Ach so. „Porazilo vás auto a teď jste ve vojenské nemocnici,“ zalhal muž. Dosud byli v Cáchách, nedaleko německobelgických hranic.
„Cože... já jsem přece měl „ major hovořil hlasem opilého rnuže, ale najednou ztichl. Snažil se řádně zaostřit. „Už to pro vás skončilo, příteli.“ Muž teď přešel do němčiny. „Víme, že jste sovětský důstojnc, našli jsme u vás tajné vládní dokumenty. Řekněte mi, jaké jsou vaše plány v Lammersdorfu?“ „Nemám, co bych vám řekl,“ odpověděl „Baum“ německy. „Na to je už trochu pozdě,“ odtušil vyšetřovatel opět rusky. „Ale usnadníme vám to. Váš chirurg nám řekl, že vás neohrozí, když vám nasadíme nový lék, a po něm nám řeknete vše, co víte. Zvažte to. Tuhle formu výslechu nepřelstí nikdo. Také byste si měl uvědomit, v jaké se nacházíte situaci,“ řekl muž příkřeji. „Jste důstojnik armády cizí vlády, zde ve Spolkové republice jste protiprávně, cestujete s falešnými doklady a máte u sebe tajné dokumenty. Můžeme vás přinejmenším zavřít na doživotí. Vzhledem k tomu, co teď provádí vaše vláda, nás ovšem nějaké ‚přinejmenším nezajímá. Budeteli spolupracovat, budete žít a možná vás později vyměníme do Sovětského svazu za nějakého německého agenta. Dokonce řekneme, že jsme z vás všechny informace vytáhli s použitím drog, z toho by pro vás nernělo vyplynout žádné ohrožení. Když spolupracovat nebudete, podlehnete zraněním, která jste utrpěl při dopravní nehodě.“ „Mám rodinu,“ řekl major Andrej Čemjavin tiše, snažil se vybavit si svůj úkol. Strach a omamné léky urychlovaly jeho emoce. Nemohl poznat, že infuzí mu do těla putuje roztok, který narušuje jeho vyšší mozkové funkce. Zanedlouho přestane domýšlet důsledky svých slov: Důležité pro něj bude jen to, co je teď a tady.
n
Nic se jim nestane,“ slíbil plukovník Weber. Jako arrnádní důstojnilc ve službách bundesnachrichtendienst už vyslýchal několik sovětských agentů. pMyslíte, Že u vás trestají rodinu každého špiona, kterého dopadneme? To by nám sem brzy nikdo nepřijel.“ Weber trochu zmírnil tón. Drogy už začínaly působit, a jakmile se cizincova mysl zastře, bude s ním jednat jemně, vytáhne z něj informace bez nátlaku. Zajímavé bylo, uvědomil si, že ho do tajů tohoto postupu zasvětil jeden psychiatr. Navzdory mnoha filmům o brutalitě německých vyšetřovatelů nebyl k násilnému získávání informací vůbec vyvičen. Taková shoda, pomyslel si. Jestli bych to neirdy využil, bylo by to ted: Většina plukovníkovy rodiny žila u Kulmbachu, jen pár kilometrů za hranicí. KYJEV. UKRAJINA „Kapitán Ivan Michailovič Sergetov se hlásí dle rozkazu, soudruhu generále.“ Posaďte se, soudruhu kapitáne.“ Alexejev si všiml obdivuhodné podoby s otcem. Malý a podsaditý. Tytéž hrdé oči, tatáž inteligence. Další mladilc stoupající vzhůru. „Váš otec mi říkal, že s velmi dobrým prospěchem studujete středovÝchodní jazyky.“ ravda, soudruhu generále.“ „Tojep
Studoval jste i lidi, kteří těmito jazyky hovoří?“
„TO e součástí studia, soudruhu.“ Mladší Sergetov se usmál. „Dokonce jsme museli přečíst korán. Je to jediná kniha, kterou většina z nich přečte, a jde tedy o důležitou pomoc ve snaze o porozumění těm divochům.“ „Vy tedy nemáte

Araby rád?“ „Nijak Zvlášť. Ale naše země s nimi musí obchodovat. Celkem s nimi vycházím. Má třída se občas sejde s diplomaty z politicky přijatelných zemí, abychom procvičili naše jazykové znalosti. Zejména s lidmi z Libye, někdy i z Jemenu a Sýrie.“ „Máte za sebou tři roky služby u tankistů. Dokážeme podle vás porazit Araby v boji? „Izraelcům se to podařilo, ačkoli nemají ani zlomek našich zdrojů. Arabský voják je negramotný rolník, je špatně vycvičený a vedou ho neschopní velitelé.“ Mladý muž, který má na vše odpověď: Nechtei byste mi obicsnit i Afghánistán, co? pomyslel si Alexejev. „Soudruhu kapitáne, pro nadcházející operaci vůči státům Perského zálivu budete přřazen k mému osobnímu štábu. Budu na vás spoléhat v otázkách jazykových a také při studiu materiálů z rozvědky. Tuším, že po studiich budete diplomatem. To je pro mě důležité. Jsem rád, když mi na informace, které nám pošle KGB a GRU, řekne svůj názor i někdo daiší. Ne že bych našim soudruhům z rozvědky nedůvěřoval, rozu
mějte. Prostě mi vyhovuje, když se na ty informace podívá ještě někdo, kdo přemýšlí jako voják. Skutečnost, že jste sloužil u tankistů, je pro mě dvojnásob cenná. Ještě jednu otázku. Jak na mobilizaci reagují lidé v záloze?“
„Samozřejmě s nadšením,“ odpověděl kapitán.
Ivane Michailoviči, předpokládám, že vám váš otec o mně něco řekl. „ 1, Pozorně naslouchám slovům naší strany, ale vojáci, připravující se na bo musejí znát pravdu nepřikrášlenou, protože jedině tak mohou splnit přání naší strany.
Kapitán Sergetov si všiml, jak pečlivě Alexejev promluvil. „Naši lidé jsou rozzlobeni, soudruhu generále. Ten incident v Kremlu, ta vražda dětí je rozezlila. Myslím, že termín ‚nadšení není příliš přehnaný.“
„A vy, Ivane Michailoviči?“
„Soudruhu generále, můj otec mi řekl, že mi tuto otázku položíte. Í ekl mi, abych vás ujistil, že o tom nic bližšího nevěděl a že nejdůležitějším posláním je ochránit naši vlast, aby žádné podobné tragédie už nikdy nebyly nutné.“
Alexejev hned neodpověděl. Mrazilo ho vědomí, že Sergetov už před třemi dny odhadl jeho myšlenky, a mátlo ho, že tak velké tajemství svěřil svému synovi. Ale bylo dobré vědět, že sám toho muže z politbyra odhadl dobře. Je to člověk, kterému lze věřit. Snad i jeho synovi? Michail Eduardovič si to rozhodně myslel. „Soudruhu kapitáne, na ty věci musíme zapomenout. I takhle máme dost práce. Budete pracovat v místnosti číslo dvacet dva. Čeká vás tam práce. Odchod.“ BONN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „Je to všechno léčka,“ hlásil Weber kancléři o čtyri hodiny později. Helikoptéra íž do Bonnu přiletěl, ještě ani neodletěla zpět. „Celá záležitost s bombovým útokem je krutá a chladnokrevná léčka.“
To víme, plukovníku,“ odpověděl kancléř podrážděně. Už dva dny nespal, stále se snažil vypořádat s tou nenadálou německonzskou krizí.
Herr Kanzler, ten muž, který teď leží v naší nemocnici, je major Andrej Iljič Černjavin. Do země vstoupil před dvěma týdny s falešnými dokumen přes Českou republiku. Jedná se o důstojníka sovětských zvláštních sil, jejich elitních sturmtruppen. Utrpěl vážné zranění ň dopravní nehodě ten blázen P ‚y skočil přímo pod auto, aniž by se rozhlédl a měl u sebe kompletní plan komunikační základny NATO v Lammersdorfu. Bezpečnostní posty té stanice byly přemístěny před pouhým měsícem. Jeho dokument je starý pouhé
p j j l 5
, dva týdny. Rovněž u sebe měl roz is hlídek a ména důsto níků t aep vě pouze tři dny! Jeho skupina deseti mužů přijela z České republi o p obdržela rozkazy k operaci. Podle nich mají kolem půlnoci, den p ie , poplašného signálu, zaútočit na základnu. Rovněž je tu signál pro případ, že by se plány změnily. Máme je oba.“. „Do Německa přijel před dlouhou dobou „ Kancléře to překvapilo, ačkoli se tomu bránil. Celá ta záležitost byla tak neskutečná.
„Přesně tak. Všechno to pasuje, Herr Kanzler. Ať je důvod jakýkoli, Rusové se chystají napadnout Německo. Všechno do téhle chvile byla jen léčka, která měla odvést naši pozornost. Zde je plný přepis našeho rozhovoru s Černjavinem. Ví o dalších čtyřech operacích své jednotky, všechny zapadají do schématu všeobecného napadení našich hranic. Teď leží v naší vojenské nemocnici v Koblenzi a je pod přísným dohledem. Rovněž máme videozáznam jeho přijetí.“ „Jaká je šance, že tohle všechno je jen nějaká ruská provokace? Proč se sem ty dokumenty nedostaly, když přecházely hranice?“ „Kvůli rekonstrukci stanice v Lammersdorfu potřebovali správné informace. Jak víte, na našich komunikačních stanicích NATO jsme od loňského léta zvyšovali bezpečnostní opatření, a naši sovětští přátelé tedy museli rovněž přepracovat své plány k útoku. Skutečnost, že ty dokumenty vůbec dostaliněkteré jen pár dní staré je nanejvýš burcující. A co se týče toho, jak se nám podařilo tohoto muže dopadnout „ Weber vysvětlil okolnosti nehody. „Máme důvody domnívat se, že šlo o naprostou náhodu, nikoli o provokaci. Řidička, jistá AnneMarie LeCourteová, je obchodní zástupkyní oděvního podniku podává oděvy jistého pařížského salónu, to není pravděpodobný převlek ruského špiona. Proč by to taky dělali? Čekají, že na základě toho vyhlásíme útok na NDR? Nejprve nás obviní z bombového útoku na Kreml, pak se nás pokusí vyprovokovat? To není logické. Máme tu muže, jehož úkolem bylo připravit terén pro sovětskou invazi do Německa, a to tak, že těsně před zahájením nepřátelských akcí ochromí komunikační linky NATO.“ „Ale aby k něčemu takovému došlo i pokud se takový útok skutečně plánuje...“ „Sověti mají spoustu skupin pro ‚zvláštní operace, to je lekce z Afghánistánu. Ti lidé jsou velmi dobře vycvičení, velice nebezpeční. A je to mazaný plán. Tak třeba jeho židovská totožnost. Ti chytráci hrají na citlivost židovské otázky u nás, ne? Když ho zastaví policista, může podotknout něco o tom, jak Němci zacházejí s Židy, a co udělá mladý policista? Nejspíš se omluví a nechá ho jít.“ Weber se trpce usmál. Tohle byl velmi dobře promyšlený detail. Musel ho obdivovat. „Jenom nemohli počítat s neočekávanými situacemi. Měli jsme štěstí, a nesmíme tuto výhodu promamit. Herr Kanzler, tato informace musí okamžitě odejit na nejvyšší místa velení NATO. Prozatím máme úkryt Rusů pod dohledem. Mohli bychom je napadnout. K tomuto úkolu už je připravena skupina GSG-9, ale možná by mělo jít o operaci NATO.“ 117

„Nejprve se musím sejít se svým kabinetem. Pak se telefonicky spojím s prezidentem Spojených států a dalšími šéfy vlád členských států NATO.

„Promiňte, pane kancléři, ale na to není čas. Když dovolíte, za hodinu předám kopii videokazety styčnému důstojníkovi CIA, Britům i Francouzům. Rusové nás napadnou. Je lepší nejprve zalarmovat výzvědné služby, což vytvoří základ pro vaše roZbovory s prezidentem a dalšími. Musíme okamži to otázka života a smrti. tě jednat, Herr Kanzler. Je Kancléř se díval na desku stolu. „Souhlasím, pane plukovníku. Co navrhujete udělat s tím Černjavin em?“ Weber už to měl promyšlené. „Podlehl následkům zranění po dopravní nehodě. Dnes večer se to objeví ve zprávách v televizi i v novinách. Samozřejmě ho dostanou k dispozici k dalšímu výslechu naši spojencK. Jsem si jist, že lidé ze CIA a další by si s ním před půlnocí rádi promluvili.
Kancléř Spolkové republl Německo se zadíval z okna své bonnské kanceláře. Vzpomněl si na svou službu v armádě před čtyřiceti lety: vystrašený mladíček s helmou, která rnu skoro zakrývala oči. „Je to tu zase.“ Kolik lidi zemře tentokrát?
„Ja. „ Panebože, jak to dopadne? LENINGRAD, R.S.F..R. Kapitán se vyklonil z můsu nad levobok lodi. Remorkéry natlačily k výtahu na zádi poslední člun a poodjely o kousek dozadu. Výtah vystoupal o několik metrů a člun dosedl na vozíky na kolejnicích. První důstojník lodi Julius Fuči7e dohlížel na nakládání ze zádi a přenosnou vysílačkou komunikoval s ostatními muži. Výtah dospěl na úroveň třetí nákladní paluby, otevřely se dveře a za nimi obrovský prostor nákladní paluby. Posádka omotala vozíky lany a rychle je přišrouhovala k podlaze.
Navijáky přitáhly čluny hluboko do třetí, nejnižší paluby. Jakmile se vozíky dostaly nad předkreslené značky, vodotěsné dveře se zavřely a rozsvítila se světla, aby posádka mola čluny upevnit na místa. Dobrá práce, pomyslel si první důstojník. Celá naldádka trvala jen jedenáct hodin, skoro rekordní čas. On dohlížel na zajištění zádi před vyplutím.
„Poslední člun bude přlpraven za třicet minut,“ ohlásil bocman prvnímu důstojníkovi, a ten tu infotmaci předal na můstek.
Kapitán Cherov přepnul tlačítko na svém telefonu a spojil se s techniky. cet minut.“ „Buďte připraveni za tři Rozumím. Třicet minut,
„ řekl technik a zavěsil.
Na můstku se kapitán otočil na svého služebně nejvyššího pasažéra, generála výsadkářského oddílu oblečeného do modré uniformy lodního důstojníka. „Jak se daří vašim mužům?“ 11B
„Někteří už mají mořskou nemoc,“ zasmál se generál Andrejev. Na palubu se dostali v uzavřených člunech kromě generála, samozřejmě spolu s tunami vojenského nákladu. „Děkuji, že jste mým mužům dovolil volný pohyb po dolní palubě.“ „Tohle je loď, nikoli vězení. Hlavně ať na nic nesahají.“ „Řikal jsem jim to,“ ujistil ho Andrejev. „Dobře. Za několik dní pro ně budu mít spoustu práce.“ „Víte, že tohle je moje první cesta lodí?“
„Opravdu? Nebojte se, soudruhu generále. Je to mnohem bezpečnější a mnohem pohodlnější než letět letadlem a seskočit z něj!“ Kapitán se zasmál. „Je to velká loď a i s takhle lehkým nákladem pluje velmi dobře.“ „S lehkým nákladem?“ divil se generál. „Máte na palubě více než polovinu vybavení mé divize.“ „Uvezeme něco přes třicet pět tisíc metrických tun nákladu. Váš materiál je objemný, ale ne těžký.“ Tohle byla pro generála novinka, protože obvykle musel převážet své vybavení letadlem. O něco níže se více než tisícovka mužů z 234. gardového výsadkářského pluku procházela pod dohledem svých důstojníků a rotmistrů. Až na několik okamžiků budou v noci dole, dokud Fučřr neprojede kanálem La Manche. Snášeli to až překvapivě dobře. I když nákladní prostor lodi byl přecpán čluny a ostatním vybavením, oproti dopravním vojenským letadlům, na něž si zvykli, tu bylo mnohem víc místa. Posádka lodi připevňovala prkna na vrchní části člunů, aby muži měli víc místa na spaní a aby se vojáci nepovalovali po mastné podlaze, kde procházely hlídky. Velitelé rot se brzy seznámili s lodními systémy, se zvláštním zřetelem na protipožámí techniku. Byl vydán striktní zákaz kouření, profesionální námořníci nechtěli nic riskovat. Překvapilo je pokorné chování parašutistů. Ačkoli jde o elitní jednotky, lze je zastrašit tím, že se vystaví novému prostředí. Pro námořníky z obchodní lodi to bylo příjemné zjištění. Tři remorkéry zatáhly za lana na boku lodi a začaly ji pomalu vytahovat z doku. Další dva se k nim pridaly, jakmile se trochu vzdálila, a stáčely její příď směrem k moři. Generál sledoval, jak kapitán lodi celý proces kontroluje, spolu s nižším důstojníkem přebíhá od jednoho konce můstku na druhý, a cestou vydává rozkazy. Kapitánu Cherovovi bylo k šedesáti a na moň strávil více než dvě třetiny svého života.
n
Kormidlo na střed!“ křikl. „Pomalu vpřed.“
Kormidelník splnil oba rozkazy za necelou vteřinu. Dobré, pomyslel si generál a vybavil si nelichotivé poznámky, jaké občas o obchodních námořnících zaslechl. Kapitán se k němu připojil. „No, a to nejtěžší máme za sebou.“ „Ale měli jste k tomu pomocníky,“ poznamenal generál. 119

nTo jsou mi pomocníci! Ty remorkéry řídí sami opilci. Každou chvíli tady poškodí nějakou loď.“ Kapitán odešel k mapě. Fajn: hluboký rovný kanál až k Baltu. Mohl se trochu uvolnit. Přešel ke svému křeslu a posadil se. nČajK
Okamžitě se objevil stevard s tácem a šálky.
nNa palubě není žádný alkohol?“ divil se Andrejev.
H
Pokud ho sem nepřinesli vaši muži, soudruhu generále, pak ne. Na své lodi alkohol nestrpím.“ HTo je pravda,“ připojil se k nim první důstojník. „Na zádi je vše zajištěno. Jsou přijata zvláštní opatření pro pobyt na moři. Hlídky rozestaveny. Probíhá kontrola paluby.“ nKontrola paluby?“ nObyčejně při každé výměně hlídek kontrolujeme, zda nejsou poklopy otevřené,“ vysvětlil první důstojník. nVzhledem k přítomnosti vašich mužů na palubě to budeme kontrolovat každou hodinu.“ HVy mým mužům nedůvěřujete?“ Generál se cítil trochu dotčen. HVy byste důvěřoval někomu z našich na palubě vašeho letadla?“ opáčil kapitán. nMáte pravdu, samozřejmě. Omlouvám se.“ Andrejev dokázal ocenit pro. fesionální přístup. HMohl byste postrádat několik mužů, kteří by vysvětlil: mým nižším důstojníkům a seržantům, co je

třeba?“
První důstojník vytáhl z kapsy několik papírů. nVýuka začne za tři hodiny Během dvou týdnů budou z vašich mužů řádní námořníci.“ Hodně nám záleží na ochraně před poškozením,“ řekl kapitán. n Skutečně?“ n HSamozřejmě. Budeme v ohrožení, soudruhu generále. Taky bych rá< věděl, co vaši muži dokáží udělat pro obranu lodi.“ Na to generál nemyslel. Celá operace byla svolána až příliš rychle na jeh vkus, neměl možnost vycvičit své muže pro službu na lodi. Prý z bezpe nostních důvodů. Nu co, žádná operace ještě nebyla naplánována do všec: důsledků. nVelitel protivzdušné obrany za vámi přijde, jakmile budete př praven.“ Odmlčel se. „Jaké poškození může tuto loď postihnout, aby ješt přežila?“
n
Není to žádná bitevní loď, soudruhu generále.“ Cherov se usmá Nicméně asi vám neuniklo, že téměř veškerý náš náklad je naložen na oc n rázi lových člunech. Ty mají dvojité ocelové stěny, mezi nimi je metrový p ný prostor, což je možná ještě lepší než nitro bitevní lodě. Když budeme m štěstí, tak to nebudeme muset ani zkoušet. Nejvíc nás děsí požar. Většin lodí ztracených v boji má na svědomí požár. Jestli se nám podaří prové kvalitní protipožární výcvik, přežijeme snad aspoň jeden, možná až tři zas hy střelami.“ Generál zamyšleně přikývl. HMí muži vám budou k dispozici, kdykc budete potřebovat.“ I 20 „Jen co projedeme kanálem.“ Kapitán vstal a znovu se podíval na mapu. Omlouvám se, že vám nemohu nabídnout vyhlídkovou plavbu. Snad cesou zpátky.“ Generál zvedl svůj šálek čaje. HNa to si připiji, soudruzi. Mí muži jsou vám dispozici, dokud nepřijde náš čas. Na úspěch!“ „Ano. Na úspěch!“ Kapitán Cherov také pozvedl šálek s čajem, skoro zalioval, že tu nemá sklenku vodky, aby si na dohodu připili jaksepatří. Od dob, dy jako mladík sloužil na minolovce, státu přímo nesloužil, a rozhodl se, že i dá na téhle misi opravdu záležet.
:OBLENZ, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Dobrý večer, majore.“ Ve střeženém křídle vojenské nemocnice usedl před ;ernjavina šéf bonnské stanice CIA se svým britským a francouzským koleou a dvojicí tlumočníků. HNepromluvíme si o Lammersdorfu?“ Bez vědomí ‚ěmecké strany se Britům podařilo sehnat složku o aktivitách majora Černcvina v Afghánistánu, včetně nekvalitní, ale postačující fotografie muže, muž mudžahedíni přezdívali ÍSábel Kandaháru. Výslech vedl generál Jeaniene de Ville z francouzské výzvědné služby; protože hovořil nejlépe rusky. ; ernjavin byl tou dobou už naprosto zlomený muž. Jeho jediný pokus odpor ukončila nahrávka jeho vlastního doznání. Pro své spoluobčany už yl mrtvým mužem, takže jen zopakoval to, co tito muži už věděli, ale chtěto slyšet na vlastní uši. O tři hodiny později se do tří západních hlavních zěst rozletěla spěšná hlášení a zástupci tří bezpečnostních služeb připravoali hlášení pro své protějšky v ostatních členských státech NATO. 12I
PLYN a snižená fotochemická aktivita slunce. To umožni chemikáliim ve forměaerosolu přenos v závislosti na vzdušných proudech. Vzhledem k minimálním koncentracim 2 miligramů na metr krychlový, k předpokládaným vertikálnim teplotnim gradientům a k s:Ze mraků vidime, že ohroženi velkých oblasti NSR a NDR bude přibližně třetinové (plus minus 50% v našich výpočtech vzhledem k očekávaným nečistotám a dc. fektům chemické munice) oproti ohroženi v zasažených oblastech. Jelikož se otevřená sovětská Iiteratura vyslovuje pro to, aby byla crZová koncentrace mnohem vyšši, než je smrtelná dávka (LCT 50), Ize usoudit, že veskeré německé civil ni obyvatelstvo je velmi vážně ohroženo. Očekávaná reakce na tyto chemické útoky bude zejména psychologickci použiti samotné sovětské munice způsobi kontaminaci velké části Německa; očekává se, že žádnou oblast východně od Rýna nelze označit za bezpečnou pro pohyb nechráněných osob, a to po 12 hodin od prrmiZo útoku. Podobné účinky Ize očekávat v některých oblastech Československa, dokonce v západnim Polsku; rozhodujicim faktorem bude směr a s:Za větru. Je nutné očekávat, že tato kontaminace potrvá nejméně 1,5 násobek průměrné doby perzistence použitych látek.
Tento scénář je posledni (a statisticky nejpravdepodobnější) ze scénářů navržených ve smluvnich závazcich. ODDÍL VIII.. ZÁVĚREČNÉ SHRNUTÍ WANDLITZ. NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA SCÉNÁŘ č. 6 Obryklé jarni počasi (mirná vlhkost vzduchu a teplota, déšť kolem 35% denně); zipadni a jihozápadni vitr od 10 do 30 km/h, s rostouci výskou silici; použití velmi silných chemikálii proti komunikačnim uzlům, Ietištim, zásobovacim oblastem a skladištim jaderných zbrani (normálni chybová odchylka, viz PřiZoha F, Dodatku 1). Předseda Komunistické strany Německé demokratické republiky četl dále, ačkoli mu v žaludku vřela kyselina: Jako v případě Scénářů l, 3, 4 a 5, varováni časnější než IS minut zajisti prakticky úplnou ochranu clenů bojového a pomocného personálu. Problém civilnich oběti zůstává, neboť vice než stovka terčů výše uvedených kategorii se nachází nedaleko hlavnich populačnich center. Biodegradaci silných chemikálii jako GD (sovětská chemikálie, která bude s největši pravděpodobnosti použita; analýza sovětské literatury o tomto tématu, viz PřrZoha C Dodatek 2) nejspiš zpomali všeobecně mirné teploty Čtenářjistě pochopi, že přes obdrženi taktického varováni pouze neolik minut předem Ize očekávat ztráty ve vojenských formacich (a to sniženi bojeschopnosti o 30-50%; to je nicméně totožné pro obě strany), očekávané oběti mezi civilnim obyvatelstvem budou ve skutečnosti vyšši než při použiti taktických jaderných zbrani v Úrovni-2 (200 hlavic o siZe CIOOkt; viz PřiZoha A, Dodatek 1) na neřcolik vojenských a civilně průmyslových terčů. Acoli chemické zbraně nejsou samy o sobě přimým ohrožením pro pevné průmyslové stavby, je nutno počitat s vážnými krátko i dlouhodobými hospodářskými dopady. I při použiti nestálych Iátek na POBO (přednim okraji bitevni oblasti) nelze zabránit významnému dopadu na civilní obyvatelstvo, a to z důvodu vysoké urbanizace německeZo venkova a vzhledem k nemožnosti jake7oli vlády zajistit adekvátni ochranu civilm7o obyvatelstva. V odhadu okamžitého dopadu figuruje ve Scénáři čislo 2 jako nejnižši počet 10 000 000 a vice oběti mezi civilnim obyvatelstvem, což představuje problém nekolikanásobně vyšši než katastrofálni následky bangladéšskeZo cyklónu v roce 1970, a Ize přiřadit ještě dalši, souběžné účinky, jež svými rozměry přesahuji rámec této studie. (Ve smluvnich specifrkacich se jednoznačně hovoři o nezahajováni rozboru biologických následků velké chemické bitvy. Ac7oli problémy spojcné s hloubkovým prostudováním této otázky jsou v této chviZi nezměřitelné, upozorňujeme čtenáře, že tyto dalekosáhlé účinky Ize studovat mnohem snáze, než je napravovat. Mohlo by být například nutné dopravit tuny hmyzích larev, aby v západní Evropě znow začalo růst obilí.) Prozatim nelze spole7at ani na schopnost armád zbavit se milionů mrtvých

teZ v pokročilém stadiu rozkladu. Navic civilisté, jichž bude možno využit pro znovuob 92
noveni průmyslové výroby (i ve velmi optimistiZkých odhadech), budou přinejmenšim zdecimováni, a to v běžném, klasickém smyslu.
Analyza účinků chemických zbraní
v europském prostoru s použitim předpovědi Atmosférickeo poradenstvi (fIRAC)
Národni laboratoře LarenceLivermore
LLNL 88-2504 * CR 8305/89/178
SIGMA 2
Pouze pro vybranou externi distribuci
)>TAJNÉCG Johannes Bitner sice nehodil zprávu do koše ale měl pocit, že by si měl umýt ruce. To je další podobnost mezi Východem a Západem, pomyslel si chladně. Jejich vládni zprávy piši počitače a čistje mají kalkulacCy. Stejně jako u nás. Stejně jako u nás. Herr Generaloberst.“ Předseda Komunistické strany NDR zvedl oči a uviděl vrchního velitele armády. On a další důstojník ho brzy ráno v civilním oblečení přijeli navštívit do jeho soukromé rezidence ve Wandlitzu, sídla stranické elity nedaleko Berlína. Předali mu dokument, který získali před pouhými dvěma dny od vysoce postaveného východoněmeckého agenta nK západoněmeckém ministerstvu obrany. „Jak spolehlivý je tenhle dokument.
„Soudruhu tajemníku, jejich počítačové modely zkontrolovat nemůžeme, to je samozřejmé, ale jejich vzorce, odhady trvalosti sovětských chemických zbraní, očekávané atmosférické podmínky tedy všechna data, o něž se tato studie opírá vše přezkoumali členové mého výzvědného štábu a ještě to překontrolovalo několik vybraných odborníků z univK rzity v Lipsku. Máme důvody se domnívat, že jde o odhad více než přesny.
„Dá se říci,“ pronesl plukovník Mellethin, ředitel Sekce pro rozbor zahraničních operací byl to hubený, přísný muž s očima, které určitě několik dní nespaly že Američané odhodnotili celkové množství použité munice, P protože tradičně nadhodnocují přesnost ruských přenosných systémů. Oba další muži v místnosti si okamžitě všimli, že označení sovětský nahradil Mellethin slovem ruský. „Chcete dodat ještě něco Mellethine?“ zeptal se Bitner příkře.
„Soudruhu tajemníku, vzato z ruského pohledu, co je cílem téhle války?“
„Neutralizace NATO a přístup k větším ekonomickým zásobám. Řekněte, co máte na srdci, soudruhu plukovníku,“ rozkázal Bitner.
„Soudruzi, úspěchem Varšavské smlouvy by ,bylo sjednocení Německa. Dovolím si ovšem upozornit, že sjednocené Německo, i sjednocené socialis tické Německo, by bylo ze stran Sovětského svazu chápáno jako strategická hrozba koneckonců jsme přece Iepší socialisti než oni, nicht uiahr Mellethin se zhluboka nadechl a pokračoval. Neriskuje tím svůj život? A zále I 24 :í na tom? Jeho rodina kdysi mívala před jménem von Mellethin a neochvějiá loajalita vůči státu nebylo něco, co komunismus dokázal vštípit svým pro:esionálním vojákům. „Soudruhu generální tajemmlcu, při sovětském úspě;hu v této operaci zůstane povrch Německa, socialistického i kapitalistickéio, tak holý, jako je povrch Měsíce. Přinejmenším deset až tňcet procent iašich obyvatel zemře, země bude otrávená, a to i bez chemické odplaty ze trany Západu. Soudruhu, dnes jsme se dozvěděli, že Američané zahájili etecký převoz chemických bomb na svou základnu v Ramsteinu. Pokud naši spojenci své chemické zbraně použijí a NATO odpoví stejnými prostředky, e možné, že naše vlast že celá německá kultura zmizí z povrchu zemkého. Takový cíl není vojensky obhajitelný, ale dodávám, soudruhu, že by nohlo jít o dodatečný, politický cíl ruského plánu.“ Bitnerův výraz se ani v nejmenším nezměnil, a jeho hosté tedy nepoznali, ;e představiteli jejich státu běhá mráz po zádech. Schůzka, jíž se zúčastnil ninulý týden ve Varšavě, ho zneklidnila, ale teď za všemi horlivými ujištěníni ze strany sovětského vedení viděl jasný úmysl.
„Neexistuje nějaký způsob, jak ochránit naše civilní obyvatelstvo?“ zeptal e Bitner. „Soudruhu,“ vzdychl generál.
„Tyto trvanlivé látky není nutné ani vdechiout. Pronikají také kůží. Jakmile se člověk dotkne zasaženého povrchu, je iakažen. I když přikážeme našim lidem, aby zůstali doma za zavřenými okny dveřmi, ani rodinné, ani činžovní domy nejsou vzduchotěsné. A lidé muse jíst. Dělníci z klíčových továren musejí pracovat. Lékaři, policie a členové nitřní bezpečnosti někteří z našich nejlepších spoluobčanů budou ohroeni nejvíc. Tyto částečky budou neviditelně putovat po naší zemi prakticky eodhalitelně. Na trávnících, stromech, plotech, zdech, autech prakticky a všem zůstane jedovatý povlak. Spoustu z toho smyje déšť, ale testy proedené před několika lety ukázaly, že část těchto jedů například na spodní traně plotů přetrvává týdny, dokonce měsíce. Potřebovali bychom tisíce ekontaminačních týmů, abychom mohli vůbec začít přemýšlet o tom, jak aši zemi vyčistit natolik, aby naši občané mohli vyjít na trh. Plukovník Iellethin má pravdu: pokud Rusové použijí své plynové zbraně a Američané a to odpovědí týmiž prostředky, budeme moci hovořit o štěstí, budeli za ůl roku naživu polovina našeho obyvatelstva. Ve skutečnosti je snazší ochráit naše občany před jademými zbraněmi než před plyny. Účinky jaderných braní navíc rychleji mizí.“ „Du lieber Gott.“ IOSKVA, R.S.F.S.R. o že řekli?“ Ministr obrany div nekřičel. „Naši bratři z Německé demokratické republiky nás informovali, že použichemických zbraní na svém území chápou jako příliš vysoké ohrožení,“ 125
řekl ministr zahraničí suše. „Navíc nám zaslali výzvědné zprávy, které jasně napovídají, že použití takových zbraní by posloužilo jen jako záminka pro důraznější odplatu ze strany NATO a možná by se tím otevřely dveře k dalším zbraním hromadného ničení.“ „Ale je to součást plánu!“ namítal ministr obrany.
Soudruzi,“ řekl Sergetov. „Všichni víme, že použití chemických zbraní bude mít katastrofální následky na civilní obyvatelstvo nemůže tedy naši politickou maskirovku zkompromitovat? Netvrdíme přece, že se náš spor týká vlády západního Německa? Jak by to tedy vypadalo, kdybychom během prvního dne války chladnokrevně zabili několik stovek tisíc civilistů?“ Kolik nevinných ještě zavraždime? pomyslel si v duchu.
„A ještě jedna otázka,“ dodal Bromkovskij. Sice byl starý a slabý, ale měl zkušenosti z války proti Německu a jeho názory na otázky obrany vlasti stále zasluhovaly respekt. „Pokud použijeme tyto zbraně vůči všem armádám NATO jak taky chcete omezit jejich účinek na německé formace. Amerika a Francie daly jasně najevo, že chemické zbraně považují

za zbraně hromadného ničení, na něž hodlají adekvátně odpovědět.“
„Americký chemický arzenál je k smíchu,“ mávl rukou ministr obrany.
„Četl jsem studie vašeho ministerstva, které tvrdí opak,“ odsekl Bromkovskij. „Snad se nechcete vysmívat i jejich atomovým zbraním? Pokud zabijeme tisíce německých civilistů, jejich vláda bude žádat použití atomových zbraní na terče na našem území. Pokud náš plyn zabije několik tisíc amerických vojáků, myslíte, že americký prezident nepoužije vlastní zbraně hromadného ničení? Soudruzi, o tomhle už jsme se bavili. Tahle válka proti NATO je politickou operací, ne? Chceme zahodit naši politickou kamufláž tím, že použijeme takovou zbraň? Právě jsme dostali záruky, že aspoň jedna z členských zemí NATO se do ruskoněmecké války nezapojí. To je obrovské vítězství naší politické reprezentace. Použití chemických zbraní tuto výhodu znehodnotí a otevře politické hrozby z více než jednoho směru. Domnívám se, že dohled nad těmito zbraněmi bychom měli zachova v politbyru. Soudruhu ministře, vy rikáte, že zvítězíme, pouze pokud budoL použity zbraně hromadného ničení?“ Stařec se naklonil dopředu a hovoři ostře a důrazně. „Copak se situace změnila? Jistě si vzpomenete, jak jste nán říkal, že když přijdeme o strategické překvapení, naše vojska bude možn povolat zpět. Přišli jsme o překvapení?“ Výraz ministra obrany na chvíli ztuhl. „Sovětská armáda je připraven a schopna svůj úkol dokončit. Teď už je příliš pozdě na stažení. I to je poli tická otázka, Péťo.“
NATO mobilizuje své síly,“ podotkl Sergetov.
„Moc pozdě a nepříliš účinně,“ odpověděl předseda KGB. „Už jsrne p ř pravili NATO o jednoho spojence. Pracujeme i na dalších a po celé Evrop a Americe šíříme dezinformace o tom bombovém útoku. Ochota bojovat ; 1 2E v zemích NATO nízká. Jejich obyvatelé nebudou chtít bojovat za Němce, a tamní političtí vůdcové najdou způsob, aby se z konťliktu vyvázali.“ „Pokud ovšem nebudeme vraždit civilisty plynem.“ Ministr zahraničí přikývl. „Péťa a mladý Sergetov mají pravdu: politická cena těchto zbraní je prostě příliš vysoká.“ WASHINGTON D.C. nAle proč? Proč to dělají?“ zeptal se prezident.
„To nevíme, pane.“ Ředitel CIA byl z té odpovědi sám nesvůj. „Víme jen, že ta událost s bombou v Kremlu byl naprostý nesmysl...“ „Viděl jste, co dnes ráno napsal Post? Média tvrdí, že tomu Falkenovi kouká s očí CIA nebo její německý ekvivalent.“ „Pravdou ale je, pane prezidente, že Herr Falken je zcela jistě sovětský agent spadající pod KGB. Němci toho o něm moc nenašli. Vypadá to, jako by se objevil na světě ve věku tňnácti let, a posledních dvanáct let v tichosti vedl svou obchodní firmu. Veškeré informace, které máme, pane, svědčí o tom, že Sověti se připravují na útok proti NATO. Nemáme žádné zprávy o tom, že například demobilizují své odvedence, kteří se blíží ke konci základní služby, ani žádný důkaz o přípravách nových ,tříd vojáků základní služby, kteří měli nastupovat před několika dny. A konečně je tu ten major, kterého dopadli IVěmci. Pronikl do Německa před bombovým útokem, měl pňkazy napadnout komunikační základnu NATO. Pokud jde o důvod pane prezidente, ten jednoduše neznáme. Jsme schopni popsat, co dělají Rusové teď, ale o důvodech se můžeme jen dohadovat.“ „Včera jsem celému národu oznámil, že se nám podaří udržet tuto situaci diplomatickými prostředky...“ To by se stále mohlo podařit. Potřebujeme se spojit přímo se Sověty,“ řekl prezidentův poradce pro otázky národní bezpečnosti. „Dokud však od nich nedostaneme kladnou odpověď, musíme jim dát najevo, že i my to myslíme vážně, pane prezidente. Je nezbytné povolat další zálohy.“
BEVERNÍ ATLANTIK /ulius Fučr se kymácel, protože vlny narážely kolmo na bok. Pro vojáky to nebylo nic jednoduchého, všiml si kapitán Cherov, ale na suchozemce to zvládali poměrně dobře. Jeho vlastní posádka pracovala na bocích se stříkacími pistolemi, zakrývala znaky Interlighter, aby je mohl vystřídat emblém společnosti Lykes Lines. Vojáci odřezávali části nadstavby, aby odpovídala siluetě americké lodi Doctor Lykes, která byla Fučt7ovi neobyčejně podobná. Sovětská loď byla vyrobena před několika lety ve ňnském Valmetu na zákla I 27
dě plánů zakoupených z Ameriky. Prostory kolem výtahu na zádi už byly celé natřeny na černo, aby odpovídaly barvám americké lodi, po obou stranách nadstavby byl namalován čemý diamant. Skupiny mužů měnily s využitím připravených částí tvar a barvy obou komínů. Nejtěžší práci však představovala malba na trupu. Znaky Interlighter tvořila šestimetrová písmena. Zaměnit je ale znamenalo použít šablony a písmena musela být ostrá a přesná. Neměli ovšem žádnou možnost výsledek zkontrolovat, jedině spuštěním nějakého člunu, na což však kapitán neměl náladu ani čas.
„Jak ještě dlouho, soudruhu kapitáne?“
„Nanejvýš čtyři hodiny. Postupuje to dobře.“ Cherov nedokázal skrýt své obavy. Pluli teď uprostřed Atlantiku, daleko od běžných cest, ale nedalo se odhadnout... „A když nás zahlédne americké letadlo nebo loď?“ zeptal se generál Andrejev. „Pak zjistíme, nakolik bylo naše cvičení úspěšné a zda celý úkol neskončí fiaskem.“ Cherov přejel dlaní po leštěném zábradlí z týkového dřeva. Velel této lodi už šest let, byl s ní v téměř každém přístavu v severním i jižním Atlantiku. „Ještě chvíli. Pak se stočíme přídí proti vlnám a popluje se snáz.“ MOSKVA, R.S.F.S.R. „Kdy chceš odjet?“ zeptal se Flynn Callowaye.
„Brzy, Patricku. Doufám, že pojedeš taky.“ Oba muži měli děti na studiich a ženy poslali domů předešlého dne. „Nevím. Ještě jsem nikdy neutekl.“ Flynn se podíval na prázdné pódium na konci místnosti. Jizvy na jeho těle ta slova potvrzovaly. „Platí mě za informování o událostech.“ Ve vězení o ničem zajímavým informovat nebudeš, příteli,“ podotkl
u Calloway. „Copak ti jedna Pullitzerova cena nestačí
„Já myslel, že si na to vzpomínám už jenom já,“ zasmál se Flynn. „Willie, víš něco víc než já?“ „Vím, že bych neodjížděl, nemít zatraceně dobrej důvod. A jestli je to dost dobrý pro mě, Patricku, je to až až i pro tebe.“ Teprve včera v noci se dozvěděl, že naděje na mírové vyřešení současné krize jsou nižší než padesátiprocentní. Zas a znow musel korespondent agentury Reuter děkovat bohu, žE se rozhodl spolupracovat se SIS. „Tak jdeme na to.“ Flynn si vzal svůj poznámkový blok.
Ministr zahraničí vešel dveřmi jako obvykle a přešel k pultu. Vypada nezvykle unaveně, oblek měl omačkaný, límec u košile ušmudlaný, jako b P celou noc nespal a snažil se vyřešit německou krizi diplomatickou cestou Když se rozhlédl,

mhouňl za skly svých brýlí oči. oo
„Dámy a pánové, rok, který přinesl tolik změn pro vztahy Východu a Západu, dostal náhle velmi hořkou příchuť. Spojené státy, Sovětský svaz a další národy, které přijaly naše pozvání do Vídně, dělí od dosažení rozumné dohody o kontrole strategických jademých zbraní pouze několik týdnů. Amerika a Sovětský svaz se dohodly na prodeji obilí a ten už probíhá s neobvyklou rychlostí a vstřícností, a i v této chvíli přistávají v Oděse další zásilky. Příliv západních turistů do Sovětského svazu dosáhl historického maxima, a to je možná nejpravdivějším odrazem uvolněného ducha naši lidé si konečně navzájem důvěřují. Veškeré toto úsilí, všechny snahy Východu i Západu nastolit spravedlivý a trvalý mír, byly pošlapány hrstkou revanšistů, kteří si nevzali ponaučení z výsledků druhé světové války.“ „Dámy a pánové, Sovětský svaz obdržel nezvratné svědectví o tom, že vláda Spolkové republiky Německo odpálila v Kremlu bombu jako součást plánu násilného znovusjednocení Německa. Máme k dispozici tajné německé dokumenty, jež potvrzují, že západoněmecká vláda plánovala sesazení sovětské vlády a využití následného období vnitřních zmatků k dosažení svého ci e, tedy opětného vytvoření sjednoceného Německa jakožto hlavní tnocnosti v Evropě. Všichni Evropané vědí, co by to pro světový mír znamenalo.“ „Německo v tomto století dvakrát napadlo mou vlast. Při odvracení těchto dvou invazí zahynulo přes čtyřicet milionů sovětských občanů, a nezapomněli jsme ani na miliony zemřelých Evropanů, kteří se rovněž stali oběťmi německého nacizmu muži i ženy z Polska, Belgie, Holandska, Francie, Anglie i Ameriky bojovali jako naši spojenci, aby byl v Evropě ubráněn mír. Po druhé světové válce jsme si všichni mysleli, že tento problém je konečně vyřešen. Takové bylo vyznění dohod, jež rozdělily Německo a Evropu na sféry vlivu vzpomeňme, že tyto sféry byly podpořeny i Helsinskou smlouvou z roku 1975 jejichž vyváženost měla zajistit nemožnost válečného konfliktu v Evropě.“ „Víme, že ozbrojení Německa Západem, tento zdánlivě obranný krok vůči domnělé hrozbě z Východu přestože Varšavská smlouva spatřila světlo světa až po utvoření Severoatlantického paktu bylo prvním krokem plánu Západu sjednotit Německo jakožto protiváhu Sovětského svazu. Že šlo o politiku hloupou a zbytečnou, je dnes nad slunce jasnější. Ptám se vás, jestli si někdo v Evropě skutečně přeje sjednocené Německo. Členské státy IVATO o tom přestaly hovořit již před lety. Výjimkou jsou samozřejmě někteří němečtí občané, kteří vzpomínají na dny německé síly v poněkud jiném světle než ti, kdo se stali jeho oběťmi.“ „Spolková republika Německo se zjevně postavila zády ke svým západním spojencům a chce zneužít NATO jako štít, zpoza kterého zahájí své útočné operace, jejichž cílem může být pouze znejistění rovnováhy, jež po dvě generace zaručuje mír v Evropě. Ačkoli můžeme Západu zazlívat vytvoření podmínek pro tuto situaci, vláda Sovětského svazu neviní opakuji, neviní I 2J
Ameriku ani její evropské spojence z účasti na dnešním stavu. I má vlast už poznala trpkost okamžiku, kdy se spojenci odvrátí zády k domnělým přátelům; stejně jako pes, který ohrozí svého pána.“ „Sovětský svaz si nepřeje pošlapat výrazný pokrok, jakého bylo za poslední rok dosaženo ve vztazích se Západem.“ Ministr zahraničí se na chvli odmlčel. „Ale stejně tak nemůžeme ignorovat, nelze pominout skutečnost, že vůči Sovětskému svazu byl na jeho půdě spáchán chladnokrevný akt agrese.
„Vláda Sovětského svazu dnes odešle bonnské vládě protestní nótu. Za naši shovívavost a pro zachování míru žádáme, aby vláda v Bonnu okamžitě demobilizovala svou armádu do stavu udržení občanského pořádku. Dále vyzýváme bonnskou vládu, aby se ke své agresi přiznala, podala demisi a vypsala nové volby, ať sami občané Německa rozhodnou, zda jim dobře sloužila. A konečně požadujeme a očekáváme, že vládě Sovětského svazu budou v plné výši vyplaceny veškeré náhrady pro rodiny těch, kdo byli tak hanebně zavražděni revanšistickými nacionalisty z Německa skrývajícími se ve městech na západním břehu Rýna. Nesplnění těchto požadavků povede k nejpřísnějším opatřením.“ Jak jsem již řekl, nemáme sebemenší důvod domnívat se, že na tomto aktu mezinárodního terorismu se podílely i jiné západní státy. Tato krize je tedy záležitostí výhradně vlád Sovětského svazu a Spolkové republiky Německo. Doufáme, že se ji podaří vyřešit diplomatickou cestou. Vyzýváme bonnskou vládu, aby důsledky svých činů co nejpečlivěji zvážila a učinila vše pro zachování míru.“ K „To e všechno, co jsem vám chtěl říci. Ministr zahraničí složil své lis a odešel. Shromáždění novináři se ani nepokusili kriknout za ním několik otázek. . Flynn si zasunul blok zpátky do kapsy a zašrouboval své pero. Před lety zůstal v Phnompenhu, aby referoval o příjezdu Rudých Khmerů, což ho málem stálo život. Informoval o válkách, revolucích, nepokojích a dvakrát byl zraněn. Ale psát o válkách je pro mladé. „Kdy chceš odjet?“ „Nejpozději ve středu. Už jsem si rezervoval dvě letenky s SAS do Stockholmu,“ odpověděl Calloway. „Zavolám do New Yorku, ať zítra zavřou moskevskou kancelář. Počkám tady, dokud neodletíš, ale, Willie, je čas vypadnout. Jestli o téhle záležitosti ještě něco napíšu, bude to z bezpečí.“ Kolika válek už ses zúčastnil, Patricku?“ „První byla Korea. Od té doby mi jich moc neuteklo. Málem jsem vykrvá cel na místě jménem Con Thien. Na Sinaji, v tňasedmdesátým, mě trefily dvě střepiny z granátu.“ USS PHARRIS DEFCON-2. PRAVIDLA PRO ZAHAJENf OPERACf VSTOUPILA V PLATNOST. TUTO ZPRÁW NUTNO CHÁPAT JAKO vALENÉ VAROVANf, četl Moms v soukromí své kajuty. NEPÍATELSKÉ AKCE MEZI VARŠAVSKÝM PAKTEM A NATO JSOU PRAVDĚPODOBNÉ, NE VAK JIST. PŘIJMOUT VŠECHNA OPATfENf K ZAJITĚNf BEZPEČNÉHO VELENf. OPAKUJI, NEPÍATELSKÉ AKCE MOHOU ZAfT BEZ JAKÉHOKOLI VAROvANf. Ed Morris zvedl telefon.
„Zavolejte do mé kajuty výkonného důstojnika.a Byl tam ani ne za minutu. „Prý máte důležitou zprávu, kapitáne.“ §§§“DEFcoN-2.“ Podal důstojnikovi list se zprávou. „Okamžitě vyhlásíme nepřetržitý stav pohotovosti. Ovládací zařízení torpéd musí být neustále připravené.“ „Jak to vysvětlíme posádce?“ „Nejdřív to chci probrat s důstojníky. Pak promluvím s ostatními. Ještě jsme nedostal detailnější rozkazy. Počítám, že vyjedeme bud, do Norfolku, nebo do New Yorku pomoct s konvoji.“ uss NIMlTZ Tak povídejte, Tolande,“ řekl Baker ze svého křesla.
„NATO zvýšilo svůj stupeň připravenosti, pane admirále. Prezident potvrdil stupeň DEFcoN-2. Záložní flotila námořní obrany se právě mobilizuje. Plán Reforger začne v 1:00. Obchodní letadla jsou už zabírána pro vojenské účely. Britové vyhlásili stupeň pohotovosti číslo dvě. Na spoustě letišť v Německu bude pěkně rušno.“ „Za jak dlouho bude Reforger dokončen?“ „Za osm až dvanáct dní, pane.“

Tolik času ani nemusíme mít.“
„Ano, pane.“
„Co víte o jejich špionážních družicích?“ zeptal se Baker. „V současné době mají ve vesmíru jednu špionážní družici radarových přenosů nad oceánem Kosmos 1801. Tu doplňuje Kosmos 1813, družice pro elektronickou špionáž. 1801 je družice na jaderný pohon, a myslíme si, že může mít fotografické schopnosti, aby zastoupila radarový systém.“ O tom jsem nikdy neslyšel.“ „Agentura pro národní bezpečnost zachytila náznaky obrazového signálu před několika měsíci, ale nepředala tuto informaci námořnictvu, protože to nebylo potvrzeno.“ Toland raději smlčel, že v té době se rozhodlo, že námořnictvu by to k ničemu nebylo. Potřebují to vědět hned, řekl si Toland. Já tady v tuhle chvli jsem. „Očekávám, že Rusové mají k okamžitému vyslání I 3I
připravenu další radarovou družici, možná i víc. Poslední dobou vysílají do kosmu nezvykle mnoho nízkých komunikačních družic a hodně družic pro elektronickou špionáž normálně jich mají ve vesmíru šest nebo sedm, ale teď jich je deset. Díky tomu mají dobré informace o elektronickém dění. Neunikne jim žádný elektronický hluk od nás.
„A my s tím nemůžeme udělat vůbec nic.“
Prozatím ne, pane,“ přil Toland. „Letectvo má protidružicové střely, pokud si dobře pamatuji, je jich šest až sedm, ale proti opravdové družici je použili jen jednou, a od loňského roku je na testy protídružicových střel vyhlášeno moratorium. Letectvo by je možná mohlo oprášit a pokusit se reaktivovat své programy, ale to bude pár týdnů trvat. Jejich prioritou jsou radarové družice,“ dodal Toland s nadějí v hlase.
Dobře. Máme rozkazy setkat se se Saratogou u Azor a doprovodit naši námořní obojživelnou jednotku na Island. Předpokládám, že Rusové nás budou celou cestu sledovat. Doufám, že až tam dorazíme, islandská vláda nám povolí vylodit se tam. Před chvi í jsem se dozvěděl, že jejich vláda se pořád nemůže rozhodnout, jestli je tahle krize opravdová nebo ne. Myslíte, že se NATO nerozpadne?“ „Zřejmě existuje důkaz, že jde ve všech ohledech o léčku, ale nepotřebujeme ani vědět, o jaký důkaz jde. Problém je v tom, že spousta zemí tuhle šará du baští, aspoň se tak tváří.“
„Jo, to se mi líbí. Propracujte ještě váš odhad hrozby ze strany sovětských ponorek a letadel a to bez omezení. Jakmile se dozvíte o sebemenší změně
,
počtu toho, co mají na moři, ihned mě o tom informujte. VĚŽOVÝ GAMBIT USS CNICAGO
Co ten zvuk?“ zeptal se McCafferty potichu.
n
Patnáct metrů pod kýlem,“ odpověděl navigátor okamžitě. „Ještě jsme stále daleko od ruských výsostných vod, ale za dvacet mil dorazíme k mělčinám, kapitáne.“ Už poosmé během půl hodiny hlásil, co mají před sebou. McCafferty přikývl, nechtěl mluvit, nechtěl vydat žádný zbytečný hluk. V útočném centru Chicaga viselo napětí jako cigaretový kouř, který ventilátory nedokáží beze zbytku odstranit. Kapitán se rozhlédl a všiml si, že členové jeho posádky dávají najevo své myšlenky pouze zvednutým obočím nebo mírným nakloněním hlavy. Navigátor byl nejnervóznější ze všech. Existovala spousta dobrých důvodů, proč tu nebýt. Chicago by už mohlo plout v sovětských vodách, což je samo o sobě poměrně složitá právnická otázka. Na severovýchod od nich byl mys Kanin, na severozápad mys Svjatoj. Sověti o celé této oblasti hovořili jako o „historickém zálivu“, zatímco Spojené státy se opíraly o mezinárodní úmluvy o čtyřiadvacetimílovém pásmu podél břehu. Všichni na palubě věděli, že 1
Rusové by dnes raději stříleli, než by požadovali rozřešení podle mezinárodního práva a námořních dohod. Najdou je Rusové?
Nacházeli se v hloubce necelých třiceti sáhů přibližně šedesáti metrůpřičemž útočné jaderné ponorky se, podobně jako žraloci, hodí spíše do hloubky než do mělčiny. Na taktické mapě byla vyznačena postavení tří sovětských hlídkových plavidel, dvou fregat třídy Griša a korvety třídy Poti, což byly všechno speciální protiponorkové lodě. Všechny byly na míle daleko, ale nebezpečí od nich stále nepominulo.
Jedinou dobrou zprávou byla bouře na hladině. Vítr o síle dvaceti uzlů a proudy deště vydávaly zvuky, které ovlivňovaly výkonnost sonarů ale tím i jejich, a sonar byl pro ně jediným bezpečným zdrojem informací.
Pak museli počítat se spoustou nejistot. Jaké špionážní přístroje mají Sověti v těchto vodách? Je voda dost čistá, aby je zahlédla kroužící helikoptéra nebo protiponorkové letadlo? Je tam někde loď třídy Tango, jež se pohybuje pomocí svých elektrických motorů? Jediný způsob, jak by se dozvěděli odpověď na jednu z těchto otázek, by byl kovový hluk rychlých šroubů torpéda nebo výbuch dopadající hloubkové bomby. McCafferty o všech těchto možnostech přemýšlel a bral v úvahu i důležitý rozkaz od COMSUBLANT:
okamžitě zjistit operační oblasti ponorek ruské flotily.
Taková formulace mu nedávala moc možností k manévrování.
„Jak přesné je inerční zaměření?“ zeptal se McCafferty co nejklidněji.
n
Plus minus dvě stě metrů.“ Navigátor ani nezvedl oči.
Kapitán se ušklíbl, věděl, co si navigátor myslí. Informace z družice měli získat už před pár hodinami, ale riziko odhalení bylo v oblasti zaplněné sovětskými hladinovými plavidly příliš veliké. Plus minus dvě stě metrů bylo za normálních podmínek velmi dobré, ovšem nikoli v mělké vodě nedaleko od nepřátelského pobřeží. Jak přesné jsou jeho mapy? Nejsou zde neoznače né vraky lodí? I kdyby měl naprosto přesná navigační data, za několik dalších mil se situace zhorší natolik, že by se s odchylkou dvou set metrů mohli dotknout dna, poškodit ponorku... a vydat hluk.
Kapitán pokrčil rameny. Chicago se pro tuto misi hodilo nejvíc ze všech ponorek na světě. Už takovou práci dělal, ale nemohl se starat o všechno najednou. McCafferty postoupil o pár kroků dopředu a sklonil se nad sonar.
Co náš kamarád?“
ba,“ dodal šéf obsluhy sonaru nikoli bez ironie.

Vyhlídková plavba. Sověti vysílají své ponorky s balistickými střelazni v intervalu jednu za čtyři hodiny. Většina je už na moři. Tohle ještě nikdy neudělali. Všechny navíc plují na východ nikoli na sever nebo na severo východ ako ob kle, na cvičné plavby v Barentsově nebo Karském moi nebo jako posledně přímo pod ledový krunýř Sevemího ledového oceánu. Velení se o změně trasy ruských ponorek dozvědělo od norského hlídkového letounu P-3, který se nacházel u kontrolního bodu Charlie padesát mil mimo pobřeží, kde se sovětské ponorky vždy potápějí. Chicago, nejbližší ponorka v oblasti, byla poslána vše prošetřit. Brzy odhalili moderní sovětskou ponorku s balistickými střelam: DeltaIII a dostali se do výhodné pozice za ni. Pronásledovali ji, celou dobu setrvali v hlubokých vodách... až do chvíle, kdy se jejich terč stočil na jihovýchod do mělkých vod mysu Svjatoj nos, který vedl ke vstupu do Bílého moře jež celé patřilo k sovětským výsostným vodám. Jak daleko se za ním mají odvážit? A co se vlastně děje?
McCafferty se vrátil do řídicího centra k podstavci periskopu. „Rozhlídneme se," řekl. „Periskop vysunout." Jeden poddůstojník otočil hydraulickým kruhem a průzkumný periskop na levoboku vystoupal ze svého úkrytu. „Počkat!" McCafferty se sehnul, chytil periskop a kormidelní důstojník ho zastavil těsně pod hladinou. V pozici, jež byla vražedně nepohodlná, udělal kapitán v podřepu celý kruh. Na příčce vpředu byl televizní monitor, na který šly záběry z kamery v periskopu. Výkonný důstojník a vyšší poddůstojník se na něj dívali. „Žádné stíny," řekl McCafferty. Nic nenasvědčovalo tomu, že kolem nich něco je. „Souhlasím, kapitáne," přikývl výkonný důstojník.
n
Zkontrolovat podle sonaru."
Hlídka u sonaru vpředu pozorně poslouchala. Kroužící letoun dělá hluk, a šance, že ho uslyší, byla asi poloviční. Teď však neslyšeli nic což neznamenalo, že tam nic není. Mohla se tam vyskytnout třeba vysoko letící helikoptéra nebo další griša s vypnutými motory jen splývající po hladině a pátrající po něčem, co vypadá jako Chicago. „Sonar hlásí, že nic nemaji, kapitáne," řekl výkonný důstojník. „Ještě půl metru," rozkázal McCafferty. Kormidelní poddůstojník vysunul periskop ještě o padesát centimetrů, těsně nad hladinu mezi vlny. Kapitáne!" zvolal vyšší technik ESM. Nejvyšším bodem periskopu byla miniaturní anténa, která přenášela signály na širokopásmový přijímač. V okamžiku, kdy vystoupila nad hladinu, se na varovném displeji ESM objevily tři body. „Máme tu tři ne, pět, možná šest průzkumových radarů v pásmu India. Charakterem to odpovídá lodním a pozemním průzkumovým rada , rallc auuc, vranui, r.auiic iauaiy c icauci. raauiuuuc uic. iviui. začal udávat polohy. McCafferty se trochu uvolnil. Neexistovala šance, že by radar odhalil ve vysokých vlnách tak malý terč jako periskop. Rozhlédl se kolem dokola. „Na hladině žádné lodě. Žádné letouny. Vlny kolem metru a půl. Vítr na hladině odhadem severozá adní sila dvacet pětadvacet uzlů."
Zasunul rukojeti P , I 5
a ustoupil. nPeriskop zasunout." Naolejovaná ocelová trubka sjela dolů, ještě než stihl říct druhou část rozkazu. Kapitán kývl na kormidelního poddůstojníka, který měl v ruce stopky. Periskop byl nad hladinou celkem 5,9 vteřiny. Po patnácti letech na ponorkách ho stále udivovalo, kolik lidí dokáže udělat tolik věcí za pouhých šest vteřin. Když vyšel ze školy, norma byla sedm.
Navigátor rychle zkontroloval mapu, jeden kormidelní poddůstojník mu asistoval, aby zanesl polohy signálů.
HKapitáne," zvedl navigátor hlavu. nPolohy odpovídají dvěma známým pobřežním radarovým vyslačům, tři sady Don-2 pasují na kontakty Sierra-2, 3 a 4." To byly zjištěné polohy tří sovětských lodí na hladině. „Je tú jeden neznámý kontakt oloha nulačtyřisedm. Jak vypadá ten, Harkinsi. ,P Pozemní průzkumový radar, jeden z těch nových, odpověděl technik
n a četl hodnoty frekvencí a šířky impulsů. nSignál je slabý a ne příliš jistý, pane. Všechny vysílače jsou navíc nastaveny na jiné frekvence. To znamenalo, že radarový průzkum je dobře koordinován, aby se vysílače nerušily navzájem. Jeden z elektrotechniků přetočil kazetu, aby se McCafferty ještě jednou podíval, co viděl v periskopu. Jediný rozdil byl v tom, že televizní kamera periskopu byla černobílá. Kazetu museli pustit pomalu, aby obraz nebyl roz mazaný rotože kapitán se rozhlédl velmi rychle.
e zajímavé, jak dobře může vypadat nic, co, Joe." zeptal se výkonného důstojníka. Mraky byly níže než v třech stech metrech, vlnobití navíc rychle pokrylo čočky periskopu kapkami vody. Nikdo ještě nevynalezl účinný systém, jak zajistit, aby ty čočky zůstaly čisté, pomyslel si McCafferty, přitom by se dalo čekat, že za osmdesát let...K
Voda mi připadá trochu zkalená, řekl Joe s nadějí v hlase. Být spatřen
n
protiponorkovým letadlem je jednou z nočních můr všech ponorkářů. Na lítání není moc hezky, ne? Myslím, že se nemusíme bát, že nás shora
n
někdo zahlídne." Kapitán hovořil nahlas, aby ho všichni v řídicím centru sly šeli.
n
Další dvě míle by voda měla být trochu hlubší," hlásil navigátor.
n
O kolik?"
n
Pět sáhů, kapitáne."
McCafferty se ohlédl na výkonného důstojníka, který byl v této chvili j y y 1 p u kormidla. nVyuži me toho. Co kd b ně a klikař v heliko téře... HRozumím. Klesněme o dalších šest metrů. Pozvolna.
Rozumím." Vedoucí kontroly ponoru vydal příslušné rozkazy a útočným
H
centrem se nesla úlevná vydechnutí.
McCafferty zavrtěl hlavou. Kdys naposled videř, že by se tvi muži takhle rado vali z toho, že klesnete o šest metrů?

ptal se sám sebe. Odešel k sonaru. Neuvědomil si, že tam byl před pouhými čtyřmi minutami.
n
Co dělají naši kamarádi, náčelníku?“
nHlídkové lodi jsou stále nejisté, pane. Zdá se, že krouží jejich polohy se mění stejně jako předtím. Ponorka taky pořád stejný, prostě se jen projíždí rychlostí patnácti uzlů. Není nijak moc tichá. Pořád z ní slyšíme spoustu hluku. Probíhá tam spousta prací, podle toho hluku asi údržba. Chcete si to poslechnout, kapitáne?“ Náčelník zvedl sluchátka. Většina sonarových průzkumů se prováděla vizuálně palubní počítače převáděly akustické signály na displeje, které vypadaly jako nějaké počítačové hry. Samotné poslouchání však nemohlo nic nahradit. McCafferty si vzal sluchátka. Nejprve zaslechl reaktorové pumpy delty. Jela průměmou rychlostí, voda z reaktonz proudila do parního generátoru. Pak se zaměřil na hluk lodního šroubu. Ruská ponorka měla dvojici pětilistých šroubů a kapitán se sám snažil odhadnout počet jejich švihů. Nedařilo se mu to, takže se jako vždy bude muset spolehnout na slovo lidí od sonaru... klang!
n
Náčelník se otočil na dalšího vyššího operátora. nZabouchnutí dvířek?“ Muž u sonaru uvážlivě zavrtěl hlavou. nSpíš jako by někdo upustil hasák. Ale blízko to bylo, hodně blízko.“ Kapitán se musel usmát. Všichni na palubě se snažili zaujmout co nejklidnější přístup, ale to se jim nedařilo. Všichni byli určitě stejně nervózní jako on, a McCafferty si nepřál nic jiného, než vypadnout z tohoto hrozného rybníka. Samozřejmě se musel chovat tak, aby svou posádku zbytečně neznervózňoval; kapitán se musí umět ovládat za každé situace to jsou ale blbý hryl zuňl v duchu. Co tady vůbec deTáme? Co se děje v tomhle trhlym světě?Já žádnou pitomou válku nechcil Opřel se o rám dveří řídicí místnosti jen pár metrů od své kajuty, chtěl jít dovnitř, na minutku na dvě se natáhnout, zhluboka se nadechnout, možná si opláchnout obličej studenou vodou... jenže to by se mohl podívat do zrcadla. A věděl, že to právě nejde. Velení ponorce představovalo jednu z posledních nadlidských činností a občas vyžadovalo opravdu nelidské ovládání. Jako třeba teď. Jen hraj dál, Danny, řekl si. Ze zadní kapsy kalhot vytáhl kapesník a otřel si nos, v obličeji neutrální, téměř znuděný výraz, očima přejížděl po displejích sonaru. Klidný kapitán... O chvíli později se McCafferty vrátil do útočného centra, říkal si, že s obsluhou sonaru už strávil dost času a bylo by zbytečné je trápit ještě víc. Je potřeba to vyvážit. Nevzrušeně se rozhlédl kolem sebe. Místnost byla zaplněná jako irská hospoda na den svatého Patricka. Na první pohled klidné tváře jeho lidí se potily, a to i navzdory klimatizaci. Muži ovládající ponorové lišty se soustředili na své přístroje, naváděli ponorku po elektronicky definovaném displeji a velitel jejich oddělení vůbec nejzkušenější velitel na palubě stál přímo za nimi. Oba útočné periskopy uprostřed řídicí místnosti byly úplně stažené, asistent korrnidelního poddůstojníka byl připraven je znovu kdykoli vysunout. Výkonný důstojník přecházel z jedné strany na druhou, každých dvacet vte I 7
ňn se díval na mapu, když se otáčel na konci místnosti. Nebylo si tu nač stěžovat. Všichni byli napjatí, ale práce postupovala kupředu.
„Když to tak vezmeme,“ řekl McCafferty nahlas, aby ho všichni slyšeli, „jde to hodně dobře. Podmínky na hladině pracují proti nim.“
Veliteli, sonar.“
n
n
Velitel, rozumím.“ Kapitán si vzal telefon.
„Slyšíme hluk trupu. Zdá se, že jde k hladině. Je to tak, vypouští nádrže, kapitáne.“
Rozumím. Informujte nás o vývoji, náčelníku. McCafferty zavěsil. Ustoupil o tři kroky k mapě. „Proč by teď lezl k hladině
Navigátor si vzal od jednoho z mužů cigaretu a zapálil si. McCafferty o něm věděl, že je nekuřák. Málem se zakuckal. Nižší kormidelní poddůstojník se ušklíbl a navigátor se na něj posmutněle podíval. Pak se otočil na kapitána. K
„Pane, je na tom něco zvláštního, řekl tiše.
Řekněte mi jen jedno,“ opakoval kapitán. „Proč vystoupal k hladině tady.
n
Veliteli, sonar.“ McCafferty se vrátil dopředu a znovu zvedl telefon.
n
„Kapitáne, ponorka dlouze vyfukuje, vážně se zdá, jako by vyprazdňovala nádrže, pane.“ „Děje se ještě něco zvláštního?“ „Ne, pane, ale právě musel spotřebovat spoustu rezervního vzduchu,
K pane.
n
Dobře, náčelníku, děkuju.“ McCafferty zavěsil a přemýšlel, jestli to může něco znamenat. „Pane, už jste to někdy udělal?“ zeptal se navigátor.
„Už jsem sledoval spousty ruských lodí, ale až sem ještě ne.“
„Jednou se terč musí vynořit, podél Terského pobřeží je jen šest metrů vody.“ Navigátor ukazoval prstem na mapě. „A my pak přerušíme kontakt,“ přikývl McCafferty. „Ale to je až za čtyři cet mil.“ „Jo.“ Navigátor souhlasně přikyvoval. „Jenže už pět mil zpátky se tenhle záliv začíná vyrovnávat jako tunel a pro potopenou ponorku jKou tady nej dřív dvě a pak už jen jedna bezpečná cesta. Ježíši, já nevím. McCafferty znovu odešel dozadu k mapě. „Celou cestu od Koly pluje rychlostí patnácti uzlů v malé hloubce. Použitelná hloubka se už asi pět hodin prakticky nezměnila jen trochu se zvětšila a zdá se, že další dvě hodiny bude stejná... a on přesto vyleze k hla dině. Nuže,“ řekl McCafferty. „Jedinou změnu prostředí představuje šířka kanálu, a i to je až za dalších dvacet mil...“ Kapitán si to promýšlel a díval se na mapu. Znovu se ozval sonar. „Velitel, rozumím. Copak je, náčelníku?“ „Nový kontakt, pane, poloha jednadevětdva. Označen jako Sierra-5. Jde o loď se dvěma šrouby, naftový pohon. Objevili se z ničeho nic, pane. Vypadá to na třídu

Naťa. Poloha se zvolna mění zprava doleva, zdá se, že se přibližuje k ponorce. Rychlost vypadá na přibližně dvanáct uzlů.“ „Co teď dělá ta ponorka?“ „Rychlost i poloha jsou beze změn, kapitáne. Vyprazdňování už skončilo. Je na hladině, pane, začínají se objevovat nějaké rány a zvyšuje rychlostpočkejte chvíli... právě se objevil aktivní sonar, slyšíme ozvuky, poloha zřejmě jednadevětnula, nejspíš z té nati. Je to sonar s velmi vysokou frekvencí, nad hodnoty pro lidské ucho... odhaduji dvacet dva tisíc hertzů.“ McCaffertymu se najednou v žaludku utvořila ledová koule. „Výkonný důstojníku, přebírám kormidlo.“ „Rozumím, kapitáne. Máte kormidlo.“ „Vystoupat do dvaceti metrů, co nejvýš, ale nevynořit se. Vysunout periskop!“ Průzkumový periskop se vysunul, McCafferty se k němu postavil stejně jako předtím a rychle se díval, zda na hladině neuvidí nějaké stíny. „Ještě metr. Fajn, pořád nic. Co hodnoty ESM?“ „Teď je tady sedm aktivních radarových zdrojů, kapitáne. Všechno přibližně jako předtím, ještě ten nový v poloze jednadevětjedna, nové pásmo India, zdá se, že jde o další Don-2.“ McCafferty nastavil periskop na dvanáctinásobné zvětšení, maximální hodnotu. Sovětská ponorka byla ve vodě extrémně vysoko. „Joe, řekněte mi, co vidíte,“ zeptal se McCafferty, protože chtěl rychle znát názor ještě někoho jiného. „To je DeltaIII. Vypadá to, že vypustila své nádrže, kapitáne, vynořili se hodně daleko, a zdá se že o metr, metr a půl výš, než je obvyklé. Zřejmě spotřebovali hodně vzduchu... To před nimi může být stožár nati, ale těžko říct.“ McCafferty cítil, že i jeho Chicago se kolíbá. Rukama zápasil s nárazy vln do periskopu. Moře mávalo i s deltou a on viděl, jak voda naráží do trupu ponorky. „ESM hlásí, že hodnoty signálů se blíží hodnotám pro odhalení,“ varoval muž. „Oba jeho periskopy jsou nahoře,“ řekl McCafferty. Uvědomoval si, že jeho periskop je nahoře až příliš dlouho. Stiskl knoflík, aby zdvojnásobil zvětšení. Přišel tím sice o všeobecný přehled, ale obraz se zaostřil na kontrolní věž delty. „Kontrolní stanice nahoře je plně obsazená. Všichni mají dalekohledy... ale nedívají se dozadu. Periskop zasunout. Klesneme o tři metry. Dobrá práce. Podíváme se na tu pásku, Joe.“ Obraz se vrátil na monitor během několika vteřin. Nacházeli se dva tisíce metrů za deltou. Přibližně osm set metrů za ní viděli radar, nejspíš z nati, která se v bočních vlnách povážlivě kývala. Ruská ponorka měla zkosenou palubu, pod níž se skrývalo jejích šestnáct střel SS18 a zezadu připomínala dálniční nájezd. Nepříliš elegantní design, ale jejím úkolem bylo přežít tak dlouho, dokud neodpálí své střely, a Američané nepochybovali, že ty fungují na výbornou. 1g

nPodívejte se, vystoupali tak vysoko, že je vidět vrchní okraj šroubů,“ ukázal výkonný důstojník. nNavigátore, jak daleko je mělká voda?“
n
V tomhle kanálu je hloubka minimálně čtyřiadvacet sáhů po deset mil.“
Proč se vynořili už tady?
McCafferty zvedl telefon. nSonare, jak to vypadá s tou naťou?“ nKapitáne, rozhlíží se kolem sebe jak divá. Ne sice naším směrem, ale ode dna zaznamenáváme spousty ozvuků.“ Naťa byla vyhlášenou minolovkou... rovněž používanou i k doprovázení ponorek na bezpečná moře. Ale teď má zapnutý svůj minolovný vysokofrekvenční sonar... pane na nebi!
n
Kormidlo doleva!“ křikl McCafferty.
Kormidlo doleva, rozumím.“ Kormidelník nebýt připoután, byl by ze
n svého křesla vypadl. Okamžitě stočil kormidlo na levobok. nKormidlo stočeno doleva!“ nMinové pole,“ vydechl navigátor. Hlavy všech v místnosti se otočily. nTo je dobrý odhad.“ McCafferty zlověstně přikývl. „Jak daleko jsme od místa, kde se ponorka spojila s tou naťou?“ Navigátor pečlivě studoval mapu. nZastavili jsme asi čtyři sta metrů od toho, pane.“ Vše zastavit.“ n
Vše zastavit, rozumím.“ Kormidelník předal rozkaz dále. nStrojovna hlásí
n u vše zastaveno, pane. Plujeme doleva, kun jednaosmnula, pane. nDobře. Tady bychom měli být v bezpečí. Předpokládejme, že delta se spojila s minolovkou pár mil před začátkem pole, ne? Myslíte si někdo, že by Rusové riskovali ztrátu ponorky?“ Byla to zbytečná otázka. Ztrátu ponorky by nikdo nikdy neriskoval.
Všichni v řídicí místnosti se zhluboka nadechli. Chicago zvolna zpomalovalo, díky obratu se dostalo pravobokem vůči předchozímu kurzu.
n
Kormidlo rovně.“ McCafferty nařídil třetinový chod a zvedl telefon do sonaru. nDělá ponorka něco zvláštního?“ nNe, pane. Poloha je konstantní, jednadevětnula. Rychlost stále patnáct uzlů. Stále slyšíme ozvuky z nati, ta se blíží poloze jednaosmšest a její rychlost je kolem patnácti uzlů.“
nNavigátore, zkuste vymyslet, jak nás odsud dostat. Měli bychom se vyhnout všem těm hlídkovým lodím a náš objev co nejdříve nahlásit.“
nRozumím. Kurz tripětosm se prozatím jeví jako velmi vhodný, pane.“ Navigátor tento kun průběžně aktualizoval už dvě hodiny. nPane, pokud tu Rusové opravdu položili minové pole, jeho část se nachá zí v mezinárodních vodách,“ poznamenal výkonný důstojník. nSkvělé.“
„Jo. Pro ně to ovšem jsou teritoriální vody, takže když někdo narazí na minu, je nám líto...
n
A co mezinárodní incident?“ pokračoval Joe.
„Jenže proč se vůbec rozhlíželi vysokou frekvencí?“ zeptal se komunikační důstojník. „Jestli tu je čistý kanál, můžou navigovat vizuálně.“ nA co když to žádný kanál není?“ namítl výkonný důstojník. nCo když nasadili pozemní miny a ukotvené miny jsou všechny v hloubce řekněme patnácti stop. Musíme předpokládat, že jsou trochu nervózní, že jedna nebo dvě miny mohou mít o něco delší ukotvovací lano. Takže jsou radši opatrnější, stejně jako bychom to udělali my. Co z toho všeho plyne?“ nNikdo tudy neprotáhne ponorku, aniž by nemusel vystoupat na hladinu...,“ pochopil

situaci poručík. nA to my za žádnou cenu neuděláme. Nikdo nemůže říct, že Rusové jsou hlupáci. Mají tady skvělý systém. Všechny svoje ponorky se střelami uklízejí tam, kam na ně my nemůžeme," pokračoval McCafferty. „Ani SUBROC to odsud k Bílému moři nezvládne. A konečně, když bude třeba rozmístit lodě, nebudou se muset potloukat v jednom kanálu, všechny můžou vyplout na hladinu a odjet za světla. Tohle znamená, pánové, že namísto situace, kdy by každé ponorce se střelami přřadili jednu útočnou, aby ji ochránila třeba před námi, mohou nacpat všechny ponorky do jednoho bezpečného úkrytu a útočné ponorky vyslat na jiné operace. Už ať jsme pryč." SEVERNÍ ATLANTIK nLoď na dohled, hovoří k vám posádka letounu Penguin 8 amerického námořnictva z pozice před vaším pravobokem. Prosíme, ohlaste se, přepínám." Kapitán Cherov podal telefon majorovi Rudé armády. nLetoune, tady Doctor Lykes. Jak se vede?" Cherovova angličtina nebyla nejlepší. Majorův mississippský přízvuk mohl klidně být kurdštinou, jak málo mu rozuměl. Jen stěží viděli šedý letoun, který se teď objevil nad jejich lodí všimli si, že krouží ve vzdálenosti pěti mil a určitě je pozoruje dalekohledem. nOhlašte se, Doctore Lykesi," rozkázal hlas příkřeji. nPlujeme z New Orleansu do Osla s obvyklým nákladem. Co se děje?"
n
Na cestu do Norska jste hodně na severu. Vysvětlete to, přepínám." nČtete vůbec noviny? Tam se to může pořádně zvrtnout, člověče, a tahle loď je sakramentsky drahá. Máme příkazy z domovskýho přístavu, abysme se nevzdalovali od blízkosti přátelskejch sil. Rádi vás vidíme, člověče. Nechcete nás kousek doprovodit?" nRozumím. Doctore Lykesi, věžte, že v této oblasti nemáme hlášeny žádné ponorky."
n
Zaručíte to?"
Muž se zasmál. nTo těžko, Doctore."
nTo jsem si myslel. No, jestli vám to nevadí, poplujeme ještě kousek na sever, abysme byli krytý vašima letadlama, přepínám." 141

K „Nemůžeme vám pridělit letadlo. K
Rozumím, ale když zavoláme, tak přiletíte, ne.
„To je jasný,K přikývl rnuž.
„Fajn, míříme na sever, pak na východ k Faerským ostrovům. Dáte nám aspoň vědět, kdyby se objevili zlí hoši? Přepínám.K K „Jestli na ně narazíme, Doctore, pokusíme se je nejdřív potopit, přehnal to pilot. K „To je fajn. Šťastný lov, kámo. Konec. PENGUIN B „Páni, slyšeli jste ten přízvuk?K vrtěl hlavou pilot letadla.
„Nikdys neslyšel o Lykes Lines?K usmál se druhý pilot. „Tvrděj, že nepřijmou nikoho, kdo nemá jižanskej přízvuk. Dřív jsem tomu nevěřil, až teď. Ať žijou tradice. Ale je poměrně mimo běžný trasy.K
‚Jo, ale dokud se neustanověj konvoje, taky bych radši skákal od jednoho chráněnýho místa ke druhýmu. Tak to tady doděláme.K Pilot přidal plyn a přiblížili se k lodi ještě víc, zatímco druhý pilot zvedl knihu modelů.
n vidíme tady černej trup s nápisem ‚Lykes Lines na boku uprostřed. Fa velký L. K Zvedl dalekohled. Bílá nadstavba s černým diamantem, uvnitř
Pozorovací stožár před nadstavbou. Sedí. Nadstavba je pěkně poškrábaná. Elektronický stožár ne. Řádný znak a domovská vlajka. Černý komíno roury. Zvedáky vzadu u výtahu neřká se tu, kolik těch zvedáků je. Hergot, ta těch člunů veze, co? Barvy jsou trochu rozmazaný, ale jinak to sedí. Jsou to kamarádi.K „Fajn, tak jim zamáváme.K Pilot vychýlil páku doleva a letoun přeletěl nad lodí. Když ji přelétávali, mírně zamávali křídly a dva muži na můstku jim pozdrav opětovali. Piloti si nemohli všimnout dvou mužů, kteří je sledovali se samopaly v rukou. „Hodně zdaru, kámo. Možná ho budeš potřebovat.K JULIUS FUČÍK „S tím novým nátěrem bude vizuální odhalení složitější, soudruhu generále K , řekl důstojník protivzdušných operací tiše. „Neviděl jsem žádné střely vzduchzemě. K To se brzy změní. Jakmile se naše loďstvo vydá na moře, okamžitě je nasadí. Když nás identifikují jako nepřátelskou loď, jak daleko můžeme doplout, než zavolají jiné letadlo nebo než se prostě vrátí pro zbraně na základnu?K Generál se díval za mizejícím letounem. Celou dobu měl srdce až v krku, ale teď už mohl dojít k Cherovovi na otevřený můstek. Jen lodní důstojníci dostali uniformy bany k1ia podobné Američanům.
„Chválím vašeho jazykového specialistu. Tuším, že hovořil anglicky, že?K Andrejcv se žoviálně zasmál, nebezpečí už přece pominulo. „Tak jsem byl informován. Námořnictvo požadovalo někoho s mimořádnými schopnostmi. Je to výzvědný důstojník, sloužil v Americe.K „Každopádně uspěl. Teď se můžeme přiblížit k našemu cili klidněji,K řekl Cherov, vědom si relativního významu posledního slova.
, p K
„Těším se, až budu zase na pevnině soudruhu ka itáne. Generál se na tomhle velkém, nechráněném terči necítil dobře a pocit bezpečí mu mohl zajistit jedině návrat na souš. Každý pěšák má aspoň pušku, se kterou se může bránit, obyčejně ještě výkop, kde se může ukrýt, a vždy má dvě nohy, aby mohl utéct. Na lodi je to jiné, to už poznal. Loď je jeden velký terč, a tenhle je navíc prakticky nechráněný. Je zvláštní, pomyslel si, že se člověk někde může cítit hůř než v dopravním letadle. Ale tam je aspoň padák. Nedělal si iluze o tom, že by dokázal doplavat až na pevninu. SUNNYVALE. KALIFORNIE „Tady je další,K řekl vrchní seržant.
Už to bylo trochu nudné. Plukovník nikdy nezažil, že by Sověti vypustili více než šest fotografických špionážních dnzžic. Teď jich kolem Země kroužilo deset, plus deset snímačů elektronických informací. Některé byly vypuštěny z bajkonurského kosmodromu nedaleko Leninska v Kazašské S.S.R., další z Plesecka v severním Rusku. „Tohle je typ F, plukovniku. Na typ A to nevypadá kvůli době hoření,K řekl seržant a zvedl oči od hodinek. Tato ruská nosná raketa konstrukčně vycházela ze staré mezikontinentální balistické střely SS-9 a měla pouze dvě funkce vynést nadoceánské špionážní družice, zvané RORSAT, jež snímaly pohyb lodí na mořích, a vyslat na oběžnou dráhu sovětské protidružicové systémy. Američané to sledovali díky vlastní, nedávno vypuštěné špionážní družici KH-11, jež se

nacházela nad centrální částí SSSR. Plukovník zvedl telefon a zavolal do Cheyenneské hory. USS PHARRIS Měl bych jít spát, říkal si Morris. Měl bych spát jako dudek, naspat něco dopředu, aby mi to později nechybělo. Ale na to, aby dokázal usnout, byl příliš rozrušený. Pharris plul nedaleko ústí řeky Delaware. O tňcet mil severně se v docích Filadelfie připravovaly k vyplutí lodě Záložní obrany státu, jež byly dlouho drženy v pohotovosti. Nákladní prostory se plnily tanky, děly a bednami výbušné munice. Na průzkumném radaru viděl Morris mnoho letadel s muž 143
stvem na palubě, jež odlétala ze základny letectva v Doveru. Obrovské letouny vojenského velitelství letecké dopravy převezou jednotky do Německa, kde se setkají se svým připraveným zařízením, ale až jim dojdou zásoby střeliva, budou jim muset být dopraveny další stejně jako vždy ošklivými, velkými a pomalými dopravními loděmi terči. Možná že dopravní lodě už tak pomalé nejsou, jsou také větší než kdysi, ale je jich méně. Během jeho kariéry se americké obchodní loďstvo hodně ztenčilo, ačkoli mu pomáhaly tyto federální vládou dotované lodě. Ponorka teď mohla potopit jednu loď a připsat si za to zásluhu, jakou by za druhé světové války představovalo potopení čtyř až pěti lodí. Další problém představovaly posádky obchodních lodí. Vojenští námořníci je odjakživa neměli v oblibě tradovalo se, že obchodním lodím je lepší se zdaleka vyhnout, aby je náhodou nenapadlo zpestřit si den pňražením k vaší lodi průměrný věk posádek těchto lodí byl kolem padesáti, oproti armádě tedy téměř dvojnásobný. Jak tihle staříci snesou stres bojových operací? přemýšlel Morris. Dostávali poměmě dobré platy někteří z nich vydělávali skoro tolik, co on sám ale neznehodnotí se jejich příjemné, odbory dojednané příjmy uprostřed střel a torpéd? Tuto myšlenku musel ze své mysli vymazat. Tihle staří muži s dětmi na školách jsou jako jeho stádo. On je jejich ovčák a pod šedou hladinou Atlantiku se skrývají vlci.
Nebylo to nijak velké stádo. Ani ne před rokem viděl statistiku: celkový počet soukromě vlastněných nákladních lodí plujících pod americkou vlajkou byl 170 s průměrným výtlakem osmnáct tisíc tun každá. Jen sto tři z nich však byly běžně používány pro zámořské obchody. Flotila Záložní obrany státu sestávala z pouhých 172 nákladních lodí. Nazvat tuto situaci nefér by bylo totéž jako označit skupinové znásilnění za mímý společenský prohřešek. Nemohli si dovolit přijít ani o jednu loď.
Morris přešel k radaru na můstku a zadíval se na letouny startující z Doveru. Každý z bodů na obrazovce nesl tři až pět set mužů. Co se stane, až jim dojde střelivo? Další obchodní loď, kapitáne.“ Palubní důstojník ukázal na tečku na obzoru. „je to holandská kontejnerová loď. Odhaduji, že si jede pro vojenský náklad.“ Morris zabručel: „Potřebujeme každou pomocnou ruku.“ SUNNYVALE, KALIFORNIE nJe to jisté, pane,“ řekl plukovník. „Jde o sovětskou protidružicovou raketu, nalézá se sedmdesát tři námořních mil od jedné z našich družic.
Plukovník přikázal svým družicím ať se ve vesmíru otočí a namíří kamery na svého nového společníka. Světlo nebylo nijak skvělé, ale tvar sovětské ničivé rakety nenechával nikoho na pochybách. Šlo o přibližně tňcet metrů dlouhý nn válec s raketovým motorem na jednom konci a průzkumovou radarovou kamerou na druhém. „Co doporučujete, plukovníku?“ „Žádám o neomezenou pravomoc k manévrování s našimi družicemi podle momentální situace, pane. Jakmile se cokoli s rudou hvězdou na boku dostane do okruhu padesáti mil, provedu několik manévrů, abychom jim to překazili.“ „To vás ale připraví o spoustu paliva, mladý muži,“ varoval ho CINCNORAD. „Máme na výběr dvě možnosti, pane generále.“ Plukovník hovořil jako pravý matematik. „Možnost jedna, provedeme úhybný manévr s rizikem, že přijdeme o palivo. Možnost dvě manévr neprovedeme, a riskujeme, že přijdeme o družici. Jakmile jsou na padesát mil od sebe, mohou naši družici lokalizovat a zničit ji za přibližně pět minut. Možná i dřív. Pět minut je jejich nejlepší zaznamenaný výkon. To je, pane, můj návrh.“ Plukovník měl doktorát z matematiky z University o,f Illinois, ale zahánět generály do rohu ho naučila až praxe. „Dobře. Proberu to s Washingtonem, ale váš návrh pošlu dál se svým doporučením.“ USS NIMITZ „Admirále, právě jsme dostali zneklidňující zprávu z Barentsova moře.“ Toland přečetl hlášení od CINCLANTFLT. Kolik ponorek na nás ještě mohou poslat?“ „Možná tak tňicet, pane admirále.“ „Tňicet?“ Bakerovi se už týden nelíbilo nic z toho, co slyšel. A tohle obzvlášť. Bojová skupina Nimitz spolu se Saratogou a francouzskou letadlovou lodí Foch doprovázela námořní obojživelnou jednotku, která měla posilit pozemní obranu Islandu. Tedy třídenní plavba. Kdyby válka začala brzy poté, co svou zásilku doručí, jejich dalším úkolem bude bránit obrannou zónu GIUK, tedy životně důležité spojení mezi Grónskem, Islandem a Velkou Británií. Jejich bojová sila nebyla zanedbatelná. Ale bude to stačit? Podle předpisů by tu oblast měla chránit skupina čtyř letadlových lodí, aby měla šanci úkol zvládnout, jenže flotila ještě nebyla úplně seskupena. Toland získával informace o horečné diplomatické aktivitě namířené na odvrácení války, jež vypadala, že vypukne každou chvíli, třebaže si všichni ze všech sil přáli, aby k tomu nedošlo. Jak budou Sověti reagovat na čtyři nebo i více letadlových lodí v Norském moři? Zdálo se, že nikdo ve Washingtonu to nechtěl zjišťovat, ale Toland netušil, jestli by to vůbec k něčemu bylo. Prozatím Island přijal posily, které dorazily před pouhými dvanácti hodinami, ale tato výspa NATO jich potřebovala mnohem víc. 145
USS CHICAGO McCafferty se nacházel tňcet mil severně od vjezdu do Kolského zálivu. Posádku skutečnost, že jsou tady, poměrně těšila, zejména po šestnáctihodinovém úprku od mysu Svjatoj. Ačkoli se to v Barentsově moři hemžilo protiponorkovými loděmi, ihned poté, co vyslali své hlášení, byli převeleni z Bi ého moře, aby nezavinili nějaký incident. Voda zde dosahovala hloubky sto triceti sáhů, tedy dostatek prostoru pro manévrování a oni si věřili, že se dokáží vyhnout potížírn. V okruhu padesáti mil od Chicaga se prý nacházela dvojice amerických ponorek, jedna britská a dvě norské dieselové ponorky. Jeho obsluha sonaru ani jedno z téchto plavidel neslyšela, ale zaznamenala čtveřici fregat třídy Griša na jihovýchodě. Spojenecké ponorky zde měly hlídat a poslouchat. Byla to pro ně takřka ideální mise, protože měly za úkol jen sedět, vyhýbat se kontaktu s loděmi na hladině, ale mohly je zaznamenat z bezpečné vzdálenosti. Už se to nedalo skrýt. McCaffertyho ani nenapadlo zatajit svým mužům význam toho, co se právě o ruských ponorkách dozvěděli. V ponorce se tajemství moc dlouho neudrží. Zdálo se pravděpodobné, že se schyluje k válce. Politici ve Washingtonu a stratégové v Norfolku i jinde o tom sice možná ještě pochybovali, ale tady, na pomyslném hrotu oštěpu, na palubě Chicaga, důstojníci a členové posádky diskutovali o tom, jakým způsobem Sověti své lodě používají, a vyšel jim z toho jediný závěr. Ponorka už měla v

hlavních torpéda MK-48 a střely Harpoon. Její vertikální hlavně obsahovaly dvanáct střel Tomahawk, tři střely s jademými hlavicemi pro útok na pevninu a devět konvenčních modelů protilodních střel. Když se na displeji objevil sebemenší náznak poruchy, technici přístroj okamžitě opravili. McCaffertyho jeho posádka potěšila a překvapila. Byli všichni tak mladí průměmý věk jeho posádky činil jedenadvacet let a už si musejí zvykat na tohle.
Stál v místnosti se sonarem vpravo před útočným centrem. Třicet centi metni od něho se výkonný počítačový systém snažil vyznat v záplavě pod mořských zvuků, analyzoval jednotlivé frekvence a hledal podobu s hlukem sovětských lodí. Signály se pak zobrazovaly na obrazovce zvané vodopád, což byla jednobarevná plocha žluté bany, kde jasnější linky označovaly polo hu hluku, který by mohl něco znamenat. Čtyři linky hlásily fregaty Gňa a body kolem nich představovaly signály jejich aktivních sonarů. McCafferty přemýšlel, za čím se vlastně honí. Jeho zájem však byl čistě akademický. Fregaty nevysílaly k jeho plavidlu žádné signály, ale ze způsobu, jakým nepI tel dělá různé věci, se dá vždy něco vyčíst. Skupina důstojníků v útočném centru zanášela pohyb sovětských hlídkových lodí, pečlivě si poznamenava la jejich formaci a pátrací techniky pro příští srovnání s odhady rozvédky.
Na spodní straně obrazovky se objevila nová skupina bodů. Jeden z mužů u sonaru stiskl knofllc pro selektivní nastavení frekvence, trochu displej pozměnil a pak zapojil dvojici mikrofonů. Displej byl teď nastaven na vyso korychlostní zobrazování a McCafferty viděl, jak se body mění v linky v poloze jednadevětosm, což byl směr ke Kolskému kanálu. „Spousta zmateného hluku, kapitáne," hlásil muž. „Mám tu výjezd ponorek tříd Alfa a Charlie, za nimi je ještě něco. Rychlost jedné alfy je kolem tňceti uzlů. Za nimi je hodně hluku, pane." Obraz na displeji to potvrdil o minutu později. Frekvenční nebo tónové linky byly v oblastech známých pro zobrazení určitých tříd ponorek, všechny se pohybovaly vysokou rychlostí, aby vyklidily přístav. Linky ukazující polohu kontaktů se rozprostřely a lodě se rozjely do stran. McCafferty si všiml, že ponorky už plují pod vodou. Sovětské ponorky přitom obvykle klesají pod hladinu, až když jsou daleko od pobřeží. „Vypadá to na víc než dvacet lodí, pane," řekl náčelník sonaru tiše. „Hlásíme početné vyplutí na moře." „Vypadá to tak." McCafferty se vrátil do útočného centra. Jeho muži už zanášeli do počítače kontaktní pozice a črtali trasy na mapě. Válka ještě nezačala, a přitom to vypadalo, že k tomu dojde každým okamžikem. McCaffertyho rozkazy však zněly držet se stranou od jakékoli sovětské formace, dokud nebude vydán rozkaz k útoku. Nelíbilo se mu to raději by vyrazil hned ale Washington dal jasně najevo, že nechce, aby kdokoli způsobil incident, který by mohl překazit nějaké diplomatické urovnání. To dává smysl, připustil kapitán v duchu. Možná se lidem v oblecích podaří dostat věci pod kontrolu. Sice chabá naděje, ale reálná, a to natolik, že potlačil svou touhu vyhlásit poplach. Nařídil vzdálit se od pobřeží. Za půl hodiny bylo ještě jasněji a kapitán vypustil bójku. Ta byla naprogramována tak, aby po třiceti minutách, až Chicago zmizí z oblasti, začala vysílat signály v pásmu UHF. Ze vzdálenosti deseti mil poslouchal, jak sovětské lodi šlí kolem té vysílací bóje. Jistě se domnívají, že našli ponorku. Celá hra se začala jevit až nepříjemně skutečná. Bójka vysílala něco přes hodinu, neustále posílala své informace komunikační družici NATO. Před setměním byla tato data rozeslána všem jednotkám NATO na moň. Rusové už vyjeli.
POSLEDNÍ KROKY / PRVNÍ KROKY USS NIMITZ Reproduktory vyhlásily večerku již před dvěma hodinami, ale Bob musel ještě dokončit svou práci. Vždycky se rád díval na západ slunce na moň, daleko od znečištěného městského vzduchu, s ostrým horizontem, za nějž slunce sklouzne. To, co viděl teď, bylo skoro stejné. Rukama se opíral o zábradlí, nejprve se díval dolů na pěnu podél trupu lodi a pak, po chvli soustředění, zvedl oči nahoru. Narodil se a vyrostl v Bostonu, takže dokud nevstoupil do námořnictva, neměl o podobě Mléčné dráhy moc představ. Setkání s tím širokým a zářivým pásem hvězd nad hlavou ho vždycky naplnilo údivem. Viděl hvězdy, podle nichž se naučil navigovat s využitím sextantu a trigonometrických tabulek v současné době nahrazených elektronickými pomocníky Omega a Loran ale na pohled byly stále stejně krásné. Arcturus, Vega a Altair, všechny se třásly svými vlastními barvami, jejich nezaměnitelná podoba z nich učinila směrovky na noční obloze.
Otevřely se dveře a na ochoz vyšel námořník v kombinéze člena palubní : ho personálu. 4R
„Loď bez světel, námořníku. Já bych tu cigaretu raději zahodil," řekl Toland příkře, víc jej ale zlobilo, že ho muž vyrušil v samotě. „Promiňte, pane." Nedopalek letěl přes palubu. Muž několik minut mlčel a pak se podíval na Tolanda. „Vyznáte se v hvězdách, pane?" „Jak to myslíte?" „Tohle je moje první plavba, pane, vyrostl jsem v New Yorku. Nikdy jsem neviděl tolik hvězd, nevím, co jsou zač ani jak se jmenují. Vy důstojníci je znáte všechny, že?" Toland se tiše zasmál. „Vím, jak to myslíte. Když jsem vyplul prvně, cítil jsem se stejně. Je to hezké, že?" „Ano, pane. Co je tohle?" Mladík měl unavený hlas. Žádný div, pomyslel si Toland, s ohledem na všechny ty letové operace, které dnes nacvičovali. Mladík ukázal na nejjasnější bod na východě a Bob musel chvíli přemýšlet. „To je Jupiter. Planeta, ne hvězda. S dalekohledem kormidelního poddůstojníka byste viděl jeho měsíce aspoň některé z nich." Ukázal mu ještě další hvězdy používané pro navigace. „Jak se s tím pracuje, pane?" zeptal se námořník. „Vezmete sextant a zaměříte jejich výšku nad horizontem zní to obtížněji; než to je, chce to jen trochu praxe a porovnáte to s knihou poloh hvězd."
„Kdo to sestavuje, pane?" „Tu knihu? To je standardní výbava. Tuším, že naše kniha je z námořní observatoře ve Washingtonu, ale měření drah hvězd a planet se lidstvo věnuje už tři až čtyři tisíce let, ještě před vynálezem teleskopu. Zkrátka když znáte přesnou dobu a víte, kde určitá hvězda je, můžete zaměřit svou pozici na zemi poměrně přesně na stovky metrů, pokud se v tom opravdu vyznáte. To samé platí o Slunci a Měsíci. Tyhle vědomosti jsou staré stovky let. Složité bylo jen vynalézt přesné hodiny. To se povedlo před pouhými dvěma sty a něco lety." „Já myslel, že se používají družice a tak." „Teď už ano, ale hvězdy jsou mnohem hezčí."
„Jo." Námořník se posadil, zaklonil hlavu a díval se na oponu bílých teček. Trup lodi pod nimi pěnil vodu a bylo slyšet neustálý zvuk lámání vln. Ten zvuk a nebe se vzájemně skvěle doplňovaly. „No, aspoň jsem se dozvěděl něco o hvězdách. Kdy to začne, pane?" Toland zvedl oči k souhvězdí Střelce. Střed galaxie je za ním. Někteří astrofyzikové tvrdí, že je tam černá díra. Je to nejničivější známá síla, v porovnání s ní se síly v lidských rukách jeví jako nicotné. Zničit lidi je ovšem mnohem snazší. Brzy." I 49
USS CHICAGO Ponorka se teď nacházela daleko od pobřeží, západně od vyplouvajících sovětských ponorek a lodí.

Dosud neslyšeli žádné výbuchy, ale nemohlo to trvat dlouho. Nejbližší sovětská loď byla od nich asi tňcet mil na východ, ale zaměřili ještě tucet dalších. Všechny prohledávaly. moře svými aktivními sonary. McCaffertyho překvapil rozkaz, který dostal. Chicago bylo odvoláno z Barentsova moře do hlídkovací oblasti u břehů Norska. Úkol: zastavit sovětské ponorky na cestě do severního Atlantiku. Bylo přijato politické rozhodnutí: nesmí to vypadat, že NATO tlačí Sověty do války. Předchozí strategie následovat sovětskou flotilu až skoro na břeh byla jedním rozkazem zrušena. Jako všechny předválečné plány v tomto století, uvědomil si kapitán, i tenhle byl roztrhán, protože nepřítel nechtěl spolupracovat a odmítl dělat to, co jsme mysleli, že udělá. Samozřejmě. Vypouštějí do Atlantiku mnohem víc ponorek, než se čekalo a co je horší, my jim to usnadňujeme! McCafferty přemýšlel, jaká překvapení ho ještě čekají. Torpéda a střely jeho ponorky byly plně funkční, odpalovací systémy nepřetržitě obsazené, posádka plnila podmínky hlídkové situace stupně 3. Ale jejich rozkazy zněly utéct. Kapitán v duchu zuřil, zlobil se na toho, kdo toto rozhodnutí přijal, a přesto ve skrytu duše stále doufal, že se tu válku podaří zastavit. BRUSEL, BELGIE „Vypukne to brzy," poznamenal COMAIRCENT. „Hergot, jejich armáda je v takové pohotovosti, že jsem to nikdy neviděl. Nemůžou počkat, až všechny naše jednotky budou na svých místech. Musejí zaútočit brzy."
H
„Rozumím ti, Charlie, ale,nemůžeme udělat první krok.
Víme něco o našich hostech?" Generál odkazoval na skupinu zvláštního nasazení majora Čemjavina. „Zatím se nic neděje." Dům neustále střežila jednotka elitních německých vojáků, mezi nimi a jejich domnělým terčem v Lammersdorfu čekala ještě druhá anglická skupina. Důstojníci rozvědky většiny členských zemí NATO tvořili součást výzvědné skupiny, každý s přímým spojením na vládu své země. „Co když je to návnada a chtějí, abychom zaútočili první?" „Vím, že to nemůžeme udělat, generále. Žádám o svolení k zahájení operace Vysněná země, jakmile se dozvíme, že je to naostro. Pak nesmíme ztratit ani minutu, šéfe. K
SACEUR se zaklonil. Kvůli svým povinnostem zůstal v podzemním velitelskérn stanovišti, ve své oficiální rezidenci nebyl už deset dní. Přemýšlel, jestli se za posledních deset dní nějaký generál na světě pořádně vyspal. „Jak rychle po vydání rozkazu můžete zareagovat?" 150
„Všechna letadla jsou už teď připravena. Moji lidé jsou informováni. Když jim řeknu, ať se připraví, může Vysněná země vypuknout tňcet minut po vašem rozkazu." „Fajn, Charlie. Prezident mi dal svolení k reakci na jakýkoli útok. Řekni svým lidem, ať jsou v pohotovosti." Dobře." Zazvonil telefon. SACEUR ho zvedl, chvíli poslouchal a zvedl hlavu. „Naši hosti se dali do pohybu," řekl. „Kódové heslo je Zážeh," informoval svého operačního důstojnika. Vojska NATO budou od tohoto okamžiku ve stavu maximální pohotovosti. CÁCHY, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO
Skupina zvláštního nasazení opustila bezpečný dům ve dvou malých dodávkách a odjela na jih po silnici na Lammersdorf Jejich velitel zahynul při dopravní nehodě, druhý hodnostně nejvyšší muž, kapitán, rozdal všem kopie dokumentů, při jejichž získávání jeho předchůdce zahynul, a o všem je informoval. Byli tiší a nervózní. Důstojník jim pečlivě vysvětloval, že jejich útok je řádně připraven, že jakmile odjedou od terče, dorazí do dalšího bezpečného domu. Tam počkají na soudruhy z Rudé armády, kteří mají dorazit za pět dní. Jsou všichni nejlepší z nejlepších z Rudé armády, opakoval jim, jsou vycvičeni k nebezpečným úkolům za nepřátelskými liniemi, jsou tedy pro vlast velmi cenní. Každý z nich má zkušenosti z bojů v horách Afghánistánu. Jsou vycvičení. Jsou připravení. Muži jeho slova přijali tak, jak bývá u příslušnfků elitních jednotek zvykem, v naprostém tichu. Všichni byli vybráni pro svou inteligenci, každý z nich chápal, co jim velitel vlastně řfká. Jejich úkol závisí převážně na štěstí, a to už je jednou opustilo. Každý z nich litoval, že tu major Černjavin není s nimi, a přemýšlel, zda jejich misi někdo neprozradil. Jeden za druhým však tyto myšlenky zapudili. Brzy už si každý z nich opakoval svou roli při likvidaci Lammersdorfu. Řidiči byli agenty KGB s bohatými zkušenostmi z práce v zahraničí a přemýšleli přesně o tomtéž. Každý měl dvě vysílačky, jednu naladěnou na frekvence místní policie a druhou pro komunikaci mezi sebou. Důstojníci KGB o úkolu hovořili před hodinou. Moskevské centrum jim hlásilo, že NATO ještě není v plné pohotovosti. Řidič přednlho vozu, jehož zaměstnáním bylo řízení taxiku, přemýšlel, zda „plná pohotovost" NATO znamená, že vojska Západu budou pochodovat po Rudém náměstí. „Právě zatáčejí. Vůz tři kupředu. Vůz jedna, na další křižovatce doleva a dostaňte se před ně." Plukovník Weber mluvil do taktické vysílačky podobné těm, jaké používají hasiči. Léčka byla připravena už několik dní, a jakmi 151
le ruská skupina opustila svůj bezpečný úkryt, po celé Spolkové republice se rozezněl alarm. Území NATO, která už byla i tak ve velké pohotovosti, se tím dostala do stavu plné bojové připravenosti. Mohlo by jít o první krok pro zahájení války... pokud, říkal si Weber, se Rusové jen nepřesouvají z jednoho úkrytu do druhého. Nevěděl, jak se události vyvinou, ale rozhodně to nemůže trvat dlouho. Nebo ano? Obě dodávky teď projížděly zemědělskou částí západního Němccka, jihovýchodní částí německobelgického národního parku, tedy půvabnou krajinou hojně navštěvovanou turisty. Zvolili tuto cestu, aby se vyhnuli vojenským transportům na hlavních tazích, ale když projížděli Mulartshutte, řidič prvního vozu se při pohledu na vojenský konvoj tanků na tahačích zamračil. Tanky byly naložené hlavněmi dozadu, což vypadalo zvláštně. Všiml si, že jde o britské tanky, nový typ Challenger. No, vlastně ani nečekal, že na belgické hranici uvidí německé leopardy. Neexistovala možnost mobilizaci německé armády předejít, ale snažil se přesvědčit sám sebe, že ostatní členské státy NATO nezareagovaly tak rychle, jak by měly. Kdyby se tato mise vydařila, pak by byla komunikační centra NATO silně poškozena a možná by je přijely zachránit obrněné brigády. Konvoj zpomalil. Řidič měl chuť vydat se za ním, ale rozkazy zněly držet se při zemi. „Všichni jsou připraveni?" zeptal se Weber ze svého vozu.
„Ano." Je to peině složitá operace, pomyslel si plukovník Armstrong. Tankisti, speciální jednotka i Němci. AIe stoji to za to, jestli máme sbalit bandu ruských specnaz. Konvoj zpomalil a zastavil na odpočívadle. Weber zastavil se svým vozem o sto metrů dál. Teď už vše záleží na britském týmu.
Kolem obou dodávek se rozzářila silná světla. Řidič KGB přimhouřil oči před přívalem světla. Když se znovu podíval před sebe, všiml si, že hlaveň tanku padesát metrů před ním se zvedá a míří na jeho vůz. „Pozor," ozval se hlas z

megafonu. „Příslušníci zvláštních jednotek, pozor. Jste obklíčeni skupinou mechanizovaných jednotek. Vystupte ze svých vozů jeden po druhém a beze zbraní. Pokud zahájíte palbu, budete během několika vteřin zneškodněni.“ Pak začal hovořit další hlas.
„Vyjděte ven, soudruzi, tady major Černjavin. Nemáte žádnou šanci.“ Členové komanda na sebe vystrašeně pohlédli. Kapitán v předním voze už začínal odjišťovat granát. Jeden seržant se k němu vrhl a chytil ho za ruku.
Nesmíme se nechat zajmout! Takové jsou naše rozkazy. křikl kapitán.
„Čerta starýho nesmíme!“ zvolal seržant. „Pěkně po jednom, soudruzi , s rukama nad hlavou. A opatrně!“ Ze zadních dveří dodávky vyšel velmi pomalu jeden vojín. I 52
„Pojďte za mým hlasem, Ivanove,“ řekl Černjavin z kolečkového křesla. Major toho prozradil tolik, že mu dovolili zachránit jeho oddil. S těmi muži pracoval dva roky a nemohl je nechat zavraždit bez jakéhokoli důvodu. Jedna věc byla loajalita vůči státu, druhá loajalita vůči mužům, jež vedl do bojových operací. „Nic se vám nestane. Jestli máte nějaké zbraně, odložte je. Vím o tom noži, který nosíte, Ivanove... Velmi dobře. Další.“ Pokračovalo to rychle. Společný tým britských a německých skupin zvláštního nasazení zajal své sovětské kolegy, nasadili jim pouta a odvedli je o kus dál, aby jim zavázali oči. Brzy zbývali už jen dva. Zbývalo vyřešit, co s tím granátem. Kapitán pochopil zbytečnost svého činu, ale nedalo se už nic dělat. Seržant zavolal na Čemjavina, který by sám chtěl jít vpřed, ale nemohl. Kapitán vyšel z vozu jako poslední. Nejprve chtěl vrhnout granát na důstojníka, který podle něj zradil svou vlast, ale pak si všiml, že major má obě nohy v sádře. Černjavin si všiml pohledu na kapitánově obličeji. „Andreji Iljiči, chtěl byste, aby váš život skončil pro nic za nic?“ zeptal se major. „Ti smradi mě zdrogovali a dozvěděli se tolik, že by vás mohli všechny zabít. To jsem jim nemohl dovolit.“ „Mám v ruce odjištěný granát!“ křikl kapitán. „Hodím ho do dodávky.“ To udělal dřív, než ho stihl kdokoli zastavit, a zničil tak všechny mapy a plány skupiny pro útěk. Na Čemjavinově obličeji se poprvé za celý týden objevil široký úsměv. „Skvělá práce, Andruškou Druhé dvě skupiny sovětských komand tolik štěstí neměly a byly zastaveny nedaleko svých terčů ještě před Čemjavinovým dopadením. Ale na území Spolkové republiky proniklo dalších dvacet skupin, a ne každé zařízení NATO bylo informováno včas. Na obou stranách Rýna vypukla dvacítka vražedných přestřelek. Válku, do níž se měly zapojit miliony, zahájily jednotky o velikosti čet a družstev, které proti sobě potmě zuřivě bojovaly. 15
LÉTAJÍCÍ TALÍŘE VE VYSNĚNÉ ZEMI NMECKO, PŘEDNÍ OKRAJ BITEVNÍ OBLASTI Ten pohled by zahnal na útěk většinu mužů. Ve výšce dvanácti set metrů visely husté mraky. Proletěl přeháňkami, které v této temné noci spíš slyšel, než viděl, a pak se mu zdálo, že se k jeho zrychlující stíhačce natahují tmavé obrysy stromů a chtějí se jí dotknout. Jen blázen by letěl tak nízko v takovémhle počasí tím líp, usmál se pod svou maskou. Plukovník Douglas Ellington přejel konečky prstů po řídicí páce své útočné stíhačky F-19A Ghostrider, zatímco druhou ruku nechával na dalších ovládačích na levé straně kokpitu. Displej promítaný na přední sklo mu hlásil rychlost 625 uzlů, výšku 32 metry, kurz 013 a kolem čísel byl jednobarevný holografický obraz krajiny pod ním. Obraz pocházel z infračervené kamery umístěné ve špičce stíhačky, podpořený neviditelným paprskem laseru, který osmkrát za vteřinu zkoumal krajinu pod letounem. Aby pilot nepřišel, o periferní vidění, měl ve své velké helmě brýle pro pozorování v noci.
„Nad hlavama nám to pěkně bouří,“ hlásil muž ze zadního sedadla. Major Don Eisly sledoval vysílačkové a radarové signály, včetně jejich vlastních pří strojů: Všechny systémy v normě, vzdálenost od cíle teď devadesát mil. 1S4
„Dobře,“ odpověděl Duke. Pro Ellingtona to byla automatická přezdívka, navíc se známému jazzmanovi vzdáleně podobal. Ellington měl ze své mise radost. Řítili se na sever nebezpečně nízko nad zvlněnou krajinou východního Německa a jejich letoun měnil výšku podle okamžitých pokynů pilota. Nikdy však neletěli výše než v šedesáti metrech. Firma Lockheed nazvala jejich letoun Ghostrider. Piloti tomuto tajně vyvinutému útočnému stíhacímu letounu Stealth říkali „frisbee“ létající talíř. Na jeho trupu nebyly žádné rohy, žádné výstupky, od nichž by se mohly odrazit radarové signály. Jeho turbodmychadla byla zkonstruována tak, aby vydávala nanejvýš nepatrné infračervené záření. Shora jeho křídla připomínala kostelní zvon. Zepředu se podivně stáčela k zemi, a právě proto získal přezdívku létající talíř. Ačkoli uvnitř byl letoun plný nejmodemější elektroniky, obyčejně své aktivní systémy ani nepoužíval. Radary a vysílačky dělají hluk, jejž může nepřítel zachytit, a celý vtip létajících talířů spočíval v tom, že jakoby vůbec neexistují. Vysoko nad jejich hlavami se na obou stranách hranice pustily stovky stíhaček do vražedné hry. Přřítily se k hranici a vzápětí se otočily zpět, obě strany se snažily vyprovokovat tu druhou k boji. Každá strana měla ve vzduchu radarový letoun, s jehož pomocí tuto bitvu sledovala, a získala tak výhodu ve válce, jež ač to ještě hodně lidí nevědělo už začala. A my to máme z prrni ruky, pomyslel si Ellington. Konečně deTáme něco pořárl nýhol Měl za sebou stovku letů nad Vietnamem v prvních modelech stíhaček F-111A. Duke byl jedním z největších odborníků amerického letectva na tajné mise nízko nad zemí a říkalo se, že by se „o půlnoci treřil do prostředka kansaskýho tornáda“. To však nebyla úplně pravda. Létající talíře by si s tomádem nikdy neporadily. Smutnou pravdou bylo, že F-19 se ovládaly přibližně stejně špatně jako prase za což vděčily svému tvaru. Ale Ellingtonovi to nevadilo. Říkal si, že být neviditelný je mnohem lepší než být pohyblivý, a věděl, že zanedlouho bude moci tuto vlastnost prokázat. Letka létajících talířů teď prostupovala nejhustším pásem střel zeměvzduch, jaký svět poznal. Vzdálenost od prirnárního ci e je šedesát mil,“ hlásil Eisly. „Všechny palubní systémy stále normální. Nezachytily nás žádné radary. Zatím to jde, Duku.“ Rozumím.“ Ellington vychýlil páku dopředu a přeletěli přes malý vrch. Pak se vyrovnali ve výšce pětadvaceti metrů nad polem pšenice. Duke riskoval až na samotnou hranici, spoléhal na léta zkušeností z operací těsně nad zemí. Jejich primámím terčem byl sovětský letoun IL-76 Mainstay, který kroužil nedaleko Ivlagdeburgu, deset mil od jejich druhotného cle, mostů přes Labe na dálnici E-8 u Hohenroarthe. Celá mise se poněkud komplikovala. Čím blíž k iljušinu se dostávali, tím víc radarových signálů naráželo do jejich letounu a tato intenzita exponenciálně narůstala. Dříve nebo později se zpět k iljušinu odrazí dostatek signálů k jejich odhalení, ačkoli jejich zaoble 155
ná křídla byla vyrobena z antiradarových kompozitních materiálů. Celá technologie Stealth odhalení radarem pouze znesnadňovala, nikoli vylučovala. Zjistí Rusové jejich přítomnost? Pokud ano, tak kdy a jak rychle zareagují.

Drž se co nejniž, opakoval si. Dohraj to tak, jak sis to zkoušel. Trénoval na tento úkol devět dní ve „Vysněné zemiK, prisně tajné výcvikové oblasti u základny
erického letectva Nellis v Nevadě. I letoun E-3A Sentry je nedokázal odhalit am na vzdálenost čtyřicet mil, a to je snad lepší radarový letoun než mainstay, ne To tady právě musiš zjistit, chlapče... V provozu teď bylo pět iljušinů, všechny stovku kilometrů východně od hranice mezi západním a východním Německem. Je to bezpečná vzdálenost, zvláště vzhledem k přítomnosti tří set stíhaček mezi nimi a hranicí.
Dvacet mil, Duku.K
Dobře, Done.K
Nezaměřují nás žádné zbraňové systémy a nemíří k nám ani žádný prů n zkumný signály. Spousta rádiových přenosů, ale hlavně na západ od nás. Z cíle je slyšet jen málo signálů.K Ellington sáhl levou rukou dolů a aktivoval čtyři střely AIM-9M Sidewinder pod křídly. Na displeji se rozsvítilo vražedné, ale uklidňující z úlené světýlko.
Osmnáct mil. Cíl zřejmě normálně krouží, nikam neprchá.
n
Deset mil za minutu, počítal Ellington v duchu. Minuta čtyřicet. estnáct mil.K Eisly četl údaje z počítače, který dostával data z družicové n ho navigačního systému NAVSTAR.
Iljušin nebude mít šanci. Jejich letoun nezačne stoupat, dokud nebudou přímo pod ním. Čtrnáct mil. Dvanáct. Deset. Šest mil k tomu přestavěnému dopravnímu letounu. „Mainstay právě změnil kurz jo, kličkuje. Nad náma právě přeletěl foxfi re,K řekl Eisly klidně. Začal je hledat stíhací letoun MiG-25, nejspíš na poky ny z paluby iljušinu. Vzhledem k vysokému výkonu a dobrým manévrova cím schopnostem měl mig značnou šanci je dostihnout, bez ohledu na všech ny technologie. „Mainstay nás možná našel.K
„Je na nás něco namířenýho?K
K Eisly nespouštěl oči ze svých varovných pristrojů. Jejich létají „Zatím ne. K cí talíř zatím nezaměřily žádné naváděcí systémy. „Dostáváme se pod terč.
„Fajn. Stoupáme.K Ellington přitáhl páku dozadu a přidal rychlost. Motory jejich letounu umožnily dosáhnout pouze rychlosti Mach 1,3, ale teď byl ten pravý okamžik využít veškerý možný výkon. Podle předpovědi počasí končí mraky ve výšce šesti tisíc metrů a iljušin bude ještě asi sedmnáct set metrů nad tím. Teď byli zranitelní. Jelikož opustili bezpečí nízké výšky, z jejich motorů vycházely maximální hodnoty tepla, takže stealth jako by oznamoval svou pritomnost. Přiáej, krasavče... , „Tamhle je křikl Ellington, když vyletěli nad mraky a systémy pro nočni vidění mu iljušin okamžitě ukázaly. Letěl pět mil od nich a klesal k zemi, aby se před nimi skryl. Nejvyšší rychlost byla téměř tisíc mil v hodině. Plukovník zaměřil svá míňdla na terč. Ve sluchátkách se mu ozval signál: střely jsou zaměřené na terč. Pravým palcem odklopil pojistku a ukazováčkem stiskl dvakrát spoušť. Jasná záře plamenů jej oslnila, ale on nespouštěl ze střel zrak, díval se, jak se ženou k terči. Trvalo to osm vteřn. Sledoval je celou dobu. Obě střely namířily na pravé křídlo letounu. Ve vzdálenosti devíti metrů od něj došlo k odpálení rozbušek a vzduch se naplnil smrtícími úlomky. Událo se to moc rychle. Oba pravé motory iljušinu explodovaly, křídlo se ulomilo a sovětský letoun začal rotovat, klesal k zemi a o pár vteřn poté zmizel v mracích. Ježiši!pomyslel si Ellington, když se vraceli zpět k zemi, do bezpečí. To neni jako ve filmech. Be7em chvilky jsme terč zasáhli a zničili. No, to hylo celkem snadný. Primárni aT zničen. Teď to těžši... Na palubě letounu E-3A Sentry kroužícího nad Štrasburkem si technik u radaru s úlevou všiml, že během dvou minut bylo zničeno všech pět sovětských radarových letounů. Fungovalo to, letouny F-19 je opravdu překvapily. Brigádní generál velící operaci Vysněná země se ve svém křesle naklonil a zapnul svůj mikrofon.
K K
„Hlasatel, Hlasatel, Hlasatel, řekl, pak mikrofon vypnul. „Dobře, hoši, vydechl. „Jen tak dál.K Mezi spoustou taktických stíhaček čekajicích nedaleko hranice se k zemi snesla dávka útočných stíhaček pro boj v nízké výšce. Polovinu tvořily letou P K , y ny F-111F Aardvark, druhou olovinu GR.l Tornado křídla měl zatížená palivovými nádržemi a naváděnými bombami. Následovaly druhou vlnu „létajících talířůK, která už byla šedesát mil za hranicí, a letouny se rozlétávaly každý ke svému cili. Nezdolné stíhačky Eagle a Phantom, podporované letouny Sentry nad Rýnem, začaly za útočnými letouny odpalovat své radarem naváděné střely na sovětské stíhačky, jež právě přišly o pomoc radarových letadel. Konečně, třetí skupina letounů NATO se nízko nad zemí pokoušela objevit radarová stanoviště, která se spěšně snažila nahradit funkci sestřelených iljušinů. HOHENROARTHE, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Ellington obkroužil svůj terč ve výšce tří set metrů a ve vzdálenosti několika mil. Šlo o dvojitý most, dvojici betonových oblouků, každý měřil na délku kolem pěti set metrů. Na každém byly dva jízdní pruhy, vedly přes Labe v místě menšího meandru. Krásné mosty. Ellington odhadoval, že jsou asi ze tňcátých let, jelikož na tomto tahu z Berlína do Braunschweigu vznikla jedna z prvních dálnic. Možná tudy jezdil i Adolf, pomyslel si Ellington. Tím lépe. 157

V tu chvli mu kamery zaměřovacích systémů nahlásily, že je v dosahu ruských tanků T-80, jež všechny míří na západ. Ellington se díval na obraz. Mohlo jít jedině o druhý sled vojsk určených na útok proti NATO. Na Vrchu 76 jižně od mostů viděl baterii střel SA-6, která měla mosty bránit. Určitě je v plné pohotovosti. Ve sluchátkách mu neustále pípal varovný signál, jak jejich letoun bez přestání zaměřovaly dvě desítky protivzdušných baterii. Kdyby se jedné z nich podařilo získat kvalitní signál...
n
Co Pave Tack?“
Tlormální,“ odpověděl Eisly krátce. Pílot i muž za ním byli oba pod
n obrovským psychickým tlakem.
světlit,“ rozkázal Ellington. Eisly za ním aktivoval zařízení pro osvětlování terčů laserem Pave Tack.

Složitý přístroj Pave Tack byl vestavěný do klesající přídě Frisbee. V nejnižším bodě byla otáčivá věž obsahující laser na bázi oxidu uhličitého a televizní kameru. Major ovládači v joysticku zamířil obraz na most a pak odhalil infračervený laser. Uprostřed sevemího oblouku mostu se objevil neviditelný laserový bod. Počítačový systém ho tam udrží, dokud nedostane přilcaz posunout se jinam, a videorekordér zaznamená na kazetu úspěch či neúspěch.
C1 je osvětlen," řekl Eisly. „Zatím na nás nejsou zaměřený žádný navádě cí radary." Nemo, tady Shade 4. Cíl je osvětlen."
n
Rozumím."
patnáct minut později se pouhých deset metrů nad hladinou přihnal ní aardvark, zvedl se a spustil jednu laserem naváděnou bombu GBU-15 pn the. Optický počítačový Paveway, načež se stočil na východ nad Hohenroar systém v čelní části bomby zaznamenal ten infračervený bod a upravil podle něj nastavení koncovek. Jižně od mostu se velitel baterie střel zeměvzduch pokoušel zjistit, co zna mená ten hluk. Na svých průzkumových radarech žádné frisbee neviděl. Byl
řítomnost „spřátelených" letounů bezpečná
informován, aby neočekával p
dopravní cesta vedla dvacet kilometrů na sever, nad základnou v Mahlminkelu. Možná že ten hluk jde odtud, pomyslel si. Žádný zvlríštni poplach zyhlášcn nebyL.. Obzor na severu se rozzářil jasně žlutou barvou. Ačkoli to nevěděl, čtyři tor náda patřící Luftwaffe právě přeletěla Mahlminkel a zanechala za sebou stov]cy výbušných kuličkových bomb. Půl tuctu sovětských stíhaček Suchoj vzplá lo a plameny ze zapálených palivových nádrží šlehaly k dešťovým mrakům.
Velitel baterie nezaváhal ani na okamžik. Křikl na své muže, aby přepojili své naváděcí radary na aktivní režim a namířili je na „své" mosty. O chvli později odhalil jeden radar letoun F-111 blížící sc proti proudu řeky.
GG4
„Do prdele!" Operátor systémů v aardvarku okamžitě vyslal jednu protiradarovou střelu Shrike na baterii, další na průzkumový radar, druhou bombu Paveway na most a pak se otočil prudce doleva. Odpalovací důstojník zbledl, když si uvědomil, co se to na jeho přístrojích najednou objevilo, a vypálil hned tři střely. Blížící se letoun musí být nepřátelský a právě se od něj oddělily tři menší objekty... První střela zeměvzduch zasáhla vedení vysokého napětí, které se táhlo přes řeku jižně od mostů. Celé údolí bylo osvíceno, jak do řeky dopadly dráty. Další dvě střely tuto neskutečnou explozi minuly a pokračovaly za druhým aardvarkem. První bomba dopadla přesně doprostřed severního oblouku. Byla to bomba s opožděným účinkem, prorazila vrstvu betonu a vybuchla několik metrů od tanku velitele praporu. Severní oblouk byl silný sloužil už přes padesát let ale čtyřem stům sedmdesáti kilogramům silných výbušnin neodolal. Během chvilky se ten vznešený betonový oblouk rozpůlil a mezi oběma nezajištěnými pilíři se objevila metrová mezera. Pilíře nedokázaly stát samy, obzvláště když po nich přejížděla obrněná vozidla. Bomba z druhého aardvarku dopadla blíž ke břehu. Východní část oblouku se celá zhroutila a spolu s ní spadlo do Labe osm tanků. Druhý letoun F-111 však tohle neviděl.)edna ze střel SA-6 ho zasáhla a roztrhala ho na kusy tři vteřiny poté, co střely odpálené z aardvarku zničily dvojici sovětských radarových vozidel. Ani jedna strana neměla čas na projevy lítosti. Nad řekou se přehnal další aardvark a zbylí členové obsluhy baterii se zmateně rozhlíželi po dalších terčích. O třicet vteřin později byl severní oblouk zcela zničený, po dopadu tří naváděných bomb se ke dnu řeky snášely kusy betonu o velikosti cihel. Eisly přesunul laserový označovač na jižní oblouk. I ten byl ucpán tanky, jež se nemohly hnout, protože jim v cestě stálo bojové vozidlo zapálené po výbuchu první bomby. Hořící trosky stály na západním cípu mostu. Čtvrtý aardvark spustil dvojici bomb, a ty chladnokrevně dopadly na laserovou tečku, která se teď nacházela na věži jednoho ze stojících tanků. Nebe ozářila hořící nafta a křižovaly je ručně odpalované střely zeměvzduch, jež naslepo odpalovali zmatení střelci. Obě bomby Paveway explodovaly necelé tři metry od sebe. Celý most se okamžitě prolomil, takže skupina obrněných vozů spadla do Labe. Ještějedna věc, říkal si Ellington, tamhle!Sověti uskladnili ženijní techniku na silnici druhé třídy, jež byla rovnoběžná s dálnicí. Vojáci jsou nejspíš nedaleko. Frisbee se přehnal nad řadou nákladních vozů, z nichž každý vezl jeden díl pontonu. Vyšlehlo z něj několik záblesků, načež se prudce stočil zpět ke Spolkové republice Německo. Tři zbývající aardvarky se přidaly jeden po druhém, každý z nich shodil mezi vozy dvojici náloží Rockeye. Ženijní techni 159
ka se rozletěla na kousky a piloti ještě doufali, že při výbuchu zahynulo několik zkušených techniků. Pak se aardvarky obrátily na západ za F-19.
Tou dobou už vyrazila do východního Německa druhá skupina stíhacích letounů F-15 Eagle, aby vracejícím se útočným letounům NATO uvolnila cestu. Odpálila své radarern a infračerveným zářením naváděné střely na migy, které se snažily přiblížit se k vracejícím se letounům ale američtí stíhači měli ještě stále podporu radarových letounů, Sověti nikoli. Na výsledku to bylo znát. Sovětští stíhači se po ztrátě iljušinů nedokázali sjednotit, takže jejich formace byly chaotické. Ještě horší bylo, že baterie střel zeměvzduch, jež měly migy podpořit, dostaly příkaz věnovat se útočícím letadlům a střely začaly sestřelovat terče z nebe bez jakéhokoli rozlišování. Letouny NATO klesly co nejníže k zemi.
Do okamžiku, kdy poslední letadlo překročilo hranici zpět do západního Německa, trvala operace Vysněná země přesně dvacet sedm minut. Byla to nákladná operace. Došlo ke ztrátě dvou nesmírně cenných „létajících talířů a dalších jedenácti útočných letounů. I přesto však šlo o úspěch. Stíhačky NATO zničily přes dvě stovky sovětských stíhaček, možná o další stovku se postaraly „spřátelené" střely zeměvzduch. Nejkvalitnější perutě sovětských protivzdušných sil byly rozdrceny, a letadlům NATO bude tedy prozatím patřit noční nebe nad Evropou. Ze šestatřiceti zaměřených mostů bylo třicet zničeno a ostatní poškozeny. Původní sovětský pozemní útok, který měl začít za dvě hodiny, nebude tedy následován druhou skupinou ani specializova nými jednotkami mobilních střel zeměvzduch, techniky ani dalšími

čerstvý mi posilami vycvičenými v Sovětském svazu. Útoky na letištní plochy umož ní NATO aspoň prozatím rovnováhu co do počtu letadel. Vzdušné síly NATO splnily svou nejdůležitější misi: rozhodným způsobem oslabily obá vanou přesilu sovětských pozemních vojsk. Pozemní bitva o západní Evropu se nyní povede převážně rovnocenně. uss PHARRIS Na východním americkém pobřeží byl ještě předchozí den. Pharris vyplul z Delaware v čele eskorty ve 22:00. Za ním plul konvoj třiceti lodí a tuctu doprovodných plavidel, tedy vše, co bylo možné za tak krátkou dobu vypravit. Desítky lodí plujících pod americkou nebo jinou vlajkou spěchaly do přístavů ve Spojených státech. Mnohé z nich pluly od jihu, aby se co nejvíce vyhnuly sovětským ponorkám, jejichž zvýšený výskyt byl hlášen z Norského moře. Několik prvních dní bude nepříjemných, to si Morris uvědomoval.
„Kapitán se má hlásit v komunikačním středisku," ozvalo se z reproduktoru. Morris okamžitě odešel na záď do neustále zavřené místnosti.
„Je to potvrzený." Důstojník mu podal žlutý papír s hlášením. Morris si to v tlumeném světle přečetl. Z0357Z15JUNE FR: SACLANT TO: VŠEM LODÍM SACLANT PŘÍSNĚ TAJNÉ 1. USKUTEČNIT NEOMEZENÉ VZDUŠNÉ A NÁMOŘNÍ
OPERACE PROTI SILÁM VARŠAVSKÉHO PAKTU. 2. VÁLEČNÝ PLÁN TAC 7. 3. HODNĚ ODVAHY SACLANT
Pravidla bojových válečných operací číslo sedm. To znamenalo bez jaderných zbraní, povšiml si Morris s úlevou na lodi teď žádné neměli. Mohl bez varování napadnout jakoukoli válečnou nebo obchodní loď východního bloku. Nuže... přikývl Morris. Zastrčil si zprávu do kapsy, vrátil se na můstek a beze slova odešel k mikrofonu. „Hovoří kapitán. Poslouchejte mě: je to potvrzeno. Od této chvíle jsme ve válce. Už nejde o žádné cvičení, pánové. Jakmile od této chvi7e uslyšíte poplach, znamená to, že je tu někde kupa zločinců, kteří mají zbraně s ostrými náboji. To je všechno." Zavěsil a ohlédl se na palubního důstojníka. nPane Johnsone, žádám, aby systémy Prairie/Masker byly neustále v provozu. [estliže přestanou fungovat, okamžitě mi o tom dejte vědět. Zapište to do knihy příkazů." „Provedu, kapitáne." Systém Prairie/Masker sloužil k rušení ponorkových sonarů. Fregata měla kolem trupu dva kovové pásy, před a za strojovnou. Těm se říkalo Masker. Nabíraly stlačený vzduch a vypouštěly ho do vody kolem lodi ve formě milionů malinkých bublinek. Součást Prairie prováděla totéž kolem lodních šroubů. Vzduchové bublinky tvořily poloprostupnou bariéru, která pohlcovala hluky lodi a propouštěla jich jen zlomek díky čemuž ji ponorky zachycovaly jen velmi obtížně. „Za jak dlouho opustíme kanál?" zeptal se Morris. U bójí budeme za devadesát minut." „Fajn, řekněte asistentům bocmana, aby připravili vypuštění ocasu a nixie = vlečného sonaru a torpédové návnady Nixie „ ve dvacet tři čtyřicet pět. Já si Ídu zdřímnout. Probuďte mě ve dvacet tři třicet. Jakmile se bude něco dít, zavolejte mě." n Provedu, pane." Oblast před nimi zkoumala trojice protiponorkových letounů P-3C Orion. Momentálně šlo jen o to, zvládnout navigaci, přičemž maléry jako najetí na dno nebo náraz na zatoulanou bójku se najednou nejevily tak tragicky. Morris věděl, že spánek potřebuje teď, vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby na ně přímo na pevninském šelfu za tři hodiny čekala ponorka. Na tu možnost chtěl být odpočinutý. 161
SUNNYVALE, KALIFORNIE Na co ještě Washington čeká? divil se plukovník. Chtěl slyšet jen prosté ano, nebo ne. Podíval se na své přístroje. Tři fotošpionážní družice model KH už
1 1 byly na oběžné dráze Země, kromě nich ještě dKvět družic sledu ících elektronický přenos. To bylo jeho nízké „souhvězdí. O své navigační a komunikační družice ve vyšších výškách se nebál, ale těch dvanáct, jež byly relativně nízko, zejména ty fotošpionážní, byly cenné a zranitelné. Nedaleko od dvou z nich už letěly ničivé ruské družice, jedna se blížila k území Sovětského svazu, další za ní zaostávala o pouhých čtyřcet minut. Třetí družice KH svého útočníka dosud neměla, ale při posledním průletu nad Leninskem si všimli další rakety připravené k odpálení.
‚ještě jednou ukažte toho stopaře,K rozkázal.
Technik zadal nutné příkazy a na druhé straně světa zažehla družice měni če výšky a otočila se, aby se její kamery mohly porozhlédnout po ruské ničivé družici. Předtím se držela v pozici padesát mil za americkou a devět mil pod ní, ale teď byla... pryč. K
Přesunuli ji. Během poslední půl hodiny ji přesunuli. Zvedl telefon, aby oznámil CINCNORAD vrchnímu veliteli protivzdušné obrany že na vlastní zodpovědnost družici přesune. Pozdě. Když se družice otočila a zamí. ňla svými kamerami znovu na Zem, značnou část zorného pole zakryl vál
1 y covitý předmět ob evil se záblesk a televizní obra ovka zčecnala. A b lo to
„Chrisi, máte připravené ty manévrovací příkazy.
„Ano, pane,K odpověděl technik a nespouštěl oči z obrazovky.
Okamžitě je proveďte!K n Kapitán vyvolal na svém počítači sekvenci příkazů a odeslal je Plukovnikovi zazvonil telefon, zatímco palubní raketové motory družice prc váděly rychlé změny v nastaveních oběžných drah.
„Středisko Argus,K řekl plukovník.
„Tady CINCNORAD. Co se to sakra stalo?K
Ruská ničivá družice se přiblížila k naší a napadla ji. Z družice KH-1 nemáme žádný signál, pane. Musím předpokládat, že se jim podařilo ji zn čit. Právě sem nařídil ostatním dvěma družicím provést úhybný manév
K
Oznamte ve Washingtonu, že čekali příliš dlouho, pane. POLÁRNÍ ZÁŘE :YJEV, UKRAJINA ylo rozhodnuto, že všichni sovětští velitelé skupin a frontoví velitelé budou iformováni o vývoji situace v Německu. Alexejev a jeho nadřízený věděli roč: kd b měl bt někdo zbaven svého velitelského ostu eho nástu ce y y y P ,l P y měl znát situaci. Fascinovaně naslouchali hlášení rozvědky. Ani jeden nich neočekával, že nějak vysoké procento útoků sovětských komand bude spěšné, ale zdálo se, že několik jich úspěch mělo, zejména ty v německých řístavech. Pak se důstojník podávající hlášení zmínil o mostech na Labi. Proč jsme nebyli varováni?K zeptal se vrchní velitel jihozápadní skupiny ajsk. Soudruhu generále,K odpověděl důstojník letectva, „naše informace zněly, e ten letoun Stealth je jen prototyp, že ještě není používán ve službě. .meričanům se nejspíš podařilo vyrobit jich více, nejméně jednu peruť. jejich využitím

zničili naše radarové prostředky ve vzduchu, čímž připravicestu k masivnímu útoku na naše letiště a zásobovací body, a nadto k pro I 63
myšlené bitvě proti našim stíhacím letounům. Jejich mise byla úspěšná, ale nemá rozhodující vliv.“
„Aha, a velitel vzdušných sil západní skupiny vojsk byl uvězněn za to, že to úspěšně odvrátil, co?“ ušklíbl se Alexejev.
„Kolik letadel jsme ztratili?“
„To nemám povolení zveřejnit, soudruhu generále.“
„Tak nám řekněte aspoň počet mostů.“
„Většina mostů na Labi byla do jisté míry poškozena, navíc došlo k útokům vůči ženijním jednotkám dislokovaným poblíž mostů.“
„Ten blázen bláznivá on postaví svoje ženisty hned vedle primárních ci ů!“ Velitel zvedl oči ke stropu, jako by očekával útok i zde, v Kyjevě. „Vedly tudy cesty, soudruhu generále,“ řekl důstojník tiše. Alexejev ho mávnutím odehnal z místnosti. „Nezačíná to dobře, Pašo.“ Jednoho generála už zajali. Jeho nástupce ještě nebyl jmenován. Alexejev přikývl a podíval se na hodinky. „Tanky překročí hranice za třicet minut, připravili jsme ještě několik překvapení. Na místě mají jen polovinu posil. Ještě stále nedosáhli tak vysokého stupně morální připravenosti jako naši muži. Naším prvním útokem je zaskočíme. Pokud náš berlínský přítel řádně rozmístil jednotky.“ KEFLAVÍK. ISLAND
„Skvělé počasí,“ řekl nadporučík Mike Edwards a zvedl oči od grafu, právě doručeného faxem. „Za dvacet až dvacet čtyři hodin nám sem přijde tahle studená fronta z Kanady. Přinese s sebou spoustu deště, možná pětadvacet milimetrů, ale po celý dnešek tu máme jasno necelé dvě desetiny mraků beze srážek. Vítr západní až severozápadní o síle patnáct až dvacet uzlů. Spousta sluníčka,“ dodal s úsměvem. Slunko naposledy vyšlo před téměř pěti týdny a po dalších pět prakticky nezapadne. Zde na Islandu byli k severnímu pólu tak blízko, že v létě se slunce jen líně točilo na obloze, částečně se sklánělo za severozápadní horizont, ale vlastně vůbec nezapadalo. Chvíli trvalo, než si na to člověk zvykl.
Počasí pro stíhačky,“ přikývl podplukovník Bill Jeffers, velitel 57. stíhací perutě „Černých rytířů“. Většina jejích stíhaček F-15 Eagle stála pod otevřeným nebem o necelých sto metrů dál. Piloti seděli uvnitř a čekali. Už to trvalo devadesát minut. Před dvěma hodinami dostali varování, že z taktických základen na Kolském poloostrově startuje velký počet sovětských letadel, cíl neznámý. Na Keflavíku bývalo rušno, ale za poslední týden to bylo k zbláznění. Letiště plnilo funkce základny námořnictva i letectva a rušného mezinárodního letiště, kde se mnohá letadla zastavovala kvůli doplnění paliva. 164
Během minulého týdne se k tomuto provozu přidaly taktické stíhačky ze Spojených států a Kanady mířící do Evropy, nákladní letouny s obrovskými náklady důležitého vybavení a dopravní letadla zaplněná pobledlými turisty a příbuznými vojáků, kteří teď byli na frontě. Totéž postihlo i Keflavík. Tři tisíce žen a dětí byly evakuovány. Okolí základny se chystalo k akci. Jestliže Sověti zahájili válku, která jako vřídlo vyvěrala ze země, Keflavík na to byl maximálně připraven. „S vaším svolením, pane podplukovníku, bych chtěl zkontrolovat několik věcí na věži. Ta předpověď je nejméně na příštích dvanáct hodin poměmě jistá.“ „Co výškové proudění?“ zeptal se Jeffers od velké mapy plné izobar a ukazatelů směru větru. „Stejně jako minulý týden, pane, naprosto beze změn.“
„Tak jo, jděte.“
Edwards si nasadil čepici a vyšel ze dveří. Na námořnické uniformě měl slabou modrou bundu, těšilo ho, že letectvo si z předpisových obleků stále moc nedělá. V džípu měl zbytek svého „bojového vybavení“, revolver ráže .38 a opasek, polní bundu, součást maskovacího oblečení, jaké všichni dostali před třemi dny. Edwards si pomyslel, že na nic nezapomněli, pak nastartoval džíp a odjel ke kilometr vzdálené věži. Dokonce maskovaná bunda. Keflavík bude určitě napaden, říkal si. Všichni to věděli, připravovali se na to a pak se snažili to zapomenout. Nejizolovanější základna NATO na západním pobřeží Islandu byla zamřížovanou vstupní branou do severního Atlantiku. Kdyby Rusové chtěli zahájit námořní válku, museli by neutralizovat Island. Ze čtyř ranvejí Keflavíku už odletělo osmnáct stíhaček Eagle, devět protiponorkových letounů P-3C Orion a nejobávanějších letounů, E3A AWACS, jež pomáhaly stíhačům při rozhlížení. Dva z nich teď zůstávaly v provozu, jeden kroužil dvacet mil severovýchodně od mysu Fontur, další přímo nad Ritstainem,150 mil severně od Keflavíku. Bylo to hodně neobvyklé. Vzhledem k tomu, že k dispozici byly jen tři letouny AWACS, dalo hodně práce udržet jeden z nich neustále ve vzduchu. Velitel obranných sil Islandu bral tohle všechno velmi vážně. Edwards pokrčil rameny. Jestli se na ně opravdu přřítí migy, nezbývá mu nic jiného. On sám byl čerstvým meteorologickým důstojníkem perutě, právě podal hlášení o předpovědi počasí. Edwards zaparkoval džíp na důstojnickém místě u věže a rozhodl se vzít svůj revolver s sebou. Oblast nebyla oplocena a nemohl riskovat, že by si někdo jeho pistoli „vypůjčil“. Na základně se to hemžilo policii námořních i leteckých sil, se svými puškami M-16 a s pásy ověšenými granáty vypadali všichni hodně nepřátelsky. Doufal, že se neunáhlí. Příštího dne k večeru má dorazit celá obojživelná námořní jednotka, která podpoří ostrahu základny. To se mělo uskutečnit už před týdnem, ale oddálila to jednak nelibost Islanďanů vůči přítomnosti velkého počtu ozbrojených cizinců, ale zejména 165
neuvěřitelná rychlost, s níž tato krize vypukla. Vyběhl po venkovních schodech a v řídicí místnosti našel místo obvyklých pěti osm lidí.
nNazdar, Jerry,“ řekl vedoucímu, poručíku Jerry Simonovi. Islandští civilní pracovníci, kteří zde pracovali, se nedostavili. No, pomyslel si Edwards, žádný civilni provoz, jaký by mohli řídit, se stejně nekoná.
n , ý P
Dob ráno, Mikeu, zněla odpověď, variace na stál vti v Keflavíku. Bylo čtvrt na čtyři ráno místního času. Ráno. Slunce už dávno vyšlo, svítilo na ně od severovýchodu skrz spuštěné rolety.
n
Nahlaste mi dnešní stav!“ řekl Edwards a přešel ke svým meteorologickým přístrojům.
H
Nesnáším tohle zkurvený místo!“ odpověděli všichni na věži. Teď známé hodnoty dnešního stavu!“

H H
„Jak známo, nesnáším tohle zkurvený místo.
HTeď negativní hodnoty dnešního stavu!“
nNikdy už nechci na tohle zkurvený místo!“
Teď dnešní stav zkráceně!“
H
H
Kurva!“ Všichni se zasmáli. Potřebovali to.
„Je fajn vidět, že si všichni udržujeme vnitřní rovnováhu,“ poznamenal Edwards. Ten malý, hubený důstojník si získal oblibu ihned po svém příjezdu před dvěma měsíci. Narodil se v Eastpointu ve státě Maine, vystudoval Vojenskou leteckou akademii, ale kvůli brýlím nemohl létat. Jeho drobná postava sto šedesát pět centimetrů a šedesát kilogramů si sama o sobě respekt velitele nezískávala, ale svým nakažlivým úsměvem, neustále připra. venou zásobou vtipů a nepochybnými dovednostmi vyznat se ve zmatenén severoatlantickém počasí se stal oblíbeným společníkem všech v Keflavíku Všichni si říkali, že jednoho dne by z něj mohl být dokonalý televizní hlasa tel předpovědi počasí. , HMAC, let pětdvanula, rozumím. Odjeď, obře, potřebujeme tady místo, řekl dispečer unaveně. O několik set metrů dále se po ranveji osmnáct zača lo rozjíždět nákladní letadlo C-5A Galaxy. Edwards si vzal dalekohlec a letoun sledoval. Nebylo snadné smířit se s faktem, že se něco takhle obřích opravdu udrží ve vzduchu.
„
Hlásí někdo něco nového?“ zeptal se Simon Edwardse.
nNe, od tý zprávy z Norska nic. Na Kole je ale hodně rušno. Řeknu ti, ž jsem si uměl vybrat dobu, kdy jsem sem přijel pracovat,“ odpověděl Mikc Znovu začal kontrolovat kalibraci digitálního barometru.
Začalo to před šesti týdny. Sovětské námořní a dálkové letecké síly provi děly téměř nepřetržitá cvičení ze základny v Severomorsku, cvičily útočn operace, které mohly být namířeny prakticky proti komukoli nebo čemukc li. Před dvěma týdny se jejich aktivita o poznání zmírnila. To na tom byl právě to zlověstné: nejprve cvičí jako diví, aby byly jejich operace co nejdi konalejší, a pak se najednou vrátí k údržbě a do klidu, aby zjistili, zda jso echny součásti všech letadel plně funkční... Co asi dělají teď? Chystají útok roti Bodo v Norsku? Nebo proti Islandu? Další cvičení? Nikdo nevěděl. Edwards zvedl tabulku, aby potvrdil kontrolu svých přístrojů na věži. Mohl i nechat na techniky z řad mužstva, ale ti pomáhali leteckým mechanikům stíhací perutě, tak to udělal za ně. Navíc měl díky tomu výmluvu, proč djet na věž a H Pane Simone,“ řekl rychle nejvyšší kontrolor. HPrávě jsem zaznamenal právu od Sentry One: rudá hrozba. Blíží se k nám spousta banditů, pane. Zíří sem od severu až severovýchodu teď se hlásí Sentry Two, taky je aznamenali, pane. Ježíši. Vypadá to na čtyřicet až padesát banditů, pane.“ dwards si všiml, že blížící se letadla jsou označována jako Hbandité“ namís obvyklého označení npřízraky“. HBlíží se sem i něco přátelského?“ HDvacet minut od nás je MAC C-141, osm dalších letí za ním v intervalech o pěti minutách, všechny z Doveru.“ HŘekněte jim, ať se vrátí a potvrdi rozkazl Keflavík je pro všechna přistání až o odvolání uzavřen.“ Simon se otočil na muže u spojovacích přístrojů. Řekněte velení vzdušných operací, ať zavolají SACI,ANT, že jsme napadei, a ať to dají vědět všem. Musíme „ Všude kolem nich se rozezvučely sirény. Pod nimi v ranních stínech čleové pozemního personálu vytáhli červené bezpečnostní špalky zpod kol přiravených stíhaček. Edwards si všiml, jak jeden pilot rychle dopil plastikový ohárek a připoutal se. Ze startovacích vozíků u každé stíhačky se vyvalil emý kouř, jak se snažily roztočit stíhačkám motory.
nVěži, tady velitel smečky. Jdeme na to. Vykliďte nám ranveje!“ Simon si vzal mikrofon. „Rozumím, veliteli smečky, ranveje jsou volné. lán Alfa. Do toho! Jeďte.“ Kryty kokpitů se zavřely, kola byla odblokována a každá skupina techniků vému pilotovi zasalutovala. Vrčení motorů se změnilo v řev a letouny se adily u odletové čáry. HKde je tvoje bojová pozice, Mikeu?“ HMeteorologická budova.“ Edwards přikývl a zamířil ke dveřím. „Zlomte az, chlapi.“ Operátoři radaru na palubě Sentry Two sledovali široký polokruh bodů, :teré se k nim blížily. U každého z nich bylo HBGR“, informace o kurzu, výšce a rychlosti. Každý bod představoval bombardér Tu-16 Badger sovětkého námořního letectva. Bylo jich čtyřiadvacet, mířily ke Keflavíku rychlotí šesti set uzlů. Přiblížily se v malé výšce, aby se skryly pod horizontem radaů letounů E-3A, ale hned po odhalení, dvě stě mil odsud, rychle stoupaly. rofil této mise umožnil operátorům klasifikovat je okamžitě jako nepřátelké. Ve vzduchu byly čtyři stíhačky Eagle, dvě z nich s funkčními systémy iWACS, ale chystaly se k vystřídání. Měly příliš málo paliva, aby se vydaly 167
za ruskými bombardéry plnou rychlostí. Dostaly tedy příkaz letět Sovětům naproti rychlostí šesti set uzlů; a na svých zaměřovacích radarech zatím badgery nezaznamenaly. Letoun Sentry One od mysu Fontur hlásil ještě cosi horšího. Na svých přístrojích zaznamenal nadzvukové bombardéry Tu-22M Backfire, které se blížily tak pomalu, že bylo zjevné, že nesou těžký náklad bomb. Eagly hlídkující zde se rovněž vydaly jim naproti. Sto mil za nimi se dvě stíhačky F-15 držely v obranné pozici nad Reykjavíkem, právě doplnily palivo z tankovacího letounu a zamířily na severovýchod rychlostí tisíce uzlů, zatímco zbytek perutě právě opouštěl základnu. Radarový obraz z obou letounů AWACS byl digitálně přenášen na keflavické středisko bojových operací, aby celou akci mohl monitorovat pozemní personál. Teď, když stíhačky opouštěly zem, se personál zbývajících letounů snažil ze všech sil připravit stroj k odletu co nejrychleji.
Za poslední měsíc cvičili tento úkol osmkrát. Některé obslužné skupiny dokonce u svých strojů spaly. Letouny, jež se právě vrátily z hlídek, doplnily palivo a pozemní personál je okamžitě připravil k dalšímu odletu. Námořní a letecké stráže, které ještě nezaujaly svá místa, spěchaly dohnat své zpoždění. Bylo dobře, že k napadení došlo v tuto hodinu. Kolem byla jen hrstka civilistů a civilní letecký provoz byl minimální. Na druhou stranu však muži v Keflavíku už celý týden sloužili dvojnásobné směny a byli unavení. To, co by jindy zvládli za pět minut, jim teď trvalo sedm nebo osm. Edwards stál ve své meteorologické kancelári, na sobě maskovanou bundu a helmu. Svou pozici nedokázal o své kanceláři přemýšlet jako o bojovém stanovišti měl na svém obvyklém pracovišti. Jako by někdo potřeboval k napadení blížících se bombardérů ještě nepříjemnou předpověď počasí. Služba zde však musela být připravena na

vše, to Edwards věděl. Nějaký plán být musí. Není nutné, aby to dávalo smysl. Sešel dolů do velitelství vzduš ných operací. Změna u Bandity Osm, odpálení jedné dvou střel. Podle přístrojů jde o AS-4,K hlásil operátor na palubě Sentry. Vyšší důstojník zavolal do Keflavíku. JULlUS FUČÍK Dvacet mil jihozápadně od Keřavíku bylo na palubě „Doctora LykeseK též velmi živo. Když každá peruť sovětských bombardérů odpálila své střely vzduchzemě, velitelé perutí poslali předem určené kódové heslo na palubu Fuči7ra. Nadešel jeho čas. K Kormidlo vlevo,K rozkázal kapitán Cherov. „Stočit příď po větru.
H
Celý prapor pěchoty pilně zkoušel a nabíjel zbraně, ačkoli většina z jeho členů trpěla po dvou týdnech strávených na palubě lodi mořskou nemocí.
RG3 Zesílená posádka Fučika strhávala maskování z nejzadnějších „člunůK, takže odhalovala útočná vznášedla typu Lebeď. estičlenná posádka každého z nich odstranila kryty nad průduchy, jež vedly k motorům, celý měsíc pečlivě ochraňovaným. Když byli muži spokojeni, mávli na své velitele, a ti u každé z nejzadnějších dvojic zažehli tři motory. První palubní důstojník stál u ovládacích stanic výtahů na zádi. Na znamení nasedla do každého plavidla skupina pětaosmdesáti členů pěchoty ; posílenou skupinou minometčíků. Po přidání plynu se vznášedla nadzvedla na vzduchových polštářích a byla odtažena na záď. Za další čtyři minuty už se plavidla nacházela na nakládacím výtahu, tvořícím záď lodě. „Spustit náklad,K rozkázal první důstojník. Muži ovládající navijáky spustili výtah na hladinu. Moře bylo rozvlněné a metrové vlny narážely na rozávojenou záď Fučika. Když se výtah dostal na úroveň moře, velitelé prvního i druhého lebedě přidali plyn a odjeli. Výtah se okamžitě vrátil k nejvyšší palubě, zatímco první dvojice vznášedel kroužila kolem mateřské lodi. Za áalších pět minut odplula čtveřice útočných plavidel v těsné formaci ke Keflavickému poloostrovu. Fučr7 se stále stáčel na sever, aby dalším vznášedlům zkrátil cestu. Homí palubu zaplnily ozbrojené jednotky se střelami zeměvzduch a automatickými zbraněmi. Andrejev setrval na můstku. Věděl, že jeho místo je tady, ale Litoval, že nemůže vést své jednotky osobně. KEFLAVÍK, ISLAND nCentrálo, všichni banditi se po odpálení střel vracejí zpátky. Počet střel dvě na letadlo. Je tu padesát teď padesát šest střel, další jsou právě odpalovány. Za nimi nikdo. Opakuji, za bombardéry nikdo neletí. Aspoň jsme nezaznamenali výskyt žádných parajednotek. Někam se schovejte, hoši, letí sem šede K sát střel, zaslechl Edwards, když vcházel dveřmi. „Aspoň to nejsou atomovky,K řekl kapitán. „Pálej na nás skoro stovku střel v takovým počtu ani atomovky nepotřebujou!K ušklíbl se další. Edwards se přes rameno jednoho z důstojníků díval na obrazovku radaru. Vzdáleně to připomínalo počítačovou hru. Velké, pomalu se pohybující body značovaly letouny. Menší, rychlejší body zase střely letící rychlostí Mach 2. n
Mám tě!K křikl voják u radaru. První eagle se dostal k jednomu z badgerů a zasáhl ho střelou Sparrow. Druhá střela svůj terč minula, ale třetí se k němu nezadržitelně blížila. Letoun letící vedle první stíhačky mířil na další ruský bombardér. Sověti to měli pořádně promyšlené, všiml si Edwards. Všechny bombardéry se blížily od severního pobřeží, udržovaly mezi sebou velké rozestupy, aby žádná stíhačka nemohla zaútočit na víc než pár z nich. Bylo to skoro jako
169

Zkontroloval někdo konfiguraci?K zeptal se.
K
„Jak to myslíte?K rozhlédl se kapitán. „Proč nejste na svým místě Edwards druhou otázku ignoroval. „Jaká je šance, že se pokoušejí vylákat naše stíhače co nejdál?K „To je drahá návnada,K zavrtěl hlavou kapitán. „Chcete říct, že mohli svoje střely odpálit z větší vzdálenosti. Třeba ale nedoletí tak daleko, jak si myslíme. Jde o to, že ty střely jsou ve vzduchu deset minut, aspoň ty první, s odstupem pěti až sedmi minut k poslední. A my s tím nemůžeme udělat ani ň.
„Jo,K přikývl Edwards. Budova velitelství vzdušných operací a meteorologie byla dvoupodlažní konstrukce, která se zachvěla pokaždé, když vítr dosáhl hodnoty padesáti uzlů. Edwards si vzal žvýkačku a začal žvýkat. Za deset minut sem začne padat stovka střel, každá nese tunu těžkých výbušnin nebo jadernou hlavici. Nejhůř to odnesou muži na letištní ploše, mužstvo a pozemní personál připravující letouny k rychlému odletu. Edwards měl za úkol hlavně nepřekážet. Trochu se za to styděl. A strach, jehož pachuť cítil v ústech i přes peprmintovou žvýkačku, ho zahanboval ještě víc. Všechny stíhačky Eagle už byly ve vzduchu a mířily na sever. Poslední z backfirů odpálil své střely a vracel se plnou rychlostí na severovýchod, stíhačky se za ním hnaly rychlostí dvanácti set uzlů. Tři z nich už odpálily střely, podařilo se jim zničit dva bombardéry a třetí poškodit. Stíhačky, které právě odlétly z letiště, nemohou backfiiy dohnat, všiml si vrchní kontrolor na palubě Sentry One a zlobil se na sebe, že je neposlal za staršími, méně cennými bombardéry Badger, protože některé z nich by stíhačky dohnat mohly. Místo tohv jim rozkázal zpomalit a nechal své dispečery, aby je navedli na nadzvukové střely. Penguin 8, první z protiponorkowch letounů P-3C Orion se právě rozjížděl po ranveji dvacet dva. Před pouhými pěti hodinami se vrátil z obhlídky a jeho posádka se stále snažila překonat spánek, zatímco se se svým letounem otáčela na betonu letiště.
„Už klesají,K řekl muž u radaru. První iuská střela byla téměř nad nimi a zahájila závěrečný sestup. Americké stíhačky dvě ze střel zasáhly, ale vlivem nepříznivých kurzů a výšek většina střel Sparrows svůj cíl minula, protože nedokázaly dohnat ruské střely letící rychlostí Mach 2. Stíhačky kroužily daleko od své základny nad středem Islandu a každý pilot přemýšlel, zda se bude mít kam vrátit. Edwards se přikrčil, když dopadla nebo vlastně nedopadla první střela vzduchzemě. Tento typ měl radarovou vzdálenostní rozbušku. Náboj tedy explodoval dvacet metrů nad zemí a jeho účinky byly otřesné. K výbuchu došlo přímo nad letištěm, dvě stě metrů od budovy velitelství vzdušných operací. Střepiny se zarývaly do mnoha budov, nejhůř zasažena byla požární stanice. Edwards spadl na zem a dřevěnou stěnou proletěly úlomky střely. Dveře byly vyrvány z pantů a vzduch se zaplnil prachem. O chvili později I 70 xplodoval nákladní vůz u čeipací stanice Esso sto metrů odsud. K nebi vzléta ohnivá koule a hořící benzin se snášel všude kolem. Okamžitě přestala fun;ovat elektřna. Zároveň vypadly radary, vysi ačky a světla v místnosti,

poho:ovostní světla poháněná bateriemi nenaskočila, ačkoli měla. Edwards chvíli ryděšeně uvažoval o tom, zda první střela opravdu nebyla atomová. Výbuch zo udeřil do hrudi, a když se snažil s událostmi kolem sebe vyrovnat, pocítil áhlou nevolnost. Rozhlédl se a všiml si, že jednoho muže zbavila vědomí adající osvětlovací tělesa. Nevěděl, jestli si má zapnout pásek helmy nebo ze, ale z nějakého důvodu se mu tato otázka jevila v tu chvíli jako neskutečiě důležitá, jen si nedokázal uvědomit proč. Druhá střela dopadla o kousek dál a celou další minutu se všechny zvuky lily v řadu ohlušujících hromobití. Edwardse dusil prach v místnosti. Měl ocit, že mu pukne hruď, a instinktivně zamířil ke dveřím na čerstvý vzduch. Zde ho přivítala stěna rozžhaveného vzduchu. Stanice Esso se změnila r bouřící masu plamenů, které už zachvátily i nedalekou fotografickou Iaboatoř a spořitelnu. Další kouř stoupal z kasáren mužstva na východě. Půltucet etounů, jež stály připravené na odletové čáře, už neodletí; křídla jim zlomia tlaková vlna po výbuchu jedné ze střel, jako by šIo o hračky, protože c explozi došlo přímo nad křižovatkou ranvejí. Přímo před jeho očima se rzňal poškozený letoun E-3A Sentry. Otočil se a všiml si, že řídicí věž byla :éž pořádně poškozena a všechna okna jsou vytlučená. Edwards se k ní rozěhl, ani ho nenapadlo jet džípem. O dvě minuty později vběhl celý udýchaný do budovy, zjistil, že veškerý cdejší personál je po smrti, roztrhán skleněnými střepy, všude na dlaždicích aa podlaze byla krev. Z vysílaček se stále ozývaly zvuky, ale Edwardsovi se nedařilo objevit fungující vysílač. ENGUIN B Co to sakra je?K řekl pilot orionu. Piudce stočil svůj letoun doleva a přidal lyn. Kroužili deset mil od Ketlavíku a uviděli, jak z jejich domovského letiš:ě stoupá kouř a šlehají plameny, když pod nimi propluly čtyři velké stroje. „To jsou „ vydechl druhý pilot. „Kde se K Čtyři lebedě jely rychlostí přes čtyřicet uzlů, tvrdě narážely do metr až metr i půl vysokých vln. Každý měřil asi dvacet čtyři metry na délku a deset a půl metru na šířku. Těsně za vysokou, letadlo připomínající směrovkou se znakem sovětského námořnictva, rudým sipem a kladivem nad modrým pruhem, měly vrtule s vodicím prstencem. Už připluly příliš blízko k pobřeží, iby orion mohl použít nějakou ze svých zbraní. Pilot je nevěřícně sledoval, ale ať myslel na cokoli, několik dávek z tňcetimilimetrového děla vypálených na jeho letoun jeho myšlenky rychle zaplašio. Kulky jej sice nezasáhly, ale pilot raději rychle stočil orion k západu. I 71

Ohlaste Keflavíku, že budou mít společnost. Čtyři ozbrojený vznášedla,
u typ neznámý, ale jsou to Rusové a určitě vezou spoustu lidí. Taktický koordinátor se ozval o tňcet minut později. „Keflavík je bez spojení. Středisko protiponorkových operací je zničený, věž jakbysmet. Pokusíme se spojit se Sentry. Možná bychom mohli sehnat jednu dvě stíhačky.“ „Fajn, ale pořád zkoušejte Keflavík. Zapnout náš radar. Pokusíme se zjistit, odkud přijeli. Aktivovat i naše torpéda.“ KEFLAVÍK, ISLAND Edwards sledoval dalekohledem spoušť a vtom zaslechl hlášení aniž mohl odpovědět. Co mám deíat teď? Rozhlédl se a uviděl jedinou užitečnou věc, vysílačku Hammer Ace. Hodil si ten velký balík na záda a seběhl dolů pc schodech. Bude muset najít námořní důstojníky a varovat je.
Vznášedlo se přiřítilo k zálivu Djupivogur a o minutu později dorazilo n pevninu, necelý kilometr od základny. Posádka s úlevou zaznamenala klid nější jízdu, když se jejich vozidla rozjela jedno vedle druhého po ploš k letecké základně NATO. Co to sakra „ zaklel desátník námořnictva. Na obzoru se objevil obř předmět a hnal se po souši jako dinosaurus na piknik.
, P 1 p
„Hej. Námořníku o eďte sem. křikl Edwards. Dží se třemi muži zasta vil a pak se rozjel k němu. „Okamžitě mě zavezte k vašemu velícímu důstoj níkovi!“ „Je po smrti, pane,“ odpověděl muž. „Velicí středisko dostalo zásah a port čík je tuhej!“ „Kde je altemátor?“ V základní škole.“
„Tak rychle, musíme všechny informovat, z moře se sem blíží spous nepřátel Hergot! Vy máte vysílačku.“ „Zkoušeli jsme volat, pane, ale nikdo se neozval.“ Seržant zatočil na jih F letištní ploše. Dopadly sem nejméně tři střely, soudě dle kouře. Všude koler kde ještě nedávno stála keflavická letecká základna, hořela spousta ohň Pobíhalo tu několik lidí v uniformách, všichni prováděli věci, jež Edwar neměl čas vnímat. Velí tu vůbec někdo? I základní škola dostala jeden zásah. Třetina budovy, jež dosud stála, by v plamenech. gl? „Seržante, ta vysílačka fun u e
„Ano, pane, ale není naladěná na frekvenci stráží základny.
n
No tak to naladťe!“
n
Provedu.“ Seržant změnil frekvenci.
Lebedě se zastavily ve dvojicích, každý čtyři sta metrů od hranic základny. Příďová vrata každého vznášedla se otevřela a ven vyjela dvojice útočných bojových vozidel pěchoty následovaná minometčíky, kteří okamžitě začali sestavovat své zbraně. Děla ráže 73 mm a odpalovače střel z minitanků začaly ostřelovat obranné pozice námořnictva a posílená družstva v každém vozidle se pomalu a obratně přibližovala, pňčemž využívala jednak svůj úkryt, jednak podporu dělostřelecké palby. Tyto jednotky tvořli muži, kteří bojovali v Afghánistánu. Každý z nich už zažil ostré boje. Lebedě se okamžitě otočily a vracely se k moň pro další oddíly pěchoty. Části dvou elitních výsadkářských rot už útočily na jediný oddi7 amerického námořnictva. Vzrušená slova na vysilačkových pásmech čet hovořila až příliš jasně. Zásobování základny elektňnou bylo přerušeno, vysilání hlavních vysílaček rovněž. Důstojníci byli po smrti a obranu neměl kdo koordinovat. Edwards přemýšlel, jestli vůbec někdo ví, co se děje. Ale řkal si, že na tom asi nezáleží.
„Seržante, musíme odsud zmizet!“ „Myslíte utýct!“ „Myslím zmizet a nahlásit, k čemu tady došlo. Zdá se, že tohle nevyhrajeme, seržante. Někdo to bude muset nahlásit, aby sem neletěla žádná letadla. Kudy vede nejkratší cesta do Reykjavíku?“
„p „
„Sakra ane, mariňáci jsou
„Chcete skončit v ruským vězení? Prohráli jsme! Říkám vám, že to musíme nahlásit, a vy uděláte, co vám řeknu, rozuměl

jste?“ „Rozkaz, pane.“ „Jak jsme na tom se zbraněma?“ Jeden vojín odběhl do trosek školy. Čelem k zemi v kaluži krve tu ležel jeden z námořníků, krvácel z nějaké neviditelné, ale smrtelné rány. Vojín se vrátil s mužovou puškou M-16, polním batohem a nábojovým pásem, vše pak podal Edwardsovi. „Každej máme jednu zbraň, pane.“ Tak mizíme.“ Seržant zařadil. nJak se chcete ohlásit?“
To nechte na mně, jo?“
„Jak myslíte.“ Seržant otočil džíp, vrátili se po letišti ke zničeným satelitním anténám. JUUUS FUČIK Letadlo na levoboku!“ zvolal muž na hlídce. Cherov zvedl k očím dalekohled a zaklel. Pod křídly toho vícemotorového letounu viděl nezaměnitelné obrysy střel.
PENGUIN B nCopak to tu máme?K řekl pilot orionu tiše. nNáš starý známý, Doctor Lyke Je tady ještě něco jinýho?“ K nNic, v okruhu víc jak tisíc mil žádnou loď nevidíme. Právě dokončil úplný kruh kolem horizontu a prohledávali vše svým radarem na hladinov plavidla. „Je jasný jako facka, že ty vznášedla nejsou z ponor Pilot změnil kur: aby proletěli ve vzdálenosti dvou mil od lodi, se sluncem v zádech. Druh pilot si dalekohledem prohlížel loď. Palubní televizní kamery ovládané osác kou jim poskytnou ještě lepší podrobné záběry. Viděli dvojici helikoptér pi pravujících se k odletu. Kdosi na palubě Fuč:7ra zpanikařil a odpálil ručr odpalovanou střelu SA-7. Orion nezaznamenala a pokračovala dál k nebi. JULIUS FULxÍK Pitomec!K nadával Cherov. Kouř z rakety se k letadlu ani nepriblížil. nT n I K na nás zaútočí. Plnou parou vpřed! Kormidelníku, připravte se. PENGUIN S
nFajn,K řekl pilot a otočil se od obchodní lodi. „Taktiku, máme terč 1 vaše torpéda. Nějakej posun v Keflavíku?K
„Ne, ale Sentry One předal data do Skotska. Říkají, že Keflavík zasá spousta střel, zdá se že to tam můžeme zavřít, ať je to naše, nebo ne.K
Pilot krátce zaklel nFajn. Teď toho piráta sundáme z hladiny.K Rozumím,K odpověděl taktický koordinátor. nDvě minuty dolodpálen
n sakra! Pravý torpédo hlásí poruchu. Ta svině se nechce aktivovat. No tak s tím něco udělejte!K zlobil se pilot. Nefungovalo to. Ve spěchu
n odletu zapomněla unavená pozemní obsluha pořádně zapojit ovládací k ly torpéda. nDobrý, jedno funguje. MůžemelK
Pal!
„
Střela se odlepila od křídla a padala patnáct metrů, než se zažehly její m ry. Palubu Fučl7ra zaplnili členové parajednotek, mnozí z nich drželi ručně o lované střely zeměvzduch a doufali, že se jim podaří blížící se střelu zničit
n
Taktiku, zkuste tam poslat nějakou F-15. Tuhle raketu se jim možná p de dvacítkama zničit.K Už se na tom pracuje. Letí sem dvojice eaglů, ale mají málo paliva.
n K
nezvládnou víc než jeden dva přelety. K
Pilot vpředu si přiložil dalekohled k očím. nLeť, holka, leť... JULIUS FUČÍK n Blíží se sem raketa, nízko nad horizontem na levoboku.K Aspori máme dobré hlidky, pomyslel si Cherov. Odhadoval vzdálenost od horizontu a přisoudil střele rychlost tisíc kilometrů v hodině... nKormidlo prudce vpravo!“ křikl. Kormidelník otočil kormidlem co nejvíc a nepouštěl ho. nStřele neunikneme, Cherove,K řekl generál tiše. „Já vím. Dívejte se, příteli.K
Loď s černým trupem se stáčela na pravobok. Loď se přitom naklonila opačným směrem stejně jako auto při zatáčení na rovném povrchu, čímž se uměle zvýšila čára ponoru na ohroženém levoboku. Někteří důstojníci na palubě odpálili signální světlice ve snaze odlákat střelu jiným směrem, ale mozek střely ukrytý v mikročipu se zajímal jen o ten obrovský bod ve středu hledáčku průzkumové radarové hlavice. Všiml si, že loď změnila kurz, a přizpůsobil tomu svou dráhu letu. Kilometr od terče se střela zvedla z výšky tří metrů nad hladinou a zahájila naprogramovaný manévr. Z paluby Fuči7ra byla okamžitě odpálena desítka střel zeměvzduch. Třem se podařilo zaměřit výfukové plyny střely, ale nedokázaly se otočit tak rychle, aby ji zasáhly, a pokračovaly za ni. Harpoon se sklonila a klesla. PENGUIN B nDobře...“ špid pilot. Střelu už nebylo možné zastavit.
Harpoon zasáhla trup Fuči7Ca šest stop nad čarou ponoru, těsně za můstkem. Hlavice okamžitě explodovala, ale tělo střely pokračovalo dál a na nejnižší nákladní palubu dopravilo stovku kilogramů leteckého benzinu, jež se okamžitě vzňaly. Loď v mžiku zmizela za kouřovou stěnou. Tři členové parajednotek, které náraz povalil na zem, odpálili své střely přímo nad sebe. nTaktiku, naše střela zasáhla cíl celkem dobře. Hlásíme odpálení hlavice. Vypadá to na...K Pilot mhouřil oči a snažil se dalekohledem odhadnout škody. JUUUS FUČÍK nKormidlo přímo!K Cherov očekával, že ho náraz povalí, ale ta střela byla malá aJulius Fučřít měl stále svých pětatřicet tisíc tun. Kapitán odběhl na křídlo můstku, aby prozkoumal poškození. Když se loď narovnala, rozšklebená díra se zvedla o tři metry nad narážející vlny. Z útrob lodi se valil kouř. Na palubě zuřil požár, ale loď se po téhle ráně nepotopí, odhadoval kapitán. Teď hrozilo jen jediné nebezpečí. Cherov rychle rozdal svým pohotovostním sku 175
pinám příkazy a generál vyslal vlastní důstojníky, aby jim pomohli. Stovka vojáků získala za posledních deset dní výcvik v boji s požárem na palubě. Teď budou muset zhodnotit vše, co se naučili. PENGUIN B Fuči se rychlostí dvaceti uzlů vynořil z kouře, v boku čtyři a půl metnz širokou díru. Valil se z ní dým, ale pilot okamžitě poznal, že toto poškození nebude tragické. Na horní palubě viděl stovky mužů, někteří z nich už běželi k žebříkům a k požáru dole.
„Kde jsou ty stíhačky?“ zeptal se pilot. Taktický koordinátor neodpovídal. Přepnul na jiný obvod. „Penguine Osm, tady Cobra Jedna. Mám dvě letadla. Střely už nemáme žádný, ale zbyl nám plnej zásobník dvacítek. Věnujeme vám dva přelety, pak musíme frčet do Skotska.“
„Rozumím, Cobro. Na terči se připravuje pár helikoptér. Pozor na ručně odpalovaný střely. Viděl jsem, že těch potvor odpálili asi dvacet.“

„Rozumím, Penguine. Víte něco nového o Keflavíku?“
Asi si budeme muset na chvíli sehnat novej domov.“
„Rozumím. Tak fajn, dejte pozor, letíme se sluncem v zádech.
Orion se držel na tři míle od lodi. Pilot zahlédl stíhačky až v okamžiku, kdy zahájily palbu. Obě letěly těsně vedle sebe, přibližně šest metrů nad hladinou a z jejich přední části šlehaly záblesky z dvacetimilimetrových rotačních děl. JULIUS FUČÍK Nikdo na palubě si jich nevšiml. O chvíli později se voda kolem Fuči7a začala čeřit od kulek, načež se hlavní paluba zahalila oblaky prachu. Náhlý oranžový záblesk ohlásil zásah jedné z ruských helikoptér. Na můstek dopadl hořící benzin a jen těsně minul kapitána a generála. „Co bylo tohle?“ třeštil oči Cherov. „Americké stíhačky. Přiřítily se nízko nad hladinou. Musely mít už asi jen svá děla, protože jinak by na nás shodily bomby. Ještě není po všem, kapitáne.“ Stíhačky se rozdělily, obletěly loď zleva a zprava, zatímco loď pokračovala v širokém kruhu rychlostí dvaceti uzlů. Za stíhačkami nikdo nevypálil žád nou střelu. Obě se otočily, spojily a přiblížily se k přídi Fučrřca. Dalším clerr byla nadstavba. O chvi i později byl můstek lodi zasypán několika sty kulek Všechna okna byla rozbita, většina posádky na můstku zemřela, ale vodotěs nost trupu lodě nebyla ohrožena ani v nejmenším. Cherov sledoval to běsnění. Kormidelníka roztrhalo nejméně pět kulek všichni muži na můstku byli po smrti. Vteřinu mu trvalo, než překonal šol 976 a zaznamenal otupující bolest v oblasti břicha, jeho tmavá košile ještě více temněla krví. „Jste raněn, kapitáne.“ Generál se jako jediný instinktivně skrčil pod nějaký pevný předmět. Díval se na osm znetvořených těl v kormidelně a znovu přemýšlel, proč má takové štěstí. „Musím doplout se svou lodí do přístavu. Jděte dozadu. Řekněte prvnímu důstojníkovi, ať pokračuje s vyloďovacími operacemi. Vy, soudruhu generále, dohlédněte na požáry na palubě. Musíme doplout do přístavu.“ „Pošlu vám pomoc.“ Generál vyběhl ze dveří a Cherov se postavil ke kormidlu. KEFLAVÍK, ISLAND „Tady zastavte!“ křikl Edwards.
„Co je, nadporučíku?“ ptal se seržant. Zastavili u parkoviště důstojnických ubytoven. „Pojedeme mým autem. Ten džíp je moc nápadnej.“ Edwards vyskočil z auta a vytáhl z kapsy klíče od auta. Námořníci se na sebe podívali a pak vyběhli za ním. Jeho vůz bylo deset let staré volvo, které koupil před pár měsíci od odstupujícího důstojníka. Zažilo těžkou zkoušku na islandských, převážně nezpevněných silnicích, a bylo to vidět. „Tak nastupovat!“ „Co přesně uděláme, pane?“ „Podívejte, seržante, musíme odsud zmizet. Co když maj Rusové helikoptéry? Jak myslíte, že vypadá džíp ze vzduchu?“ „Aha, jasně,“ přikývl seržant. „Ale co uděláme, pane?“ „Dojedeme aspoň do Hafnarfjrduru, schováme auto a půjdeme pěšky do hor. Jakmile se dostaneme do bezpečí, ohlásíme se vysílačkou. Mám s sebou satelitní vysílačku. Musíme oznámit Washingtonu, co se tady děje. To znamená, že musíme zjistit, s čím sem Rusové přijeli. Naši se pokusí získat tenhle kus skály zpátky. My, seržante, máme za úkol zůstat naživu, ohlásit se a třeba jim to usnadnit.“ Edwards to vymyslel až těsně předtím, než to vyslovil. Ale pokusí se Američané získat Island zpátky? Budou schopni se o to pokusit? Co se ve světě ještě děje za hrůzy? Dává tohle vůbec smysl? Uvědomil si, že smysl to dávat nemusí. Pěkně popořadě, opakoval si. Ani za nic se nechtěl stát ruským zajatcem, a kdyby se jim podařilo podat několik informací, třeba by se mohli za to, k čemu došlo v Keflavíku, nějak pomstít. Edwards nastartoval auto a vyjel na východ po dálnici 41. Kde ale schovají auto? V Hafnartjrduru bylo obchodní centrum... a jediná pobočka firmy Kentucky Fried Chicken na Islandu. Kde jinde by měl schovat auto? Mladý důstojník se usmál. Byli naživu a měli nejnebezpečnější zbraň, jakou lidstvo znalo vysílačku. S problémy si poradí, až přijdou. Opakoval si, že jejich 177 úkolem je zůstat naživu a podávat informace. Až to splní, někdo další jim řekne, co dál. PeCně popořadě, opakoval si a doufal, že aspoň někdo ái, co se to vlastně děje... PENGUIN 8 Zdá se, že ten požár je nezničí,“ pronesl druhý pilot hořce. n
„Jo. Jak myslíš, že to zvládli? Hergot, ta loď měla vyletět do vzduchujenže nevyletěla.“ Dívali se, jak ve čtyřech vznášedlech odrazili od lodi další vojáci. Pilota nenapadlo, že mohl stiačkám které teď už mířily k Angliiprikázat, aby střílely po vznášedlech, a ne po té velké černé lodi. To jseš ale pekně blbej důstojnik, nadával si. Penguin 8 měl osmdesát sonobójí, čtyři protiponorková torpéda Mk-46 a několik dalších modemích zbraní, z nichž ani jednu nemohli proti tak jednoduchému terči, jako je tahle loď, vůbec použít. Ledaže by si hráli na kamikadze... pilot zavrtěl hlavou.
nJestli chceš do Skotska, máme paliva ještě na třicet minut, řekl letový inženýr. nFajn, naposled se podíváme na Keflavík. Vylezeme do osmnácti set. Tam by nás střely nemusely dostat.“
Nad pobřeží se dostali za dvě minuty. Ke stanovištím SOSUS a SIGINT naproti Hafniru se blížil jeden lebeď. Všimli si jen nepatrného pohybu na zemi, sloupu kouře z jedné budovy. Pilot o aktivitách SIGINT moc nevěděl, ale SOSUS, sonarový hlídací systém, byl primárním zdrojem informací pro odhalování terčů, na něž se zaměřovaly posádky letounů P-3C Orion. Toto stanoviště pokrývalo oblasti od Grónska po Island a od Islandu k Faerským ostrovům. Hlavní bariéra, která by mohla zajistit, aby se ruské ponorky nedostaly k obchodním cestám, se měla co nevidět rozpadnout. Super.
Za další minutu dorazili nad Keřavík. Z letiště nestihlo odletět sedm nebo osm letadel. Všechna hořela. Pilot dalekohledem prozkoumal ranveje a s hrůzou zjistil, že jsou bez větších poškození.
n
Taktiku, jste ve spojení se Sentry?“ K
nMůžete si s jedním přímo promluvit. Mluvte, máte tady Sentry Two. nSentry Two, tady Penguin 8, slyšíte mě? Přepínám.“
nRozumím, Penguine 8, tady vrchní dispečer. Vidíme vás nad Keflavíkem. Jak to tam vypadá?“
n
Na zemi vidím osm letadel, všechny jsou rozbitý a v plamenech. Střely ale nepoškodily, opakuju, nepoškodily přistávací plochu.
nVíte to jistě, osmičko?“
nPotvnuju. Všude kolem kvanta škod, ale v drahách nevidím žádný díry. Podzemní palivový nádrže vypadají nepoškozený, a zdá se, že nic nezasáhlo skladiště v Hakotstangaru. Nechali jsme našim kamarádům tři prdele letecky ,

ho benzinu a letiště. Ta základna moment. Věž zatím stojí. Kolem buda 17B vy velitelství vzdušných operací je spousta kouře... základna vypadá hodně poškozená, ale ty ranveje jsou na sto procent použitelný. Přepínám.“ nCo ta loď, na kterou jste stříleli?“
„Jeden kvalitní zásah, sledoval jsem střelu na vlastní oči, pak loď ještě pokropily dvě vaše patnáctky, ale to nestačí. Do přístavu to asi zvládne. Podle mě se pokusí dorazit do Reykjavíku, možná do Hafnar jórduru, kde vyloží náklad. Určitě veze spoustu věcí. Je to čtyřicetitisícová loď. Do dvou tří hodin bude v přístavu, pokud se nám nepovede sehnat někoho, kdo ji zlikviduje.“ nNa to nespoléhejte. Kolik máte benzinu?“ nMusíme hned do Stornoway. Moje kamery mají snímky tý oblasti i lodi. Víc asi udělat nemůžeme.“ nFajn, Penguine 8. Zkuste si najít nějaký místo k přistání. My to balíme za pár minut. Hodně štěstí. Konec.“ HAFNARFJRDUR, ISLAND Edwards zaparkoval u obchodního centra. U příjezdové cesty viděli několik lidí, z nichž většina se dívala směrem na západ ke Keřavíku. Probudil je hluk pár mil odtud, a oni se divili, co se to děje. Jsou na tom stejně jako my, říkal si Edwards. Naštěstí tady nikdo zjevně nebyl. Zamkl auto a bez přemýšlení si strčil klíče do kapsy. nKam teď, nadporučíku?“ zeptal se seržant Smith.
nUjasněme si pár věcí, seržante. Vy jste voják. Jakmile dostanete nějakej nápad, řekněte mi to, jasný?“
nDobře, pane, já si myslím, že bysme měli jít chvíli na východ, abysme se dostali mimo silnice a našli místo, kde byste mohl zapojit tu vaši vysílačku. A to šupem.“ Edwards se rozhlédl. Na ulicích nikdo nebyl, ale bylo by lepší dostat se do hor dříve, než si jich všimne někdo, kdo by o tom mohl později informovat. Přikývl a seržant určil jednoho z vojínů, aby je vedl. Sundali si helmy a přehodili si pušky přes rameno, aby vypadali co nejobyčejněji, ačkoli nikdo z nich nepochyboval, že je sleduje stovka očí. Lip už válka ani začít nemůže, napadlo ho. JUUUS FUČÍK iry jsou uhašeny, zaplať pánbůh!“ hlásil generál Andrejev. nNaše vybasice utrpělo značnou škodu, ale požáry jsou uhašeny!“ Když zahlédl va, jeho nadšení pohaslo. 7

Kapitán byl mrtvolně bledý. Jeden z lékařů mu ránu zavázal, ale Cherov měl určitě i vnitřní krvácení. Ze všech sil se snažil udržet na nohou nad mapou.
n
Změnit kurz na nulanulatři.K
U kormidla stál mladší důstojník. „Změnit kurz na nulanulatň, soudruhu kapitáne.K Musíte si lehnout, kapitáne,K řekl Andrejev jemně.
n K
nNejdřív musím dostat svou loď do přístavu
Fučřrc se hnal téměř přímo na sever, sevemí vítr a moře mu narážely do trupu, a voda dosahovala téměř až k ráně po střele. Kapitánův dřívější optimismus trochu ochabl. Některé svary po nárazu střely povolily, voda zaplavovala spodní nákladní palubu, ale pumpy to zatím zvládaly. Loď měla na souš dopravit dvacet tisíc tun nákladu. K
nKapitáne, měl byste se svěřit do rukou lékařů, naléhal Andrejev.
„Až budeme u cíle. Až bude náš poškozený levobok zajištěn, poslechnu vás. Řekněte vašim mužům, ať jsou v pohotovosti. Další úspěšný útok by nás mohl potopit. A vyřiďte jim, že odvedli dobrou práci. Rád s nimi znovu vypluji. USS PHARRIS n Kontakt, možná ponorka v poloze třipěttři,“ ohlásil muž u sonaru. Tak, a je to tady, pomyslel si Morris. Pharris byl v prvním úseku plavby od amerického pobřeží. Taktický vlečný sonar táhla fregata za sebou. Byli asi dvacet mil severně od konvoje, sto deset mil východně od pobřeží, právě minuli šelfovou linii a dostali se do skutečně hlubokých vod Lindenkohlova kaňonu. Dokonalý úkryt pro ponorku.
Ukažte mi, co máte,K přikázal důstojník protiponorkových operací n ASW. Morris zachovával klid a jen sledoval své muže při práci. Muž u sonaru ukázal na obrazovku. Byla na ní řada malých čísel, několik odstínů zelené na černém pozadí. Šest čar za sebou se lišilo od zbývajícího okolí. Pak se objevila sedmá. Skutečnost, že byly uspořádány vertikálně, znamenala, že hluk vychází z konstantní polohy od ponorky, mírně na severozápad. Až dosud znali jen směr možného zdroje hluku. Nedařilo se jim zjistit vzdálenost ani určit, zda se skutečně jedná o ponorku, rybářskou loď s příliš hlučným motorem nebo jen nějaký vodní hluk. Zdroj signálu se minutu neobjevoval a potom se vrátil. Pak jej zachytili znov h teploměru. Každe , Morris a důstojník ASW pozorovali údaje hloubko é o
dvě hodiny spouštěli přístroj, který při sestupu k hladině měřil teplov ly na a hlásil ji na loď dokud ho neodřízli a neklesl až na dno. Údaje ukaz nepravidelnou linku. Teplota vody klesala s hloubkou, ale nestejnoměrn.
K j
nMohlo by to být cokoli, řekl důsto ník tiše. on
„To jistě,“ přikývl kapitán. Vrátil se k obrazovce sonaru. Ten bod tam stále byl. Jeho poloha se už asi devět minut takřka neměnila. Jenže jak je to daleko? Voda je pro přenos zvuku dobré médium, mnohem lepší než vzduch, ale má své vlastní zákonitosti. Třicet metrů přímo pod Pharrisem se nacházelo nrozhraníK, poměmě radikální změna teploty vody. Rozhraní, podobně jako skleněná tabule, umožňovalo proniknout určitým zvukům, ale většinu jich odráželo zpět. Část setrvá pod ním a svou energii si udrží po obrovské vzdálenosti. Zdroj hluku, který právě sledovali, se mohl nacházet pět, ale i padesát mil od nich. Jak ho sledovali, stopa se začala stáčet trochu doleva, což znamenalo, že oni jedou na východ od zdroje... nebo on jede na západ od nich. Mohlo tedy jít i o ponorku, která se v rámci útočného manévru snaží proklouznout za svůj terč. Morris odešel dopředu k mapě. „Jestli je to terč, pak tipuju, že je hodně daleko,K řekl kormidelní poddůstojník tiše. Bylo až s podivem, jak tiše lidé hovoří během protiponorkových cvičení, říkal si Morris. Jako by ponorka mohla jejich hlasy zachytit. nPane,K řekl důstojník ASW po chvíli. „Vzhledem k takřka nulové změně polohy musí být kontakt dobrých patnáct mil od nás. To znamená, že jde nejspíš o hodně hlučný zdroj, je možná moc daleko, aby šlo o bezprostřední hrozbu. Pokud jde o jadernou ponorku, po kratší rychlé jízdě bychom ji mohli křížově zaměřit.K Morris se podíval do bojového centra. Jeho fregata teď plula rychlostí čtyř uzlů. Zved1 telefon. nMůstku, bojové centrum.K nMůstek, rozumím. U telefonu výkonný důstojník.K

„Joe, pět minut poplujeme rychlostí dvaceti uzlů. Zkusíme křížově zaměřit jeden terč.K „Rozkaz, kapitáne.K O minutu později Morris pocítil změnu v pohybu své lodi, její motory vezly fregatu ze všech sil metr a půl vysokými vlnami. Chvíli přemýšlel a litoval, že jeho loď nemá jeden z těch cidivějších sonarů 2X, které se montují do rychlých fregat třídy Perry. Dalo se očekávat, že půjde o dlouhých pět minut, ale protiponorkové operace vyžadovaly trpělivost. Snížili výkon, a jakmile loď zpomalila, vzorec na obrazovce sonaru se změnil od náhodného proudového hluku v náhodný hluk okolí, tedy něco, co lze mnohem snáze zachytit než analyzovat. Kapitán, důstojník ASW a operátor sonaru pět minut nespouštěli z obrazovky oči. Ten neznámý zvuk se neobjevil. Při mírovém cvičení by zvítězil názor, že jde o čistou anomálii, vodou generovaný hluk, který zmizel stejně nepředvídatelně, jako se objevil, ožná menší vír, který vystoupal až na hladinu. Jenže v tuto chvíli mohlo ít vše, co zachytí, rudou hvězdu a periskop. Moje první dilema, říkal si Morris. Kdyby se to pokusil prozkoumat tím, že vyslal vlastní helikoptéru nebo jeden z hlídkových letounů Orion, risko s
val by, že je pošle za něčím, co vůbec neexistuje, navíc mimo oblast, kde se mohl skrývat skutečný kontakt. Morris si občas říkal, jestli by kapitáni neměli fasovat mince s nápisy ANO a NE na každé ze stran, mohlo by se tomu říkat „digitální rozhodovací generátor“, tím by se vyhovělo i námořnické módě pojmenovávat všechno názvy připomínající elektroniku.
n
Máme nějaký důvod domnívat se, že je to skutečná hrozba? zeptal se důstojníka ASW. „ j p ý ,1 y , P „Ne, pane. Důsto ník už řem šlel estli b lo dobře že na to ka itána vůbec upozornil. „Teď ne.“ Tak dobře. Není to naposled.“
CESTY KONČÍ / CESTY ZAČÍNAJÍ 9 F12 MAFNARFJRDUR, ISLAND Edwards s radostí zjistil, že seržant Smith je u svého družstva úředníkem, což znamenalo, že nosí svému veliteli mapy. Méně by ho už potěšilo, kdyby se dozvěděl, co si Smith myslí o jejich počínání a o vůdci této skupiny. Úředník družstva měl u sebe mít i sekyru, ale jelikož Island je téměř bez stromů, nechával ji stále v budově velitelství; v této chvíli z ní možná zbyla už jen ohořelá kovová část. Mlčky šli na východ, do očí je bodalo nízké slunce. Urazili už dva kilometry přes lávové pole, jež vypovídalo o sopečném původu Islandu. Šli rychle, nezastavovali se na odpočinek. Moře měli za zády, a dokud bylo na dohled, muži z pobřeží je mohli zahlédnout. Každý obláček prachu, který svými podrážkami zvířili, jim dělal starosti, a vojín Garcia, který jejich skupinu uzavíral, se vždy otočil a o několik kroků se vrátil, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Ostatní se dívali před sebe, do stran i nahoru. Nepochybovali, že Rusové s sebou nezapomněli přivézt jednu nebo dvě helikoptéry. Jen máloco dokáže člověka obnažit tak jako letoun plný zvědavých očí.

Zdejší krajina byla takřka úplně holá. Tu a tam se skalisky prodralo pár trsů trávy, ale terén byl z velké části pustý jako povrch Měsíce z téhož důvodu trénovaly posádky Elpolla kdesi na Islandu, vybavoval si Edwards. Mírné přízemní větry se zvedaly po úpatích hor, kam stoupali, a do vzduchu se zvedal y drobné obláčky prachu, které Edwardse nutily čas od času kýchnout. Přemýšlel, co udělají, až jim dojdou zásoby. Tady nešlo přežít z toho, co člověku dá příroda. Byl na Islandu jen několik měsíců a ještě neměl čas projet se P o venkově. Překračuj jeden most po druhém, říkal si Edwards. Všude se lidi nějak živi. Nehde tu musi býtJarmy, a ty najdeme na mapě.
„Helikoptéra!“ zvolal Garcia.
Edwards musel uznat, že vojín má skvělý zrak. Ještě helikoptéru neslyšeli, ale na obzoru už vidět byla, blížila se od moře.
Všichni k zemi. Půjčte mi ten dalekohled, seržante. Edwards natáhl ruku a posadil se. Smith si k němu přisedl s dalekohledem u očí.
p p ,P , P
„Je to do ravní heliko téra ane řekl a odal dalekohled Edwardsovi.
„Nezbývá mi než vám věřit, odpověděl Edwards. Zahlédl obrys helikopté , P řibližně čtyři a půl kilometru od nich, mířila na jihovýchod , P .J j j k Hafnar Orduru. „Vypadá to že míří k řístavišti asně. Při eli lodí. Chtě í s ní do přístavu a nejdřív potřebují zajistit kotviště.
To dává smysl,u přikývl seržant Smith.
„
Edwards sledoval helikoptéru, dokud nezmizela za nějakými budovami. Q necelou minutu později už byla znovu ve vzduchu a vracela se na severo zá ad. Pozorně se podíval na horizont.
„
Tamhleto vypadá jako loď.“ JULIUS FUČK Cherov přešel dozadu k mapě s lékařem po boku. Jejich čerpadla si zatím dokázala s ronikající vodou poradit. Fuči byl teď na přídi o půl metru pod čarou ponó . U dna podpalubí rozestavila posádka požární stříkačky, aby umpovaly další litry a stříkaly je do moře otvorem po americké střele. p lékař ho sledoval na každém kroku. Generál kapi Slabě se usmál. Vojenský tána přemluvil téměř s pistolí v ruce, aby umožnil lékaři dát mu láhev plaz a trochu morfia. Za to druhé byl vděčný, bolest sice nezmizela, ale nebymy la tak silná. Ta láhev s plazmou mu ale připadala hrozně otravná, lékař ji držel ve vzduchu a procházel s ní po kormidelně. Cherov si však uvědomoval, že je to nutné. Chtěl zůstat naživu ještě několik hodin a kdoví, pomyslel si, jestli je chirurg praporu šikovný, třeba to i přežiju...
řed sebou důležitější úkoly. Prostudoval mapy tohoto přístaw
P ale jin kať ještě nikdy nebyl. Neměl žádného pilota. Nebudou tu žádne remorkéry a ty malé čluny na palubě nebude možno pro navedení do přístavu použít.
g4
Helikoptéra se vrátila ze svého prvního obletu a kroužila nad lodí. Byl zázrak, že vůbec vzlétla, říkal si kapitán, když tu druhou, jež stála těsně vedle ní, roztrhaly kulky ze stíhaček. Technikům se podařilo oheň poměrně rychle uhasit a

ochránit druhou helikoptéru vodní stěnou. Bylo potřeba několik drobnějších oprav, v kovových plátech se objevilo několik děr, ale vzlétla a teď se vznášela těsně za nadstavbou a pomalu a neobratně dosedla v tom zvířeném vzduchu na palubu. „Jak se cítíte, kapitáne?“ zeptal se generál. „Jak vypadám?“ Kapitánův statečný úsměv generála k úsměvu nevyprovokoval. Generál si uvědomoval, že by měl kapitána třeba odvléct na chirurgickou pohotovost, ale kdo by pak zajel s lodí do přístavu? Kapitán Cherov mu umíral před očima. Potvrdil to i lékař. Vnitřní krvácení. Plazma a obvazy to nemohou zachránit. „Zajistili vaši muži své cíle?“ „Hlásí mi, že na letecké základně se ještě trochu bojuje, ale brzy to budou mít pod kontrolou. První tým u hlavního přístaviště hlásí, že tam nikdo není. Bude to v pořádku, kapitáne. Měl byste si trochu odpočinout.“ Cherov zavrtěl hlavou jako opilý. „Brzy na to dojde. Ještě patnáct kilometrů. Ženeme se tam moc rychle. Američani by na nás ještě mohli poslat nějaké letadlo. Musíme se před polednem dostat do přístavu a vyložit náš náklad. Už jsem ztratil příliš mnoho mužů, abychom si mohli dovolit neúspěch.“ HAFNARFJRDUR, ISLAND „Tohle musíme nahlásit,“ řekl Edwards tiše. Setřásl ze zad batoh a otevřel ho. Už viděl, jak jeden muž vysílačku zkoušel, a všiml si, že po straně jsou vytištěné instrukce. Šest dílů antény bylo možno připevnit k rukojeti pistole. Pak zapojil sluchátka a zapnul vysílačku. Měl namířit anténu na družici nad třicátým poledníkem, ale neměl u sebe kompas, aby zjistil, kde to je. Smith rozložil mapu a v požadovaném směru našel nějakou krajinnou nerovnost. Edwards k ní namířil anténu a pomalu s ní mával k obloze, dokud nenašel vlnu komunikační družice. „Fajn.“ Edwards natočil volič frekvencí na předvolený kanál a přepnul páčku na ‚Přenos. „Poslouchejte mě, tady nadporučík Mike Edwards z amerického letectva, ‚p hlásím se z Islandu rosím ohlaste se, přepínám. Nic se nestalo. Edwards si znovu přečetl návod, aby se ujistil, zda udělal všechno správně, a třikrát odeslal tutéž zprávu. „Muži na téhle síti, prosím, identifikujte se, přepínám,“ ozval se konečně nějaký hlas. „Nadporučík Michael D. Edwards z amerického letectva, pořadové číslo 328-61-4030. Jsem meteorologickým důstojníkem u 57. stíhací perutě v Ke;avíku. Kdo jste? Přepínám.“
165

„Jestli to nevíš, člověče, na týhle síti nemáš co dělat. Vypadni, potřebujeme to pro oficiální přenos,“ odpověděl hlas chladně. Edwards několik vteřin zíral na vysílačku, cloumal jím vztek a nakonec vybuchl.
Poslouchej, ty blbečku! Člověk, kterej ví, jak s touhle zatracenou vysílač n kou pracovat, je mrtvej, a kromě mě nikoho nemáte. Základna v Keflavíku byla před několika hodinama napadená ruskýma leteckýma a pozemníma silama. Celá oblast se hemží banditama, do přístavu Hafnarfjrdur právě přijíždí loď, a ty si budeš hrát se slovíčkama! Musíš to se mnou vydržet! Přepínám.“ Rozumím. Vydržte. Musíme ověřit, kdo jste.“ Ani stopa po omluvě.
n
, P, Y g j ki) Y ,
„Hergot chla e tahle sílačka fun u e na bater . Mám e bít než se ti povede otevřít skříň se složkama?“
Ve sluchátkách se ozval nový hlas. nEdwardsi, tady vyšší komunikační důstojník. Zmizte z éteru. Mohli by vás podle toho najít. Ověříme si vás a za třicet minut se ozveme. Rozumíte? Přepínám.“
To už znělo rozumněji. Nadporučík se podíval na hodinky. nRozumím. Ozvete se za třicet minut. Konec.“ Edwards vypnul vysílačku. nTak jdeme. Nevěděl jsem, že by nás mohli podle toho vystopovat.“ Dobré bylo, že vysílačku složili za necelé dvě minuty a hned mohli pokračovat v cestě.
Seržante, navrhuju zamířit k tomuhle Vrchu 152. Odtamtud bychom měli
n a
vidět poměrně dobře a cestou tam je voda.
„To je ale horká voda, pane, plná síry. Pít to svinstvo se hrubě nedoporu čuje, pane, jestli víte, co myslím. „
„Tak jdeme.“ Edwards vyrazil pomalým klusem na cestu. Jednou jako chla pec ohlásil požár. Tenkrát mu věřili. Proč ne teď? JULIUS FUČÍIC Cherov věděl, že dokončuje práci, kterou Američané začali. Vjet s lodí do přístavu rychlostí osmnácti uzlů bylo víc než neuvážené. Dno zde bylo kamenité, nikoli bahnité, a při dosednutí na dno by mohl svou loď snadno roztrhnout. Ale dalšího leteckého útoku se obával ještě víc, nepochyboval, že letka amerických stíhaček se sem už řítí, obtěžkána střelami a bombami, které by ho připravily o úspěch při nejdůležitější misi jeho života.
„
Primo!“ zvolal.
, P j
nKormidlo přímo otvrdil eho rozkaz kormidelník. 1 následky zra Před pár minutami se dozvěděl, že první důstojník zemře na nění, jež utrpěl při prvním přeletu stíhaček. Jeho nejlepší kormidelník zemřel v bolestech přímo před jeho očima stejně jako mnoho zkušených členů posádky. Zbyl mu jen jediný muž, který měl tolik znalostbí, dab lúď ť P dl správným směrem. Ale přístav už byl na dohled a kapitán u e hat na námořníkovy oči.
nZpomalit na poloviční chod,“ rozkázal. Kormidelník předal rozkaz telegrafem do strojovny. nKormidlo zcela vpravo.“ Díval se, jak se příď lodi pomalu stáčí doprava. Stál uprostřed můstku, pečlivě nasměrovával svou loď podle přístavu. Neměl k dispozici nikoho zkušeného, kdo by dokázal vázat připevňovací lana. Přemýšlel, jestli se to vojákům podaří.
Loď narazila na dno. Cherov byl mrštěn na podlahu, a hlasitě nadával jednak bolestí, jednak vzteky. Neodhadl správně příjezd. Fučik se otřásal, jak drhl o skalnaté dno. Cherov neměl čas sledovat mapu. Až nastane odliv, silné vířivé proudy v přístavu učiní z přistání neproveditelnou noční můru.
nKormidlo otočit.“ O minutu později loď opět normálně plula. Kapitán ignoroval poplašná hlášení o zaplavování trupu vodou, která se na něj valila ze všech stran. Trup byl děravý, povolené svary se možná ještě více roztrhly. Co dělat. Od přistávacího mola je dělilo pouhých tisíc metrů. Bylo to velké molo z hrubých kamenů. nKormidlo rovně. Stroje zastavit.“ Loď plula příliš rychle, aby mohla zastavit. Vojáci v přístavu to pochopili a pomalu ustupovali od kraje v obavě, že až loď narazí, molo by se mohlo prolomit. Cherov sarkasticky zabručel. Tolik tedy k upevňování lan. Osm set metrů.

n
Plnou parou vzad.“
Šest set metrů. Celý trup lodi se otřásal, jak se ji motory snažily zpomalit. Mířila do kotviště v třicetistupňovém úhlu a rychlostí osmi uzlů. Cherov přešel k megafonu vedoucímu do strojovny. nNa můj povel vypnout motory, vytáhnout páku manuálního hasicího zařízení a opustit prostory strojovny.“
n
Co to děláte?“ zeptal se generál.
n
Nemůžeme přirazit k molu,“ odpověděl Cherov prostě. nVaši vojáci neumějí ukotvit loď lany a mnoho mých námořníků je mrtvých.“ Kotviště, které Cherov zvolil, bylo přesně o půl metru mělčí než ponor jeho lodi. Vrátil se k megafonu. nTeď, soudruzi!“ Vrchní inženýr předal rozkazy. Vrchní strojník vypnul dieselové motory a odběhl k únikovému žebříku. Inženýr spustil páku pohotovostního protipožárního systému a následoval ho, nejdříve však spočítal muže, zda dole nikdo nezůstal. Kormidlo zcela vpravo!“
n
O minutu později narazila příď Julia Fučika do mola rychlostí pěti uzlů. Zkroutila se, jako by byla z papíru, a celá loď se stočila vpravo, v záplavě oranžových jisker narazila bokem do kamenů. Nárazem se rozevřelo dno lodi na pravoboku. Spodní paluby se okamžitě zaplavily a loď rychle klesla na dno kanálu necelý metr pod plochým dnem lodi. Julius Fučik už nikdy nevyPluje. Svůj úkol však splnil. 1B7

Cherov mávl na generála. nMí muži vypustí z trupu oba malé remorkéry. Řekněte jim, ať vytáhnou dva čluny a nastaví je mezi trup a konec mola. Mí muži vám ukáží, jak zajistit čluny proti odplutí. Pak s vaším ženijním vybavením navezte vozy z výtahu na čluny a ze člunů na molo.
”
To hravě zvládneme. Teď, soudruhu kapitáne, musíte k lékaři. Nesnesu další odklad.K Generál mávl na lékaře a společně oba pomohli kapitánovi sejít dolů. Třeba ještě není pozdě. VRCH I D2. ISLAND Tak už jste se dohodli, kdo jsem?K zeptal se Edwards netrpělivě. Další nepřín emností bylo čtvrtvteřinové zpoždění při přenosu signál na družici a z ní. nAno. Jenže jak můžeme vědět, že jste to opravdu vy. Důstojník držel v ruce telexovou zprávu potvrzující, že jistý nadporučík Michaels D. Edwards opravdu slouží u 57. stíhací perutě jako meteorolog, což byla informace, která se mohla Rusům dostat do rukou ještě před útokem.
Poslouchej, ty tupče, sedím tady na Vrchu 152 východně od
n Hafnar jrduru, jasný? Kolem lítá ruská helikoptéra a do přístavu právě dorazila nějaká obrovská loď. Je to moc daleko, takže vlajku nevidím, ale pochybuju, že ta kráva připlula z New Yorku. Rusové provedli invazi na tuhle kupu šutrů. Keřavík rozmlátili napadrť a všude kolem jsou jeich vojáci.K
n
Řekněte mi něco o té lodi.K
Edwards si přiložil dalekohled k očím. „Černej trup, bílá nadstavba. Vel písmena na boku. Přečíst to neumím. NěcoLines. První slovo začíná na L. Je to velká dopravní loď. Nějakej remorkér právě táhne jeden z člunů.K
Viděli jste nějaké ruské vojáky?K
n
Edwards se odmlčel. nNe. Akorát jsem slyšel hlášení mariňáků přes vysílač ku v Keřavíku. Říkali, že to nezvládají. Od tý doby jsme je neslyšeli. V pří stavu vidím nějaký lidi, ale nevím, co jsou zač.K
rozkoumáme to. Prozatím navrhuju, abyste si našli vhodný místo, nFajn, p schovali se tam a nikam nevolali. Když se s vámi budeme muset spojit, bude vysílat každou celou sudou hodinu. Když se s námi budete chtít spojit,
me
budeme tady. Rozumíte?K K
Rozumím. Konec.K Edwards vypnul vysi ačku. nNemůžu tomu uvěřit. n ,K poznamenal Smith. „Proč by oni Nikdo neví, co se děje, nadporučíku
n K
měli? My to taky nevíme. b mě ti blbci poslechli,
To máte pravdu.“ Edwards sbalil vysílačku. nKdy y
n
za dvě hodiny by sem poslali několik stíhacích bombardérů, ytak voa mašírovaly. Hergot, to je ale loď. Kolik materiálu se do něče o dá nacpat?K
K
nSpousta, odpověděl Smith tiše.
nMyslíte, že se pokusí dostat na břeh další
,
nTo si pište, pane. Keflavík nemohli napadnout s ničím tak velkým tipuju tak prapor, víc ne. Tohleto je pěkně velkej ostrov. Na jeho udržení budou potřebovat mnohem víc lidí. Já jsem ale jenom blbej seržant, že jo.K
HAFNARFJRDUR, IBLAND Generál se konečně mohl pustit do práce. Prvním důležitým činem bylo nastoupit do jediné funkční helikoptéry, která teď měla základnu v přístavu. Její piloti s radostí sledovali, jak loď ztroskotala u mola. Generál zanechal v přístavu střeleckou rotu, další poslal na letiště do Reykjavíku a poslední z nich nechal dohlédnout na vykládku vybavení divize z lodi. Sám odletěl do Keflavíku obhlédnout situaci. Většinu požárů se dosud nepodařilo uhasit. Zásoby leteckého benzinu nejblíže u základny hořely, ale hlavní nádrže o pět kilometrů dále zůstaly nedotčeny,

a jak viděl, už je střežilo jedno bojové vozidlo pěchoty a několik mužů. Velitel útočného pluku se s ním sešel na jedné z nepoškozených ranvejí. „Keflavická letecká základna je zajištěna, soudruhu generále!K hlásil. „Jak to šlo?K nNesnadno. Američané byli nekoordinovaní jedna ze střel zasáhla jejich velicí $středisko ale nevzdali se jen tak. Máme devatenáct mrtvých a třiačtyřicet zraněných. Zajistili jsme většinu námořníků a členů dalších bezpečnostních jednotek, a další vězně stále počítáme.K nKolik ozbrojených vojáků uniklo?“ n0 žádných nevíme. Zatím je sice příliš brzy, ale někteří z nich určitě přiš1i o život při požárech.K Plukovník mávl na zničená kasárna na východě. „Jak je na tom loď? Slyšel jsem, že byla zasažena střelou.K „A ještě po nás pálily americké stíhačky. Loď je teď v přístavu a náklad se právě vykládá. Můžeme použít toto letiště? Rád bych K
n
Máme tady hlášení.K Plukovníkův komunikační operátor mu podal sluchátko. Plukovník hovořil asi minutu. Pětičlenná skupina leteckého personálu doprovodila druhou vlnu a právě prohledávala základnu. nSoudruhu generále, radarové a vysílací systémy na základně jsou zničeny. Ranveje jsou zasypány sutí a nějakou dobu prý bude trvat, než se to uklidí. Na dvou místech došlo k porušení potrubí s benzinem. Naštěstí se nevzňalo. Prozatím budeme muset převážet palivo letištními nákladními vozy. Zřejmě jsou všechny neporušené... Doporučuje se, aby letadla létala do Reykjavíku. Je to tam už bezpečné?K nAno, a nedotčené. Je možné získat nějakou informaci z těch amerických letadel?K nBohužel ne, soudruhu. Letadla byla střelami silně poškozena. Ta, která se nevzňala sama od sebe, zapálily jejich posádky. Jak jsem říkal, bránili se ze všech $II.K I B9

„Dobře. Zbytek našich dvou praporů pošlu s vašimi přístroji, jakmile to tu zorganizujeme. V přístavu budu zatím potřebovat třetinu mužů. Rozestavte hlídky. Začněte s úklidem, to letiště musíme zprovoznit co nejdříve. Shromážděte zajatce, a ať se připraví na přesun. Pošleme je letadlem pryč dnes v noci. Je třeba s nimi řádně zacházet.“ Jeho rozkazy v této věci byly velmi striktní. Zajatci jsou cenní. „Jak říkáte, soudruhu generále. A sežeňte mi prosím nějaké techniky, abychom spravili to potnzbí.“ „Dobrá práce, Nikolaji Gennadijeviči!“
Generál odběhl zpět ke své helikoptéře. Pouze devatenáct mrtvých. Očekával mnohem větší počet. Naštěstí se podařilo zlikvidovat velicí středisko. Když se jeho helikoptéra vrátila do přístavu, náklad už vyjížděl ven. Čluny měly v trupech nakládací dveře, vypadaly jako zmenšeniny vyloďovacích plavidel, a díky nim mohly vozy vyjet přímo na břeh. Jednotky se už organizovaly v přístavu a přilehlém okolí. Jeho štábní důstojníci měli věci plně pod kontrolou. Až dosud byla operace Polární záře jedním velkým úspěchem. Když helikoptéra přistála, hadicí nataženou z lodi dočerpala palivo. Generál došel k operačnímu důstojníkovi.
„Reykjavické letiště je rovněž bezpečné, soudruhu generále, a jsou tam nepoškozené zásoby paliva. Přejete si, abychom letadla posílali tam?
Generál už o tom přemýšlel. Letiště v Reykjavíku bylo malé, ale nechtěl čekat, až bude keflavické čisté a nechat své posily zahálet tak dlouho. „Ano. Pošlete velitelství kódovanou zprávu: Ať okamžitě začne letecký most.“ VRCH I52, ISLAND „Tanky,“ řekl Garcia s dalekohledem. „Jsou jich kvanta, všechny s rudejma hvězdama. Jedou na západ po silnici 41. To by je mělo přesvědčit, pane.
Edwards si vzal polní dalekohled. Tanky viděl, ale hvězdy ne. „Co je to za typ? Nevypadá to jako opravdový tanky.“ , Teď si vzal dalekohled Smith. „To jsou BMP možná BMD. Je to bojovy vozidlo pěchoty. Vejde se do něj četa mužů a dělo ráže 73 milimetrů. Jsou to Rusové, nadporučíku, to je jistý. Vidím jich jedenáct, za nima je možná dvacet nákladňáků s vojákama.“ Edwards znovu rozložil svou vysílačku. Garcia měl pravdu. Tahle informa ce je zaujala. , 1
K
„Fajn, Edwardsi kdo e tam s vámi
Edwards nadiktoval jména svých společníků. „Spakovali jsme se, než s Rusové dostali na základnu.“ „Kde jste teď?“ bNa Vrchu 152, čtyři kilometry východně od Hafnar jórduru. Vidíme až do přístavu. Na západ směrem ke Keflavíku jedou ruský vozy a nějaký nákladňá]y těžko říct, co je to za typ směřujou na severovýchod k Reykjavíku po dálnici 41. Poslouchejte, jestli se vám podaří dostat do vzduchu pár aardvarků, možná by se povedlo tu loď zlikvidovat, než vyložej úplně všechno „ , naléhal nadporučík. „Je mi líto, ale aardvarky mají teď celkem napilno, hochu. Pokud vám to nikdo neřekl, v Německu začala válka. Před deseti hodinama začala tretí světová válka. Pokoušíme se nad vás navést špionážní letadlo, ale může to chvíli trvat. Nikdo zatím taky nerozhodl, co s váma bude. Prozatím je to všech „To je prdel,“ odpověděl Edwards a rozhlédl se po mužích kolem sebe. Fajn, Edwardsi, používejte svou hlavu, vyhýbejte se kontaktům s nepřítelem. Jestli tomu dobře rozumím, jste jediní spřátelení vojáci, kteří tam zůstali. Zdá se, že od vás budeme chtít další hlášení. Dívejte se a hlaste. Neplýtvejte bateriemi. Postupujte klidně a mazaně. Pomoc určitě přijede, ale může to chvíli trvat. Hlavně tam vydržte. Můžete se s náma spojit každou sudou hodinu. Máte dobrý hodinky?“ My se zatim pokusime zjistil, jestli jsi ppravdu ten, kdo řiáš, pomyslel si důstojník, a jestli nemáš u hlavy pistoli. „Máme. Jsou nastavený na velitelskej čas. Ozveme se. Konec.“ „Další tanky,“ řekl Smith. „Ježíši, na tý lodi je pěkně živo!“ RFJRDUR, ISLAND enerál nemohl uvěřit, že všechno dopadlo tak dobře. Když viděl blížicí se elu, byl si jist, že jejich operace ztroskotá. Teď už ale třetina vozů sjela lodi a zamířila na své místo. Dále potřeboval, aby za ním dojel zbytek divi:. Pak další helikoptéry. Prozatím měl kolem sebe tisíce Islanďanů, na jejichž ojenectví se nemohl spolehnout. Z protější strany přístavu je sledovalo ěkolik zarytých obličejů, takže už poslal četu mužů, aby je zahnali. Kolik dí už zvedlo telefony? Je telefonní ústředna na základně stále funkční? Je ožné, že volají do Spojených států a informují je, co se stalo na Islandu? olik starostí. „Soudruhu generále, letecký most už funguje. První letoun s doprovodnýů stíhačkami odstartoval před deseti minutami. Měly by dorazit za čtyři odiny,“ hlásil důstojník. ; Čtyři hodiny.“ Generál se z kapitánského můstku lodi podíval k nebi. Za b i dlouho Američané zareagují a pošlou sem peruť stíhacích bombardérů? ávl na svého operačního důstojníka. Na molu je zbytečně moc vozů. Jakmile se zformují čety, odvezte je na h stanoviště. Nemá smysl čekat na celé roty. Co letiště v Reykjavíku?“ 1J1

„Máme tam jedno družstvo střelců, další tam dorazí za dvacet minut. Žádný odpor. Všichni řídící civilního letového provozu jsou pod kontrolou. Hlídka v ulicích Reykjavíku hlásí malý provoz na ulicích. Lidé na naší ambasádě hlásí, že vládní rozhlas lidem doporučil, aby zůstali doma, a zatím se zdá, že skoro všichni poslechli.“ Řekněte hlídce, ať obsadí hlavní telefonní ústřednu. Rozhlasové i televiznístanice můžou nechat na pokoji, ale hlavní je obsadit telefonní ústřednu!“ Otočil se, když k houfu lidí na konci přístavu dorazila skupina výsadkářů. Odhadoval, že je tam asi třicet lidí. Osm vojáků se po sestoupení z vozu pohybovalo velmi rychle, zbraně připravené. Jeden muž došel k vojákům a zuřivě gestikuloval. Zastřelili ho. Zbytek davu utekl.
Generál se rozzuřil. „Zjistěte, kdo to udělal!“ USS CHICAGO Po krátké návštěvě toalety se McCafferty vrátil do útočného centra. Káva člověka vždy udrží v bdělosti, pomyslel si, ať už za to může kofein nebo neustále plný měchýř. Situace už nebyla tak růžová. Ten génius, který se rozhodl vyhnat americké ponorky z Barentsova moře v obavě z vyprovokování „incidentu“, krásně uvolnil Rusům cestu. Akorát včas, aby mohla začít válka, zlobil se kapitán; už zapomněl, že zpočátku se ta myšlenka nezdála tak špatná. Kdyby se drželi původního plánu, mohl se mu podařit průnik mezi vojska sovětského námořnictva. Místo toho někdo zpanikařil nad rozmístěním sovětských ponorek s balistickými střelami a zatím to vypadalo tak, že nikdo nemohl udělat nic moc. Sovětské ponorky, které se vyřítily z Kolského fordu, nesměřovaly do Norského moře, jak se očekávalo. Jeho dálkový sonar hlásil možné výskyty ponorek mířících na západ severně od nich, ale ty pak zmizely. Takže, říkal si, Rusové posi?aji svoje ponorky Dánským průlivem? Dz?y linii SOSUS mezi Islandem a Grónskem ziskala tato představa na přitažlivosti.
Chicago plulo sto padesát metrů od 69. rovnoběžky, asi sto mil západně od skalnatého pobřeží Norska. Norské naftové ponorky pluly vedle nich a střežily vlastní pobřeží. McCafferty to chápal, ale nelíbilo se mu to.
Zatím se nepodařilo skoro nic, a to McCaffertyho trápilo. Dalo se to sice čekat, ale nedokázal ten dojem potlačit. Mohl se spolehnout na svůj vý Věděl, co jeho ponorka udělá, a měl poměrně přesnou představu o tom, o svedou ruské ponorky. Měl větší schopnosti, ale Rusové mohli mít štěstí. Byla válka. Odlišné prostředí do kterého už nezasahují soudci a pravidla.
, §§§Chyby se už nedozví ve formě písemného pokárání velitele flotily. A štěstě na zatím podle všeho přála spíše druhé straně. Rozhlédl se po svých mužích. Určitě se jim hlavami honí tytéž myšlenky tím si byl jist, ale všichni jsou na něm závislí. Posádka jeho ponorky byla i a oo prodloužením jeho vlastní mysli. On byl ústředním ovládačem celé tělesné enůty známé jako ponorka Chicago, a ta ohromná zodpovědnost ho poprvé překvapila. Kdyby to pokazil, všichni tihle muži by zemřeli. A on s nimis vědomím, že selhal. Takhle nesmiš přemýšlet, říkal si kapitán, jinak tě to úplně pohlti. Je lepši bojová situace, v níž Ize přemýsZeni zredukovat na řešeni okamžitých problémů. Podíval se na hodiny. Dobře. „Vystoupit do hloubky na periskop,“ rozkázal. „Je čas přihlásit se o rozkazy a zároveň se trochu rozhlédneme, ať víme, co se děje.“ To nebylo jen tak. Ponorka pomalu a opatrně stoupala, zároveň se otáčela, aby sonarem zjistila, zda nablízku není nějaká loď. „Vysunout ESM.“ Jeden z techniků stiskl knoflík, aby vysunul stěžeň širokopásmového přijí mače. Obrazovka se okamžitě rozsvítila. „Několik elektronických zdrojů, pane. Tři průzkumné sítě v pásmu J, ; spousta dalších věcí. Plno přenosů VHF a UHF. Nahráváme to.“ To sedi, říkal si McCafferty. Šance, že ly nás tady ale nedo zachytil, je poměrně . „Vysunout periskop.“ Kapitán namířil čočky periskopu vzhůru, aby zjistil, zda nad nimi nelétá nějaké letadlo, a rychle se rozhlédl kolem dokola. Upoutalo ho něco zvlášt:ního, a musel znovu zaostřit, aby zjistil, co to je. i. ,pni ne dvě stě metrů od nich zahlédl zelený kouřový signál. McCafferty se ;amračil a znovu otočil periskopem dozadu. Z mlhy vystupoval vícemotoro;vý letoun a letěl přímo na ně. Kapitán zvedl ruku a roztočil kolo na stahování periskopu. „Okumžitě klesuout! Plnou parou vpřed! Změna hloubky na dvě stě čtyřicet metrů!“ Kde se tu llZaIÍ ? Motory se daly ihned do pohybu. Rozkazy přiměly muže u řídicích pák vychýlit své přístroje až na samu mez. Torpédo ve vodě na pravoboku!“ vykřikl muž od sonaru. b
McCafferty neváhal. „Kormidlo doleva
!
„Kormidlo doleva, rozumím!“ Dosáhli rychlosti deseti uzlů a stále zrych ovali. Hloubka více než třicet metrů. Poloha torpéda jednasedmpět. Hledá nás. Ještě nás nezaměřilo.“ Vypustit hlukovou návnadu.“ Jedenadvacet metrů za řídicí místností byl do vody odpálen dvanácticenti etrový válec. Okamžitě začal vydávat zvuky, jež by mohly torpédo zmást. bHluková návnada vypuštěna!“ Kormidlo o patnáct stupňů doprava.“ McCafferty už byl klidnější. Tuhle znal. „Nový kurz jednajednanula. Sonare, chci znát skutečnou polohu _ ho torpéda.“ „Rozumím. Poloha torpéda dvanulašest, blíží se od levoboku na pravobok. 193

Chicago překonalo hloubku šedesáti metrů. Ponorka plula v dvacetistupňovém sklonu. Muži u ponorových lišt a technici byli ve svých sedadlech připásáni. Důstojníci a pár dalších, kteří museli pobíhat kolem, se drželi zábradlí a úchytek, aby nespadli.
H
Veliteli, sonar. To torpédo zřejmě opisuje kruhovou dráhu. Teď pluje z pravoboku na levobok, poloha jednasedmpět. Pořád se rozhlíží, ale nejspíš nás nemá. K
Dobře. Pokračujte v těch hlášeních.K McCafferty přešel dozadu k mapě. H „ „Zdá se, že se jim to nevyvedlo.
Možná,K přikývl navigátor. „Ale jak se jim sakra K
H 7
K g ký H 1
HMuselo jít o přelet MAD detektor ma netic ch anomálii měli ste zapnutý rekordér? Neviděl jsem ho moc dlouho, abych ho identifikoval. Podíval se na mapu. Byli teď míli a půl od místa, kde na ně bylo svrženo torpédo. HSonare, co to torpédo?K Kurz jednadevětnula, přímo za námi. Pořád krouží, zdá se, že trochu

H klesá. Možná ho ta hluková návnada dostala, a ono se ji snaží zasáhnout. HVýkon šedesát procent.K McCafferty si říkal, že je čas trochu zpomalit. Zmizeli z původní pozice, a posádce letadla bude pár minut trvat, než svůj útok vyhodnotí, a teprve pak se pustí do dalšího průzkumu. Tou dobou už bude Chicago o několik mil dále, pod rozhraním, a takřka nehlučné.
HVýkon šedesát procent, rozumím. Vyrovnáváme se v hloubce dvou set čty řiceti metrů.K Můžeme se zase nadechnout, lidi,K řekl McCafferty. Jeho hlas nezněl tak
H
vyrovnaně, jak by si sám přál. Poprvé si všiml několika roztřesených rukou. Je to jako po autonehodě. Člověk se rozklepe, až když je po všem. HKormidlo patnáct stupňů doleva. Nový kurz dvaosmnula.K Kdyby to letadlo zkusilo znovu,
nebylo by rozumné jet rovně. Teď už by ale měli být v bezpečí. Celá epizo da netrvala ani deset minut.
Kapitán odešel k přední přepážce, přetočil videokazetu a pak ji pustil. Byl vidět periskop vystupující z vody, první rychlý průzkum... pak kouř. Následovalo to letadlo. McCafferty obraz zastavil.
Letadlo vypadalo jako Lockheed P-3 Orion.
HTo jsou naši!K poznamenal technik. Kapitán odešel do místnosti se sonarem. HTorpédo za námi slábne, kapitáne. Možná se pořád snaží zničit tu hluko vou návnadu. Myslím, že po dopadu do vody kroužilo špatným směrem, ryč od nás.K p K ‚Jak se vám zdá. K
V adá hodně jako naše torpédo Mark-46, pokrčil rameny velitel mužů
H K
u sonaru. HVážně to připomíná naši šestačtyřicítku. Přetočil svou vlastní kazetu a pustil ji do reprodukторů. Vrzavý zvuk dvoušroubového torpéda byl tak silný, že člověku vstávaly vlasy na hlavě. McCafferty přikývl a vrátil se dozadu. 44
HNo, mohl to být norský orion. Ale taky to mohl být ruský may. Obě letadla si jsou hodně podobná a mají za úkol přesně totéž. Dobrá práce, lidi. Mizíme odsud.K Kapitán si poblahopřál ke svému výkonu. Právě unikl prvni válečné střele od spřáteleného letadla! Ale unikl jí. Všechno štěstí tedy nemá druhá strana. Nebo ano? USS PHARRlS
Morris odpočíval ve svém křesle na můstku a přemýšlel, co mu chybí. Po pár vteřinách si uvědomil, že se nestará o žádné papírování, což bylo jeho obvyklou odpolední činností. Každé dvě hodiny musel odesilat hlášení o kontaktech, když na nějaký narazil to se dosud nestalo ale běžná úřednická práce, která mu zabírala většinu času, patřila minulosti. Škoda jen, pomyslel si, že ho o ni musela připravit až válka. Skoro si uměl představit, že by se mu to líbilo. Konvoj byl stále dvacet mil na jihovýchod od něj. Pharris fungoval jako předsunutá hlídka.)eho posláním bylo odhalit, lokalizovat a napadnout každou ponorku, která by se pokusila konvoj ohrozit. Aby toho fregata dosáhla, vyrazila čas od času maximální rychlostí kupředu a pak pomalu klouzala po hladině, aby její sonar pracoval co nejvýkonněji. Kdyby konvoj plul rychlostí dvaceti uzlů v přímém kurzu, bylo by to takr“ka vyloučeno. Tři řady obchodních lodí však kličkovaly, čímž všem zainteresovaným zpříjemňovaly život. Snad jen s výjimkou námořníků na obchodních lodích, pro něž bylo udržování stálých pozic stejně neznámou činností jako chůze po pevnině. Morris se napil koly. Bylo teplé odpoledne a on měl kofein raději studený. HMáme tu signál z Talbotu, pane,K hlásil nižší palubní důstojník. Morris vstal a se svým dalekohledem odešel na pravou část můstku. Byl pyšný na to, že dokáže číst morseovku skoro stejně rychle jako jeho signální áůstojníci: HLÁENf. ISLAND NAPADEN A NEUTRALIZOVÁN SOVETSKÝMI VOJSKY K OČEKÁVEJTE VAŽNJf VZDUSNÉ A PONORKOVÉ HROZBY X. H
Další dobré zprávy, kapitáne,K poznamenal důstojník. K JSS NIMITZ Jak se jim to mohlo podařit?“ přemýšlel Chip nahlas. H
To už je teď jedno,K odpověděl Toland. HMusíme to předat šéfovi.K Po rychlém telefonátu odešel za admirály. Málem se ztratil. Na Nimitzi bylo přes dva tisíce kajut. Admirál bydlel r jedné z nich a Toland ho tam navštívil jen jednou. U dveří narazil na hlídcu. Velitel letadlové lodi, kapitán Svenson, už byl uvnitř. 1J5

j P , P
„Pane, dostali sme z rávu že Sověti na adli a neutralizovali Island. Možná už tam mají své jednotky. K
nMají tam nějaká letadla?K zeptal se Svenson okamžitě.
To nevíme. Probíhají snahy přesunout tam nejspíš britské špionážní leta H dlo, které by to zjistilo, ale po nejméně šest hodin nebudeme mít žádné stoprocentní informace. Poslední spojenecká družice proletěla nad oblastí před dvěma hodinami, a další nejdříve za devět hodin.K
HFajn, tak mi řekněte, co máte K rozkázal admirál.
,
přednesl všechny hrubé informace, které dorazily ve zprávě Toland z Norfolku. HZ toho, co víme, šlo o pořádně rychlou akci, ale zjevně jim to vyšlo.“ nNikdo taky netvrdí, že Rusové jsou blbci,K podotkl Svenson hořce. HCo naše rozkazy?
K
n
Zatím nic.K
Kolik mají na Islandu mužů?K zeptal se admirál.
H
n0 tom se ve zprávě nemluví, pane. Posádka orionu zahlédla dvě obrát čtyř vznášedel. Při stu mužů na vznášedlo je to osm set mužů, tedy přinejmenším prapor, ale spíš pluk. Ta loď je dost široká, aby uvezla vybavení pro celou brigádu a ještě něco navíc. V jedné z Gorškovových knih se píše, že

P y 1 ý
K
tenhle druh lodí je pro vyloďovací o erace neob če ně vhodn.
HTo je příliš, abychom se do toho mohli pustit, řekl Svenson.
Obo živelnou námořní jednotku tvořil zesílený prapor.
K
Ani se třemi letadlovými loděmi v zádech? ušklíbl se admirál Baker a pak
n
zamyšleně pokračoval. „V tom můžete mít pravdu. Jak velké ohrožení ze
7K
vzduchu to pro nás představuje.
Na Islandu je peruť stíhaček F-15 a dvojice letounů AWACS. To pro nás
n
znamená velkou ochranu jenže ta je v háji. Prišli jsme o varování před nále tem, o schopnost útok sledovat i o možnost vést vyčerpávající válku. Svensonovi se to nelbilo ani za mák. nS jejich migy bychom si měli poradit
j
K
i sami, ale s nějakou pomocí by to bylo mnohem ednodušší. Baker usrkával kávu. nNaše rozkazy se nezměnily.K
HCo dalšího se děje ve světě?K zeptal se Svenson. Platí
n
Norsko bylo vážně napadeno, ale zatím neznáme podrobnosti. Totéž
o Německu. Letectvo prý dalo Sovětům pořádnou lekci, ale znovu nic kon krétního. Na nějaké podstatnější závěry o tom, co se děje, je zatím moc brzy. K
„Jestli se Rusům podařilo zatlačit No a kompletně neutralizovat Island, vzdušné ohrožení této bojové skupiny je přinejmenším dvojnásobné, K řekl Svenson. „Musím promluvit se svou leteckou skupinou.
Ka itán odešel. Admirál Baker několik minut mlčel. Toland zůstal. Ještě P nedostal povolení k odchodu. HNapadli Keflavík
HAno, pane.K
y,
K
nZjistěte, co tam zb lo a vraťte se. „Ano, pane.K Když se Toland vracel na své místo, přemýšlel o tom, co řekl vé ženě: Letadlová loďje nejlip chráněnou lodi celéflotily. Ale kapitán moc klidě nevypadal... /RCH I52, ISLAND omalu začali o té hoře přemýšlet jako o svém domově. Jejich pozice se dala spoň snadno bránit. K Vrchu 152 se nikdo nemohl přiblížit, aniž by ho ieviděli, protože musel přejít lávové pole a vystoupat po příkrém a holém rázu. Garcia objevil o kilometr dál menší jezero napájené vodou ze zimních něhů, jež před nedávnem roztály. Seržant Smith poznamenal, že by to bylo kvělé na bourbon s vodou, kdyby tedy nějaký bourbon měli. Začínali mít hlad, ale každý si nesl zásoby na čtyři dny, takže si pochutnáali na takových lahůdkách, jako je konzerva fazolí se šunkou. Edwards se lozvěděl několik nelichotivých přezdívek tohoto pokrmu. HVíte někdo, jak upíct ovci?K zeptal se Rodgers. Několik mil na jih od nich e páslo velké stádo zvířat. nUpíct na čem?“ namítl Edwards. nNo jo.“ Rodgers se rozhlédl. Na dohled nebyl žádný strom. „Jak je možný, :e tady nejsou žádný stromy?K HRodgers je tu teprve měsíc,K vysvětloval Smith. HŘeknu ti, že dokud jsi ady nebyl v zimě, tak nevíš, co to je větrnej den. Jedinej způsob, jak bys tady noh nechat vyrůst strom, by bylo zasadit ho do betonu. Viděl jsem vítr takový si7y, že sfouknul ze silnice i dodávku.K nLetadla.K Garcia se díval dalekohledem. Ukázal na severovýchod. A spousty.K Edwards si vzal dalekohled. Nejdříve viděl jen tečky, ale ty se rychle zvětovaly. nVidím šest velkých, vypadá to jako C-141... takže to budou asi Il-76. vložná i několik stíhaček. Seržante, vemte si papír a tužku, budeme počítat.K Trvalo to celé hodiny. Stíhačky přistály první, okamžitě si dojely pro palio a rychle se přesunuly na jednu z kratších ranvejí. Každé tři minuty dosedo jedno letadlo. Edwards nevěřil svým očím. Letouny Il-76, v zemích NATO :vané Candid, měly podivný, nevzhledný tvar podobně jako jejich americké uotějšky. Piloti přistáli, zastavili a přejeli se svými letadly na dráhu mimo ilavní severojižní ranvej, jako by to cvičili celé měsíce a Edwards odhadoral, že tomu tak i bylo. Náklad vyložili u budovy letištního terminálu, pak djeli doplnit palivo a odlétli v dokonalé souhře s dalším přistávajícím letouiem. Letouny, které odlétaly, přelétávaly poměrně nízko nad Edwardsovým rrchem; tak nízko, že Edwards dokázal z ocasních směrovek opsat několik ísel. Když jich napočítal padesát, zapnul vysílačku. Tady Edwards z Vrchu 152. Slyšíte mě? Přepínám.K I 97

Rozumím, slyšíme vás,K ozval se hlas. „Od této chvíle máte kódové jméno
n K Bígl, naše je Bouda. Pokračujte v hlášení.
Rozumím, Boudo. Probíhá tady sovětský letecký most. Napočítali jsme
n padesát pětnula sovětských dopravních letadel typu IvanLudmilasedmšest. Přilétnou do Reykjavíku, vyloží náklad a vracejí se na severovýchod.
„Bígle, jste si svými počty jisti?K
„Ano, jsme, Boudo. Při odletu nám přelétávají přímo nad hlavami, zapisujeme si to. Nekecám, šéfe, pětnula IetadelK Smith zvedl svůj notesKZměna, pěttři letadel, a operace pořád pokračuje. Na konci ranveje čtyři sedí šest jednomístných letounů. Typ nerozeznám, ale vypadá to na stíhačky. Rozumíte, Boudo?K Rozumím, padesát tři dopravních a šest zřejmě stíhacích letadel. Fajn,
„ Bígle musíme tuhle informaci poslat co nejdřív nahoru. Počkejte a dodržujte předem stanovený postup vysílání. Je

vaše pozice bezpečná?K
To je dobrá otázka, pomyslel si Edwards. nRozumím, Boudo. Zůstáváme na příjmu. Konec.K Sundal si sluchátka. „Je tu bezpečno, seržante?
„Jasně, nadporučíku, naposledy jsem se takhle bezpečně cítil v Bejnítu.K HAFNARFJRDUR, ISLAND nNádherná operace, soudruhu generále,K zářil velvyslanec. nBez vaší pomoci bychom se neobešli,K lhal generál. Sovětské velvyslanectví na Islandu mělo přes šedesát zaměstnanců, většinou členů té či oné rozvědky. Místo toho, aby udělali něco užitečného, například obsadili telefonní ústřednu, oblékli si uniformy a zajali místní politické představitele. Většina členů starodávného islandského parlamentu, Althingu, byla zajata. Generál souhlasil, že to bylo nutné, ale udělali to příliš zbrkle, jeden z poslanců byl pritom zastřelen a další dva raněni. Je lepši s nimi zacházet jemně, říkal si. Tohle není Afghánistán. Islanďané nemají žádnou válečnickou tradici a vlídnější přístup by určitě přinesl lepší výsledky. Tato část operace byla však v rukou KGB, jejíž řídicí skupina už byla na místě mezi zaměstnanci ambasády. „Když dovolíte, ještě toho musíme hodně udělat.K
Generál se vrátil vzhůru po žebříku na palubu Fučika. Při vyloďování praporu se střelami nastaly komplikace. Člun, na jehož palubě byly střely uloženy, byl po dopadu americké rakety poškozen. Nově nainstalovaná vyloďovací vrata se zasekla a museli je otevřít autogenem. Pokrčil rameny. Až dosud byla Polární záře ukázkovou operací. Na náhodně sestavenou posádku solidní výkon. Většina mobilního zařízení dvě stě obrněných vozidel a mnoho nákladních vozů už získala své posádky a odjela. Prapor střel SA-11 byl posledním. „Špatné zprávy, soudruhu generále,K hlásil velitel praporu.
nTak rychle,K řekl generál otráveně. Byl to velmi dlouhý den. bMáme k dispozici tři použitelné rakety.K
Tři?K „Oba čluny byly poškozeny při dopadu té americké střely. Náraz zničil několik našich střel. Hlavní poškození však způsobila voda, kterou se hasil požár.K Tohle jsou mobilní střely," namítl generál. „Konstruktéři určitě počítali i s možností, že zmoknou!" nAle nepočítali se slanou vodou, soudruhu. Tohle je pozemní model, nikoli námořní, a není tedy chráněn proti slané vodě. Muži, kteří bojovali ; ohněm, tak činili velmi vehementně, a většina raket tedy zvlhla. Obnažená árátová spojení a radarové vyhledávací hlavice v přední části střel jsou vážně poškozeny. Mí muži všechny rakety elektronicky prověřili. Plně funkční jsou tři. Možná se nám podaří vyčistit a opravit další čtyři. Zbytek je zničen. Musíme sem letadly dopravit další." Generál se snažil mírnit svůj vztek. Taková drobnost, na kterou nikdo nepomyslel. Požáry na lodi se hasí slanou vodou. Měli požádat o námořní variantu těchto raket. Vždycky jsou to takové maličkosti. nRozdělte své odpalovače podle plánu. Všechny použitelné rakety pošlete na letiště v Reykjavíku, a ty, o nichž si myslíte, že je opravíte, nechte v Keflavíku. Požádám o náhradní. Vznikly ještě nějaké další škody?K nNejspíš ne. Radarové antény byly zakryté plasty a přístroje uvnitř vozů jsou v bezpečí, protože vozy samotné jsou vodotěsné. Jestli dostaneme nové rakety, celý můj prapor je připraven. Omlouvám se, soudruhu.K nNení to vaše vina. Víte, kam máte jít?K nCesty už jsme prohlédli.K nSkvěle. Pokračujte, soudruhu plukovníku.K Generál znovu vystoupal po žebříku na můstek za komunikačním důstojníkem. Za dvě hodiny odstartoval z murmanského letiště Kilpjavr směrem na Island letoun naložený čtyřiceti střelami zeměvzduch SA-11. 1J

e TANEC UPÍFU USS NlMITZ Toland měl posledních dvanáct hodin pořádně napilno. Informace o Islandu přicházely pomalu, jedna zmatená zpráva za druhou, a dosud jich neměl dost, aby si mohl utvořit aspoň trochu jasný obraz. Rozkazy pro jeho skupinu doznaly jistých změn, ale až po dlouhých hodinách váhání. Původní úkol posilit Island se nevydařil. Po uplynulých deset hodin plula bojová skupina na východ pod leteckou ochranou Anglie a Francie. Kdosi rozhodl, že když námořníci nemohou jet na Island, pak možná najdou nějaké uplatnění v Německu. Bob očekával, že budou odveleni do Norska, kde už se nacházela námořní obojživelná jednotka, ale jejich cesta tam by byla zřejmě složitá. Nad severním Norskem už téměř dvacet hodin zuřila letecká bitva s těžkými ztrátami na obou stranách. Norové vstoupili do války s necelou stovkou moderních stíhaček. Volali o pomoc, ale ta zatím nepřicházela na ničí volání.
„Oni nechtějí Nory jenom schramstnout," podotkl Toland. „Odsouvají je na jih. Většina útoků je namířená na severní základny, nedají jim ani chvíli oddychu." 2f0
Chip přikývl. „To sedí. Tím budou mít jejich stíhačky přímější cestu k nám. Je čas podat hlášení." „Jo." Toland si sbalil své poznámky a odešel zpět za vlajkovými generály. Tentokrát to bylo snazší. Tak, fregatní kapitáne," řekl admirál Baker. „Začněte událostmi v okolí." „Zatím se zdá, že v Pacifiku se toho moc neděje. Sověti evidentně vyvíjejí značný diplomatický nátlak na Japonsko. Tvrdí totéž, co chtějí vnutit zbytku světa za všechno prý můžou Němci." „Prdlajs," utrousil Baker. „To je pravda, pane admirále, ale jde zřejmě o natolik uvěřitelný příběh, že Řecko odmítá splnit své smluvní závazky a hodně neutrálních zemí a zemí třetího světa tomu věří. Rusové navíc slibují, že jestli se Japonci do války nezapojí, vrátí jim ostrov Sachalin ale jestli ano, tak je prý rozdrtí. Stručně řečeno: Japonsko nedovolí, aby jakékoli základny na jeho území byly použity k útoku na Sovětský svaz. Naše prostředky v Koreji musejí zůstat na místě. Jediná skupina letadlové lodi, kterou máme v západním Pacifiku, je kolem lodi Miday. V této chvíli jsou hodně daleko na moři a nemají šanci dorazit na Kamčatku osamoceně. V jihočínském moři západně od Filipín je hlášena jistá aktivita, ale nic většího. Záliv Cam Ranh se zdá být sovětskými loděmi nezasažen. Pacifik je tedy klidný, ale to nebude trvat dlouho." „V Indickém oceánu kdosi střelami napadl ostrov Diego Garcia, nejspíš ponorka. Nezpůsobila velké škody, skoro všechny prostředky byly odtamtud vyslány na moře před pěti dny, ale vojáky to zaměstnalo. Během posledního hlášení se jejich peruť nacházela na patnácti stupních severní šířky a devadesáti východní délky, tedy hodně daleko od našich dalších sil, a směřovala na jih." „Na jižním okraji NATO rovněž není hlášena žádná výrazná aktivita. Turci sami se do Rusů nepustí a Řecko se distancuje od toho, co nazývá ‚německoruským sporem. Takže Rusové mají podchyceny jižní státy, a zdá se, že prozatím jim to tak hodně vyhovuje. Teď tedy útočí jen proti západní Evropě a proti vybraným americkým stanicím jinde. Všem, kdo je chtějí poslouchat, tvrdí, že proti nám ani bojovat

nechtějí. Dokonce zaručili bezpečnost amerických turistů a obchodníků na území Sovětského svazu. Nejspíš je pošlou domů přes Indii. Podcenili jsme politický rozměr této akce, pane. Prozatím to hovoří spíš pro ně.“ „V Evropě se jejich operace rozběhly s dvaceti až třiceti komandy po celém Německu. Převážnou většinu z nich se podařilo odrazit, ale na dvou místech zaznamenala komanda značný úspěch. Přístav v Hamburku je zablokován. V Severomořskobaltském kanálu došlo ke vzpříčení dvou obchodních lodí a skupina, která to způsobila, zmizela bez jediného problému. O totéž se pokusili v Brémách jeden kanál částečně zablokovali a u jednoho nákladního terminálu shořely tři lodě. Tato skupina nezmizela. Další útoky byly namířeny na skladiště jaderných zbraní, na komunikační základny a jeden 20I velký na tankový prapor. Naši na to byli připraveni. Utrpěli jsme ztráty, ale ve většině případů byla komanda poražena.“ Sovětská armáda zaútočila na Západ včera těsně před rozbřeskem. Dobrou
„ zprávou je, že letectvo vytáhlo jednu divokou kartu. Ta nová stíhačka Stealth, o níž se tolik hovořilo, je už v aktivní službě a byla použita pro napadení ruského týla. Naše letectvo prý dosáhlo vzdušné převahy nebo něčeho hodně blízkého, takže Rusové museli utrpět značné ztráty. Ať už to udělali jakkoli, počáteční útok Rusů neměl takový dopad, jak se čekalo. Sice postupují, ale do půlnoci nepokročili o víc než o patnáct kilometrů a na dvou místech se je podařilo zastavit úplně. Zatím nikdo nehovoří o atomovkách ani o chemických zbraních. Ztráty jsou prý značné na obou stranách, zejména na severu Německa, kde Rusové pokročili nejvíc. Hamburk je ohrožen. Severomořskobaltský průplav snad zasáhlo letectvo, to ještě není jisté, ale zčásti je pod ruskou kontrolou. Situace tam je poněkud chaotická. Značná aktivita je též hlášena z Baltu. Rychlé útočné lodě německé a dánské flotily prý dostaly hodně na frak při společném útoku Rusů a východních Němců, ale znovu je to dost zmatené.
.
Toland pokračoval zprávou o situaci v Norsku.
„Nás přímo ohrožují ponorky a letadla. Ruské ponorky mají spoustu práce. Dostali jsme hlášení o potopení dvaadvaceti obchodních lodí. Nejhůře dopadla Ocean Star, dopravní loď plující pod panamskou vlajkou, která se vracela z okružní plavby po Středozemním moři. Osm set metrů severozápadně od Gibraltaru byla zasažena střelou neznámého typu, ale nejspíš Juliet. Shořela, P je tam spousta obětí. Španělské fregaty vyrazily na záchranné o erace.
K našemu kurzu se podle hlášení přiblížily tři ponorky tříd Echo, Tango a Foxtrot. Může jich tu být více, ale podle hlášení rozvědky je většina z nich na jih a na západ od nás. Po neutralizaci Islandu jsme přišli o linii GIUK, což ruským ponorkám usnadní přístup do severního Atlantiku. SACLANT už rozesílá ponorky, jež by měly mezery zacpat. Budou se muset vetřít mezi Rusy, máme hlášení, že do Dánského průlivu směřují spousty sovětskýcli ponorek.“
„Kolik ponorek jsme jim už zničili?“ zeptal se Svenson.
„Lajes a Brunswick hlásí čtyři zásahy. Oriony začaly hodně dobře. Zlé je, že jeden orion pohřešujeme a další byl sestřelen střelou vypálenou z ponorky. Tato informace se právě vyhodnocuje, a čekáme, že kolem poledne už bude me mít přesnější zprávy. Největší nebezpečí nám však hrozí ze strany letadel, nikoli od ponorek. I když to se může zítra změnit.“
„Pěkně popořadě. Teď Island,“ přikázal Baker.
„Hlášení ze včerejška byla pravdivá. Po moň se na Island dostala vojska o veli kosti praporu, a zbytek jejich divize dorazil v letadlech. Vzdušný most začal kolem 14:00. Musíme předpokládat, že touto dobou už tam mají všechno.
„A stíhačky?“ zeptal se Svenson.
„O žádných nevíme, ale možné to je. Na Islandu jsou čtyři použitelná letiště „ „Chyba, Tolande, tři,“ opravil ho Baker příkře. nPromiňte, pane, čtyři. Velkou základnou je Keflavík. Pět ranvejí, dvě z nich o délce přes tri kilometry. Postavili jsme ho tak, aby odtud mohly vzlétat bombardéry B-52, a je to pořádná plocha. Rusům to spadlo do klína prakticky nedotčené. Svůj útok naplánovali tak, aby nepoškodili ranveje. Druhé je civilní letiště v Reykjavíku. Nejdelší ranvej tam má kolem dvou tisíc metrů, což stíhačkám bohatě stačí, a kolem dokola ho obklopuje město. Zasáhnout toto letiště znamená riskovat civilní oběti. Na severním okraji ostrova je letiště v Akureyri, jeden pruh zpevněné země. Čtvrté letiště, pane admirále, je staré keřavické, asi tři a půl kilometru jihovýchodně od základny NATO. Na mapách se o něm hovoří jako o nepoužitelném, ale mluvil jsem s člověkem, který na Islandu dva roky sloužil. To letiště použitelné je, minimálně pro letadla schopná přistávat na hrubém povrchu, jako je naše C-130. Personál základny tam jezdil na motokárách a sportovních autech. Domnívá se, že by tam bylo možné přistát i se stíhačkami. A konečně, každé město na ostrově má zpevněný pruh pro vnitrostátní lety. Stíhačky MiG-23 a několik dalších jsou schopny přistávat na hrubém povrchu jednu z těch drah by mohly využít.“ „Vy jste samá dobrá zpráva,“ poznamenal CAG velitel letecké skupiny. pCo další vybavení základny jako třeba palivo?“ „Skladiště paliva přímo na základně bylo při útoku zničeno, nikoli však cisternové pole, a nový terminál v Hakotstangeru také ne. Pokud to někdo nevyhodí do vzduchu, nechali jsme Rusům dost paliva na celé měsíce operací.“ „Jak ověřené jsou tyhle informace?“ zeptal se Baker. „Máme očité svědectví posádky jednoho orionu, která sledovala poškození těsně po útoku. Anglické letectvo tam přesměrovává dvě špionážní letadla. První z nich získalo kvalitní fotografie Keflavíku a okolí. Druhé se nevrátilo, důvod neznáme.“ Střely zeměvzduch.“ Velitel letecké skupiny vypadal opravdu velmi nešťastně. Toland přikývl. „Dobrý odhad. Na fotografiich jsou vidět vozy potvrzující přítomnost posílené sovětské motostřelecké divize. Islandský rozhlas a televizi nelze naladit. Britové hlásí kontakt s operátory na islandském pobřeží, ale z jihozápadního cípu ostrova nevychází vůbec nic. Většina obyvatelstva však žije právě tam, takže se zdá, že celá ta oblast je pod sovětskou kontrolou. Dostáváme ně aké informace, ale nemusí to trvat věčně.“ j „Takže tvrdíte, že od Norů žádné varování před útokem očekávat nemůžeme, a navíc jsme přišli o oporu na Islandu. Jaké tedy máme možnosti?“ zeptal se Svenson. „Nějaké rozhodně. Doneslo se mi, že před útokem by nás mohl varovat zdroj s kódovým označením Realtime. Pokud z Koly odletí větší počet sovětských letounů, měli bychom se o tom dozvědět.“ 203

nCo to je Realtime?“ zeptal se Svenson.

To mi neřekli.“
n hj
Ponorka,“ usmál se Baker slabě. nBů i ochraňuj, jestli začne sílat. n p Včera poslali Rusové svoje bombardé roti Islandu. Přemýšlel někdo o tom, kam poletí dneska?“
n
Pokud o to někdo stojí, pane, můj oficiální odhad je, že sem k nám, řekl Toland. „Je fajn znát názor profesionála,“ podotkl Svenson kysele. nMěli bychom vyrazit na sever a napadnout Rusy“ výikem i zkušenostmi byl Svenson pilotem stíhačky nale to nemůžeme, dokud si neporadíme s jejich stíhačkami. Jak silná je ta hrozba namířená proti nám?“
Neočekávám žádnou podporu leteckých jednotek. Když vezmeme v úvahu
n pouze sovětské námořní letectvo, dostaneme šest praporů stíhaček, tři z nich tvoří letouny Backňre a Badger. Jeden prapor protiradarových badgerů. Jeden prapor špionážních letounů Bear. K tomu je potřeba připočíst několik tanke rů. Co prapor, to dvacet sedm letounů. To je přibližně sto šedesát útočných letounů, z nichž každý může nést dvě až tři střely vzduchzemě.“
nTy badgery budou mít co dělat, aby doletěly až sem. Tam a zpátky to musí dělat kolem šesti tisíc kilometrů, i když to vezmou přes Norsko. Jsou to staré stíhačky,“ řekl CAG. nCo jejich družice?“
Toland se podíval na hodinky. nZa padesát dvě minuty nad námi přeletí družice RORSAT. Zaznamenala nás i před dvanácti hodinami. u Doufám, že letectvo dá rychle dohromady svůj protidružicový program,
n
řekl Svenson tiše. „Jestli se Rusům podaří sledovat záběry družice v reálném N p p čase, nebudou ty zatracené bea ani otřebovat. Snadno si s očíta í náš kurz a sem k nám to mají jen čtyři hodiny cesty.
Co zkusit změnit kurz, až nad námi poletí?“ navrhl CAG.
n
To nám moc nepomůže,“ odpověděl Baker. nUž deset hodin jedeme na
n
východ. To jim nemohlo ujít, a naše maximální rychlost je jen dvacet uzlů. Můžeme se vyhnout maximálně o osmdesát mil. A jak dlouho trvá uletět tuhle vzdálenost?“ Toland si všiml, že ani Svenson, ani CAG z tohoto závěru radost neměli, ale nikdo z nich proti tomu nic nenamítal. Byl informován, že s Bakerem není radno se hádat, a přemýšlel, jestli je to pro bojového velitele dobrá vlastnost. VRCH 152, ISLAND Edwardse trochu uklidnilo, že příchod studené fronty odhadl správně. Déšť se spustil téměř na minutu přesně, těsně po půlnoci. Pokud něco dovede zhoršit i tu nejhorší situaci, pak je to vytnalý studený déšť. Přeháňky neustavaly, clona šedých mraků jim visela nad hlavou ve výšce šesti set metrů a vítr o si e triceti uzlů hnal mraky nad hornatý střed Islandu.
nKde jsou ty stíhačky?“ zeptal se Edwards. Dalekohledem se rozhlédl po reykavickém letišti, ale těch šest stíhaček, o nichž informoval včerejšího večera, neviiěl. Všechny dopravní letouny se rovněž vytratily. Zahlédl jednu sovětskou helicoptéru a několik tanků. Na ulicích viděl jen slabý provoz. Na pondělí ráno rozodně nic moc. Vypluli rybáň na moře? nViděl jste je někdo odlétat?“ nNe, pane. V tom počasí, jaký bylo včera v noci, mohlo přiletět a odletět :elý ruský letectvo.“ Seržant Smith měl také zlost, zejména na počasí. nTaky nůžou bejt v těch hangárech.“ Včera kolem jedenácté večer si všimli záblesku, jenž se podobal startu rakey, ale její terč v tom dešti neviděli. Edwards to nenahlásil, protože si nebyl ist, zda nešlo o blesk. nCo to je? To není tank. Garcio, podívejte se pět set metrů západně od erminálu.“ Nadporučík mu podal dalekohled. „Jo. Je to nějaký pásový vozidlo. Vypadá to, že má nějaký dělo, ne, tři tam ná. Možná raketomet.“ nStřely zeměvzduch,“ podotkl seržant. n0 co, že to je to samý, co jsme iděli včera večer?“ nZavoláme domů, E.T.“ Edwards začal sestavovat vysílačku. nKolik raketometů a jaký to je typ?“ ptali se z Boudy. nVidíme jenom jeden, má asi tři střely. Typ nepoznáme. Já se v tom stejně ievyznám. Včera kolem 23:00 místního času možná odpálili jednu střelu.“ nProč jste nám to nehlásili?“ nProtože jsme nevěděli, co to je!“ křikl Edwards. nSakra! Informujeme i všem, co vidíme, a vy nevěříte ani polovině z toho, co vám řeknem!“ nKlid, Bígle. Věříme vám. Já vím, že to není jednoduchý. Děje se ještě něco?“ nVí, že to není jednoduchý, otočil se Edwards na své muže. nNení tu moc :ivo, Boudo. Je ještě brzo, ale na ulicích bych čekal civilní provoz.“ „Rozumím. Tak, Edwardsi, teď jen v rychlosti, jaké je druhé jméno vašeho itce?“
K f
nŽádný nemá, řekl Edwards. nProč
„Jméno jeho lodi?“
„AnnieJay. Co to sakra je?“
Co se stalo vaší přítelkyni Sandy?“
n
To bylo jako nůž v břiše. Tón Edwardsova hlasu byl více než výmluvný. ‚Běž do prdele, ty debile!“
n
Rozumím,“ odpověděl hlas. nPromiňte, nadporučíku, ale musel jste projít estem. Zatím pro vás žádný další úkoly nemáme. Abych vám řekl pravdu, iikdo zatím nerozhodl, co s vámi. Zůstaňte v klidu a nevyhledávejte kontakt. ro vysílání platí totéž jako dosud. Pokud vás dopadnou a pokusí se vás vyu;ít, začněte každý vysilání volacím znakem a řekněte, že je všechno v poholě. Rozumíte? V pohodě.“ bRozumím. Když to řeknu, znamená to, že jsme v háji. Konec.“
205
KEFLAVIK. ISLAND Major velící oddílu letectva měl báječnou náladu, ačkoli nespal už třicet hodin. Keflavík byla skvělá základna a oddíly výsadkářů ji zabraly takřka nedotčenou. Američané však navíc moudře uschovali veškerý úklidový materiál v různých úkrytech po celé základně, a použít jej bylo možné takřka okamžitě. Rozhlížel se z

poškozené řídicí věže, jak půl tuctu úklidových vozů odklízí poslední nepořádek z ranveje číslo devět. Za třicet minut už bude použitelná. Osm plných tankerů stálo připravených na letišti, kvečeru by mělo být opraveno i potrubí. Pak se z toho všeho kolem stane fungující sovětská letecká základna. „Za jak dlouho přiletí naše stíhačky?K „Za půl hodiny, soudruhu majore.K
„Zapněte radar.K
Sověti si většinu materiálu pro zařízení letecké základny přivezli na jednom člunu v útrobách Fuči7ra. Mobilní dálkový radar byl teď v provozu na západ od křižovatky hlavních ranvejí; kromě něj tu měli i jednu dodávku, z níž mohli pozemní kontroloři navádět radarové kontakty na blížící se terče. Na základně se nacházely i tři vozy plné náhradních dílů a střel vzduchvzduch, navíc včera sem v letadlech dorazily tři stovky pomocného personálu. Kompletní baterie střel SA-11 střežila ranveje, na nízko letící útočníky čekalo osm mobilních protiletadlových děl a četa pěchoty ozbrojená ručně odpalovanými střelami zeměvzduch. Jediný problém byl s těmi zmoklými střelami, ale na odpalovací vozy už se připravovaly střely náhradní, jež dopravila letadla před pár hodinami. Na každé letadlo NATO, které by zabloudilo nad Island, by čekalo nepříjemné překvapení, což včera zjistil pilot britské stíhač ky Jaguar, jenž byl sestřelen nad Reykjavíkem ještě dříve, než se zmohl na jakýkoli únik. i ravena k akci,K hlásil muž od vysílačky. „Ranvej devět je př p
„Skvěle Teď ať se přesunou na osmnáctku. Dnes odpoledne je chci mít k dispozici všechnyK VRCH I S2, ISLAND
„Co to je?K Tentokrát si toho první všiml Edwards. Široká stříbrná kridla bombardéru Badger pronikla skrz nízké mraky. A pak ještě něco menšího, to se však brzy vrátilo do mraků. „To byla stíhačka?K „Já nic neviděl, pane.K Garcia se díval špatným směrem. Nad hlavami se jim přehnal neklamný hluk turbomotorů stíhačky při nízkém výkonu. Nadporučík se při sestavování vysílačky stále zlepšoval. „Boudo, tady Bí je to v pytli. Slyšíte mě?K rrc „Slyšíme, Bígle, co pro nás máte?K „Nad hlavama nám přeletělo letadlo směrem na západ, nejspíš do Kefla;ku. Moment.K „Slyším je, ale nevidím.K Garcia předal dalekohled Edwardsovi. „Viděl jsem jedno dvoumotorový letadlo, možná bombardér, a jedno další, mnohem menší, asi stíhačku. Nad sebou slyšíme letadla, ale v šesti stech metrech jsou hustý mraky. Nevidíme nic.K Říkáte, že míří na Keflavík?K „Potvrzuju. Ten bombardér vypadal, že letí na západ a klesá.K „Je nějaká šance vrátit se do Keflavíku a zjistit, co se tam děje?K Edwards se na chvíli odmlčel. Copak ten blázen neumí číst v mapě? To by znamenalo pětačtyřicet kilometrů chůze po holé zemi. „Negativní. Opakuju, negativní, vyloučeno. Přepínám.K „Rozumím, Bígle. Omlouvám se. Musel jsem se zeptat. Ozvěte se, až budete mít něco konkrétnějšího. Vedete si dobře, chlapi. Hlavně vydržte. Konec.“ „Ptali se, jestli by se nám nechtělo dojít do Keflavíku,K řekl Edwards, když si sundával sluchátka. „Řek jsem, že nechtělo.K „To jste řek dobře, pane,K přikývl Smith. Ještě že důstojníci letectva nejsou úplní blbci. KEFLAVÍK, ISLAND První stíhací letoun MiG-29 Fulcrum přistál v Keflavíku o minutu později. Jel za džípem a zastavil u věže. Major velící základně už tam čekal. „Vítejte na Keflavíku!“ Díky. Kde jsou tu toalety?K odpověděl plukovník. Major mu ukázal na vlastní džíp Američané tu nechali sedmdesát džípů a přes tři stovky osobních vozů a odjeli k věži. Americké vysílačky útok nepřežily, ale odpadové trubky byly vyrobeny z pevnějších materiálů. Kolik?K K p p „Šest, od ověděl lukovník. „Nad Hammerfestem na nás zaútočila norská stíhačka F-16 a jednoho z nás dostala, než jsme vůbec zjistili, že tam je. Další to musel vzdát kvůli poruše motoru a třetí musel přistát v Akureyri. Máme tady už obslužný personál?K „Ještě ne. Máme jen jednu helikoptéru. Dnes by měli dorazit další.K
K Zastavili u dveří. „Uvnitř, druhé dveře vpravo.
Děkuji, soudruhu majore!K Plukovník se vrátil za tři rninuty. „Stinná stránka létání ve stíhačce. Našim nováčkům o tom nikdy neříkáme.K Dejte si kávu. Předchozí obyvatelé k nám byli velmi štědří.K Major odzátkoval americkou termosku. Plukovník si vzal šálek, vychutnával kávu, jako by šlo o prvotřídní brandy, a sledoval, jak pristávají další stíhačky.
„Máme pro 207
vás připravené střely a z vozů můžeme doplnit palivo všem vašim letadlům. Za jak dlouho můžete znovu vzlétnout.
, y 1 p y p
„Rád bych ab si mo i muži as oň dvě hodin od očinuli a na edli se. A chci, aby ihned po doplnění paliva stály stíhačky co nejdál od sebe. Už jste byli napadeni?K nByla tu jen dvě špionážní letadla, jedno jsme sestřelili. Když budeme mít tetl =
n
Na štěstí se spoléhají jen blázni. Dnes nás Američané napadnou. Já bych to aspoň udělal.K USS NIMITZ Na Islandu máme nový zdroj informací s kódovým označením Bígl,K ohlán sil Toland v centru bojových informací CIC. „Napočítal přes. osmdesát dopravních letadel, která včera dorazila do Reykjavíku, s nimi neméně šest stíhaček. To je dostatečná kapacita na celou divizi a ještě něco navíc. Bouda ze Skotska tvrdí, že mají nepotvrzené informace o tom, že teď přistávají sovětské stíhačky.“ Určitě dálkové. Foxhoundy, možná fulcrumy K řekl velitel letecké skupiny. , n y
Pokud jich mají nazbyt. No, stejně jsme se tam zatím nechystali. Mohl b H s nimi ale být problém, kdyby se pokusily doprovodit nějaký nálet. Máme nějaké informace o podpoře E-3 z Velké Británie?K zeptal se Baker
H Svensona.
nZřejmě ne. K
K
H
Tolande, kdy čekáte, že se objeví naši přátelé
„
RORSAT nad námi přeletí za dvacet minut. Nejspíš si před odletem očkají na informace z té družice. Pak mohou odletět prakticky kdykoli, pane pdmirále. Pokud backfiry natankují v půli cesty a poletí maximální rychlostí, tak jsou tu za dvě hodiny. To je nejnepříjemnější možnost. Spíš to vidím na čtyři až pět.K

„
Veliteli?K
Velitel letecké skupiny vypadal napjatě. „Každá letadlová loď má ve vzdu chu radarové letadlo Hummer a s každým ještě dvojici stíhaček F-14 Tomcat. Další dva tomcaty jsou na katapultech, připravené vzlétnout do pěti minut j pat stejně tak další hummer a tankovací letadlo. Ostatnícstíhaček e víc než jak. nácť ma í lnou nádrž a připevněné rakety. Posád letadel vědí co a p Nad,formací je teď jeden prowler, ostatní jsou připraveny vzlétnout do at nácti minut. Letouny A-7 můžou vyrazit. Jsme připraveni. Francouzská loá Foch má více než patnáct s ch crusaderů. Jsou to dobrá letadla, ale s krátkým
K
doletem. Až přijde čas, použijeme je pro krytí ze vzduchu. KIROVSK, R.S.F.S.R. jtadarová nadoceánská špionážní družice, zvaná RORSAT, přeletěla nad formací ve 3:10 ráno. Její radar formaci zachytil a poté se na ni zaměřily kamety. Za dalších patnáct minut se tyto informace dostaly do Moskvy. O patnáct minut později se posádky letadel na čtyřech vojenských leteckých základnách kolem města Kirovsk na Kolském poloostrově naposledy seznámily s plánem operace. Muži byli tiší, o nic méně nervózní než jejich americké terče. Obě strany myslely na totéž. Tohle je operace, na niž se připravovaly více než patnáct let. Miliony hodin plánů, studii a simulací měly být postaveny před zkoušku. Jako první odlétly bombardéry Badger poháněné dvojitými motory Mikulin. Každý start byl značně náročný. Bombardéry byly tak naložené, že letoví dispečeři pomáhali v myšlenkách každému letounu do klidného ranního vzduchu. Jakmile vzlétly, zamířily na sever, zformovaly se do volné praporové formace severně nad Murmanskem a pak zamířily na západ, minuly Severní mys, načež se pozvolna stočily nad severní Atlantik. Dvacet mil od severního pobřeží Ruska vyčkávala pod břidlicově šedou hladinou ponorka Narrehal. Šlo o nejtišší ponorku americké flotily, jež byla specializovanou špionážní platformou, která u sovětského pobřeží trávila víc času než některé ruské ponorky. Její tři tenké antény ESM byly vysunuté stejně jako průzkumný periskop v hodnotě milionů dolarů. Technici na palubě poslouchali rozhovory mezi piloty, než se utvořila formace ruských letadel. Tři armádní výzvědní odborníci a jeden civilista z Agentury pro národní bezpečnost vyhodnotili sílu útoku a dospěli k závěru, že je tak velká, že stojí za to riskovat varovné vysílání. Vysunuli další stožár a namířili ho na komunikační druž,ici šestatřicet tisíc kilometrů daleko. Zhuštěné vysílání trvalo necelou patnáctinu vteřiny. NIMI TZ Zpráva se automaticky přesměrovala na čtyři samostatné komunikační stanice a během třiceti vteřin dorazila na velitelství SACLANT. Pět minut poté držel Toland v ruce žlutý formulář se zprávou. Okamžitě šel za admirálem Bakerem a hlášení mu předal: 0418 REALTIME HLASf VAROVÁNf O NÁLETU, ODLET V O4OO, SMR ZÁPAD OD KOLY, ODHAD PT PRAPORŮ A VÍCE. Baker se podíval na hodinky. „Zvládli to rychle. Veliteli?K Velitel letecké skupiny se podíval na zprávu a odešel k telefonu. HVyslat připravené letouny. Jakmile se hlídkové letouny dostanou na své pozice, odvolejte je zpět a vyšlete nahoru další dva tomcaty a jednoho hummera. jeden katapult nechat volný pro tankovací letadla.K Vrátil se. HS vaším dovoIením, pane, navrhuji vyslat do hodiny další dvojici stíhaček F-14 a dalšího 209
hummera a připravit všechny stíhačky k okamžitému odletu. V 6:00 vzlétnou zbývající stíhačky a po nich tankovací letouny. Počkáme si na ně dvě stě mil odsud a nasekáme jim.“ nDobře. Připomínky?“ Svenson zamyšleně studoval mapu. Kruhy na ní označovaly maximální dolet sovětských bombardérů. Britové dostali totéž varování?“ n
P K y
Ano ane, odpověděl Toland. „Norové ta . Kd ž budeme mít štěstí
n jedni nebo druzí se s útočníky spojí a trochu je poškádlí, možná se na ně
u i pověsi.
To e hezká ředstava, ale s tím nepočítejte. Kdybych já velel náletu, letěl bych hodně n a západ a nad Islandem bych se stočil k jihu.“ Svenson se znovu podíval na mapu. „Myslíte, že by Realtime vyslal varování, kdyby šlo o pár bearů? K nPodle mých informací, pane, mají dovoleno vysílat, pouze když zachytí tři prapory a více. Deset nebo dvacet bearů by nestačilo. Toho by si třeba ani nevšimli. K
n
Takže teď je ve vzduchu hejno bearů, které nic nevysílají, jenom letí a poslouchají naše radary.“ Toland přikývl. Bojovou skupinu tvořil kruh o poloměru třiceti mil, letadlové lodě a lodě s vojáky pluly uprostřed a kolem nich devět doprovodných lodí se střelami a dalších šest speciálních protiponorkových lodí. Ani jedna z nich nevysílala radarem. Místo toho dostávaly elektronické informace od dvou letadel E-2C zvaných Hummer monitorujících výskyt dalších letounů ve vzduchu, jejichž radary měly dosah čtyři sta mil na všechny strany.
Rozehrané drama bylo mnohem složitější než sebezapletenější hra. Mohlo, ji ovlivnit více než deset proměnných faktorů, jejichž permutace šly do tisíců. Dosah radarů závisel na výšce a následné vzdálenosti od horizontu, za který oči ani radary jednoduše nevidí. Letoun by mohl odhalení předejít nebo je alespoň oddálit tím, že by letěl těsně nad vlnami. Ale to s sebou neslo krutou daň v podobě zvýšené spotřeby paliva a zkrácení doletu.
Budou muset odhalit bojovou skupinu dříve, než ona odhalí je. Rusové vědí, kde se skupina letadlové lodi nachází, ale za čtyři hodiny, než k ní bombaxdéry doletí, se celá skupina přesune jinam. Aby střely zamířily k hlav nímu terči náletu, oběma americkým a jedné francouzské letadlové lodi, potřebují přesné informace, jinak bude celá operace jen zbytečně vynaložе ným úsilím.
Vyslání stíhaček skupiny na pozice, kde by mohly blížící se nálet zastih nout, bylo podmíněno dobrým odhadem směru a rychlosti. Jejich úkol: loka lizovat a napadnout bombardéry, než oni najdou letadlové lodi.
Klíčová otázka pro obě strany zněla, zda vysílat či nikoli, zda použít rada rové vysílače. Každá z možností měla svá rizika i výhody a žádné nnejlepš n řešení neexistovalo. Téměř každá americká loď byla vybavena výkonným protiletadlovým radarem, který dokázal odhalit nálet dvě stě i více mil daleko. Ale tyto signály bylo možno zachytit díky zpětnému signálu i z mnohem větší vzdálenosti, takže Sověti by mohli formaci obkroužit, zaměřit a pak se na ni slétnout

ze všech světových stran. Bylo to jako hra na schovávanou na ploše milionu čtverečních kilometrů. Kdo prohraje, zemře. ATLANTIK Sovětské špionážní bombardéry letěly jižně od Islandu. Byio jich tu deset, pokrývaly frontu tisíce mil. Tyto obří vrtulové letouny byly zaplněny elektronikou a lidmi s lety výcviku a zkušenostmi při lokalizaci amerických letadlových lodí. Citlivé antény v přední části, v ocasu i na koncích křídel pátraly po signálech z amerických radarů. Takové signály pak zaměří, velmi pečlivě zanesou do mapy, ale nikdy nepřekročí hranici odhadované detekční vzdálenosti; jejich největší obavou bylo, že Američané radary nepoužijí vůbec nebo že budou své přístroje náhodně zapínat a vypínat, což by pro beary znamenalo riziko, že se ocitnou přímo mezi ozbrojenými loděmi a letadly. Bear se udržel ve vzduchu dvacet hodin, ale platil za to vysokou daň v podobě takřka nulové bojové využitelnosti. Byl příliš pomalý, aby útočníkovi utekl, a na boj s ním neměl prostředky. nLokalizovali jsme bojové prostředky nepřítele," hlásila posádka a žertem dodala: „Do svidanija, RodinalK Všichni však byli sebevědomými profesionály. Útočné bombardéry na nich byly závislé a jejich vlast také. Osm set mil severně od Islandu změnily letouny Badger svůj kurz na jednaosmnula, tedy na jih, rychlostí pěti set uzlů. Vyhnuli se nebezpečným Norům, nicméně i Britové by dosáhli takhle daleko. Posádky letadel nervózně vyhlížely z oken, ačkoli jejich elektronické senzory byly v plném provozu a pod neustálým dohledem. Útok taktických stíhaček proti Islandu mohl nastat kdykoli a posádky bombardérů věděly, že každý pilot NATO hodný své funkce by okamžitě shodil svůj náklad bomb, aby mohl zaútočit na tak bezbranný terč, jakým byly jejich dvacet let staré badgery. Dospěly už ke konci své životnosti. V křídlech se začaly objevovat pukliny. Listy jejich vrtulí byly opotřebované, čímž se snižoval výkon a rostla spotřeba. Dvě stě mil za nimi dokončovaly bombardéry Tu-22M Backfire doplňování paliva. S těmito letouny letěly tankovací letouny, a když backfiry dočerpaly pohonné hmoty, zamířily na jih, tedy mírně na západ od kurzu badgerů. Backfiry, jimž pod každým křídlem visela střela AS-6 Kingfish, byly též otenciálně zranitelné, ale na jejich straně stála schopnost dosáhnout vyso ch rychlostí a mít poměrně vysokou šanci pro přežití i v případě střetu důraznou opozicí stíhaček. Jejich posádku tvořila elita sovětského námoř 2I I
ního letectva, dobře placení a sovětskou společností uznávaní lidé, což jim jejich velitelé připomínali při každé příležitosti. Nyní nadešel čas ukázat své schopnosti. Všechny tři skupiny letounů mířily na jih optimální cestovní rychlostí, jejich posádky neustále sledovaly spotřebu paliva, teplotu motoru a spoustu dalších kontrolek. USS NIMITZ Toland vyšel ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Bylo hezké ráno, paprsky vycházejícího slunce barvily téměř bavlněné mraky nad hlavou na růžovo. Na obzoru viděl Saratogu a Foche možná osm mil daleko, i na tuto vzdálenost byla jejich velikost úžasná. O něco blíž zápasila s metr a půl vysokými vlnami Ticonderoga s bíle natřenými střelami na dvojitých raketometech. Informace si lodě vyměřiovaly pouze světelnou signalizací. Lodě jinak připomínaly šedé nehlučné tvary; jen vyčkávaly. Paluba Nimitze byla zaplněna letouny. Všude seděly stíhačky F-14 Tomcat. Dvě čekaly na centrálních katapultech pouhých třicet metrů od Tolanda, uvnitř podřimovaly dvojčlenné posádky. Stíhačky byly vybaveny dálkovými střelami Phoenix. Útočné bombardéry měly místo střel velké nádrže s palivem. Díky nim stíhačky ve vzduchu doplní palivo, takže budou moci zůstat nahoře o další dvě hodiny déle. Palubní personál v barevných košilích pobíhal všude kolem a opakovaně kontroloval letadla. Letadlová loď se začala stáčet na levobok po západním větru a připravovala se na start letadel. Podíval se na hodinky. 5:58. Čas vrátit se do centra bojových informací. Letadlová loď bude za dvě minuty uve dena do pohotovosti. Toland se ještě jednou nadechl čerstvého mořského vzduchu a přemýšlel, jestli to není naposledy. SEVERNÍ ATLANTIK Kontakt!" řekl technik jednoho bearu. „Signály hlásí radar z paluby amenckého letadla, zřejmě z letadlové lodi."
„Nahlaste jeho polohu!" rozkázal pilot.
„Trpělivost soudruhu majore." Technik mírně upravil nastavení přístrojů na alubní desce. Jeho radiointerferometry měřily signály, jež docházely na antény po celé ploše letadla. „Jihovýchod. Poloha signálu je jednatřijedna. Síla signálu jedna. Je poměrně daleko. Poloha se nemění. Doporučuji udňovat konstantní kurz." Pilot a druh ilot na sebe pohlédli, ale nic neřlkali. Někde nalelvn p d nlch letěl americký 1 eoun E-2C Hawkeye. Posádka tvořená důstojníke ro rový odposlech a dvěma operátory by dokázala řídit více než stovku neP
, ských letounů. Mohla by k nim navést útočníka se střelami během několika vteřin po odhalení. Pilot přemýšlel, jak přesná je jeho informace o radaru hawkeye. Co když oni jeho bear už odhalili? Odpověď tušil. První varování by dostal, až by zjistil, že se k němu blíží odpalovací radar amerického tomcatu. Bear udržoval kurz jednaosmnula, zatímco důstojník u mapy sledoval změnu polohy zdroje signálu. Za deset minut by mohli mít přesné zaměření. Pokud budou ještě žít. Dokud nebudou mít přesné zaměření, neporuší klid vyslaček. „Mám to," hlásil důstojník. „Odhadovaná vzdálenost kontaktu je šest set padesát kilometrů, poloha čtyřicet sedm stupňů, devět minut severní šířky, třicet čtyři stupně, padesát minut západní délky." „Vytáhněte to," přikázal pilot. Směrová anténa HF v ocasní směrovce se otáčela ve svém úkrytu a hlásila informace veliteli náletu, jehož letoun Bear letěl sto šedesát kilometrů za výzvědnými letouny. Velitel náletu porovnal tuto informaci s informací ze špionážní družice. Teď měl dva zdroje. Americká pozice z před tří hodin byla šedesát mil jižně od odhadované polohy hawkeye. Američané mají ve vzduchu dva tyto letouny, severovýchodně a severozápadně od formace. Taková byla běžná praxe. Takže skupina letadlové Iodi je teď někde... tady. Badgery letí přímo k ní. Na americké radary narazí za... dvě hodiny. Dobře, řekl si v duchu. Všechno postupuje podle plánu. USS NIMITZ Toland mlčky sledoval letadla. Radarové zobrazení z letounů Hawkeye bylo přenášeno na letadlovou loď digitální rádiovou linkou, díky čemuž mohl vše sledovat velitel bojové skupiny. Tatáž data dostával i velitel protivzdušné obrany na palubě Ticonderogy, a stejně tak velitelé všech ostatních lodí vybavených systémem Námořního taktického systému pro sběr dat. Mezi ně patřily i francouzské lodi, jejichž vybavení bylo na takové úrovni, aby mohly úzce spolupracovat s americkým námořnictvem. Prozatím nebylo vidět nic kromě stop amerických vojenských a obchodních letounů převážejících muže a zásoby do Evropy a turisty zpět do Ameriky. Jejích dráhy se začaly stáčet na jih. Po upozornění, že lze očekávat vzdušnou bitvu, se piloti letounů CD-10 a C-5A drželi raději stranou, ačkoli to znamenalo nutnost mezipřistání a doplnění paliva cestou ke svým cílům. Většina z osmačtyřiceti

tomcatů už zaujala své pozice, roztažena v řadě čtyri a půl kilometru. Každá dvojice měla k dispozici tankovací letadlo. Útočné letouny, corsairy a intrudery nesly obří palivové nádrže s připojenými čerpacími kotvami a jeden tomcat po druhém už pomalu doplňovaly palivo. Corsairy se záhy začaly vracet k letadlovým lodím pro další zásoby. Všechny letouny by mohly vydržet ve vzduchu dlouhé hodiny. Letouny setrvávající na letadlových lodích se už připravily k okamžitému odletu. Kdyby došlo 2I
k náletu, katapulty by je ihned odpálily, aby se zabránilo riziku požáru, jež je spojeno s každým letadlem. Toland už tohle všechno zažil, ale nepřestávalo ho to ohromovat. Všechno probíhalo ladně jako při baletu. Letadla se držela na svých hlídkových pozicích, kroužila nebem v pomalých kruzích. Letadlové lodi spěchaly na východ rychlostí třiceti uzlů, aby dohnaly zpoždění získané při startovacích operacích. Vyloďovací lodě Saipan, Ponce a Nezeport mohly plout rychlostí maximálně dvaceti uzlů, a byly tedy prakticky bezbranné. Na východ od skupiny hlídkovala proti sovětským ponorkám letadla S-3A Viking a P-3C Orion. Z nich odcházela hlášení veliteli protiponorkových operací na palubě torpédoborce Caron. Nikdo zatím nevěděl proti komu namířit svůj vztek. Stará známá pravda všech válečníků. Čekat a čekat. SEVERNÍ ATLANTIK Velitel útoku rychle shromažďoval informace. Už znal pozice čtyř amerických hawkeyů. Sotva zaměřili první dva, objevila se jižně od nich další dvojice. Američané mu neprozřetelně poskytli velmi přesnou představu ohledně pozice bojové skupiny, a díky konstantnímu kurzu hawkeyů znal i její kurz a rychlost. Jeho beary tvořily kolem Američanů široký půlkruh a badgery se nacházely třicet minut severně od dosahu amerických radarů, čtyři sta mil severně od odhadované pozice lodí. Hlášení ro skupinu A: ‚Nepřátelské formace v souřadnicích 456/810, kurz jednaň lanula. Provést útočný plán A v 6:15. Totéž hlášení zaslat skupině B. Taktické řízení skupiny B přechází na koordinátora východního týmu.“ Bitva začala. Posádky badgerů na sebe úlevně pohlédly. Před patnácti minutami odhalily signály amerických radarů a věděly, že každým kilometrem na jih roste riziko, že vletí do mračna nepřátelských stíhaček. Navigátor a bombometčík na palubě každého letadla rychle zadávali informace do střel Kelt zavěšených pod křídly. Osm set mil jihovýchodně od nich posádky backfirů mírně zrychlily a zanesly kurz k výchozí rovině udané velitelem náletu. Jelikož provedly velký okruh kolem americké formace, budou teď spadat pod velitele na palubě rvního bearu, který zaznamená elektronický kontakt na hawkeye. Pálpohu formace NATO znali poměrně přesně, ale pokud mají lokalizovat a adnout letadlové lodě, měli by to vědět ještě přesněji. Posádky těchto letadel necítily úlevu, ale rozrušení. Teď přišel rozhodující okamžik. Bojový plán byl formulován před rokem a cvičen převážně nad zemí celkem pětkrát. Čn rikrát to vyšlo.
Na palubě osmdesáti bombardérů Badger si piloti seřídili hodinky a odpočítávali vteřiny do 6:15.
„
Pal!“
První badger odpálil raketu o osm vteřin dříve. První a vzápětí i druhá ze střel Kelt, ne nepodobných letadlům, se oddělily od svých závěsů, klesaly několik desítek metrů, dokud jejich turbodmychadlové motory nedosáhly maximálních výkonů. Autopilot navedl střely jižně rychlostí šesti set uzlů. Posádky bombardérů je pár minut sledovaly, pak se letouný jeden po druhém otočily zpět, neboť svůj úkol už splnily. Šest protiradarových letounů BadgerJ pokračovalo na jih. Jejich úkolem bylo držet se šedesát kilometrů za kelty. Jejich posádky byly nervózní, ale sebevědomé. Pro Američany nebude snadné proniknout jejich protiradarovou ochranou, a kdyby přece jen, Američané budou mít zanedlouho hodně terčů, jež je budou zajímat víc. Střely letěly dál, rovně a přímo. Měly vlastní elektronické přístroje, jež je na základě signálů z ocasních směrovek odpálí. Až dorazí do teoretického dosahu radarů hawkeyů, spustí se převáděče v jejich předních částech. NIMITZ „Kontakty! Zřejmě útok 1, poloha třičtvřidevět, vzdálenost čtyři sta šedesát mil. Spousta kontaktů, počítáme sto čtyřicet kontaktů, kurz jednasedmpět, rychlost šest set uzlů.“ Hlavní obrazovka radiolokátoru kontakty automaticky zanesla a na dvojici plexisklových tabulí se objevila další zobrazení. „Tak, a jsou tady,“ řekl Baker tiše. „Akorát včas. Připomínky?“ „Já „ Toland nedostal příležitost. Počítačová obrazovka zbělela. „Základno, tady HawkThree. Máme tu několik rušiček,“ hlásil důstojník řídící vzdušný provoz. „Počítáme šest, možná sedm rušiček, poloha třičtyřinula až nulatřinula. Jsou hodně kvalitní. Odhadujeme to na raketové rušičky, ale nikoli doprovodné. Kontakty jsou prozatím ztraceny. Odhadovaný průnik rušičkami do deseti minut. Žádáme o povolení vypustit zbraně a poslat je na souřadnice ke kontaktům.“ Baker se podíval na operačního důstojníka. „Tak začneme.“ Důstojník přikývl a zvedl mikrofon. „HawkThree, tady základna. Vypustit zbraně. Opakuji, zbraně vypustit. Povolení schváleno. Sundejte pár bombardérů. Konec.“ Svenson se zamračil na obrazovku. „Admirále, zanedlouho se vyprázdní paluby. Navrhuji, aby formace zůstala pohromadě.“ Admirál přikývl. „Flotilo, tady Základna, změnit kurz doleva na dvasedmnula. Vypustit všechny bývající letouny. Proveďte to.“ 2I S

Na jediný příkaz se celá formace otočila o sto osmdesát stupňů. Lodě, jež dosud neměly na odpalovacích rampách střely, to napravily. Odpalovací radary se v pohotovostním režimu zaměřovaly na sever. Třicet kapitánů čekalo na pokyn k aktivaci. SEVERNÍ ATLANTIK Hrozně ji to štvalo. Samozřejmě, říkala si, samozřejmě že litám dobře. Mám na to, abych se stala instruktorkou pilotů na eaglech. Zkušebni pilot, asistent při projektecb p programu A SA T mám kvali na to, a ch mohla letět do ves kiru OZn ak mě nechaji letět do boje? Ne, ve světě zuři válka, a já jsem tady jen ja o p
nDo hajzlu.K Jmenovala se Amy Nakamuraová. Byla majorem amerického letectva se třemi tisíci nalétaných hodin, z toho dvě třetiny v FI5. Byla malá a podsaditá jako většina pilotů ze stíhaček, a že je krásná, jí říkal jen její otec. Taky jí říkal Bunny. Když se to její kolegové dozvěděli, okamžitě ji překřtili na Buns. Spolu se třemi muži měla do Německa dopravit čtyři úplně nové eagly, a tam je od nich převezmou jiní piloti muži! a řádně je využijí. Každý letoun měl velké palivové nádrže, aby cestu zvládl najednou, a pro sebeobranu jednu střelu Sidewinder plus obvyklý počet nábojů do děla ráže 20 mm. Rusové nechali ženy litat ve stiacách už za druhý světový / zuřila v duchu. Z pár z nich se dokonce staly esa! nHej, Buns, podívej se ve směru tři hodiny!K zavolal pilot po jejím křídle. Nakamuraová měla vynikající

zrak, ale teď nevěřila svým očím. nŘekni mi, co vidíš, Butchi.K nBadgery...?K nTu-16 Badger, ty bláho! Kdepak je námořnictvo.
n
Blízko. Zkus je vzbudit, BunsK
Námořní skupino, námořní skupino, tady převozní let Golf čtyřidevět.
n
Letíme na východ s F-15. Vidíme formaci ruských bombardérů hergot, sly šíte mě? K
Kdo to sakra je?K zeptal se člen posádky hawkeye nahlas. n nGolf čtyřidevět tad HawkOne námořnictva,K ohlásil se komunikační technik, npotřebujeme to ověřit. Listopad Čtyři Whiskey.K Mohlo jít o ského radioamatéra. Major Nakamuraová v duchu nadávala a přejížděla prstem po komunikačních heslech. Tady! Alfa Šest Hotel.K e n nGolfečtyřidevět tad HawkOne, nahlaste vaši pozici. Pozor, posilám , y K na ty badgery stíhačky. Měli byste se radši vypařit, potvrďte příjem. Ani za nic, námořníku, vidím několik badgerů směrem na sever, pozice
n .K čtyřicet devět severní šířky, třicet tři východní dél
„Letí na sever divil se důstojník. nGolfe, tady HawkOne. Potvrďte své hlášení. Opakujte, co vidíte.K nHawkuOne, tady Golf, mám teď na dohled tucet badgerů, opakuji Tu-16, jižně od mé pozice, míří ke mně a rychle se blíží. Jdeme na ně. Konec.K
nNa radaru nic není, šéfe,K řekl operátor. ‚Je to odsud pěkně daleko na
K sever.
n
Tak o čem to sakra mluvila?K
Major Amelia „BunsK Nakamuraová bez dívání sáhla dolů a přepnula na taktický displej. Pak zapnula protiletadlový radar. Její systém IFF zhodnotil terč jako možná přátelský a nic nezobrazil. To jí stačilo. nFranku, vezmi to na východ. Butchi, za mnou. Všichni sledujte stav paliva. Do nich!“ Piloti badgerů byli až příliš klidní vzhledem k tomu, že nebezpečnou část už měli za sebou. Těch čtyř amerických stíhaček si všimli, až když byly necelou míli od nich, jejich barva dokonale splývala s jasnou ranní oblohou. Buns zvolila pro první přelet dělo a do kokpitu badgeru odpálila dvě stě kulek. To dvoumotorové letadlo okamžitě ztratilo kontrolu a koulelo se k zemi jako mrtvá velryba. Jeden. Buns radostně výskla, zvedla svou stíhačku do smyčky a na další terč. Sověti se už měli na pozoru a druhý badger se pokusil klesnutím utéct. Neměl sebemenší šanci. Nakamuraová odpálila sidewinder ze vzdálenosti necelé míle a sledovala, jak si střela našla cestu do levého motonz badgeru, načež se od trupu odlomilo křídlo. Dva. Další badger byl tři míle před ní. TrpeTivost, opakovala si. Máš výhodu větši rychlosti. Málem zapomněla, že ten ruský bombardér má zadní děla. Sovětský seržant jí to připomněl, minul, ale vylekal ji k smrti. Eagle se prudce stočil doleva a zaujal paralelní kun, než se znovu otočil k bombardéru. Další dávka z jejího děla, a badger ve vzduchu explodoval; Buns musela uhnout, aby do něj nenarazila. Celá akce trvala devadesát vteřin, a Buns byla zpocená od hlavy až k patě. nButchi, kde jsi?K nDostal jsem jednoho! Buns, jednoho jsem dostal!K Eagle se k ní připojil. Nakamuraová se rozhlédla. Nebe bylo najednou čisté. Kam se všichni poděli? nTady Golf, slyšíte mě, námořníku?K nRozumím, Golfe.K
nPrávě jsme za vás sundali čtyři, opakuji čtyři badgery.K nPět, Buns!K hlásil velitel další dvojice stíhaček. n
Něco tady nehraje, pane.K Operátor radaru na palubě HawkOne ukázal na obrazovku. nTihle blbouni se tady objevili a tvrdí, že jich pár dostali, ale musí to být tři sta čtyři sta mil daleko.K 2I 7

„
Základno, tady HawkOne, právě jsme zachytili kontakt s převozním letem na východ. Tvrdí nám, že právě sundali pět badgerů letících na sever, několik stovek mil od nás. Opakuji, letících na sever.“
Toland zvedl obočí.
n
Třeba to některé z nich vzdaly,“ podotkl Baker. ‚Jsme přece na hranici jejich maximálních doletů, ne?“ nAno, pane,“ odpověděl velitel vzdušných operací. Jeho odpověď ho nijak nepotěšila. „Pronikli jsme jejich rušičkami,“ ohlásil operátor radaru. „Máme tady znovu naše terče.“ Střely Kelt letěly dál, lhostejné vůči okolnímu zmatku. Díky radarovým přenašečům byly zobrazovány jako třicetimetrové badgery. Už aktivovaly své vlastní rušičky, což je na radarech ještě více maskovalo, a autopilot je stáčel nahoru, dolů, doleva a doprava po stu metrech, což byl postup, jaký by asi zvolilo letadlo ve snaze uniknout střele. Kelty kdysi bývaly opravdovými raketami, ale před šesti lety, kdy byly staženy z provozu, nahradily jejich válečné hlavice přídavné zásoby paliva, a staly se z nich návnady, což byl úkol, který v současné chvíli plnily na výbornou.
„
Máme tě!“ První peruť tomcatů letěla ve vzdálenosti sto padesáti mil. Kelty byly na obrazovce krásně vidět a důstojníci v zadních sedadlech každé stíhačky rychle změřili dráhy terčů. Kelty se blížily k tomu, co by obvykle bylo běžnou vzdáleností pro odpálení rakety kdyby ovšem šlo o bombardéry, jak si všichni mysleli. Tomcaty odpálily dávku střel AIM-54C Phoenix v ceně milionu dolarů na c1 vzdálený sto čtyřicet mil. Střely, vedené zaměřovacími radary stíhaček, se řítily na své terče rychlostí Mach-5. Za necelou minutu se osmačtyřiceti střelám podařilo zničit třicet devět terčů. První peruť opustila své stanoviště, a nahradila ji druhá. uss NIMITZ „ Něco tu nehraje, pane admirále,“ řekl Toland tiše.
A co to asi tak je?“ Baker byl s vývojem událostí spokojen. Nepřátelské
n bombardéry mizely z obrazovky přesně tak, jak předpokládaly studie.
n
Rusové se ženou hrozně hloupě, pane.“

„
No a?“
No a Sověti nikdy takhle hlou í nebyli! Proč ty backfiry neletí nadzvuko P vě? Proč sem letí jen jedna útočná skupina? A proč jen jedním směrem?
„Nedostatek paliva,“ od ověděl Baker. „Badgerům brzy dojde palivo, takže P musí přiletět přímo.“ r, o
n
Ale backf rům ne!“
nKurz odpovídá, počet taky.“ Baker zavrtěl hlavou a soustředil se na taktickou mapu. Druhá peruť stíhaček právě odpálila své zbraně. Jelikož tyto letouny nemohly střílet přímo, úspěšnost poněkud klesla. Zničily třicet čtyři terčů čtyřiceti osmi střelami. Původně bylo hlášeno sto čtyřicet sedm terčů. Třetí a čtvrtá peruť tomcatů se objevily najednou a střely odpálily zároveň. Když se všechny letouny zbavily svých střel, zbývalo ještě devatenáct terčů. Obě stíhací perutě okamžitě odlétly napadnout zbývající terče svými děly. nZákladno, tady velitel střel. Asi nezasáhli všechno. Navrhuji zapnout radary proti střelám zeměvzduch.“ P nRozumím, veliteli. Máte mé svolení, od ověděl koordinátor taktic ch válečných operací. SEVERNÍ ATLANTIK nVidíme protiletadlové radary, poloha nulatřisedm,“ hlásil důstojník ESM z jednoho z bearů. nNašli nás. Navrhuji, abychom se taky rozsvítili.“ Bear zapnul silný průzkumný radar Big Bulge. USS NIMITZ Nový kontakt. Zřejmě útok 2 „ n
n
Cože?“ odsekl Baker. Pak přišla hlášení od stíhačů.
nZákladno, tady Slugger lead. Vidíme své terče.“ Velitel perutě se snažil prozkoumat terč na své dálkové televizní kameře. Když hovořil, nešlo si nevšimnout úzkosti v jeho hlase. nPozor, pozor, nejsou to badgery. Stříleli jsme po raketách Kelt!“ nÚtok 2 tvoří sedmdesát tři letounů, poloha dvajednasedm, vzdálenost jednatrinula mil. Formaci sleduje radar Big Bulge,“ hlásilo centrum bojových informací. Toland sledoval nové kontakty a přikrčil se. „Nechali jsme se napálit, pane admirále.“ Důstojník taktických válečných operací skupiny celý zbledl a zapnul svůj mikrofon. nRudá hrozba ze vzduchu. Vypustit zbraně. Osa napadení dvajednasedm. Všechny lodě stočit podle potřeby s ohledem na použití baterii.“ Všechny tomcaty byly odlákány a formace se ocitla prakticky nahá. Jedinými ozbrojenými stíhačkami nad formací bylo osm crusaderů z lodi Foch, jež americká armáda dávno vyřadila. Na okamžitý rozkaz z mateřské letadlové lodi vyrazily na plný plyn jihozápadně vstříc backfirům. Příliš pozdě. 2I 9

Beary už měly o podobě amerických formací celkem jasno. Rusové nedokázali určit druh lodě, ale velikost rozeznali, a křižník Ticonderoga identifikovali podle jeho nezaměnitelných radarových signálů. Letadlové lodě budou nedaleko od něj. Bear předal tuto informaci svým kolegům. O minutu později odpálilo sedmdesát bombardérů Backfire svých sto čtyřicet střel AS-6 Kingfish a spěšně se otočilo k domovu. Kingfish se s kelty vůbec nedaly srovnat. Poháněl je raketový motor, dosáhly rychlosti devíti set uzlů a začaly klesat. Jejich naváděcí radarová hlava mířila na předem naprogramovanou cílovou oblast, deset mil širokou. Každou loď v centru formace si vyhlédlo několik střel. U íři! U íři!“ hlásilo centrum bojowch informací na palubě Ticonderogy.
„
Blížp se k iiám několik střel. Naše střely odpálit.“
Velitel protivzdušných válečných operací nařídil uvést systém Aegis do
plně automatického režimu. Ticonderoga byla už od výrobce vybavena poky ny přesně pro tuto situaci. Její silný radarový a počítačový systém identifiko val blížící se střely jako nepřátelské a zhodnotil riziko, které od každé z nich hrozí. Počítač fungoval zcela sám, na základě uvážení svého elektronického mozku mohl pálit po všem označeném za hrozbu. Na hlavním taktickém displeji proudily řady symbolů, čísel a vektorů. Příďové a záďové odpalovače raket mířily na první terče a čekaly na rozkazy k palbě. Aegis byl ultramo derním, nejdokonalejším systémem střel zeměvzduch, ale měl jednu obrov skou nevýhodu: na palubě se nalézalo jen devadesát šest střel SM2. Proti nim letělo sto čtyřicet střel Kingfish. Počítač nevěděl, že by měl vzít ohled i na tuto skutečnost. Toland na palubě Nimitze cítil, jak se letadlová loď prudce stáčí, její moto ry otočku zrychlovaly a loď uháněla vpřed rychlostí přes pětatřicet uzlů. Její doprovodné lodě na atomový pohon, Virginia a California se rovněž připra vily na nepřátelské střely, na svých odpalovacích rampách měly už připrave né vlastní. Kingfish letěly ve výšce dvou tisíc čtyř set metrů a ve vzdálenosti sto mil; každé čtyři vteřiny urazily jednu míli. Všechny střely už si zvolily terč, každá ten největší ve svém zorném poli. Nimitz byl nejbližší velkou lodí, jeho doprovodné lodě pluly severně od něj.
Ticonderoga odpálila první čtveřici střel, jakmile se terče dostaly na méně než devětadevadesát mil. Rakety vyletěly k nebi a zanechaly za sebou stopu bledě šedého kouře. Sotva se dostaly do vzduchu, rampy se sklonily a připravily se na nové střely. Doba mezi odpálením a nabitím byla necelých osm vteřin. Křižník mohl dosáhnout průměrné rychlosti odpalování jednu střelu za dvě vteřiny. O tři minuty později své zásoby vyčerpal. Křižník vyplul z obrovské ho šedého mraku. Jeho jedinou zbývající obranu představovala jeho děla.
Střely se řítil ke svým terčům rychlostí téměř dvou tisíc mil za hodinu, naváděly je vlny z lodních odpalovacích radarů. Hlavice explodovaly non vzdálenosti sto padesáti metrů od terčů. Systém Aegis fungoval poměrně dobře. Podařilo se zničit kolem šedesáti procent terčů. Teď se na celkem osm lodí řítily osmdesát dvě střely. Další lodě vybavené střelami rovněž zahájily palbu. V několika případech byly na tentýž terč vyslány dvě nebo tři, a ty obvykle terč zničily. Počet blížících se „upírů“ klesl na sedmdesát, pak šedesát, ale klesal příliš pomalu. O totožnosti terčů teď nepochyboval nikdo. Výkonné rušicí systémy byly aktivovány. Lodě zahájily radikální manévrování podobné nějakému stylizovanému tanci, už jen málo dbaly na zachovávání pozic. Kolize se jejich kapitáni obávali ze všeho nejméně. Když se ruské střely dostaly do vzdáienosti dvaceti mil, každá loď odpálila rakety, které zaplnily vzduch miliony hliníkových pásků, ty poletovaly vzduchem a nabízely střelám další spousty terčů. Některé ze střel se skutečně

rozletěly za hliníkovými duchy. Dvě z nich se ztratily a zvolily nové terče na vzdálenějším konci formace. Na radarové obrazovce na palubě Nimitze najednou zavládl chaos. Ty nepatmé body, které představovaly pozice lodí ve formaci, se náhle změnily v beztvaré mraky. Pouze střely se neměnily: body ve tvaru V s vektory označujícími směr a rychlost. Poslední dávka střel zeměvzduch zničila další tři. Počet upirů teď dosáhl čtyřicet jedna. Toland spočítal, že na Nimitze se jich řítí pět. Na palubě zatím terče sledovala poslední obranná zbraň. Šlo o CIWS, děla Gatling ráže 20 mm vybavená radarem a určená k likvidaci blížících se střel ve vzdálenosti pod dva tisíce metrů. Měla pracovat v plně automatickém režimu. Dvě děla na zádi se zvedla a začala sledovat první dvojici blížících se střel. Dělo na levoboku vypálilo jako první, šestihlavňové dělo vydalo zvuk podobající se rozepínání obrovského zipu. Svými radarovými systémy sledovalo terč i vystřelené náboje a provádělo upřesňovací procesy, aby se náboje se střelami setkaly. První ruská střela explodovala osm set metrů od levoboku Nimitze. Tisíc kilogramů silných výbušnin loď rozhoupalo. Toland to cítil a přemýšlel, zda výbuch loď poškodil. Kolem něj se členové centra bojových informací horečně soustředili na své úkoly. Jeden z terčů zmizel z obrazovky. Ještě čtyři. Další střela se přiblížila k přídi Nimitze a byla zničena střelou z CIWS, ale příliš blízko trupu. Střepiny se rozlétly po palubě a zabily několik mužů. Číslo tři zmátl oblak hliníkových pásků, takže zalétlo do moře míli za letadlovou lodí. Výbuch hlavice lodí zatřásl a k nebi vytryskl sloupec vody. Čtvrtá a pátá střela přiletěly k zádi, dělilo je od sebe necelých sto metrů. Dělo je obě zaznamenalo, ale nedokázalo se rozhodnout, po které z nich vystřelit dříve. Vzpurně se přepnulo do režimu Reset a nevystřelilo po žádné. Střely zasáhly cíl s odstupem jedné vteřiny, jedna v oblasti letové paluby, druhá u zastavovacího drátu. „ Toland odlétl o pět metrů dál a tvrdě narazil do konzoly radaru. Pak zahléIl oranžové jazyky plamenů. Potom uslyšel hluk. Nejprve dunění výbuchu. 221

Po něm křik. Zadní část CIC už neexistovala, na místě, kde bývala, zuřil mohutný požár. Muži o šest metrů dál byli v plamenech, křičeli a potáceli se mu před očima. Toland dokázal myslet jen na útěk. Vyrazil k vodotěsným dveřím. Jako zázrakem se otevřely a on vyběhl na pravobok. Protipožární systémy lodě už byly zapnuté a vše skrápěly slanou vodou. Pokožka ho po sprše slané vody pálila, chlupy i uniformu měl sežehlé. Zamířil na ochoz nad palubou. Jeden z námořníků na něj namířil hadici a málem ho z ochozu srazil.

„
V CIC hoří!K sípal Toland.

„
A kde asi ne!K křikl námořník.
Toland klesl na kolena a rozhlédl se. Foch předtím plul na sever od nich, to si pamatoval. Teď tím směrem viděl jen sloupec dýmu. Díval se, jak třicet metrů nad letovou palubou Sarato explodovala poslední ruská střela. Loď však zřejmě nepoškodila. O tři míle dále byla Ticonderoga s rozervanou nadstavbou a v plamenech, protože jedna raketa explodovala několik metrů od ní. Ohnivá koule na horizontu ohlašovala zničení další lodě panebože, pomyslel si Toland, snad to neni Saipan? Na jeji palubě bylo dva tisice mužů...
Uhni, blbče!K křikl na něho jeden z hasičů. Na ochoz vyběhl další muž. n n Tolande, jste v pořádku?K Byl to kapitán Svenson, košili měl roztrhanou a hruď na několika místech pořezanou.
‚K p
nAno, pane od ověděl Bob.
nUtíkejte na můstek. Řekněte jim, ať stočí loď pravobokem k větru. Pohyb. Svenson vyskočil na letovou palubu. Toland udělal totéž a rozběhl se vpřed. Paluba, pokrytá protipožární pěnou, byla kluzká jako olej. Toland bezhlavě utíkal, a než doběhl k můstku, několikrát tvrdě spadl. V kormidelně byl za necelou min Ktu.
nKapitán Svenson říká nařídit loď pravobokem k větru! řekl Toland. Už to dávno je“ odsekl výkonný důstojník.
Podlahu můstku pokrývy

„„
střepy skla. „Jak je na tom kapitán
„Žije. Zůstal vzadu s požárníky.K
„A vy jste kdo?“ zeptal se výkonný důstojník.

„
Toland, rozvědka, byl jsem v CIC.K
Tak to máte kliku jako z prdele. Ta druhá střela vybuchla padesát metrů
n „
od vás. Kapitán teda přežil? A kdo dál.
Nevím. Hořelo to tam jako v pekle.K
n K
Zdá se, že jste si z toho taky odnesl svůj díl, fregatní kapitáne.
n
Bob měl pocit, jako by se holil střepem. Jeho obočí bylo na dotyk velmi citlivé. „Asi popáleniny po výbuchu. Bude to v pořádku. Co mám udělat. t
Výkonný důstojník ukázal na Tolandovy výložky. „Umíte kormidlova Fajn, tak do toho. Stejně už nemáme do čeho narazit. Já jdu dozadu pomoct s tím ohněm. Spojení nefunguje, radary taky ne, ale motory jsou v pořádku 2 a trup je dobrej. Pan Brice velí palubě. Pan Toland u kormidla,K ohlásil výkonný důstojník a odešel. Toland deset let nestál u kormidla větší lodi než Boston Whaler, a teď dostal poškozenou letadlovou loď. Vzal si dalekohled a podíval se, které lodě jsou poblíž. Co viděl, mu vzalo dech. Saratoga byla jedinou lodí, která vypadala zdánlivě nedotčeně, ale při pečlivějším pohledu měla poničený radarový stěžeň. Foch byl ponořen více, než by být měl, a na jeho zádi hořelo.
nKde je Saipan?K nVyletěla do vzduchu jako obrovskej ohňostroj,K odpověděl Brice. „Ježíši Kriste, bylo tam dva a

půl tisíce lidí! Tico schytala jeden výbuch těsně u trupu. Foch dostal tři zásahy, vypadá to, že je s ním amen. Dvě fregaty a jeden torpédoborec jsou taky v háji prostě v háji, vole! Kdo to posral? Tys byl v CIC, ne? Tak kdo to posral?K Osm francouzských crusaderů právě dostihlo backfiry. Ruské bombardéry letěly na plný výkon a byly skoro tak rychlé jako stíhačky. Piloti z Ietadlové lodi zaznamenali, že se jim jejich loď nehlásí, a zuřili, už to nebyli ti chladní profesionálové, kteří mají udržet stíhačky co nejdále od lodí. V dosahu měli jen deset backfirů. Šest z nich dostali svými střelami a další dva poškodili. Pak se museli vrátit. Nepoškozená loď USS Caron sledovala Rusy na svém radaru a volala britské stíhačky, aby Rusy napadly při letu zpět. Rusové s tím ovšem počítali, britským ostrovům se zdaleka vyhnuli a se svými tankovacími letouny se setkaly čtyři sta mil západně od Norska. Rusové vyhodnocovali výsledky své mise. První významná bitva moderních letadlových lodí a bombardérů už znala své vítěze a poražené. Obě strany věděly, kdo je kdo. Požár na Nimitzi se podařilo uhasit do hodiny. Vzhledem k tomu, že všechna letadla byla pryč, na palubě zůstalo jen málo hořlavin a schopnosti lodi poradit si s požárem se rovnaly schopnostem velkého města. Toland ji navedl zpět na východní kurz. Saratoga přijímala letouny, doplňovala jim palivo a všechny kromě stíhačů posílala na břeh. Tři fregaty a torpédoborec zachránily přeživší členy posádek potopených lodí, zatímco se velké lodě stočily zpět k Evropě. nPlnou parou vpřed,K rozkázal Svenson ze svého křesla na můstku. Tolande, jste v pořádku?K nNestěžuju si.K Ani by to nebylo nic platné, protože lodní nemocnice zaplnily stovky mnohem vážnějších případů. Oběti ještě nikdo nespočítal, a Toland na to nechtěl myslet. bMěl jste pravdu,K řekl kapitán, jeho hlas byl tichý a plný vzteku. nMěl jste pravdu. Provedli to moc jednoduše, a my jim na to skočili.K 222

Není všem dnům konec, kapitáne.“
ampton
H
„To si sakra pište, že ne! Míříme do South u. Uvidíme, jestli Britov umějí opravit něco takhle velkýho. Mí vojáci majKpořád spoustu práce n zádi. Myslíte, že to kormidlo ještě chvíli zvládnete.
„Ano, pane.“
Nimitz a jeho doprovodné lodě pluly maximální rychlostí téměř čtyřice uzlů. Rychle nechaly zbytek formace za sebou. Byl to bezhlavý postup, říti: se kupředu příliš rychle, než aby stihly sledovat hlášení protiponorkových hl dek, ale i ponorky by sebou musely pořádně hodit, aby je dostihly. SEVERSKÉ KLAIVO RCH 152, ISLAND Vím, že to byla stíhačka, a určitě jich je víc než ta jedna,“ řekl Edwards. Znou pršelo, snad už naposledy. Mraky na jihozápadě se protrhávaly a na obzoa už viděli náznak modrého nebe. Edwards seděl na zemi s helmou na hlavě v ponču a díval se do dálky. „Asi máte pravdu; pane,“ přikývl Smith. Seržant byl nervózní. Seděli na mto vršku už téměř čtyřiadvacet hodin, hodně dlouho na to, sedět nehnu na nepřátelském území. Nejlepší příležitost zmizet by byla při přeháňkách, dy se viditelnost sníží na několik set metrů. Nebe se zanedlouho může novu vyjasnit a pěkně dlouho se zase nesetmí. Teď jen seděli v maskovacích děvech, v nichž jim bylo aspoň částečně sucho, ale celkově k uzoufání. Severně od nich vydatně pršelo, takže Reykjavík neviděli vůbec a jen stěží ozeznávali Hafnar jórdur na západě, a to seržanta, který chtěl vědět, co proádějí Rusové, hodně zlobilo. Co když odhalili Edwardsovu vysílačku a začai ji zaměřovat? Co když vyslali h(ídky? Nadporučíku?“ 225

nJo, seržante?“
„Na jednu stranu od nás jsou telefonní dráty, a na druhou elektrický vedenl Chcete něco z toho vyhodit do vzduchu, seržante usmál se Edwards.
„Ne, pane, ale Rusové je brzy začnou hlídat, a z tohohle místa není bezpečn ý vysílat.“ „Máme pozorovat a podávat hlášení, seržante, řekl Edwards nepřesvědčivě.
Rozkaz.“
Edwards se podíval na hodinky. Bylo 19:55. Bouda s nimi může chtít ml uvit, ačkoli jim ještě nikdy nezavolala. Edwards vybalil vysílačku, složil anténu a nasadil si sluchátka. V 19:59 vysílačku zapnul a namířil anté,nu na satelit.
Bouda volá Bígla. Bouda volá Bígla. Slyšíte mě? Přepínám.
„No to se podívejme.“ Ohlásil se: „Slyšíme tě, Boudo.
n
Máte nějaký nový zprávy?“
n
Ne, pokud ovšem nechcete slyšet, že tady prší. Viditelnost není nic moc. Nevidíme skoro nic.“ Komunikační důstojník v Boudě se podíval na předpovědní mapu. Takže tam opravdu prší. Nedařilo se mu přesvědčit svého šéfa, že Bíglovi lze věřit. Edwards odpověděl na otázky, které přinesli lidi z kontrarozvědky. Dokonce měli připravený hlasový analyzátor pro zpětnou kontrolu jeho odpovědí. Pri poslední odpovědi ohledně jeho přítelkyně se jehla pořádně rozkmitala. To určitě nehrál. Kopie relevantních stránek jeho osobních materiálů k nim dorazily faxem. Patřil mezi prvních pět ve třídě v Colorado Springs. Dobrý v matematice a technických vědách, extrémně dobře si vedl na postgraduál ním studiu meteorologie. Během pobytu v Colorado Springs se mu trochu zhoršil zrak, dost na to, aby nesměl létat. Byl považován za tichého a neprů bojného, ale jeho spolužáci si ho oblíbili. Není to žádný válečník, tvrdil psy chologický rozbor. Jak dlouho ten hoch vydrží? KEFLAVIK. ISLAND Jeden MiG-29 byl ve vzduchu. Ostatní stály ve zpevněných krytech, j Američané nedávno dostavěli na konci ranveje jedenáct. Poslání stíhač bylo dvojí. V případě, že by došlo k odhalení náletu, plnila funkci dokonaleho bitevního letounu, ale důležitější bylo, že ji pečlivě sledovali operátoli u radaru na zemi: potřebovali nakalibrovat radary. Nepravidelný povrch Islandu snižoval výkonnost radaru i střel zeměvzduch, neboť přístroje samotné byly po plavbě lodí silně otřesené. Stíhačka několikrát obkroužila letiště, zatímco obsluha radaru dospěla k závěru, že údaje hlášené radarem jsou v pořádku. Stíhačky měly plné nádrže

a byly ozbrojeny, jejich piloti odpočívali nedaleko od nich. Tankovací letouny právě doplňovaly palivo bombardér Badger, který poskytoval stíhačkám navigační a elektronickou oporu. Brzy jich dorazí dalších devět. Oddíl letectva rychle dokončoval svůj úkol uklidit letiště. Všechny ranveje až na jednu už byly zcela zametené a bez střepin. Zbytky amerických letadel odhrnuly buldozery. Palivové potrubí bude opraveno za hodinu, tvrdili technici. „Je tu pěkně rušno," řekl major veliteli stíhačky. „Ještě není po všem. Budu klidnější, až sem dorazí i zbytek praporu „ , poznamenal plukovník tiše. „Už dávno nás měli napadnout." „Jak myslíte, že nás napadnou?" Plukovník pokrčil rameny. „Těžko říct. Jestli vážně chtějí tohle letiště zavřít nadobro, tak použijí jadernou hlavici." „To jste vždycky takový optimista, soudruhu plukovníku?" Nálet se právě nacházel hodinu cesty od nich. Osmnáct bombardérů B-52H vzlétlo z Louisiany o deset hodin dříve a na západním pobřeží Grónska, na základně Sondrestrom, doplnilo palivo. Padesát mil před nimi letěl jeden rušicí letoun Raven EF-111 a čtyři stíhačky F-4 Phantom pro odražení protivníků. Kalibrování radaru bylo asi v polovině, ale před sebou měli tu náročnější část. Stíhačka, která před chvílí přistála, teď kroužila na sever, západ, pak na jih a kolem Keflavíku. Oblast západně od základny byla téměř plochá jen s nízkými kamenitými vrchy. Pak přišla na řadu složitější část, a sice zanášení radarových signálů z východního okruhu nad hornatým středem Islandu, tvořeným bohatou sbírkou vrchů, které se tyčily k vysokému vrchu ve středu Islandu. Z ranveje odjel za svým úkolem další fulcrum a jeho pilot přemýšlel, jak dlouho může trrat zanést do mapy všechny oblasti zastíněné příkrými údolími, v nichž by se při útoku na Keflavík mohl skrýt nepřátelský letoun. Radaroví důstojníci zanášeli do topografických map pravděpodobné problematické body, když jeden operátor vykřikl varování. Jejich prázdné radarové obrazovky se najednou zaplnily zmatenými znaky z elektronických rušiček. To mohlo znamenat pouze jediné. V hangárech stíhaček u ranveje jedenáct se rozbzučely sirény. Piloti, kteří podřimovali nebo hráli domino, vyskočili a rozběhli se ke svým strojům. Důstojník na věži zvedl polní telefon a upřesnil varování pro stíhačky. Pak se spojil s velitelem baterie střel zeměvzduch: „Blíží se sem nálet!" Muži po celé základně se dali do pohybu. Pozemní personál stíhaček stiskl automatické startéry a motory se rozběhly, ještě než piloti stačili nasednout do kokpitů. Střelecká baterie uvedla do provozu své průzkumné a odpalovací systémy, zatímco odpalovací vozy připravily střely k odpálení. Těsně pod radarovým horizontem právě vypnulo své rušicí systémy osmnáct bombardérů B-52. Byly rozděleny do šesti skupin po třech. První přeletěla vrchol Mount Snaefellsu šedesát mil severně od Keflavíku a ostatní se blí 227 žily od západu, slétaly se k c1i zastíněny elektronickým hlukem svých vlastních systémů a z podpůrné rušičky na palubě Ravenu EF-111.

Ruská stíhačka, která právě odlétala, vystoupala do výšky. Pilot měl radar nu , rozhlížel se kolem sebe a čekal na informaci z pozemního radaru. Jeho s údruzi se rozjížděli po ranvejích a odlétali za ním. Letoun, který právě dosedl, dojel k čerpací stanici, jeho pilot zuřivě gestikuloval a nadával členům pozemního personálu, kteří se ze všech sil snažili doplnit palivo jeho stroje. Ve spěchu vylili na kridlo čtyřicet lítrů benzinu. Jako zázrakem se nevzňalo a desítka mužů přiběhla s hasicími přístroji, aby zabránila výbuchu, zatímco stíhačka dál čerpala plnou nádrž paliva. VRCH I S2. ISLAND Edwards otočil hlavu k hluku, šlo o nezaměnitelný řev stíhaček. Od východu viděl tmavou kouřovou stopu a míli od ní siluety letadel. Letouny byly obtěžkány zbraněmi, zvednuté koncovky křídel jim usnadnily identifikaci. „Phantomy!" křikl. „To jsou naši!"

Byly to stíhačky F-4 z newyorského leteckého oddílu Národní gardy, přestavěné na likvidaci střel zeměvzduch. Zatímco ruská pozornost se soustředila na blížící se nálet bombardérů, stíhačky přeletěly přes hory, využívaly zvrásněného povrchu k zakrytí svého letu. Muži na zadních sedadlech každého letounu počítali radary střel a vybírali si nejnebezpečnější terče. Když se letouny dostaly do okruhu deseti mil od Keflavíku, vystoupaly vzhůru a odpálily salvu standardních protiradarových střel.

Rusové to nečekali. Snažili se namířit střely proti bombardérům, ale dvo ity nálet je překvapil. Blížící se střely nebyly odhaleny. Tři z nich své terče našly, zničily dva průzkumové radary a jeden odpalovací vůz. Jeden velitel otočil svůj vůz a zamířil proti nové hrozbě. Phantomy svými rušičkami neu. tralizovaly jeho odpalovací radar, nechaly za sebou několik obláčků s hliní; kovými pásky a blížily se ve výšce devíti metrů nad zemí. Každý pilot se říti ke svému terči a všichni se rychle rozhlíželi kolem sebe. Jeden z nich zahlé dl ne oškozenou od alovací rampu a zamířil k ní. Svrhl bombu, která rampi sice ň zasáhla, ale po celé oblasti rozhodila stovky bombiček. Rampa explo dovala po průletu stíhačky a její obsluha ani netušila, co se vlastně stalc Kilometr za ní stálo mobilní protiletadlové dělo. Phantom na něj zaútoř svým dělem a hodně ho poškodil. Pak přeletěl nad zbytkem poloostrov a zmizel nad mořem, ve vzduchu po něm zbyla oblaka hliníkových páski B la to dokonale rovedená akce. Všechny čtyři letouny byly pryč dříve, ne p stihly zareagovat. Obě střely, kte

sovětské obsluhy odpalovacích ramp . C 1 baterie přiš

Sověti odpálili, explodovaly v moři hliníkových pásků á a Tři mobil o dvě třetiny odpalovacích vozů a všechny průzkumné ra ary děla b la rovněž zničena nebo poškozena. Bombardéry už byly dvacet n daleko, jejich výkonné rušicí systémy zaplavovaly sovětské radary elektronickým hlukem. Nepodařilo se jim však vyřadit radary na mobilních dělech. Nový model byl vybaven typem, na který nebyly rušičky pripravené, ale to nevadilo. Děla byla navržena pro boj proti malým stíhačkám, a když se jejich radary pokusily zaměřit obrovské bombardéry, narazily na terče takových rozměrů, že jejich radarové signály těkaly z jedné strany na druhou. Počítače se nedokázaly rozhodnout, jak jsou terče daleko a neustále svůj průzkum obnovovaly, takže jim byla veškerá elektronická výbava k ničemu. Obsluhy děl klely jako jeden muž, přepnuly na manuální ovládání a vlastním zrakem se pokoušely zahlédnout blížící se obrovské terče. Bombardéry teď letěly ve výšce tří set metrů, jejich posádky doufaly, že se nejhorší palbě vyhnou a uniknou beze ztrát. Nikdo je však nevaroval před přítomností stíhaček. Jejich úkol zněl zničit Keflavík dříve, než se tam stíhačky dostanou. Překvapení teď nahrálo sovětské straně. Migy se vynořily ze slunce a letěly proti bombardérům. Na své odpalovací radary se téměř nemohly spolehnout, ale polovina jejich střel byla naváděna infračerveným zářením a americké bombardéry vydávaly tolik horka, že by je zaregistroval i slepec v silném kabátě. Letka tří bombardérů letící od jihu je

ani neviděla. Dva z nich zasáhly střely ve vzduchu. Třetí odeslal vysílačkou žádost o pomoc stíhaček a snažil se uniknout, ale zatočil příliš prudce. Při druhém manévru se příliš přiblížil k zemi a rozbil se o zem severně od Keflavíku, záblesky plamenů viděl i Edwards čtyřicet kilometrů daleko. Posádkám ruských stíhaček se plnil sen každého pilota. Všech osm letounů mělo své vlastní terče. Rozdělily se, aby je zlikvidovaly, než na Keflavík dopadne příliš mnoho bomb. Posádky bombardérů spěchaly ke svým terčům. Na návrat už bylo pozdě a jediné, co mohli piloti dělat, bylo volat na stíhačky, aby se vrátily a pomohly jim. Do akce se zapojila i pozemní děla. Jeden mladý seňant zamířil na bombardér, který právě odhazoval svůj náklad. Otvor pro bombu zasáhlo několik střel, a letoun zmizel v ohlušující explozi, která otřásla oblohou a poškodila další bombardér. Obsluha jedné odpalovací rampy úspěšně přepnula odpalovací systém na infračervený režim a odpálila na bombardér jednu střelu. Zasáhla svůj cíl těsně po tom, co bombardér svrhl svůj náklad. Kridlo letounu se vzňalo, bombardér se stočil na východ a za ním se valil černý kouř. Edwards z vrchu sledoval, jak se za křídlem toho poraněného obra táhne dým z benzinu. Pilot se pokoušel udňet výšku, aby se posádka letadla mohla katapultovat, ale jeho všechny čtyři motory byly zničené a hořící křidlo ho opustilo. Bombardér zavrávoral a klesal směrem k západní stěně Vrchu 152. Nikdo z posádky se nezachránil. Edwards nemusel vydávat žádný rozkaz. Jeho muži si během pěti vteřn sbalili své věci a utíkali na severovýchod. 229

Zbývající bombardéry už se dostaly nad cíl a zoufale volaly na pomoc stíhačky. Osm z nich úspěšně odhodilo své bomby, načež z oblasti odlétly. Sovětské stíhačky jich zatím sestřelily pět a zbývající posádky se zoufale snažily tomu nečekanému nebezpečí uniknout. Rusové už neměli žádné střely a pokoušeli se napadnout bombardéry svými děly. To bylo nebezpečné. Bombardéry měly svá ocasní děla. Jeden fulcrum poškodila střelba, takže se musel vrátit. Cel zmatek dokončily vracející se americké phantomy. Každý měl pouze tři střely Sparrow, a když zapnuly své odpalovací radary, sovětské stíhačky Fulcrum okamžitě dostaly od svých obranných systémů varovné signály. Fulcrumy se před dvanácti blížícími se střelami rozutekly a klesly k zemi. Čtyři z nich přeletěly těsně nad vrchem Edwardsovy skupiny a nad vrakem bombardéru východně od Hafnarfjrduru. Když se znovu vrátily vzhůru, nebe už bylo čisté. Phantomy neměly dostatek paliva. Nemohly tedy pokračovat v útoku a otočily se bez jediného úspěchu. Zbývající bombardéry byly teď v bezpečí mezi spoustou rušivých signálů. Sověti se znovu zformovali a vrátili se ke Keflavíku.
První dojem nebyl dobrý. Do okolí letiště dopadly celkem dvě stovky bomb, a devět zasáhlo ranveje. Ale ranvej jedenáct zůstala nepoškozená. Piloti sledovali, jak k nebi vzlétl jediný fulcrum, který zůstal na zemi, jeho pilot vzteky bez sebe žádal informace o nějakém terči. Dostal příkaz hlídkovat, dokud zbytek perutě nenatankuje. První bitva skončila se smíšenými výsledky. Američané ztratili polovinu svých bombardérů a poškodili tři z pěti ranvejí v Keflavíku. Sověti přišli o většinu střeleckých baterii a z bitvy vyšli bez výraznějšího úspěchu, nicméně keflavická základna zůstala i nadále použitelná. Pozemní personál se už rozběhl k přístrojům na opravování ranvejí, které tu zanechali Američané. Na konci každé z nich ležela hromada štěrku a v půltuctu bunkrů našli ocelové pruty. Těžkou technikou zaválcují suť do děr, vyrovnají je a pak to překryjí štěrkem a ocelí. Keflavická základna byla poškozena, ale ranveje budou do půlnoci opět plně funkční.
USS PHARRIS
„Myslím, že tohle je doopravdy, kapitáne, řekl důstojník protiponorkových operací ASW tiše. Linie barevných bodů na obrazovce pasivního sonaru byla viditelná několik minut. Poloha se měnila lehce k zádi, jako by ten kon takt mířil spíše na konvoj, nikoli na Pharrise.
Fregata plula rychlostí dvanácti uzlů, a své systémy Prairie/Masker měla v pohotovosti. Sonarové podmínky byly dnes lepší. Silné teplotní rozhraní v hloubce šedesáti metrů výrazně oslabovalo použitelnost hladinového sona ru. Pharris mohl ovšem spustit svůj tažný sonar pod rozhraní, kde nižšf tep . nan lota vody vytvářela dokonalý zvukový kanál. Ještě výhodnější bylo, že rozhraní pracovalo pro obě strany stejně. Ponorka měla stejné potíže jím proniknout jako sonar na hladině. Pharris bude pro ponorku pod rozhraním prakticky neodhalitelný. „Jak to vypadá na mapě?“ zeptal se důstojník taktických operací. „Vyrovnává se to,“ odpověděl důstojník ASW. „Pořád zbývá zjistit vzdálenost. S ohledem na podmínky ve vodě a na známý dosah sonaru odhadujeme vzdálenost na pět až patnáct mil přímo nebo do první konvergentní zóny. To znamená od devatenácti do třiadvaceti mil...“ Konvergentní zóna je trik založený na fyzice. Zvuk, který cestuje vodou, se šíří všemi směry. Hluk, který putuje dolů, se obyčejně vlivem teploty a tlaku vody stočí do několika křivek, kdy vystupuje na hladinu a pak se znovu obrací dolů. Fregata slyšela svůj vlastní hluk do vzdálenosti kolem čtrnácti námořních mil; konvergentní zóna měla tvar prstence, šlo o koblihovitou oblast ve vodě devatenáct mil před a třiadvacet mil za lodí. Vzdálenost ponorky byla neznámá, ale zřejmě byla nižší než dvacet tři mil. I to už ale bylo hodně blízko. Ponorka by mohla napadnout je nebo konvoj, který střežili, torpédy nebo střelami zemězemě, v nichž Sověti vynikají. „Návrhy, pánové?“ zeptal se Morris. Důstojník taktických operací promluvil první. „Navrhuji vyslat helikoptéru, která prozkoumá bližší kontakt, a orion ať zkontroluje ten vzdálenější.“ „To zní dobře,“ přikývl důstojník ASW. Za pět minut už byla helikoptéra o pět mil dál a spouštěla sonobójky typu Lofar. Při dopadu do vody vypustily tyto miniaturní pasivní sonary do předem určené hloubky nesměrový sonarový snímač. Tentokrát zůstaly všechny nad teplotním rozhraním, aby zjistily, zda je terč blízko. Informace pak dorazila do centra bojových informaci na palubě Pharrise: nic. Nicméně na obrazovce pasivního sonaru se stále objevovala ponorka nebo cosi, co zneTo jako ponorka. Helikoptéra pokračovala a nepřestávala spouštět sonobóje. Pak dorazil orion. Čtyřmotorový letoun letěl nad hladinou směrem k fregatou udané poloze terče. Měl na palubě téměř padesát sonobójí a zanedlouho je shazoval nad i pod rozhraní. „Mám slabý signál u čísla šest a střední u čísla pět,“ hlásil operátor sonaru. Do jeho hlasu proniklo rozrušení. „Rozumím, potvrzuji,“ přikývl taktický koordinátor na BluebirduThree. V oblasti protiponorkových operací pracoval už šest let, ale navzdory tomu byl rozrušen. „Začneme s MAD.“ Chcete naši helikoptéru?“ „Ano, ale řekněte jí, ať se drží dole.
O vteřinu později vyrazila helikoptéra SH-2F Sea Sprite na sever, její detektor magnetických anomálii MAD visel na

kabelu z krytu na pravé straně. 231
Šlo o vysoce citlivý magnetometr, dokázal odhalit poruchy v magnetickém poli země zapříčiněné velkým kusem kovu třeba ocelovým trupem ponorky.
nSignál na čísle šest je teď střední. Signál sedm beze změn. Odborníci na odhalování z toho usoudili, že ponorka míří na jih.
nMám pro vás odhad vzdálenosti," řekl důstojník ASW důstojníkovi taktických operací. nČtyřicet dva až čtyřicet pět tisíc metrů, poloha třičtyřinula až třitřišest." Fregata tuto informaci okamžitě předala na palubu orionu.
Na radaru sledovali, jak letoun dorazil do oblasti a pohyboval se velmi přesně nad úsekem oceánu definovaným infoimacemi od Pharrise jako možná poloha ponorky. Počítače zaznamenaly stopy, které se teď stáčely více k jihu.
Pharrisi, tady Bluebird. Podle našich údajů v oblasti nejsou žádné přátel n ské ponorky. Prosím potvrďte, přepínám.
Rozumíme, Bluebirde. Potvrzujeme žádné přátelské ponorky v oblasti.
n Morris sám to prověřil už před hodinou.
nSíla signálu na čísle šest roste. Máme slabý signál na čísle pět. Číslo sedm slábne." Technik měl opravdu co dělat, aby zůstal chladným profesionálem.
nVzdálenost se zpřesňuje. Odhadovaná rychlost terče kolem osmi uzlů, vzdálenost čtyřicet tři tisíc metrů."
n
Kontakt! Kontakt!" zvolal operátor sonaru na lodi. Od terče zaslechli kovový hluk. Zavření záklopky, spadlý šroubovák, otevření dvířek do hlavně torpéda odkudsi vyšel hluk způsobený pouze člověkem.
nPotvrzuji, kontakt zaznamenán na bójích pět a šest, hlásil letoun okamžitě. Potvrzeno „ od ověděl důstojník taktických operací na palubě Pharrise. n , P
n
Máme to i na vlečném sonaru. Tento kontakt určen jako ponorka. Souhlasím," odpověděl orion. nPozitivní identifikace rudé ponorky.
n
Máme kontakt MAD!" Na diagramu přístroje se objevil značný výkyv. Jeden z členů posádky okamžitě stiskl knoflík, vypustil kouřový znak a letoun se stočil prudce vpravo, aby se znovu dostal nad kontakt.
H
Zaměřeno!" Důstojník taktických operací označil pozici na obrazovce tak tického displeje velkým symbolem V.
Helikoptéra dorazila nad kontakt a orion se v kruzích vracel. nKouř vypustit!" zvolal systémový operátor a helikoptéra vypustila vlastní kouřovou bombu mírně na jihozápad od kouřového znaku z orionu.
Informace se teď předávaly velitelům obsluhy torpéd a ASROC. Nikdo nevěděl nic o vzdálenosti terče, ale to se mohlo rychle změnit.
nKlid," řekl Morris ze svého křesla v CIC, pak hlasitě dodal: nNeuspě chejme to. Pokusme se k němu dostat co nejblíž, než na něj vystřelíme."
Důstojník taktických operací na palubě orionu souhlasil a přinutil se uvol nit se a zklidnit. Letoun P-3 i helikoptéra znovu provedli průzkum MAD od severu na jih. Tentokrát zachytil kontakt jen orion, helikoptéra ne. Pak pro vedli průzkum z východu na západ. Nejprve nezjistili nikdo nic, ale při d o hém pokusu už ho měli. Kontakt už nebyl neživé něco. Teď šlo o fungující ponorku řízenou živým člověkem. Kontrola operace teď závisela výhradně na taktickém koordinátorovi v orionu. Velké hlídkovací letadlo kroužilo dvě míle odtud a helikoptéra se připravovala k poslednímu přeletu. Pilot velmi pečlivě prozkoumal svůj taktický displej a pak upřel oči na gyroskopický kompas. Helikoptéra zahájila poslední průzkum MAD, oiion se držel pouhé dvě míle za ní. nKouř vypustit!" Na hladinu dopadla poslední kouřová bójka, z hladiny stoupal zelený kouř. Helikoptéra se stočila prudce doprava, aby uvolnila prostor blížícímu se orionu. Pilot sledoval kouř, aby odhadl směr a sílu větru, a blížil se k terči. Dvířka prostoru s bombami se otevřela. Torpédo Mk-46 bylo pripraveno k odpálení. nTorpédo spustit!" Torpédo klidně klesalo, nad zadní částí se otevřel brzdicí padáček, aby zbraň dopadla do vody přední částí. Orion také svrhl další sonobójku, tentokrát směrovou bójku DIFAR. nSilný signál, poloha jednasedmdevět."
Toipédo kleslo do hloubky šedesáti metrů a pak zahájilo vlastní kruhový průzkum. Jakmile dospělo do průzkumové hloubky, spustil se jeho vysokofrekvenční sonar. Události nabraly spád. Ponorka zatím dění nad sebou nevěnovala pozomost. Š1o o staiý typ Foxtrot. Pro operace na frontě příliš stará a příliš hlučná, ale byla tu a doufala, že dostihne konvoj hlášený jižně od ní. Operátor sonaru hlásil možný dopad toipéda do vody, ale kapitán měl příliš práce se zanášením polohy konvoje, ke kterému se měl přiblížit. Z toho jej vyvedl naváděcí sonar torpéda. Ponorka se okamžitě plnou parou vyřítila kupředu, zatočila doleva v předem naplánovaném úhybném manévru. Náhle zvýšený hluk jejích šroubů zaznamenalo několik sonobójí a taktický sonar Pharrise. Torpédo hledalo terč pomocí aktivního i pasivního sonaru. Když dokončilo pivní okruh, pasivní přijímače v čelní části zaslechly hluk šroubů ponorky a zamířily k němu. Signály aktivního sonaru se záhy odrážely od trupu ponorky, která kličkovala doleva a doprava ve snaze uniknout. Torpédo automaticky přešlo na stálý aktivní sonar, zvýšilo svou rychlost na maximum a zamířilo ke svému terči s chladnou nemilosrdností robota. Operátoři sonaru v letadle i na fregatě dobře viděli, co se děje. Sledovali, jak se poloha ponorky a torpéda začínají přibližovat. Foxtrot s maximální rychlostí patnácti uzlů nemohl torpédu utéct. Při prvním pokusu o zásah ho torpédo minulo o šest metrů, ale okamžitě se stočilo k dalšímu pokusu. Pak se kapitán ponorky dopustil chyby. Místo aby pokračoval v zatáčení doleva, změnil směr, protože doufal, že tím blížící se torpédo oklame. A zatím mu vběhl přímo do cesty... 233

Posádka helikoptéry hned zahlédla, jak se voda lehce vzdouvá a čeří, když nárazová vlna výbuchu dosáhla k hladině. „Hlásíme výbuch hlavice," ozval se pilot. O chvíli později spustil systémový operátor pasivní bójku. Zvuk k nim dolehl

o necelou minutu později.
Foxtrot umíral. Slyšeli pronikání vzduchudo odpadních nádrží a pokračující chod elektrických motorů, lodní šrouby se snažily vzdorovat tíze vody, která se dralo do trupu, a vynést poškozenou ponorku na hladinu. Motory najednou utichly. O dvě minuty později uslyšeli kovový skřípot vnitřních přepážek, které rozmačkal tlak vody, a ponorka klesala ke dnu.
„Tady Bluebird. Zapisujeme to jako potopení. Můžete to potvrdit? Přepí K nám. „Rozumím, Bluebirde," odpověděl důstojník ASW. „Slyšeli jsme unikající vzduch a praskání trupu. Potvnujeme potopení." Posádka zajásala a na chvíli zapomněla na způsobné chování spojované se službou v CIC.
Dobře! Tak máme o jednu starost míň. Připisujeme vám pořádnou asistenci, Pharrisi. Dobrá práce vašich lidí u sonaru a v helikoptéře. Konec. Orion přidal plyn a vrátil se na hlídkovací pozici před konvojem.
„Prej asistenci!" ušklíbl se důstojník ASW. „To byl náš kontakt. Mohli jsme na něj poslat torpédo stejně snadno jako oni." Morris ho dloubl do ramene a odešel po žebříku do kormidelny. Posádka na můstku byla samý úsměv. Na stěnu vedle kormidelny zanedlouho pomocník bocmana nakreslí polovinu rudé ponorky. Dosud jim nedošlo, že právě pomohli zabít stovku mladých mužů ne nepodobných jim samotným, jejichž životy ukončil drtivý tlak severního Atlantiku.
„Co to je?" zvolala hlídka. „Výbuch na pravoboku!"
Morris popadl dalekohled a vyběhl ze dveří. Hlídka mu ukázala směr. Ve směru konvoje se k nebi zvedl sloupec černého kouře. Někdo si právě připsal svůj první zásah. uss NIMITZ Toland nikdy neviděl tolik svářeček najednou. Pod dohledem výkonného důstojníka a tří expertů odřezávala posádka poškozené části letové paluby a podpěrných sloupů Nimitze. To, co se na první pohled zdálo být velmi vážné, se po bližším prozkoumání ještě zhoršilo. Bylo zničeno šest velkých rámů pod letovou palubou a poškození pokračovalo ještě o dvě paluby níž. Shořela třetina hangárové paluby. Bylo potřeba opravit většinu rozvodných palivových sítí a všechny zbraňové výtahy. Zmizelo CIC a s ním všechny počítače a komunikační technika potřebná pro provoz lodi. Bude nutno vyměnit bndné systémy. Byl zničen hlavní průzkumný radar. A to zdaleka nebylo vše. on
Remorkéry tlačily poškozenou letadlovou loď do southamptonského oceánského doku, což byl vzhledem k desetistupňovému naklonění lodi úkol dvojnásob obtížný. Voda stékala z klenutého trupu lodi do přístavu, ale její větší množství pronikalo dovnitř. Na palubu už dorazil vysoký expert královského námořnictva a šéf opravného doku Vosper, zkoumali poškození a sepisovali materiál potřebný k tomu, aby loď mohla znovu sloužit. Kapitán Svenson pozoroval, jak jsou uchycovací lana házena mužům, kteří pak loď upevní. Toland si všiml, že Svenson se zlobí. Pět stovek jeho mužů zemřelo, další tři stovky utrpěly zranění, a tento počet zdaleka nebyl konečný. K nejtěžším ztrátám došlo mezi členy obsluhy letové paluby, jejichž úkryty zlikvidovaly sovětské střely. I ty bude třeba znovu postavit, než Nimitz znovu vypluje do boje. „Tolande, pojedete do Skotska." „Promiňte, pane?"
„Peruť se rozděluje. Stíhačky a hawkeye míří na sever. Rusové útočí na britskou radarovou linii na severu a jejich stíhačky vzaly za své, když se pokusily pomoci Norům. Tomcaty už tam letí, my naložíme v přístavu jejich střely, aby je Britové mohli odvézt na sever. Chci, abyste pracoval se skupinami stíhačů, pomohl jim vyhodnocovat, co Rusové chystají se svými badgery, a možná pomohl našim několik těch potvor zničit. Útočná letadla se prozatím připojují k taktické letecké záloze sil NATO." „Kdy mám odjet?" Toland si uvědomil, že sí nemá co sbalit. I o to se střely postaraly. Jeho prvořadým úkolem však bylo poslat rodině zprávu, že je v pořádku. ISLAND Boudo, tady Bígl, co se to sakra stalo?"
Bígle, mám povolení vám sdělit, že právě došlo k útoku na Keflavík." „To nekecáš, příteli. Jedna B-52 narazila přímo do našeho kopečku. Tys jim neřekl, že jsem hlásil i stíhačky?"
„Vaše informace byla vyhodnocena jako nepotvnená, a nebyla tedy předána dál, Bígle. Já jsem do toho nezasahoval. Pokračujte ve zprávě." „Viděl jsem čtyři, opakuju čtyři sovětská jednomístná letadla se dvěma ocasními směrovkami. Typ nevím jistě, ale mělo to dva ocasy, rozumíš?" Dva ocasy, rozumím. Potvrďte počet čtyři." „Jedna, dva, tři, čtyři, Boudo. Nevidíme je sice pořád, ale jestli sem zase pošlete bombardéry bez doprovodu, tak to nesvádějte na mě, šéfe." Přežil někdo ten pád, co jste viděli?" „Ne. Neviděli jsme žádný padáky a není šance, že by to přežil někdo v letadle. Viděl jsem jeden výbuch na obzoru, ale nevím, co to bylo. Jak si vedly y phantomy?" 25

Nemůžu říct, Bígle, ale díky za informace o střelách.K
n K
nMáte pro mě nějaký instrukce K
nVáš stav se právě přehodnocuje. Ozveme se za hodinu.
n
Radši za dvě, kámo. Musíme se někam přesunout, než sem pošlou hlídky. Konec.K Námořníci stáli vedle něj, zbraně připravené, vyhlíželi helikoptéru, hlídku nebo obo í ež se už určitě vydala jejich směrem. Edwards si sundal slu I,J K K chátka a sbalil vysi ačku. nParáda, prostě paráda, drmolil. nTak jdeme, chlapi. Od svého bývalého domova už uběhli celý kilometr. Zamířili na východ do neobydlené pustiny, která pokrývala tuto část ostrova. Smith trval na tom, aby se drželi na svazích mimo hřebeny a vrcholky, kde by mohli být proti vyjasňující se obloze vidět. Po levé straně měli jezero, se spoustou domů na západním břehu. Museli si dát pozor. Nebylo jisté, jestli si jejich průchodu někdo nevšimne a někoho na to neupozorní. Proběhli pod hlavním elektrickým vedením a zamířili na jih, aby hřbet hory byl mezi nimi a domy. O hodinu později dorazili na lávové pole Holmshraum, což je nepřebemé množství skal nad jednou ze dvou hlavních islandských dopravních cest, dálnicí číslo jedna. V obou směrech se po ní hnaly spousty aut. V mnohých z nich jistě seděli vojáci. nCo provedeme teď, pane?K zeptal se Smith kousavě.
nNo, seržante, jsme tady dobře krytí. Kdokoli padesát metrů od nás by měl problémy nás v tomhle svinstvu rozpoznat.

Navrhuju počkat, dokud se trochu nesetmí, a pak se dostat na sever za silnici. Jakmile budeme za ní, hustota zalidnění klesne tak to aspoň vypadá na mapě. Až se vzdálíme od
, y y p
H populačních center mělo b to b t mnohem bez ečně,šyí
nCo si o tom pomyslí naši kamarádi na druhý straně sílač . nNejlepší bude to zjistit.K Edwards se podíval na hodinky. Měl zpoždění
kolem dvou hodin. V Boudě se na něj zlobili.
nProč jste se neohlásili?K
Přesunuli jsme se asi o osm kilometrů. Možná byste byli radši, kdybysme
n
tam počkali a počítali Rusy, jak se prohrabujou v troskách letadla. Jenže jsmt tady sami, a není to zrovna bezpečný víte?K ,
n
Rozumím, Bígle. Dostanete nové rozkazy. Máte mapu oblasti, kde zrovn jste?K nPotvrzuju, jedna ku padesáti tisícům.K nFajn, chceme, abyste se přesunuli do Grafarholtu. Je tam někde kopec Máte si najít úkryt poblíž a počkat na další instrukce.K
nHele, Boudo, než se dostaneme dál, jednu otázku: co když se nás Rusov pokusí vystopovat podle naší vysílačky?K
nNo, konečně jste se zeptal. Ta vysílačka, kterou máte, je pro přenos zak dovaných ultrakrátkých vln s jednoduchým postranním pásmem. To znam ná, že má tisíce kanálů a je nepravděpodobný, že by se Rusové napojili zro na na ten váš. Zadruhý, máte směrovou anténu. Když vysíláte, dejte si pozo aby mezi vámi a jimi byl vždycky nějaký kopec. Ultrakrátký vlny fungují jen na dohled. Takže i po týhle stránce byste měli být v bezpečí. Máte radost?K nUjde to.K
nZa jak dlouho se můžete dostat na ten kopec?K Edwards se podíval na mapu. Asi sedm kilometrů. V době míru příjemná dvouhodinová procházka, ve zdejším terénu možná tří až čtyřhodinová méně příjemná procházka. Budou muset počkat na setmění, obejít několik vsí... a pak tu byla ještě jedna nepříjemnost... nDvanáct hodin, minimálně.K
nRozumím, Bígle. Dvanáct hodin. To půjde. Pak se ozveme. Máte ještě nějaký jiný informace?K nNa silnici pod náma je celkem rušno. Viděli jsme několik vojenských nákladáků, zeleně natřených. Spousta osobních aut, terénních, ale žádná obrněná vozidla.K nFajn. Nijak nespěchejte a hlavně si dejte pozor. Váš úkol je vyhnout se kontaktu a zase se ohlásit. Když nás budete potřebovat, budeme tady. Konec.K V Boudě, v severním Skotsku, se komunikační důstojník zaklonil ve své židli.
n
Ten hoch mi připadá nějak nervózní,K poznamenal jeden důstojník rozvědky nad šálkem čaje. nNení jako členové SAS, že?K zeptal se další. Nespěchejme na něj,K řekl třetí. „Je bystrý, sportovec a měl dostatek soud n nosti utéct, když si to okolnosti vyžádaly. Zdá se poněkud nervózní, ale vzhledem k jeho situaci je to pochopitelné.K První ukázal na mapu. nDvanáct hodin na takovouhle vzdálenost?K nV kamenitém, otevřeném terénu, s celou divizí ruských parzšutistů v nákladáčích za zády a se sluncem, co nikdy nezapadá, co čekáte od čtyř mužů?K zeptal se čtvrtý, oblečený v civilu, jenž utrpěl během své služby ve 22. praporu SAS vážné zranění. nKdyby měl ten hoch trochu rozumu, zabalil by to už včera. Je to zajímavý psychologický profil. Jestli se na ten kopec dostane včas, myslím, že to zvládne.K USS PHARRIS Konvoj se rozdělil. Toland se podíval na obrazovku radaru na rozšiřující se kruh lodí, jež se znovu stáčely na východ, aby se pak zase spojily. Jedna obchodní loď byla potopena, další těžce poškozena a mířila na západ. Tři fregaty se snažily lokalizovat ponorku, která tu zkázu způsobila. Gallery zachytila možný kontakt a odpálila na něj torpédo, leč bezvýsledně. Čtyři helikoptéry shazovaly sonobójky v naději, že kontakt znovu zachytí. Do akce se zapojilo dvanáct aktivních sonarů, ale prozatím to vypadalo, že ponorka svým rozzlobeným pronásledovatelům unikla. 27

nChytře to vymyslel," utrousil zlostně důstojník taktických operací. „Jeho jedinou chybou bylo, že napadl zadní cíp konvoje."
„Jeho střelba nebyla tak skvělá," řekl Morris. „Říkají, že měl sonarový kontakt na pět lodí. Zamířil na tři terče. Dva zásahy, z toho jedno potopení a jedno poškození. To třetí torpédo Ietělo úplně jinam. Máme za sebou kvalitní odpoledne. Copak dělá teď, přátelé?"
O co se vsadíte, že je to atomová ponorka?" zepcal se důstojník taktických
n operací. „Jejich odpalovací systémy nejsou úplně nejmodernější a ty ponorky nedokáží plout hodně rychle, a přitom nebýt vidět. Jen taktak se mu podařilo zaútočit, a dostal jen dvě lodě. Když se rozdělily, nebyl dost rychlý, aby je mohl sledovat a neodhalil svou pozici, na to je moc chytrý."
nCo tedy udělal?" zeptal se důstojník ASW.
nKdyž vypálil, byl poměrně blízko. Schoval se za konvojem a klesl víc do hloubky. Využil hluku po odpálení, v něm se ukryl a pak odjel do klidných VOd..."
Na sever," skláněl se Morris nad displejem. nHned po příkazu rozdělit se
n plula většina obchodních lodí na severovýchod. Třeba vyrazil na sever za nimi a doufá, že se mu znovu podaří vystřelit. Co myslíte, že to je." Rozvědka hlásí, že v téhle oblasti byly tři foxtroty a jeden november,
n a možná ještě jedna atomová ponorka. Ta, kterou jsme dostali, byl možná foxtrot. Nemá rychlost na to, aby mohl konvoj sledovat." Důstojník ASW se podíval nahoru. nAle november má. Není to atomová ponorka. Ještě vystře 1í. Řekněme, že je to november." Fa n řekněme, že rychlostí šesti sedmi uzlů zamířil na sever, pak zahnul na východ a doufá, že nás třeba zítra zase najde. Kde by byl?"
Právě teď... tady, pane," řekl ASW. Ukázal na bod patnáct mil za fregatou.

n
Nemůžeme se k němu vrátit.“
n
nNe, ale můžeme poslouchat, jestli se nepokusí nás dohonit.“ Morris usi lovně přemýšlel. Konvoj za hodinu změní kurz na jednadvanula, aby zato čil na jih, mimo náhle zvýšené riziko sovětských dálkových bombardérů. Další čas bude potřebovat, než se lodě znovu zformují a zaujmou řádné pozice. Tím by ponorce nabídly možnost zkrátit si cestu a přiblížit se k terči. S tím vším kličkováním, jaké předváděly obchodní lodě, jejichž účinná rych lost byla kolem šestnácti uzlů, by se je november mohl pokusit dostihnout. Chci, aby operátoři dali na tenhle sektor dvojnásobný pozor. Náš přítel by
n
se mohl vrátit.“
n
Zavoláme orion?“ zeptal se důstojník taktických operací.
Morns zavrtěl hlavou. nMají zůstat na pozici vpředu. Hlavní riziko je p
před námi. M se stejně můžeme začít bát pronásledovatelů, až když mám otvrzený ko takt. Myslím, že tenhle hoch se poveze za námi a třeba by se P mohl pokusit odeslat hlášení o kontaktu. o^O UKRAJINA nDobré zprávy,“ řekl námořní důstojník. nNaše bombardéry hlásí potopení tří letadlových lodí, dvou křižníků a dvou torpédoborců.“
Alexejev a jeho šéf se na sebe podívali: jejich kolegové v modrém teď budou nedotknutelní. ‚jak přesné je to hlášení?“ zeptal se vrchní velitel jihozápadní skupiny voj sk. nPřed útokem byly zaznamenány čtyři lodi podobné letadlovým. Při dalším přeletu družice osm hodin po útoku už tam byla jen jedna. Chyběly rovněž dva křižníky a dva torpédoborce. Máme i hlášení rozvědky, že na základnách námořního letectva v Bretani přistálo množství letounů z letadlových lodí. Našim ponorkám se nepodařilo obnovit kontakt s formací zdálo by se, že jedna byla bohužel dokonce potopena, ale naše první námořní bitva je obrovským úspěchem. Zavřeme pro vás Atlantik, soudruzi,“ předpověděl kapitán.
nBudeme to potřebovat,“ řekl Alexejev, když kapitán odešel. Jeho šéf souhlasně zamručel. Události v Německu se nevyvíjely dobře. Sovětské letectvo bylo zasaženo ještě hůř, než se zpočátku zdálo, a následkem toho už mělo pozemní tažení obrovské zpoždění. Za dva dny války se podařilo dosáhnout cílů pouze v jediné zóně východně od Hamburku, a ta se teď ocitla pod silným protiútokem. Ztráty tanků byly o padesát procent vyšší, než se čekalo, a vzdušná převaha byla nejistá, většina jednotek hlásila neočekávaně vysoké množství leteckých útoků. Proza.tím se podařilo nahradit pouze polovinu mostů na Labi a plovoucí pontony nedokázaly unést takový náklad jako dálniční mosty, které nahradily. Vojska NATO ještě nedosáhla své maximální síly. Do Evropy stále přilétávaly americké posily a setkávaly se zde s předem připraveným vybavením. První sovětská linie byla pod nátlakem a druhá se ještě úplně nedostala z pasti za Labem. Větší tm se už asi nedočkáme,“ řekl Edwards. Množství světla odpovídalo y tomu, co meteorologové a námořníci označují slovem soumrak. Viditelnost dosahovala pěti set metrů, slunce viselo těsně pod severozápadním obzorem. Edwards vzal batoh a vstal. Jeho společníci provedli totéž, nadšeni asi jako dítě, které musí v pondělí ráno do školy. Zamířili dolů k řece Suduře, ačkoli Edwardsovi se zdálo, že je to spíš větší potok. Lávové pole jim poskytovalo kvalitní úkryt. Zem byla poseta kameny, z nichž některé byly až metr velké. lo o povrch, kde se obrysy ztrácely a kde by si náhodný pozorovatel pohybu nevšiml. Doufali, že krom náhodných pozorovatelů tu nikdo jiný není. Všimli si několika sovětských hlídek, přeyážně ve vojenských nákladních autech, která projížděla oblastí v intervalu 239 kolem tňceti minut. Neviděli žádné pevné pozice. Rusové však nepochybně obsadili hydroelektrámu v Burfellu dál na východ po dálnici 1. Nikdo ji ještě nebombardoval. V domech pod sebou totiž stále viděli nějaká světla. Pak se kameny zmenšily a povrch najednou připomínal travnatou louku. Nedávno se tu pásly ovce neklamný zápach a nízká tráva hovořily za vše. Muži se instinktivně nakrčili a blížili se k silnici. Domy a stodoly byly rozesety nepravidelně. Vybrali si místo, kde byla mezera mezi domy kolem pěti set metrů, doufali, že špatné světlo a jejich maskovací uniformy je dostatečně zakryjí. Venku nikoho neviděli. Edwards zastavil svou skupinu a pečlivě se rozhlédl dalekohledem kolem nejbližších domů. V některých svítila světla, ale venku nikdo vidět nebyl. Možná Rusové vyhlásili zákaz vycházení... v tom smyslu, že kdo bude přistižen, bude okamžitě zastřelen. Lákavá představa. Břeh se prudce svažoval asi šest metrů k vodě a pokrývaly ho kameny omleté léty eroze pří povodních. Smith sestoupil jako první, zatímco ostatní leželi s připravenými puškami na jižním břehu. Seržant postupoval nejprve pomalu a zjišťoval hloubku vody. Pak přeběhl na druhou stranu s puškou ve vzduchu. Edwardse překvapilo, že seržant přeběhl řeku tak rychle. Smith mávl a ostatní muži ho následovali. Edwards záhy zjistil, proč seržant tak pospíchal. Voda jim sahala po pás a jako většina potoků na Islandu byla jako led, protože š1o o vodu z tajících ledovců. Nadechl se a co nejrychleji přeběhl na druhou stranu, pušku a vysílačku držel nad hlavou. O minutu později byl na druhém břehu. Smith se usmál. „To myslím probudilo každýho.“
„Málem mi umrzly koule, seržante,“ vrčel Rodgers.
„Před náma to vypadá čistý,“ řekl Edwards. „Za touhle loukou je další potok, potom hlavní silnice, za ní vedlejší a pak vylezeme po kopci nahoru do lávovýho pole. Jdeme.“ „Správně, nadporučíku.“ Smith vstal a šel. Ostatní šli za ním v odstupu pěti metrů. Ten prcek má nějak naspěch, co? Země tu byla příjemně rovná, tráva jim sahala až k hornímu okraji bot Pochodovali rychle, drželi se při zemi s puškami připravenými na prsou; dal: se trochu na východ, aby se vyhnuli obci Holmur. Další potok byl mělčí ne Sudura, ale o nic teplejší. Za ním se zastavili. Dostali se asi na dvě stě metri od dálnice. Smith znovu běžel první, tentokrát shrbený, vyrazil rychle vpřed pak se zastavil, klekl si a rozhlížel se. Muži za ním jeho pohyb napodobili a celá skupina se sešla patnáct metrů od silnice.
„Fajn,“ řekl Smith. „Přejdeme to jeden po druhým s minutovými rozestu py. Já půjdu první. Zastavím se patnáct metrů za silnicí, u tamtěch kamenů Při přecházení se neloudejte držte se při zemi a zastavte se až u mě. Jest1
y uvidíte, že se něco blíží, zmizte co nejdál od silnice a zalehněte. Kd ž s nebudete hejbat, neuviděj vás. Všechno pěkně

v klidu, jasný“ Všichni včel ně Edwardse prikývli. 24
Seržant byl velmi dobrý. Po posledním ohlédnutí, zda něco nejede jejich směrem, přeběhl silnici, do těla mu přitom narážel plný batoh. Minutu počkali a vyběhl Garcia. Po další minutě Rodgers. Edwards napočítal do šedesáti a vyrazil vpřed. Nadporučík byl překvapen a vyděšen jak psychicky náročná to je činnost. Srdce mu bušilo hrůzou, když dorazil na silnici a uprostřed ní se zastavil. Od severu k nim mířila světla. Edwards tam stál a díval se, jak se přibližují „Pohyb, nadporučíku!“ křikl na něj seržant. Edwards zavrtěl hlavou a odběhl za zvukem seržantova hlasu, jednou rukou si přidržoval helmu na hlavě. „Jede sem auto!“ hlesl. „Koukám. Klid, pane. Rozdělíme se. Najděte si úkryt a k zemi. A přesvědčte se, že máte odjištěný pušky. Vy zůstanete se mnou, pane.“ Oba vojíni odběhli vlevo a vpravo do trávy. Jakmile se přestali hýbat, nebylo je vůbec vidět. Edwards ležel vedle seržanta Smithe. „Myslíte, že mě viděli?“ Díky špatnému světlu neviděl naštvaný výraz na Smithově tváři, kterým doprovodil svou odpověď: „Snad ne. Takhle se už ale nezastavujte, pane.“ „Já vím. Promiňte, není to úplně moje hobby.“ „Jenom poslouchejte a dělejte, co vám řeknem, jasný?“ šeptal Smith. „Jsme vojáci. Postaráme se o vás.“ Světla se pomalu blížila, mířila po pnzdkém svahu severně od nich. Řidič štěrkovému povrchu vozovky nedůvěřoval. Severojižní cesta se tu rozdvojovala doprava a doleva na dálnici 1. Všimli si, že to musí být vojenský vůz. Světla měla obdélníkový tvar a světlomety byly přelepené páskami. Nákladní vůz, vyrobený v továmě na řece Kamě s výraznou západní pomocí, se zastavil. Edwards si zakázal se pohnout, jen pevněji sevřel plastovou rukojeť své pušky. Co když je někdo viděl přebíhat silnici a zavolal Rusům? Smith natáhl ruku a sklopil Edwardsovu pušku k zemi. „Opatrně s tím, nadporučíku,“ špitl. Z vozu vystoupilo deset mužů a rozešlo se do trávy mimo silnici možná padesát metrů od nich. Edwards neviděl, jestli mají pušky. Všichni muži se zastavili a jako na povel si rozepnuli kalhoty a vymočili se. Edwards se zajíkl a málem se rozesmál. Pak se vojáci vrátili do vozu, nastartouali a odjeli na západ po odbočce k hlavní silnici. Doprovázel je zvuk špatně utěsněného dieselového motoru. Námořníci se spojili, jakmile koncová světla vozu zmizela za obzorem. „Hrůza,“ zasmál se Rodgers v šenz. „Jeden z nich mi strčil ptáka skoro do ksichtu!“ „Dobrej výkon, chlapi,“ řekl Smith. „Můžeme vyrazit, nadporučíku?“ „Jo.“ Edwards se za sebe styděl, takže nechal Smithe vést skupinu. Přešli štěrkovou silnici a po stu metrech dorazili k dalšímu lávovému poli, přeléza 241
li kameny k pustině. Mokré kalhoty se jim lepily na nohy a v chladném západním větru pomalu usychaly. USS PHARRIS
ýP nNáš přítel november nemá zvukově izolovan otah řekl důstoník ASW tiše a ukázal na displej. nMyslím, že to je on, spěchá za konvojem.
nTuhle stopu máme zanesenou ve vzdálenosti kolem šestačtyriceti tisíc metrů,“ řekl důstojník taktických operací. nPošleme tam helikoptéru,“ rozkázal Morris. O pět minut později už helikoptéra z paluby Pharrise letěla maximální rychlostí na jihozápad, zatímco BluebirdSeven, tedy další P-3C Orion, se k bodu blížil od východu. Obě letadla letěla nízko a doufala, že překvapí ponorku, která zničila jednu loď z jejich stáda a další těžce poškodila. Rus udělal tu chybu, že zvýšil rychlost. Možná měl příkazy vézt se za konvojem a vysílačkou hlásit informace dalším ponorkám. Třeba je chtěl dohnat a útok zopakovat. Ať už byl důvod jakýkoli, jeho reaktorové pumpy běžely a vytvářely hluk, jaký jeho trup nedokázal pohltit. Měl vysunutý periskop, a díky tomu ho letouny měly šanci odhalit svými radary. Helikoptéra byla blíže, a její pilot komunikoval s taktickým koordinátorem z orionu. Kdyby všechno dobře vyšlo, mohl by to být učebnicový útok.
nBluebirde, jsme teď tři míle od výchozího bodu. Ohlašte svou pozici. nMy jsme dvě míle za vámi, PapaOneSix. OsvítitK
Systémový operátor stiskl knoříik pro zapnutí radaru. Z radarového vysílače pod přední částí helikoptéry okamžitě začala vycházet energie.
n
Kontakt, máme radarový kontakt v poloze jednašestpět, vzdálenost jede nácť set metrů!“ nZapojit přístroje MAD!“ Pilot vychýlil své páky a vyrazil ke kontaktu.
nMáme ho taky,“ ohlásil orion záhy. Nižší důstojník aktivoval torpédo a nastavil počáteční průzkumovou hloubku na třicet metrů. Protikolizní světla helikoptéry se rozsvítila a tmou pronikla jejich červená záře. Teď už nemělo smysl tajit svou přítomnost. Ponorka už určitě odhalila
jejich radarové signály a jistě se pokusí o rychlý únik do hloubky. A na tc nebude mít čas. nVypustit kouř!“ křikl systémový operátor. Kouř nebyl ve tmě vidět, ale malý zelený plamínek nebylo možné pře hlédnout. Helikoptéra zahnula doleva a uvolnila cestu pro orion, který by teď pouhých pět set metrů za ní. Orion zapnul svá silná prohledávací světla a pilot zahlédl dráhu za peri skopem. Okamžitě si všiml, že kouřové znamení je přímo nad ponorkou Orion otevřel dvířka prostoru s bombami a torpédo klesalo k tmavým vodán společně se sonobójkou. 242
nPozitivní sonarový kontakt vyhodnocený jako ponorka!“ hlásil operátor sonaru vysílačkou. Na své obrazovce viděl linie tónů, které přesně odpovídaly tomu, jak vypadá november v plné rychlosti, a torpédo za ním už se rozhlíželo svým aktivním sonarem. nTorpédo rychle dohání terč... Vypadá to dobře, blíží se... blíží se zásah Zvuková stopa torpéda se spojila se zvukem ponorky a na displeji se objevil zářivý bod. Operátor v orionu přepnul sonobójku z aktivního režimu na pasivní a nahrál slábnoucí ozvěnu po výbuchu torpéda. Zvuk šroubů ponorky ustal a znovu bylo slyšet hluk unikajícího vzduchu, který rychle ustal, a ponorka se naposledy ponořila. nPotopeno, potopeno!“ volal nadšeně taktický operátor. nPotvrzujeme,“ řekl Morris ve vysílačce. nDobrá práce, Bluebirde. To byla vážně rychlovka!“ nRozumím, děkuju, pane! Skvělá práce té helikoptéry při odhalení. Máte další asistenci. Sakra, kapitáne, asi se chvíli zdržíme u vás, tady se toho děje nejvíc. Konec.“ Morris odešel do rohu a nalil si šálek kávy. Právě pomohli potopit dvojici sovětských ponorek. Důstojník taktických operací tak nadšený nebyl. nDostali jsme starej hlučnej foxtrot a november, protože udělali blbost. Myslíte, že měl rozkazy sledovat nás a informovat ostatní, a proto jsme ho dostali?“ nMožná,“ přikývl Morris. nJestli Rusové nutí své velitele dělat takovýhle věci no, centrální velení je jejich, ale to se

může rychle změnit, jakmile jim dojde, že ztrácejí ponorky. Taky víme, co to je.“ USS CHrC,o,GO McCafferty zachytil kontakt. Už za ním jeli přes hodinu, operátoři sonaru se ze všech sil snažili odlišit hluky okolního prostředí od nevýrazného signálu na svých obrazovkách. Jejich informace okamžitě přebíralo oddělení pro střelbu a sledování, čtyři muži sklonění nad mapami v zadním rohu útočného centra. Celá posádka jen šeptala. Nejprve prováděli zkušební střelby. Pak je v nevhodnou dobu odvolali z Barentsova moře. Potom je napadl přátelský letoun... je snad Chicago smolnou ponorkou? ptali se všichni v duchu. Náčelníci a důstojníci se ze všech sil snažili tyto obavy zaplašit, ale zároveň je to trápilo, protože všichni námořníci na štěstí věří a mezi lidmi z ponorek je to nezbytná víra. Když nebudete mit štěsti, jste nám k ničemu, řekl kdysi slavný ponorkový admirál. McCaffferty ten příběh slyšel mnohokrát. Jim se štěstí zatím vyhýbalo. Kapitán odešel k mapě. „Co se děje?“ nOhledně změny polohy terče nic moc. Musí být hodně daleko, kapitáne, kolem třetí konvergentní zóny. Možná osmdesát mil. Nemůže nás vidět. 242

Kdyby vyplul z téhle zóny, ztratili bychom signál.a Na výkonném důstojníkovi se už projevovala únava z uplynulých týdnů operací. „Kdybych měl odhadovat, kapitáne, řekl bych, že stopujeme atomovou ponorku. Nejspíš hodně hlučnou. Akustické podmínky jsou hodně dobré, takže se můžeme spolehnout na tři konvergentní zóny. A odhaduju, že ona dělá totéž co my, hlídkuje na předem stanovený pozici. Mohla uhánět tam a zpK tky ve stejným vzorci jako my. To by znamenalo minimální změny polohy.

Kapitán se zamračil. Tohle byl jediný opravdový kontakt, který od začátku války zaznamenali. Byli nedaleko severního okraje své hlídkové oblasti a terč plul zřejmě za ní. Vydat se za ním znamenalo nechat velkou část svěřeného prostoru nechráněnou...

„Jedeme za ním,“ rozkázal McCafferty. „Kormidlo o deset stupňů vlevo, nový kurz třipětjedna. Výkon šedesát procent.“

Chicago se rychle stočilo na sever, zrychlilo na patnáct uzlů, což byla jeho maximální „ticháa rychlost. Při patnácti uzlech vydávala ponorka jen nepatrný hluk. Riziko odhalení bylo nízké, protože i při této rychlosti svedly její sonary odhalit terč pět až deset mil daleko. Ve čtyřech hlavních se skrývala dvojice torpéd Mk-48 a dvě protilodní střely Harpoon. Kdyby terčem byla ponorka nebo hladinová loď, Chicago by si s ní mohlo poradit. GRAFARHOLT, ISLAND „Voláte brzy, Bígle,a odpověděla Bouda.

Edwards seděl mezi dvěma kameny a opíral se o třetí, anténa mu ležela na koleně. Doufal, že ji namířil bezpečným směrem. Odhadoval, že Rusové jsou rozmístěni především podél pobřeží od Keflavíku do Reykjavíku, tedy hodně na západ od směru k družici. Ale pod nimi byly domy a továrny, a kdyby tam dole založili odposlouchávací stanoviště...

„Museli jsme se sem dostat, než se příliš rozední,“ vysvětloval nadporučlc. Poslední kilometr běželi se sluncem v zádech. Edwards se trochu uklidňoval skutečností, že vojáci byli zadýchanější než on.

nJak bezpečná je vaše pozice?a

„Na silnici pod námi e celkem rušno, ale to je od nás daleko, možná mli a

a

„Fajn, vidíte na jihozápad od vás elektrickou výměníkovou stanici Edwards vytáhl svůj dalekohled a podíval se. Na mapě se to místo jmenm valo Artun. Byly tam hlavní elektrické transformátory pro zásobování této části ostrova elektřinou. Vysokonapěťové dráty vedly od východu a odsud se rozbíhaly zásobovací kabely na všechny směry. „Jo, vidím. a

„Jak to jde jinak, Bígle?a

Edwards už málem řekl, že je to v pohodě, ale zarazil se. „Příšerně. Jde to příšerně.a 44

„Rozumím, Bígle. Sledujte tu stanici. Vidíte něco kolem ní?a

„Moment.a Edwards položil anténu a znovu se na oblast podíval. Aha! „Vidím jedno obrněný vozidlo, je za rohem na západní straně. Tři ne, čtyři ozbrojení muži jsou venku. Nic dalšího nevidím.a „Dobře, Bígle. Teď budete sledovat tohle místo. Jakmile se objeví nějaký střely, dejte nám vědět. Taky by nás zajímalo, jestli uvidíte nějaký stíhačky. Nepřestávejte sledovat, kolik tam je nákladňáků a vojáků a kam mají namířeno. Všechno si zapisujte. Rozumíte?“

„Jasně. Všechno si zapíšeme a ohlásíme se.a „„Dobře. Vedete si moc dobře, Bígle. Vaše rozkazy jsou sledovat a informovat,“ připomněla jim Bouda. „Vyhýbejte se kontaktům. Jestli se k vám přiblíží nějaká nepřátelská vojska, spakujte se. Kašlete na hlášení, prostě se spakujte a ohlaste se, až to půjde. Teď si dejte na chvíli pohov.“ „Rozumím. Konec.a Edwards složil vysílačku zpátky do batohu. Pomalu už by to zvládl i poslepu. „Tak co, nadporučíku?“ zeptal se Smith. Edwards zabručel. „Máme sedět na prdeli a sledovat tamhletu elektrámu.a „Myslíte, že budou chtít, abysme vyhodili nějaký pojistky?a „Tam dole je hrozně moc vojáků, seržante,a odpověděl Edwards. Natáhl se a otevřel svůj batoh. Garcia hlídkoval na vršku vpravo a Rodgers spal. „Co je k snídani?a „No, jestli máte arašídový máslo a suchary, vyměním vám je za broskve.a Edwards otevřel krabici s příděly a podíval se do ní. „Ujednáno.a 245

ODVETA USS CHICAGO Ponorka zpomalila a znovu se rozhlédla po svém terči. Více než hodinu plula v hloubce rychlostí patnácti uzlů a teď rychlost snížila a vystoupala dti hloubky sto padesáti metrů, přímo doprostřed hlubokého zvukového kanálu. McCafferty nařídil východní kurz, díky čemuž namířili svůj tažný sonar“ocas“ na předpokládanou pozici terče na severu. Několik minut trvalor než se sonar narovnal a namířil správným směrem, aby operátoři u sona mohli začít svou práci naplno. Na displejích se pomalu začaly objevovat „ informace a vyšší důstojníci si nasadili sluchátka a doufali, že se jim podai kontakt zaslechnout. Nic nenašli. Celých dvacet minut se na obrazovce obje, vovaly pouze náhodné zvuky prostředí.

McCafferty sledoval mapu. Jejich předchozí kontakt by ted měl být dv konvergentní zóny od nich a soudě dle známých podmínek by měl být sni no zachytitelný. Ale na obrazovkách nebylo nic.

n

Od začátku jsme se jenom dohadovali,“ pokrčil rameny výkonný důs ník. „Je pryč.“ 246

nVystoupat do hloubky na anténu. Uvidíme, co se děje nahoře.“ McCafferty odešel k periskopu. Neunikla mu náhlá

ostražitost všech kolem. Když tohle udělali naposled, byli málem potopeni. Ponorka se vyrovnala v hloubce osmnácti metrů. Znovu se rozhlédli sonarem, ale nic nenašli. Vysunuli stěžeň ESM a technici hlásili jen slabé signály. Průzkumný periskop vysunuli hned poté. McCafferty velmi rychle prohlédl celý obzor ve vzduchu nic, na hladině nic. p p nNa severu je bouřka, studená fronta, řekl. nPerisko s ustit. Výkonný důstojník potichu zaklel. Hluk bouřky ztíží i tak složitý úkol odhalit konvenční ponorku plující na bateriový pohon. Jedna věc byla urazit krátkou vzdálenost mimo svou hlídkovou oblast s dobrým výhledem na kontakt. Druhá věc byla odjet na celý den a hledat něco, na co vůbec nemusejí narazit. Díval se na kapitána a očekával jeho rozhodnutí. nKonec poplachu," řekl McCafferty. Zavezte nás zpátky na pozici rychlostí deseti uzlů. Držte ponorku v hloubce. Já si jdu zdřímnout. Za dvě hodiny mě vzbuďte." Kapitán vyšel po pár schůdcích do své kajuty. Postel už měl sklopenou a rozestlanou. Na přístrojích uvidí kurz a rychlosti a na televizní obrazovce vše, co zaznamená periskop nebo film na kazetě. McCafferty už byl vzhůru kolem dvaceti hodin, ale vlivem stresu z bitevního prostředí mu to připadalo jako celý týden. Zul si boty a lehl si, ale spánek nepřicházel. KEFLAVÍK, ISLAND Plukovník přejel rukou po siluetě bombardéru namalované na boku jeho stíhačky. Bylo to jeho první vítězství v bitvě, zaznamenaly ho i kamery v dělech. Od doby, co hrstka jeho soudruhů bojovala v severním Vietnamu, nevybojoval žádný sovětský pilot vítězství ve skutečném vzdušném souboji. V tomhle případě šlo navíc o porážku bombardéru schopného nést jadernou bombu, s níž by případně mohl ohrozit jeho domovinu. Na Islandu teď bylo pětadvacet stíhaček MiG-29, čtyři z nich byly neustále ve vzduchu a střežily základnu, zatímco pozemní vojska upevňovala své pozice na ostrově. Nálet bombardérů jim ublížil. Hlavní průzkumný radar byl lehce poškozen, ale další měl přiletět dnes, mělo jít o modernější mobilní jednotku, jejíž pozice se bude měnit dvakrát denně. Litoval, že nemají i radarové letadlo, ale tlozvěděl se, že ztráty nad Německem jejich dostupnost výrazně snížily. Zprávy o tamní letecké bitvě nebyly dobré, ačkoli oba prapory stíhaček MiG29 si vedly dobře. Plukovník se podíval na hodinky. Za dvě hodiny povede eruť, jež doprovodí menší skupinu backfirů ke konvoji. 247 GRAFARHOLT, ISLAND Boudo, na ranvejích v Reykjavíku vidím šest stíhacích letadel. Na všech jsou n rudý hvězdy. Mají dvojitý ocasy a jsou zřejmě ozbrojený střelama vzduchvzduch. K tomu dva odpalovače střel zeměvzduch a nějaký dělo na pásovým vozidle." nTo je ZSU-30, Bígle. To jste nás nepotěšili. Zajímají nás podrobnosti o nich. Kolik jich je?"
„Jenom jedno, stojí na travnatým trojúhelníku několik set metrů západně od terminálu."
1 P , 1
„Ty stíhač sto í ohromadě nebo sou rozmístěné
n
Rozmístěný, na každý ranveji dvě. U každý dvojice je malá dodávka a pět nebo šest vojáků. Odhaduju, že je tam kolem stovky mužů, mají dvě obměný vozidla a devět nákladňáků. Hlídají obvod letiště, mají několik stanovišť se samopaly. Rusové zřejmě používají i místní dopravní letadla na přesun vojsk po ostrově. Viděli jsme, jak vojáci nastupují do malých dvouvrtulových letadel. Dneska jsem napočítal čtyři lety. Od včerejška jsme neviděli žádnou ruskou helikoptéru." nJak vypadá Reykjavík?" Do ulic nevidíme. Vidíme údolí směrem k letišti, ale ulic vidíme jen pár.
n
Na jeden křižovatce hlídkuje jedno obrněný vozidlo. Vojáci postávají kolem.
Na každý křižovatce jsou nejspíš policisti. Kdybych měl hádat, tak řeknu, že
většina jejich vojáků je v okolí Reykjavíku a Keflavíku. Není tu moc civilistů
a skoro žádná civilní doprava. Na hlavních silnicích je pořádně živo, jak
podél pobřeží na západ od nás, tak i na východ po dálnici 1. Auta jezdí na
obě strany, jako by Rusové hlídkovali. Napočítali jsme celkem asi padesát
výjezdů, na každý dálnici přibližně stejně. Ještě něco. Zahlédli jsme, jak něja ký Rusové jedou v civilním voze. Ještě jsme neviděli džíp kromě těch pár našich na základně. Rusové mají džípy ty jejich, ne? Myslím, že si vyžáda li terénní auta zdejších obyvatel. Jiný auta tu prakticky nejsou a spousta z nich teď jezdí po silnicích." nPřiletěla na Island nějaká dopravní letadla.
nPět. Je tu jasný nebe, takže můžeme sledovat, jak letí do Keflavíku byly Il-76 a další vypadalo jako naše C-130. Co to je za typ, nevím.
nA stíhačky jsou ve vzduchu?"
„Jednu jsme viděli odlítat před dvěma hodinama. Tipuju, že mají ve vzdu chu hlídku a stíhačky jsou tady a v Keflavíku. To je sice odhad, ale vsadil bych na to. Taky bych řekl, že stíhačky, který vidíme, můžou odletět během
P
„
pěti minut. Vypadá to na stav ohotovosti.
nFajn, rozumím, Bígle. Jaká je vaše situace. ‚ý, eesiy; „Jsme celkem dobře krytí a seržant už prozkoumal dvě úniko Zatím jsme si nevšimli, že by Rusové prohledávali pole. Většina z nich se zs žuje v zalidněných oblastech a na silnicích. Když se sem vydají, sbalíme rno
nPřesně tak, Bígle. Stejně vás brzy pošleme jinam. Vedete si dobře, chlapče. Vydržte. Konec." SKOTSKO nTen hoch si vede dobře," řekl major. Byl v nesnadné pozici americký důstojník v komunikačním středisku NATO řízeném lidmi z britské rozvědky, kteří se v názorech na Edwardsovu spolehlivost rozcházeli. „Já bych řekl, že si vede přímo báječně," přikývl služebně nejstarší Brit. O oko přišel zjevně už před nějakou dobou, ale pořád by bylo lepší se mu vyhnout, pomyslel si major. nVšimněte si, jak rozlišuje mezi svými názory a tím, co vidí." nMeteorolog," ušklíbl se další.
nMusíme tam ale dostat nějaké profesionály. Jak rychle se nám podaří je připravit?" „Možná zítra. Námořnictvo je tam chce poslat ponorkou a já s tím souhlasím. Pro parašutisty by to nemuselo být jednoduché. Island je sarná skála, na lámání kotníků a nohou je to jako dělané. Navíc tam jsou sovětské stíhačky. Nesmíme spěchat s rozmísťováním jednotek. Nejprve musíme snížit jejich leteckou sílu a všeobecně jim co nejvíc ztížit situaci."

„P
„To začne dnes večer, řekl major. nDnzhá fáze o erace Severské kladivo má vypuknout kolem západu slunce.“ nDoufám, že to vyjde líp než ta první fáze, příteli.“ STORNOWAY, SKOTSKO nTak jak to tu jde?“ zeptal se Toland svého kolegy z královského letectva. Než nasedl do letadla, odeslal Marty telegram: JSEM V POŘADKU. TEÍS NA SOUŠI. LfBAM T,. Doufal, že ji to uklidní. Do novin už možná pronikly zprávy z té bitvy o letadlovou loď. nMohlo by to jít líp. Ztratili jsme osm tornád, která chtěla pomoct Norům. Co se týče zdejší obrany, jsme takřka na nule a Rusové začali napadat naše radary na severu. Je mi líto, co se stalo vaší letadlové lodi, ale musím říct, že máme hroznou radost, že tady s náma chvilku budete, hoši. Stíhačky a radarová letadla z paluby Nimitze byly rozděleny mezi tři základny RAF. Dopravní letadla stále ještě přivážela pozemní personál, objevil se nějaký problém se střelami, ale stíhačky F-14 přivážely zásoby na jeden útok a k doplnění střel mohly použít střely Sparrow ze zásob RAF. Při odletu z pozemní základny mohla stíhačka nést větší náklad paliva i zbraní, mohla toho tedy zvládnout víc než při práci z lodi. Posádky stíhaček měly špatnou náladu. Jelikož přišly o drahocenné střely při útoku na návnadu, vrátily se k formaci právě včas, aby viděly zlověstné výsledky toho omylu. Celková 24J
ztráta na životech nebyla dosud zjištěna, ale z lodi Saipan se zachránily necelé dvě stovky mužů a z Foche jen jeden tisíc. Co do počtu obětí š1o o nejkrvavější porážku amerického námořnictva, zahynuly při ní tisíce mužů, a tyto ztráty nekompenzovalo jediné úspěšné sestřelení nepřátelského letadla. Proti backfirům uspěli pouze Francouzi, s dvacet let starými crusadery dosáhli úspěchu tam, kde selhaly tomcaty. Toland se zúčastnil první schůze vedené RAF. Piloti stíhaček byli v naprosté tichosti. Stěží dokázal odhadnout jejich náladu. Nikdo nevtipkoval. Nikdo nešeptal připomínky. Nikdo se neusmíval. Věděli, že tu chybu nezavinili, že za to vůbec nemohli, ale to nevadilo. Otřáslo jimi, co se jejich lodi přihodilo. Tolandem ostatně také. Neustále se mu vybavovala deset centimetrů silná ocel přistávací paluby, která trčela k nebi jako alobal, a pod ní zčernalá díra, jež kdysi bývala hangárem. Řady vaků členové posádky, kteří zemřeli na palubě nejmocnější bitevní lodi světa... nPane fregatní kapitáne?“ Jeden z pilotů mu poklepal na rameno. „Pojďte prosím se mnou.“ Oba muži odešli do operační místnosti. Bob si okamžitč všiml, že na mapě je zanesen další nálet. Operační důstojník, kapitán váleč ného letectva, mávl na Tolanda, ať jde k němu. „Jeden prapor, možná méně. Jeden z našich letounů EP-3 to sleduje shora a zachytil jejich vysílačky, když doplňovali palivo severně od Islandu.
y 1 l.
„
M slíme si, že mají spadeno na eden z těchto konvo ů
„Chcete, aby je tomcaty napadly cestou zpět? Načasovat to nebude jen tak. nTo samozřejmě. Další komplikace. Využijí Island k navigaci a bezpečnému seskupení. Víme, že Rusové tam mají stíhačky, a teď máme hlášení, že stfhačky operují z těchto dvou letišť na Islandu.“ Víte to od někoho jménem Bígl?“ n
K
„Aha, tak vy už o něm víte. Ano.
nCo je to za stíhačky?“
n
Váš člověk hlásí dvojité ocasní směrovky. Mohl by to být MiG-25, -29 nebo -31.“ MiG-29 Fulcrum,“ řekl Toland. „Jiné to být nemohou. Naše bombardéry
n
si je prohlédli, ne?“ Brífink, kterého se právě zúčastnil, informoval i o opera ci amerických letounů proti Keflavíku. Další povzbudivé zprávy.
nAsi ne nejlíp, ale tvarem si jsou tyhle typy hodně podobné. Souhlasím, ž může jít o fulcrumy, a pro Rusy bude důležité vytvořit bezpečný koridor pro bombardéry.“
n
Třeba budou muset doplnit palivo... chcete napadnout tankovací letadla nUž jsme na to mysleli. Ale mohou použít milion čtverečních kilomet= celého oceánu.“ Ukázal na mapu. nNačasovat to bude zatraceně složité;
ednou b se to mohlo podařit. Prozatím je naší primámf o myslime si, ze y vou protivzdušná obrana. Pak si myslíme, že Rusové by se mohli po n napadnout Norsko obojživelnými jednotkami. Pokud jejich hladinová flotila vypluje, je na nás ji zničit.“ PHARRIS „Varování před náletem, kapitáne,“ řekl výkonný důstojník. nNa jih letí asi pětadvacet backfirů, cíl neznámý.“ nNo, s pětadvaceti letadly asi nepoletí na letadlovou loď, zvlášť když jsou na dosah stíhaček NATO. Kde jsou teď?“ nNejspíš nad Islandem. Tři až pět hodin od nás. Nejsme sice největší konvoj na jejich cestě, ale jsme nejsnazší terč.“ nNa druhou stranu by mohli honit nechráněné lodě na otevřeném oceánu. I když já bych to nedělal. Naše lodě převážejí válečný materiál...“ Konvoj měl pouze pět lodí se střelami zeměvzduch. Šťavnatý terč. GRAFARHOLT, ISLAND Boudo, nad sebou vidíme kondenzační stopy, vypadá to tak na dvacet letadel. Právě nám přelétávají nad hlavou.“ „Dokážete je identifikovat?“ „Ne. Jsou to velká letadla bez viditelných motorů na křídlech, ale typ nepoznám. Ani rychlost neodhadnu není slyšet žádné výbuchy, ačkoli kdyby letěly rychlostí Mach l, už bychom to nejspíš zaslechli.“
n
Opakujte počet.“
„Napočítali jsme dvacet jedna kondenzačních stop, kurz přibližně jednaosmnula. Všechny stíhačky z Reykjavíku odletěly a zamířily na sever asi třicet minut předtím, než nám přeletěly nad hlavou. Ještě se nevrátily, ale nevíme, kde jsou. Bombardéry zřejmě doprovod nemají. Nic dalšího nemáme.“ „Rozumím, Bígle. Ozvěte se, až stíhačky přistanou. Bylo by fajn zjistit, jak dlouho jsou ve vzduchu. Konec.“ Major se otočil k seržantovi. nOkamžitě to ošlete dál. Potvrďte let jednoho praporu backf rů na jih, právě jsou nad eykjavíkem, odhadovaný kurz jednaosmnula. Zřejmě s doprovodem

stíhaček... jo, napište to tam.“ .Komunikační středisko NATO fungovalo asi jako jedno z mála podle lánu. Komunikační družice na svých oběžných drahách nad rovníkem záso valy jednotky po celém světě informacemi a zde ve Skotsku se nacházel P den z hlavních nuzlů, což bylo armádní označení ro modemí telefonní 26I
USS PHARRIS Ideální den pro kondenzační stopy, říkal si Morris. Správný poměr teploty a vlhkosti ve vysoké výšce způsobuje kondenzaci horkých výfukových plynů z letadlových motorů. Pozorovali stopy letadel letících přes Atlantik. Velký dalekohled na můstku, který se obvykle používal pro sledování pohybu na hladině, teď namířili k nebi a snažili se ta letadla identifikovat. Vyhlíželi převážně beary, sovětské průzkumné letouny, které odháněly nepřátele od backfirů.
Všichni byli nervózní, a na obzoru se nerýsovalo žádné uvolnění. Hrozba od ponorek je velmi trápila, ale s ohledem na to, že předchozího dne došlo k rozmetání skupiny letadlové lodi, zůstal konvoj vůči útoku letadel prakticky nahý. Nacházeli se příliš daleko na moři, aby mohli očekávat ochranu stíhaček z pozemních základen. Pharris měl co do protivzdušné obrany jen to nejzákladnější vybavení. Těžko se mohl ubránit sám a rozhodně nemohl pomoci někomu dalšímu. Lodě vybavené střelami zeměvzduch se teď řadily na severním okraji konvoje, dvacet mil jižně od fregaty, zatímco Pharris pokračoval ve svém protiponorkovém průzkumu. Jediné, co mohla fregata udělat, bylo neustále hlídat své výstražné přístroje a jakékoli zjištěné informace vysílat ostatním. Nepochybovali, že Rusové použijí vlastní průzkumné radary Big Bulge z paluby bearů, aby terč lokalizovali a analyzovali. Plán velitele konvoje zněl použít lodě se střelami jako samostatnou řadu terčů ve stejné formaci s obchodními loděmi. S trochou štěstí by se nějaký zvláště zvídavý bear mohl domnívat, že jde o neozbrojené lodě, a přiblížit se, aby se podíval. Bylo to nejisté, ale jinou kartu neměli... Kontakt! Radar Big Bulge poloha nulanuladevět. Intenzita signálu je
n
nízká.“
Nena di nás debile „ vzdechl důstojník taktických operací. §§§
nNa to bych nesázel,“ řekl Morris. nPředejte ta data veliteli doprovodu.“ Bear mířil na jih, radar používal jen každé dvě minuty z deseti a blížil se ke konvoji. Zanedlouho byl odhalen další, mírně na západ. Zaměřovací skupiny odhadly jejich pozici a přes družici byla do Norfolku zaslána žádost o pomoc. Norfolk jejich zprávu přijal, o deset minut později se na palubě lodi dozvěděli, že žádná pomoc k dispozici není. U děl Pharrise už seděli muži. Obranné střelové systémy a radary děla Gatling na zádi byly přepnuty do pohotovostního režimu. Další radar zůstá val vypnutý. Radaroví operátoři v centru bojových informací nervózně čeka li u svých stanic, přepínali knoflíky, poslouchali zprávy ESM a občas se podí vali na mapu. Oba už nás asi mají.“ n u
Morris přikývl. „Pak přijdou backfiry.
Kapitán přemýšlel o bitvách, které studoval v námořní akademii o počát cích druhé světové války, kdy měla japonská flotila vzdušnou převahu nebo : kdy nějnecké dálkové kondory kroužily nad konvoji, na všechny strany hlásk o ly jejich pozici, a spojenci s tím nemohli udělat vůbec nic. Nikdy nečekal, že se dostane do podobné pasti. Že by se mohla stejná taktická situace opakovat po čtyřiceti letech? Bylo to absurdní, říkal si Morris. Absurdní a hrozivé. nVidíme jednoho beara, je těsně nad horizontem, poloha dvaosmnula,“ ozvalo se z reproduktoru. nPoužijte optiku na sledování terče vzadu,“ řekl důstojník taktických operací okamžitě. Ohlédl se na Morrise. nMožná se přiblíží natolik, abychom ho mohli zkusit zasáhnout.“ nZatím ale žádné radary nezapínejte. Jestli si nedá pozor, mohl by vlézt někomu do rány.“
nTakový blbec snad není.“
n
Pokusí se vyhodnotit obranné schopnosti konvoje,“ řekl Morris tiše. „Ještě to nemůže zjistit na vlastní oči. Takže ještě chvíli neuvidí víc než jen tečky s vlnkami. Není jednoduché rozlišit letadlo od lodi. Schválně jak zvídavý ten hoch je...“
n
Letoun právě změnil kurz,“ hlásil reproduktor. nMíří na východ směrem k nám.“ nZahájit akce na pravoboku. Kormidlo doprava. Plnou parou vpřed! Nový kurz jednaosmnula,“ rozkázal Morris ihned. Zatočil na jih, aby nalákal beara k lodím se střelami. nAktivovat radar. Připravit zbraně! Jakmile bude na dostřel, okamžitě palte!“ Pharris se naklonil doleva a změnil kurz. Vpředu se pětipalcové dělo otáčelo ve směru hodinových ručiček, protože loď svým zatočením křižovala polohu terče. Jakmile bylo dělo odkryto, odpalovací radary vyhodnotily terč, dlouhá hlaveň se zvedla do třiceti stupňů a zamířila na terč. Totéž provedla odpalovací rampa na prodloužené zádi.
n
Terč je ve výšce deseti tisíc metrů, vzdálenost patnáct mil a přibližuje se.“ Velitel doprovodu dosud nesvolil k odpálení střel. Je lepší nechat Rusa vypálit prvního, dokud neví, co mu leží v cestě. Flotily se už dozvěděly o bitvě letadlových lodí. Zasáhnout velké ruské střely vzduchzemě nelTylo příliš obtížné, jelikož se ke svým terčům blížily přímo, ale člověk musel reagovat svižně byly rychlé jako ďas. Odhadoval, že ten bear stále vyhodnocuje terč a dosud neví o síle doprovodných plavidel. Čím déle ho udrží v nejistotě, tím lépe, protože backf ry nebudou mít moc času zdržovat se od svých základen takhle daleko. A kdyby ten bear přiletěl ještě o trochu blíž... n
Zahájit palbu!“ křikl důstojník taktických operací. Pharrisovo dělo se přepnulo na plně automatický režim a každé dvě vteřiny pálilo jeden náboj. Bear byl sotva na dostřel, šance na sestřelení byla malá, ale chtěli mu dát něco k zamyšlení. Prvních pět nábojů k němu nedolétlo, explodovaly ve vzdálenosti míle od letadla, ale další tři už se dostaly blíž, jeden explodoval pouhých dvě stě metrů 253
od jeho levého křídla. Sovětský pilot instinktivně zatočil doprava. To byý chyba. Nevěděl totiž, že nejbližší řada „obchodních lodí má na palubě střel.
O pár vteřin později byly odpáleny dvě střely, takže bear okamžitě klesl a zanechal za sebou mračna hliníkových pásků. Zamířil přímo k Pharrisovi, čímž nabídl fregatě další šanci připsat si zásah. Na přibližující se letoun vypálili dvacet nových nábojů. Asi dva byly dost blízko, aby letadlo poškodily, ale žádný výsledek vidět nebyl. Pak přišly na řadu

střely, malé bílé šipky se šedým kouřem. Jedna minula a explodovala mezi hliníkovými pásky, ale druhá vybuchla sto metrů od bombardéru. Hlavice se rozprskla na tisíce úlomků ako hodinový strojek a několik z nich se zarylo do levého křídla letounu. Obří vrtulový letoun přišel o výkon jednoho motoru a utrpěl značné poškození křídla, než jeho pilot získal těsně mimo dostřel Pharrisových děl kontrolu nad strojem. Pak zamířil na sever a táhl za sebou kouř.
Další bear zůstával opatrně mimo dostřel všech. Velitel náletu se právě cosi dozvěděl a předal to důstojníkovi rozvědky svého praporu.
Blíží se další radaryl“ hlásil operátor ESM. „Je jich deset, očet se zvyšuje! P
n
Čtrnáct osmnáct!“ zvolal muž poté.
oloha nulatřičtyři, vzdálenost sto osmdesát mil. Vidíme čtyři „Radary, p „ terče, teď pět šest terčů. Kurz dvajednanula, rychlost šest set uzlů.
Tak, a jsou tady backfiry „ řekl důstojník taktických operac.
n , I I yu
„Radarl“ ozval se další hlas. „Upíři Upíři Letí na nás střel. Morrisovi se sevřely útroby. Všechny doprovodné lodě zapnuly své radary. Střely se připravil na blížící se terče. Pharrise se ovšem tato hra netýkala,
y arou vpřed. Otočili na sever, aby se vyhnuli
Morris rozkázal plout plnou p
pravděpodobné oblasti, kam směřovaly střely.
„Backfiry se vrace í. Bear hlídkuje. Slyšíme hlasy ve vysílačkách. Teď e tt j třiadvacet střel. Poloha všech kontaktů se mění, řekl důstojník taktickvcl operací TAO. „Všechny mířily na konvoj. Zdá se, že jsme z toho venku.“
Morris slyšel, jak si všichni v bojovém informačním centru zhlubok oddechli. Střely z letounů se hnaly od severovýchodu a naproti jim letěly střc 1 zeměvzduch z lodí. Konvoj znovu dostal rozkaz rozdělit se, obchodní lod spěchaly mimo střed terče. To, co následovalo, se vzdáleně podobalo počít čové hře. Ze třiadvaceti Sověty odpálených střel jich devět uniklo střelám 1et cím roti nim a zamířilo ke konvoji. Zasáhly sedm obchodních lodí. Všech sedm bylo ztraceno. Některé se po explozi tunových válečných h1 vic roz adly. Ostatní vydržely tak dlouho, aby se jejich posádky stihly zachI
P j vyplul z Delaware se třiceti loděmi. Teď jich zbývalo už jen d nit. Konvo cet, a od Evropy je dělilo ještě přes pět tisíc mil otevřeného oceánu. GRAFARHOLT, ISLAND Dvěma backfirům došlo palivo, a rozhodly se tedy přistát v Keflavíku. Za nimi přiletěl poškozený bear. Kroužil nad Reykjavíkem a čekal, než backf ry vyklidí ranvej. Edwards ho nahlásil jako vrtulový letoun s poškozeným motorem. Slunce viselo nízko nad severozápadním obzorem a bear proti kobaltově modré obloze žlutě záři. „Zůstaňte na příjmu, Bígle,“ rozkázala Bouda. O tři minuty později Edwards pochopil proč. Sověty tentokrát nevarovaly žádné rušivé signály. Nad skalisky se od jihozápadu, ze středu ostrova, přiřítilo osm letounů FB-111. Přihnaly se ve dvojicích údolím řeky Selja a díky zelenošedému maskování byly pro stíhačkv nad nimi takřka neviditelné. První dvojice zatočila na západ, necelou míli za ní další. Zbývající čtyři Ietěly na jih kolem Mount Hus. „Do prdele.“ Smith jako první zahlédl dvě k jihu rychle se pohybující ocasní směrovky. Když je spatřil i Edwards, první letouny vystoupaly trochu výš a odpálily dvojici bomb naváděných televizními kamerami. Druhé letadlo udělalo totéž a oba útočníci se stočili na sever. Čtyři bomby se navedly na transformační stanici pod nimi. Všechny dopadly na její pozemek. Jako by někdo stiskl jeden obrovský vypínač, všechna světla na dohled zhasla. Druhá dvojice aardvarků se řítila nad dálnicí číslo 1 a přes střechy Reykjavíku letěla ke svému cíli. První letadlo svrhlo své naváděné bomby a letoun po jeho křídle se stočil doleva k letištním zásobárnám paliva u vody. O chvíli později explodovala kontrolní věž, s ní i hangár a kuličkové bomby roztrhaly palivové nádrže. Ruské posádky odpalovacích ramp se nechaly překvapit a příliš pozdě zahájily palbu. Obranné jednotky v Keflavíku se též nechaly překvapit, nejprve nenadálou ztrátou elektřiny a pak bombardéry, které dorazily o pouhou minutu později. I zde se hlavními terči staly kontrolní věž a hangáry a většinu se podařilo zlikvidovat svržením dvoutunových bomb. Druhá skupina našla dva zaparkované backfry a vůz na odpalování střel a svrhla na ně své kuličkové bomby. Po ranvejích a příjezdových komunikacích se rozletěly další bomby o velikosti míčku. Letouny FB-111 zatím pokračovaly plnou rychlostí na západ, pronásledovány dělostřelectvem, střelami a stíhačkami. Na prchající aardvarky se slétlo šest fulcrumů a aardvarky svými rušičkami zaplnily nebe elektronickým hlukem. Po odhození své munice se americké bombardéry hnaly po obloze rychlostí kolem sedmi set uzlů, necelých třicet metrů nad vlnami. Sovětský velitel se však s nimi nehodlal jen tak rozloučit. Viděl, co provedly v Keflavíku, a zuřil, že se nechal nachytat, ačkoli nad základnou hlídkovaly jeho stíhačky. Fulcrumy měly nepatrnou výhodu větší rychiosti a rozdíl rychle stahovaly. Sto mil od břehu se jim podařilo proniknout rušičkami amerických letounů. Dvě stíhačky okamžitě odpálily své střely a americké letouny vyletěly vzhůru 255
a vzápětí klesly, aby jim unikly. Jeden letoun FB-111 byl zasažen a zřítil se do moře. Sověti připravovali druhou salvu, když se rozezněla varovná hlášení.
Čekaly na ně čtyři americké phantomy. V mžiku se na fulcrumy hnalo osm střel Sparrow. Teď bylo na Sovětech, aby se pokusili utéct. Migy se otočily a plnou rychlostí spěchaly na Island. Jednoho zasáhla střela, další byl poškozen. Bitva trvala celkem pět minut. nBoudo, tady Bígl. Ta výměníková stanice je pryč! Aardvarky ji srovnaly se zemí. Na jihozápadním konci letiště je obrovskej oheň a zdá se, že věž je na kusy. Dva hangáry jsou asi taky zničený. Vidím dvě, možná tři hořící letadla civilního typu. Stíhačky odstartovaly před půl hodinou. Sakra, ty cistemy hořej jako pochodně. Pod náma pobíhá spousta lidí.“ Edwards sledoval, jak desítka vozů s rozsvícenými světly jezdí po silnici pod nimi tam a zpět. Dva zastavily kilometr od nich a z každého vyskákalo několik vojáků. nBoudo, myslím, že je načase, abychom odsud zmizeli.“
nRozumím, Bígle. Vydejte se na severovýchod k Vrchu 482. Očekáváme vás tam za deset hodin. Pohyb, chlapče!

Konec.“
nMizíme, pane.“ Smith hodil Edwardsovi jeho batoh a mávl na vojíny. nMyslím, že naši si připsali jeden bod.“
KEFLAVÍK. ISLAND Migy přistály na nepoškozené ranveji osmnáct, nejdelší na základně. Ještě ani nedorolovaly a pozemní personál už je začal otáčet k dalším bojovým operacím. Plukovníka překvapilo, že velitel základny je ještě stále naživu.
nKolik jste jich dostali, soudruhu plukovníku?“
„Jen jednoho, a oni dostali jednoho z mých. Na radaru jste nic neviděli?a zeptal se plukovník.
Vůbec nic. Nejprve zaútočili na Reykjavík. Dvě skupiny letounů přiletěly
„ od severu. Ty potvory musely letět mezi skalami,“ zuřil major. Ukázal na velký mobilní radar, který stál mezi dvěma ranvejemi na otevřené ploše. nÚplně ho minuli. Neskutečné.“ nMusíme ho přesunout. Někam vysoko, hodně vysoko. Radarové letadlo nikdy nedostaneme, a pokud nezlepšíme radarové pokrytí, tyhle lety v malých výškách nás zničí. Najděte vhodný vrch. Do jaké míry nám jejich letouny ublížily?“ „V ranvejích je spousta mal ch děr po těchto bombičkách. Za dvě hodmy to bude opraveno. Ztráta věže znesnadňu e koordinaci pohybu více letadet.: ý potrub Když jsme přišli o elektřinu, ztratili jsme i možnost hnát palivo možná nás připravili i o místní telefonní síť.“ Pokrčil rameny . nMůžeme zkusit spravit, ale je to značný krok zpět. Příliš mnoho práce a málo m Musíme rozmístit stíhačky a dohodnout alternativní režim doplňovaní va. Dalším terčem budou skladiště paliv.“
nSnad jste nečekal, že to bude snadné, soudruhu?“ Plukovník se ohlédl na žhnoucí plameny, jež před pouhými tňceti minutami byly dvojicí bombardérů Tu-22 Backf re. Poškozený bear právě dosedal na ranvej. nNačasovali to moc dobře. Dostali nás, když polovina mých stíhaček doprovázela bombardéry mimo severní pobřeží. Možná štěstí, ale na to já nevěřím. Chci, aby pozemní vojska prohledala okolí letišť. A chci lepší záruky bezpečnosti. Dál co to sakra je?“ Na betonu necelých šest metrů od nich ležela jedna bombička. Major vzal z džípu plastikovou vlaječku a postavil ji nedaleko bomby. nAmeričané některé nařídili na pozdější výbuch. Mí muži už po nieh pátrají. Nebojte se, soudruhu, všechny vaše stíhačky přistály v pořádku. Oblasti vašeho pohybu jsou čisté.“ Plukovník ustoupil o pár kroků vzad. nCo s nimi děláte?“ nUž jsme to zkoušeli. Speciálním buldozerem je odsuneme z betonu. Některé vybuchnou, jiné ne. Ty, které nevybuchnou samy, odpálí ostřelovač puškou.“ n A co věž?“ nTři muži tam měli službu. Dobří muži.“ Major znovu pokrčil rameny. nOmluvte mě, prosím. Mám nějakou práci.“ Plukovník se naposledy podíval na bombu Majora podcenil. ISLAND a odešel ke svým stíhačům. nNa našem kopci se svítí,“ řekl Garcia. Všichni klesli k zemi. Edwards klesl vedle seržanta. nNějakej hajzl si zapálil cigaretu,“ poznamenal Smith hořce. Svou poslední cigaretu vykouřil před několika hodinami a byly na něm znát příznaky nedostatku kuřiva. nTak vidíte, proč s sebou taháme ty naše krámy?“ nHledají nás?“ zeptal se Edwards. nTo sedí. Ten útok byl hodně vydařenej. Napadne je, jestli ty stíhačky neměly nějakou pomoc. Překvapuje mě, že to neudělali dřív. Ale asi měli moc práce jinde.“
n
Myslíte, že nás vidí?“ Edwardsovi se ta představa nelíbila. nZe dvou mil? Na to je moc tma, a jestli kouřej, nikam se nehrnou. Klid, nadporučíku. Najít čtyři lidi není jen tak. Musej prozkoumat kvanta kopců. Musíme dávat pozor, kudy půjdeme. Třeba nechodit po hřebenech. I když budou mít přístroje pro vidění za horšího světla, nebude jednoduchý nás najít, když zůstaneme dole v údolích. Pohyb, hoši, a držte se při zemi.“ 257
USS PHARRIS Hořela poslední obchodní loď. Její posádka opustila palubu před dvěma hodinami, ale loď na západním horizontu stále hořela. Dalši mrtvi, pomyslel si Morris. Zachránit se podařilo jen polovinu posádek a na podrobněší průzkum nebyl čas. Konvoj vyplul bez speciální záchranné lodi. Helikoptéry vytáhly z vody spoustu lidí, ale většina jich byla potřeba pro pátrání po ponorkách. Držel v ruce hlášení o tom, že oriony z Lajesu vystopovaly a zřejmě zničily ponorku třídy Echo schopnou nést balistické střely. Aspoň nějaké dobré zprávy, ale rozvědka hlásila přítomnost dalších dvou ponorek.
Ztráta Islandu byla katastrofou, jejíž rozměry se projevovaly teprve teď. Sovětské bombardéry měly volný přístup k obchodním cestám. Jejich ponorky se prohánělly Dánským průlivem, zatímco námořnictva členských států NATO se snažila rozmístit své ponorky tak, aby došlo k opětnému zformování bariéry, o niž přišla. Letectvo a námormictvo se brzy pokusí znovu shromáždit stíhačky a napadnout backfiry, ale tato opatření byla jen odvetná. Dokud se nepodaří plně neutralizovat Island, nebo ještě lépe znovu ho získat zpět, třetí bitva o severní Atlantik zůstane nerozhodná. V základnách Pacifické flotily v San Diegu a Pearl Harboru vypluly na moře tmavé lodě. Jakmile dospěly na otevřený oceán, zamířily všechny k Panamě. PHARRIS NÁVRATY Události se znovu trochu uklidnily. Bylo to ovšem relativní: backfiry stále dorážely přes nehlídaný prostor nad Islandem a dnes odpoledne napadly další konvoj. Všechny na východ plující lodě se stáčely na jih, volily raději delší cestu do Evropy, než aby riskovaly hrozbu náletu. Vzhledem k tomu, jak vážné ztráty dosud utrpěly potopeno bylo téměř šedesát lodí cesta na jih alespoň znamenala, že sovětské bombardéry mohou nést pouze jednu střelu namísto dvou. Únava začínala být vidět na všech. Morrisova posádka byla na nohou téměř nepřetržitě celý týden, čtyři hodiny služba, čtyři volno. Spánkové návyky byly narušeny. Lidé pořádně nejedli. Nezbytná údržba zasahovala i do už tak malých dávek spánku. Nad tím vším se vznášelo vědomí, že útok ponorky nebo letounů může přijít prakticky kdykoli. Práci se stále dařilo odvádět, ale Morris si všiml, že jeho muži jsou nervóznější a jejich nálada se zhoršuje. Začínali zakopávat o prahy dveří, což byla neklamná známka únavy. Jistě se dostaví i vážnější chyby. Souvislost mezi únavou a omyly byla neomylná jako 25
gravitace. Doufal, že za další den nebo tak se vytvoří nějaká rutina, něco, nač by se jeho muži mohli adaptovat. Náznaky už byly znát a jeho náčelníci mu říkali, že se nemusí obávat. Morris se obával. „Můstku, bojové centrum. Sonarový kontakt, zřejmě ponorka, poloha nulanuladevět.“ „Tak znovu,“ řekl důstojník u kormidla. Po čtyřiadvacáté za tuto cestu se posádka Pharrise rozběhla na své pozice.
Tentokrát to trvalo tři hodiny. Neměli k dispozici žádné oriony, jen doprovodné lodi shromáždily své helikoptéry, které ponorku vystopovaly. Všemu velel Morris a posádka centra bojových informací. Ten, kdo tu ponorku řídil, se ve své

práci vyznal. Při první obavě, že byl vystopován možná jeho sonar zachytil helikoptéru nebo zaslechl cáknutí sonobójky klesl do hloubky a zahájil matoucí sérii rychlých a pomalých úseků, stoupal a klesal pod rozhraní, snažil se setřást kontakt směrem ke konvoji. Tohoto kapitána nelákalo utéct. Ponorka se na taktické mapě objevovala a zase mizela, vždy se přiblížila, ale nikdy jim neoznámila svou polohu natolik, aby na ni bylo možno vystřelit. „Zas je pryč," řekl důstojník protiponorkových operací zamyšleně. Sonobóje svržená před deseti minutami odhalila slabý signál, udržela ho dvě minuty a pak ho ztratila. „To je ale machr." „A je příliš blízko," řekl Morris. Pokud ponorka plula stále na jih, dostala se na okraj dosahu aktivního sonaru fregaty. Až doposud se Pharris neodhalil. Velitel ponorky podle přítomnosti helikoptér nejspíš tušil, že na hladině, jsou lodě, ale zřejmě by neočekával fregatu necelých deset mil od sebe. Morris se podíval na důstojníka ASW. „Aktualizovat teplotní profil." O třicet vteřin později spustili hloubkový teploměr. Přístroj měřil teplotu vody a hlásil ji na displej v sonarovém oddělení. Teplota vody byla nejdůle. žitější podmínkou ovlivňující výkonnost sonaru. Hladinové lodě ji sice pravidelně sledovaly, ale ponorka to mohla provádět průběžně další výhoda ponorek. Tamhle!" ukázal Morris. „Gradient je mnohem silnější, a on se vydal ho
n
prozkoumat. Vyhýbá se hlubokému kanálu, možná sprintuje nad rozhraním, a ne pod ním, kde bychom to čekali. No dobře..." Helikoptéry stále shazovaly bóje a krátké okamžiky, kdy ponorku zachytily, ukazovaly, že terč míří na jih, směrem k Pharrisovi. Morris čekal deset minut.
Kormidlo doleva, nový kun nulajednajedna," rozkázal Morris a namířil svou lodí k odhadované pozici ponorky. Fregata plula rychlostí pěti uzlů, na klidné hladině plula tiše. Posádka CIC sledovala, jak se kurz pomalu měnf. Taktický displej byl k ničemu. Jelikož byl zmaten mnoha krátkými hlášenf mi ze sonobójí, z nichž většinou šlo o falešné signály, počítačem vyo odhad polohy ponorky zahmoval přes sto čtverečních mil. Morris p k papírové mapě v rohu místnosti. onn
„Myslím, že je asi tady." Morris poklepal na mapu. „Připomínky?" „Že by plul u hladiny? To je proti doktríně," upozornil důstojník ASW. Podle zpráv rozvědky se mají sovětské ponorky držet doktríny. „Zjistíme to. Průzkum Yankee." Důstojník ASW okamžitě rozkaz předal dále. Průzkum Yankee znamenal zapnout aktivní sonar fregaty a vysílat do vody signály ve snaze ponorku najít. Morris riskoval. Pokud je ponorka tak blízko, jak si myslel, pak jí oznámí polohu své lodi a říká si o útok střelami, proti nimž nemá jeho fregata potřebnou obranu. Operátor sonaru pozorně sledoval obrazovku před sebou. Prvních pět signálů, kdy sonar pátral od východu na západ, vyšlo naprázdno. Pak se však na obrazovce objevila zářivá tečka. „Kontakt pozitivní sonarový kontakt, poloha nulajednačtyři, vzdálenost jedenáct tisíc šest set metrů. Vyhodnocen jako možná ponorka." „Zničte ho," rozkázal Morris. Torpédo ASROC vyletělo z hlavně a stáčelo se po nebi, táhlo za sebou stopu světlešedého kouře. Raketa vyhořela za tři vteřiny. Asi tři sta metrů nad vodou se torpédo oddělilo od nosné rakety a zpomalované padáčkem padalo k hladině. „Změnil kurz, pane," varoval operátor sonaru. „Terč se stáčí a zvyšuje rychlost. Teď tady je torpédo, je ve vodě a rozhlíží se. Dopadlo pěkně blízko." Taktický důstojník to ignoroval. Nad ponorkou se teď slétaly tři helikoptéry. Existovala velká šance, že torpédo svůj terč mine, a úkol zněl kontakt zničit. Přikázal obrat vpravo, aby pasivní vlečný sonar fregaty namířil na ponorku, která se teď ze všech sil snažila torpédu uniknout, a dělala tedy spoustu hluku. První helikoptéra hned po příletu spustila bójku. „Dvojité šrouby a kavitační hluk. Vypadá to jako charlie v plné rychlosti, pane," hlásil poddůstojník. „Myslím, že torpédo ho našlo." Torpédo teď mělo neustále zapnutý aktivní sonar, hnalo se za ponorkou a stáčelo se ke dnu. Když ponorka projela rozhraním, torpédo ji na chvilku ztratilo. Když se pak samo dostalo do chladnějších hlubších vod, rychle ji objevilo a nezadržitelně se přibližovalo. Ponorka vypustila hlukovou návnadu, ale ta nefungovala. Připravili další. Pozdě. Torpédo narazilo do ponorky u levého šroubu a explodovalo. Dobře!" jásal nižší důstojník u sonaru. „Zaznamenali jsme výbuch hlavice. Máme ho, hajzla!" „Hlásíme zásah. Došlo k detonaci," potvnovala posádka helikoptéry. „Moment. Motory se úplně nezastavily... hluk dalšího pohybu vpřed hrozný rachot. Vypouštění vzduchu vypouští vzduch z nádrží. Vystupuje k hladině, terč vyplouvá. Vidíme bubliny na hladině. Hergot práce, tady je!" Trup ponorky vyplul nad hladinu šest mil od fregaty. Tři helikoptéry kroužify kolem poškozené lodě jako vlci, Pharris zatočil na sever, aby se k terči přiblífl, pětipalcové dělo stále mířilo na trup. Nebylo to nutné. Otevřel se přední 26I
poklop ponorky a ven začali vylézat muži. Některi skákali do moře, jak se strojovna ponorky plnila vodou. Celkem deset se jich dostalo ven, načež ponorka znovu zmizela pod hladinou. Pak se objevil ještě jeden muž, ale víc ne. Helikoptéry shodily mužům ve vodě záchranné vesty. Helikoptéře se záchranným zvedákem se podařilo vytáhnout dva muže ještě dříve, než fregata dorazila na místo. Morris dohlížel na operaci z můstku. Na hladinu byl okamžitě spuštěn motorový člun a záchranná operace proběhla snadno. Ruská posádka byla šokována a nebránila se. Helikoptéry navedly člun ke každému muži, pečlivě zkoumaly oblast, jestli nenajdou další. Všech jedenáct mužů se podařilo zachránit a člun se vrátil k fregatě. Vyzdvihování člunu měl na starost bocman a po jeho boku stál jeden podporučík. Tuto možnost nikdo předem nezvážil. Torpédo, jež narazí do ponorky, ji mělo zcela zničit. Zajatci, pomyslel si Morris. Co s nimi mám udeZat? Musel rozhodnout, kam je uloží, jak s nimi budou zacházet. Jak je vyslechnou je na palubě vůbec někdo, kdo mluví rusky? Kapitán předal velení lodi výkonnému důstojníkovi a spěchal na záď. Už tam stáli ozbrojení muži s puškami M-14 a velmi zvědavě vyhlíželi člun. Posádka člunu přivázala zvedací lana na háky a muž u navijáku vyzdvihl člun na své místo. Ze Sovětů vůbec nešel strach, mnozí z nich byli v šoku, že se jim podařilo uniknout smrti. Morris napočítal tři důstojníky, jeden z nich je možná kapitán. Rychle pošeptal rozkaz bocmanu Clarkeovi.
Náčelník odvolal své ozbrojené muže o krok zpět a vytáhl z kapsy píšťalku. Jakmile byl člun pevně na svém místě, zapískal třítónovou melodii a přivítal sovětského kapitána se všemi poctami. Rus byl úplně omráčen. Morris vykročil vpřed, aby mu pomohl z člunu.
„Vítejte na palubě, kapitáne. Já jsem kapitán Morris z amerického námořnic tva." Ed se krátce rozhlédl po udivených

obličejích své posádky. Ale jeho trik nevyšel. Rus řekl cosi rusky a buď nehovořil anglicky, nebo měl dostatek zdra vého rozumu, aby to aspoň předstíral. Výslech bude muset vést někdo jiný. Morris řekl bocmanovi, ať pokračuje. Rusové byli odvedeni dolů k lékaň. Chvilku zůstanou pod dohledem stráží na marodce. Bocman se rychle vrátil. „Kapitáne, co to sakra mělo znamenat?“ ptal se asistent vrchního bocmana Clarke. „Nejspíš jim řekli, že je okamžitě zastřelíme. Jednou jsem četl knihu o tom, že nejúčinnější technika prostě, bylo to o nějakým Němcovi, specializoval se na získávání informací od našich za druhý světový války. Dařilo se mu to a dělal to tak, že s našima zacházel velmi slušně. Dokonce se za něj přimlu vili, aby se po válce přestěhoval, a teď je z něj americký občan. Oddělte důstojníky od ostatních, služebně starší vojáky základní služby od mladšlc; Nepouštějte je k sobě. Pak zajistěte ať ma í ohodlí. Ať mají co jíst co kou , j P , ňt, ať mají pocit bezpečí. Když se dozvíte, že někdo na palubě má 1 seberte ji a dopřejte našim hostům pár skleniček. Všichni ať dostanou nové oblečení. Jejich uschovejte. Všechny pošlete do důstojnické jídelny. Zjistíme, jestli mají něco cenného. Zajistěte, ať je s nimi dobře zacházeno. Možná si nám jeden dva z nich vylijí srdce.“ „Rozumím, kapitáne.“ Náčelník odešel a vrtěl hlavou. Aspoň bude mít teď šanci namalovat na kormidelnu eelou ponorku. Morris se vrátil do kormidelny. Zrušil pohotovost a fregata se na jeho rozkaz vrátila na svou hlídkovací pozici. Pak zavolal velitele doprovodu a nahlásil zajatce. „Pharrisi,“ odpověděl komodor. „Namalujte si na odpalovač torpéd ASROC zlaté ‚A. Dobrá práce, Ede. Tohle jste vyhráli. Ohledně těch zajatců se ještě ozvu. Konec. Kapitán se otočil a všiml si, že hlídka můstku neodešla. Všichni slyšeli komodora ve vysílačce. Jejich únava byla tatam a úsměvy na tvářích znamenaly pro Morrise víc než slova jeho nadřízeného. KYJEV, UKRAJINA Alexejev se díval na materiál rozvědky na stole. Jeho šéf se v Moskvě účastnil porady na nejvyšší úrovni, ale tato data byla měla by být, opravil se trochu odlišná od toho, co se dozvěděl jeho velitel. „Události v Německu se nevyvíjejí dobře?“ zeptal se kapitán Sergetov. „Ne. Třicet šest hodin po zahájení jsme měli být na předměstí Hamburku. Den a půl, píše se v plánu. Namísto toho tam ještě zdaleka nejsme a Třetí úderná armáda utrpěla vražedné ztráty od letounů NATO.“ Odmlčel se a díval se na mapu. „Kdybych já byl velitelem NATO, znovu bych zahájil protiútok, přímo tady.“ „Třeba na to nemají síly. Jejich první protiútok se povedlo odvrátit.“ „Za cenu zlomené tankové divize a šedesáti letounů. Bez takových vítězství se klidně obejdeme. Situace na jihu je jen o malinko lepší. Síly NATO se vytrvale brání a dělají to velmi dobře. Jejich pozemní síly a taktické letouny operují na té samé ploše, na jaké čtyřicet let cvičily. Naše ztráty převyšují odhady o dvojnásobek, a to nemůžeme vydržet.“ Alexejev se zaklonil. Zlobil se za svou poraženeckou náladu. Šlo však především o projev jeho touhy zapojit se do akce. Byl si jist, asi jako každý generál, že on by to zvládl lépe. A co ztráty NATO?“ „Domníváme se, že jsou značné. Až neuvěřitelně plýtvali municí. Němci vsadili na obranu Hamburku příliš, a to je musí stát hrozně moc. Kdybych v jejich případě nemohl zahájit protiútok, stáhl bych se. Jedno město nestojí za to, aby se kvůli němu narušila vyváženost celé armády. To jsme se naučili u Kyjeva = „Promiňte, soudruhu generále, ale co Stalingrad?“ 263

„To je trochu jiná situace, kapitáne. Nicméně je zvláštní, jak se historie může opakovat,“ zaše tal Alexejev a díval se na mapu na zdi. Zavrtěl hlavou. P Západní Německo mělo příliš dobré silnice, aby tohle vyšlo. „KGB hlásí, že NATO má zásoby munice na dva, možná tři týdny. To bude rozhodujícím faktorem.“ „A co naše zásoby a palivo?“ zeptal se mladý kapitán. Odpovědí mu byl zamračený výraz. ISLAND Aspoň tu byla voda. Potoky byly napájeny ledovci ze středu ostrova voda, jež před tisíci lety, dlouho před znečištěním vzduchu, spadla v podobě sněhu, zmrzla na led. Když roztála, aby zaplnila kamenitá koryta, vrátila se do stavu křišťálově čisté vody s vynikající chutí, ale bez jakékoli výživné hodnoty. Zároveň byla ledově studená a najít mělký brod nebylo vždy snadné. „Máme jídlo ještě na jeden den, nadporučíku,“ poznamenal Smith, když dojedli.
nJo, budeme to muset nějak promyslet.“ Edwards sbalil své odpadky. Garcia vše sbíral a zahrabával do země. Kdyby byla nějaká šance zamaskovat jejich stopy v prachu, Smith by je jistě nutil dělat i to. Nebylo to snadné. Když Edwards skládal vysílačku, poslouchal tlumené španělské nadávky a zvuk lopatky, která narážela na kamení, jež pokrývalo vrchol Vrchu 482. „Boudo, tady Bígl, docházejí nám zásoby jídla, přepínám.“ P P
K
„To je mi líto, Bígle. Možná vám ošleme izzu.
nVy vtipálci,“ řekl Edwards, ale nepřepnul vysílačku na vysílání. „Co máme udělat tentokrát?“
n
Všiml si vás někdo?“
>
„Zatím žijeme, ne. Nevšiml.
nŘekněte mi, co vidíte.“
„Na sever od nás, asi dvě míle, je štěrková cesta. U ní asi farma, zoraný pole, ale netuším, co tam kdo pěstuje. Další ovčí farma je na západ od nás, minuli jsme ji cestou sem. Kvanta ovcí. Před deseti minutama jsme viděli, že na západ po tý silnici jel nákladňák. Dneska jsme nezahlídli žádný letadlo, ale to se asi změní. Jediný civilisti, co jsme viděli, se drželi u svých domů, nenarazili jsme na žádný farmáře u ovcí a na farmě na sever se nic viditelnýho tal neděje. Žádná opakuju nulová civilní doprava na silnicích. Ivani tenhl ostrov uzavřeli, Boudo, doslova odřízli. To je asi všechno. Vyřid,te těm pílo tům ve stíhačkách že to s tou elektrárnou se jim podařilo. Zbyla po ní jen =:
, díra v zemi. Od tý doby jsme neviděli žádný elektrický světlo.
nRozumím, Bígle. Vaše rozkazy jsou jít na sever k Hvammsfrduru. Musi to vzít hodně na východ ab ste se vyhnuli všem těm zálivům. Očekáv , Y že tam dorazíte za deset dní. Opakuju deset, nanejvýš dvanáct dní. To hravě zvládnete. Držte se v kopcích a vyhýbejte se všem kontaktům. Pokračujte v dosavadních hlášeních a hlaste vše, co by mohlo být zajímavé. Potvrďte.“
nRozumím, Boudo, chcete nás koncem příštího týdne na dohled od Hvamms jrduru a máme dodržovat obvyklou

vysílací rutinu. Ještě něco?“ nBuďte opatrní. Konec.“ nHvamms jrdur?“ zeptal se Smith. nTo je sto mil vzdušnou čarou.“ „Chtějí, abychom to vzali na východ, abychom se vyhnuli odhalení.“
n
Dvě stě mil chůze v těchhle sračkách.“ Smith se mračil tak, že by to rozdrtilo kámen. „Koncem příštího týdne? Za deset nebo jedenáct dní?“ Edwards otupěle přikývl. Netušil, že je to tak daleko.
n
To bude možná trochu náročné, pane Edwardsi.“ Seržant vytáhl z batohu velkou mapu. nNa celý pobřeží ani nemám podrobnější mapy. Sakra. Podívejte se sem, nadporučíku. Hřebeny a řeky na tomhle ostrově vycházej ze středu jako dráty na kole, vidíte? To znamená, že se hodně nachodíme do kopce, a tohle nejsou žádný mrňavý kopečky. Ve všech nižších bodech jsou silnice, ale my po silnicích samozřejmě nemůžeme, že?“ Zavrtěl hlavou. Edwards se přinutil k úsměvu. nŽe bysme to nezvládli? Já myslel, že vy mariňáci jste ve formě. K Smith běhal každé ráno osm kilometrů. Nevzpomínal si, že by tohohle skrčka někdy viděl běhat. nDobře, pane Edwardsi. Říká se, že ve vlastním potu se ještě nikdy nikdo neutopil. Vstávat, máme rozkaz podniknout menší výlet.“ Rodgers a Garcia se na sebe podívali. Oslovit důstojníka jménem nebylo zrovna nejzdvořilejší, ale Smith si říkal, že k porušení kázně může dojít jen v tom případě, že důstojník pozná, že ho někdo urazil. KEFLAVÍK, ISLAND Chvíli trvalo, než se podařilo helikoptéry sestavit. Velké dopravní letadlo AN22 přivezlo dvě útočné helikoptéry Mi-24, což byl pořádný náklad i pro to čtyřmotorové monstrum. Další letoun II-76 dopravil techniky a posádky, které měly helikoptéry sestavit, připravit a řídit. Generál si povšiml značného nedostatku v plánu. Jediná helikoptéra, jež přežila útok prvního dne, byla teď porouchaná a vadná součástka v původní zásilce samozřejmě nebyla. Helikoptér mělo být víc. Pokrčil rameny. Žádný plán není dokonalý. Další helikoptéry, mobilní radary a několik odpalovacích ramp střel zeměvzduch budou brzy dodány. Američané se zřejmě rozhodli mu jeho pobyt na Islandu co možná nejvíce znepříjemnit, a on k tomu bude potřebovat více materiálu... Pak ještě ty potvory z KGB. Prý: musíme zpacifikovat cely ostrov. Jako by Island nebyl už takhle dost pasivní. Ještě nedošlo k jediné akci aktivního odporu. Ani k jediné, říkal si generál a vybavil si svou roční službu v Afghánistánu. Ve srovnání s tím kopcovitým peklem je tohle ráj na zemi. 265
Ale KGB to nestačí! Zdejší obyvatelé jsou prý neulturnyje. Zajali tisícovku rukojmích, jen aby zjistili, že neexistuje vězení, kam by je umístili. Takže mi parašutisti musí hlídat ty ubohé bezbranné trosky. Tím jsem přišel o celé jedno družstvo. Jeho rozkazy zněly spolupracovat s místní jednotkou KGB. S nimi se ovšem nespolupracuje, ti člověku rozkazují. U jeho mobilních hlídek byli důstojníci KGB a slibovali mu, že budou radit. Generál Andrejev začínal mít strach. Parašutisté nebývají nejlepší bachaři. Kdyby dostali příkaz zacházet s Islanďany slušně, bylo by to jiné. Namísto toho je ale jejich rozkazy nutily chovat se drsně, což působilo odpor i ze strany Islanďanů. Několik lidí se prý dokonce zaradovalo, když se přiblížily poslední americké bombardéry. Jak absurdní, říkal si generál. Oni přišli o elektřinu, my o nic a oni se radují. To kvůli příkazům KGB. Taková hloupost. Promaměná šance. Přemýšlel, že bude protestovat proti svým rozkazům na ústředním velitelství v Moskvě, ale k čemu? Důstojník, který nemá rád KGB, nemá rád potažmo ani celou stranu. Ze zamyšlení ho vytrhl pisklavý zvuk turbomotorů. První z útočných helikoptér Mi-24 roztáčela svůj rotor a zkoušela motory. Přiběhl k němu jeden důstojník. nSoudruhu generále, s vaším svolením jsme připraveni ke zkušebnímu letu. Provedeme to neozbrojení. Zbraně naložíme, až se vrátíme.“
nDobře, kapitáne. Prozkoumejte vrchy kolem Keflavíku a Reykjavíku. Za jak dlouho bude hotová ta druhá?“ zeptal se Andrejev. nZa dvě hodiny.“ „Skvěle. Dobrá práce, soudruhu kapitáne.“
O minutu později se těžká útočná helikoptéra odlepila od země.
K zemi a ani hnout!“ křikl Garcia. Ještě se k nim nepřiblížila, ale stačilo, že n ji viděli. nC0 t0 e?u
nMi-24. Útočná helikoptéra jako naše cobra. Špatný zprávy, nadporučíku. Vejde se do ní osm mužů, unese tři prdele raket a děla. A nemá ani smysl po ní střílet. Je obrněná jako tank.“ Helikoptéra kroužila nad vrchem, odkud právě odešli, pak se otočila a zamířila na jih k dalšímu vrchu. nMyslím, že nás neviděla,“ řekl Edwards.

„
Kéž to tak zůstane. Na chvíli s tou vysílačkou přestaňte, nadporučllcu. , P Nahlásíme to až se trochu řesuneme, jo , Edwards přikývl. Vzpomněl si na informace o ruských helikoptérách, ktere dostali v akademii. nNebojíme se Rusů,“ citovali tam jednoho Afghánce, „al. bojíme se jejich helikoptér.“ o BITBURG, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO

Plukovník Ellington se probudil v šest večer. Oholil se a vyšel ven, na večer ním nebi stále svítilo slunce. Přemýšlel, jaký úkol asi dostane dnes. Nebyl nijak zahořklý, ale nelehko se smiřoval se skutečností, že v průběhu jediného týdne přišel téměř o čtvrtinu svých mužů, s nimiž pracoval celé dva roky. Od jeho služby ve Vietnamu uplynulo hodně času. Už zapomněl, jak je těžké vyrovnat se se ztrátou. Jeho muži nemohli ani na jediný den vynechat a smí řit se s úmrtími a uklidnit tu bolest, ačkoli to velmi potřebovali. Alespoň dobře odpočívali. Díky rozkazům spali osm hodin denně jako noční lovci spali pouze přes den. S jistotou však věděl, že jsou co platní. Každou noc odlétaly čemozelené frisbee k jinému cíli a Rusové dosud nepřišli s obranou. Kamery v každém letounu přenášely zpět obrazy, jimž důstojníci rozvědky věřili jen stěží. Ale za jakou cenu. Nu co. Plukovnilc si říkal, že jedno vzlétnutí denně je lehčí úkol, než muse jí snášet jiné posádky, a že podpůmé jednotky se musejí vyrovnávat se stejný mi ztrátami jako on. Dnes má další úkol. Přinutil svůj mozek myslet jen na něj. Brífink trval hodinu. Dnes má letět deset letounů: na každý terč dva. On jako velitel poletí k nejtěžšímu terči. Podle informací se zdálo, že Rusové mají západně od Wittenbergu dříve neodhalené palivové nádrže, jež podporují postúp na Hamburk, a Němci požadují, aby byly zničeny. Pilot po jeho kříd le zahájí útok střelami Durandal a on pak zaútočí rockeyi. Tentokrát nebu dou mít žádné podpůrné letadlo a plukovník nechtěl, aby s nimi letělo leta dlo s rušičkami. Dva z jeho ztracených letounů takovou podporu měly, ale rušičky způsobily jen to, že se na ně obránci připravili. Pečlivě si prohlížel mapy. Země byla rovná. Nebude se moci schovat za hory ani za kopce, ale může letět těsně nad stromy, a to bylo téměř stejně dobré. Přiletí od východu, zpoza

terče. Vane západní vítr o síle dvaceti uzlů, a když se přiblíží od závětrné strany, obránci ho neuslyší, dokud nesvrhne své bomby... snad. Z oblasti odletí směrem na jihozápad. Celková doba trvání mise sedmdesát pět minut. Spočítal nutnou zásobu paliva, jako vždy přičetl ještě něco navíc kvůli bombám. K zásobě paliva na cestu zpět připočítal ještě pět minut letu na plný plyn pro případ vzdušné bitvy a deset minut krouže ní nad Bitburgem před přistáním. Když byl spokojen, odešel na snídani. S každým soustem si promítal misi jako film, vrýval si do paměti sebemenší p událost, sebenepatrnější překážku, každou odpalovaci rampu střel zeměw.,vzduch, jimž je potřeba se vyhnout. Ještě přidal neočekávané události. Jaký y m na jeh P . b ěla o misi vliv letka nízko letících stíhaček nedaleko terče? Jak ; bude terč adat až se k němu přiblíží? Kdyby museli přeletět ještě jednou, P , tak odkud Major Eisly jedl mlčky se svým nadřízeným, zaznamenal nepří tomný výraz na velitelově obličeji, ale i on si v mysli projížděl detaily mise. 267

Padesát mil letěli přímo do východního Německa a u Rathenowa zatočili na sever. Ve vzduchu hlídkovala dvě sovětská letadla Mainstay, držela se daleko od hraníce, obklopena hbitými stíhačkami. Obě stíhačky letěly mimo účinný dosah sovětských radarů to znamená nízko a v těsné formaci. Když
, přelétávaly hlavní silnice, vždy to bylo ‚m Š áiŠomlškde senmohlytskrýVyhýbaly se městům a známým nepřátelsky vat střely zeměvzduch. .
S stémy inerčního vedení zaznamenávaly jeich postup na mapovém dis lej na přístrojové desce pilota. Když letouny zatočily na západ, vzdálenost P
k terči se rychle zkrátila.
g p y rychlostí ěti set uzlů. Infračervendé ery zobra Přes Wittenber řeletěl p .. ta y. ezi stromy zily tankovací vozy na silnicích vedoucích primo k terči.
bylo vidět nejméně dvacet vozů, čerpaly palivo z podzemních nádrží.
„Terč na dohled. Postup podle plánu.
Rozumím,“ hlásil letoun ShadeTwo. „Už je vidím.
„
Duke se odklonil vlevo, uvolnil cestu pilotu letadla na křídle. ShadeTwo
byl jediným zbylým letounem, který měl správné odpalovací drážky pro munici na velké terče. Bože můj!“ Duke na svém displeji zjistil, že přímo v cestě mu stojí odpa n lovací rampa na střely SA-11, mířící na severozápad. Jedno z jeho letadel bohužel na vlastní kůži zjistilo, že střely SAll mají infračervené naváděcí
což nikdo nečekal. Plukovník stočil svůj letoun prudce vpravo od systémy, rampy a přemýšlel, kde asi jsou ostatní vozy střelecké baterie.
ShadeTwo přeletěl nad terčem. Pilot svrhl své čtyři bomby a letěl dál na západ. Za ním k nebi vzlétl déšť nábojů z pušek. Pozdě.
Střely Durandal francouzské výroby opustily odpalovací dráž a rozlétly se. Okamžitě zamířily dolů a zároveň došio k zažehnutí motorů, jež měly let střel k zemi zrychlit. Měly rozbíjet betonové ranveje a byly ideální na pod zemní palivové nádrže. Při výbuchu neexplodovaly. Zaryly se několik metrů do země, a teprve pak vybuchly. Tři z nich si našly podzemní nádrže. Duran daly explodu í směrem vzhůru, takže hořící palivo tryská vysoko k nebi.
J
e to wbuch ne nepodobný jaderné explozi. K nebi vyšlehly tri bílé sloup lamenů, rozprskly se jako vodotrysky a hořící palivo se rozlétlo stov ce p pouze muži na metrů kolem. Všechny vozy v oblasti se ocitly v plamenech a explodovaly okraji tábora si zachránili život. Gumové palivové hadice o několik sekund pozdě i. Mezi stromy se rozlila řeka hořící nafty a benzinu. Během několika vteřin se dvacet akrů lesa změnilo v ohniště, z nějž šlehaly plameny doprovázené druhotnými výbuchy. Ellingtonova stíhačka se otřás la, jak k ní dolehla tlaková vlna.
Sakra,“ řekl tiše. Plán říkal, že on má svými kuličkovými bombami zaplt vše, co durandaly otevřou. M slím že rocke e ani nebudou potřeba, Dukeu,“ podotkl Eisly. y , y
Ellington se snažil mrkáním vyčistit si oči, držel se stále co nejníže. Zjistil, že letí přímo k silnici. Vrchní velitel západní skupiny vojsk byl už tak dost rozzlobený a to, co viděl, jeho náladu nijak nevylepšovalo. Právě se spojil s velitelem třetí úderné armády v Zarrentinu a dozvěděl se, že útok nedaleko Hamburku znovu ztroskotal. Zuřil, že eho nemocnější tanková síla nedokázala dosáhnout svého cíle, okamžitě degradoval jejího velitele a vracel se na svůj velicí post. Co viděl teď, nemohlo být nic jiného než tři hlavní palivové nádrže, z nichž k nebi šlehají plameny. Generál zaklel, zvedl se a odsunul střešní panel obrněného velicího vozu. Oslněn mrkal a všiml si, že ze spodního okraje požáru se vyděluje velká černá masa. Co to je? přemýšlel Ellington. Na televizní obrazovce viděl čtyři obměná vozidla v těsné řadě jedno z nich odpalovač raket zeměvzduch! Přepnul řízení odpalovače bomb na Zapnuto a shodil čtyři rockeye, načež zatočil na jih. Kamery v zadních směrovkách zachytily, co následovalo. Rockeye se rozevřely a v plochém úhlu zasypaly silnici svými bombičkami. Při dopadu explodovaly. Vrchní velitel zemřel hrdinskou smrtí. Jeho posledním činem bylo, že vzal do ruky kulomet a vypálil na letadlo. Čtyři bombičky dopadly do oknzhu několika metrů od jeho vozu. Střepiny z nich proletély slabým pancířem a zabily všechny uvnitř ještě dříve, než explodovala palivová nádrž. Na stále ještě rozzářeném nebi se objevil další výbuch. uss CHICAGO Ponorka zvolna vyplula na hladinu, stoupala po spirále, aby mohla svým sonarem zkontrolovat celou oblast, než vypluje do hloubky na anténu. McCafferty měl pocit, že štěstí jim zatím moc nepřálo, což nikterak nevzbuzovalo chuť riskovat. Když se ponorka ustálila ve vlnách, vysunula nejprve stěžeň ESM, pátrala po nepřátelských elektronických signálech a pak se zvedl průzkumový periskop. Kapitán se rychle rozhlédl po nebi, pak po hladině, výkonný důstojník pečlivě sledoval záběry na obrazovce, aby podpořil kapitánovy závěry. Vše se zdálo být v pořádku. Moře bylo poměrně klidné s metr a půl vysokými vlnami, jasné modré nebe lemovaly kumuly oznamující dobré počasí. Celkem krásný den. Až na tu válku. „Tak vysílejte,“ rozkázal McCafferty. Nespouštěl zrak z periskopu, neustále jím otáčel, zvedal čočky k nebi, pak zpět k hladině a vyhlížel problémy.

Poddůstojník vysunul anténu pásma decimetrových vln a ve vysílací místnosti v zadní části útočného centra se rozsvítilo světlo „přenos umožněn“. 269

K hladině je povolala zpráva s jejich volacím znakem QZB. Vrchní spojař zapnul vysílač, na vysílacím pásmu družice vyťukal QZB a počkal na odpověď. Žádná nepřicházela. Zvídavě se podíval na svého souseda a postup zopakoval. Družice signál znovu nezachytila. Poddůstojník se zhluboka nadechl a odeslal QZB potřetí. O dvě vteřiny později začala tiskárna v rohu tisknout kódovanou odpověď. Spojový důstojník naťukal do dešifrovacího stroje příkaz a z další tiskárny vycházel čistý text. PŘÍSNĚ TAJNÉ FR: COMSUBLANT TO: USS CHICAGO 1. HLÁŠENA VELKÁ SKUPINA RUSKÝCH OBOJŽIVELNÝCH JEDNO TEK Z KOLY 1150 l9ČERVEN. SLOŽENÍ VÍCE NEŽ 10 OBOJŽIV. PLUS VÍCE NEŽ 15 BITEVNÍCH DOPROVODNÝCH LODÍ VČ. KIROV, KYJEV. SILNÁ, OPAK. SILNÁ LETECKÁ PROTIPONORKOVÁ PODPORA TÉTO SKUPINY. ČEKÁ SE PODPORA LODÍ I PONOREK. ZÁPADNÍ KURZ, VYSOKÁ RYCHLOST. 2. PŘEDPOKLÁDANÝ CÍL TÉTO SKUP BODO. 3. PLUJTE CO NEJRYCHLEJI NA 7OSŠ l6ZD. 4. NAPADNĚTE A ZNIČTE TUTO SKUPINU. PŘED ÚTOKEM POKUD MOŽNO NAHLASTE KONTAKT. DALŠÍ LODĚ A PONORKY NATO MÍŘÍ DO TÉTO OBLASTI. LETECKÁ PODPORA MOŽNÁ, ALE V TÉTO CHVÍLI NIKOLI, OPAK. NIKOLI PRAVDĚPODOBNÁ. 5. POLOHU TÉTO SKUPINY UPŘESNÍME CO NEJDŘÍVE.
McCaffert si beze slova přečetl zprávu, pak ji podal navigátorovi. nZa jak y d)ouho tam dorazíme při rychlosti patnácti uzlů
Asi za edenáct hodin.“ Navigátor vzal kružítko a přejel jím po mapě.
n nPokud neletí, budeme tam mnohem dříve než oni.
nJoe?“ otočil se kapitán na výkonného důstojníka.
„Já jsem pro. Je tady hloubka kolem sta sáhů, vodní podmínky jsou celkem nevyrovnaný, to kvůli Golfskýmu proudu a čerstvý vodě z jordů. Nebudou chtít dostat se moc blízko k pobřeží kvůli norským naftovým lodím, ale taky se nebudou toulat moc daleko kvůli atomovým ponorkám NATO. Kdybych měl hádat, řekl bych, že přijedou přímo k nám.“ vý P
„Fajn. Klesnout do tří set metrů a zamířit na chod. Konec ohotovosti. Ať se všichni najedí a odpočinou si.“ O deset minut později plulo Chicago v kurzu nulaosmjedna rychlostí patnácti uzlů. Hluboko, ale v relativně teplé vodě oceánského proudu, který začíná v Mexickém zálivu a sahá až do Barentsova moře, využívala ponorka odmínek, za nichž ji loď na hladině prakticky nemohla svým sonarem odhalit. Vodní tlak minimalizoval kavitační hluky. Její motory zaručovaly ponor ce pro tuto rychlost jen zlomek maximálního výkonu, takže nebylo nutné zapojovat reaktorové pumpy. Chladicí voda z reaktoru kroužila po přirozených konvenčních proudech, což eliminovalo hlavní zdroj vydávaného hluku. Chicago se celkově ponořilo samo do sebe a stalo se nehlučným stínem plujícím čemou vodou.
McCafferty si všiml, že nálada posádky se trochu změnila. Teď mají úkol. Je to úkol nebezpečný, ale na něj jsou vycvičení. Rozkazy byly vykonávány s klidnou přesností. Taktičtí důstojníci v důstojnické jídelně znovu probírali postupy pro stopování a útok, jež už dlouho znali zpaměti. Na počítači probíhala nějaká cvičení. Na mapách muži hledali místa s pravděpodobným výskytem zvláště nepříznivých podmínek, v nichž by se mohli ukrýt. V místnosti s torpédy, dvě paluby pod útočným centrem, prováděli námořníci elektronické testy se zelenými torpédy MkB a střelami Harpoon v bilých nádržích. Na jedné ze zbraní objevili elektronickou chybu, dvojice techniků tedy okamžitě sundala inspekční panel, aby součástku vyměnila. Na střelách Tomahawk ve vertikálních hlavních na přídi probíhaly podobné zkoušky. Skupiny obsluhy zbraní nakonec provedly počítačové simulace, aby zjistily, zda je vše zcela funkční. Za dvě hodiny zjistili, že všechny přístroje na palubě fungují podle očekávání. Členové posádky se na sebe usmívali. Koneckonců, říkali si, není přece jejich chyba, že žádný z Rusů není tak hloupý, že se jim ještě nepřipletl do cesty, ne? Jen před pár dny málem přistáli na pláživ Rusku! aniž by si jich kdokoli všiml. Jejich kapitán je profik, nebo ne? USS PHARRIS Večeře proběhla přinejmenším v rozpačité atmosféře. Tři ruští důstojníci seděli na konci stolu, vnímali přítomnost dvou ozbrojených strážců tři metry od nich a neunikl jim ani nůž v ruce kuchaře. Důstojníky obsluhoval mladý námořník, sedmnáctiletý holobrádek, který se nad Rusy notně ošklíbal, když jim podával salát. „Nuže, řekl Morris srdečně, „hovoříte někdo an lic „Já,“ odpověděl jeden. nMůj kapitán mi poručil, abych poděkoval za záchranu mužů.“ „Řekněte vašemu kapitánovi, že válka má svá pravidla a moře také. Řekněte mu prosím, že prokázal značné zkušenosti při manévrování.“ Morris si nalil na salát dresink a muž zatím tlumočil jeho slova. Důstojníci nespouštěli ze svých hostů oči. Morris si dával pozor, aby se díval jinam. Jeho poznámka měla požadovaný účinek. Na druhém konci stolu došlo k rychlé výměně. nMůj kapitán ptá, jak vy nás našli. My jak to říkáte? unikli jsme vašim helikoptérám, ne?“ „Ano, to je pravda,“ odpověděl Morris. „Nepochopili jsme váš operační záměr.“ 271

„Tak jak nás našli?“
„Věděl jsem, že na vás dříve zaútočil orion a že jste velmi rychle spěchal za námi. Úhel vašeho útoku se dal předvídat.“ Rus zavrtěl hlavou. „O jaký útok jde? Kdo nás napadl?“ Otočil se na svéhc kapitána a půl minuty hovořil. Je tady další charlie, říkal si Morris, pokud nám nelže. Meli bychom sehnat neko ho, kdo hovoří rusky, aby si promluvil se cleny posádky dole. Sakra, proč tady nikohc takového nemám? „Můj kapitán říká, že vy pletete. Náš první kontakt s vámi byl od helikop tér. My nečekali, že vaše loď bude tady. Je to nová taktika?“ „Ne, připravujeme se na to už několik let.“ nJak vy nás tedy našli?“ „Víte, co je vlečný sonar? Nejprve jsme vás odhalili pomocí něho asi tř hodiny předtím, než jsme na vás vystřelili.“ Rus vyvalil oči. „Váš sonar tak dobrý?“ „Někdy.“ Jakmile muž přeložil tuto část, ruský kapitán vydal zřejmě přísn rozkaz a konverzace utichla. Monis přemýšlel, zda jeho technici už nainsta lovali do kajut Rusů odposlouchávací zařízení. Možná by se to, o čem s budou bavit mezi sebou, hodilo rozvědce. Do té doby jim chtěl pobyt zpří jemnit. ‚xJaké je jídlo na sovětských ponorkách?“ „Jiné,“ odpověděl navigátor po rozmluvě se svým šéfem. „Dobré, ale jiné Jíme jiná jídla. Více ryb, méně masa. Máme čaj, ne kávu.“ Ed Morris si všiml, že jejich zajatci se vrhli na talíře s jen stěží skrývanot chutí. Ani naši lidi v ponorkách nedostávají dost čerstvé zeleniny, říkal si. Dc místnosti

vstoupil jeden voják a zastavil se u dveří. Byl to hlavní spojař Monis na něho mávl. Muž mu podal zprávu. Zvláštní úkol splněn, psalo se v ní, a Morris si všiml že muž si dal tu práci, aby to vytiskl na standardní formulář, aby nikdo nemě podezření, oč jde. Ubytovací prostory všech Rusů byly teď odposlouchává ny. Morris kývnutím muže odeslal a strčil si formulář do kapsy. Bocman něja kým zázrakem odhalil na palubě dvě lahve tvrdého alkoholu nejspíš v kaju tách náčelníků, ale Morris se raději na nic neptal a ty se dnes večer dosta nou k Rusům. Doufal, že alkohol jim trochu rozváže jazyky. 272 ZNÁSILNĚNÍ USS PHARRIS Morris na to nízko letící letadlo nezamával, ačkoli chtěl. Hlídkový letoun francouzského námořnictva mu naznačil, že jsou v dosahu letadel z pozemních základen. Kapitán ruské ponorky, který by si tady něco dovolil, by byl hodně odvážný. Několik mil severně od konvoje hlídkují francouzské naftové ponorky a několik protiponorkových hlídkových letadel vytváří nad konvojem trojbarevný deštník. Francouzi rovněž poslali helikoptéru pro ruské zajatce. Odvezli je do Brestu, kde je vyslechnou pracovníci rozvědky NATO. Monis jim tu cestu nezáviděl. Budou v rukou Francouzů a on pochyboval, že francouzská armáda je po ztrátě své letadlové lodě v nějak přátelské náladě. Pásky s rozhovory Rusů byly rovněž zaslány na pevninu. Rusové si povídali posilněni alkoholem a jejich šeptaná debata má snad nějakou cenu. Chystali se předat konvoj společnému doprovodu Britů a Francouzů a převzít skupinu čtyřiceti obchodních lodí vracejících se do Ameriky. Morns stál na můstku, každých pět minut si prohlížel dvě poloviční a jednu celou silu 272
etu ponorky, které bocman namaloval na obě strany kormidelny „Ještě by nějakej blbec přišel z druhý strany a nevšim by si toho," podotkl bocman vážně. Jejich protiponorková taktika poměrně vyšla. Pharris jako krajní opěrný bod a oriony jako vydatná opora zaútočily na všechny blížící se ruské ponorky kromě jediné. V této oblasti panovalo velké zklamání, ale taktika zaplať bůh vyšla. Jen měla být ještě lepší. Morris věděl, že to bude ještě horší. Sovětům se pro první cestu podařilo vypustit na moře nepatrný zlomek svých ponorek. Tyto ponorky se teď tlačily Dánským průlivem. Ponorková síla NATO, která se jim snažila zkřížit cestu, už nedržela linii SOSUS, jež by jim poskytla lepší informace, a neměla ani oriony, které by zaútočily na kontakty, na něž by ponorky nedosáhly. Jistě se jim podaří pár lodí potopit, ale bude to stačit? O co větší bude hrozba tento týden? Morris z popisu zpáteční cesty do Ameriky poznal, že značným vychýlením na jih si cestu prodlouží o téměř pět set mil zčásti kvůli backfirům, ale spíše kvůli snížení hrozby od ponorek. V cestě jim stojí dvě nebezpečí. Jeho loď byla však vybavena pouze na jedno.
Letadla je připravila přinejmenším o třetinu konvoje. Lze se s tím vyrovnat? Přemýšlel, jak se drží posádky obchodních lodí. Přiblížili se ke konvoji, takže viděl nejsevernější řadu obchodních lodí. Jedna velká loď na obzoru na ně blikala. Morris zvedl dalekohled a zprávu si přečetl. JAKO BY SE STALO, NÁMOiNÍCI. A je o otázku méně. uss cricAoo
„Tady jsou," řekl McCafferty.
Stopa se na obrazovce ukázala téměř jako bílá, tlustá linie širokopásmového hluku v poloze třidvadevět. Mohlo jít jedině o sovětskou sílu směřující k Bodm. „Jak je to daleko?" zeptal se McCafferty. „Nejmíň dvě konvergentní zóny, kapitáne, možná i tři. Intenzita signálu se zvýšila před čtyřmi minutami." „Dá se zjistit jejich rychlost?" „Ne, pane." Muž u sonaru zavrtěl hlavou. „Prozatím je to jen spousta nerozlišitelnýho hluku. Zkoušeli jsme izolovat pár frekvencí, ale i to je k ničemu. Možná časem, ale teď máme jen dusající stádo." McCafferty přikývl. Třetí konvergentní zóna byla dobrých sto mil daleko. Na takovou vzdálenost ztrácely akustické signály své určení, a to do té míry, že vzdálenost od terče mohli jen odhadovat. Ruská formace mohla plout o několik stupňů vpravo nebo vlevo od odhadované pozice a na tak9vou vzdálenost se rozdíly měřily na mle. Odešel do kontrolního střediska. 274
„Zatočit na západ, plout pět mil rychlostí dvaceti uzlů," rozkázal McCafferty. Bylo to riziko, ale malé. Když dorazili na místo, zjistili, že podmínky jsou tu neobyčejně dobré. Při tomto pohybu riskovali, že kontakt na chvíli ztratí. Na druhou stranu jim však přesnější informace o vzdálenosti poskytnou lepší taktickou představu a umožní jim odeslat solidní hlášení o kontaktu a provést to vysílačkou v pásmu decimetrových vln, než se Sověti přiblíží natolik, že vysílání z ponorky odhalí. Když se ponorka hnala na západ, McCafferty sledoval stopu hloubkového teploměru. Pokud se teplota nezmění, udrží si ten dobrý zvukový kanál. Nezměnila se. Ponorka postupně zpomalovala a McCafferty se vrátil k sonanz. „Tak kde jsou teď?" „Mám je! Přímo tady, poloha třitřidva."
„Výkonný důstojníku, zaneste jejich pozici a odešlete hlášení." O deset minut později odeslali hlášení přes satelit. Odpověď s rozkazem přišla zanedlouho: JD.TE NA IV,. ISLAND Farma se nacházela tři míle od nich, naštěstí směrem dolů vysokou, tvrdou trávou. Při prvním prozkoumání dalekohledem ji Edwards přejmenoval na Zázvorový dům. Tato typická islandská farma měla bilé zdi podepřené těžkými dřevěnými trámy, kontrastující červený lem a strmou střechu jako z pohádky bratří Grimmů. Okolní stodoly byly rozlehlé, ale nízké a s dmovou střechou. Na spodních loukách u potoka viděli stovky velkých, zvláštních ovcí s hustými vlněnými kožichy, jež spaly v trávě necelou míli od domu.
Slepá cesta," řekl Edwards a složil mapu. „Ale trochu jídla by se nám hodilo, přátelé. Stojí to za to, ale musíme se přiblížit opatrně. Půjdeme touhle strouhou, aby ten hřeben zůstal mezi námi a farmou asi tak na míli." „Dobře, pane," přikývl seržant Smith. Všichni čtyři si sedli a s námahou si znovu naložili na záda své vybavení. Byli na cestě téměř nepřetržitě dva a půl dne a od Reykjavíku se vzdálili asi na padesát kilometrů. Na rovných cestách se to dalo zvládnout volnou chůzí, ale v terénu šlo o vražedné úsilí, zvlášť když museli neustále dávat pozor na helikoptéry, které teď hlídkovaly na venkově. Před šesti hodinami dojedli poslední zásoby jídla. Nízké teploty a velká tělesná námaha jim ubíraly energii z těla. Volili cestu buď kolem, nebo přes šest set metrů vysoké kopce, jež lemovaly islandské pobřeží jako husté sloup plotu. V pohybu je udržovalo několik věcí. Jednou z nich byi strach, že sovětské divize, jež sledovali, rozšíří své pole působnosti a najdou je. Nikoho netěšila vyhlídka na ruské zajetí. Ale ještě horší byla obava z neúspěchu. Měli svůj úkol a žádný šéf není přísnější než vlastní očekávání. A k tomu pýcha. Eďvards musel jít svým mužům příkladem, což byl princip, který si pamatoval 275
z Colorado Springs. Námořníci samozřejmě nemohli dopustit, aby je předč. la nějaká „rosnička". Takže aniž by to nějak do hloubky rozebírali, ti čtyi muži se rozhodli, že se zničí, a to ve jménu pýchy. „Bude lejt," řekl Smith. „Jo, střecha nad hlavou by se hodila," řekl Edwards. „Počkáme si. Ježíš v životě bych nebyl čekal, že denní světlo může člověka

takhle otravovat. J zvláštní, když slunce vůbec nezapadá.“ „Povídejte mi o tom. Kdybych měl aspoň co kouřit,“ ucedil Smith.
n
Zase bude pršet?“ zeptal se Garcia.
„Zvykněte si na to,“ řekl Edwards. „V červnu tu prší v průměru sedzr nákt dní a zatím se zdá, že letošek je vlhkej rok. Jak jinak by ta tráva mohl takhle vyrůst?“ „Vám se tady líbí?“ divil se Garcia tak, že zapomněl i obvyklé osloven Island má s Portorikem jen pramálo společného. „Můj táta má humří farmu u Eastpointu v Maine. Když jsem byl kluk, je: dil jsem na lodi, jakmile to šlo, a pokaždý to bylo takovýhle.“ „Co uděláme, až se dostaneme k tomu domu, pane?“ Smith se rozhoc nasměrovat jejich pozornost zpět k důležitým otázkám. „Poprosíme o jídlo „ Poprosíme?“ divil se Garcia znovu.
„Poprosíme. A zaplatíme za to. Hotově. Usmějeme se a řeknem ‚Děkujeme, pane,“ přikývl Edwards. „Nezapomínejte na svoje vychován hoši, pokud ovšem nechcete, aby ti lidi pět minut po našem odchodu zavc lali Rusům.“ Rozhlédl se po mužích. Ta představa je zmrazila. Nejdříve to vypadalo jen na pár kapek. O dvě minuty později už pršel velmi hustě a viditelnost se snížila na několik set metrů. Edwards unaven vstal a přiměl ostatní, aby ho následovali. Všichni se vydali po svahu doli zatímco slunce se schovalo za nějaký kopec na severozápadě. Ten kopec jelikož ho budou muset druhý den nejspíš přelézt, nazvali ho spíše horou se nějak jmenoval, ale to jméno nikdo z nich nedokázal vyslovit. Když by čtyři sta metrů od farmy, světlo bylo asi nejslabší a vlivem deště se viditelno snížila na osmdesát metrů. „Jede sem auto.“ Smith si světel všiml první. Všichni čtyři muži kles k zemi a instinktivně namířili své pušky na body na horizontu. „Klid, hoši. Tahle silnice se odděluje od hlavní a ty světla mohly bejt jenoi kurva!“ zaklel Edwards. Světla na přímořské dálnici nezatočila. Blížila se F silnici k farmě. Je to snad auto nebo pásové vozidlo s rozsvícenými světl „Do stran a dávejte bacha.“ Smith zůstal s Edwardsem a oba vojíni sešli F svahu o padesát metrů níž. Edwards ležel bez hnutí, lokty se opíral o mokrou trávu a u očí si přidrž val dalekohled. Nemyslel si, že by je bylo vidět. Díky maskovacím úborů 276 byli ve dne prakticky neviditelní, pokud se nepohybovali příliš rychle. Ve tmě se z nich stávaly průhledné stíny. „Vypadá to na pickup, terénní auto nebo tak něco. Světla jsou hodně vysoko nad zemí a pohybujou se příliš rychle, aby to bylo pásový auto,“ přemýšlel Edwards nahlas. Světla přijela přímo ale pomalu k farmě a zastavila se. Otevřela se dvířka, vystoupili z nich muži a jeden přešel před světly, než je vypnuli. „Hergot!“ zaklel Smith. „Jo, vypadá to na čtyři nebo pět Rusů. Přiveďte sem Garciu a Rodgerse, seržante. H
Dobře.“
Edwards pozoroval dalekohledem dům. Nesvítila tam žádná elektrická světla. Odhadoval, že tato oblast brala elektřnu z Artunu, a viděl, jak letadla vymazala tamní elektrárnu z mapy. Nějaké světlo v domě ale viděli, možná od svíček nebo luceren. Edwardsovi to v mnohém připomínalo domov, u nich taky elektřina často vypadávala při severovýchodních bouřích nebo kvůli námraze na drátech. Lidi v tom domě museli spát. Farmáři, brzy do postele, brzy z postele cloveTia to utahá a blbne se z toho, říkal si Edwards. Dalekohledem si prohlížel Rusy napočítal jich pět kteří obcházeli dům. Jako zloději, pomyslel si. Hledají nás? Ne. Kdyby hledali nás, bylo by jich v tom terénním autě víc než pět. To jsou věci. Určitě přijeli loupit ale co když nedo... Ježíši, my přece vime, že tam neyZdo žije. Nedo musel tu lampu zapálit. Co maji v plánu? „Jak to vypadá, pane?“ zeptal se Smith. „Vypadá to na pět Rusáků. Okouněj kolem, dívaj se do oken a ýeden právě vykopnul dveře. Nelíbí se mi to, přátelé, nelíbí „ Jeho závěr potvrdil výkřik. Ženský výkřik, který pronikl deštivou nocí a z nějž vytušili něčí hrůzu. Již tak zmrzlé muže zamrazilo ještě víc. „Posuneme se trochu blíž. Budeme sedržet při sobě a dáme si pozor jako hrom.“
n
Proč tam jdeme, pane?“ zeptal se Smith ostře.
„Protože to řilcám.“ Edwards si uklidil dalekohled. „Za mnou.“ V budově se rozsvítilo další světlo a zdálo se, že se pohybuje. Edwards šel rychle, držel se u země tak blízko, až ho z toho bolela záda. Za dvě minuty byl pár metrů od vozu, jímž muži přijeli, necelých dvacet metrů od vstupních dveří domu. „Teď se chováte trochu nezodpovědně, pane,“ varoval ho Smith. „Jo, no, ale jestli se nepletu, oni taky. Určitě „ Ozval se zvuk rozbíjeného skla. Položerem zazněl výstřel. Následoval jej křik, který se jim zařezával do uší a druhý výstřel, pak třetí. Další křik. Co se to tam sakra děje?“ hlesl Garcia. 277

Hrubý mužský hlas křikl cosi rusky. Přední dveře se otevřely a ven vyšli čtyři muži. Chvíli stáli pohromadě, pak se rozdělili do dvojic, zamířili vlevo a vpravo k bočním oknům, kde se zastavili a dívali se dovnitř. Pak se ozval další křik a bylo naprosto jasné, co se děje. „Hajzlové,K podotkl Smith. „Jo,K souhlasil nadporučík Edwards. „Vrátíme se a trochu to promyslíme.K Čtveřice poodešla o padesát metrů a sesedla se. „Myslím, že je čas něco podniknout. Je někdo proti?K zeptal se Edwards. Smith jen přikývl, zmaten Edwardsovou změnou postoje. „Fajn, tak pěkně pomalu a pořádně. Smithi, vy pojďte se mnou, obejdeme dům zleva. Garcia a Rodgers zprava. Půjdeme zeširoka a pomalu. Deset minut. Když se vám povede zajmout je živý, nevadí. Když ne, zapíchněte je. Neměli bysme udělat rámus. Ale když budete muset vystřelit, tak ať stačí jeden výstřel. Jasný?K Edwards se rozhlédl, jestli neuvidí další Rusy. Nikdo. Čtyři muži si sundali batohy, podívali se na hodinky a odplazili se mokrou trávou. Ozval se další výkřik, ale po něm už žádný. Edwards byl rád, že už žádný nezazněl příliš ho to rozptylovalo. Plížili se pomalu, námaha mu z paží vysávala všechnu silu. Edwards se Smithem se blížili zdálky, kolem traktoru a dalších strojů. Když přišli k domu, na jejich straně domu stál jen jeden muž. Kde je ten další? divil se Edwards. Co udeZáme teá? Musiš se držet plánu. Všichni jsou na tobě závisli. „Kryjte mě.K
‚P
Smith nevěřil s m uším Nechte mě ane, já K
„Kryjte mě,K zašeptal Edwards. Položil svou pušku na zem a vytáhl nůž. Ruský voják mu to usnadnil. Stál na

špičkách, zcela pohlcen událostmi v domě. Tři metry za ním se Edwards zvedl a blížil se k němu velice pomalu. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že jeho terč je o celou hlavu vyšší než on sám jak má tohohle obra zajmout? Nemusel. Uvnitř muselo dojít k nějakému zvratu. Sovětský vojín si stoupl na zem a sáhl do kapsy pro krabičku cigaret, pak se trochu pootočil, aby si podržel zapálenou zápalku. Všiml si Edwardse koutkem oka, nadporučík se vrhl se svým nožem vpřed a zamířil jím vyššímu muži na hrdlo. Rus se chystal vykřiknout, ale Edwards ho přitlačil k zemi, levou dlaní mu zakryl ústa a znovu ho bodl. Edwards otočil muži hlavu jedním směrem a nožem trhl na druhou stranu. Čepel narazila na něco pevného a muž se přestal hýbat.
Edwards necítil nic, všechny smysly mu zaplavil adrenalin. Otřel si nůž do kalhot a postavil se na muže, aby se podíval dovnitř. Co viděl, mu vyrazilo dech.
K
„Haló, hoši zašeptal Garcia. Dva ruští vo íni se otočili a z istili, že na ně míří dvě pušky. Sami nechali své pušky v autě. Garcia ukázal hlavní k zemi a oba muži si lehli bňchem k zemi s roztaženýma rukama a nohama. Rodgers je oba prohledal a pak odešel podat hlášení. „Máme je oba živý, pane.K Překvapilo ho, že jejich „rosničkaK má na rukou krev. 27B
„Jdu dovnitř," řekl Edwards Smithovi. Seržant rychle přikývl. „Budu vás krýt odsud. Rodgersi, ty běž s ním.K
Nadporučík prošel pootevřenými dveřmi. Obývací pokoj byl prázdný a temný. Zpoza rohu slyšeli těžké oddychování a viděli stálé bledé světlo. Edwards se přiblížil k rohu a zjistil, že je tváří v tvář jednomu Rusovi, který si rozepíná kalhoty. Moc času neměl. Edwards vrazil muži nůž pod žebra, pravou rukou zbraní otočil a tlačil ostřím dovnitř. Muž vykřikl a zvedl se na špičky, načež se svalil na záda, ve snaze zbavit se nože. Edwards nůž vytáhl a bodl znovu, spadl na muže v groteskní sexuální poloze. Muž se ho snažil dlaněmi odtlačit, ale Edwards cítil, jak z něj vyprchává život. Znovu nůž vytáhl a ještě jednou bodl muže do hrudi. Za ním se pohnul stín, Edwards se otočil, aby uviděl muže s pistolí v rucea místností třeskl výstřel. „Ani hnout, hajzle!" křikl Rodgers, namířil puškou muži na hruď a všem se v uších rozezněla ozvěna tří výstřelů. „Jste v pořádku, veliteli?K Bylo to poprvé, co mu takhle řekl. „Jo.K Edwards vstal, nechal Rodgerse jít napřed a otočil Rusa na záda. Muž byl od pasu dolů nahý, kalhoty měl spuštěné u kotníků. Nadporučík vzal pistoli, kterou Rus upustil, a podíval se na muže, kterého bodl. Nebylo pochyb, že muž je po smrti. V jeho pohledné slovanské tváři se zračilo překvapení a bolest, uniforma se mu čemala krví. Jeho oči mohly být klidně mramorové, jak málo v nich bylo života. „Jste v pořádku, paní?" zeptal se Rodgers a krátce se rozhlédl. Edwards ji spatřil podruhé, ležela natažená na dřevěné podlaze. Hezká dívka, vlněnou noční košili měla roztrhanou tak, že jí stěží zakrývala jedno ňadro. Zbytek jejího bledého těla, na několik místech zrudlého a odřeného, byl vystaven všem na odiv. V kuchyni za ní si Edwards všiml nepohybujících se nohou další ženy. Odešel do místnosti a uviděl psa a muže, rovněž mrtvé. Všechna těla měla v hrudi rudou tečku. Smith vešel dovnitř. Rozhlédl se po místnosti a pak se ohlédl na Edwardse. Ten kluk umí kousnout. „Podívám se nahoru. Klid, veliteli.K Rodgers skopl Rusa na podlahu a namířil mu bajonet na zátylek. „Hni se jp , K a rozříznu tě ve ůl smrade, cedil skrz zuby. Edwards přiklekl k blondýně. Tvář jí otékala od úderů do dásní a do tváří, přerývaně dýchala. Odhadoval, že jí může být kolem dvaceti. Noční košili měla zničenou. Edwards se rozhlédl, sundal ubrus ze stolu v jídelně a dívku jím přikryl. „Jsi v pořádku? No tak, přežilas to, děvče. Jsi v pořádku. Už se ti nic nestane.K Její oči nejprve těkaly z místa na místo, pak se zaostřily a zabodly se přímo do mladého nadporučíka. Edwardse ten pohled zamrazil. Pohladil ji po tváři, jak uměl nejněžněji. 27

„No tak, zkus vstát. Nikdo ti už neublíží, už se neboj.K Roztřásla se tak silně, že se zdálo, že se celý dům roztřese s ní. Pomohl jí vstát a omotal jí ubrus kolem těla. „Tak pojď.K „Nahoře je čisto, pane.K Smith se vrátil s nějakými šaty. „Chcete tohle obléct té slečně? Udělali jí ještě něco?K „Zabili jí mámu i tátu. A psa. Počítám, že se chystali zabít i ji. Seržante, zor. ganizujte to. Prohledejte Rusy, sežeňte nějaký jídlo, všechno, co by se mohlc hodit. A pohyb, Jime. Musíme udělat spoustu věcí. Máte balíček první pomo. C1?K
„Jasně, veliteli. Tady.K Smith mu hodil malý balíček obvazů a dezinfekce načež se vrátil ven, aby se podíval, co dělá Garcia. „Pojď se nahoru umýt.K Edwards ji levou rukou objal kolem ramer a pomohl jí vzhůru po strmých dřevěných schodech. Jeho srdce bilo pro tc děvče. Její pomněnkové oči byly až nechutně bez života, ačkoli teď se v nicl objevil záblesk, který by upoutal pozornost každého muže. Což se i stalo pomyslel si Edwards. Byla o pouhé dva centimetry menší než on, měla ble dou, téměř průhlednou pleť. Tělo měla na břiše mírně zaoblené a Mike tušil o co asi jde. Celá její postava byla dokonalá. A před chvílí ji znásilnil jedei Rus, který měl být jen jedním z řady dalších, kteří se k tomu chystali, říkal s Edwards. Zlobil se, že mu tenhle hrozný zločin znovu zasáhl do života. N. konci schodiště byl malý pokoj. Vešla dovnitř a posadila se na jedinou postel
n
Kdkdkdo = snažila se vykoktat.
„Jsme Američani. Utekli jsme z Keřavíku, když nás Rusové napadli. Jak s jmenuješ? K
„Vigdís Agustdóttir.K V jejím hlase se objevila malá známka života. Vigdí; dcera Agustova, který leží mrtvý v kuchyni. Přemýšlel, co asi znamená Vigdí; jen věděl, že to nezní zrovna libózvučně. Postavil lucemu na noční stolek a otevřel balíček. Pleť na tváři měla ro: trženou, tak jí ránu potřel dezinfekcí. Muselo to bolet, ale dívka ani nemrl la. Na zbytku těla viděl jen odřeniny, na zádech možná sedřenou kůži od dř věné podlahy. Tvrdě se bránila, takže ji několikrát udeřili. Ale určitě nebyl panna. Mohlo to dopadnout i hůř, ale v Edwardsovi to vřelo čím dál ví Udeřit takový krásný obličej ale už se rozhodl. „Tady nemůžeš zůstat. M budeme muset brzy odejít. Ty budeš muset odejít také.K
n
A e K
„Je mi to líto. Chápu tě když nás Rusové napadli, taky jsKm ztratil něk lik přátel. Není to stejný jako tvoje máma a táta, ale Ježíši! Edwardsovi ; třásly ruce a snažil se poprat s nesmyslností slov. „Je mi líto, že jsme nedor zili driv.K Jak že to řilzaji feministky? Že znásilněni je zločin, který využivaji všich muži, aby si podmanili ženy? Proč tedy chceš sejit

dolů a Edwards ucítil, že v jeho nitru schyluje k něčemu velmi uklidňujícímu. Vzal ji za ruku, nebI nila se. „Budeme muset odejít. Vezmeme tě, kam budeme moci. Určitě An máš nějaké příbuzné nebo přátele. Vezmeme tě k nim a oni se o tebe postarají. Ale tady zůstat nemůžeš. Kdybys tu zůstala, určitě by tě zabili. Rozumíš?K Viděl, jak trhaně přikyvuje. „Ano. Prosím prosím, nechte mě o samotě. Musím být chvíli sama.K „Dobře.“ Znovu ji pohladil na tváři. „Když budeš něco potřebovat, zavolej.K Edwards sešel zpět dolů. Smith měl vše pod kontrolou. Tři Rusové klečeli se zavázanýma očima, s roubíky v ústech a s rukama svázanýma za zády. Garcia stál nad nimi. Rodgers byl v kuchyni. Smith tridil hromadu věcí na stole.
K
„Tak co tady máme
Smith se na něj otočil s vřelým výrazem ve tváři. „No, máme tu ruského poručíka s vlhkým ptákem. Mrtvý seržant. Jeden vojín po smrti a dva naživu. U poručíka jsme našli tohle, pane.“ Edwards vzal mapu a rozložil ji. „Hergot, to je krása!K Mapa byla posetá poznámkami. „Máme tu další dalekohled, vysílačku škoda, že je nám k ničemu. Nějaký jídlo. Vypadá to příšerně, ale je to lepší než nic. Odvedli jsme dobrej výkon, veliteli. Zajmout pět Rusů při vystřelení jen tří kulek.K „Co s sebou musíme vzít, Jime?K „Jen jídlo, pane. Teda, mohli bysme vzít i pár jejich pušek, ale to by zdvojnásobilo naši zátěž. A už takhle jsme pěkně naložení =
„A nejsme tady, abysme válčili, máme se jen rozhlížet. Správně.K „Myslím, že bysme měli vzít i nějaký oblečení, svetry a tak. Tu slečnu vezmeme s sebou?K Musíme.K Smith přikývl. „Jo, to je jasný. Doufám, že ráda chodí. Vypadá docela sportovně kromě toho, že je těhotná. Čtvrtej měsíc, odhaduju.K „Tehotna?K otočil se Garcia. „Znásilnili těhotnou?K Zabručel něco španělsky. „Řekl někdo z nich něco?K zeptal se Mike. „Ani slovo, pane.K „Jime, mrkněte se na tu dívku a přiveďte ji dolů. Jmenuje se Vigdís. Opatrně s ní.K „Bez obav, pane.K Smith odešel po schodech nahoru. „Poručík je ten, kterýmu čouhá ven?“ Garcia přikývl a Edwards ho obešel , aby stál před mužem. Musel mu sundat roubík a pásku z očí. Ten muž byl přibližně stejně starý jako on. Potil se. „Mluvíte anglicky?K Muž zavrtěl hlavou. „Spreche deutsch.K Edwards měl němčinu dva roky na střední škole, ale najednou zjistil, že se s tím člověkem vůbec nechce bavit. Už se rozhodl, že ho zabije, a nechtělo se mu hovořit s někým, koho má za chvíli zabít mohlo by mu to zatížit svědomí. Edwards nechtěl, aby si to jeho svědomí pamatovalo. Ale asi minutu dvě si muže prohlížel a přemýšlel, jak asi může člověk udělat to, co udělal 2B1
on. Očekával, že objeví něco monstrózního, ale nic takového nenacházel. Podíval se vzhůru. Smith vedl Vigdís po schodech dolů.
„Má dobrý vybavení, veliteli. Dobrý teplý oblečení, dobře rozšlápnutý boty. Ještě jí seženeme láhev s vodou, bundu a batoh. Dovolil bych jí vzít si i šminky a tak, pane. Vezmu nějaký mejdlo pro nás a možná žiletky.“ „Do toho, seržante. Vigdís,“ řekl Edwards. „Brzy vyrazíme na cestu.“ Otočil se znovu na Rusa: „Leutnant. Wofiir? Warum?“ Proč? Proč jste to udělali? Mně je to jedno jí to řekněte. Muž tušil, co se chystá. Pokrčil rameny. „Afghánistán.“ „Veliteli, jsou to zajatci,“ sykl Rodgers. „Přece, pane, nemůžete „
„Pánové, podle jednotného vojenského zákona jste obžalováni z jednoho znásilnění a dvou vražd. Jde o závažné zločiny,“ řekl Edwards, zejména roto, aby uklidnil své svědomí vzhledem k těm dvěma dalším. „Chcete na p svou obhajobu něco říct? Ne? Jste shledáni vinnými. Rozsudek zní smrt. Levou rukou Edwards zaklonil poručíkovi hlavu. Pravou rukou vytáhl nůž, otočil ho, pak s ním máchl a prořízl muži hrdlo; zvuk byl v místnosti překvapivě hlasitý. Edwards svalil muže na podlahu. Ta hrůzná podívaná trvala několik minut. Poručík měl přerušený hrtan a průchod ním blokovala průdušnice. Nemohl dýchat a jeho tělo se smýkalo ze strany na stranu, tvář mu temněla. Pokud ho někomu bylo líto, nikdo to nedal najevo: Konečně se přestal hýbat. „Mrzí mě, že jsme nepřišli dřív, Vigdís, ale tenhle už nikomu neublíží.“ Edwards doufal, že jeho amatérská psychologie zafunguje. Dívka odešla nahoru, nejspíš aby se omyla. Kdysi četl, že po znásilnění se ženy chtějí umýt, jako by ze sebe mohly smýt nějaké viditelné stigma z toho, že se staly obětí zvířecího chtíče. Otočil se ke zbývajícím dvěma. Neexistovala šance, jak by s sebou mohli vzít zajatce, takže to, co ti dva plánovali, mu dalo dobrou záminku. Ale tihle dva se dívky zatím ani nedotkli, a n Postarám se o to, pane,“ řekl Garcia tiše. Stál za klečícími zajatci. Jeden z nich vydával jakési zvuky, ale i kdyby neměl roubík, ani jeden z Američanů rusky neuměl. Neměli žádnou šanci. Garcia je bodl ze strany do krku, nejprve jednoho, pak druhého. Oba se svalili na podlahu. Brzy bylo po všem. Vojín s nadporučíkem odešli pak do kuchyně umýt si ruce. „Naložíme je do terénního auta a odvezeme ho na hlavní silnici. Pokusíme
se nafingovat nehodu a auto zapálíme. Sežeňte nějaké lahve s alkoholem. Uděláme to, aby to vypadalo, že popíjeli.“
„Taky že jo, pane.“ Rodgers zvedl láhev čistého alkoholu.
Edwards se na láhev krátce podíval, ale pak tu myšlenku setřásl. „To sedí. Jestli se nepletu, tihle hoši byli stráž z křižovatky na hlavní silnici. Nebo možná jen projíždějící hlídka. Těžko můžou ohlídat všechny křižovatky na ostrově. Když budeme mít aspoň trochu štěstí, jejich šéfové se možná ani nedozvědí, že jsme v tom měli prsty.“ To je sice těžko pravděpodobný, říkal si, ale co. „Veliteli,“ řekl Smith. ‚Jestli to chcete udělat, měli bysme „ „Já vím. Vy s Rodgersem tady zůstaňte a vše pripravte. Jestli uvidíte něco, co by se nám mohlo hodit, sbalte to. Až se vrátíme, budeme muset vyrazit.“ Edwards a Garcia naložili těla do zadní části vozu, nejprve však prozkoumali vojenský materiál. Vyložili nepromokavé bundy, jejichž vzor byl téměř totožný s jejich, pak ještě několik dalších věcí, které by se mohly hodit, a pak s vozem rychle odjeli po cestě. Měli štěstí. Na křižovatce nebylo žádné stálé hlídkovací stanoviště, možná proto, že cesta k farmě byla slepá. Ti Rusové možná tvořili hlídkovou skupinu a tu farmu si zvolili jako místo pro menší povyražení. Dvě stě metrů po přímořské dálnici objevili vedle cesty příkrý sráz. Zastavili a těla vojáků posadili na sedadla. Garcia vylil dozadu půl kanystru benzinu a oba oddačili vůz na okraj, zadní dvířka nechali otevřená. Když se auto překulilo dolů, Garcia do něj hodil ruský granát. Ani jeden z nich nechtěl sledovat, jak se jejich dílo vydaří. Celý kilometr zpět k farmě utikali. Už bylo vše připraveno. „Musíme zapálit dům, slečno Vigdís,“ vysvětloval Smith. „Když to neuděláme, Rusové se dozvědí, co se tu stalo. Vaši jsou po smrti, slečno, ale určitě by si přáli, abyste zůstala naživu,

jo?“ Ještě stále byla v šoku natolik, že se téměř nebránila. Rodgers a Smith očistili těla a odnesli je vzhůru do jejich vlastní ložnice. Bylo by lepší je pohřbít, ale na to neměli čas. „Tak pohyb, přátelé,“ rozkázal Edwards. Už by měli být na cestě. Někdo určitě přijede prozkoumat to hořící auto, a kdyby se rozhodli pro helikoptéru... „Garcio, dejte pozor na slečnu. Smith uzavírá skupinu. Rodgersi, vy jděte první. Za tři hodiny musíme být devět kilometrů odsud.“ Smith deset minut počkal a pak vhodil do domu granát. Petrolej, který rozlil v prvním patře, se okamžitě vznítil. uss crcAo Kontakt byl teď irinohem zřetelnější. Jednu loď identifikovali jako torpédoborec třídy Kašin a podle otáček šroubu odhadli jeho rychlost na dvacet jeden uzel. Přední část sovětské formace teď plula sedmatňcet mil od nich. Zdálo se, že jsou tu dvě skupiny, přední formace se rozprostírala a zaštiťovala zadní. McCafferty vydal rozkaz vysunout stěžeň ESM. Zjistili spoustu aktivity, ale to očekával. Vysunout periskop.“ Kormidelní poddůstojník zatočil kolem, pak spustil rukojeti a ustoupil vzad. McCafferty rychle obhlédl horizont. Po deseti vteřinách sklapl rukojeti a periskop okamžitě klesl do své trubice. 2BB

„Bude to rušný den, přátelé,K řekl kapitán. Vždy informoval posádku útočného centra o co možná největším počtu podrobností. Čím víc vědí, tím lépe budou schopni odvést svou práci. „Viděl jsem dvojici letounů BearF, jeden na sever, druhý na západ. Oba jsou daleko, ale pište si, že shazují sonobójky. Výkonný důstojníku, klesneme do sto padesáti metrů, rychlost pět uzlů. Necháme je, ať přijdou oni k nám.“ „Veliteli, sonar.K
K
„Velitel, slyším, odpověděl McCafferty.
„Máme tu signály aktivního sonaru, aktivní sonobóje na severozápad. Je jich tam šest, všechny velmi slabé.K Náčelnik operátorů u sonanz hlásil polohy zdrojů signálu. „Z cílové formace zatím žádné aktivní sonarové signály, pane.K
„Dobře.K McCafferty vrátil mikrofon na držák. Chicago rychle měnilo hloubku, klesalo v patnáctistupňovém úhlu. Kapitán sledoval údaje na hloubkovém teploměru. V šedesáti metrech začala teplota vody iychle klesat, v rozmezí dvaceti metrů se změnila o dvanáct stupňů. Dobře, mohou se skrýt pod silným rozhraním, ve studené vodě budou jejich senzory hodně výkonné.
Před dvěma hodinami vysunuli z jedné hlavně torpédo a nahradili ho střelou Haipoon. Měli sice jen jedno torpédo proti případné nepřátelské ponorce, ale i tři střely pro útok proti lodím na hladině a ještě střely Tomahawk. Mohl vystřelit klidně hned a čekat na nějaké zásahy, ale McCafferty nechtěl vystřelit jen tak naslepo. Nemělo smysl plýtvat střelou na malé hlídkové letadlo, když na něj čeká křižník s letadlovou lodí. Nejprve chtěl rozlišit jednot. livé terče. Snadné to nebude, ale věděl, že na snadné věci nejsou ponorky třídy 688 vůbec potřeba. Odešel k sonaru. Náčelník ho zachytil koutkem oka. „Veliteli, možná máme polohu Kirova Právě jsem zachytil šest signálů nízkofrekvenčního sonaru. Myslím, že je tc on, poloha nulatřidevět. Teď se snažíme izolovat zvuky jeho motoru A pokud aha, teď vpravo dopadly další sonobóje.“ Na displeji se objevily nové svítící body výrazně vpravo od první řady, mezi nimi byla značni mezera.
„Myslíte, že je shazují ve tvaru véček?K zeptal se McCafferty. Odpovědí mt byl úsměv a přikývnutí. Pokud Sověti shazují své sonobóje v zešikmenýcl liniich vlevo a vpravo od formace, může to znamenat, že jejich lodě míř přímo k Chicagu. Ponorka nebude vůbec muset manévrovat. Může zůsta potichu jako v hrobě. „Zdá se, že je střídají nad a pod rozhraním, pane. Jsou od sebe hodně dale ko.K Náčelník si zapálil cigaretu, aniž by odvrátil oči od obrazovky. Popelni vedle něj byl přecpaný nedopalky. „Zaneseme to. Dobrá práce, Barney.“ Kapitán poklepal náčelníkovi pi rameně a vrátil se do útočného centra. Skupina pro obsluhu zbraní a sledo vací skupina už zanášely nové kontakty. Zdálo se, že mezi bójemi je interva něco přes dvě míle. Pokud je Sověti shazují střídavě nad a pod rozhraní, pal 2B4 je značná šance, že se mu podaří mezi dvěma z nich proniknout. Další neznámou však představovala přítomnost pasivních bójí, jež ovšein neměl možnost odhalit. McCafferty stál u podstavce periskopu, sledoval své muže, jak zadávají data do počítačů ovládajících odpalovací mechanizmy. Asistovali jim další muži s papírovými náčrty a kalkulačkami. Na panelu kontroly zbraní svítila světýlka označující stav připravenosti. Ponorka byla připravena. „Vystoupat do šedesáti metrů, na pár minut si to poslechneme nad rozhraním.K Manévr okamžitě přinesl své výsledky. „Máme přímé trasy k cílům,K hlásil náčelník sonaru. Teď už mohli odhalit a sledovat zvukovou energii vyzařovanou přímo sovětskými loděmi, nemuseli se spoléhat na nejisté konvergentní zóny. McCafferty se nutil do klidu. Zanedlouho bude mít práce až nad hlavu. „Veliteli, za chvíli možná svrhnou další sonobójku. Dostali se na průměr kolem patnácti minut a jsme u toho už blízko.K „Znova je tady ten sonar, pane,K varovali muži od sonaru. „Poloha tentokrát třidvanula. Signál je slabý. Tento kontakt klasifikujeme jako křižnilc Kirov. Moment další. Je tu aktivní středofrekvenční sonar, poloha třitřiiedna, pohybuje se zleva doprava. Tento kontakt klasifikujeme jako protiponorkový křižník třídy KrestaII.K „Asi to tak bude,K řekl důstojník u mapy. „Poloha třidvanula je blízko od zaznamenaných poloh dvojice obranných lodí, ale je to dost daleko, aby mohlo jít o další kontakt. Třitřijedna odpovídá prostřední obranné lodi. 5edí to. Kresta asi velí obranným akcím, vlajková loď je daleko za nimi. Ale vzdálenosti budeme muset teprve spočítat.K Kapitán udržoval ponorku nad rozhraním, aby se pod ně mohli ihned krýt. Taktický plán už běžel. Měl použitelnou polohu Kirova. Tato data byla :éměř tak dobrá, že se mohl odvážit ke střelbě, ale potřeboval ještě informae o vzdálenosti. Mezi ním a křižnikem zřejmě jede dvojice doprovodných odí, a dokud nebude mít solidní odhad vzdálenosti, jakákoli jimi vystřelená třela by mohla náhodně zasáhnout torpédoborec nebo fregatu. Střela Harpoon byla zatím nastavena tak, aby letěla přímo k tomu, co McCafferty ovažoval za bitevní křižník Kirov. Chicago začalo kličkovat doprava a doleva od svého kurzu. Když ponorka měnila polohu, změnil se i úhel, pod kterým její sonar zaznamenával kon:akty. Členové sledovací skupiny mohli použít odchylku od kurzu ponorky ako základ pro výpočet vzdáleností k nejrůznějším kontaktům. Šlo o jednoiuchý proces v zásadě menší cvičení středoškolské trigonometrie ale i tak :o nějakou dobu trvalo, protože museli odhadovat rychlost a kurz pohybují:ích se terčů. Ani počítače nemohly tento proces výrazně urychlit a jeden kormidelních poddůstojniků se pyšnil svou schopností pracovat s pravítcem a dospět k ýsledku dříve než počítač. 2B5

Napětí se stupňovalo, ale pak se ustálilo. Léta výcviku se začala vyplácet. Informace byly během pár vteřin zpracovány, zaneseny a využity. Posádka najednou jako by srostla s přístroji, s nimiž pracovala, muži úplně přestali vnímat své pocity, potlačili emoce, jen pot na jejich čelech prozrazoval, že jsou přece jen muži, a ne stroje. Zcela záviseli na operátorech sonaru. Zvuková energie byla jediným zprostředkovatelem toho, co se děje, a každé hlášení o novém kontaktu odstartovalo zuřivou činnost. Bylo jisté, že jejich terče kličkují, díky čemuž se výpočet vzdáleností ještě ztížil.
„Veliteli, sonar! Aktivní sonobóje blízko u pravoboku! Nejspíš pod rozhra K ním. „Kormidlo zcela vpravo, výkon šedesát procent,K rozkázal výkonný důstojník okamžitě. McCafferty odešel k sonaru a nasadil si sluchátka. Signály byly hlasité, ale zdály se mu zkomolené. Kdyby bójka byla pod teplotním rozhraním, signály stoupající k hladině by nedokázaly jeho ponorku odhalit možná. „Intenzita signálu?“ zeptal se.
„Vysoká,K odpověděl náčelník. „Klidně už nás mohli objevit. Být o pět set metrů dál, ihned by nás zase ztratili.K
„Dobře, přece nemůžou sledovat všechny najednou.K Výkonný důstojník odvedl Chicago o tisíc metrů, než se vrátili k základní mu kurzu. Věděli, že nad hlavou mají protiponorkový letoun BearF s navá děnými torpédy a posádkou, jejímž úkolem je poslouchat signály ze sonobó jí. Jak dobré jsou ty bóje a ti muži? To byla jedna věc, kterou nevěděli.
Uběhly tři nervózní minuty, ale nic se nestalo. K „Kupředu, výkon tňcet procent, zatočit doleva na kurz třídvajedna, rozkázal výkonný důstojník. Projeli jednou linii bójí. Od terče je dělily ještě tři takové linie. Už téměř určili vzdálenost tří doprovodných lodí, ale dosud nikoli ke Kirovovi.
„Tak, přátelé, beary jsou za námi. Těch už se bát nemusíme. Vzdálenost k nejbližší lodi?K zeptal se důstojníka pro přibližování.
Dvacet šest tisíc metrů. M slíme si, že je to třída Sovremennyj. Kresta je
n
asi pět tisíc metrů východně od něj. Má zapnutý tnzpový sonary a VDS.K McCafferty přikývl. VDS, sonar pro průzkum proměnlivých hloubek, bude nejspíš pod rozhraním, a má tedy malou šanci je odhalit. Trupový sonar by je ohrozit mohl, ale ještě chvíli jsou v bezpečí. Dobře, říkal si kapitán, jde tc přesně podle plánu ‚P ! ý g p „Veliteli, sonar, torpéda ve vodě oloha třídvanula Slab si nál. O alu to éda ve vodě, třídvanula, poloha se mění právě se objevila spoust
K
aktivních sonarů. U všech kontaktů máme zvýšený hluk šroubů. McCaffert! dorazil k sonaru, než bylo hlášení u konce. „Mění se poloha torpéda?K 2B6
„Ano! Pohybuje se zleva doprava Ježíši, to vypadá, že někdo na Rusy zaúočil. Zásah!“ Náčelník zabodl prst do obrazovky. Přímo v předpokládané oloze Kirova se objevily tři jasné body. Celá obrazovka jako by se najednou ;bláznila. Vysokofrekvenční a středněfrekvenční oddíl se zaplnil stopami iktivních sonarů. Linie naznačující lodě byly jasnější, protože lodě zvyšovay rychlost a měnily směr ve snaze manévrovat. „Druhotný výbuch na tomhle kontaktu do hajzlu! Ve vodě se teď objerila spousta výbuchů. Nejspíš jde o hloubkový nálože, něco vyloženě trhá rodu. Je tam další torpédo hodně daleko, poloha se mění zprava doleva.K Obrazovka byla teď pro McCaffertyho příliš zaplněná. Náčelník zvýšil asovou linku, aby usnadnil interpretaci, ale v obrazovce se vyznal jen on a jeho zkušení operátoři.
„Kapitáne, vypadá to, že se k nim někdo přiblížil a zahájil útok. Podařily se mu tři zásahy Kirova, a teď se ho pokoušejí dorazit. Tyhle dvě lodi se k něčemu sjíždějí. Já další torpédo ve vodě, nevím, čí je. Páni, koukněte na tyhle výbuchy!K McCafferty odešel na záď. „Okamžitě do periskopové hloubky!“ Chicago se zvedlo k hladině, za minutu dospělo do nové pozice. Na obzoru zahlédl cosi jako stěžeň a sloupec černého kouře v poloze třídvanula. V provozu tu bylo přes dvacet radarů a několik hlasových vysílaček. „Periskop dolů. Máme zanesené nějaké terče?K „Ne, pane,“ odpověděl výkonný důstojník. „Když začali manévrovat , všechna naše data šla do háje.K „Jak daleko jsme od další linie bójí?“
„Dvě míle. Míříme přímo do jedné mezery.K
„Hloubka dvě stě čtyřicet metrů. Plnou parou vpřed, projedeme skrz.K Motory Chicaga byly uvedeny do chodu a ponorka zrychlila na tňcet uzlů. Výkonný důstojník zavedl ponorku do dvou set čtyřiceti metrů, skryli se hluboko pod nastraženými sonobójemi. McCafferty stál u stolku s mapou. Vytáhl z kapsy pero, začal bezmyšlenkovitě okusovat umělohmotný konec a sledoval, jak se jeho ponorka přibližuje k nepřátelské formaci. Výkonnost sonaru se s vysokou rychlostí snížila prakticky na nulu, ale trupem zanedlouho pronikly nízkofrekvenční zvuky vybuchujících střel. Chicago dvacet minut pospíchalo vpřed, lehce kličkovalo, aby se vyhnulo ruským sonobójí_m, a muži ovládající zbraně neustále aktualizovali svá data. „Dobře, teď výkon třicet procent a vystoupat znovu do hloubky na peri P,K K sko řekl McCafferty. „Připravit se na střelbu. Sonarová.obrazovka se rychle vyčistila. Sověti se stále zuřivě hnali za tím, kdo napadl jejich vlajkovou loď. Stopa jedné lodi zcela zmizela alespoň jedna nzská loď by la potopena nebo znehybněna. Vodu protínaly výbuchy 2B7
doprovázené čas od času pištivými zvuky naváděných torpéd. Všechno se to odehrávalo nebezpečně blízko.
nPříprava na střelbu. Vysunout periskopK Periskop se vysunul vzhůru, McCafferty ho zachytil a rozhlédl se kolem dokola. „Vidím Ježíši!K Na monitoru se objevil letoun Bear necelou půl, míli vpravo od nich, směřující na sever k formaci. Viděl sedm lodí, převážně vrcholky stěžňů, ale jeden torpédoborec třídy Sovremennyj byl převrácen možná čtyři míle od nich. Kouř, který viděl předtím, byl pryč. Ve vodě rezonovaly ruské sonary. Zvednout radar, zapnout a připravit se.K „
Nižší důstojník stiskl knoflík na vysunutí hladinového průzkumného radaru ponorky, spustil systém, ale podržel ho v pohotovostním režimu. nSpustit, chci dvě otočení,K rozkázal kapitán. Situace byla velmi nebezpečná. Sověti ponorkový radar určitě odhalí a pokusí se na ně zaútočit. Radar byl zapnutý přesně dvanáct vteřin. Na obrazovce nvykreslilK celkem šestadvacet terčů, dva z nich nedaleko od místa, kde McCafferty očekáal. Kirova. Operátor radanz odečetl vzdálenost a polohy, a tato data pak byla zanesena do počítače ovládajícího odpalovací zařízení a předána i do

střel Harpoon a do hlavní s torpédy. Zbraně tak získaly polohy terčů a vzdálenosti, ve kterých mají zapnout své prohledávací hlavice. Důstojník pak zkontroloval stavové kontrolky ovládače zbraní a vybral pro střely dva nejslibnější terče. Nastaveno!K n
nZaplavit hlavně.K McCafferty sledoval operátora u panelu, který měl na starost odpalovací sekvenci. „Otevírají se hlavňová dvířka.K
nVýsledek zkontrolován a potvrzen,K řekl důstojník kontroly zbraní klidně. nOdpalovací sekvence: dva, jedna, tři.K
nPal!K rozkázal McCafferty. nOdpálit dvojku.K Ponorka se otřásla, když silný impulz vysoce natlakovaného vzduchu vystřelil zbraň z hlavně a po něm následoval hluk vody vni kající do prázdné hlavně. nOdpálit jedničku... odpálit trojku. Dvojka, jednič..; ka a trojka odpáleny, pane. Dveře hlavně s torpédem jsou zavřené, pumpul me vodu ven, připravuje se opětné nabití.K nNabít torpédy Mark-48. Připravte odpálení tomahawků!K řekl McCafferty. Muži kontrolující odpalování přepnuli hlavní počítač, aby aktivovali sdelT na přídi. nVysunout periskop!K Kormidelní poddůstojník otočil kolem. McCafe
ou at erisko až nahoru. Viděl kouř za poslední střelou a p nechal vyst p p p za ní... McCafferty zarazil rukojeti zpět a ustoupil. nLetí na nás helikop Okamžitě dolů, plnou parou vpředK Ponorka se potopila do hlou Sovětská protiponorková helikoptéra zahlédla odpálení střely a hn k nim. nKormidlo prudce vlevo.K ooc
nKormidlo prudce vlevo, rozumím.K
nHloubka třicet metrů. Rychlost patnáct uzlů,K hlásil výkonný důstojník. nTady je," řekl McCafferty. Signály aktivního sonaru helikoptéry vibrovaly trupem. „Kormidlo přetočit. Vypustit hlukovou návnadu.K Kapitán vrátil ponorku na východní kurz, a když projeli rozhraním, snížil rychlost. S trochou štěstí si Sověti spletou návnadu s kavitačními hluky ponorky a zaútočí na ni, zatímco Chicago unikne. nVeliteli, sonar, blíží se sem torpédoborec, poloha třitřidevět. Vypadá jako sovremennyj torpédo ve vodě za námi. Ve vodě je jedno torpédo, poloha dvašestpět.K „Kormidlo dvacet stupňů vpravo. Výkon šedesát procent. Nový kurz jednasedmpět." nVeliteli, sonar, nový kontakt, dvojitý šroub, právě se ozval s nízkofrekvenčním sonarem, možná je to udaloj, rychlost odhadujeme na pětadvacet uzlů, poloha třipětjedna, neměnná. Torpédo mění polohu, míří dozadu a signál slábne." nDobře." McCafferty přikývl.
nHelikoptéra napadla návnadu. Toho se už bát nemusíme. Výkon třicet procent, hloubka tři sta metrů.K
Sovremenného se nebál, ale udaloj bylo něco úplně jiného. Tato nová třída sovětských torpédoborců disponovala nízkofrekvenčním sonarem, který byl za určitých podmínek schopen proniknout rozhraním. Kromě toho mohla využít ještě dvě helikoptéry a dalekonosné torpédo s nosnou raketou, výkonnější než americký typ ASROC. Zaslechli zvuk nízkofrekvenčního sonaru. Zasáhl je hned na první pokus. Ohlásí pozici Chicaga na palubu udaloje? Nebo tomu gumový plášť ponorky zabrání? nPoloha terče třipětjedna. Rychlost nízká, odhadem deset uzlů,K hlásila obsluha sonaru. nDobře, zpomalil, aby se po nás podíval. Jak silný byl ten signál?K „Na spodním okraji odhalení, pane. Nejspíš se k němu ten odraz ani nedostal. Kontakt manévruje, poloha teď třipěttři. Stále má zapnutý aktivní sonar, ale rozhlíží se západovýchodním směrem od nás. Vidíme další helikoptéru s aktivním sonarem, pane, poloha nuladevětosm. Tohle je pod roz;aním, ale nic silného.K nZměna kurzu na západ. Pokusíme se je objet od moře a přiblížit se k jejich bojživelníkům od západu.K McCafferty se vrátil k sonaru. Cítil pokušení útočit na udaloje, ale vypuštění torpéda v takovéhle hloubce by si vyžádao velkou část jeho zásobního natlakovaného vzduchu. Jeho hlavním úkolem avíc bylo potopit velitelské lodě, ne doprovodné. Obsluha odpalovacích echanismů nicméně nastavila vzdálenost pro případ, že by se potopení rus ho torpédoborce stalo nevyhnutelným. 2B9

nPáni, to je zmatek," vydechl náčelník. „Hloubkové výbuchy na severu se trochu uklidnily. Poloha těchto kontaktů se celkem stabilizuje. Buď se vrátily k základnímu kurzu, nebo ujíždějí pryč. Těžko říct. Aha, teď shazují další sonobóje.K Náčelník prstem sledoval nové body v přímé linii směřující přímo na Chicago. nDalší bude hodně blízko, pane.K McCafferty nahlédl do útočného centra. nOtočit na jih, výkon šedesát procent."
Další sonobóje dopadla na hladinu přímo nad nimi. Její lano spustilo pod rozhraní vysílač, a ten začal automaticky prohledávat vodu.
nStoprocentně nás mají, kapitáneK
McCafferty přikázal změnu kurzu na západ a znovu se plnou rychlosti hnali pryč. O tři minuty později dopadlo do vody torpédo, buď ho svrhlc letadlo, nebo ho odpálil udaloj, to nevěděli. Začalo je hledat míli dalekc a otočilo se. Protihlukový gumový plášť ponorku znovu zachránil. Objevil: před sebou ponorný sonar helikoptéry. McCafferty stočil ponorku na jih, aby se mu vyhnul, uvědomoval si však, že ho odvádějí od sovětských lodí, jenžc s tím prozatím nemohl moc udělat. Teď ho sledovala dvojice helikopté: a nebylo snadné, aby se ponorce podařilo oklamat dva ponorné sonary Kapitán nepochyboval, že helikoptéry nemají ani tak za úkol ho najít jakc spíš odlákat, a ponorka nemohla manévrovat tak rychle, aby mezi nimi pro nikla. Po dvouhodinovém úsilí McCafferty naposledy změnil kurz. Sovětsk síly byly mimo dosah sonaru, jejich poslední hlášený kurz směřoval na jiho východ směrem k Andoye. McCafferty v duchu zuřil. Všechno udělal dobře, pronikl sovětskou obra nou a měl jasnou představu o tom, jak si poradí s bariérou v podobě ruskýcl torpédoborců, ale někdo se tam dostal dříve. Nejspíše napadl Kirova jeh terč! a celý jeho přístup mu zkazil. Jeho tři střely si nejspíše našly své terčc pokud je Rusové nesestřelili ale McCafferty nemohl sledovat jejich účinel Pokud nějaký účinek vůbec měly. Kapitán ponorky Chicago sepsal hlášení pr COMSUBLANT a přemýšlel, proč se věci vyvíjejí právě takhle. STORNOWAY, SKOTSKO Není to zrovna blízko,K řekl pilot stíhačky. n
,zJo,K přikývl Toland. „Podle posledního hlášení míří celá skupina na jih východ, aby se vyhnula útoku ponorek. Počítáme, že teď už znovu nabra jižní kurz, ale nevíme, kde přesně jsou. Norové vyslali na průzkum své leto ny RF-5, ale ty se ztratily. Musíme skupinu napadnout, než dorazí do Bod A abychom ji mohli napadnout, musíme zjistit, kde je." Družice tam nejsou žádný?K

n
n
Ne.K nAn nFajn. Přeletím nad nima se špionážním zarizením, tam a zpátky... čtyři iodiny. Budu potřebovat tankovací letadlo na doplnění paliva asi tři sta mil d břehu.“ nTo půjde,“ přikývl plukovník RAF. nBuďte opatrní, vaše tomcaty budeme iotřebovat jako doprovod zítřejšího útoku.“ nZa hodinu budu připraven.K Pilot odešel. nHodně štěstí, kamaráde,K řekl plukovník tiše. Toto byl už třetí pokus lokaizovat sovětskou invazní sílu ze vzduchu. Jakmile zmizela norská špionážní etadla, zkusili to Britové s jaguary. I ty zmizely. Nejlogičtějším řešením by ylo poslat s útokem hawkeye, aby provedl radarový průzkum, ale Britové iepouštěli své letouny E-2 daleko od pobřeží. Britské radarové stanice se staly erčem silného útoku a hawkeye potřebovaly pro místní obranu. nNemělo by to být tak obtížné,K podotkl Toland. Měli zde skvělou příležiost zaútočit na sovětské loďstvo. Jakmile je odhalí, mohou je napadnout ;ítra za rozbřesku. Letouny NATO by se přes Sověty přehnaly se střelami zduchzemě. Ale extrémní vzdálenost terče nedovolovala útóčným letouiům žádné další rozhlížení a pátrání. Než odletí, budou muset znát přesnou rolohu. Norové to měli zvládnout, ale plány NATO nepředpokládaly, že iěhem jediného týdne dojde k prakticky kompletnímu zničení norského kráovského letectva. Sověti zaznamenali jediné taktické úspěchy na moň, ale ;ase to byly vynikající úspěchy, pomyslel si Toland. Zatímco pozemní válka Německu směřovala k patové situaci moderních technologii, vychvalovaná oďstva NATO stála až dosud proti přesile a jejich zdánlivě tupější sověťští irotivníci jim dávali lekce z taktiky. Zabrání Islandu se Sovětům podařilo kvěle. NATO se stále zoufale snažilo obnovit bariéru GrónskoIslandVelká iritánie při využití ponorek, které měly mít jiná poslání. Ruské backfiry dosaiovaly daleko nad severní Atlantik, napadaly jeden konvoj denně, ale hlavní ást nzských ponorek se tam ještě ani nedostala. Kombinace těchto dvou fakorů by Atlantik zcela uzavřela. Pak by armády NATO zcela jistě prohrály, řebaže jejich prozatímní aktivity byly více než brilantní. Nesmějí Sovětům dovolit, aby zabrali Bodm v Norsku. Jakmile by se tam lostali, ruská letadla by mohla napadat Skotsko, tím odtáhnout zdroje z něnecké fronty a oslabit snahy napadat bombardéry směřující nad Atlantik. f oland zavrtěl hlavou. Jakmile se podaří sovětské loďstvo odhalit, rozdrtí je. vlají potřebné zbraně i vědomosti. Mohou odpalovat své střely zpoza dosaiu ruských střel zeměvzduch, stejně jako to Rusové provádějí s konvoji. Je ačase, aby se věci změnily. Nejprve odletél tankovací letoun, púl hodiny po něm stíhačka. i oianri jeho britský kolega podřimovali v informačním centru a nevnímali klepání elegrafu v rohu. Kdyby přišla nějaká důležitá zpráva, nižší důstojníci by je na o upozornili, ale vyšší důstojníci také potřebují spát. n
Co je?“ řekl Toland, když mu muž poklepal na rameno. 2Ji

Blíží se ane váš tomcat přilétá.“ Seržant RAF podal Bobóvi šálek čaje. „Je odsud patnáct minut. Říkal jsem si, že byste možná chtěl být čerstvý.“
„Děkuju, seržante.“ Toland přejel dlaní po neoholené tváři a rozhodl se, že se nebude holit. Kapitán skupiny se holil, zejména však proto, aby dostál pověstem o vzhledu příslušníků RAF a jejich knírů.
Letoun se elegantně snesl, jeho motoiy předly a křídla měl roztažená, jako by byl vděčný, že může přistávat i na něčem širším než na letadlové lodi. Pilot dojel do pevného krytu a rychle vystoupil. Technici už vytahovali film z kamery pod trupem letadla. „O jejich lodích nevím nic, pánové,“ řekl hned. Důstojník útočného radaru sestoupil na zem za ním. „Hergot, tam je stíhaček!“ ulevil si. „Tolik ruchu jsem zažil naposled na trenažéiu. „
‚zJednoho z těch smradů jsme dostali. Ale s loděmi nevím. Prohlídli jsme pobřeží od Orlanda po Skagen, kde jsme se otočili, neviděli jsme ani jednu loď na hladině.“ „Jste si jist?“ zeptal se plukovník. „Můžete se podívat na pásek, plukovníku. Nic jsme neviděli, ani na infračervených senzorech. Žádný radary, kromě letadlovejch nic; ale spousta stíhaček. Na pivní jsme narazili jižně od Stokke a napočítali jsme kolik jich. bylo, Bille?“
„
Sedm letek, hlavně MiGů-23. Na vlastní oči jsme je neviděli, ale zaznamenali jsme spoustu radarů. Jeden se přiblížil, takže jsme ho museli sundat. Záblesk jsme viděli. Každopádně, pánové, naši kamarádi pojedou do Bodm leda v ponorkách.“ „U Skagenu jste se otočili?“ Došel nám film a měli jsme málo paliva. Stíhačky nepřítele nás začaly sledovat severně od Bodm. Jestli chcete slyšet můj názor, měli bysme se podívat na Andoyu, ale k tomu budeme potřebovat něco jinýho, možná SR-71. Mně se asi nepovede doletět tam a zpátky, leda plnou rychlostí. A i tak bych musel natankovat těsně předtím jak říkám, je tam hrozná spousta stíhaček.
To nevadí,“ řekl plukovník. „Naše letouny nemohou zaútočit tak daleko
n
bez vydatné podpory tankovacích letounů, a většina těch je zapotřebí někde jinde.“ PUTOVÁNÍ kmile opustili louku, znovu se ocitli v tom, co mapa nazvala pustinou. vní kilometr cesty byl terén rovný, pak se museli vyškrábat na Glymsbrekir, tedy o dvě stě výškových metrů výš. Nohy tak brzy zapomínají, říkal si wards. Déšť neustával a to hluboké šero je nutilo k pomalému postupu. ětšina kamenů, na které chtěli šlápnout, bylo uvolněných. Pokračovali opaaě, protože špatné došlápnutí by mohlo dopadnout velmi zle. Kotniky je lely z neustálého zvrtávání na nerovné zemi, proti tomu nezabíraly ani vně sešněrované boty. Po šesti dnech v horách začínal Edwards i ostatní muži chápat, co je to zava. Při každém kroku se jejich kolena zvedla o pouhý centimetr dva, takže Žďý další krok byl ještě náročnější. Popruhy batohů se jim zařezávaly do men. Paže měli unavené od pušek a neustálého nadlehčování batohů. Krky ztuhly. Bylo neuvěřitelně vysilující dívat se nahoru a do stran a být neule připraven na možné nástrahy. 29

Záře hořícího domu za nimi se skryla za hřbetem hory, což byla prvn dobrá věc, která je potkala. Neviděli žádné helikoptéry, žádné vozy nepřijel požár prozkoumat. Dobře, jenže jak dlouho to vydrží? Za jak dlouho začnot hlídku pohřešovat? přemýšleli všichni. Všichni, až na Vigdís. Edwards kráčel několik metrů před ní, poslouchal jej dech, čekal, že bude vzlykat, chtěl jí něco říct, ale nevěděl co. Udělal dobře Byla to vražda? Byl to osobní zájem? Nebo to byla

spravedlnost? A záleží n; tom? Tolik otázek. Všechny je zaplašil. Musejí přežít. To je nejdůležitější.
K K
„Odpočineme si, řekl. „Deset minut.
Seržant Smith se rozhlédl, kde jsou ostatní, a pak se posadil vedle důstoj níka. „Vedeme si dobře, nadporučíku. Odhaduju šest, možná sedm kilometrů z; poslední dvě hodiny. Myslím, že můžeme trochu zvolnit.K Edwards se slabě usmál. „Proč ne rovnou zastavit a postavit si tady dům? Smith se ušklíbl. „Mluvíte mi z duše, veliteli.K Edwards podrobně studoval mapu, rozhlížel se, jestli odpovídá tomu, c viděl kolem sebe. „Co kdybysme šli vlevo kolem tohohle močálu? Na map je tady vodopád, Skulafoss. Vypadá to na pěkně hlubokej kaňon. Možn budeme mít štěstí a najdeme tam nějakou jeskyni. Když ne, je to aspoň hlu boký. Tam žádný helikoptéry nevletěj a budeme se tam moct schovat ve stí nech. Pět hodin?K „Asi tak,K přikývl Smith. „Nějaký silnice?K „Nic kromě stezek pro pěší.K
„To je dobře.K Smith se otočil na dívku, která je beze slova pozoroval a opírala se zády o skálu. „Jak vám je, slečno?K zeptal se jemně. „Jsem unavená.K Její hlas hovořil za vše. Nebyla v něm ani kapka emoc; Edwards přemýšlel, jestli je to dobře nebo špatně. Co je třeba udělat pro obě vážných zločinů? Rodiče jí zabili před očima, ji samotnou brutálně znásiln: li; co se jí asi může honit hlavou za myšlenky? Potřebuje rozptýlení, řekl ! nakonec. nJak dobře znáš tuhle oblast?K zeptal se nadporučík. „Můj otec tu rybaří. Chodím sem s ním často.K Zaklonila hlavu. Její hlas s zlomil a rozplynul se v tichých vzlycích. Edwards měl chuť ji obejmout, říct jí, že je vše v pořádku, ale obával se, ž by tím vše jen zhoršil. Kdo by navíc věřil, že je vše v pořádku? „Jak jsme na tom s jídlem, seržante?K „Zásoby konzerv odhaduju tak na čtyři dny. Ten dům jsem prohledal do: důkladně, pane,K šeptal Smith. „Sebral jsem i dva rybářský pruty a pár ná nad. Když nebudeme spěchat, mohli bysme si nachytat jídlo sami. Kolem j tu spousta kvalitních potoků k rybaření, možná i tam, kam jdeme. Loso; a pstruzi. Nikdy jsem si to sám dovolit nemohl, ale slyšel jsem, že rybařer tady je opravdu zážitek. Vy jste říkal, že váš táta rybaří, ne?K 294
„Chová humry to není tak odlišné. Proč jste říkal, že jste si to nemohl dovolit?K „Nadporučíku, tady chtějí za rybaření dvě stě dolarů denně," vysvětloval Smith. „To si seržant dovolit nemůže, víte? Ale když za to chtějí tolik, tak tady musí být kvanta ryb, ne?" K pj „To zní rozumně, souhlasil Edwards. „Tak ů deme. Až se dostaneme na tu horu, na chvíli si lehneme a odpočineme si." „Na to se napiju, veliteli. Mohli bysme se ale kvůli tomu opozdit = „Do háje s tím. Tak se opozdíme. Pravidla se holt trochu změnila. Rusové nás nejspíš hledají. Od teď půjdeme pěkně zvolna. Jestli se to našim kamarádům na druhý straně týhle vysílačky nebude lfbit, tak ať. Dostaneme se tam pozdě, ale dostaneme se tam."
„Zlatý slova, veliteli. Garcio! Půjdeš vzadu. Rodgersi, hlídej zadek. Ještě pět hodin, hoši, pak se vyspíme.K USS PHARRIS Kapky vody dopadaly Morrisovi na tvář, to se mu líbilo. Konvoj naložených lodí se blížil do středu vichřice o síle čtyřiceti uzlů. Zpěněná hladina měla ošklivou zelenou barvu, kapky vody z hřebenů vln létaly horizontálně vzduchem. Jeho fregata už šest hodin stoupala po nekonečných šestimetrových vlnách, pak znovu klesala dolů. Pohyb lodi byl velmi nepříjemný. Pokaždé když se příď sklopila dolů, vypadalo to, jako když náhle zastaví auto. Muži se drželi podpor a stáli s nohama rozkročenýma, aby ten neustávající pohyb ustáli. Ti, kdo byli jako Morris na vzduchu, měli na sobě vesty a bundy s kapucí. Několik mladých členů posádky by tím obvykle asi trpělo i profesionální námořníci se takovému počasí raději vyhýbají ale teď hlavně spali. Pharris se vrátil k obvyklému plavebnímu režimu Condition-3, a díky tomu mohli muži dohnat spánkový dluh. V takovém počasí je bitva takřka vyloučena. Většina ponorek přešla na jednosenzorový provoz. Z velké části zaznamenávaly terče na sonaru a hluk tříštících se vln většinou zastíral hluky lodí, po kterých ponorky pátrají. Opravdu aktivní ponorka by se mohla pokusit plout v hloubce na periskop a pracovat s průzkumným radarem, ale to znamenalo riskovat vynoření a momentální ztrátu kontroly nad ponorkou, a do toho se žádnému důstojníkovi z atomové ponorky nechtělo. Ponorka by se musela k lodi doslova přiblížit, aby ji odhalila, a nepříjemnosti vyplývající z takového postupu byly velké. Nemuseli se obávat ani napadení ze vzduchu. Zvrásněná hladina moře by prohledávací hlavici ruské střely jistě zmátla. I jejich příďový sonar byl k ničemu, jelikož se zvedal nahoru a klesal dolů v šestimetrovém oblouku, občas se z vody zcela vynořil. Jejich vlečný sonar plul klidnými vodami několik desítek metrů pod hladinou, mohl tedy teore 295
ticky fungovat poměrně dobře, ale ve skutečnosti by ponorka musela plout velkou rychlostí, aby se vydělila od hluku na hladině, a i potom by napadení terče v těchto podmínkách nebylo vůbec jednoduché. Helikoptéra byla na palubě. Odlétnout by se jí sice podarit mohlo, ale přistání bylo zcela nemožné. Ponorka by se musela dostat do dosahu torpéda ASROC pět mil aby ji fregata mohla ohrozit, ale ani to se nedalo očekávat. Mohli ještě povolat letoun P-3 Orion právě teď pro konvoj létala dvě letadla ale Morris jejich posádkám nezáviděl ani v nejmenším, musely sebou nechat smýkat v těžkých mracích ve výšce tří set metrů. Bouře znamenala pro všechny odpočinek od bitvy, obě strany mohly sbírat s1y do dalšího kola. Rusové to budou mít jednodušší. Jejich dálkové letouny jsou na zemi, probíhá nutná údržba; jejich ponorky plují v hloubce sto dvaceti metrů, tudíž nemusejí nikterak honit posádky sonarů. „Kávu, kapitáne?" Náčelník Clarke došel do kormidelny, v ruce nesl šálek přiklopený podšálkem, aby dovnitř nenastříkala mořská voda. „Díky." Morris si vzal šálek a polovinu vypil. „Jak se má posádka?" „Jsou tak unavení, že ani neprotestují, pane," zasmál se Clarke. „Spí jako mimina. Za jak dlouho tahle slota skončí, kapitáne?" „Ještě dvanáct hodin, pak se má vyjasnit. Oblast vysokého tlaku je hned za tím." Dlouhodobá předpověď z Norfolku k nim právě dorazila. Bouře se přesunovala dále na sever. Po další dva týdny převážně jasno. Báječné. Náčelník se naklonil přes zábradlí, aby zjistil, jak trup snáší nárazy vln. Každou třetí nebo čtvrtou vlnu se Pharris ponořil přídí pod vodu, čas od času nabral vodu na palubu. Tato voda pak narážela do všeho možného a náčelník měl za úkol to spravovat. Jako většina fregat v rozbouřeném Atlantiku i Pharris dostal při poslední návštěvě doku vyšší pláty na přídi, což sice snížilo, ale ne zcela potlačilo problém známý všem námořníkům od dob, kdy první muži vypluli na moře: oceán se tě pokusí zahubit, pokud ti chybí dávka respektu, jakou očekává. Clarke prozkoumal svým zkušeným okem stovky detailů, načež se otočil zpět. „Zdá se, že to zvládá dobře." „Kéž by to takhle pokračovalo až domů," řekl Morris, když dopil kávu. „Až bude po všem, budeme asi muset shromáždit hodně obchodních lodí." Clarke přikývl. Udržet pozice nebylo v tomto počasí nic snadného. „Jen tak dál,

kapitáne. Nic velkýho se zatím neuvolnilo.“ A co ocas?“ „V pohodě, pane. Jeden z mých lidí ho neustále sleduje. Měl by vydržet, pokud nebudeme muset nějak moc zrychlit.“ Oba věděli, že zrychlovat nebudou. Pluli rychlostí deseti uzlů a v takovémto moři nemohla fregata plout o moc rychleji, ať už by ji k tomu nutilo cokoli. „Jdu dozadu, pane.“ 2B6 „Dobře. Zlomte vaz.“ Morris se podíval kolem sebe a zjistil, že jeho hlídky jsou stále vzhůru. Bez ohledu na předpovědi nebezpečí hrozilo stále. A v nejrůznějších podobách. STORNOWAY, SKOTSKO „AndGya. Takže oni do BodO vůbec nejeli,“ řekl Toland, když prohlížel družicové záběry Norska. „Kolik myslíte, že mají pozemního vojska?“ „Minimálně brigádu, plukovníku. Možná menší divizi. Spoustu pásových vozidel, střely zerněvzduch. Na letišti už uklízejí stíhačky. Pak přijdou bombardéry možná už tam jsou. Tyhle fotky jsou tři hodiny staré.“ Ruská námořní síla už mířila do Kolského jordu. Doplňovat posily teď bude možné ze vzduchu. Přemýšlel, co se stalo s praporem Norů, kteri tam měli mít základnu. „Jejich lehké bombardéry Blinder nás odtamtud můžou napadnout. Jestli se sem přiřítí vysokou rychlostí, bude pekelná dřina je napadnout.“ Sověti systematicky napadali radarové stanice RAF podél skotského pobřeží. Některé útoky byly namířeny proti střelám vzduchzemě, jiné zase proti střelám s plochou dráhou letu odpalovaným z ponorek. Jeden podnikly stíhací bombardéry s velkou podporou rušiček ale ten je přišel draho. Britská tornáda polovinu útočníků zničila, převážně cestou zpět. Dvoumotorové bombardéry mohou svrhnout své náklady bomb poté, co rychle a nízko nad zemí proniknou až k cíli. Rusové možná chtěli Andyu právě proto, říkal si Toland. Má pro ně dokonalou polohu. Není problém je podpořit ze severních základen, a je až příliš daleko, aby je stíhací bombardéry ze Skotska mohly napadnout bez použití tankovacích letounů. „Dostaneme se tam, řekl Američan, „ale znamená to naložit polovinu našich útočných letadel přídavnými nádržemi.“ To nepůjde. Nikdy je nedostaneme ze záložních skladišť.“ Plukovník zavrtěl hlavou. „Pak musíme zahájit hlídkové lety nad Faerskými ostrovy, čímž se vyhneme přílišnému ohrožení Islandu.“ Toland se rozhlédl kolem stolu. „Taky milujete, když se rodí plán? Jak těm potvorám sebereme iniciativu? Teď hrajeme jejich hru. Reagujeme na jejich akce, neděláme, co bychom sami chtěli. Tak jenom prohrajeme, přátelé. Ruské backfiry se teď odmlčely jen kvůli téhle frontě nad středním Atlantikem. Zítra po celodenním odpočinku zase vzlétnou a napadnou naše konvoje. Pokud nenapadneme Andyu a nepodaří se nám nějak si poradit s Islandem, co budeme dělat? Přece nechcete jen sedět a přemýšlet, jak ubránit Skotsko?“
n
Pokud dovolíme Rusům získat vzdušnou převahu „ 227

„Pokud Rusové zničí konvoje, plukovníku, tak tu pitomou válku prohraje me!“ řekl Toland. „To je pravda. Máte pravdu, Bobe. Problémem je, jak backf ry napadneme Zdá se, že létají přímo přes Island. Dobře, známe přeletovou oblast, ale ti střeží migy, příteli. Nakonec bychom posílali stíhačky proti stíhačkám.“ „Tak zkusíme něco nepřímého. Napadneme tankovací letadla.“ Přítomní piloti stíhaček a operační důstojníci dvou perutí jen v tichosti sle dovali rozmluvu dvou důstojníků rozvědky. „A jak jejich tankovací letadla máme asi najít?“ zeptal se teď jeden z nich. „Myslíte, že dokážou doplnit palivo třiceti nebo i víc bombardérům be: sebemenšího rádiovýho přenosu?“ zeptal se Toland. „Jednu takovou operac jsem sledoval přes dnzžici a vím, že vysílají. Řekněme, že tam vyšleme letadlo a to zjistí, kde tankují. Proč tam pak neposlat pár tomcatů, až se budou vracet? „Napadnout je, jakmile provedou útok...“ ušklíbl se jeden stíhač. „Jejich dnešní útok to neovlivní, ale zítřejší možná ano. Když uspějem aspoň jednou, budou muset změnit svůj operační model, třeba s nimi pošloi stíhačky. Když nic jiného, aspoň budou pro změnu oni reagovat na naše akce. „A možná nás tím zničí,“ dodal plukovník. „No nic, tak se na to podívá me. ISLAND Na mapě nejdříve nepoznali, jak náročné to bude. Řeka Skula vyryla během staletí do skály spousty děr. Vřece byla spousta vody a z vodopádů se vzná šely drobné kapičky, od nichž se v ranním slunci tvořila duha. Edwardse tc zlobilo. Duhy miloval, ale tahle znamenala, že skály, po kterých budoi muset sestoupit dolů, jsou kluzké a mokré. Odhadoval, že na čedičové bal vany dole je to šedesát metrů. Vypadalo to ale mnohem dále. „Lezl jste někdy po skalách, nadporučíku?“ zeptal se Smith. „Po něčem takovým nikdy. A vy?“ „Jo, ale cvičíme převážně výstup nahoru. Tohle by mělo být jednodušší Nebojte se, že vám to uklouzne. Tyhle boty držej celkem dobře. Jen si dávej te pozor, abyste stál na něčem pevným, jasný? A pěkně pomalu a opatrně Garcia nás povede. Mně se tady líbí, veliteli. Vidíte ten rybníček pod vodo pádem? Budou tam ryby a nikdo nás tam asi neuvidí.“ „Fajn, dohlídněte na slečnu. „
„Dobře. Garcio, lez první. Rodgersi, ty poslední.“ Smith si přehodil puški na záda a přešel k Vigdís. „Myslíte, že to zvládnete, slečno?“ Smith jí podal ruku. „Už jsem tady byla.“ Málem se usmála, ale pak si vzpomněla, kdo ji sen zavedl a kolikrát. Jeho ruku nestiskla.
JB „To je dobře, slečno Vigdís. Třeba byste nás mohla něco naučit. Dejte si
u ozor. Nebýt těch těžkých batohů, mohlo by to být celkem snadné. Každý z nich iesl v batohu pětadvacet kilogramů. Tato zátěž a úríava ovlivňovaly jejich ovnováhu, takže někdo, kdo by je sledoval zpovzdálí, by mohl mariňáky ovažovat za stařeny přecházející zledovatělou silnici. Byl to padesátistupový svah, na některých místech téměř svislý, do svahů byly vyryté některé esty, možná od divokých jelenů, kteří se sem chodili napít. Únava poprvé racovala v jejich prospěch. Být čerstvější, možná by je to lákalo pohybovat e rychleji. Takhle byli všichni na dně se silami a své vlastní únavy se obávavíc než skal. Trvalo to přes hodinu, ale dostali se dolů jen s podrápanýma ukama a několika odřeninami. Garcia překročil řeku na východní břeh, kde byla stěna kaňonu prudší, utábořili se v kamenitém převisu tri metry nad vodou. Edwards se podíval a hodinky. Už více než dva dny jsou bez přestávky na nohou. Padesát šest odin. Každý si našel místo v tmavém stínu. Nejprve se najedli. Edwards zlikvidoval konzervu čehosi, aniž by se podíal, co to je. Ta sousta chutnala jako ryby. Smith nechal oba vojíny usnout zko první a nabídl svůj spací pytel Vigdís. Děvče usnulo takřka stejně rychle ko vojáci. Seržant se rychle porozhlédl kolem, zatímco Edwards ho sledoal s překvapením, že mu vůbec zbývá nějaká energie. „Tohle je dobrý místo, veliteli,“ řekl seržant nakonec a svalil se na zem edle důstojníka. „Kouříte
Ne. Myslel jsem, že vám došly.“

Došly. Ale slečnin tatík kouřil, tak jsem si pár balíčků vzal.“ Smith si zapá1 cigaretu bez filtru. Zhluboka potáhl. „Ježíši, to je slast!“ Myslím, že tady asi den zůstaneme a odpočineme si.“ „Souhlasím.“ Smith se opřel. „Držel jste se hodně dobře, nadporučíku.“ n
Na akademii jsem běhal. Deset kilometrů, pár maratónů a tak.“ Smith se na něj překvapeně podíval. „Chcete říct, že jsem se snažil zadupat o země trénovanýho běžce?“ Taky se vám to povedlo.“ Edwards si masíroval ramena. Přemýšlel, zda olest od popnzhů vůbec někdy přejde. Měl pocit, jako by mu do nohou ěkdo bušil baseballovou pálkou. Opřel se a každý sval v těle přinutil k odpoinku. Kamenitá země nebyla nic moc, ale nezbývala mu už energie na to, by se zvedl a našel si lepší místo. „Neměl by někdo hlídat?“ Myslel jsem na to,“ řekl Smith. I on ležel s helmou položenou přes obliej. „Ale protentokrát to myslím můžeme porušit. Jedinej způsob, jak nás ěkdo objeví, je, že sletí s helikoptérou přímo nad nás. Nejbližší silnice je estnáct kilometrů odsud. Kašleme na to. Co myslíte, veliteli?“ Edwards už otázku neslyšel.
2JJ
KYJEV, UKRAJINA Ivane Michailoviči, máte sbaleno?“ zeptal se Alexejev. n
„Ano, soudruhu generále.K
„Vrchní velitel západní skupiny vojsk je pohřešován. Byl na cestě od Třetí úderné armády do svého předsunutého velicího střediska a zmizel. Předpokládá se, že mohl zemřít při leteckém útoku. Postupujeme na jeho místo.“ „Jen tak?“
K , ,
„Vůbec ne, odsekl Alexejev. „Šestatřicet hodin trvalo než se rozhodli že je možná po smrti! Ten maniak nejdřív degradoval velitele Třetí úderné, pak se vypařil a jeho zástupce se nemohl rozhodnout, co udělat. Plánovaný útok vůbec nezačal a Němci podnikli protiútok, zatímco naši muži čekali na rozkazy!“ Alexejev zavrtěl hlavou, aby se uklidnil, a pokračoval klidněji. „Tak teď celé tažení povedou vojáci, ne nějaký politicky spolehlivý kurevník.K
Sergetov si znovu povšiml důsledné povahy svého velitele. Byl to jeden z mála jeho rysů, které přesně zapadaly do politiky strany. „A náš úkol?K zeptal se kapitán. „Soudruh generálplukovník převezme velení velicímu stanovišti, zatímco vy a já objedeme předsunuté divize, abychom zjistili, jaká je situace na frontě. Je mi líto, Ivane Michailoviči, toto bohužel není to bezpečné umístění, jež jsem sliboval vašemu otci.K „Krom arabštiny ovládám i angličtinu,“ řekl mladší muž. Alexejev si toho všiml, když wpisoval rozkazy k přesunu. Kapitán Sergetov byl dobrým důstojníkem, než ho z uniformy vysvlékl příslib pohodlného života práce pro stranu. „Kdy odjíždíme?K
K
„Za dvě hodiny.
„Poletíme ve dne?“ Kapitána to překvapilo.
„Zdá se, že létat ve dne je bezpečnější. NATO tvrdí, že má noční nebe pod kontrolou. Naši lidé to sice popírají, ale přesto žádají, abychom letěli ve dne. Závěry si odvoďte sám, soudruhu kapitáne.“ DOVERSKÁ ZÁKLADNA LETECTVA, DELAWARE Dopravní letoun C-5A stál před hangárem a čekal. Uvnitř jeho obrovskéhc trupu skupina čtyřiceti mužů z poloviny v uniformách námořnictva z poloviny v pracovních oděvech podniku General Dynamics pracovala nt střelách Tomahawk. Zatímco jedna z nich odstraňovala velké protilodní hla vice a nahrazovala je čímsi jiným, úkol druhé skupiny byl mnohem složitěj ší. Vyměřiovali naváděcí systémy střel, na místo běžných protilodních systé mů měly přijít systémy proti pozemním cílům, o nichž muži věděli, že si používají pouze pro střely s jadernými hlavicemi. Naváděcí systémy byl nové, čerstvě vyrobené. Zbývalo jen je zkontrolovat a nakalibrovat. Nesnadná práce. Ačkoli se za ně již zaručil výrobce, obvyklé mírové postupy byly tytam, vystřídala je naléhavost, kterou všichni cítili, ale nikdo z nich nevěděl, kde se vzala. Celá mise byla naprostým tajemstvím. Velejemné elektronické přístroje dodávaly naprogramované informace do naváděcích přístrojů a další monitory zkoumaly příkazy generované palubními počítači. Mužů bylo jen tolik, aby mohli kontrolovat pouze tři střely najednou, každá kontrola trvala nejméně hodinu. Čas od času jeden z nich zvedl oči k obrovskému letadlu, které stále čekalo a jeho posádka se procházela po letišti, jen občas zašla do meteorologické kanceláře. Když prověřili všechny střely, vedle kódového písmene „FK na hlavici napsali tužkou značku a střela připomínající torpédo byla pečlivě zasunuta do odpalovací hlavně. Téměř třetinu naváděcích přístrojů museli odpojit a vyměnit. Několik z nich selhalo úplně, závady dalších byly relativně zanedbatelné, ale dost vážné na to, aby si vynutily výměnu, a ne pouhé doladění. Technici a inženýři z General Dynamics nad tím kroutili hlavou. Jaký terč může vyžadovat takový stupeň přesnosti? Celý úkol zabral dvacet sedm hodin, o šest více, než se čekalo. Asi polovina mužů nasedla do letounu, který o dvacet minut později odlétl do Evropy. Usnuli v sedadlech otočených dozadu, příliš unavení, aby přemýšleli o nebezpečích, která je na konci jejich letu čekají, ať už je to kdekoli. SKULAFOSS, ISLAND Edwards se posadil ještě dříve, než si vůbec uvědomil proč. Smith a jeho vojáci byli ještě rychlejší, už stáli na nohou, pušky v rukou a hnali se k úkrytu. Rozhlíželi se po skalnatém okraji jejich malého kaňonu a Vigdís stále křičela. Edwards pustil svou pušku a klekl si k ní. Instinktivní reakcí vojáků bylo předpokládat, že zahlédla nějaké nebezpečí. Edwards však tušil, že důvod je jiný. Vigdís pozorovala holé skály několik metrů od sebe a prsty pevně svírala spací pytel. Než se jí dotkl, přestala křičet. Tentokrát se Edwards nerozmýšlel. Objal ji kolem ramen a přitiskl si její hlavu ke své. „Jsi v bezpečí. Vigdís, jsi v bezpečí.K „Moje rodina,K řekla a hruď se jí těžce zvedala, jak se snažila popadnout dech. „Zabili moji rodinu. Pak „ „Ano, ale ty žiješ.K Ti vojáci, oni = Vigdís si na noc rozepla oblečení, aby se jí lépe spalo. Teď se odtáhla od Edwardse a všechny svršky si pevně omotala kolem těla. Edwards ji zabalil do spacího pytle. Už ti neublíží. Vzpomeň si, co všechno se stalo. Už ti neublíží.K 30I

Podívala se mu do obličeje. Nevěděl, co si o jejím výrazu myslet. Bole: a zármutek byly zjevné, ale viděl i něco jiného. Edwards zatím tuto dívk neznal natolik, aby uměl číst její myšlenky. „Ten, co zabil moji rodinu. Ty ty ho zabil.“ Edwards přikývl. „Všichni jsou mrtví. Nemůžou ti ublížit.K
„

„Ano. Vigdís se dívala na zem.
„Jste v pořádku?“ zeptal se Smith.
„Jo,“ odpověděl Edwards. „Slečna měla zlý sen.K
„Vrátí se,“ řekla. „Zase přijdou.“
„Už se nevrátěj a už vám neublížej, slečno.K Smith jí přes spací pytel stisl paži. „Ochráníme vás. Nikdo vám nic neudělá, dokud tady budeme. Jasný: Dívka trhaně přikývla. „Fajn, slečno Vigdís, co kdybyste zkusila ještě na chvíli usnout? Nikdo vár nic neudělá, když jsme tady my. Když budete potřebovat, klidně zavolejte. Smith odešel. Edwards už se zvedal, ale dívka vytáhla ruku ze spacího pyt? a chytila ho za paži. „Prosím, nechoď pryč. Já bojím být sama.“
„
Dobře. Zůstanu s tebou. Ale lehni si a trochu se vyspi.“ O pět minut později měla oči zavřené a pravidelně oddychovala. Edwarc se na ni snažil nedívat. Co kdyby se najednou probudila a všimla si jeh pohledu co by si pomyslela? Navíc by mohla mít pravdu, musel připust Edwards. Kdyby ji potkal o dva týdny dříve v keflavickém důstojnickéi klubu... on byl mladý muž bez závazků, ona byla evidentně mladá žena ro něž bez závazků. Jeho ústřední myšlenkou po druhé skleničce by bylo odvé si ji k sobě do pokoje. Trochu hudby. Jak krásně by vypadala, kdyby z i pomalu sklouzly nějaké hezké šaty, kdyby ji osvětlovalo jen tlumené světl pronikající skrz záclony. Místo toho ji našel úplně nahou s odřeninami a tr: nými ranami na odhaleném těle. Bylo to tak zvláštní. Edwards bez větším rozmýšlení věděl, že kdyby se nějaký jiný muž pokusil na ni sáhnout, ok mžitě by ho zabil, ale nedokázal si představit, že by s touto dívkou měl něc on sám kdyby ji ale potkal na ulici, určitě by právě toto byla jedna z pr ních myšlenek. Co kdybychom se nerozhodli dojít k jejich domu? přemýšle Byla by po smrti stejně jako její rodiče. Někdo by je možná za pár dní našel stejně jako objevili Sandy. A Edwards si uvědomoval, že to je ten pra důvod, proč toho ruského poručíka zabil a přihlížel jeho pomalé cestě č pekel. Škoda že nikoho nenapadlo udělat totéž Smith na něj mávl. Edwards potichu vstal a došel k němu. „Garcia je na stráži. Myslím, že bysme se měli zase začít chovat jako voj ci. Bejt to opravdový, tak už jsme v pánu, nadporučíku.K „Jsme moc unavení, abychom mohli vyrazit na cestu.K „To je pravda, pane. Je slečna v pořádku?
„ 302 „Něco se jí zdálo. Až se probudí vůbec nevím. Bojím se, aby se nám nese;ypala. K „Možný to je.K Smith si zapálil cigaretu. „Je mladá. Třeba to zvládne, když ii dáme šanci.K „Přidělíme jí nějakou činnost?K „Stejnou jako máme my, veliteli. Lepší je dělat než přemejšlet.K Edwards se podíval na hodinky. Podařilo se mu usnout na šest hodin. Ačkoli měl nohy jako z olova, cítil se lépe, než by byl čekal. Věděl však, že je to jen iluze. Potřeboval by ještě nejméně čtyři hodiny a dobré jídlo a pak teprve bude schopen zase vyrazit. „Počkáme tady aspoň do jedenácti. Než odsud vypadneme, všichni by se měli trochu vyspat a najíst.K „To je rozumný. Kdy budete volat?“ „Měl jsem to udělat už před hrozně dlouhou dobou, ale nechce se mi lízt na ty hrozný skály.“ „No, víte, já jsem jenom blbej vojcl, ale co kdybyste místo toho šel tak kilometr po proudu? Odtamtud byste měl tu družici najít taky, ne?K Edwards se otočil na sever. Cesta tím směrem by snížila úhel k družici stejně, jako kdyby vylezl na skály... proč to nenapadlo me? Protože jako každý 2bsolvent vojenské akademie přemýšliš odshora dolů, a ne do stran. Nadporučík slostně zavrtěl hlavou, všiml si seržantova zlomyslného úsměvu, hodil si batoh na záda a zamířil kamenitým dnem kaňonu. „Máte velké zpoždění, Bígle,K ozvala se Bouda ihned. „Opakujte váš stav.K „Boudo, je to v kýblu. Zapletli jsme se s ruskou hlídkou.K Edwards další dvě minuty vyprávěl podrobnosti. „Bígle, vy jste se snad zbláznili! Vaše rozkazy jsou vyhýbat se, opakuju vyhýbat se všem kontaktům s nepřítelem. Jak víte, že vás někdo neodhalil? Přepínám!K „Všichni jsou po smrti. Jejich auto jsme pustili ze skály a zapálili ho. fVarafičili jsme to, aby to vypadalo jako nehoda ve filmech. Je to už hotový, Boudo. Nemá smysl se tím teď trápit. Jsme asi deset kilometrů od místa, kde k tomu došlo. Po zbytek dne s mými muži odpočíváme. Dnes v noci znovu vyrazíme na pochod. Může to trvat dýl, než čekáte. Povrch je tady vlnitej Íako blázen, ale uděláme, co budeme moct. Víc informací nemám. Z místa, kde teď jsme, toho moc nevidíme.“ „Dobře. Vaše rozkazy zůstávají beze změn, hlavně už si nehrajte na bílýho rytíře rozumíte?“ Rozumím. Konec.“ Edwards se usmál a sbalil vysílačku. Když dorazil k ostatním, všiml si, že Vigdís se ve spánku vrtí. Lehl si vedle ní, ale dal si pozor, aby si lehl aspoň o metr dále. 303
SKOTSKO „Kovboj jeden jako John Wayne zachraňující osadníky od rudejch Indiánů!“ „My jsme tam nebyli,“ řekl muž s páskou na oku. Přejížděl po ní prsty. „Je chyba soudit člověka na vzdálenost tisíce mil. On tam byl, on viděl, co se děje. Další věcí je, co nám to vypovídá o ruských jednotkách.“ „Sověti nemají zrovna skvělou reputaci při zacházení s civilisty,“ podotkl první muž. „Sovětští výsadkáň jsou známi přísnou disciplínou,“ odpověděl druhý. Býval majorem SAS, ale po zranění odešel a teď pracoval jako vyšší důstojník u Správy zvláštních operací SOE. „Takovéhle chování nesvědčí o disciplinovaných jednotkách. To může být důležité někdy v budoucnu. Ale jinak, jak už jsem vám říkal, ten hoch si vede velmi, velmi dobře.“ Řekl to beze špetky arogance. POJMY STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA
Let neproběhl zrovna klidně. Nasedli do lehkého bombardéru, který v nízké výšce letěl na vojenské letiště východně od Berlína, na palubě byli jen čtyři členové štábu. Všichni dorazili v pořádku, ale Alexejev přemýšlel, nakolik za to vděčí umění pilotů a nakolik je to otázkou náhody. Toto letiště v nedáv né době navštívily letouny NATO a generál už získal své pochybnosti o tom, co mu jeho kolegové z letectva říkali o jejich schopnosti kontrolovat nebe ve dne. Z Berlína je helikoptéra odvezla do předsunutého velicího postu vrch ního velitele západní skupiny vojsk nedaleko Stendalu. Alexejev byl první vyšší důstojník, který přišel do podzemního komplexu, a to, co viděl, se mu nelíbilo. Štábní důstojníci se zde příliš zajímali o to, co dělají síly NATO, a méně přemýšleli o tom, co by Rudá armáda mohla provést jim. Iniciativa ještě nebyla ztracena, ale jeho první dojmy nebyly nikterak příznivé. Alexejev nášel operačního důstojníka a začal shromažďovat informace o tom, jak pokračuje tažení. Jeho velitel dorazil o hodinu později a okamžitě Alexejeva zavedl do své kanceláře. 304 305

nTak co, Pašo?K
nOkamžitě musím vidět frontu. Právě probíhají tři útoky. Musím to vidět. Německý protiútok u Hamburku se znovu podařilo odrazit, ale tentokrát nám chybějí s1y pokračovat v náporu. Sevemí oblast je teď v patové situaci. Nejhlouběji se nám podařilo proniknout jen něco přes sto kilometrů. Původní plán můžeme zahodit, ztráty jsou vyšší, než se čekalo sice na obou stranách, ale u nás jsou horší. Hnzbě jsme podcenili ničivou sílu protitankových zbraní NATO. Našemu dělostřelectvu se nedaří potlačit je natolik, aby naše s1y dosáhly výrazných průniků. Letecká síla NATO nám hodně škodí, a to zejména v noci. Posily nepřicházejí tak, jak bychom potřebovali. V některých oblastech máme stále převahu, ale pokud se nám nepodaří prolomit jejich obranu, za pár dní může být všechno jinak. Musíme najít slabiny v liniích NATO a brzy zahájit důrazný a koordinovaný útok.K
n
A situace NATO?K
Generál pokrčil rameny. nVšechna jejich vojska jsou v poli. Z Ameriky sem přijíždějí další posily, ale podle toho, co nám naši vězňové prozradili, to nejde tak, jak čekali. Můj dojem je, že v některých oblastech je jejich obrana velmi oslabená, ale ještě se nám nepodařilo odhalit větší mezeru. Pokud ji najdeme a prozkoumáme, myslím, že prolomíme frontu a zahájíme průnik o síle více divizí. Není možné, aby byli všude stejně silní. Němci ve své žádosti o obranu volají po tom, aby síly NATO zastavily naše vojska všude. My jsme se dopustili téže chyby v roce 1941. Zaplatili jsme za to vysokou cenu. Oni jsou nepochybně ve stejné situaci.K nZa jak dlouho chcete navštívit frontu?K Za hodinu. Vezmu s sebou kapitána Sergetova K
n K
nSyna člena politbyra? Pašo, jestli se mu něco stane... „Je to důstojník sovětské armády, ať je jeho otec kdo chce. Já ho potřebuji. Dobře. Průběžně se mi hlaste. Pošlete dovnitř operační důstojníky. Musf n me dostat tenhle bordel pod kontrolu.K Alexejev si pro svůj průzkumný let objednal novou útočnou helikoptéru Mi-24. Shora generála střežila peruť hbitých stíhaček MiG-21. Helikoptéra letěla nízko nad stromy. Ani léta služby v armádě nepřipravila Alexejeva na zkázu, kterou viděl pod sebou. Zdálo se, že na každé silnici stojí vyhořelý tank nebo nákladní vůz. Hlavní křižovatky přitáhly zvlášť krutou pozornost letadel NATO. Zde byl zničen most a hned za ním skupina tanků čekající na jeho opravu. Zčernalé zbytky letounů, vozů a lidských těl přeměnily uprave nou malebnou německou krajinu v skládku nejmodemějších zbraní. Kdy
přeletěli hranici do západního Německa, obraz se ještě zhoršil. O každou sil nici, o každou sebemenší vesničku se tvrdě bojovalo. Před jednou takovou vesnicí napočítal edenáct zničených tanků a přemýšlel, kolik dalších bylo 1 z pole odtaženo do opravy. Město samotné téměř zničilo dělostrele a následné požáry. Viděl jen jednu budovu, jež zůstala jakž takž obyva 306 Q pět kilometrů na západ se opakoval tentýž obrázek a Alexejev si uvědomil, e při desetikilometrovém postupu po jediné silnici přišli o celý tankový prapor. Pak se objevovaly i zbraně NATO, německá útočná helikoptéra rozeznatelná jen podle ocasního rotoru, který trčel z hromádky popela, několik tanků a vozidel pěchoty. Ta pyšná vozidla vyrobená za cenu nejvyšších nákladů a s využitím dovedností mnoha lidí byla rozprášena po obou stranách cesty jako odpadky vyhozené z okýnka jedoucího auta. Sověti ještě nevyčerpali své zásoby, to generál věděl, ale za jak dlouho k tomu asi dojde? Helikoptéra přistála na kraji lesa. Alexejev si všiml, že je mezi stromy ukrytá protiletadlová děla sledovala až na zem. Spolu se Sergetovem vyskočil ven , přikrčili se pod stále se točícím hlavním rotorem a odběhli mezi stromy. Zde našli několik velicích vozů. nVítejte, soudruhu generále,K přivítal je plukovník se špinavým obličejem. nKde je velitel divize?K „Já ho zastupuji. Generál byl zabit předevčírem nepřátelským dělostřelectvem. Dvakrát denně musíme měnit velicí posty. Začínají se zlepšovat v tom, „jak nás odhalit.K „Jaká je situace?K zeptal se Alexejev úsečně. nMuži jsou unavení, ale ještě jsou schopni bojovat. Nemáme dostatečnou leteckou podporu a stíhačky NATO nám v noci nedopřejí ani chvli odpočinku. Naše nominální bitevní síla je asi poloviční, ovšem až na dělostřelectvo. To je na úrovni jedné třetiny. Američané změnili taktiku. Teď místo aby poslali své letouny proti vůdčím tankovým formacím, poslají je nejprve na naše dělostřelectvo. Včera v noci jsme utrpěli značné ztráty. Zrovna když jsme zahajovali útok o síle jednoho praporu, čtyři z jejich stíhaček zcela zlikvidovaly brigádu mobilních děl. Útok nevyšel.K „A co utajení?K zeptal se Alexejev. nČert ví, proč to nefunguje,K odsekl plukovník. „Jejich radarová letadla jsou zjevně schopna sledovat vozidla na zemi zkoušeli jsme rušičky i návnady. Někdy to funguje, jindy ne. Velicí post divize byl dvakrát napaden. Mým pra; porům velí majoň, brigádám kapitáni. Taktika NATO zní útočit na velitele jednotek, a to se jim zatraceně daří. Jakmile se přiblížíme k nějaké vesnici, musí se mé tanky prodírat deštěm střel. Snažili jsme se je zatlačit raketami a dělostřelectvem, ale nejde přece rozstřílet každou budovu to bychom se nikam nedostali.K Co potřebujete?K n . nPodporu letectva, a to velmi výraznou. Zajistěte mi poáporu, abycl oára il to, co proti mně stojí, a já vám ten váš průnik zaručím!K Deset kilometrů frontou jedna tanková divize čekala na tuto jednotku, aby došlo k prolo ení fronty ale jak by mohli prozkoumat průlom, k němuž ještě nedošlo? „A vaše zásoby?K 307

„Mohlo by to být lepší, ale dostáváme dost, abychom mohli zásobovat naše zbylé síly jinak by to nestačilo jedné divizi.“
n
Co děláte teď?“
Asi za hodinu zahájímé útok o si e dvou praporů na další vesnici, Bieben. Sílu nepřítele odhadujeme na dvě oslabené brigády pěchoty podporované tanky a dělostřelectvem. Ta vesnice leží na křižovatce, kterou potřebujeme. Už jsme se ji pokusili získat včera v noci. Tento útok by měl být úspěšný. Chcete se na to podívat?“ Ano.“ e,
„Tak to abychom vás poslali dopředu. Na helikoptéru zapomeřit pokud nechcete zemřít. Krom toho,“ usmál se plukovník, „využiji ji k podpoře útoku. Dám vám pěchotní vozidlo. Bude to tam nebezpečné, soudruhu generále,“

varoval je plukovník. „Fajn. Vy nás ochráníte. Kdy odjíždíme?“ USS PHARRIS Díky klidnému moň se Pharris mohl vrátit k normální plavbě. Polovina posádky měla službu a fregata udržovala svou pozici na severním cípu konvoje. Vlečný sonar sledoval dění za nimi a helikoptéra stála připravená na odletové palubě, její posádka podňmovala v hangáru. Morris též spal, pochrupoval ve svém koženém křesle na můstku k velkému pobavení posádky. Takže důstojníci taky chrápou. Z kajut posádky se občas ozývaly zwky jako ze sněmu motorových pil. „Kapitáne, zpráva od CINCLANTFLT.“ Morris se podíval na lodního písaře a podepsal mu formulář o přijetí zprávy. Konvoj směřující na východ asi sto padesát mil severně od nich byl napaden. Odešel k mapě a zkontroloval vzdálenosti. Tamní ponorky pro něj nepředstavovaly výraznou hrozbu. Tak to bylo. Měl své vlastní problémy a jeho svět se smrskl natolik, že kromě nich se do něj nic dalšího nevešlo. Do Norfolku je to ještě čtyřicet hodin, tam doplní palivo, zásoby střeliva a do čtyřiadvaceti hodin znovu vyplují. Co to sakra je?“ řekl jeden muž hlasitě. Ukázal na pruh bílého kouře nízko nad hladinou. „To je střela,“ odpověděl palubní důstojník. „Poplach! Kapitáne, asi mţli od nás proletěla střela ze severu!“ Morris se v křesle okamžitě probudil a zamrkal. „Upozoměte konvoj. , Aktivujte radar. Odpalte návnadu.“ Morris odběhl k žebříku do centra bojových informací CIC. Než se tam dostal, po lodi se už rozezněl popln= signál. Dvě rakety s hliníkovými pásky vyletěly ze zádi a vybuchly načež , fregata zahalila mračnem hlinilcových pásků. 30B Pět blížících se střel,“ říkal operátor u radaru. „Jedna letí přímo na nás. Poloha nulanulaosm, vzdálenost sedm mil, rychlost pět set uzlů.“ „Kormidlo přímo vpravo na kurz nulanulaosm,“ rozkázal důstojník taktických operací. „Připravit se na odpálení dalších návnad. Protivzdušné akce zahájit.“ Pětipalcové dělo se mírně otočilo a vypálilo několik nábojů, z nichž žádný nedosáhl do blízkosti blížící se střely. Vzdálenost dvě míle, stále se blíží,“ hlásil muž u radaru. „Ještě čtyři návnady.“ Morris slyšel, jak rakety startují. Na radaru se hliníkové pásky objevily ve formě neprůhledných chomáčů zahalujících loď. „CIC,“ volal muž od dalekohledu. „Vidím ji. Na pravoboku, blíží semine nás, teď změnila polohu. Tamhle tamhle je, minula nás zezadu o několik set metrů.“ Střela se nechala oklamat hliníkovými pásky. Kdyby její mozek dokázal přemýšlet, bylo by ho překvapilo, že do ničeho vlastně nenarazila. Když však znovu vyletěla na jasnou oblohu, radarové prohledávací zařízení se rozhlédlo po dalším terči. Jeden takový našlo patnáct mil před sebou a podle toho upravilo kurz střely. „Sonare,“ rozkázal Morris, „zkontrolujte polohu nulanulaosm. Je tam někde ponorka se střelami.“
‚P
„Dívám se ane. V té poloze nic není.“
„Mořská střela, rychlost pět set uzlů. To je ponorka třídy Charlie, bude asi tňcet mil od nás,“ řekl Morris. „Vyšlete tam helikoptéru. Já jdu nahoru.“ Kapitán dorazil na můstek právě včas, aby zahlédl výbuch na horizontu. To nebyla obchodní loď. Takový výbuch znamenal jen to, že v muničním skladu nějaké bitevní lodi explodovala střela, možná šlo o střelu, která je minula. Proč jen se jim nepodařilo ji zastavit? Následovaly tři další výbuchy. Ozvěny explozí brzy dorazily i k nim, na palubě Pharrise zněly jako obrovský buben. Helikoptéra Sea Sprite právě odlétala z fregaty a hnala se na sever s nadějí, že sovětskou ponorku najde poblíž hladiny. Morris rozkázal snížit rychlost fregaty na pět uzlů a doufal, že jeho sonar bude při nižší rychlosti výkonnější. Pořád nic. Vrátil se do CIC. Posádka helikoptéry shodila desítku sonobójí. Dvě z nich něco zachytily, ale kontakt se ztrácel a už se nepodařilo ho obnovit. Zanedlouho se objevil orion a pokračoval v průzkumu, ale ponorka jim unikla. Její střely však potophy torpédoborec a dvě obchodní lodi. Jen tak, říkal si Morris. Bez sebemenši bo varováni. 309
STORNOWAY, SKOTSKO „Další varování před náletem,“ řekl plukovník.
„Už probíhá?“ zeptal se Toland.
„Ne, hlásí ho jeden náš zdroj z Norska. Hlásí kondenzační stopy směřující na jihozápad. Je jich prý kolem dvaceti, typ letounu neznámý. Severně od Islandu teď hlídkuje jeden nimrod. Pokud jde o backfiry a spojí se se skupinou tankovacích letounů, možná bychom mohli získat nějakou informaci. Uvidíme, jestli váš plán vyjde, Bobe.“ Na odletové ploše čekaly čtyři stíhačky Tomcat. Dvě byly naložené střelami. Další dvojice nesla přídavné nádrže, z nichž měly doplnit palivo dalším letadlům. Vzdálenost, kterou měly zřejmě před sebou, představovala celkem dva tisíce mil, což znamenalo, že pouze dvě letadla budou moci doletět tak daleko, a i tak to bylo na hranici. Nimrod kroužil dvě stě mil východně od ostrova Jan Mayen. Tento norský ostrov se stal terčem několika leteckých útoků, došlo ke zničení radaru, ale Rusové zatím nezahájili očekávaný pozemní útok. Britské hlídkové letadlo bylo samá anténa, ale nemělo žádné zbraně. Kdyby Rusové poslali s bombardéry ještě stíhačky, mohlo by pouze utéct. Jedna skupina odposlouchávala pásma používaná Rusy pro spojení mezi letouny, další se soustředila na radarové frekvence. Bylo to dlouhé nervózní čekání. Dvě hodiny po hlášení o náletu zaslechli nejasnou zprávu, již si vyložili jako varování pro pilota backfiru blížícího se k tankovacímu letounu. Polohu zanesli do mapy a nimrod se stočil na východ. Doufali, že se jim podaří zachytit další takový signál a polohu potvrdit. Bez solidnějších informací měly stíhačky jen nepatrnou naději na úspěch. Zůstaly tedy na zemi. Padlo rozhodnutí, že příště pošlou nahoru dvě špionážní letadla. USS CHICAGO Upozornění dostali těsně po obědě. McCafferty vyplul s ponorkou k hladině a obdržel rozkazy, aby pokračoval do Faslane ve Skotsku, kde je ponorková základna královského námořnictva. Od chvíle, kdy ztratili spojení s ruskými loděmi na hladině, nenarazili na žádný pozitivní kontakt. Bylo to k zbláznění. Ve všech předválečných rozkazech byl McCafferty upozorňován na „prostředí, kde nepřítel střídá nepřítele“. Prozatím se však střídala jen zklamať d. Výkonný důstojník zavedl ponorku do hlídkové hloubky a McCafferty začal sepisovat hlášení o plavbě. 3I O BIEBEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „Jste tady pěkně na očích,“ řekl kapitán a přikrčil se za věží. „To jo,“ přikývl seržant Mackall. Jeho tank M-1 Abrams byl zakopán do odvráceného svahu kopce, hlaveň děla se za řadou keřů téměř dotýkala země. Mackall se rozhlížel po mělkém údolí až ke stromořadí patnáct set metrů odtud. Byli tam Rusové a prozkoumávali protější hřbety silnými dalekohledy. Mackall jen doufal, že si toho přikrčeného, nezaměnitelného obrysu tanku nevšimnou. Seděli se svým tankem v jedné z připravených palebných pozic, v díře vyhloubené buldozery, jimž v posledních dnech pomáhali i mísfní němečtí farmáři, kteří se přihlásili dobrovolně. Zlé bylo, že další takové pozice se

nacházely až za pěti sty metry otevřených polí. Pole byla oseta před necelými šesti týdny. A seržant věděl, že to obilí stejně nikdy nevyroste moc vysoko. „Rusákům se tohle počasí musí zamlouvat," podotkl Mackall. Asi čtyři sta metrů nad zemí se převalovaly mraky. Veškerá letecká podpora, v niž mohl doufat, bude mít jen pět vteřin na orientaci a napadení nepřítele, než bude
p . „ , p K muset z ole zmizet Co nám můžete nabídnout ane
„Můžu povolat čtyři A-10, možná pár německých letadel," odpověděl kapitán letectva. I on se rozhlížel po krajině, ale z poněkud jiné perspektivy. Jak by bylo nejlepší provést nálet a zmizet? První ruský útok na tyto pozice se podařilo odvrátit, ale viděl i zbytky dvou letounů, které při tom byly zničeny. „Taky by tu měly být tři helikoptéry." To Mackalla překvapilo a trápilo. Co to chystají za útok?
n
No nic." Kapitán vstal a vrátil se ke svému obrněnému velicímu vozu. „Až uslyšíte ‚Zulu, Zulu, Zulu, znamená to, že letadla jsou ani ne pět minut od vás. Jestli uvidíte nějaký mobilní střely zeměvzduch nebo protiletadlový . děla, zlikvidujte je. Warthogy dostaly pěkně na zadek, seržante." „Jasně, kapitáne. Radši byste se měl vypařit, za chvíli se to tady rozjede." Mackall pochopil, jak důležité je mít kvalitního předsunutého důstojníka pro koordinaci letadel, a tenhle navíc vytáhl seržantův oddíl před třemi dny z pěkného nadělení. Díval se, jak kapitán běží padesát metrů k čekajícímu vozidlu, jež už bylo nastartované. Zadní dveře se ještě ani nezavřely, a řidič už odjel, kličkoval ze svahu a přes zorané pole k velitelskému stanovišti. Oddíl B 1. eskadry 11. obrněného praporu kdysi tvořilo čtrnáct tanků. Pět z nich bylo zničeno a nahradily je pouze dva. Z ostatních byly všechny více či méně poškozeny. Velitel jeho družstva přišel o život druhého dne války, velení družstvu tří tanků zbylo tedy na Mackalla. Měl před sebou asi kilometrový úsek fronty. Mezi jeho tanky se zakopal oddíl německé pěchoty pnslusníků landehru místní obdoby Národní gardy. Byli to z valné většiny , armari a obchodníci, kteří nebojovali jen za svou vlast, ale bránili i své vlastní domy. I oni utrpěli vážné ztráty. Z jejich oddílu zůstaly použitelné jen dvě ty. Rusové určitě vědi, jak jsme oslabení, říkal si Mackall. Všichni byli zakopá 3
ni hodně hluboko. Údernost ruského dělostřelectva je všechny překvapila i přes předválečná varování, jichž se všem dostalo. Amíci z toho musejí být štěstím bez sebe.H Plukovník ukázal na nízké mran ky. „Jejich zatracená letadla se přiblíží nízko nad zemí, aby je náš radar nenašel, a kvůli těm mrakům je nemáme šanci odhalit, dokud nevystřelí.K
„Jak moc vám ublížili?H
„Podívejte se sám.H Plukovník ukázal na pole kolem sebe. Na dohled měli patnáct tanků respektive jejich ohořelých koster. „To všechnoKta jejich nízko letící stíhačka thunderbolt. Naši ji překřtili na ďáblův kříz.
„Ale včera jste dvě letadla zničili,K namítl Sergetov.
„Ano, ale z děl, která se do toho pustila, nám zbylo jediné. Obě letadla sestřelilo jedno dělo rotmistr Lupenko. Navrhl jsem ho na Rudou stuhu. Bude to ale posmrtné druhé letadlo spadlo přímo na jeho vůz. Můj nejlepší dělostřelec,K dodal plukovník hořce. O dva kilometry dále viděli ohořelé zbytky německého letounu Alphajet na troskách dělostřeleckého vozu ZSU30. Ten Němec to bezesporu udělal úmyslně, říkal si plukovník, chtěl před svou smrtí zabít ještě několik Sovětů. Jeden rotmistr podal plukovníkovi sluchátka od vysílačky. Důstojník půl minuty poslouchal, pak řekl pár slov, která doprovodil rychlým přikývnutím. „Pět minut, soudruzi. Mí muži jsou na svých místech. Pojďte prosím za
K
mnou. §§§
Velitelský bunkr byl spěšně postaven z klád a hlíny, nad ním byl celý metr zeminy. Uvnitř se tísnilo na dvacet mužů, spojařů pro oba prapory zapojené do útoku. Třetí prapor se chystal rozšířit průnik a připravit záložní obrněné divizi cestu k průniku do nepřátelského týla. Pokud ovšem, říkal si Alexejev, vyjde vše tak, jak má. Neviděli samozřejmě žádné nepřátelské jednotky ani vozy. Jsou nejspiš v lesích na hřebeni necelé dva kilometry odsud, všichni zakopáni. Sledoval, jak divizní velitel lcývl na velitele dělostřelců, ten zvedl telefon a řekl dvě slova: „Zahájit palbu.H Trvalo několik vteřin, než ten zvuk dolehl až k nim. Všechna děla, která divize měla, a k tomu ještě prostředky tankové divize promluvily jedním dunivým hlasem a hrom se ozvěnou nesl údolím. Náboje letěly vzduchem, nejprve na protější hřeben nedosáhly, pak se k němu začaly přibližovat. To, co kdysi bývalo menším vršíčkem s měkkou trávou, se změnilo v hnědou ohavnost plnou obnažené zeminy a kouře. „Asi to myslej vážně, seržante,K řekl nabíječ a pevně utáhl zákloplni. Mackall si upravil helmu a mikrofon a vyhlížel ven otvory ve veli kopuli. Silný pancíř dovnitř moc hluku nepropouštěl, ale když se pod 312 zachvěla zem, náraz rozhoupal i jejich vůz a každý z členů posádky si v duchu opakoval, jaká síla je potřeba k tomu, aby se šedesátitunový tank vůbec pohnul. Přesně takhle to koupil poručík jedna z tisíců střel vypálených z těžkého děla dopadla přímo na věž jeho tanku, pronikla slabším horním pancířem a uvnitř explodovala. Po obou stranách Mackallova tanku se ve svých hlubokých, úzkých dírách krčili postarší Němci z okolí, jejich pocity se měnily od zděšení po vztek na to, co se děje jim a jejich zemi jejich domovům! „Dobrý palebný plán, soudruhu plukovníku,K řekl Alexejev tiše. Nad hlavou zaslechli pištivý zvuk. „Tady je podpora letectva.K
Čtyři ruské stfhačky přeletěly nad nimi až ke hřebeni a shodily své nálože napalmu. Když se vracely zpět k ruským liniim, jedna ve vzduchu explodovala.
„CO t0 byl0?H
„Asi roland," odpověděl plukovník. „Jejich verze naší rakety SA-8. Ještě jednu minutu.H Pět kilometrů za velitelským bunkrem dvě baterie mobilních raketometů odpalovaly své nálože v nekonečných záblescích. Polovinu tvořily vysoce výbušné válečné hlavice, další byly kouřové. Třicet raket dopadlo do Mackallova sektoru a třicet do údolí před ním. Výbušninv mohutně otřásaly jeho tankem a všichni uvnitř slyšeli, jak se od pancíře odrážejí střepiny. Ale děsil ho ten kouř. Ten totiž znamenal, že Rusové se blíží. Z třicítky různých míst stoupal k nebi šedobílý dým, okamžitě vytvářel mračno, jež halilo celou plochu před ním. Mackall a jeho dělostřelec aktivovali své teplotní dalekohledy.

‚H
„Buffalo, tady Šestka ozval se velitel oddílu ve sílacím okruhu velitelství. „Ohlaste se.“ Mackall pečlivě poslouchal. Všech jedenáct vozů bylo v pořádku, ochránily je jejich hluboké úkryty. Znovu děkoval inženýrům a německým farmářům kteří je vyhloubili. Žádné další rozkazy nedostali. Nebylo třeba. Nepřítel na dohled,H hlásil dělostřelec. Teplotní dalekohledy porovnávaly rozdíly v teplotách, dokázaly proniknout přes kilometr a půl hustou kouřovou clonu. Vítr jim přál. Vánek o síle šestnácti kilometrů v hodině odháněl mrak zpátky na jih. Seržant Terry Mackall se zhluboka nadechl a pustil se do práce. Tank, deset hodin. Nabít! Pal!K Dělostřelec zamířil vlevo a našel v hledáčku nejbližší sovětský tank. Palcem stiskl knoflík laseru a od terče se odrazil slabý paprsek světla. V dalekohledu se mu objevila vzdálenost:1310 metrů. Počítač řídící odpalování ji zaznamenal, pak i rychlost terče a zvedl hlavní dělo. Změřil i silu a směr větru, husotu a vlhkost vzduchu, teplotu vzduchu i nábojů a dělostřelec měl za úkol 3I 3
jen umístit terč do středu svých mířidel. Celá operace trvala méně než dvě vteřiny a dělostřelec stiskl spoušť. Dvanáctimetrový záblesk zlikvidoval keře, jež tu před dvěma lety vysázel chlapecký oddíl skautů. Dělo ráže 105 mm se posunulo zpět a vyhodilo prázdnou hliníkovou nábojnici. Střela vyletěla do vzduchu a projektil, čtyřicetimilimetrová šipka z wolframu a uranu svištěla vzduchem rychlostí téměř míli za vteřinu. Projektil zasáhl terč o vteřinu později do spodní části dělostřelecké věže. Ruský dělostřelec uvnitř právě vybíral náboj pro své dělo, když uranové jádro střely proniklo ochrannou ocelí. Ruský tank explodoval a věž vyletěla devět metrů do vzduchu. IK I IK „Zásah řekl Mackall. „Tank, dvanáct hodin. Nabít. Pal
Ruský i americký tank vystřelily zároveň, ale ruská střela vyletěla vzhůru, takže zakopaný tank M-1 minula téměř o metr. Ruský tank už tolik štěstí neměl. „Mizíme,K hlásil Mackall. „Vycouvat! Přesuneme se jinam.K Řidič už měl zařazenou zpátečku a rychle sešlápl plyn. Tank odskočil vzad, pak se stočil doprava a zamířil o padesát metrů k další připravené pozici. „Zatracený kouř!K zuřil Sergetov. Vítr jej zanesl zpět k nim a nikdo z nich netušil, co se děje. Bitvu teď řídili kapitáni, poručíci a rotmistři. Neviděli nic než oranžové záblesky vybuchujících vozidel a těžko se dalo říct, o čí vozidla jde. Plukovník měl na hlavě sluchátka a štěkal rozkazy na velitele svých jednotek. Mackall dorazil na novou pozici za necelou minutu. Tento úkryt byl vykopán rovnoběžně s hřebenem. Velká věž tanku se otočila doleva. Už viděl pěchotu, jak seskočila ze svých vozidel a běžela před nimi. Jejich řady pročesávalo německé a americké dělostřelectvo, ale ne dost rychle...
n
Terč tank s anténou, právě vyjíždí zpoza stromů.K
„IVlám ho!K odpověděl dělostřelec. Zahlédl ruský bojový tank T-80 s velkou anténou nad věží. To by mohl být tank velitele roty možná praporu. Vystřelil.
Ruský tank v tentýž okamžik ujel. Mackall sledoval, jak naváděč těsně minul oblast motonz. „Dejte mi náboj HEAT!K křikl dělostřelec do sluchátek.
Hotovo!K
„
„Vrať se, ty mrcho K
Ruský tank řídil zkušený rotmistr, který kličkoval po údolí. Každých pět vteřin zatočil a teď znovu zamířil doleva Dělostřelec vypálil náboj. Tank sebou při zpětném rázu trhl a prázdná nábojnice cinkla o zadní stěnu věže. Uzavřená věž už zapáchala pohonnymi , látkami rakety na bázi čpavku. I 4
I IK
„Zásah Dobrá střela, Woody.
Náboj zasáhl Rusa mezi poslední dvě kola a zničil dieselový motor tanku. Posádka za okamžik opouštěla tank ve snaze „zachránit si životK v prostředí plném střepin. Mackall znovu rozkázal změnit pozici. Než dojeli do dalšího palebného postavení, Rusové byli necelých pět set metrů daleko. Odpálili další dva náboje, zničili vozidlo pěchoty a roztrhli pás jednoho tanku. „Buffalo, tady Šestka, zahajte přesun na linii Bravo teď.K Mackall jako velitel družstva odjel až poslední. Všiml si, jak oba tanky jeho dnzžstva sjíždějí po nekrytém zadním svahu kopce. Pěchota se také přesouvala, v obrněných transportérech nebo pěšky. Spřátelené dělostřelectvo zahalilo hřeben kouřem, aby ústup zamaskovalo. Tank na povel vyskočil dopředu, zrychlil na čtyřicet kilometrů v hodině a hnal se k další obranné linii, než se Rusové dostanou ke hřebeni, který právě opouštěli. Nad hlavami jim zuřila dělostřelecká palba, do vzduchu vyletěly dva německé transportéry.
IK
„Zulu, Zulu, Zulu Sežeňte mi vůz!“ rozkázal Alexejev.
„To nemohu dovolit. Nemohu připustit, aby generál „
„Dejte mi sakra vůz! Musím to prozkoumat,K opakoval Alexejev. O minutu později nasedl spolu se Sergetovem a plukovníkem do obrněného velicího vozu, který se hnal k pozicím, jež právě opustily jednotky NATO. Objevili zákop, v němž se skrývali dva muži dokud metr od nich nevybuchla bomba. „Panebože, přišli jsme tu o dvacet tanků!“ řekl Sergetov, když se ohlédl. K zemi!K Plukovník natlačil oba muže do krvavého zákopu. Na hřeben se snesla bouře nábojů.
Tamhle je dělo Gatling!K křikl dělostřelec. Ruské protiletadlové dělo se vyhouplo nad hřeben. O chvíli později ho náboj HEAT rozmetal na kousky jako plastikovou hračku. Jejich dalším terčem byl ruský tank sjíždějící po kopci, odkud před chvílí odjeli. Hlavu vzhůru, máme tu kamarády v letadlech!K Mackall se přikrčil a doufal, že pilot rozezná, kdo je kdo. Alexejev sledoval, jak se dvoumotorová stíhačka zhoupla nad údolím. Její předek se ztratil v záplavě plamenů a pilot pálil z protitankového děla. Čtyři tanky mu explodovaly před očima, thunderbolt se jakoby zakymácel ve vzduchu, pak zatočil na západ a za ním se hnala střela. Nedohnala ho. Ďáblův kříž?K zeptal se. Plukovník přikývl a Alexejev si uvědomil, odkud se vzala ta přezdívka. Z jistého úhlu připomínala ta americká stíhačka krucifix ruské pravoslavné

církve. I 5
„Právě jsem povolal záložní brigádu. Už sem snad jede," řekl plukovník. Tak tohle, říkal si Sergetov nevěřícně, tohle že má být úspěšný útok? Mackall sledoval dvojici protitankových střel, které zamířily k ruským liniim. Jednou zásah, jednou vedle. Z obou stran se zvedl další kouř a jednotky NATO ustoupily o dalších pět set metrů. Obec, kterou bránily, už byla na dohled. Seržant napočítal celkem pět zásahů ve prospěch svého tanku. Oni sami ještě zasaženi nebyli, ale to přijde. Spřátelené dělostřelectvo už zahájilo palbu. Ruské dělostřelectvo bylo oproti předchozím pozorováním o polovinu slabší, jejich pásová vozidla zůstávala vzadu, aby svými střelami napadla pozice NATO. Vše se zdálo poměrně v pořádku, když se objevila třetí brigáda.
Přes hřeben před ním se přehouplo padesát tanků. Nad údolím se přehnala stíhačka A-10, dva z nich zničila a pak byla sestřelena střelou zeměvzduch. Hořící vrak dopadl tři sta metrů od nich.
P ."
K
„Tank, jedna hodina. Pal Abrams se zhou 1 vzad Zásah.
K P
„Pozor, pozor, volal velitel oddílu. „Od severu se blíží ne řátelské heli koptéry.K Deset helikoptér Mi-24 Hind dorazilo sice pozdě, ale zpoždění nahradily zničením dvou tanků za necelou minutu. Pak se objevily německé phantomy a zaútočily na helikoptéry střelami vzduchvzduch a děly. Rozpoutala se divoká mela, do níž záhy promluvily i střely zeměvzduch. Nebe šrafovaly kouřové stopy a najednou nebylo vidět ani jediné letadlo. „Přestává se to hýbat,K řekl Alexejev. Právě pochopil jednu důležitou věc: útočné helikoptéry nemají šanci v souboji s nepřátelskými stíhačkami přežít. V okamžiku, kdy se domníval, že Mi-24 vše rozhodnou, německé stíhačky je zahnaly pryč. Dělostřelecká podpora ztrácela na síle. Dělostřelci NATO s vydatnou pomocí stíhaček zdatně zvládali nápor sovětských děl. Bude muset získat více letadel pro frontovou linii. „Tak to změníme!K odpověděl plukovník. Vysílačkou poslal další rozkazy praporům na levém boku. „Vypadá to na velitelský vozidlo, deset hodin, na hřebeni. Dosáhneme tam?
„Je to daleko, můžu K
Bing! Od přední strany věže se odrazil náboj.
„Tank, tři hodiny, blíží se
„
Dělostřelec spustil ovládače ale nic se nestalo. Okamžitě je přepnul na , manuální ovládání. Mackall pálil na terč svým kulometem od blížícího se , tanku T-80, který se náhle objevil, se odrážely kulky. Dělostřelec zápasil s pstroji a do jejich pancíře narazila další střela. Řidič mu pomohl tím, že otočil a modlil se, aby se jim podařilo palbu opětovat. 3I E
Počítač nefungoval, zničil ho první náraz. Ruský tank byl necelý kilometr od nich, když dělostřelec zamířil. Odpálil náboj HEAT, minul. Nabíječ znovu nabil. Dělostřelec poopravil nastavení přístrojů a znovu vystřelil. Zásah. „Je jich tam víc,K řekl varovně. „estko, tady Tři Jedna, z naší strany se blíží nepřátelé. Potřebujeme pomoc,K volal Mackall a pak se otočil na řidiče: „Doleva zpět, a rychleK Řidiče nemusel nikdo popohánět. Přikrčil se, vykoukl svými malinkými průzory a plynovou páku vychýlil až na doraz. Tank vyrazil zpět a doleva, zatímco dělostřelec se pokoušel zamířit na další terč ale automatické stabilizátory rovněž nefungovaly. Aby mohli vystřelit přesně, museli by stát v klidu, a to znamenalo zemřít. Nad zemí se přehnal další thunderbolt a zasypal ruské formace kuličkovými bombami. Zastavil další dva tanky, ale vracel se s poškozeným motorem. Dělostřelectvo se přidalo, aby sovětský manévr zastavilo.
„Ježíšimarjá, zastav, ať můžu na nějakýho z těch hajzlů vystřelit!K křikl dělostřelec. Tank okamžitě zastavil. Vystřelili a zasáhli tank T-72. „Nabít!K K Mackallovu tanku se přiblížil další asi sto metrů vlevo. Byl neporušený a na tři rychlé výstřely zaznamenal dva zásahy. Pak se objevila sovětská helikoptéra a její střela zničila tank velitele oddílu. Ručně odpálená střela Stinger pak helikoptéru sundala z nebe. Mackall sledoval, jak zleva i zprava kolem jeho věže létají protitankové střely HOT a ženou se k postupujícím Sovětům. Obě střely našly svůj cíl. „Tank s anténou, přímo před náma.K Vidím ho. Nabít!K Dělostřelec otočil věž znovu doprava. Nastavil výšku hlavně a vypálil.
Kapitáne Alexandrove!K křičel velitel divize do mikrofonu. Hlášení velitele praporu utichlo uprostřed slova. Plukovník používal svou vysílačku až příliš. Německá baterie mobilních děl ráže 155 mm o deset mil dále si ho našla podle signálu vysílačky a odpálila dvacet rychlých nábojů. Alexejev je zaslechl a seskočil do německého zákopu, Sergetova stáhl s sebou. Za pět minut se celá oblast zahalila do kouře a hluku. Generál vystrčil hlavu a viděl, že plukovník je stále na nohou a rozdává rozkazy. Velitelský vůz za ním hořel a vysílačky s ním. Pět mužů zemřelo, dalších šest křičelo bolestí. Alexejev se otráveně podíval na pramínek krve na svém zápěstí. TVIackall zničil další tank, ale útok Rusů zastavili Němci, využili k tomu poslední ze střel HOT. Ruský velitel ztratil nervy, když přišel o polovinu tanků celého praponz. Ty, které přežily, zapnuly generátory kouře a ustoupi 317
ly zpět kolem vrchu na jihu. Dělostřelectvo je pronásledovalo celou cestu Pozemní bitva prozatím skončila. Mackalle, jak to vypadá u vás?K zeptal se výkonný důstojník oddílu.
„Kde je Šestka?K
„
Vlevo od vás.K Mackall se podíval a zahlédl hořící tank velitele oddílu. Tal to byl on... „Jsme tu sami, pane. Co zbylo?K „Vidím jen čtyři.K
Bože můj, pomyslel si seržant. „Dejte mi jeden pluk z tankové divize a dokážu to. Už jim nic nezbylo!K nali hal plukovník. Tvář měl zkrvavenou od povrchového zranění. K
Zařídím to. Za jak dlouho jste schopni pokračovat v útoku? zeptal
„ Alexejev.
„Za dvě hodiny. Musím zformovat své jednotky.K
Dobře. Vrátím se na velitelství. Nepřátelská opozice byla silnější, než js čekal, soudruhu plukovníku. Jinak si vaše síly

vedly dobře. Vyřiďte vašim pr covníkům v rozvědce, ať pracují usilovněji. Seberte zajatce a důkladně vyslechněte!K Alexejev odešel se Sergetovem v zádech.
,K p p , y
„Horší, než jsem čekal odotkl ka itán kd ž dorazili do vozu.
„Musela proti nim stát nejméně celá brigáda.K Alexejev pokrčil ramen
„Takové chyby nesmíme opakovat příliš často a zároveň očekávat, že uspě; me. Za dvě hodiny jsme postoupili o čtyři kilometry, ale cena je příšer vysoká. A ti blbci z letectva! Až se vrátím, tak našim generálům z frontový oddílů řeknu něco pěkně od plic!K
Od téo chvíle jste výkonným důstojníkem oddílu,K řekl poručík. Ukáz se, že zbylo pět tanků. Jednomu z nich nefungovala žádná z vysílaček. „Ve jste si opravdu dobře.K „Jak jsou na tom Němci?K zeptal se Mackall svého nového šéfa.
„Padesátiprocentní ztráty, Rusové nás zatlačili o čtyři kilometry zpět. D; takový útok nemůžeme přežít. Za hodinu sem možná dorazí nějaké zálo Myslím, že jsem přesvědčil velení brigády, že Rusové mají o tohle mí vážný zájem. Dostaneme pomoc. Němci taky. Slíbili mi do večera další F por, další snad dorazí ráno. Zajeďte s vaší linii doplnit palivo a zbraně. T kamarádi se můžou brzy vrátit.“ „To je jeden malej a dva velký útoky kvůli týhle vesnici. Ještě ji nezr pane. K
„A ještě něco. Zmínil jsem se o vás na brigádě. Plukovník mi odpověděl vás povýšili na důstojníka.K 3I B
Mackall dorazil do týlu za pět minut. Doplnění paliva trvalo deset minut a vyčerpaná posádka zatím nakládala další náboje. Seržanta překvapilo, že se musí vrátit na frontu s přídělem o pět nábojů nižším. „Jste zraněn, Pašo.K Mladší muž zavrtěl hlavou.
„Škrábl jsem se, když jsem vyskakoval z helikoptéry. Chvíli to nechám krvácet, abych se potrestal za svou nešikovnost.K Alexejev se posadil proti svému veliteli a naráz vypil litr vody. To drobné zranění mu bylo nepříjemné a rozhodl se, že o tom, jak k němu přišel, zalže. nJak probíhal útok?K „Protivník se bránil velmi urputně. Podle zpráv jsme měli očekávat dva prapory pěchoty a nějaké tanky. Odhaduji, že nepřítel měl ve skutečnosti sílu oslabené brigády, měli velmi dobře připravené pozice. I přesto jsme je málem prolomili. Plukovník, který útoku velel, měl dobrý plán a jeho muži bojovali podle očekávání velmi usilovně. Zatlačili jsme je na dohled cílového města. Pro příští útok chci ze Skupiny operačního manévrování uvolnit další tankoVý pluk.K To nemůžeme udělat.K „Cože?K Alexejev nevěřil svým uším.
„Skupina operačního manévrování musí zůstat vcelku, dokud nebude dosaženo průniku. Rozkazy z Moskvy.“ „Jeden jediný pluk to rozhodne. Cíl už je na dohled! Abychom dorazili takhle daleko, zničil.i jsme celou motostřeleckou divizi a oslabili jsme půlku jiné. Jsme schopni tuhle bitvu vyhrát a získat první větší průlom v liniich NATO ale musíme jednat hned!“ „Jste si jist?K „Ano, ale nesmíme otálet. Němci musí tušit, kam tahle bitva došla. I oni se pokusí posílit své oddíly. První pluk 30. gardové tankové divize je jednu hodinu od fronty. Pokud se nám povede je vyslat na cestu do třiceti minut, mohou se připojit k dalšímu útoku. Ve skutečnosti bychom měli přesunout celou divizi. Taková příležitost nebude trvat dlouho.K Dobře. Požádám hlavní stan o svolení.“ Alexejev se zaklonil a zavřel oči. Sovětská struktura velení: aby mohlo dojít k minimální odchylce od plánu, i velitel skupiny vojsk musí žádat o svolení! Trvalo déle než hodinu, než se géniové na štábu v Moskvě zamysleli nad mapami. První pluk 30. gardové divize byl uvolněn s rozkazem připojit se při dalším útoku k motostřelecké divizi. Ale trvalo to dlouho, a útok se opozdil o devadesát minut.
Pódporučík Terry Mackall stále měl svou starou uniformu a byl příliš unaven, než aby si zvykl na změnu hodnosti přemýšlel, jak vážně bere tuto tankovou bitvu velitelství. V pásových vozidlech dorazily dva prapory němec 31J kých vojáků a vystřídaly vyčerpané muže z landwehru, kteří se vrátili připravit obranné pozice kolem obce a v ní. Rota tanků Leopard a dvě čety M-1 posílily jejich řady a velení převzal německý plukovník. Přletěl helikoptérou a obhlédl všechny obranné pozice. Tvrdej hajzlík, řkal si Mackall, na tváň měl obvazy a jeho ústa se neusmívala. Mackall si uvědomil, že kdyby Rusové pronikli až sem, mohlo by se jim podařit porazit německé a britské síly, které zastavily nejhlubší ruský průnik u předměstí Hannoveru. Proto byla ta bitva pro Němce důležitá.
Německé leopardy zaujaly pozice na frontě a vystřídaly Američany. Byl jich celý oddíl, znovu čtrnáct vozů. Velitel oddílu rozdělil síly na dvě části, Mackall velel jižní skupině. Jihovýchodně od obce našli poslední linii vyhloubených krytů. Mackall pečlivě rozmístil své tanky, každé postavení obešel a s každým velitelem tanku promluvil. Němci nic nezanedbali. Veškeré pozice, před nimiž ještě nestihly vyrůst keře, byly zamaskovány větvemi. Téměř všichni zdejší civilní obyvatelé byli evakuováni, ale několik lidí odmítlo opustit domy, jež sami postavili. Jeden z nich přinesl tankistům teplé jídlo. Posádka Mackallova tanku neměla čas to sníst. Dělostřelec opravoval dva uvolněné spoje a nastavoval objemný palebný počítač. Nabíječ s řidičem opravovali uvolněný pás. Než byli hotovi, začaly kolem nich dopadat dělostřelecké granáty. Alexejev chtěl být u toho. Měl telefonické spojení na divizi a poslouchal velitelský okruh. Plukovník Alexejev ho chtěl povýšit na generála, pokud bude útok úspěšný si stěžoval, že byli nuceni čekat příliš dlouho. Požádal o špionážní přelet nad nepřátelskými liniemi a bylo mu vyhověno. Jedno z letadel zmizelo. Pilot dalšího hlásil pohyb, ale nemohl podat přesnější informace, protože měl co dělat, aby se vyhnul střelám zeměvzduch. Plukovník se obával, že se nepříteli podařilo doplnit síly, ale bez solidních důkazů nemohl ospravedlnit ani další odklad, ani posily. Mackall se také z dálky rozhlížel. Poslední vrchy se nacházely kilometr a půl od nich, přes bývalé pole, kde teď rostly malé stromky, jako by půda byla vyčerpána. Jeho s1y se zorganizovaly do dvou čet po třech tancích. Jako velitel měl za úkol zůstat vzadu a řídit je vysílačkou. Dvacet minut poté co ve sílačce zaslechl hlášení o výrazném postupu ruských vojsk, se začaly obje ovat známky pohybu. Německé transportéry uháněly z kopce směrem k vesnici. Na severu se objevilo několik sovětských helikoptér, ale baterie rolandů ukrytá v obci je tentokrát napadla, tři z nich explodovaly a ostatní se otočily na ústup. Pak zahlédl německé leopardy.
P Mackall jich napočítal o tři méně. Dělostřelectvo NATO na adalo vrchol a sovětská děla pálila náboje do polí kolem amerických tanků. Vzapětí se objevili Rusové. 320

„Buffalo, všechny jednotky počkat se střelbou. Opakuji, všichni počkat se střelbou," hlásil velitel oddilu ve vysílačce. Mackall sledoval, jak ustupující Němci procházejí obcí. Tak takhle to ten německcj prcek naplánoval, říkal si. Krása... Utíkají!" hlásil plukovník Alexejevovi ve vysílačce. Na mapě před generálem došlo k posunu a důstojníci zanášeli značky tužkami. Nakreslili červený průnik německými liniemi. Vůdčí sovětské tanky teď byly pět set metrů od obce, hnaly se k tankům oddílu B, vzdáleným dva kilometry od nich. Německý plukovník předal rozkaz veliteli amerického oddílu. „Buffalo, tady Šestka na ně!" Dvanáct tanků vypálilo najednou a zasáhlo devět terčů. „Woody, sleduj antény," rozkázal Mackall dělostřelci. Svými průzory se rozhlížel po tancích svého družstva. Dělostřelec zamířl doprava a hledal zadní sovětské tanky. „Tamhle je jeden! Nabít HEAT! Vzdálenost dva tisíce šest set = Tank se zhoupl do strany. Dělostřelec sledoval, jak naváděč letí vzduchem... „Zásah!" Druhá salva amerických tanků zničila osm ruských a další likvidovala dělostřelecká střelba z obce. Rusové byli ze stran obklopeni maskovanými tanky, před nimi ležela obec, odkud neustále létaly protitankové střely: německý plukovník nastražil pohyblivou léčku a dychtiví Rusové se do ní nechali chytit. Leopardy se už zleva i zprava hnaly za Rusy, kteří se teď ocitli na otevřené planině. Důstojník velící letectvu znovu zaútočil na pozice sovětského dělostřelectva svými stíhacími bombardéry. Sovětské stíhačky je napadly, ale přitom se nemohly zapojit do pozemní bitvy; do země teď bušily i zbraně perutě německých helikoptér Gazelle. Sovětské tanky vypouštěly kouř a zoufale se snažily napadnout své nepřátele, ale Američané byli zakopáni hluboko a němečtí odpalovači střel po každém výstřelu obratně měnili palebné pozice. Mackall přesunul jednu skupinu vpravo a druhou vlevo. Jeho dělostřelec zatím objevil a zničil druhý velitelský tank, pak Němci obklíčili ruské formace od severu a jihu. Ač stále bojovali proti přesile, podařilo se jim vyvést Rusy z rovnováhy, svými děly ráže 120 mm zasypávali jejich tankové řady. Sovětský velitel znovu povolal své helikoptéry, aby uvolnily únikovou cestu. Helikoptéry překvapily a zničily tři německé tanky, načež střely znovu začaly snižovat jejich počet. Najednou toho bylo příliš. Mackall sledoval, jak se sovětští vojáci stahují ke kopcům s Němci v zádech. Protiútok byl dótlačen až na samou mez a Mackall věděl, že nikdo na světě v tom není lepší než Němci. Když dostal příkaz k přesunutí, byly počáteční obranné pozice v rukou spojeneckých vojsk. Bitva trvala něco přes hodinu. Trosky dvou sovětských motostřeleckých divizí lemovaly silnici do Biebenu. 321

Posádky tanků otevřely poklopy, aby do utěsněných věží pronikl čerstvý vzduch. Na podlaze chřestilo patnáct prázdných nábojnic. Palebný počítač opět nefungoval, ale Woody zničil další čtyři tanky, dva z nich patřily sovětským důstojníkům. Velitel oddílu k nim dojel džípem.
„Tři tanky poškozeny,K hlásil Mackall. „Musíme je odtáhnout do opravy.K Na tváři se mu objevil široký úsměv: „Tohle městečko nám už neseberou!K Zařídili to hlavně ti z bundeswehru.K Poručík přikývl. „No, tak pošlete vaše lidi pro doplnění střeliva.K „Jo, poslouchejte, posledně mi dali o pět nábojů míň.K Začíná se nám nedostávat munice. Doplňování zásob neprobíhá tak, jak jsme čekali.K Mackall se zamyslel, a závěr, k němuž došel, se mu vůbec nelióil. „Zaňďte, ať někdo řekne těm magorům na vodě, že si s těmahle hajzlama poradíme jenom v případě, že oni taky budou něco dělatK USS PHARRIS Morris nikdy neviděl přístav Hampton Roads tak plný. Kotvilo tu nejméně šedesát obchodních lodí, s nimi ještě zesilená doprovodná síla, která je měla vyvést na moře. Saratoga tu byla také. Chyběl jí hlavní stožár a náhradu vyráběli na břehu, zároveň se pracovalo i na opravě dalších, méně viditelných poškození, jež loď utrpěla, když ji málem zasáhli. Na nebi kroužilo několik letounů, mnohé lodě rovněž měly zapnuté průzkumné radary pro případ, že by se nějaká sovětská ponorka pokusila přiblížit ke břehu a napadnout lodě střelou s plochou dráhou letu. Pharris kotvil u čerpacího mola, doplňoval palivo pro své kotle a letecký benzin pro helikoptéru. Jediná střela ASROC, již loď vystřelila, už byla doplněna stejně jako šest raket s hliníkovými pásky. Kromě toho bylo nutno na palubu nanosit jídlo. Ed Morris předal hlášení o plavbě poslíčkovi, který je zanese veliteli eskadry. Šel by tam sám, ale nechtěl ztrácet čas. Měli vyplout za dalších dvanáct hodin. Dostali za úkol doprovázet další konvoj s nákladem, těžké techniky a munice do francouzských přístavů Le Havre a Brest. Morris dostal hlášení z námořní rozvědky. Jediná změna ve vývoji byla k horšímu. Dvacet ponorek NATO se teď snažilo obsadit linii GIUK, aby se snížila závažnost ztráty linie SOSUS. Bylo hlášeno zničení velkého množství sovětských ponorek, ale také fakt, že některým se podařilo proniknout, a Morris věděl, že na každou ponorku, jejíž průnik je potvrzen, připadají čtyři nebo pět dalších, o nichž se to neví. První konvoj měl prakticky volnou cestu. Těch pár sovětských ponorek v Atlantiku bylo tenkrát rozmístěno daleko od sebe a muselo ke svým terčům pospíchat hlasitě. To už neplatilo. V Atlantiku je jich teď prý asi šedesát, alespoň polovina z nich na jaderný pohon. Morňs 322 přemýšlel, jaká je zásoba sovětské flotily, kolik potopených ponorek hlásí NATO, a váhal, zda šedesát není optimistickým podhodnocením. Navíc ještě backfry. Konvoj měl plout na jih, čímž se plavba prodlouží o celé dva dny, ale sovětské bombardéry budou muset letět na samou hranici doletu. Třicet minut před každým přeletem družice navíc konvoj změní kurz na západ v naději, že Sověti namíří své bombardéry a ponorky špatným směrem. Na moři operuje dvojice letadlových lodí se svými skupinami, a ty v případě potřeby poskytnou konvoji pomoc. Všichni se očividně snažili nastražit na backfiry past. Skupiny letadlových lodí poplují únikovou cestou, aby se pokusily předejít zachycení družicemi. Morris věděl, že to lze provést, jde o geometrické cvičení, ale volný pohyb letadlových lodí se tím značně omezil a výskyt letadlové lodi na moň jim zajistí pomoc několika protiponorkových letadel, na nichž jsou konvoje životně závislé. Je to kompromis, ale celý život, a jakákoli válečná operace neméně, jsou jen sbírkou kompromisů. Morris si zapálil cigaretu bez ňltru. Přestal kouřit před mnoha lety, ale když byli v polovině první plavby jeho prvního válečného nasazení, přistihl se, že si v lodním obchodě kupuje karton nezdaněných „námořníchK cigaret. Říkal si, že riziko představované cigaretou je oproti ostatním zcela minimální. Už bylo potopeno devět torpédoborců a fregat, ze dvou z nich se nezachránil ani jeden muž. ISLAND Edwards začal pomalu nenávidět ty narezlé čáry na mapách. Každá z nich představovala výškový rozdíl dvaceti metrů. Někdy je od sebe dělily tři milimetry. Jindy byly u sebe namačkány tak hustě, že Edwards měl pocit, že nejspíš narazí na zeď. Pamatoval si na návštěvu Washingtonu D.C. a na to, jak jeho otec prošel s opovržlivým výrazem na tváři kolem turistů

čekajících na výtah na Washingtonův památník s tvrzením, že těch sto padesát metrů po točitém schodišti přece vyjdou pěšky. Nahoru dorazili unavení, ale pyšní. Teď tentýž výstup absolvovali každých devadesát minut, jen s tím rozdíiem, že tady nebyly žádné slušné schody, nahoře na ně nečekal žádný výtah, aby je svezl dolů... Ani taxík do hotelu. Vystoupali o deset vrstevnic vzhůnz dvě stě metrů tři hodiny poté, co opustili tábor. Podle mapy přešli ze správní oblasti druhého stupně Skorradalshreppur do správní oblasti druhého stupně Lundarreykjadashreppur. Tuto změnu neoznamovala žádná ceáule, Islanďané měli nejspíš toiik rozumu, aby věděli, že ti, kdo sem přijdou, tady nejspíš i žijí, a těm je to jasné. Odměnou jim byly asi dva kilometry relativně rovné země mezi dvěma močály. Všude kolem viděli jen kameny a popel z jedné na první pohled vyhaslé sopky asi šest kilometrů daleko.

„Odpočineme si," řekl Edwards. Posadil se k metrové skále, aby se měl o co opřít, a překvapilo ho, že k němu přišla Vigdís. Posadila se metr od něj a prohlížela si ho. „Jak je ti dnes?K zeptal se Mike. V jejích očích už viděl život. Že by ty děsy, které ji včera v noci vzbudily, byly pryč? Ne, říkal si, ty nikdy zcela nezmizí, ale člověk musí žít, aby se mu mohly zdát zlé sny, a ty možná časem ustoupí. Čas vyléčí člověka ze všeho, jen z Kraždy ne.
nNepoděkovala jsem ti za můj život. K
„Nemohli jsme tam přece jen stát a čekat, až tě zabijí, řekl a přemýšlel, jestli to tak skutečně je. Kdyby Rusové všechny tři lidi v domě prostě zabili, odhodlali by se je napadnout nebo by chvíli počkali, až Rusové odjedou, a pak by dům vyloupili? Byl čas přiznat pravdu. K
nNeudělal jsem to kvůli tobě, ne jenom kvůli tobě.
Nerozumím.K
n
Edwards vytáhl ze zadní kapsy peněženku, otevřel ji a ukázal jí pět let starou fotograňi. nTo je Sandy, Sandra Millerová. Vyrostli jsme ve stejný čtvrti, chodili spolu do školy. Možná bysme se jednou vzali, řekl tiše. A možná ne, dodal v duchu. Lidi se mění. „Já jsem pak šel na leteckou akademii, ona na univerzitu do Hartfordu. V říjnu ve druhým ročníku zmizela. Byla znásilněna a zavražděna. Našli ji o týden později v příkopě. Ten chlap, co to udělalnikdy nedokázali, že zabil Sandy, ale znásilnil ještě dvě další holky z univerzity tak ten je teď v blázinci. Je to prej ši enec, nezodpovídá za svoje jednání. Takže jednoho dne můžou doktoři říct, že je vyléčenej, a pustěj ho ven. Sandy ale bude pořád mrtvá."
Edwards sklopil oči.
nNic jsem s tím nemohl udělat. Nejsem policajt, byl jsem tři a půl tisíce kilometrů daleko. Tentokrát to bylo jiný.K V jeho hlase nebylo ani stopy po emocích. nTeď to bylo jiný.K nMiloval jsi Sandy?K
Jak na to odpovědět? přemýšlel Mike. Před pěti lety to tak určitě vypadalo, ne? Ale fungovalo by to i teď? V posledních letech jsi nežil přimo v celibátu, ž? Ale taky to nebylo ono, ne? Podíval se na fotografii pořízenou tři dny předtím , než byla Sandy zavražděna. Dostal ji v balíčku až po její smrti, ale tou dobou o tom ještě nevěděl. Její tmavé vlasy až na ramena, skloněná hlava, čertovsky úsměv a nakažlivý smích... všechno je pryč.
Ano.K Teď v jeho hlasu emoce byly.
n
nUdělal jsi tedy pro ni, ano?K
nAno,K zalhal Edwards. Ude?al jsem to pro sebe.
Nevím tvoje jméno.K
n
K
nMike, Michaels Edwards. K j je
nUdělal jsi to pro mě, Michaeli. Děkuju za můj život. Na tváři se í ob vil náznak úsměvu. Položila svou dlaň na jeho. Byla jemná a teplá. OBĚTI KEFLAVÍK, ISLAND nNejdřív jsme si mysleli, že prostě sjeli ze silnice. Tohle jsme našli v autě.K Major polni policie držel v ruce hrdlo láhve vodky. „Ale lékař, který jejich ostatky prohlížel, zjistil něco jiného.K Major odsunul pogumovanou přikrývku z jednoho těla, které vypadlo z auta, když vůz narazil na skály. Bodná rána v hrudi byla jasně viditelná.
n
A vy jste říkal, že Islanďané jsou mírní jako ovečky, soudruhu generále,K poznamenal plukovník KGB sarkasticky. „Je těžké zjistit, co se přesně seběhlo,K pokračoval major. nNedaleko od místa je farma, dům vyhořel do základů. V troskách jsme našli dvě těla. Obě byla zastřelena.K
n
O koho šlo?K zeptal se generál Andrejev.
„Těla nelze identifikovat. Jediné, díky čemu víme, že byli zastřeleni, je střelná rána v hrudní kosti, takže je pravděpodobně někdo zastřelil zblízka. Jeden z našich chirurgů je prohlédl. Šlo o muže a ženu, oba ve středním věku. Podle 25
místního vládního úředníka bydlel na té famzě manželský pár s jednou dcero ve věku „ major se podíval do poznámek „ dvaceti let. Dceru jsme nenašli
„
A co hlídka?K
„Mířili na jih k pobřeží, když se ztratili „
„Požáru si nikdo nevšiml?" zeptal se plukovník KGB ostře. „Tu noc hustě pršelo. Jak hořící vůz, tak farma byly pro sousední hlídko body za obzorem. Jak víte, zdejší síť silnic naše hlídkové rozpisy poněku narušila a hory znesnadňují rádiový přenos. Takže když se hlídka nevracel nikdo tomu nepřikládal větší význam. Vůz není ze silnice vidět, takže j odhalila až helikoptéra, která nad ním přeletěla.K „A další zemřeli jak?K vyptával se generál. „Když se vůz vzňal,

explodovaly ruční granáty, a to se zřejmým účinker Až na rotmistra nelze určit, jak zemřeli. Pokud víme, nepřišli o žádné zbr ně. Všechny pušky byly na místě, ale chybí několik věcí: krabice s mapc a další drobnosti. Možná je výbuch zanesl do moře, ale o tom pochybuji.“
„Závěry?K
„Soudruhu generále, další vyšetřování se nemá o co opřít, ale odhaduji, ; naše hlídka navštívila dům, ,osvobodila tuto láhev vodky, možná zastřeli obě osoby, které v domě žily, a dům zapálila. Dcera se pohřešuj Prohledáváme okolí, jestli nenajdeme její tělo. Určitou dobu po téhle událc ti byla hlídka překvapena a zabita ozbrojenou skupinou, která se potom pok sila navléknout jejich smrt tak, aby to vypadalo jako nehoda. Měli bycho uvážit, že na venkově možná openzje nejméně jedna skupina odporu.K „Nesouhlasím,“ řekl plukovník KGB. „Ne všechny vojáky nepřítele podařilo zajistit. Myslím si, že vaše ,skupina odporu je nejspíš skupina vo; ků NATO, kterým se podařilo uniknout, když jsme obsadili Keflavi Přichystali léčku, pak zavraždili i obyvatele farmy ve snaze poštvat proti ná místní obyvatelstvo.K Generál Andrejev zachytil majorův pohled. Hlídce velel poručík KG ekisti trvali na tom, aby někteří jejich lidé doprovázeli hlídky po venko To ještě potřebujeme, říkal si generál. Jako by nestačilo, že jeho parašuti hlídají kasáma což je pro morálku a disciplínu vždycky nejhorší ale t jsou i bachaři, a v některých případech jim velí další bachaři. Takže ten ai gantní mladý důstojník KGB pokorného čekistu ještě nikdy neviděl se rc hodl, že se trochu pobaví. Kde je ta dívka? Ona jistě odpověď na tuto zár du zná. Ale záhada není tím nejdůležitějším, že? „Myslím, že bychom měli vyslechnout místní obyvatele a zjistit, co věd navrhl důstojník KGB. K „Tam žádní ,místní obyvatelé nejsou, soudruhu, odpověděl maj „Podívejte se na mapu. Je to osamocená farma. Nejbližší soused je sedm ki. metrů od nich.“ Ale K n
„Kdo ty nešťastníky zabil a proč, není důležité. Máme tu nepřítele,K řekl Andrejev. „Tohle je záležitost armády, nic pro naše kolegy z KGB. Nechám helikoptérou prozkoumat okolí farmy. Pokud tuto skupinu odporu nebo co to je, najdeme, naložíme s ní jako se skupinou ozbrojených nepřátel. Umožníme vám vyslechnout všechny zajatce, které se nám podaří dopadnout, soudruhu plukovníku. Prozatím však všichni vaši důstojníci, kteří budou doprovázet naše bezpečnostní hlídky, budou v roli pozorovatelů, nikoli velitelů. Nemůžeme riskovat životy našich mužů v situacích, pro něž nebyli speciálně vycvičeni. Tak. Teď promluvím se svým operačním důstojníkem ohledně toho prohledávání. Děkuji, soudruzi, že jste mě o tom informovali. Odchod.K Čekista chtěl sice zůstat, ale i když pracoval pro KGB, byl jen plukovník, a generál uplatňoval své předpisy jako zdejší velitel. O hodinu později vzlétla útočná helikoptéra Mi-24, aby prozkoumala okolí vyhořelé farmy. STORNOWAY, SKOTSKO „Už zase?“ zeptal se Toland.
„Nepřijel jste přece na dovolenou,K odpověděl plukovník. „Dva prapory backfirů odlétly ze svých základen před dvaceti minutami. Pokud budeme chtít odhalit jejich tankovací letouny, musíme se pohybovat velmi chytře.K Za deset minut stoupaly k nebi směrem na severozápad dva letouny EA-6B Prowler, mající za úkol objevit rušicí radary nepřítele a radarové signály. Nejdůležitějším vybavením prowlerů byl interiér potažený pravým zlatem, které mělo chránit citlivé palubní přístroje před elektromagnetickým zářením. Když letouny stoupaly, piloti a elektrotechnici už pilně pracovali ve svých zlatých klíckách. O dvě hodiny později kořist objevili, nahlásili polohu a z ranveje letiště Stornoway odstartovaly čtyři tomcaty. NORSKÉ MOŘE Ve výšce deseti tisíc osmi set metrů tomcaty měnily kurz jižně a severně od předpokládaného kurzu sovětských tankovacích letounů. Silné průzkumné a naváděcí radary měly vypnuté. Po nebi se rozhlížely kamerami, které dokázaly letoun identifikovat na vzdálenost až šedesáti kilometrů. Podmínky byly ideální, čisté nebe jen s několika řasovitými oblaky, za stíhačkami nezůstávaly žádné kondenzačni stopy, jež by mohly jejich přítomnost prozradit. Piloti kroužili se svými stíhačkami po nebi, očima sledovali horizont, pak přístrojovou desku a každých deset vteřin znovu. No to se podívejme...K řekl velitel perutě svému zbraňovému operátorovi. Letový důstojník na zadním sedadle tomcatu zaostřil kameru na letoun. 27
HPodle mě je to badger.K
Asi ale nebude sám. Počkáme si.K H „Jasně.
K Bombardér byl od nich přes šedesát kilometrů
ich něco menšího. Za chvíli se objevily další dva a vedle n
HTo je stíhačka. Takže doprovodný stíhačky jsou až takhle daleko? Vidím celkem... šest terčů.K Zbraňový operátor si pritáhl popruhy na ramenou a aktivoval ovládací systémy střel. HVšechny zbraně pripravený. Nejdřív stíhačky?K
HNejdřív stíhačky, osvětli je,K souhlasil pilot. Zapnul vysílačku. HDvojko, tady velitel, máme tu čtyři tankovací a dva stíhací letouny v kurzu asi nulaosmpět, šedesát kilometrů západně od mé pozice. Zahajujeme útok. Přidejte se. Přepínám.K
H
Rozumím. Už letíme, veliteli. Konec.K Druhý tomcat se prudce stočil vpravo a zvýšil rychlost na maximum. Radar velitelského letounu se aktivoval. Teď měli přítomnost dvou stíhaček a čtyř tankovacích letounů potvrzenu. První dvě střely Phoenix budou namířeny na stíhačky.
H
Pal!K
Obě střely vypadly z drážek, zažehly své motory a navedly tomcaty na terče.
Ruské tankovací letouny odhalily radar AWG-9 z paluby stíhaček a snažily se uprchnout. Doprovodné stíhačky přešly do maximální rychlosti, ale zjistily, že útočící letouny jsou stále mimo dosah jejich střel. Obě zapojily své rušičky a začaly střídavě klesat a stoupat. Stále se blížily ve snaze odpálit své vlastní střely. Uniknout neměly šanci, na to jim nezbývalo dost paliva, a jejich úkolem bylo nepustit stíhačky k tankovacím letounům. Střely Phoenix letěly vzduchem rychlostí Mach 5, vzdálenost ke svým terčům tedy urazily za necelou minutu. Jeden ze sovětských pilotů střelu ani neviděl a jeho letadlo zmizelo v rudočerném záblesku. Další ji zahlédl a prudce klesl, vterinu předtím, než střela explodovala. Téměř minula, ale její úlomky se zaryly letounu do levého křídla. Pilot se snažil získat nad svým strojem

vládu, ale padal k zemi. Tankovací letouny se rozdělily, dva mířily na sever, dva na jih. Vůdčí tom cat se vydal za severní dvojicí a zničil ji zbývajícími phoenixy. Druhý se přiřítil od severu, vypálil dvě střely edna zasáhla cíl a druhá minula, zmatená rušicími systémy badgeru. Tomcá se stále přibližoval a odpálil další střelu. Tentokrát už byl tak blízko, že badger viděl na vlastní oči. Střela AIM-54 letěla přímo a jistě, explodovala necelé tři metry od ocasu sovětského letounu. Žhavé střepiny se zaryly do trupu toho přestavěného bombardéru a odpáldy zbývající páry v čerpacích nádržích. Sovětský bombardér zmizel z ne6e v hromovém oranžovém záblesku. oc
Tomcaty se s pomocí svých radarů rozhlédly po nebi a doufaly, že najdou terče pro zbývající střely. Dalších šest badgerů letělo sto šedesát kilometrů severně od nich, ale ty už dostaly varování od první skupiny tankovacích letounů a prchaly na sever. Tomcaty neměly dostatek paliva, aby se za nimi mohly vydat. Otočily se k domovu a o hodinu později přistály ve Stomoway s nádržemi téměř vyschlými. HPět potvrzených sestřelů a jedno poškození,K řekl velitel perutě Tolandovi. n Zabralo to.K
K p p
„Aspoň tentokrát. Toland měl řesto radost. Americké námořnictvo rávě dokončilo svou první ofenzívní operaci. Teď další. Dostali čerstvé informace o náletu backfirů. Mají napadnout konvoj u Azorských ostrovů a tři sta padesát kilometrů jižně od Islandu na ně čekala dvojice tomcatů, která je chtěla překvapit na zpáteční cestě. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA HUtrpěli jsme přímo osudné ztráty,K řekl generál sovětského frontového letectva. HVyřídím našim motostřeleckým oddílům, jak citelné ztráty jste utrpěli K , odtušil Alexejev chladně. HPřišli jsme téměř o polovinu našich spojení.K
HMy taky! Ale naše pozemní síly aspoň bojují. Jeden útok jsem osobně sledoval. Poslal jste tam čtyři stíhačky. Čtyri!K HO tom útoku vím. Měl tam dorazit celý prapor, více než dvacet stíhaček, k tomu i útočné helikoptéry. Stíhačky NATO nás však napadají deset kilometrů za frontou. Mí piloti bojují o život, jen aby se dostali k vašim tankům a příliš často je ohrožují i naše vlastní střely zeměvzduch!K HVysvětlete to,K rozkázal Alexejevův nadřízený. HSoudruhu generále, radarové letouny NATO nejsou snadným terčemjsou příliš dobře chráněné. S využitím radaru ve vzduchu mohou navést své stíhačky proti našim tak, že dokáží zahájit útok střelami i bez vizuálního kontaktu. Když naši piloti zjistí, že jsou napadeni, musejí utéct, ne? Sedí snad vaši tankisté na místě, aby nepříteli usnadnili zásah? To často znamená, že pro zdařilý únik musejí odhodit své bomby. A konečně, když se jim podaří dosáhnout bitevní zóny, často na ně střílí spřátelené střelecké oddíly, které nerozlišují, kdo je kdo.K Toto nebyl nový problém, ale netýkal se výhradně Sovětů. HChcete říct, že NATO má převahu ve vzduchu,K namítl Alexejev. HNe, nemá. Ve vzduchu nemá převahu nikdo. Naše střely zeměvzduch jim žnemožňují ovládat prostor nad bojovou linii a jejich stíhačky s vydatnou pomocí jejich i našich střel zeměvzduch v tom zabraňují nám. Nebe nad bitevním polem nepatří nikomu.K Jen mrtvým, pomyslel si generál.
323

Alexejev přemýšlel o tom, co viděl u Biebenu, a přemítal, nakolik byl jeho úsudek správný. „Musíme se zlepšit,K řekl velitel skupiny vojsk. „Náš příští společný útok dostane řádnou podporu letectva, i kdyby to mělo znamenat odvelení stíhaček z každé jednotky na frontě.“ „Snažíme se dostat na frontu víc letounů využitím úhybných manévrů. Včera jsme se pokusili nalákat stíhače NATO na nesprávné místo. Téměř se to vydařilo, ale dopustili jsme se chyby. Tu jsme však již odhalili.K „Zítra v 6:00 ráno zaútočíme na jih Hannoveru. Chci mít na frontě dvě stě letounů, které podpoří mé divize.K „Budete je mít,K přikývl generál. Alexejev se díval za odcházejícím letcem. „Tak co, Pašo?K „Je to začátek pokud se ty dvě stovky stíhaček objeví.K „Máme i helikoptéry.K „Viděl jsem, co se stane s helikoptérami, když se zapletou mezi střely. Zrovna když jsem si myslel, že prorazí německé linie, kombinace střel a stíhaček je téměř všechny zlikvidovala. Než shodí svůj náklad, musejí se příliš ukázat. Odvaha pilotů je obdivuhodná, ale sama na to nestačí. Podcenili jsme palebnou slu NATO ne, spíše jsme přecenili naši schopnost tuto s1u potlačit.K „Od samého začátku války útočíme na připravené pozice. Jakmile se podaří průlom = „Ano. Mobilní tažení sníží naše ztráty a partie pak bude mnohem vyrovnanější. Musíme jejich linie prolomit.K Alexejev se podíval na mapu. Zítra brzy ráno se armáda čtyři motostřelecké divize podpořené divizí tankovou vrhne na linie NATO. „A zdá se, že tohle je to místo. Chci znovu na frontu.K „Jak chcete, Pašo. Ale buďte opatrný. Lékař mi mimochodem řekl, že ťa rána na vaší ruce je od střepiny. Jste navržen na vyznamenání.K
„Za tohle?“ Alexejev se podíval na svou zavázanou ruku. „Při holení jsem se říznul víc. Za tohle žádný metál nechci, to by byla urážka našich mužů.a ISLAND Sestupovali po kamenitém svahu, když se tři kilometry západně od nich objevila helikoptéra. Letěla pomalu asi devadesát metrů nad hřebenem a blížila se k nim. Vojáci okamžitě klesli k zemi a doplazili se k místům, kde bylo možno skrýt se ve stínu. Edwards došel k Vigdís a strhl ji též na zem. Měla na sobě svetr s bílým vzorem, který byl příliš dobře vidět. Poručík si sundal maskovanou bundu a přehodil ji přes Vigdís, hlavu jí přidržoval u země a kapud jt zakryl její plavé vlasy.
„Nehýbej se. Hledají nás.K Edwards na okamžik zvedl hlavu, aby se rozhl dl, kde jsou ostatní. Smith na něj mávl, ať se skloní. Edwards poslechl, alé n nechal otevřené a koutkem oka helikoptéru sledoval. Další Mi-24 Hind. Viděl, jak pod křídly na obou stranách visí rakety. Oboje dveře prostoru pro cestující byly otevřené, bylo v nich vidět oddíl pěchoty, jeho členové měli připravené zbraně a dívali se dolů. „Do hajzlu.K Když hind přiletěl blíž, hluk turbomotorů se zvýšil a masivní pětilistý rotor vířil vzduch a sopečný prach, který pokrýval celou planinu, již právě opustili. Edwards stiskl pevněji pažbu své pušky a odjistil ji. Helikoptéra letěla téměř bokem napřed, její raketomety mířily na oblast za muži na zemi. Edwards rozeznal kulomety v přední části hinda, šlo o nějaký otočný model podobný americkému minidělu, které dokáže vypálit čtyři tisíce nábojů za minutu. Proti něčemu takovému by neměli šanci.
K
„Otoč se, debile, řekl Mike tiše.
„Co dělá?“ zeptala se Vigdís.

Klidně lež. Vůbec se nehýbej.K Panebože, ať nás teď nenajdou... „Tamhle! Podívejte, jedna hodina,K řekl střelec z předního sedadla helikoptéry. „Takže jsme neletěli úplně zbytečně,K odpověděl pilot. „Do toho.K Střelec zamířil a odjistil svůj kulomet, nastavil ovládač na dávku o pěti střelách. Když stiskl spoušť, terč byl příjemně klidný. „Dostal jsem ho!K Edwards při tom zvuku nadskočil. Vigdís se arii nepohnula. Nadporučík nepatrně stočil svou pušku a namířil na helikoptéru ta ale odlétla na jih a klesla za hřebenem. Viděl, jak se zvedají tři hlavy. Hluk motoru se změnil a helikoptéra přistála nedaleko od nich. Střelec zasáhl soba třemi kulkami, ale příliš ho neroztrhal. Z toho čtyřicetikilového samce bude dost masa pro jejich oddíl a posádku helikoptéry. Rotmistr parašutistů mu prořízl hrdlo bojovým nožem a pak si klekl, aby ho vyvrhl. Zdejší sobi nejsou tak velcí jako ti, jež jeho otec loví na Sibiři, ale poprvé za tři týdny budou mít aspoň čerstvé maso. To stačilo, aby jejich nudná mise dostala nějaký smysl. Zvíře naložili do helikoptéry. O dvě minuty později vystoupali do cestovní výšky a vrátili se do Keflavíku. Dívali se za mizející helikoptérou, zvuk rotoru ve větnz pomalu utichal. Co to mělo znamenat?“ zeptal se Edwards seržanta. Vyděsilo mě to k smrti, veliteli. Asi bysme se odsuď měli dekovat. Stoprocentně po něčem šli a dám krk na to, že po nás. Budem se držet míst, kde se půjde schovat.“ Máte pravdu, Jime. Veďte nás.K Edwards odešel k Vigdís. b Teď je bezpečí?K g.. Už jsou pryč. Radši si tu bundu nech. Jsi v ní míň vidět.K 33I

Edwardsovi byla ta bunda o dvě čísla větší a na Vigdísině malinké postavě vypadala jako stan. Roztáhla ruce ve snaze vytáhnout ruce z rukávů a poprvé od chvíle, kdy ji potkal, se Vigdís Agustdóttir usmála. USS PHARRIS HVýkon tňcet procent,“ rozkázal výkonný důstojník.
nVýkon třicet procent, rozumím,“ odpověděl kormidelní poddůstojník a posunul páku z pozice Plný výkon. O chvíli později se změna projevila. HStrojovna hlásí výkon třicet procent.“
n
Dobře.“
Pharris zpomalil, přešel z rychlé plavby rychlostí dvaceti uzlů k dalšímu manévnz, a vlečný sonar tak měl větší šanci odhalit nepřátelské ponorky Morris seděl ve svém křesle na můstku a pročítal si zprávy z pobřeží. Promnu si oči a zapálil si další cigaretu. HMůstku,“ zvolal naléhavě muž na hlídce. nPeriskop vlevo od přídě! Na pů cesty k obzoru, vlevo před námi!“ Morris strhl dalekohled z držáku a oka mžitě si ho přiložil k očím. Nic neviděl.
nPoplach!“ rozkázal výkonný důstojník. Poplašný gong se rozezněl o vteři nu později a unavení muži se rozběhli na svá místa. Morris si přehodil dale kohled kolem krku a seběhl po žebříku na své místo v CIC.
Sonar vyslal desítku signálů na levobok a Morris dorazil do CIC. Nic Helikoptéra odlétla z paluby, fregata zamířila na sever, aby se rozhlédla i vlei ným sonarem. HPasivní sonarový kontakt, vyhodnocen jako možná ponorka, poloha nul jednatň,“ hlásil operátor vlečného sonaru. „Vypadá to na atomovou ponorku,
„Já tady nic nevidím,“ řekl operátor aktivního sonaru.
Morris a důstojník protiponorkových operací ASW zkoumali vodI podmínky. V hloubce šedesáti metrů vedlo rozhraní. Pasivní sonar byl po ním, a mohl tedy slyšet ponorku, již aktivní signály minuly. Hlídka moh vidět cokoli od velryby nacházeli se v období páření velryb až po zp něnou vlnu... nebo rozvířenou stopu po periskopu. Pokud šlo o ponorlo měla spoustu času schovat se pod rozhraní. Terč byl příliš blízko, aby 1 odhalili proti dnu, a příliš daleko, aby ho sonar zachytil i přes rozhraní.
nMéně než pět mil,“ řekl ASW. nVíc než dvě. Jestli je to ponorka, je hodi dobrá.“ Skvěle. Ať se helikoptéra přesune přímo nad něj!“ Morris se díval
n
mapu. Ponorka mohla jeho fregatu zaslechnout, když sprintovali rychlo dvaceti uzlů. Teď, když snížili rychlost a zapnuli systémy Prairie/Masker,1 odhalení Phanise nebylo vůbec snadné... takže zaměření zbraní ponor najednou nebylo k ničemu. Morris však také neměl k dispozici nic takovél 2 a ponorka byla nebezpečně blízko. Odvysílali naléhavou zprávu veliteli ochrany dvacet mil od nich. Helikoptéra Sea Sprite shodila několik sonobójí. Minuty ubíhaly. HSlabý signál na čísle šest a střední na čísle čtyři,“ řekl poddůstojník u snímače sonobójí. Monis studoval mapu. V tuto chvíli by tedy terč byl vzdálen necelé tři mile od nich. HVyšlete několik aktivních signálů,“ rozkázal. Zbraňový důstojník za ním rozkázal aktivovat odpalovače ASROC a torpéd. Na tři míle od nich se helikoptéra otočila a přeletěla nad terčem, tentokrát svrhla tři bóje CASS, jež vysílají aktivní nesměrové signály. HKontakt, silný kontakt na bóji devět. Klasifikujeme to jako možnou ponorku.“ nMám ho, poloha nulajednapět je to ponorka, stoprocentně je to ponorka,“ řekl muž u vlečného sonaru. nTeď přidala rychlost. Několik kavitačních hluků. Jeden šroub, možná třída Viktor, poloha se změnila trochu doprava.“ Aktivní sonar ponorku i přes neustálé maximální signály vysílané směrem k udané poloze dosud nezaznamenal. Ponorka určitě plula pod rozhraním. Morris chtěl zahájit manévrování, ale zavrhl to. Radikální otočka by stočila jeho vlečný sonar a několik minut by byl nepoužitelný. Pak by se museli spolehnout pouze na sonobóje, a Morris věřil spíš vlečnému sonaru. HPoloha kontaktu je teď nulajednapět a nemění se... hladina hlučnosti se trochu snížila.“ Operátor ukázal na obrazovku. Monis byl překvapen. Poloha kontaktu se rychle měnila a teď se zklidňuje? Helikoptéra znovu přeletěla nad terčem. Kontakt zachytila další sonobóje, ale zařízení MAD přítomnost ponorky nepotvrdilo a kontakt se ztrácel. Hladina hlučnosti neustále klesala. Morris sledoval, jak se kontakt přesouvá dozadu. Co to sakra dělá?
n
Periskop před pravobokem!“ hlásil reproduktor.
HNetrefili jsme se, pane... pokud ovšem nesledujeme hlukovou návnadu,“ řekl operátor. Důstojník ASW rozkázal změnit směr signálů aktivního sonaru a výsledky byly okamžité.
H
Poloha kontaktu třičtyřipět, vzdálenost tisíc pět set metrů!“ Na displeji sonaru se objevil jasný bod.

H
Plnou parou vpřed!“ křikl Morris. Ponorce se nějakým způsobem podařilo vyhnout se vlečnému sonaru, pak vystoupila nad rozhraní a vysunula periskop. To mohlo znamenat jediné. „Kormidlo zcela vpravo.“
H
Hydrofonní efekty blíží se k nám torpéda, poloha tňpětjedna!“ Zbraňový důstojník okamžitě vypustil protiponorkové torpédo stejným siněrem s nadějí, že útočící ponorku vyvede z rovnováhy. Pokud byla ruská torpéda naváděná drátky, bylo by nutné drátky přerušit, aby ponorka mohla uniknout odvetnému útoku. 333

Morris vyběhl po žebříku na můstek. Ponorce se podařilo přerušit kontakt a dostat se do palebné pozice. Fregata nabrala nový kurz a rychlost ve snaze změnit polohu a utéct sovětským střelám.
nJedno vidím!“ řekl výkonný důstojník a ukázal před příď. Sovětské torpédo zanechávalo na hladině zřetelnou bílou stopu. Morris si toho všiml a velmi ho to překvapilo. Fregata rychle zahnula. K
Můstku, vidím dvě torpéda, poloha stále třipětnula, blíží se, hlásil
n důstojník taktických operací. nObě k nám vysílají aktivní signály. Nixie je
K v provozu.
Morris zvedl telefon. nOhlaste naši situaci veliteli doprovodu.K
n
Stalo se, kapitáne. Letí sem další dvě helikoptéry.K
Pharris teď plul rychlostí dvaceti uzlů, dále zrychloval a obracel se zádí k torpédům. Jeho helikoptéra letěla za ním, spěšně točila svým detektorem magnetických anomálii a snažila se ruskou ponorku objevit.
Torpédo minulo záď fregaty, která se stále otáčela. Za fregatou se ozval
výbuch. Nad hladinu se zvedl třicetimetrový sloupec vody, první ruské torpé do narazilo do návnady. Jenže tu měli jen jednu. A ve vodě bylo další torpédo.
Kormidlo zcela vlevo!K řekl Morris kormidelnímu poddůstojníkovi. nCo
n
ten kontakt?K Fregata teď lula rychlostí pětadvaceti uzlů.
n
Těžko říct, pane. Sonobóje zachytily torpédo a nic dalšího.“
Zasáhne nás,K řekl výkonný důstojník. Ukázal na bílou stopu ve vodě
„
necelých dvě stě metrů od nich. Fregatu při prvním pokusu nejspíš nezachy tilo a pak se stočilo k dalšímu. Naváděná torpéda se rozhlížejí tak dlouho,
dokud jim nedojde palivo.
Morris s tím nemohl nic udělat. Torpédo se blížilo k trupu jeho lodi zleva. Kdyby zatočil doprava, poskytl by torpédu větší terč. Odpalovací rampa ASROC se otočila vlevo k předpokládané poloze ponorky, ale bez rozkazu k palbě mohl operátor jen mířit. Bílá stopa se k nim blížila. Morris se nahnul přes zábradlí a s potlačovaným vztekem sledoval torpédo. Stopa se jako nata. žený prst blížila k trupu fregaty. Už nebyla šance, že je mine.
„
To není nejmoudřejší, kapitáne.K Bocman Clarke chytil Morrise za rame no a stáhl ho na zem. Ve chvíli, kdy torpédo explodovalo, se ještě natahoval, pro výkonného důstojníka.
Náraz zvedl Morrise o třicet centimetrů do vzduchu. Výbuch neslyšel, ale když vylétl nad ocelovou podlahu podruhé, zasáhl ho příval bílé vody a smýkl jím proti zábradlí. Nejprve si myslel, že spadl přes palubu. Vstal a uviděl výkonného důstojníka ležel bez hlavy u dveří do kormidelny. Celé křídlo můstku bylo zničeno, v silných kovových plátech zely otvory po S pinách. Okna kormidelny byla též tlučena. To, co uviděl pak, bylo ješt; y
horší.
Torpédo narazilo do fregaty těsně za sonarem na přídi. Příď poklesla vliv poškozeného dna. Příďové kajuty námořníků zaplavila voda a přišemy n
vý zvuk kapitánovi napověděl, že loď přijde o celou příď. Morris se dopotá cel na můstek a stáhl ovládací páku do polohy Všechny stroje zastavit. Nevšiml si, že lodní inženýři už motory zastavili. Fregata plula pouze setr vačností.
Morris se díval, jak se záď stáčí doprava, vychýlena o deset stupňů, přední vyvýšené dělo se ocitlo pod vodou, jeho obsluha se snažila dostat dozadu. Pod dělem byli další muži. Morris věděl, že jsou po smrti, a doufal, že zemřeli ihned, že se neutopí uzavření v potápějící se ocelové kleci. Jeho muži. Kolik z nich mělo své pozice před odpalovací rampou ASROC? Příď se odtrhla. Tňcet metrů dlouhá část lodi opustila zbytek trupu za hroz ného skřípání. Díval se, jak se příď otáčí, naráží na zadní část lodi a točí se ve vodě jako menší ledovec. U vyvýšených vodotěsných dveří zahlédl nějaký pohyb. Všiml si, že nějaký muž se snažil dostat ven, podařilo se mu to, sko čil do vody a plaval od kolíbající se přídě. Na můstku zůstali všichni živí, pořezaní od střepů, ale na svých místech. Náčelník Clarke rychle nahlédl do kormidelny a odběhl dolů pomoci ostat ním s nápravou škod. Skupiny mužů už spěchaly dopředu s hasicími hadice mi a svářečkami, jejich velitelé sledovali v centrále hlášení o poškozeních a zjišťovali, nakolik do lodě proniká voda.
Morris zvedl telefon a vytočil číslo do centrály. nPodejte hlášení o škodách!K nVoda proniká do úseku třicet šest, ale ke dnu nepůjdeme aspoň proza K tím ne. Oheň žádný. Čekáme další hlášem. Morris vytočil jiné číslo. „Informujte velitele obrany, že jsme byli zasaženi
K ; a potřebujeme pomoc.
nUž se stalo, pane. Jede k nám Gallery. Vypadá to, že ta ponorka zmizela. Stále ji však hledají. Náraz nám poškodil pár věcí. Nefunguje ani jeden radar. Příďový sonar taky ne, ani ASROC. Zbyl nám ale ocas a odpalovače Mark „ 32.

Moment velitel obrany nám posílá remorkér, pane. nFajn, předávám vám kormidlo. Já se jdu podívat dolů na škody.K Předcivám vám kormidlo, opakoval si Morris v duchu. Jak lze velet lodi, která se nepo;hybuje? O minutu později byl dole a díval se, jak se muži snaží utěsnit otvor r dřevem. nTady je to celkem pevný, pane, další dírou vepředu prosakuje voda jako blázen, to se nám zacpat nepovede. Když se příď odlomila, něco muselo povolit.K Důstojník chytil muže za rameno. „Zajděte do skladu nápravy škod 5a sežeňte víc záplat!K
n
Bude to držet?K
„Nevím. Clarke se odešel podívat na dno. Budeme to muset zazáplatovat utěsnit. Dejte mi asi deset minut a řeknu vám, jestli poplujeme nebo ne.K Objevil se Clarke, ztěžka oddychoval. nPřepážka je protržená nahoře nádrží a je tam trhlina. Pěkně to tam teče. Pumpy jsou v provozu, akorát tak vyrovnávají. Myslím, že to zvládneme, ale jednoduchý to nebude.K 335
Důstojník kontroly škod ihned odvedl dolů svářeče. Objevili se dva muži s přenosným čerpadlem. Morris je poslal dolů. „Kolik mužů jsme ztratili?K zeptal se Monis Clarkea. Bocman si přidržoval ruku. „Od děla se dostali všichni, ale z podpalubí jsem neviděl nikoho. Hergot, asi jsem si taky něco zlomil.K Clarke se podíval na ruku a naštvaně zavrtěl hlavou. „Myslím, že z přídě se moc chlapů nedostalo, pane. Vodotěsný dveře se vzpříčily a nejspíš je nejde vůbec otevřít.K „Nechte si prohlídnout tu ruku,K přikázal mu Morris. „Ale do hajzlu s rukou, kapitáne! Teď mě potřebujete tady.K Měl pravdu. Morris vyběhl nahoru a Clarke za ním. Když doběhl na můstek, vytočil číslo do strojovny. Hluk v telefonu odpověděl na jeho první otázku. Inženýr musel překrikovat pískot unikající páry. „Poškození po nárazu, kapitáne. Na kotli číslo jedna máme pár prasklých trub parovodu..Číslo dvě může jet, ale pro jistotu jsem nastavil pojistky u obou. Dieselové generátory jsou v provozu. Mám tu pár zraněných. Pošlu je nahoru. Já dobře, dobře. Právě jsme dokončili prohlídku kotle dvě. Pár menších puklin, ale ty rychle spravíme. Jinak je všechno poměrně utěsněný. Do čtvrt hodiny můžeme znovu fungovat.K Bude se to hodit.K Morris zavěsil. Pharris se pohupoval ve vlnách jako mrtvola. Bezpečnostní válce byly otevřené, takže pára se hnala do komína a vydávala drásavý hluk, který připomr nal bolestný nářek. Ostrou ladnou křivku přídě nahradilo ploché čelo rozervaných kovů a trčících drátů. Do vody kolem lodi unikala nafta z proražených nádrží. Morris si poprvé všiml, že záď lodi je níž než zbytek trupu. Když se postavil rovně, došlo mu, že loď není vyrovnaná. Uvědomoval si, že bude muset počkat na další hlášení o škodách. Jako u oběti dopravní nehody i zde záležely prognózy na práci chirurgů a na ně nelze spěchat ani je vynišovat. Zvedl telefon do CIC. „Můstek. Co víme o té ponorce?K „Gallery na ni zaútočila, ale torpédo nic nenašlo. Zdá se, že ponorka odplula na severovýchod, ale asi pět minut už nic nemáme. V oblasti ted hlídkuje i orion.K „Řekněte jim, ať se podívají i na druhou stranu. Tenhle blázen neodpluje, dokud nebude muset. Možná se žene k nám ne od nás. Řekněte to i veliteli , obrany. K „Rozkaz, kapitáne.K
Ještě ani nezavěsil, a telefon už znovu zazvonil.
Kapitán. K
P ‚p K y .“ P
„Bude lout ane, řekl důstojník kontrol škod okamžitě Právě zá latu jeme přepážku. Nebude to úplně vodotěsný, ale pumpy si s trhlinama g 336 dí. Pokud nás nepotká další neštěstí, zvládneme to na břeh. Poslali nám remorkér?K
„Ano. K
‚xJestli nás bude táhnout, tak radši zádí napřed, pane. Nechci, aby nám do přídě narážely vlny.“ „Dobře.K Morris se ohlédl na Clarkea. „Pošlete pár mužů dozadu. Dostaneme remorkér, tak ať ho přivážou na záď. Ať taky pošlou člun lidem ve vodě. Viděl jsem aspoň jednoho. A nechte si zavázat tu ruku.K
K
„Provedu, kapitáne. Clarke odběhl na záď.
Morris odešel do CIC a objevil funkční vysílačku.
„Rentgen Alfa, tady Pharris,K hlásil Monis veliteli obrany. „Udejte váš stav.“ „Dostali jsme jeden zásah vpředu, ztratili jsme příď až za odpalovací rampu ASROC. Nemůžeme manévrovat. Pokud nás nepotká špatný počasí, udržíme se na hladině. Oba kotle jsou teď mimo provoz, ale za necelých deset minut bychom měli být zase v pohybu. Máme oběti, ale nevíme kolik, ani jak vážné. Zasáhla nás atomová ponorka, komodore, nejspíš třídy Viktor. Pokud se nepletu, tak mířil k vám.K „Ztratili jsme ho, ale plul pryč,K řekl komodor.
‚p K
„Podívejte se i kolem sebe ane, naléhal Morris. „Ten holomek se dostal těsně k nám a pěkně nám zatopil. Neuteče na dlouho, na to je moc dobrej.K
Komodor se na chvíli zamyslel. „Dobře, zvážíme to. Gallery už k vám jede. Koho dalšího budete potřebovat?K „Vy Gallery potřebujete víc než my. Pošlete nám jen remorkér,K odpověděl Morris. Věděl, že ponorka se nevrátí, aby je potopila. Část svého úkolu už splnila. Teď se pokusí napadnout některé obchodní lodě. „Rozumím. Ozvěte se, když budete potřebovat ještě něco. Zlomte vaz, Ede.K „Děkuju, pane. Konec.K Morris přikázal své helikoptéře shodit kolem lodi dvojitý knzh sonobójí, to pro všechny případy. Pak se jim podařilo objevit ve vodě tři muže, z nichž jeden byl mrtev. Záchranný člun je vytáhl, a helikoptéra se tedy mohla připojit ke konvoji. Byla teď přiřazena na Gallery, která zaujala Pharrisovo místo, a konvoj se stočil na jih. Svářeči v podpalubí pracovali po pás ve vodě a snažili se zacelit trhliny ve vodotěsných přepážkách fregaty. Oprava trvala devět hodin, načež pumpy začaly odčerpávat vodu ze zatopených oddílů. Než to dokončili, zastavil u jejich hranaté zádě remorkér Papago. Náčelník Clarke dohlížel na předání pevného tažného lana a jeho upevnění. O hodinu později už remorkér táhl fregatu na východ rychlostí čtyř uzlů zádí napřed, aby tolik nenamáhali poškozenou příď: Morris rozkázal shodit vlečný sonar do vody přes příď, aby měli alespoň malou schopnost ubránit se. Několik mimořádných hlídek vyhlíželo periskopy. Měli před sebou pomalou nebezpečnou testu domů. 337

LAMMERSDORF, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO PROLOMENÍ STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Dejte pozor, Pašo.“

„Jako vždy, soudruhu generále,“ usmál se Alexejev. „Pojďte, kapitáne.“ Sergetov odešel za svým nadřízeným. Na rozdíl od předchozí návštěvy na frontě měli oba na sobě ochranné neprůstřelné vety. Generál měl pouze zbraň vedle přihrádky s mapou, ale kapitán kromě funkce štábního důstojnika zaujal též pozici tělesného strážce a měl přes rameno malý samopal české ; výroby. Kapitán si všiml, že Alexejev se změnil. Pri jeho první cestě na frontu byl nejistý a váhavý Sergetovovi nedošlo, že ač je Alexejev vysoký důstojníkem, v opravdové bitvě nikdy nebyl a tento nejvážnější z bojů byl pro něj stejně nový jako pro čerstvě odvedeného vojína. Teď to ale bylo jin. Už oznal vůni střelného prachu. Věděl, že některé věci fungují a jiné ne. Ta změna byla obdivuhodná. Otec měl pravdu, pomyslel si Sergetov, je to člo“ věk, se kterým je třeba počítat. Do helikoptéry s nimi nasedl plukovnilc letec : tva. Mi-24 odlétla do tmy, doprovodné stíhačky kroužily nad ní. 33B Ne každý dokáže ocenit důležitost videorekordéru. Doma se samozřejmě může hodit, ale když před dvěma lety jeden kapitán holandského královského letectva svůj nápad zveřejnil, byla jeho bojová využitelnost vyzkoušena při tajných cvičeních nejprve v Německu a pak na západě Spojených států. Špionážní radarové letouny NATO udržovaly své obvyklé pozice vysoko nad Rýnem. Letouny E-3A Sentry, známé spíše jako AWACS, a menší, méně známé letouny TR-1 plnily své úkoly v nudných kruzích nad frontou. Jejich funkce byly podobné, ale ne stejné. AWACS se staraly spíše o leteckou dopravu. TR-1, vylepšená verze slavných letounů U-2, sledovaly děni na zemi. Letouny TR-1 byly zpočátku zklamáním. Protože sledovaly mnoho terčů, z nichž velkou část tvořily nepohyblivé radarové reflektory Sovětů, zahlcovaly velitele NATO informacemi, jež byly příliš rozporuplné, aby bylo možno je využít. Pak přišla chvile videorekordérů. Všechna data odesilaná z letounů se nahrávala na videokazety, jelikož šlo o vhodné médium pro uchovávání informací. Přístroje vestavěné do systémů NATO však obsahovaly jen málo operačních rysů. Holandského kapitána napadlo přinést do kanceláře svůj vlastní rekordér a pomocí rychlého převíjení dopředu i dozadu ukázal, jak Ize využít informace radaru nejen k odhalení, kam věci směřují, ale též odkud vyšly. Počítače tuto úlohu ještě více usnadnily tím, že eliminovaly položky, které se pohnuly jen jednou za dvě hodiny čímž odpadly ruské radarové nástrahy a nový špionážní nástroj byl na světě. Od každé kazety se vytvořilo několik kopii, štáb stovky špionážních a dopravních expextů sledoval informace dvacet čtyři hodiny denně. Někteří se zabývali přímými taktickými informacemi. Další sledovali opakované vzorce. Velké množství vozů pohybujících se v noci k jednotkám na frontě a zpět mohlo znamenat jen kyvadlovou dopravu doplňující palivo a munici. Několik vozů, které se odpojují od konvoje divize a rozmisťují se v řadě rovnoběžné s frontou, mohlo znamenat jen dělostřelectvo připravující se na útok. Už pochopili, že opravdovým oříškem je, jak dostat tyto informace k velitelům v předních liniich tak brzy, aby je mohli využít i oni. V Lammersdorfu právě jeden belgický poručík dokončoval studium pásky šest hodin staré a jeho hlášení odešlo pozemní linkou k velitelům v přední linii. Hlásil, že na sever a na jih se po Autobahn-7 přesunuly nejméně tři divize. Sověti zaútočí u Bad Salzdetfurthu v plné síle, a to dříve, než se očekávalo. Záložní jednotky belgické, německé a americké armády se okamžitě vydaly kupředu a spojenecké letectvo bylo uvedeno do pohotovosti. V této oblasti došlo už k několika poměrně ničivým bitvám. Německé sily pokrývající oblast jižně od Hannoveru byly oslabeny o více než o polovinu a bitva, jež vlástně ještě pořádně nezačala, se změnila na závod, kdy se obě strany snažily dostat své zálohy na místo útoku dříve než protivnik. 33J

HOLLE, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Třicet minut,“ řekl Alexejev Sergetovovi. Čtyři motostřelecké divize stály n v řadě a pokrývaly frontu v délce necelých dvaceti kilometrů. Za nimi stála. tanková divize připravená pokračovat v prvním průlomu německých linii. Cílem bylo město Alfeld na řece Leine. Město leželo na dvou silnicích, po nichž NATO doplňovalo zásoby a mužstvo, a jeho obsazení by způsobilo trhlinu v liniich NATO a umožnilo by sovětským skupinám operačního manévrování vpadnout NATO do týla. „Soudruhu generále, jak se podle vás vyvíjí situace?“ zeptal se kapitán tiše.

„Zeptejte se mě za pár hodin,“ odpověděl generál. Údolí řeky za nimi bylo dalším údolím posetým těly a zbraněmi. Stáli pouhých tňcet kilometrů od hranice tanky Rudé armády měly dosáhnout Holle za necelé dva dny. Alexejevse zamračil a přemýšlel, který génius na štábu prišel s takovým nesmyslem. Znovu podcenili lidský faktor. Morálku a bojovný duch Němců nešlo porov nat s ničím, co dosud viděl. Vybavoval si vyprávění svého otce o bitvách na Ukrajině a v Polsku, ale nikdy tomu skutečně nevěřil. Až teď. Němci bojovali o každé smetiště jako vlci bránící svá mláďata a stahovali se, jen když k tomu byli přinuceni. Při každé přiležitosti útoky opětovali, postupujícím ruským jednotkám sáli krev, a to s využitím všech možných prostředků. Sovětská doktrína předpokládala vysoké ztráty. Bitva o postup mohla být úspěšná pouze za cenu frontových útoků, které by nejprve musely prorazit mezeru ve frontových liniich ale armády NATO nechtěly takovou mezeru Sovětům dopřát. Jejich moderní zbraně útočící ze zajištěných pozic oslabovaly každou vlnu útoku. Jejich vzdušné útoky na sovětský týl odsávaly shu jednotkám ještě dříve, než mohly jednotky zahájit rozhodující bitvy, a spolu s dělostřelectvem je uváděly ve zmatek i přes nejpečlivější úhybné manevry. Rudá armáda postupuje vpřed, opakoval si Alexejev, a NATO za to platí tako . vou cenu, pro jakou se rozhodlo. Jejich zálohy se ztenčují. Německé sly nevy užívají své pohyblivosti tak, jak by jí využil Alexejev, příliš často lpí na jednotii vých oblastech, než aby napadly pohybující se sovětské síly. Generál si řrlcal, ž Němci nemohli vyměnit část území, aby získali čas. Podíval se na hodinky.

Z lesů pod nimi vyšlehly plameny a ruské dělostřelectvo zahájilo pripravné bombardování. Pak přišly na řadu raketomety a ranní nebe se rozjasnilo ohm vými pruhy. Alexejev zvedl dalekohled. Za několik vteňn zahlédl brlooran“ žové výbuchy střel na zemi u linii NATO. Byl od fronty příliš daleko, aby viděl podrobnosti, ale oblast, která měla na šířku určitě několik kilometrů, rozzáňla jako neonové reklamy, tak populární na Západě. Nad sebou zasl chl řev motorů a zahlédl rvní oddíly stíhaček, které se hnaly na frontu.

„Děkuju, soudruhu generále,“ vydechl Alexejev. Napočítal nejméně t P

stíhacích bombardérů Suchoj a MiG všechn se tiskly k zemi a bližily , y k frontě. Otočil se k velicímu bunkru a na tváň

měl sebevědomý úsm nn
„Vůdčí oddíly už vyrazily," hlásil plukovník. Na stole z hrubých prken položených na kozách ležely mapy, do nichž se zanášely značky. Rudé šipky zahájily postup proti několika modrým liniim. U map stáli poručíci, každý měl sluchátka napojená na velitelství různých brigád. Za nimi stál mlčky velitel 8. gardové armády a sledoval realizaci svého plánu. „Setkávají se s průměrným odporem. Teď se objevuje nepřátelské dělostřelectvo a tanková střelba," řekl poručík. Velitelský bunkr se zachvěl při dopadu střel. Dva kilometry od nich se letka německých phantomů zakousla do praporu mobilních děl. „Nepřátelské stíhačky jsou nad námi," řekl důstojník protiletecké obrany pozdě. Několik očí se zvedlo k prkennému stropu bunkru. Alexejev nikoli. Naváděná bomba NATO by je zabila během okamžiku. Ačkoli se mu jeho pozice zástupce velitele skupiny vojsk líbila, litoval, že ty dny, kdy velel bojující divizi, už jsou pryč. Tady byl pouhým pozorovatelem a cítil potřebu uchopit opratě znovu pevně do ruky. „Dělostřelectvo hlásí těžkou odvetnou palbu a útoky letadel. Naše střely útočí na nepřátelská letadla v týlové oblasti 57. motostřelecké divize," pokračoval důstojník protiletecké obrany. „Nad frontou výrazný pohyb nepřátelských letadel." Naše stíhačky útočí na letouny NATO," hlásil důstojmk frontového letectva. Zlostně zvedl hlavu. „Střely našich spojenců sestřelují naše vlastní letadla!" ,"Ať protiletecká obrana lépe rozlišuje své terče!" křikl Alexejev. „Nad frontou je teď padesát našich letounů. Se stíhačkami NATO si poradíme sami!" trval na svém letec. „Řekněte obsluze baterii střel zeměvzduch, ať přeruší palbu na všechny terče nad tisíc metrů," rozkázal Alexejev. Včera v noci o tomto problému diskutoval s velitelem frontového letectva. Piloti migů měli po provedení svých útoků zůstat ve vyšších výškách, a tím nechat bateriim se střelami a s děly volné pole k napadení pouze těch letounů NATO, jež představují okamžitou hrozbu pro pozemní jednotky. Proč se mu hroutí vlastní plány? Devět tisíc metrů nad Rýnem zápasila dvě radarová letadla E-3A o holé životy. Nesmlouvavě na ně dorážely dva prapory stíhaček MiG-23, jež se k nim hnaly oblohou. Palubní kontroloň volali o pomoc. To je jednak rušilo od odvracení útoku, jednak odlákávalo stíhačky od jiných úkolů. Bez ohledu na svou vlastní bezpečnost Rusové spěchali na západ rychlostí přes tisíc pět set kilometrů v hodině a vydatně si pomáhali rušičkami. Americké stíhačky F-15 Eagle a francouzské mirage se vydaly vstříc hrozbě a nebe se zaplnilo střelami. Nestačilo to. Když se migy dostaly do vzdálenosti šedesáti mil, letouny AWACS vypnuly své radary a spustily se k zemi ve snaze uniknout útoku. h,hačky NATO nad Bad Salzdetfurthem si teď musely poradit samy. Sověti pé dosáhli převahy ve vzduchu. 341

„Stá čtyřicátá třetí gardová střelecká brigáda hlásí, že se jí podařilo prolomit německé linie," řekl poručík. Nedíval se kolem sebe, jen rozšířil šipku, za niž p j ky p 1
K zod ovídal. „Nepřátelské ednot zmateně rcha í.
„Sto čtyřicátá pátá gardová se připojuje," hlásil důstojník vedle něj. „První linie německého odporu padla. Postupují na jih podél železnice... nepřátelské jednotky jsou na útěku. Neseskupují se, nepokoušejí se o protiútok.K
Generál velící 8. gardové armádě se na Alexejeva vítězoslavně podíval. „Ať se ta tanková divize dá do pohybuK Obě oslabené německé brigády bránící tento sektor utrpěly příliš vysoké ztráty, byly povolány k zastavení příliš vysokého počtu útoků. Jejich muži byli unavení, zbraně měly zničené a jejich jedinou možností zůstalo před nepřítelem utéct, nicméně všichni doufali, že v lesích za silnicí 243 se znovu zformují. U Hackenstedtu, čtyři kilometry odsud, se dala do pohybu 20. gardová tanková divize. Její tři stovky bitevních tanků T-80 podpořené několika stovkami útočných transportérů se rozprostřely vlevo a vpravo od silnice a utvořily své útočné formace v zástupech po praporech. 20. tanková byla operačně manévrovací skupinou 8. gardové armády. Od začátku války se Sověti snažili proniknout s jednou z těchto silných jednotek do týla NATO. Teď k tomu měli příležitost. „Dobrá práce, soudruhu generále,K řekl Alexejev. Na mapě už byl průlom zanesen. Tři nebo čtyři útočící motostřelecké divize pronikly za německé linie. Migům se podařilo sestřelit jedno z letadel AWACS a tři stíhačky Eagle, . Rusové na oplátku přišli o devatenáct svých, to vše v zuřivé bitvě, která trvala patnáct minut. Zbývající AWACS už byl znovu vysoko a snažil se získať _, přehled v letecké bitvě nad středním Německem, zatímco migy pospíchaly domů mračnem střel zeměvzduch. Za cenu obrovských ztrát dokázali usku tečnit misi, na kterou jejich piloti nebyli ani připraveni.
Ale to byl jen začátek. Teď, když uspěl první útok, došlo na nejsložitějšf část bitvy. Generálové a plukovníci velící útoku museli rychle přesunout svF jednotky vpřed a dbát na to, aby jejich formace zůstaly nedotčeny, dokud nepřekročí vlastní dělostřelectvo na jihozápad, kde poskytnou podporu postupujícím praporům. Tanková divize měla absolutní přednost. Musela na adnout další sled německých linii pouhých několik minut za motostie leckými jednotkami, aby se podařilo dorazit do Alfeldu před soumrakem Oddíly polní policie vybudovaly předem plánované body silniční kontroly a poslaly hlídky po silnicích kde značky odstranila německá armáda s
,
zřejmě. Postup nebyl tak snadný, jak by se dalo čekat. Nešlo o čerstvé od ly. Několik velitelů zemřelo, vozy se porouchaly a poškozené komu zpomalily dopravu pod běžnou postupovou rychlost. 42
Německá vojska se zatím snažila znovu zformovat. Týlové gardové jednotky setrvávaly za každou zatáčkou, odpalovaly své protitankové střely v odpovědi na neúnavnou palbu sovětských hlídek, což si vyžádalo vysoké oběti zejména v řadách velitelů. Spojenecké letouny se též pomalu organizovaly a útočné stíhačky útočily z malé výšky na sovětské jednotky na otevřeném poli. Za prolomenou bitevní linii vjela do Alfeldu německá tanková brigáda a motorizovaný prapor belgické armády. Němci pokračovali severovýchodně po hlavní silnici následováni civilisty, kteří právě dostali rozkaz opustit své domovy. =ASLANE, SKOTSKO „Smůla, co?K zeptal se Todd Simms, velitel ponorky Boston. „To teda," přikývl McCafferty. Ani cesta do Faslane jim nepřinesla žádné štěstí. Hlídkovací loď bezpečného koridoru, HMS Osiris, se dostala do útočné pozice, aniž by ji objevili. Kdyby ta britská loď patřila Rusům, McCafferty už mohl být po smrti. „Všechno štěstí jsme vyčerpali proti tý skupině obojživelníků. Šlo to parádně, rozumíš? Rusové měli svoje sonobóje venku a my projeli mezi nima, terče už se nám vyrovnávaly říkal jsem si, že nejprve zaútočíme střelama, pak torpédama K „To se mi líbí,K řekl Simms. „A pak někdo zahájil vlastní útok

torpédama. Všecko pokazil. Odpálili jsme tri harpoony, ale nějaká helikoptéra si nás všimla a šup! všichni se na nás slítli.K McCafferty otevřel dveře důstojnického klubu. „Potřebuju se napít!K „To jo!K zasmál se Simms. „Po pár pivech všechno zrůžoví. Ty, taková věc se stává. těstí je nestálý, Danny.“ Simms se naklonil nad bar. „Dvě velký.K „Jak říkáte, kapitáne.K Číšník v bílém natočil dva poháry teplého tmavého piva. Simms si vzal účet a odešel za svým kamarádem do rohového boxu. U jednoho stolu vzadu probíhal nějaký večírek. „Danny, prokristapána, už na to zapomeň. Nemůžeš přece za to, že ti Rusové neposlali žádný terče, ne?K McCafferty se dlouze napil piva. Dvě míle od nich doplňovalo Chicago zásoby. V přístavu stráví dva dny. Boston a další ponorka třídy 688 kotvily u téhož mola, dnes sem měly dorazit ještě další dvě. Připraví se na zvláštní misi, ale ještě se nedozvěděli, oč půjde. Důstojníci a posádka prozatím využívaly minima volného času k protáhnutí a relaxaci. „Máš pravdu, Todde, jako vždycky.K „Fajn. Vem si preclíky. Vypadá to tam na pořádnej mejdan. Nepřisednem
„ si k nim? Simms zvedl své pivo a odešel na konec místnosti. Našli tu skupinu důstojníků z ponorky, což je nepřekvapilo tolik jako střed pozornosti. Šlo o norského kapitána, blonďatého muže kolem tňceti let, 4
který už několik hodin nebyl nejstřízlivější. Jakmile dopil jednu sklenici piva, člen královského námořnictva mu podal další.
nJa prostě musím najít toho člověka, co nás zachránil!K naléhal Nor hlasitě a opilecky.
„Co se děje?K zeptal se Simms. Došlo na představování. Důstojník královského námořnictva byl kapitánem HMS Oberon.
„Tohle je ten řízek, kterej prohnal Kirova až do Murmanska,K řekl, „vypráví ten příběh každejch deset minut. Touhle dobou by měl spustit znovu.K
„Hajzl jeden,K řekl McCafferty. Tohle je ten chlap, který potopil jeho terč! A Nor opravdu začal vyprávět. K
„My se blížíme pomalu. Oni přijedou přímo na nás přikrčil se „a my pořád hodně pomalu. Já vytáhnu periskop a tamhle je! Čtrnáct tisíc metrů, dvacet uzlů, propluje asi pět set metrů kolem pravoboku.K Sklenice spadla na podlahu.
„Periskop spustit! Arne kde jsi, Arne? Aha, on je opilý u stolu. Arne je zbraňovým důstojníkem. Připravil odpálení čtyř torpéd. Typ tňcet sedm, americká torpéda.K Ukázal na dva americké důstojníky, kteří se k jejich skupině právě připojili. Čtyři torpéda! McCafferty nevěřícně zamrkal. To člověku zkazí náladu na celý den. Kirov teď hodně blízko. Periskop nahoru! Kurz stejný, rychlost stejná, m Jedn Čtyři vzdálenost dva tisíce metrů já vystřelí ! a! Dvě! Tři! ! Znovu nabít a do hloubky.K
„Vy jste mi zničil celej manévr!K zvolal McCafferty.
Nor na okamžik jakoby vystřízlivěl. „Kdo jste?K
Dan McCafferty, USS Chicago.K
n
„Vy tam byl?K
Ano. K
„Střílel jste?K
n
Ano.K
n
Hrdino!K Velitel norské ponorky se vrhl k McCaffertymu a div ho nepo ,1 1 P y valil ak ho ob al medvědími tla ami.
„Vy zachránil mé muže V zachránil
m011 IOď!K
Co to sakra je?K zeptal se Simms.
,K P
„Aha, nepředstavil sem vás řekl ka itán královského námořnictva.
„Kapitán Bjrn Johannsen z ponorky Kobben Jeho Veličenstva norského krále. Kapitán Daniel McCafferty z USS Chicago.K
„Když my vypálili na Kiyov, seběhli se jako vlci. Kirov do povětří „
„Čtyři torpéda? To se nedivím,K přikývl Simms.
Rusové na nás s křižníkern, dva torpédoborce,K pokračoval Johannsen, teď
n
už trochu střízlivější. „My, hm, unikli, potopili se hluboko ale oni nás našl ,
jejich raketama RBU hodně, hodně raket. Většina daleko, některé blízko. My znovu nabili a já vystřelil na křižník.K
344 „Trefil jste ho?“
eden zásah, oškodili, ale ne oto ili. To trvá, nevím jistě, deset minut, P P P patnáct. Byl to hodně náročný moment, ano?K „Pro nás taky. Rychle jsme se přiblížili a zapnuli radar viděli tři lodě.K Místo Kirova jsme
„Kirov potopil do povětří! Co vy viděli, byl křižník a dva torpédoborci. Pak vy střelili střelu, ano?K Johannsenovi zářily oči. „Tři harpoony. Viděla to helikoptéra a vydala se za náma. My jsme unikli, ani nevím, jestli ty střely něco zasáhly.K „Zasáhly? Ha! Já vám povím.K Johannsen mával rukama. „My na dně, baterie pryč. Máme poruchu, nemůžeme utíkat. Už jsme unikli čtyřem torpédům, ale oni nás teď mají. Sonar nás má. Torpédoborec na nás střelí RBU. První tři minou, ale mají nás. Pak bum! Bum! Bum! A zase! Torpédoborec do povětří. Další zasažen, ale nepotopil, myslím. My unikli.K Johannsen znovu McCaffertyho objal a oba vylili pivo na podlahu. Američan nikdy neviděl takhle emociálního Nora, ani když šlo o ženy. „Moje posádka naživu kvůli vám, Chicago! Já vám koupím pivo. Já koupím pivo K všem vašim mužům.
„Víte jistě, že jsme tu kocábku potopili?K
„Kdyby vy nepotopili,“ řekl Johannsen, „moje loď po smrti, mí muži po smrti, já po smrti. Vy potopili.“ Torpédoborec

nebyl stejně kvalitním terčem jako bitevní křižník na atomový pohon, říkal si McCafferty, ale bylo to několikanásobně lepší než nic. Plus kousek další lodě, připomněl si v duchu. A kdo ví, ta se možná potopila na cestě domů. ," P „Není to tak zlý, Dane odotkl Simms.
K K
„Někteří lidé, řekl ka itán HMS Oberon, „vyžerou všechno štěstí. „Řeknu ti, Todde,K řekl velící důstojník USS Chicago, „to je hodně dobrý pivo.K USS PHARRIS Bylo třeba pohřbít jen dvě těla. Dalších čtrnáct mužů bylo pohřešováno a nejspíš po smrti, ale i přesto se Morris domníval, že měli štěstí. Dvacet námořníků utrpělo více či méně vážná zranění. Clarkeova zlomená ruka, několik zlomených kotníků a půl tuctu popálenin od popraskaného parního potrubí. Nepočítaně menších řezných ran od letících střepů. Morris přečetl obřadní řeč z knihy. Když četl, že je nad slunce jasnější, že moře jednoho dne vydá své mrtvé, nebyla v jeho hlase ani stopa po emocích... Pak muži nadzvedli mešní stoly. Těla zabalená v plastikových pytlích á zatížená ocelí vyklouzla zpod vlajek a dopadla do vody. Hloubka tu byla tři tisíce metrů; výkonného důstojníka a vojína z Detroitu čekala dlouhá poslední cesta. Pak následovaly salvy z pušek, ale žádná hudba. Na palubě 345
nebyl nikdo, kdo by uměl hrát na tnzmpetu, a magnetofon byl rozbitý Morris zavřel knihu. „Zajistit a pokračovat dál.“ Vlajky byly řádně složeny a uloženy do zvláštní skříňky. Stoly muži vrátil zpátky dolů a podstavce se vrátily pod záchranná lana. USS Pharris byl stálc jen poloviční lodí, mohl už posloužit jen jako druhořadá válečná kořist. Remorkér Papago jej táhl rychlostí těsně nad čtyři uzly. Tři dny ke břehu Mířili do Bostonu, nejbližšího přístavu, ani ne na námořní základnu. Důvoc byl naprosto jasný. Opravy zaberou více než rok a námořnictvo nechtěl< zablokovat jeden z vlastních opravných přístavů něčím, co může trvat takhl dlouho. Pouze lodím, které lze rychle opravit pro další použití v boji, s dostane urychlené pozornosti. I Morrisovo velení Pharrisovi bylo spíš výsměchem. Posádku remorkéru tvc ňli záložníci, v civilním životě většinou zkušení záchranáři. Tři z nich stál na palubě, dohlíželi na tažné lano a „radili“ Morrisovi, co má udělat. Jejicl rady byly ve skutečnosti rozkazy, i když zdvořilé. Jeho posádku udržovala v bdělosti spousta věcí. Přední přepážky vyžadc valy neustálou pozornost a dohled. Probíhala oprava strojů. Fungoval je: jeden kotel, ten vyráběl páru pro turbogenerátory a zásoboval loď elektňnot Druhý kotel potřeboval ještě alespoň den práce. Hlavní protiletadlový rad má prý fungovat za osmačtyřicet hodin. Satelitní anténu se podařilo oprav před chvílí. Než dorazí do přístavu pokud tam dorazí bude na palub opraveno vše, na co jeho posádka stačí. Ve skutečnosti na tom moc nezál želo, ale v námořnictvu panuje názor, že zaměstnaná posádka je spokojen posádka. Prakticky to znamenalo, že členové posádky neměli na rozdíl o kapitána čas omílat v paměti chyby, které se staly, životy, které byly kvůli nii zmařeny, a kdo za to může.
Morris odešel do centra bojových informací. Posádka si zde znovu poušt la pásku ze střetu s viktorem a snažila se zjistit, co se stalo. „Já nevím,“ pokrčil rameny operátor sonaru. „Možná to byly dvě ponork ne jenom jedna. Přece, tady je, ne? Tahle jasná stopa tady a pak za p minut ho aktivní sonar najde tamhle.“ „Jenom jedna,“ řekl Morris. „Tenhle přesun trvá při rychlosti pětadvace uzlů jen čtyři minuty.“ „Ale my jsme ho neslyšeli, pane, a není ani vidět na obrazovce. Když jsn ho navíc ztratili, tak plul opačným směrem.“ Muž u sonaru vrátil pásku začátek a projížděl to znovu. „Jo.“ Morris se vrátil na můstek, v mysli si to všechno přehrával. Celc pasáž už znal zpaměti. Vyšel na křídlo můstku. Štíty proti kapkám byly st děravé a na místě, kde zemřel výkonný důstojnilc, zůstaly nejasné stopy kn Někdo to dnes přijde přetřít. Náčelník Clarke organizoval práci nejrůznější skupinám. Morris si zapálil cigaretu a zadíval se na obzor. 46 REYDARVATH, ISLAND Ta helikoptéra byla posledním varováním, jaké potřebovali. Edwards a jeho skupina zamířili na severovýchod. Prošli oblast s mnoha jezírky, překročili štěrkovou silnici poté, co hodinu sledovali, jaký je na ní provoz žádnýa pustili se přes několik močálů. Edwards byl touto dobou naprosto zmaten zdejším terénem. Směsice holých kamenů, travnatých luk, lávových polí a teď sladkovodní močál, to vše ho přivedlo na myšlenku, zda Bůh neumístil na Island všechno, co mu po stvoření světa zbylo. Stromů však moc nezůstalo, protože tady nebyly žádné, a jejich nejlepším úkrytem byla po kolena vysoká tráva, která trčela z vody. Musí to být odolná tráva, řkal si Edwards, protože tenhle močál byl před nedávnem zamrzlý. Byl stále hodně studený a několik minut po vkročení do močálu bolely všechny nohy zimou. Ale snášeli to. Druhá možnost byla jít po holé a trochu vyvýšené zemi, což se nikomu vzhledem k nepřátelským helikoptérám nechtělo. Vigdís svým výkonem všechny překvapila. Vojákům stačila bez protestů nebo zaostávání. Opravdová venkovská dívka, pomyslel si Edwards, těžila z dětství stráveného naháněním ovcí na pastvinách nebo co se to s ovcemi dělá a přelézáním těchhle zatracených kopců. „Tak si dáme pauzu,“ zavolal Edwards. Všichni se okamžitě rozhlíželi po suchém místě, kde by se mohli svalit. Většinou si zvolili kameny. Kameny v močálu! vrtěl hlavou Edwards. Garcia se rozhlížel uloupeným ruským dalekohledem. Smith si zapálil cigaretu. Edwards se otočil a všiml si, že Vigdís si sedá vedle něj. „Jak se cítíš?“ „Velmi unaveně,“ řekla se slabým úsměvem. „Ale ne tak unaveně jako vy.“ „No tohle!“ zasmál se Edwards. „Možná bychom měli zrychlit.“ „Kam jdeme?“ „Do Hvammsf7rduru. Neřekli nám proč. Počítám ještě tak čtyři nebo pět dní. Chceme se vyhnout všem silnicím.“ Abyste mě chránili, ano?“ Edwards zavrtěl hlavou.
„Abychom ochránili nás všechny. Nechceme se s nikým prát. Na hraní na vojáky je tu moc Rusů.“ y „Takže já neublížím, hm, vás nezastavím, ab ste udělali důležité věci zeptala se Vigdís. „Vůbec. Jsme rádi, že tě máme s sebou. Kdo by se rád neprocházel v přírodě s krásnou dívkou?“ zeptal se Edwards galantně. Bylo moudré to říct? Zvláštně se na něj podívala. „Ty myslíš, že já jsem hezká, i po po „ „Vigdís, i kdyby tě přejel náklaďák ano, jsi velmi krásná. To nikdo nezmění. To, co se ti stalo, není tvoje vina. Jestli to něco změnilo, tak jen uvnitř, ne riavenek. A já vím, že někdo tě má určitě rád.“
„Myslíš kvůli mému dítěti? To omyl. On našel jinou. To není důležité, všechny mé kamarádky mají děti.“ Pokrčila rameny. 4

To je blázen, říkal si Edwards. Vzpomněl si, že nemanželské děti nejsou na Islandu ničím odsuzovaným. Jelikož nikdo

nemá příjmení většina Islanďanů dává dětem křestní jména následovaná jmény po otci nelze poznat, zda rodiče dítěte jsou i manželé. Krom toho je to Islanďanům stejně jedno. Mladé svobodné dívky mají děti a řádně se o ně starají, a to stačí. Ale opustit tuhle dívku? „No, za sebe ti řeknu tohle, Vigdís: nikdy jsem nepotkal krásnější dívku, než jsi ty.“ „Opravdu?“ Vlasy měla v hrozném stavu, rozcuchané a slepené. Obličej i šaty měla zaprášené a zablácené. S tím bý si ale během pěti minut poradila horká sprcha, po níž by vyšel najevo všechen její půvab. Ale krása vychází zevnitř a Edwards teprve začínal poznávat to stvoření pod povrchem. Pohladil ji po tváři.
„Jestli ti někdo řekne něco jiného, je to blázen.“ Otočil se a všiml si, že k nim přichází seržant Smith. „Tak půjdeme, nadponzčíku, pokud nechcete, aby vám ztuhly nohy.“
„Dobře. Navrhuju ještě tak dvanáct, patnáct kilometrů. Na druhý straně hory, kolem který jdeme, je nějaká farma a silnice. Než to přejdeme, měli bychom to prohlídnout. A taky odtamtud zavolám.“ „Jasně, veliteli. Rodgersi! Jdi vepředu a zahni trochu na západ.“ BODENBURG, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Postup vpřed nebyl nijak jednoduchý. Osmá gardová armáda posunula velitelský post v co nejtěsnější vzdálenosti za vedoucími jednotkami. Její velitel byl podobně jako Alexejev nejraději co nejblíž ke frontě. Cesta obrněným transportérem trvala čtyřicet minut letět helikoptérou by bylo přlliš nebezpečné. Během této doby Alexejev přihlížel dvěma ničivým útokům na ruské linie. Posily z Německa a Belgie se zapojily do bojů a odposlechnuté informace ve vysílačkách říkaly, že do pohybu se daly i americké a britské oddily. Alexejev zároveň povolal další ruské jednotky. Co začalo jako nápor pouze jedné mechanizované armády, přerůstalo teď v bitvu značných rozměrů. Vnímal to jako dobré znamení. NATO by určitě nepovolávalo posily, kdyby se nedomnívalo, že situace je nebezpečná. Sovětské síly měly za úkol dosáhnout požadovaných cílů dřív, než se do hry zapojí posily.
Generál velící 20. gardové tankové divizi už byl ve velicím postu v budově střední školy. Tato nová stavba byla velmi prostorná, a než bude připraven podzemní bunkr, bude to muset stačit. Tempo postupu se zpomalilo jednak kvůli potížím s řízením dopravy, jednak kvůli Němcům. „Jeďte po téhle silnici do Sacku „ rozkázal velitel 8. gardové armády veliteli
, a tankistů. „Mé motostřelecké oddi y by to měly vyčistit, než se tam dostanete: B4B
„Další čtyři kilometry do Alfeldu. Ano, zajistěte jen, abyste nás mohli podpořit, až překročíme řeku.“ Generál si nasadil helmu a vyběhl ze dveří. Alexejev začínal mít pocit, že to vyjde. Tento generál odvedl skvělou práci, když své jednotky přivezl na frontu takřka v původním stavu. Vzápětí zazněla exploze. Okna se otřásla, kolem něj začaly na zem dopadat kousky betonu ze stropu. Ďáblův kříž se znovu objevil.
Alexejev vyběhl ze dveří a uviděl dvanáct transportérů v plamenech. Díval se, jak se z úplně nového tanku T-80 škrábe posádka. O chvilku později stroj zachvátily plameny: oheň zasáhl i skladiště munice uvnitř a k nebi vyšlehl sloupec ohně připomínající menší sopku. „Generál je mrtev generál je mrtev!“ křikl nějaký rotmistr a ukázal na jeden transportér, odkud nevyvázl nikdo živý. Alexejev si všiml, že vedle něj stojí velitel 8. gardové armády a nadává. bZástupce velitele této divize je novým plukovníkem.“ Pavel Leonidovič velmi rychle dospěl k vhodnému řešení. „Ne, soudruhu generále. Proč ne já?“ Velitel ho překvapeně sledoval, pak si však vzpomněl, jakou reputaci velitele tanku má Alexejev i jeho otec. Rychle se tedy rozhodl. „Dvacátá tanková je vaše. Úkol znáte.“ Přijel k nim další transportér. Alexejev se Sergetovem do něj nasedli a řidič je odvezl k velitelskému postu divize. Po půl hodině zastavili. Alexejev uviděl mezi stromy řadu tanků. Kolem nich dopadaly dělostřelecké granáty, ale na to nedbal. Jemu podřízení velitelé stáli pohromadě. Generál rychle rozdal příkazy ohledně cíle a časového plánu. O skvělé práci bývalého, necelou hodinu mrtvého generála svědčilo už to, že tu všichni znali svůj úkol. Divize byla dobře organizovaná, každá část plánu byla na svém místě. Aiexejev ihned poznal, že má k ruce kvalitní štáb. Jeho členům okamžitě rozdal další rozkazy, zatímco se velitelé jednotek rozešti na své pozice. Jeho první bitevní velitelství bylo ve stínu vysokého stromu. Jeho otec by si nemohl přát nic lepšího. Alexejev se usmál a odešel za divizním velitelem výzvědných operací. ‚jaká je situace?“
„Prapor německých tanků přešel do protiútoku na této silnici východně od Sacku. Mělo by to být bez potíží, navíc naše vozy se přesunují na jihozápad za ně. První motostřelecké jednotky jsou už v obci a hlásí jen minimální odpor. Naše vůdčí jednotky jsou už v pohybu a měly by se tam dostat do hodiny.“ Protivzdušná obrana?“ „Střely zeměvzduch a mobilní protiletadlová děla jsou těsně za vedoucími oddily. Róvněž máme k dispozici podporu spřátelených letounů. K protivzdušné obraně jsou povolány ještě dva prapory letounů MiG-21, ale zatím nemáme žádné stíhačky proti pozemním cilům. Dnes ráno jsme utrpěli velké ztráty, ale protivník taky. Před polednem jsme zničili dvanáct letounů NATO.“ Alexejev přikývl a podle zvyku vydělil toto číslo třemi. 949

„Promiňte, soudnzhu generále. Jsem plukovník Popov, politický důstojník vaší divize. H „Dobře, soudrohu plukovníku. Mé stranické příspěvky jsou zaplacené do konce roku, a když budu mít to štěstí, rád je zaplatím i na příští rok. Pokud máte něco důležitého na srdci, mluvte rychle!H Jestli Alexejev teď někoho nepotřeboval, tak to byl politruk!

n
Až obsadíme Alfeld „
„Pokud obsadíme Alfeld, svěřím vám klíče od města. Prozatím, mě ale nechte dělat mou práci. Odchod!H Možná chteipožádat o povoleni postřiZet podezřeléfašisty. Jako čtyřhvězdičkový generál sice Alexejev nemohl ignorovat politické důstojníky jako takové, ale mohl ignorovat aspoň ty, kteří nedosáhli hodnosti generála. Přešel k taktickým mapám. Na jedné straně poručíci znovu zanášeli postup jeho jeho! jednotek. Na druhé shromažďovali výzvědní důstojníci informace o nepřátelscycn vosxacn. ncxcc xd rameno jednoho z operačních důstojníků. „Chci ten vedoucí prapor těsně za motostřelecké jednotky. Kdyby potřebovali nějakou pomoc, dejte jim ji. Ten průlom chci, a to dnes. Jaké máme k dispozici dělostřelectvo?H „Dva pluky těžkých děl jsou už připraveny.“
„Dobře. Zjistěte, jestli už jim pěchota našla terče, a ať na ně okamžitě zaútočí. Není čas na ohledy. NATO ví, že jsme

tady, a naším nejhorším nepřítelem je čas. Čas pracuje pro ně, ne pro nás.“ Operační důstojnfk a velitel dělostřelců se dali dohromady a o dvě minuty později už děla ráže 152 mm zahájila palbu na frontu. Alexejev se rozhodl, že pro zemřelého velitele 20. tankové bude muset vyžádat nějaké vyznamenání. Zasloužil si ho za výcvik, který byl z práce tohoto štábu jednoznačně patrný.
„Nepřátelské letecké útoky postupují,“ řekl důstojník od mapy.
„Nepřátelské tanky se vynořují z lesů východně od Sacku, odhadovaná sla
jeden pluk. Němce podporuje těžké dělostřelectvo.“
Alexejev věděl, že teď bude muset svým plukovníkům důvěřovat. Doby,
kdy mohl generál sledovat celou bitvu a ovládat ji, byiy dávno pryč. Jeho štábní důstojníci zanášeli do mapy malé značky. Němci měli počkat, říkal si Alexejev, měli nechat projít vedoucí oddly a pak napadnout zásobovací jed notky divize. To byla hloupost. Vůbec poprvé viděl, že se německý velitel dopustil taktického omylu. Šlo nejspíš o nižšího důstojníka, který nahradil svého mrtvého nebo zraněného nadřízeného, nebo možná o někoho, kdo bydlí nedaleko. Ať to bylo jakkoli, udělal chybu, a Alexejev z ní hodlal vytě žit. Jeho dva vedoucí tankové prapory utrpěly ztráty, ale za deset zuřivýcii minut se jim podařilo protiútok Němců zlikvidovat.
„Dva kilometry vedoucí oddi y jsou teď dva kilometry od Sacku Protivník útočí jen dělostřelectvem. Spřátelené jednotky na dohled. O 50 pěchoty ze Sacku hlásí jen nepatrný odpor. Město je téměř čisté. Průzkumné oddíly hlásí, že cesta do Alfeldu je otevřená!H „Objeďte Sack,H rozkázal Alexejev. „Naším cílem je Alfeld na řece Leine.H
ALFELD, BPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Šlo o náhodně sestavenou skupinu. Členy americké mechanizované pěchoty a vedoucí tankový oddíl postupující britské brigády doplnily zbytky německobelgické armády, kterou téhož dne rozdrtilo pět sovětských divizí. Času bylo málo. Bojoví inženýři spěchali se svými obrněnými buldozery, aby vyhrabali kryty pro tanky, zatímco pěchota si kopala úkryty pro své protitankové zbraně. Mrak prachu na obzoru jim jako varování stačil. Slyšeli, že se k nim blíží tanková divize; civilní obyvatelstvo ještě město úplně neopustilo. Třicet kilometrů za nimi kroužila peruť stíhaček a čekala na znamení k útoku. „Nepřítel na dohled!H hlásil muž ze zvonice kostela. Za několik vterin vyrazil proti sovětským oddílům déšť dělostřeleckých nábojů. Posádky ovládající protitankové střely odklopily kryty z mířidel a nabily první střely v tomto zjevně velmi dlouhém odpoledni. Tanky Challenger ze 3. královské tankové brigády se schovaly ve svých krytech s poklopy pevně utěsněnými a dělostřelci zaostřovali svá mířidla na vzdálené terče. Vše probíhalo velmi zmateně, nebyl ani čas vybudovat pevný řetěz velení. Nejprve vypálilo americké dělo. Střela TOW-2 letěla vzduchem, táhla za sebou kontrolní drátky a nezadržitelně se blížila ke čtyři kilometry vzdálenému tanku T-80... b
Přední skupiny jsou teď pod palbou nepřátelských střel,H hlásil důstojník od mapy. „Zlikvidovat!“ rozkázal Alexejev veliteli dělostřelectva. Za minutu už raketomety zaplnily nebe ohnivými čarami. Střelba z děl ono peklo na bitevní linii ještě umocnila. Dělostřelectvo NATO se nechtělo nechat zahanbit. Vedoucí brigáda utrpěla těžké ztráty.H Alexejev mlčky sledoval mapu. Pro úhybný manévr tu nebylo místo ani čas. K tomu, aby se jim podařilo obsadit mosty přes Leine, by jeho muži museli co nejdříve prorazit nepřátelské linie. To znamenalo, že přední tankové oddíly utrpí značné ztráty. Průlom bude stát velkou cenu, ale ta oběť je nevyhnutelná. Nad frontou se rychlostí pěti set uzlů přehnalo dvanáct belgických stíhaček F-16 a na přední sovětskou brigádu svrhlo tuny tříštivé munice. Letouny zničily téměř třicet tanků a dvacítku transportérů necelý kilometr od linii NATO. K nebi za nimi vyrazila spousta střel, jednomotorové stíhačky se otočily na západ a letěly těsně nad zemí ve snaze utéct. Tři byly sestřeleny a zřítily se mezi jednotky NATO, čímž se zkáza způsobená sovětským dělostře s
lectvem ještě znásobila. Velitel britských tanků viděl, že na zastavení sovětského náporu nemá dostatečnou palebnou sílu. Prostě na ně nestačil. Nadešel čas ustoupit, dokud měl jeho prapor ještě nějakou šanci zapojit se znovu do boje. Nařídil svým rotám, aby se připravily na ústup, a pokusil se o tom informovat i sousední jednotky. Ale oddily kolem Alfeldu pocházely ze čtyř různých armád, hovořily různými jazyky a používaly jiné frekvence. Nebyl čas určit, kdo je vlastně vrchním velitelem. Němcům se ustoupit nechtělo. Město ještě nebylo úplně evakuováno a německé jednotky nechtěly opustit své pozice, dokud jejich spoluobčané neodejdou do bezpečí za řeku. Američané a Belgičané se dali do pohybu, když jim to britský plukovník nařídil, ale Němci ne, takže výsledkem byl chaos v liniich NATO. „Předsunuté hlídky hlásí, že nepřátelské jednotky vpravo ustupují, opakuji, nepřátelské jednotky na sevemím cípu města zřejmě přestávají útočit.“ „Přesunout druhou brigádu na sever, obkroužit město a co nejrychleji ty mosty napadnout. Ztráty nerozhodují, hlavní je napadnout ty zatracené mosty! Operační důstojníku, nepolevovat v náporu proti všem nepřátelským jednotkám. Musíme je na této straně zahnat do pasti, a když to půjde, tak je i zničit,“ rozkázal Alexejev.
„Sergetove, pojďte se mnou. Musím se podívat dopředu.“ Alexejev věděl, že ten útok výrazně oslabil jeho přední brigádu, ale stálo to za to. Síly NATO budou muset přesunout své jednotky přes zničené město k mostům. Zajistit nejprve oslabení jednotek na severu bylo darem z nebes Teď je s čerstvou brigádou zlikviduje, a když bude mít štěstí, mosty obsadi neponičené. Na to však bude muset dohlédnout osobně. Alexejev se Sergetovem nastoupili do pásového transportéru, který dojel na jihovýchod, aby dohnal postupující brigádu. Jeho operační důstojník zatím začal vydávat rozkazy po divizních vysílacích sítích. Na břehu vzdáleném pět kilometrů čekala na tuto příležitost baterie německých děl ráže 155 mm. Setrvávala v tichosti a vyčkávala, až její odborníci na odposlech vysílaček zjistí, kde se nachází velitelství divize. Dělostřelci rychle zadali data do počítačů a další nabíjeli děla vysoce výbušnými střelami. Každé dělo této baterie mířilo týmž směrem. Jakmile rozpoutali rychlou palbu, země se zatřásla. Na velitelství divize a kolem něj dopadla za necelé dvě minuty přibližně stovka střel. Polovina štábu zahynula ihned, většina ostatních vyvázla se zra něními. Alexejev se díval na svou vysílačku. Potřetí se o něj velmi těsně otřela stnrt. To byla moje chyba. Mel jsem zkontrolovat polohu vysi7rcčů. Tuhle chybu už nesmim opakovat... Sakra! Sakra! Sakral 352 Ulice Alfeldu zaplnily civilní vozy. Američané v pásových vozidlech Bradley se městu raději úplně vyhnuli, spěchali po pravém břehu řeky Leine a celkem v pořádku dorazili na druhý břeh. Zde zaujali pozice na kopcích nad řekou a chystali

se krýt přechod dalších spřátelených vojsk. Pak se. objevili Belgičané. Přežila jen třetina jejich tanků. Ty pokryly jižní okraj vzdáleného břehu a doufaly, že zastaví Rusy dřív, než se dostanou přes řeku. Německá Staatspolizei zastavila civilní dopravu a umožnila průjezd obměným jednotkám. To se ovšem rychle změnilo, když sovětské dělostřelectvo začalo napadat okolí řeky. Rusové doufali, že tím naruší dopravu, a to se stalo. Civilisté, kteří s opouštěním svých domovů otáleli, teď za svou chybu pykali. Dělostřelectvo moc neublížilo bitevním vozidlům, ale zcela zničilo civilní osobní a nákladní vozy. Ulice Alfeldu se za pár minut zaplnily hořícími a nepojízdnými vozy. Lidé je opouštěli, probíhali ohněm k mostům, a tanky, které se snažily dostat k řece, zjistily, že přístupové cesty jsou zablokované. Jedinou šancí bylo přejet těla nevinných civilistů, a ačkoli řidiči dostali příkazy, ať to provedou, odmítli to. Dělostřelci otočili věže dozadu a zahájili palbu proti ruským tankům, které právě vjížděly do města. Kouř z hořících budov zahalil všem výhled. Děla pálila na terče zaznamenané jen krátkou chvilku, střely létaly všemi směry a ulice Alfeldu se změnily v jatka vojáků i civilistů. „Tamhle jsou!“ ukázal Sergetov na tři dálniční mosty přes Leine. Alexejev začal rozdávat příkazy, ale nebyly ani nutné. Velitel brigády už měl zapojenou vysílačku a poslal prapor tankistů s podporou pěchoty po západním břehu stejnou, stále relativně volnou cestou, kterou jeli Američané. Americká bojová vozidla na vzdálené straně řeky zahájila palbu střelami a lehkým dělem, zničila půl tuctu tanků a zbytek praporu začal pálit proti nim, zatímco Alexejev osobně poslal dělostřelectvo proti kopcům. Bitva v Alfeldu dospěla ke krvavému patu. Německé a britské tanky zaujaly pozice u křižovatek převážně zablokovaných zničenými vozy a náklaďáky a pomalu couvaly k řece ve snaze získat čas pro civilní obyvatelstvo. Ruská pěchota se je pokusila napadnout střelami, ale trosky na zemi příliš často přetrhaly naváděcí drátky, takže střely se vymkly kontrole a explodovaly bez vážnějších škod. Ruské a spojenecké dělostřelectvo změnily město ve spáleniště. Alexejev sledoval, jak se jeho jednotky blíží k prvnímu mostu. Velitel vedoucí brigády jižně od něj zatím zuřil nad svými ztrátami. Přišel o více než polovinu tanků a útočných vozidel. Vítězství měl na dosah, ale jeho jednotky znovu nemohly dál kvůli neprůjezdným silnicím a ničivé palbě. Viděl, že tanky NATO pomalu ustupují, a pln zlosti, že utikají, povolal dělostřelectvo. 353

Alexejeva překvapilo, že se dělostřelecká palba přesunula ze středu města na břeh. A šokovalo ho, že nešlo o palbu z děl, ale o rakety. Díval se, jak na břehu začaly nejprve náhodně a pak velmi pravidelně explodovat střely. Tempo palby se zvyšovalo, protože na terč mířilo čím dál více odpalovacích ramp, a najednou už bylo příliš pozdě, aby to mohl zastavit. Nejvzdálenější most padl jako první. Po dopadu tří raket se rozlomil. Alexejev s hrůzou sledoval, jak se do zpěněné vody zřítila stovka civilistů. Neděsila ho ztráta jejich životů potřeboval ten most! Na prostřední most dopadly další dvě rakety. Most sice nespadl, ale poškození bylo takové, že ho tanky nebudou moci použít. Hlupáci! Kdo je za tohle zodpovědný? Otočil se na Sergetova. „Povolejte techniky. Ženijní jednotky a útočné čluny ať se přesunou na frontu. Udělte jim absolutní přednost. Pak chci všechny střely zeměvzduch a protiletadlové baterie, které seženete. Každého, kdo se jim postaví do cesty, zastřelit. Zajistěte, aby to věděli všichni důstojníci řídící dopravu. Odchod!K Sovětské tanky a pěchota dorazily k jedinému zbývajícímu mostu. Tři vozidla pěchoty přejela rychle na druhou stranu, dostala se pod palbu bel. gických a amerických jednotek a spěchala do úkrytů. Za nimi následová tank T-80. Vjel na most, dorazil na druhou stranu a vybuchl po dopadu stře ly. Další jel za ním, pak třetí. Potom se zpoza nějaké budovy vynořil britskj tank Chieftain a sledoval oba tanky za řekou. Alexejev udiveně pozoroval, jal se střela z něj prohnala mezi oběma ruskými vozy, z nichž si jí nevšiml an jeden. Těsně po ní následovala střela americká, ta se ale zaryla do zemi a k nebi se zvedl oblak prachu a hlíny. Z prostonz před mostem se vynořil další dva chieftainy. Jeden zničila střela vypálená jedním ruským tankem druhý zasáhl svou střelou cíl a ruský tank byl zničen o vteřinu později Alexejev si vybavil příběh z dětství o statečném rolníkovi na mostě, ale mezi tím se objevil britský tank, než se dostal do ostré palby, napadl a zničil dalš dva sovětské tanky. Přes most přejelo dalších pět sovětských vozů.
Generál zvedl vyslačku a zavolal na velitelství 8. gardové armády. „Tad Alexejev. Přes Leine se dostala jedna rota. Potřebuji pomoc. Průlom se poda ňl. Opakuji: prolomili jsme německou frontu! Chci, aby letadla a helikopté ry napadly jednotky NATO severně a jižně od mostu 439. Potřebuji dva pra pory pěchoty, aby nám pomohly s překročením řeky. Sežeňte mi tu podpc ru, a do půlnoci je celá má divize za řekou.K j
K
„Dáme vám vše, co máme. Mí ženisté sou už na cestě.
Alexejev se opřel o bok svého transportéru. Odzátkoval láhev a dlouze s napil, zatímco sledoval, jak jeho pěchota stoupá v silné palbě do kopců. Pře řeku se dostaly už celé dvě roty. Spojenci se snažili zničit zbývající mos Pokud by Alexejev chtěl udržet předmostí po více než jen několik hodir musel by na druhou stranu přesunout minimálně jeden prapor. „Toho idic ta, který střílel na mé mosty,K shbil si, „dostanu.K
„Lodě a mosty už sem jedou, soudruhu generále,K hlásil Sergetov. „Ma absolutní přednost a důstojníci řídící dopravu v tomto sektoru jsou inform< 354 váni. Dvě baterie střel zeměvzduch se už vydaly směrem k nám. Pět kilometrů odsud jsem objevil tři mobilní děla se střelami vzduchvzduch. Budou tu prý za patnáct minut.K „Dobře.K Alexejev namířil dalekohled na vzdálený břeh. „Soudruhu generále, naše transportéry jsou obojživelné. Proč je nepošleme na druhý břeh vodou?K „Tak se na ten břeh podívejte, Váňo.K Generál mu podal svůj dalekohled. Vzdálený břeh byl všude, kam dohlédl, posetý kamením a betonem proti erozi. Dostat se nahoru by bylo pro pásová vozidla velmi obtížné, neli přímo nemožné. Zatracení Němci! „Navíc bych se k takovému kroku neodvážil s ničím menším než s celou brigádou. Tenhle most je vše, co máme, a moc dlouho nevydrží. Ani při sebevětším štěstí nebudeme mít po nejméně několik hodin žádné mosty. Po přibližně stejnou dobu jsou jednotky na druhé straně zcela odříznuty. Pošleme přes most co nejvíce mužů a vozidel, a až dorazí čluny, pošleme tam další oddíly pěchoty. Řády říkají, že takový přesun se má provést pomocí útočných lodí s využitím tmy nebo kouře. Na setmění čekat nechci a děla potřebujeme pro střelbu ostrých, ne kouřových nábojů. Musíme porušit pravidla, Váňo. Řády naštěstí umožňují i to. Odvedl jste dobrou práci, Ivane Michailoviči. Od této chvíle jste majorem. Neděkujte mi zasloužil jste si to.K STORNOWAY, SKOTSKO „O moc jsme je neminuli. Kdybysme je viděli o pět minut dřív, mohli jsme jich pár sundat. Ale takhle K Pilot tomcatu

pokrčil rameny. Toland přikývl. Stíhačky měly pňkaz držet se mimo dosah sovětských radarů. „Víte, je to zvláštní. Byly tam tň, letěly v krásně semknutý formaci. Ani zaboha nemohly vědět, že tam jsme. Bejt blíž, mohli jsme je sledovat až domů. Podobalo se to tomu, co s náma kdysi prováděli Němci. Poslat za vracejícím se náletem letadlo a těsně po jeho přistání shodit pár bomb.K Skrz jejich obranu bychom nikdy nic nedostali,K namítl Toland. „Souhlasím, ale znali bysme čas jejich příletu na základny s přesností asi deset minut. To by mohlo někomu píchnout.K Fregatní kapitán Toland položil šálek na stůl. ‚Jo, máte pravdu.K Rozhodl se, že tento návrh zatelegrafuje veliteli východoatlantických sil. LAMMERSDORF, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Bylo to jisté. Linie NATO jižně od Hannoveru byly rozhodně prolomeny. Z nebezpečně slabých pozemních záloh NATO byly odebrány dvě brigády a poslány k Alfeldu. Pokud se nepodaří tuto mezeru zacelit, Hannover je ztracen a s ním celé Německo východně od Weseru. 355
PROTILÉKY ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Přesně podle předpokladu se most neudržel déle než hodinu. Za tu dobu všal Alexejev dostal přes řeku celý prapor mechanizované pěchoty, a ačkol NATO podniklo několik drtivých protiútoků proti dobytému předmostí tanky, které Alexejev poslal na východní břeh, byly schopné jejich nápor zlo mit přímou palbou. NATO teď chytilo druhý dech a dávalo dohromaď dělostřelectvo. Těžká děla útočila na předmostí a tanky na druhém břehi řeky, a aby to bylo ještě těžší, útočné čluny uvízly v neuvěřitelných dopra ních zmatcích mezi Sackem a Alfeldem. Těžká německá děla zasypávala si: nici a její okolí minami, z nichž každá měla dost síly na to, aby zničila pá tanku nebo kolo nákladního vozu. Silnice průběžně prohledávali pyrotecl nici, kteří těžkými kulomety miny ostřelovali, ale objevení každé z nich trv lo nějaký čas a ne všechny se podařilo odhalit dříve, než vybuchly pod pln naloženým vozem. Ztráta každého vozu nebo tanku sice byla nepříjemná, a ještě horší byly dopravní komplikace způsobené nepojízdnými vozidly. Alexejev měl velitelství v obchodě s fotoaparáty nad řekou. Okenní tabule už dávno vypadly a při každém kroku mu pod nohama praskaly střepy. Dalekohledem pozoroval vzdálený břeh a litoval své muže, kteří se snažili porazit muže a tanky na kopcích nad nimi. O pár kilometrů dál se k nim hnala všechna mobilní děla 8. gardové armády, aby jeho tankovou divizi podpořila. Spolu se Sergetovem je navedli na baterie NATO. „Nepřátelské letouny!“ křikl jeden poručík. Alexejev se sklonil a zahlédl na jih od nich malou tečku, která se rychle změnila v německou stíhačku F-104. Z protiletadlových děl vzduchvzduch vyšlehly žluté plameny a sundaly stíhačku z nebe dříve, než se mohla přiblížit. Hned za ní se ale objevilo další letadlo, pálilo ze svého děla na dělostřelecký vůz, který explodoval. Alexejev zaklel, když viděl, jak se ta jednomotorová stíhačka blíží, shazuje dvě bomby na vzdálenou stranu řeky a řítí se pryč. Bomby padaly pomalu, brzdily je malé padáčky a pak, dvacet metrů nad zemí, jako by zaplnily vzduch mlhou Alexejev klesl na podlahu obchodu a mrak výbušné páry explodoval. Nárazová vlna byla příšerně silná, nad hlavou se mu rozprskla výkladní skříň a celého ho zasypaly skleněné střepy. „Co to sakra bylo?“ zvolal Sergetov ohlušený výbuchem, a když zvedl oči, vykřikl: nJste zraněn, soudruhu generále!“ Alexejev si přejel rukou po obličeji a zjistil, že krvácí. Pálily ho oči, takže si nalil na obličej obsah láhve, aby si vyčistil oči od krve. Major Sergetov přitiskl generálovi na čelo obvaz jen jednou rukou, všiml si Alexejev.

n

Co se vám stalo?“

Spadl jsem na nějaké střepy! Stůjte klidně, soudruhu generále, krvácíte jako podříznutá kráva.“ Objevil se nějaký generálporučík. Alexejev v něm poznal Viktora Beregového, druhého muže velení 8. gardové armády. „Soudruhu generále, nesu vám rozkaz vrátit se na velitelství. Mám vás vystřídat.“ „K čertu s vámi!“ odsekl Alexejev. „Tento rozkaz je od velitele západní skupiny vojsk, soudruhu. Já jsem generál tankistů. Zvládnu to tu. Když dovolíte, dle mého soudu jste si vedl výborně. Ale potřebují vás jinde.“ „Nejdřív to tu dokončím!“ „Soudruhu generále, pokud má to přemostění dospět do úspěšného konce, potřebujeme tady větší podporu. Kdo myslíte zajistí tu podporu lépe, vy nebo já?“ zeptal se Beregovoj klidně. Alexejev dlouze a zlostně vydechl. Ten člověk měl pravdu ale Pavel Leonidovič Alexejev poprvé vedl doopravdy vedl! muže do bitvy a zvládl to. Alexejev to věděl podařilo se mu to!

n

Na diskuse není čas. Vy máte svůj úkol a já mám svůj,“ řekl muž. Znáte situaci?“ Ano. Vzadu je vůz, který vás odveze zpět na velitelství.“

Alexejev si přidržel obvaz na čele Sergetov to neuvázal moc pevněa vyšel do zadní části obchodu. Tam, kde kdysi byly dveře, našel jen díru ve zdi. Stál tu připravený obrněný transportér s běžícím motorem. Alexejev nastoupil a čekající lékař se okamžitě pustil do práce na jeho ráně. Když se transportér vydal na cestu, Alexejev poslouchal, jak bitevní vřava pomalu utichá. Byl to nejsmutnější zvuk, jaký kdy slyšel. LETECKÁ ZÁKLADNA LANGLEY, VIRGINIE Asi nic nedokáže povzbudit člověka v létání víc než Letecký kříž. Přemýšlela, jestli není první ženou v americkém letectvu, která kdy tohle vyznamenání dostala. Major Nakamuraová si říkala, že když ne, tak je to stejně jedno. Její videokameiy zaznamenaly sestřelení všech tří badgerů a jeden pilot námořnictva, kterého potkala v Bretani, než nasedla na letadlo do Států, jí řekl, že na to, že je z letectva, je zatraceně dobrá. Načež mu připomněla, že kdyby ji hňupové z námorrriictva poslechli, možná by jejich letecká základna nebyla na cucky. Usmála se. Hra, sada a zápas pro majora amerického letectva Amelii Nakamuraovou. Všechny stíhačky F-15, které by lo třeba přesunout přes Atlantik, už tam byly, a ona teď měla jinou práci. V Langley zůstaly jen čtyři stíhačky Eagle 48. stíhací perutě. Zbytek byl rozmístěn po celé délce východního pobřeží včetně obou pilotů kvalifikovaných pro protidružicové střely ASAT. Jakmile se to dozvěděla, zavolala vesmírnou obranu, že ona je tím pilotem, který pracoval na letovém profilu ASAT, a proč by tedy měli brát pilota z bitevní linie, když ona to zvládne taky velmi dobře, že ano. Sama se přesvědčila, že ta nevzhledná raketa je pevně připevněná k trupu letadla. Raketu vyvezli z bezpečného skladiště a nechali ji znovu prohlédnout skupinou odborníků. Buns zavrtěla hlavou. Před uvalením moratoria na celý projekt došlo k jediné opravdové zkoušce. Šlo sice o úspěšnou zkoušku, ale jen jednu. Doufala, že to b.ide fungovat. Námořnictvo její pomoc opravdu potřebuje. Ten pilot z Bretaně se jí navíc celkem libil. Nakamuraová dokončila obhlídku, nikam nespěchala

její terč ještě nedo. spěl ani nad Indický oceán pak se připoutala, očima a rukama přejela budíky a páky, upravila sedadlo a nakonec zadala čísla napsaná na stěně hangár do inerčního navigačního systému letadla, aby stroj věděl, kde je. Pak začala startovat. Její helma ji chránila před řevem obou motorů Pratt and Whitney. Ručičky na kontrolkách motoiů ukázaly správné hodnoty. Náčelnilc pozem ní obsluhy letoun důkladně prohlédl, pak na ni mávl, ať vyjede z hangáru. Za červenou čárou tam stálo šest lidí, chránili se, aby hluk neublížil jejich uším. Jefajn mit obecenstvo, říkala si, ale nevěnovala jim pozornost.
„Eagle jednanulačtyři připraven k rozjezdu," ohlásila na věž.
„Jednanulačtyři, rozumím. Můžete se rozjet," odpověděl kontrolor. „Směr větiu dvapěttři, síla dvanáct uzlů."
„Rozumím, jednanulačtyř jede." Buns si sklopila kryt kokpitu. Náčelník pozemního personálu se postavil do pozoru a zasalutoval. Nakamuraová jeho pozdrav opětovala, mírně přidala plyn a stíhačka se začala sunout po ranveji jako zchromlý čáp. O minutu později už byla ve vzduchu. Buns se zmocnil hřejivý pocit absolutní moci a zamířila se stíhačkou k nebi. Kosmos 1801 právě dokončoval jižní část své cesty, minul Magalhaesův průliv a zamířil na sever přes Atlantik. Na své oběžné dráze proletí tři sta padesát mil od amerického pobřeží. Ve středisku pozemní kontroly se technici chystali zapnout silný špionážní radar. Byli si jisti, že se na moři nachází skupina americké letadlové lodi, ale nedařilo se jim ji lokalizovat. Tři prapory backfirů čekaly na informace, které by jim umožnily zopakovat pastvu z diuhého dne války. Nakamuraová zaletěla pod ocasní směrovku tankovacího letounu a operátor z tankeru zkušeně navedl tankovací hadici do zadní části její stíhačky. Pět tisíc kilogramů paliva se přeneslo do jejích nádrží za několik minut, a když se odpojila, na nebi se objevil menší mráček benzinových výparů. „Gullivere, tady jednanulačtyři, přepínám," ohlásila Buns ve vysílačce. „Jednanulačtyři, tady Gulliver," odpověděl plukovník v dopravním prostoru letounu LearJet kroužícím ve výšce dvanáct tisíc metiů. „Mám natankováno a jsem připravená. Všechny palubní systémy jsou v provozu. Mířím k bodu Sierra. Jsem připravena zahájit útočný výstup. Čekám." „Rozumím, jednanulačtyři." Major Nakamuraová se svou stíhačkou kroužila. Nechtěla před zahájením výstupu ztratit moc paliva. Každou chvíli si v sedačce trochu poposedla, což u ní představovalo neuvěřitelný nával emocí, a soustředila se na svůj letoun. Když očima kontrolovala přístroje, říkala si, aby si dala pozor i na pravidelné dýchání. Radaiy vesmírné obrany zachytily sovětský satelit, když se vyloupl zpoza Jižní Ameriky. Počítače porovnaly jeho kurz a rychlost se známými informacemi, srovnaly je s polohou Nakamuraové a z jednoho počítače se začaly řinout příkazy převáděné na palubu learjetu. „Jednanulačtyři, změnit kurz na dvačtyřipět." „Měním kurz." Major se svou stíhačkou prudce zatočila. „Nový kurz dvačtyřipět." „Vydržte... vydržte teď!"
n
Rozkaz." Buns vychýlila plynové páky na maximum a aktivovala přídavné spalování. Eagle poskočil jako kůň a během pár vteřin překonal rychlost 9S9
Mach l. Pak přitáhla řídicí páku k sobě a eagle zahájil výstup v úhlu pětačtyřiceti stupňů, stále zrychloval a mířil ke ztemňující se obloze. Nedívala se ven. Oči měla upřené na kontrolní budíky: stíhačka bude muset po příští dv minuty držet neměnný kurz. Jak stíhačka letěla k nebi, ručička výškoměru sf zuřivě otáčela. Patnáct tisíc metrů, osmnáct tisíc metrů, jedenadvacet, čtyřia dvacet, sedmadvacet tisíc metrů. Na téměř černé obloze byly vidět hvězdy ale Nakamuraová si jich nevšímala.
n
No tak, no tak, najdi si tu potvoru...K říkala si nahlas. Pod trupem stíhačky se zapnula vyhledávací hlavice střely ASAT, rozhlíže la se po nebi, hledala infračervenou stopu sovětské družice. Na přístrojov desce v letounu se rozsvítilo světlo. nStřela našla cíl! Opakuji, střela našla c1. Přístroj automatické odpalovac sekvence je aktivován. Výška dvacet osm tisíc dvě stě metrů uvolňuji, uvol ňuji!" Když se ta těžká raketa odpojila od trupu, Nakamuraová cítila, jak s stíhačce ulevilo, a okamžitě snížila výkon motorů. Přesunula řídicí pák dopředu a zahájila sestup. Podívala se, kolik jí zbývá paliva. Let s pornocí př davného spalování jí málem vyprázdnil nádrže, ale zbývalo jí dost na to, ab se bez dalšího tankování dostala do Langley. Už se otočila zpět, když si uvi domila, že neviděla tu střelu. Ale nevadilo to. Nakamuraová se stočila n západ, nechala eagle pozvolna klesat až na pobřeží Virginie. Sledovací kamera na palubě learjetu pozorovala střelu na cestě vzhůn Raketový motor na pevné palivo hořel třicet vterin, pak se hlavice oddělil Naváděcí přístroj MHV s miniaturním senzorem infračerveného záření svi cíl zaregistroval už před dlouhou dobou. Jaderný reaktor na palubě sovětsl družice vydával tak silné tepelné záření, že výsledný infračervený obraz : téměř rovnal slunci. Mozek MHV tvořený mikročipem spočítal kurz, hlavi drobně upravila svůj směr, a vzdálenost mezi ní a družicí se velmi rychle zkr covala. Družice letěla na sever rychlostí dvacet sedm tisíc kilometrů v hoc ně, MHV na jih rychlostí přes patnáct tisíc jako další hypermoderní kan kadze. A pak
„Ježíši!K hlesl nejvyšší důstojník na palubě learjetu, mrkal a odvrátil se c obrazovky. Několik stovek kilogramů oceli a keramiky se během okamžil vypařilo. „Je to zásah, opakuji, je to zásah!K
Televizní signál byl sveden do střediska vesmírné obrany, kde se k něn připojil ještě signál z radaru. Masivní družice už byla jen rostoucím mrake odpadků na oběžné dráze kolem Země. nTerč je zlikvidován,K hlásil klidn ší hlas.
LENINSK, KAZAŠSKÁ S.S.R. Signál z družice Kosmos 1801 se ztratil jen pár vteřin poté, co došlo k jejíl zničení. Pro ruské vesmímé odborníky to nebylo žádným překvapením, p tože 1801 vyčerpala své manévrovací možnosti před několika dny, a byla tedy snadným terčem. Na odpalovací ploše v Bajkonuru už byla připravena další nosná raketa. Za necelé dvě hodiny začne zkrácená odpalovací sekvence ale schopnost sovětského námořnictva lokalizovat konvoje a skupiny letadel bude od této chvile značně oslabená. LETECKÁ ZÁKLADNA LANGLEY, VIRGINIE nTak co?K zeptala se Buns, když seskakovala ze stíhačky.
nZásah. Máme to nahraný," řekl další major. „Fungovalo to.K „Za jak dlouho myslíš, že vystřelí náhradní?KJeštějeden sestřel, a budeze mě eso! „Myslíme si, že jednu už mají připravenou na rampě. Takže tak dvanáct až čtyřiadvacet hodin. Těžko říct, kolik jich mají v záloze.K Nakamuraová přikývla. Letectvo mělo ještě šest raket ASAT. Možná to

bude stačit, možná ne jeden úspěšný zásah z toho nedělá spolehlivý nástroj. Odešla do velitelství perutě na kávu a koblihy. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Zatraceně, Pašo!K zlobil se vrchní velitel západní skupiny vojsk. „Nemůžu dopustit, aby můj čtyřhvězdičkový zástupce pobíhal po bitevním poli a hrál si na velitele divize. Podívejte se na sebe! Málem jste přišel o krk!K nPotřebovali jsme dosáhnout průlomu. Velitel tankistů zahynul a jeho zástupce byl příliš mladý. Ten průlom jsem pro nás zajistil.K nKde je kapitán Sergetov?K nMajor Sergetov," opravil ho Alexejev. nVýborně se osvědčil jako můj pomocník. Poranil si ruku, a tak si ji šel dát ošetřit. Takže. Které posily se přesunují k 8. gardové armádě?" Oba generálové přešli k velké mapě. „Tyhle dvě tankové divize jsou už na cestě deset až dvanáct hodin. Jak pevné je to předmostí?K nNic ideálního,K připustil Alexejev. nByly tam tři mosty, ale nějaký šílenec začal shazovat rakety na město a dva mosty zničil. Takže zbyl jeden. Podarilo se nám přes něj poslat mechanizovaný prapor a pár tanků, ale pak ho Němci rozstříleli. Mají k dispozici výraznou podporu dělostřelectva, a když jsem odjížděl, přijížděly nám na pomoc lodě a ženisté. Člověk, který mě vystřídal, se pokusí doplnit posily, jakmile bude mít pocit, že má dost sil, aby se odvážil překročit řeku.K A protivník?K n
„Je oslaben, ale hraje pro něj terén. Odhaduji tak jeden prapor, zbytky dalších jednotek NATO. Několik tanků, ale převážně mechanizovaná pěchota. Taky mají vydatnou podporu dělostřelectva. Když jsem odjížděl, byly sily 661 poměrně vyrovnané. Máme větší palebnou silu, ale ta je z větší části uvězněna na našem břehu Leine. Teď jde o to, komu se podaří rychleji doplnit posily.K
„Když jste odjel, NATO tam poslalo letouny. Naši lidé se je pokoušejí zadržet, ale zdá se, že NATO má ve vzduchu navrch.K Nesmíme čekat do noci. Ti parchanti si za tmy dělají co chtějí.K
7u
„Myslíte vyrazit hned K
Alexejev přikývl a přemýšlel, jak těžké ztráty tím přivodí „své divizi. „Jakmile se nám podaří seskupit čluny. Rozšíříme předmostí na dva kilometry, pak postavíme pontony. Co tam posílá NATO?K
„Podle hlášení odposlechnutých ve vysílačkách jsou na cestě dvě brigády. Jedna britská a jedna belgická.K Pošlou určitě víc. Musejí vědět, co uděláme, když se nám podaří tohoto
„ K průlomu využít. Máme v záloze l. gardovou tankovou armádu...
„Chcete tam obětovat polovinu našich záloh?K
„Lepší místo mě nenapadá.K Alexejev ukázal na mapu. Postup k Hannoveru se zastavil na dohled od města. Jednotky sevemí armády pronikly na předměstí Hamburku, ačkoli při tom došlo ke zdecimování tankových oddílů 3. úderné armády. „S trochou štěstí se nám podaří proniknout s celou 1. gardo vou do nepřátelského týla. Tím se dostaneme přinejmenším k Weseru možná i k Rýnu."
„J K
e to sázka do loterie, Pašo, vzdychl vrchní velitel. Ale odměna za vítěz ství v tomto prostoru byla lákavější než kdekoli jinde na mapě. Pokud jsou síly NATO tak roztaženy a oslabeny, jak tvrdí rozvědka, někde přece musejí jejich linie prasknout. Co když je to tady? „Dobře tedy. Začněte rozesílat roz kazy." FASLANE. SKOTSKO „A co jejich protiponorkové síly?K zeptal se kapitán USS Pittsbuygh.
„Značné. Odhadujeme, že Rusové mají dvě velké protiponorkové skupiny, jednu kolem lodi Kyjev, druhou kolem křižníku typu Kresta. Jsou tam ještě čtyři menší skupiny, každá je složená z fregaty třídy Krivak a čtyř až šesti hlídkových fregat typu Griša a Mirka. K tomu přidejte velkou sbírku protiponorkových letounů a přibližně dvacet ponorek, deset jademých, deset konvenčních,K odpověděl důstojník, který podával instrukce. „Co kdybychom jim nechali Barentsovo mořeK zašeptal Todd Simrns z USS Boston. Zajimavej nápad, přikývl v duchu Dan McCafferty. .
„Na cestu tam je potřeba sedm dní?K zeptal se muž z Pittsburghu.
„Ano, takže máme dost času rozhodnout se, jak se do té oblasti dostaneme. Kapitáne Little?K
Kapitán HMS Torbay vystoupil na pódium. McCafferty přernýšlel, jestli Britové ve svých kolektivních sportech využívájí takové typy siláků, jako jsou obránci v americkém fotbale. James Little měřil necelý metr osmdesát, měl velmi široká ramena, na hlavě slámově žluté rozcuchané vlasy, takže takového obránce rozhodně připomínal. Když hovořil, zněla z jeho hlasu tvrdě vydřená jistota. „Před nedávnem jsme prováděli akci s krycím názvem Děrovač. Jejím cílem bylo popsat všechny protiponorkové síly, které Rusové vyslali do Barentsova moře a také samozřejmě zničit ty z nich, které se nám připletou do cesty.K Usmál se. Torbay zaznamenala čtyři zásahy. „Ivani rozestavují bariéru od Medvědího ostrova k pobřeží Norska. V bezprostředním okolí ostrova je už velké minové pole. Rusové kladou miny od okamžiku, kdy jejich parašutisti tento ostrov před dvěma týdny obsadili. Jižně od této oblasti, pokud můžeme odhadovat, se tato bariéra skládá z menších minových polí a ponorek třídy Tango, za nimiž jsou mobilní protiponorkové skupiny a jaderné ponorky třídy ViktorIII. Jejich cílem nejspíš není ani tak pronásledovat a zničit, ale spíš pronásledovat a zahnat. Kdykoli se nějaká z našich ponorek pokusila tuto bariéru ohrozit, dočkala se nesmlouvavé reakce.K „V Barentsově moři samotném je to hodně podobné. Malé skupiny pátracích a útočných lodí jsou zatraceně nebezpečné. Já osobně jsem se setkal s krivakem a čtyřmi grišami. Na pobřeží mají helikoptéry a letouny, takže to nebyl zrovna radostný zážitek. Taky jsme objevili několik nových minových polí. Sověti je zřejmě rozmísťují náhodně až do hloubky sta sáhů. A konečně se zdá, že nalíčili několik pastí. Jedna z nich nás připravila o Trafalgar. Vytvořili malé minové pole a do něj dali hlukovou návnadu, aby to znělo přesně jako ponorka třídy Tango, která provětrává své motory. Pokud víme, Trafalgar vyrazil k místu, aby tango napadl, a narazil přímo na minu.
p ,p K Vezměme si z toho onaučení ánové. Little se odmlčel, aby tato drsná zkušenost na všechny zapůsobila. „Takže co po vás chceme. Měli byste vyrazit na severoseverozápad k okraji grónské ledové návrše, pak plout na východ podél jejího okraje až k příkopu Svaté Anny. Ode dneška za pět dní se do bariéry tvrdě opřou tři z našich ponorek, s nimi i naše protiponorkové letouny a několik stíhaček, pokud se je podaří sehnat. To by mělo Rusy zaměstnat a odlákat jejich mobilní síly na západ. Pak byste měli být schopni pokračovat na jih k vašemu cíli. Je to sice okružní cesta, ale

umožní vám použít vlečné sonary po co nejdelší dobu a kolem okraje ledové návrše by se vám mělo podařit projet relativně velmi vysokou rychlostí, aniž by si vás kdokoli všiml.K McCafferty se zamyslel. Okraj ledové návrše je hlučné místo, kde se neustále pohybují miliardy tun ledu. „Cestu už prozkoumaly ponorky Sceptre a Superb. Setkaly se jen s minimálním počtem hlídek. V oblasti odhalily jen dvě tanga. Naši chlapci měli roz 363
kazy držet se zpátky.“ Z toho Američané pochopili důležitost této mise. Budou na vás čekat, takže si dejte pozor, než někoho napadnete. n
„Kdy vyplujeme?“ zeptal se Todd Simms.
„Co nejdřív. Brzy bychom tam měli mít k dispozici nejméně jednu další ponorku. Bude čekat dvanáct hodin od vaší předpokládané pozice a zlikviduje veškeré síly protivníka, na jaké narazí. Jakmile doplujete k návrši, je to jen na vás. Naši chlapci tam budou jen tak dlouho, než stihnete doplout k návrši. Pak mají vlastní úkoly. Domníváme se, že ruské protiponorkové skupiny po vás půjdou to ale není nic neočekávaného, že? Pokusíme se udržet nápor ižně od Medvědího ostrova, abychom jich na sebe upoutali co nejvíc, 1 „ ale v tomhle případě bude vaší největší obranou rychlost.
Velitel ponorky Boston přikývl. Věděl, že dokáže utíkat rychleji než Rusové.
„Další otázky?“ zeptal se velitel ponorkových vojsk východního Atlantiku.
n
Tak hodně štěstí. Poskytneme vám všemožnou podporu.“
McCafferty listoval instrukcemi, operační rozkazy si pak zastrčil do zadní kapsy. Operace Doolittle. Odešli zároveň se Simmsem. Jejich ponorky kotvi ly u téhož mola. Jeli k nim chvili. Když dorazili, viděli, jak se na jejich lodě nakládají střely Tomahawk, v případě Chicaga do dvanácti svislých hlavní na přídi. Boston byl starší, takže z něj museli vyložit několik torpéd, aby se mu na palubu vešly tomahawky. Žádný velitel nemá radost, když z jeho ponorky vykládají torpéda. „Neměj strach, budu tě krýt,“ řekl McCafferty.
„
To doufám. Zdá se, že už to skoro bude hotovo. Celkem bych si dal ještě jedno pivo, ty ne?“ ušklíbl se Simms.
1, P
„Zajdeme na ně až se vrátíme. Simms s McCaffe m si otřásli rukama. V další minutě už byli ve svých ponorkách a dohlíželi na konečné přípravy před vyplutím. USS PHARRIS Heliko téra Sikorsky Sea King byla ukotvena na přistávací palubě fregaty, předst á ovala sice velkou zátěž, ale když jde o těžce zraněné, nikdy nel , obtížné obejít pravidla. Deset nejtěžších případů, všechno bezvládná ohořelá těla, bylo naloženo na palubu helikoptéry, jakmile doplnila palivo, a Morris sledoval, jak odlétá na pevninu. Kapitán zbytku lodi Pharris si znovu nasadil čepici a zapálil si další cigaretu. Ještě stále netušil, co se stalo s tím viktorem. Ten ruský velitel se prostě nějak přemístil z místa na místo.
„Zničili jsme tři z těch smradů ane.“ Náčelník Clarke se objevil po jeho ,P boku. „Tenhle měl možná jen kliku.“ „Vy umíte číst myšlenky, náčelníku?“ py prvě
„
Promiňte, pane. Chtěl jste, abych vám podal hlášení. Pum vypumpovaly všechnu vodu. Tipuji, že v místě praskliny na pravoboku nabi ca ráme deset galonů za hodinu, to nestojí ani za řeč. Totéž platí o vlečném laně. Ti hoši z remorkérů se ve svým povolání vyznají. Strojovna hlásí, že oba kotle jsou celkově opraveny, číslo dvě za neustálého provozu. Prairie/Masker funguje. Sea Sparrow znovu pracuje pro případ, že by to bylo potřeba, ale radary jsou vypnuté.“
Morris přikývl. „Děkuji, náčelníku. Jak jsou na tom muži?“ „Mají hodně práce. Většinou mlčí. Hrozně je to štve.“ V tom maji oproti mně výhodu, pomyslel si Morris. Aspori maji co deTat. „Neurazte se, pane, ale vypadáte příšerně utahaně,“ řekl Clarke. Bocman měl o svého kapitána starost, ale už řekl víc, než se od něj čekalo. „Brzy si všichni odpočineme dost a dost.“ SUNNYVALE, KALIFORNIE „Zaznamenáváme start jedné rakety,“ ohlásil důstojník do velitelství severoamerické vesmírné obrany. „Vzlétla z Bajkonuru, směrem jednapětpět, pravděpodobný sklon šedesát pět stupňů. Podle našich záznamů je to buď mezikontinentální balistická střela SS-11, nebo nosná raketa Fl.“ „Je jenom jedna?“ „Ano, víc jich není.“ Mnozí důstojníci amerického letectva najednou velmi znervózněli. Střela letěla v takovém kurzu, který by ji za čtyřicet až padesát minut zavedl přímo nad centrální část Spojených států. Ta raketa mohla představovat spoustu věcí. Ruská střela SS-9 byla jako mnoho jejích amerických protějšků zastaralá a byla přestavěna na nosnou raketu pro družice. Na rozdíl od raket amerických byla však původně navržena jako součást bombardovacího systému pro oběžnou dráhu: FOBS, šIo tedy o střelu, která dok<iže vynést na letovou dráhu jadernou hlavici o srTe pětadvaceti megatun, a přitom se tvářit jako neshodná družice. „Odpojení nosného motoru takže máme za sebou odpojení a zažehnutí druhého stupně,“ řekl plukovník do telefonu. Rusové by se zcrokli, kdyby věděli, jak dobrý jsou naše kumery, pomyslel si. „Letová dráha se nemění.“ NORAD již odeslal varovnou zprávu do Washingtonu. Pokud by se jednalo o jaderný útok, národní velitelství bylo připraveno reagovat. Situací po explozi silné jaderné hlavice na oběžné dráze země nad ci ovou zemí, což by způsobilo obrovskou elektromagnetickou škodu komunikačních systémů, še zabývalo tolik scénářů. Systém FOBS SS-9 byl pro takové použití naprosto ideální.
„Odpojení druhého stupně... zažehnutí třetího stupně. Sledujete naši pozici, NORADe?“ „Ano,“ přikývl generál v nitru Cheyenneské hory. Signál z varovné družice vedl do velitelství NORAD, kde hlídka složená z tňceti mužů sledovala se zadrženým dechem obraz nosné rakety, která se posunovala po mapě. Pane na nebi, ať to neni atomovka. .
. 665

Raketu od této chvíle sledoval pozemní radar v Austrálii. Byla vidět stoupající třetí fáze a pád druhého stupně do Indického oceánu. Jejich informace se rovněž přes družici přenášela do Sunnyvale a do Cheyenneské hory. „To vypadá jako odhození obalu,“ řekl muž ze Sunnyvale. Na obrazu z radaru teď viděli další čtyři předměty, které se oddělily od třetího stupně. Nejspíš hliníkový ochranný obal potřebný pro let v atmosféře, ale pro let ve vesmíru

zbytečná zátěž. Všichni začali dýchat trochu pravidelněji. Při opětovném vstupu do atmosféry by ho raketa potřebovala, ale družici byl k ničemu. Po pěti napjatých minutách šlo o první dobrou zprávu. FOBS by tohle neudělal. Ze základny Tinker v Oklahomě už vzlétal letoun RC-135, jeho posádk hnala tento přestavěný Boeing 707 na plný výkon do výšky. Na střeše části kde by byl obyčejně prostor pro cestující, se nacházel velký dalekohlec s kamerou pro sledování sovětských vesmírných lodí. Technici uvedli do čin nosti moderní sledovací systémy, aby se kamery zaostřily na své vzdálené cíle

„Vyhoření brzdicí rakety," ozvalo se ze Sunnyvale. „Raketa dosáhla oběžn rychlosti. Podle prvních propočtů vypadá nejvyšší bod na sto padesát šest mi a nejnižší sto čtyřicet osm." Tyto údaje budou muset prověřit, ale NORAI a Washington potřebovali nějakou informaci okamžitě.

„Co si o tom myslíte?" zeptali se z NORADu.

„Vše nasvědčuje tomu, že jde o nadoceánskou špionážní družici. Jedino odchylkou je, že k uvedení na oběžnou dráhu došlo z jihu, a ne ze severu. To ovšem dávalo smysl. Vypustit raketu přes pól s sebou neslo taková rizilc: kterým se raději každý vyhnul. O půl hodiny později si už byli jistí. Posádka letounu RC-135 získala kv litní obrázky té nové sovětské družice. Než se jí podařilo dokončit prvt oblet, byla označena jako RORSAT. Pro námořnictvo sice bude určitým prc blémem, ale nepředstavuje větší ohrožení. Lidé v Sunnyvale a Cheyennesl hoře však zůstávali bdělí.

ISLAND Šli po pěšině pod horou. Vigdís jim řekla, že je to oblíbené turistické míst Menší ledovec na severní straně hory zásoboval vodou půltucet potůčk které se pak roztékaly do údolí plného zemědělských usedlostí. Byl odst nádherný výhled. Pod sebou viděli i několik silnic, které nepřetržitě sledo li. Edwards přemýšlel, zda je lepší přejít k jejich cíli po otevřené planině nel spíš neopouštět drsnou přírodu na východě. „Co to asi je za rádio?" zeptal se Smith. Asi dvanáct kilometrů od nich b7 nějaká vysílací věž. Mike se otočil na Vigdís, a ta jen pokrčila rameny. Rádio neposlouchala 666

„Odsud je to těžko říct," řekl Edwards. „Ale nejspíš tam budou Rusové." Rozložil svou velkou mapu. Touto částí Islandu vedlo hodně cest, ale tu informaci bylo potřeba brát s rezervou. Jen na dvou silnicích byl jakž takž použitelný povrch. Ostatní nesly v mapě označení jako „sezónní" co to mohlo znamenat? přemýšlel Edwards. Některé z nich byly dobře udržované, jiné ne. Která je která, o tom mapa nic neříkala. Všechny sovětské hlídky, které viděli, projížděly v terénních vozech a nepoužívaly vozidla pěchoty, jichž si Edwards všiml při invazi. Dobrý řidič se se čtyřkolkou dostane takřka kamkoli. Jak dobří jsou asi Rusové v jízdě na rozbitých silnicích... Je tu tolik neznámých, říkal si Edwards. Rozhlédl se dalekohledem na západ od nich. Všiml si, jak z menšího letiště odlétá dvouvrtulové letadlo. Na tos nepomyslel, co? Rusové v těchhle kostitřasech rozvážei svý jednotky po ostrově... „Seržante, co si o tom myslíte?" Pročse nezeptat na názor profesionála, že. Smith se ušklíbl. Mohli si vybrat mezi fyzickým ohrožením a fyzickým vyčerpáním. To je panecu výběr, pomyslel si. Na to bysme ale meli mit důstojnr7ry. „Já bych aspoň rozmístil pár hlídek, nadporučíku. Je tu spousta silnic, takže tipuju několik hlídek na křižovatkách, aby mohli sledovat pohyb místních. Řekněme, že ta věž je navigační maják. Bude teda hlídanej. Obyčejný rádia určitě taky někdo hlídá. Tyhle všechny farmy co je to za farmy, slečno Vigdís?" „Ovce, pár krav a brambory," odpověděla. „Takže když Rusákům skončí hlídka, budou se courat kolem, aby si vzali trochu čerstvýho jídla a nejedli jen konzervy. My bysme dělali totéž. Moc se mi to nelíbí, nadporučíku." Edwards souhlasně přikývl. „Dobře, takže půjdeme na východ. Už skoro nemáme jídlo." „Ryb je tu dost." FASLANE, SKOTSKO V čele plulo Chicago. Remorkér královského námořnictva mu pomohl z přístavu a americká ponorka plula kanálem rychlostí šesti uzlů. Rozhodli se využít prázdného místa v sovětském pokrytí. Měli nejméně šest hodin, než se nad ně dostane další ruská špionážní družice. McCaffertyho následovaly v dvoumílových rozestupech ponorky Boston, Pittsburgh, Providence, Key West a Groton. „Jaká je hloubka?" zeptal se McCafferty v mikrofonu.

n

Sto sedmdesát metrů."

Teď. McCafferty rozdal rozkazy hlídkám. Jediné lodě na dohled pluly za nimi. Zcela jasně viděli Boston, jak se se svou čemou velitelskou věží a dvojicí ponorových lišt nese na hladině jako anděl zkázy. To bylo dobře vymyslený, 367 pomyslel si. Kapitán USS Chicago naposledy zkontroloval stav na velitelské věži a pak se spustil dolů po žebříku, pevně za sebou zavřel záklopku. O dalších sedm a půl metru níže už se nacházelo útočné centrum, kde zavřel další záklopku a až na doraz otočil zavíracím kolem. „Svislá paluba zavřená," hlásil výkonný důstojník, což podle oňciálního řádu znamenalo, že ponorka je připravená k ponoření. Ponorkáři vyvinuli stavové tabulky ještě dříve, než na ně přišli letci. McCafferty se na tabulku sám podíval a s ním, nervózně, i několik dalších členů posádky útočného centra. Všechno bylo tak, jak být mělo. „Zahájit ponor. Hloubka šedesát metrů," rozkázal McCafferty. Po ponorce se rozlehl hluk unikajícího vzduchu a vody a aerodynamický černý trup ponorky zahájil svůj sestup dolů. McCafferty si v paměti přehrával mapu. Čtyřiasedmdesát hodin k ledové návrši, pak zahnout na východ. Tňačtyřicet hodin na Svatou Annu, potom zahnout na jih. A pak to teprve bude o krk. STENDAL. NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Bitva o Alfeld se pomalu měnila v živočicha, který požírá muže a tanky jako vlk králíky. Alexejev zuřil, že je dvě stě kilometrů od tankové divize, kterou teď považoval za svou. Na muže, jenž jej wstřídal, si však nemohl stěžovat a to jeho situaci jen komplikovalo. Novému veliteli se povedlo úspěšné překročení řeky, na druhý břeh dostal další dva mechanizované prapory pěchoty a přes řeku Leine se teď stavěly tři pontony respektive byl zahájen srdnatý pokus o jejich položení i přes vražednou palbu dělostřelectva NATO.

„Zahájili jsme rozhodující bitvu, Pašo," řekl vrchni velitel a díval se na mapu. Alexejev souhlasně přikývl. To, co byl zpočátku jen omezený nápor, rychle přerůstalo v ohnisko celé fronty. Další dvě sovětské tankové divize se už dostaly poblíž bitevní oblasti a spěchaly k Leine. Rovněž byl zaznamenán pohyb tří brigád vojsk NATO, včetně dělostřeleckých, týmž směrem. Obě strany stahovaly taktické sťhací letouny z jiných sektorů, jedna, aby předmostí zničila, druhá na jeho obranu. Prostor kolem fronty neposkytoval obsluze střel zeměvzduch příliš šancí rozlišovat, kdo

je nepřítel a kdo spojenec. Rusové měli těchto střel hodně, takže u Alfeldu vznikla bezDalebná zóna. . Všechno, co do ní přilétlo, se tak automaticky stalo terčem pro sovětské střely, zatímco sovětské letouny se držely stranou a snažily se spíše lokalizovat a ničit dělostřelectvo a posily NATO. To se ovšem neslučovalo s předválečnou doktrínou byl to další hazardní tah, ale vyplatil se, pomyslel si Alexejev, když si vzpomněl na situaci na frontě. To byla důležitá zkušenost, kterou při předválečném výcviku zanedbali: vyšší důstojníci musí na vlas oči vidět, co se děje. Jak jsme na to vůbec mohli zapomenout? vrtěl Paša hlavo 68
Prsty si přejel po obvaze na čele. Příšemě ho bolela hlava, ránu mu doktor musel zašít dvanácti stehy. Vysvětlil mu, že jde o nepříliš kvalitní stehy a že po nich zůstane jizva. Alexejevův otec měl však takových jizev několik a byl na ně pyšný. Sám za ni dostane vyznamenání. „Dosáhli jsme hřebenu severně od města!“ hlásil velitel 20. tankové. Odsunuli jsme Američany.“ Alexejev zvedl telefon. „Za jak dlouho budou hotovy mosty?“ „Za půl hodiny by měl být jeden. Nepřátelské dělostřelectvo trochu slábne. Jednu ženijní jednotku rozstřílelo na hadry, ale tento most se podaří dokončit. Mám už připraven jeden tankový prapor. Střely zeměvzduch si vedou výborně. Ze svého místa vidím trosky čtyř letounů. Vidím „ Generálova slova přehlušil velmi hlasitý výbuch. Alexejev mohl jen pozorovat sluchátko. Zlostně ho svíral v pěsti. „Omluvte mě. To bylo blízko. Poslední část mostu se pokládá právě teď. Ti ženisté utrpěli příšerné ztráty, soudruhu generále. Zasluhují si zvýšenou pozornost. Major velící této jednotce je vystaven nebezpečí už tři hodiny. Žádám pro něj zlatou hvězdu.“ „Dostane ji.“ „Dobře, dobře ta část mostu už je z nákladťáku dole a je ve vodě. Stačí už jen deset minut na ukotvení vzdáleného konce a tanky se na druhou stranu dostanou. Za jak dlouho mi dorazí posily?“ „První části budou u vás těsně po západu slunce.“ „Skvělé! Musím už jít. Ozvu se, až se začnou hýbat tanky.“ Alexejev vrátil sluchátko nižšímu důstojníkovi. Bylo to jako poslouchat hokejový zápas v rádiu! „A další cíl, Pašo?“ „Na severozápad k Hamelnu a dál. Mohlo by se nám podařit odříznout severní skupiny vojsk NATO. Pokud začnou odvolávat svá vojska kolem Hamburku, zahájíme celkový útok a zaženeme je až k Lamanšskému průlivu! Myslím, že situace je taková, jaká jsme doufali, že bude.“ BRUSEL, BELGIE V centrále NATO se štábní důstojníci skláněli nad týmiž mapami a došli ke stejnému závěru, jen s menším nadšením. Rezervy se povážlivě ztenčily ale nebylo na výběr. Muži a zbraně se ve stále rostoucích počtech obraceli k Alfeldu. PANAMA Šlo o největší přesun amerických lodí za dlouhá léta. Šedé trupy zaplnily obě strany každé plavební komory a plavidla mířící na západ musela počkat. 369
Piloti helikoptér létali od jedné lodi ke druhé; nedbalo se na omezení rychlosti ani na problémy s erozí v jihovýchodní části kanálu. Lodě, které potřebovaly doplnit palivo, tak učinily ihned po opuštění kanálu u gatunského zdymadla, načež utvořily protiponorkovou hráz u Limónova zálivu. Přesun formace z Tichého do Atlantického oceánu trval dvanáct hodin a přinesl s sebou nesmlouvavá bezpečnostní opatření. Po jeho skončeníadpluly lodě na sever rychlostí dvaadvaceti uzlů. V noci mají proplout průlivem mezi Kubou a Haiti. PŘÍSTUPOVÉ CESTY BOSTON, MASSACHUSETTS §§§Ř:7á se tomu sice zápach moře, pomyslel si Morris, ale ve skutečnosti to tak neni. Je tó zápach pevniny. Stoupal z přílivových močálů ze všech organismů, které žily, umíraly a hnily na břehu vody, všechny pachy, které se skrývaly v drobných mokřadlech, a když se uvolnily, vítr je odvál na moře. Pro námořníky je to zápach příjemný, protože znamená, že pevnina, přístav, domov, rodina, to vše už je nedaleko. Jinak to ovšem nijak libá vůně nebyla. Monis sledoval, jak remorkér Papago zkrátil své tažné lano, aby bylo možno ve stísněnějším prostoru lépe manévrovat. K jejich boku připluly tři přístavní remorkéry a jejich posádky hodily na palubu fregaty závěsná lana. Když byla lana připevněna, Papago se odpojilo a pokračovalo dále po řece doplnit palivo. Dobré odpoledne, kapitáne.“ Na jednom remorkéru připlul i dispečer z pří:táw. Už padesát let dohlížel na připlouvání a odplouvání lodí z Bostonu. Nápodobně, kapitáne,“ pozdravil Morris. bKoukám, že jste zničili tři ruské ponorky?“ 370 37

„My sami jen jednu. S dalšími jsme pomohli.“
„Jaký máte přední ponor?“
Těsně pod sedm a půl metru vlastně ne,“ opravil se Morris. Kryt sonaru už je přece na dně Atlantiku. „Skvělá práce, že jste ji sem dovezli, kapitáne,“ řekl dispečer a prohlížel si loď. „Moje to nepřežila. Ale to jste asi ještě nebyl na světě. Callaghan, sedm dvaadevadesát. Byl jsem zástupcem dělostřeleckýho důstojníka, akorát jsem to místo dostal. Sundali jsme dvanáct Japonců, ale těsně po půlnoci se k nám dostal třináctej kamikadze. Sedmačtyřičet mužů ale co.“ Dispečer vytáhl z kapsy vysílačku a začal rozdávat příkazy remorkérům. Pharris se pomalu bokem sunul k molu. Přímo před nimi byl průměmě veliký suchý dok, ale tam nemířili. „Do suchýho doku ne?“ zeptal se Morris, překvapilo ho a naštvalo, že jeho loď pluje k obyčejnému molu. „V doku maj nějaký technický problémy. Ještě na vás nejsou připravený. Bude to zejtra, nejdýl pozejtří. Vím, jak vám je, kapitáne. Jako když se vám zraní dítě, a oni ho nevemou do nemocnice. Hlavu vzhůru, moje loď se potopila „ Morris věděl, že nemá cenu se vztekat. Ten muž měl pravdu. Pokud Pharris nešel ke dnu během plavby sem, byl natolik v pořádku, aby mohl den dva počkat u mola. Dispečer se ve své práci vyznal. Svým zkušeným okem přeměřil vítr a příliv a kapitánům remorkérů rozdal příslušné rozkazy. Během tňceti minut byla fregata ukotvena k molu. Na jejich připlutí čekaly tři televizní štáby za řadou námořnlců v uniformách pro pobyt na pevnině. Ihned po spuštění můstku vyběhl na palubu jeden důstojník a spěchal přímo na můstek. „Kapitáne, jsem korvetní kapitán Anders. Mám vám předat tohle, pane.a Podal Morrisovi úředně vypadající obálku.
Morris ji roztrhl a uvnitř našel obvyklý formulář hlášení. Zpráva mu strohým jazykem nařizovala, aby se co nejrychleji přesunul do Norfolku. „Mám tady připravené auto. Mohl byste stihnout let do Washingtonu, a tam nasednout na letadlo do Norfolku.“ „A co moje loď?“ „O tu se postarám já, kapitáne. Nebojte se, dám na ni pozor.“ Šup, a je to, pomyslel si Morris. Přikývl a sešel dolů, aby si sbalil. O deset minut později beze slova prošel kolem televiznich kamer a odjel na Loganovo mezinárodní letiště. STORNOWAY, SKOTSKO Toland si prohlížel satelitní snímky čtyř islandských letišť. Překvapilo ho, že Rusové vůbec nepoužívají staré keflavické letiště, rozhodli se umístit své stíhačky v Reykjavíku a na nové základně NATO. Jeden dva backfiry času v Keflavku přistály, šlo o bombardéry s technickými

problémy 372 jimž docházelo palivo, ale jinak nic. Útoky stíhaček na severu též přinesly své ovoce Rusové teď doplňovali palivo víc na severu a východě, což mělo na dolet backfirů sice nepatrný, ale přece jen záporný vliv. Odborníci odhadovali, že bombardéry díky tomu přišly o dvacet minut času, během něhož by jinak pátraly po konvojích. I přes průzkum, který zajišťovaly beary a družicová špionáž, své útoky ve skutečnosti zahájily jen dvě třetiny náletů. Toland netušil proč. Mají snad Sověti potíže s komunikací? Pokud ano, bylo by možné tohó využít? Backfiry stále konvoje napadaly, a to velmi silně. Když skončily útoky leteckého námořnictva, letectvo začalo umisťovat své letouny na Novém Foundlandu, na Bermudách a Azorech. S podporou tankovacích letounů zapůjčených Strategickým velitelstvím vzdušných operací se pokoušelo udržet nad těmi konvoji, k nimž dosáhlo, neustálou kontrolu. Neexistovala naděje, že by se nálety backfirů podařilo přerušit úplně, ale mohli už začít pracovat na tom, aby jejich řady alespoň prořídly. Sověti měli asi jen tňcítku špionážních letounů BearD s dlouhým doletem. Přibližně deset jich vzlétalo každý den. Jejich silné radary Big Bulge byly zapnuté a naváděly bombardéry a ponorky na konvoje, ale také byly samy poměrně snadno k nalezení, pokud se k nim podařilo vyslat stíhačku. Po poměrně velkém množství pokusů se Rusové uchýlili k předvídatelnému vzorci vzdušných operací. Bude nutné je přimět, aby za to pykali. Letectvo bude mít zítra nad šesti různými konvoji hlídky o síle dvou letounů. A bude třeba, aby Rusové pykali i za to, že umístili své letouny i na Island. „Odhaduju to na prapor, řekněme dvacet čtyři, dvacet sedm letadel. Všechno to jsou stíhačky MiG-29," řekl Toland. „Na letišti nikdy nezůstane víc než jedno letadlo. Tipuju, že udržují poměmě stálou leteckou hlidku, pořád mají ve vzduchu asi čtyři letadla. Taky se zdá, že mají tři pozemní radary a hodně je přesunují. To může znamenat, že se připravují na nálet. Jak těžké je ty radary vyrušit?" Pilot stíhačky zavrtěl hlavou. „S kvalitní podporou to je hračka." Takže budeme muset vyhnat migy ze země a pár jich sestřelit." S Tolandern tu byli velitelé obou perutí tomcatů a všichni se skláněli nad mapami. „Bylo by dobré se těm střelám zeměvzduch vyhnout. Podle hlášení z Německa je jejich střela SA-11 hodně nepříjemná." První pokus letectva srovnat Keflavík se zemí bombardéry B-52 byl naprostou katastrofou. Následné útoky s menšími a rychlejšími letouny FB-111 Rusy sice popíchly, ale nepodařilo se zničit Keflavík úplně. Velitelství vzdušných operací nemělo zájem vyslat do této akce větší počet svých nejrychlejších strategických bombardérů. Dosud nedošlo k žádnému úspěšnému náletu na hlavní skladiště paliv. To se totiž nacházelo příliš blízko od obydlené oblasti, kterou podle družicových záběrů civilní obyvatelstvo stále neopustilo. Samozřejmě. 373

n

Domluvíme s letectvem další nálet bombardérů," navrhl jeden ze stíhačů. „Měly by přiletět jako předtím, jenže..." Vysvětlil jim své návrhy, jak změnit nálet. „Teď, když máme k dispozici ty vlašťovky, mohlo by to vyjít." „Jestli stojíte o mou pomoc, veliteli, mohl byste se o nás vyjadřovat aspoň trochu slušně." Pilot prowlera nebyl nadšen tím, že se o jeho letadle za čtyřicet milionů dolarů hovoří jako o mrňavém ptákovi. „Můžu ty jejich radary trochu potlačit, ale nezapomínejte, že střely zeměvzduch mají záložní infračervený systém. Jak se dostanete na deset mil od odpalovacích ramp, mají velkou šanci vaše tomcaty sundat." Piloti už pochopili, že opravdu nepříjemnou věcí na střelách SA-11 je fakt, že za sebou nezanechávají skoro žádnou stopu po výfukových plynech, takže jsou téměř nezjistitelné, a uniknout střele, kterou člověk nevidí, není jen tak. „Od střel zeměvzduch se budeme držet dál. Je to poprvé, pánové, co máme výhody na naší straně." Piloti stíhaček začali sestavovat plán. Teď už měli kvalitní informace o tom, jak ruští stíhači operují v boji. Sovětská taktika byla dobrá, ale zároveň předvídatelná. Kdyby se americkým letcům podařilo připravit takovou situaci, na niž jsou Sověti cvičení, mohli by odhadnout, jak na ni druhá strana zareaguje. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Alexejev nikdy nečekal, že to bude hračka, ale rovněž nepočítal s tím, že si letouny NATO udrží vládu nad nočním nebem. Čtyři minuty po půlnoci se letounu, který nezachytili na žádném z radarů, podařilo zlikvidovat vysilaci stanici pro velitelský stan vrchního velitele západní skupiny vojsk. Dříve měli jen tři další stanice, každá ležela více než deset kilometrů od podzemního bunkru. Teď jim zbyla jediná, k ní jeden mobilní vysllač, který už byl nepřátelskými bombardéry napaden. Podzemní telefonní kabely se stále používaly, ale postup na nepřátelské území měl za následek nespolehlivost telefonního spojení. Kabely zapojené spojovacími jednotkami byly příliš často poškozo , vány leteckými útoky a špatně rizenými vozidly. Vysílačkové okruhy potřebovali, ale NATO jim je systematicky ničilo. Dokonce se pokusilo o útok na samotný komplex bunkrů falešný bunkr postavený mezi dvěma vysi ači byl napaden osmi stíhacími bombardéry, a ty ho štědře zasypaly napalmem, tříštivou municí a těžkými časovanými výbušninami. Dělostřelecký odborn jim řekl, že kdyby došlo k náletu na skutečný bunkr, daly by se očekávat ztráty na životech. Tak takové jsou schopnosti našich techniků. Bunkry měly přestát i blízký výbuch jaderné hlavice. Na druhém břehu Leine teď bojovala celá divize vlastně spíš její zbytky uvědomil si Alexejev. Obě záložní tankové divize se o překonání řeky pokoušely v tuto chvili, ale pontony byly celou noc pod neutuchající palbou stejně : jako postupující divize. Posily NATO se už začínal dostávat na místo o.á y 74 jejich pozemní přesun utrpěl kvůli leteckým útokům, ačkoli za to sovětské stlhací bombardéry zaplatily vysokou daň. Taktika... kdepak, o taktice debatuji amatéři, pomyslil si Alexejev hořce, profesionálni voják studuje logistiku. Úspěch je založen na jeho schopnosti udržet mosty přes Leine a postupně poslat po silnicích k Alfeldu veškerou dopravu. Systémy pro řízení dopravy se už dvakrát porouchaly, než Alexejev nařídil skupině plukovníků, aby to vzali do svých rukou. „Měli jsme zvolit lepší místo," bručel Alexejev. „Promiňte, soudruhu generále?" zeptal se Sergetov.

„Do Alfeldu vede jen jedna dobrá silnice." Generál se ironicky usmál. „Měl se nám podařit průlom u města nejméně se třemi cestami." Dívali se, jak po čáře na mapě postupují plazí se dřevěné figury. Každá představovala jeden prapor. Jednotky se střelami a protiletadlovými děly obsadily koridor severně a jižně od této cesty a cesta samotná byla nepřetržitě prozkoumávána, zda na ní nejsou dálkově odpalované miny, jež NATO hromadně používalo vlastně poprvé. „Dvacátá tanková je v pořádné mele," vydechl generál. Jeho jednotka. Mohl měl to být rychlý průlom, jen nebýt letadel NATO. „Obě záložní divize ten manévr doplní," prorokoval Sergetov sebevědomě. Alexejev se domníval, že

má pravdu. Pokud se ovšem nepokazí něco dalšího. NORFOLK, VIRGINIE Morris seděl za stolem a na druhé straně seděl COMNAVSURFLANT: vrchní velitel hladinových námořních sil Atlantické flotily Spojených států. Byl to tříhvězdičkový admirál, který celou svou kariénz strávil v prostředí „opravdového námořnictva“, jak sám říkal, tedy mezi fregatami, torpédoborci a křižníky. Tyto malé šedé lodě postrádaly lesk letadel a záhadnost ponorek, ale právě teď na nich záviselo úspěšné přeplutí konvojů na druhou stranu Atlantiku. „Rusové změnili taktiku jsou mnohem rychlejší, než jsme čekali. Napadají doprovodné lodě. Při útoku na vaši fregatu nešlo o žádný omyl, nenarazili na vás náhodou. Možná na vás čekali.“

n

Snaží se doprovodné lodě vytlačit?“

„Ano, ale zejména jim jde o lodě s vlečným sonarem. Jejich ponorkám jsme ublížili ne sice dostatečně, ale přece. Vlečné sonary se výborně osvědčily. Rusům to došlo, a teď se snaží takové lodě ničit. Hledají i,lodě SURTASS, ale ty se odhalují hůř. Už jsme potopili tři ponorky, které se pokoušely k těmto lodím přiblížit.“ Morns přikývl. SURTASS hladinové lodě s vlečným sonarem byly přestavěné rybářské lodě, které za sebou táhly obří kabely pasivního sonaru. Nebylo jich tolik, aby zajistily pokrytí na více než polovině tras konvojů, ale 75

na velitelství protiponorkových operací v Norfolku dodávaly kvalitní informace. „Proč na ty lodě nepošlou backfiry?“

„Taky jsme se divili. Rusové se evidentně domnívají, že to za to nestojí. Krom toho, v těch lodích je víc elektroniky, než si kdokoli představoval. Udhalit je na radaru není nic snadného.“ Admirál o tom víc neřekl, ale Morris začal přemýšlet, zda maskovací technologie na níž námořnictvo pracovalo dlouhá léta byla použita i pro lodě SURTASS. Pokud Rusové omezují svou snahu lokalizovat a potopit ty rybářské lodě svými ponorkami, říkal si, tím lépe. „Navrhl jsem tě na vyznamenání, Ede. Vedl sis velmi dobře. Jen další tři kapitáni si vedli lépe, jeden z nich však včera zemřel. Jak velkou škodu jste teda utrpěli?“ „Ta loď je možná celá na odpis, pane. Potopil nás viktor. Dostali jsme zásah do přídě. Kýl povolil a odlomila se příď, pane. Vše od odpalovací rampy dopředu je pryč. V důsledku nárazu došlo ke spoustě poškození, ale většina jich už je spravena. Ale než ta loď znovu vypluje, musí dostat novou příď.“ Admirál přikývl. Hlášení o počtech obětí už četl. „Vedl sis skvěle, Ede, abys ji zachránil. Sakramentsky dobře. Pharris tě teď na chvíli nepotřebuje. Chci, abys zůstal tady s mými lidmi pro operace. I my musíme změnit taktiku. Chci, aby ses podíval na špionážní a operační informace, co jsme dostali, a řekl mi, co tě napadne.“ „Pro začátek bychom se mohli pokusit zastavit ty zatracené backfiry.“ „Už se na tom pracuje.“ V jeho hlase zněla víra i skepse. NÁVĚTRNÉ OSTROVY Na východě míjeli Haiti na ostrově Hispaniola. Západně od nich byla Kuba. Lodě pluly potmě s radary v pohotovostním režimu, držely se v bitevní formaci, doprovázely je torpédoborce a fregaty. Střely byly připraveny na odpalovačích a mířily na levobok, zatímco jejich obsluha se potila ve svých klimatizovaných bojových pozicích. Nikdo neočekával žádné problémy. Castro sdělil americké vládě, že se do konfliktu nechce míchat. Rozezlilo ho, že ho Sověti o svých plánech neinformovali. Nicméně bylo diplomaticky velmi důležité, že americká flotila proplouvala úžinou za tmy, aby Kubánci mohli po pravdě říci, že nic neviděli. Na znamení dobré vůle Castro informoval Američany o přítomnosti sovětské ponorky v průlivu u Floridy. Nechat se zneužít jako vazal je jedna věc. Nechat zneužít svou zemi jako základnu pro válku, a ještě o tom nebýt informován, je už příliš. Posádky lodí o ničem z toho nevěděly, dozvěděly se jen, že nemají e vat žádný vážný odpor. Braly to nicméně s rezervou stejně jako všechny informace od rozvědky. Jejich helikoptéry pcložily pás sonobójí a radaro 376 přijímače se snažily zachytit signály sovětských radarů. Hlídky nahoře otáčely velké dalekohledy ze strany na stranu a hledaly letouny, které by se je mohly pokusiť odhalit bez použití radarů to by nebylo nic těžkého. Při rychlosti pětadvaceti uzlů za sebou každá loď nechávala zpěněnou brázdu, která ve tmě fosforeskovala jako neon. Tablety proti bolesti už nezabírají, povzdychl si kapitán jedné fregaty. Seděl ve velitelském křesle svého centra bojových informací. Po své levé ruce měl tabulku s grafem, před ním stál mladý důstojnlk taktických operací a skláněl se nad dalekohledem. O Kubáncích se vědělo, že mají podél pobřeží baterie střel zemězemě, připomínající starodávné pevnosti. V kterémkoli okamžiku mohly lodě zaznamenat svist blížících se střel. Na přídi byla připravena odpalovací řampa pro jednu střelu, mířila k nebi a stejně tak třípalcové dělo. Ta káva mu nedělala dobře, ale chtěl zůstal vzhůru. Platil za to daň v podobě bolesti v homí části břicha. Možná bych meř zajit za doktorem, pomyslel si, a pak tu myšlenku zapudil. Na to nemá čas. Už tři měsíce nepřetržitě pracuje na tom, aby jeho loď byla připravena k akci, spěšně prováděli zkoušky, neustále cvičili nejrůznější operace, prohánělsvou loď i muže, ale nejvíc ze všech dřel sám sebe. Byl příliš hrdý, aby i sám sobě připustil, že je přetažený. Potkalo ho to, když dopil třetí šálek kávy. Přes všechna varování šlo o bolest krutou a překvapivou jako bodnutí nožem. Kapitán se předklonil a zvracel na dlaždicovou podlahu centra. Jeden námořník vše ihned vytřel; bylo příliš tma, aby si všimli, že na dlaždicích je i krev. Kapitán nemohl opustit svůj post, a to i přes bolest a nenadálý pocit chladu způsobený ztrátou krve. Zapsal si do paměti, aby se pro následujících několik hodin vyhýbal kávě. Možná až bude mít chvíli čas, tak zajde za doktorem. Jestli bude mít chvili. V Norfolku je čeká třídenní přestávka. Tam si trochu odpočine. Věděl, že odpočinek potřebuje. Únava, která se střádala už několik dní, mu podrážela nohy. Zavrtěl hlavou. Po zvracení se má člověku udělat lépe. VIRGINIE BEACH, VIRGINIE Morris našel svůj dům prázdný. Navrhl ženě, aby vzala děti ke svým rodičům do Kansasu. Nemá smysl, abys s nimi zůstávala doma a dělala si o mě starosti, řekl jí. Teď toho litoval. Potřeboval společnost, potřeboval obejmout a vidět své děti. Minutu poté, co otevřel dveře, byl u telefonu. Jeho žena už věděla, co se jeho lodi přihodilo, ale dětem o tom neřekla. Trvalo mu dvě minuty, než ji přesvědčil, že je v pořádku, doma a bez zranění. Pak si povídal s dětmi a nakonec se dozvěděl, že není šance, že by se jim mohlo podařit stihnout přiletět domů. Všechna letadla buď převážela muže a materiál za aceán, nebo byla až do poloviny srpna zcela obsazená. Ed uznal, že nemá smysl, aby jeho rodina jela autem celou cestu ze Salinas do Kansas City, jen aby čekala tam s ním. Loučení nebylo snadné. 377

To, co následovalo, bylo však ještě těžší. Kapitán Edward Morris si oblékl slavnostní uniformu a z peněženky vytáhl telefonní čísla, kam bude muset zavolat. Všichni už byli oficiálně zpraveni, ale jeho povinností spojenou s velením bylo

navštívit všechny pozůstalé osobně. Vdova po výkonném důstojníkovi bydlela jen kilometr od něj. Morris si vzpomínal, že výkonný důstojmk byl dobrý muž. U domu měl velké ohniště. Spoustu víkendů strá vili na jejich zahradě a sledovali, jak se nad dřevěným uhlím pečou steaky, Co jí má teď říct? Co řekne dalším vdovám? A co řekne jejich dětem? Morris došel k autu a okamžitě ho zarazila poznávací značka: FF-1094. Ne každý musí nést svou prohru stále s sebou. Většina má to štěstí, že už na při pomínku svých neúspěchů nikdy nenarazí. Když startoval, přemýšlel, zda vůbec bude schopen usnout, aniž by se mu před očima znovu neobjevovaly momenty z můstku. is.o,No Edwards poprvé porazil seržanta v jeho vlastním oboru. I přes všechny údaj né zkušenosti při rybolovu se Smithovi ani za hodinu nepodařilo ulovi vůbec nic a znechuceně podal prut Mikeovi. Edwards po deseti minutách vytáhl dvoukilového pstruha. „Doprdele práce," bručel Smith. Posledních deset kilometrů šli jedenáct hodin. Jediná silnice, kterou muse. li přejít, se ukázala jako velmi rušná. Každou chvíli po ní jelo auto buď na sever, nebo na jih. Rusové používali tuto štěrkovou cestu jako hlavní spojni. ci se severním pobřežím Islandu. Edwards a jeho skupina strávili šest hodin mezi kameny dalšího lávového pole, rozhlíželi se a čekali na příležitost k pře. běhnutí cesty. Dvakrát zahlédli helikoptéry Mi-24, ale žádná se k nim nepř. blížila. Neviděli žádné pěší hlídky a Edwards dospěl k závěru, že Island je pří. liš veliký, než aby ho Sověti mohli kontrolovat celý. V tu chvíli vytáhl rus. kou mapu a začal luštit znaky v ní. Sovětské jednotky byly rozmístěny v oblouku sahajícím od severu k jihu od reykjavického poloostrova. Nahlásil tuto informaci do Skotska, přičemž deset minut vysvědoval ruské značky. Provoz na silnici se soumrakem zřídl, takže ji mohli přeběhnout. Zjistili, žt se ocitli bez jídla v další oblasti plné jezer a potůčků. Edwards se rozhcdl, žc už toho bylo dost. Museli si odpočinout a začali chytat ryby, aby měli co jíst Jejich další cesta je zavede daleko od obydlených oblastí. Pušku a další vybavení měl s maskovanou bundou položené vedle skály Vigdís stála vedle něj. Celý den se od něj prakticky nehnula. Smith a oba námoř níci si našli místa k odpočinku, zatímco jejich nadporučík dělal většinu práce. Hmyz byl dnes v plné síle a při chuti. Edwardsův svetr sice většinu komá. rů nepropustil až na kůži, ale hodně z nich si mu sedalo na obličej. Snažil sc je ignorovat. Několik se jich přiblížilo k hladině potoka a pstnzzi po nich as chňapali. Vždycky když si toho všiml, hodil k tomu místu háček. Prut se znovu ohnul. „Mám dalšího!" zvolal. Smith zvedl hlavu, zlostně jí zavrtěl a znovu ji položil mezi keře padesát metrů od něj. Edwards nikdy takovéhle rybaření nezažil. Veškeré své zkušenosti opíral o zážitky z otcovy lodi, principy byly hodně podobné. Nechal pstruha táhnout za vlasec, ale ne moc, jen natolik, aby ho unavil, a zatím pohyboval prutem nahoru a dolů a přitahoval rybu proti proudu mezi kameny. Najednou uklouzl a spadl do mělké vody, podařilo se mu však udržet špičku prutu nad vodou. Pokoušel se zvednout, ustoupil dozadu a na nohy se mu lepily mokré kalhoty. „Ten je veliký." Otočil se na Vigdís, která se smála. Dívala se, jak Mike rybu přitahuje, a udělala pár kroků k němu. O minutu později vzala vlasec do ruky a vytáhla pstruha z vody. „Tenhle má tři kila," řekla a zvedla ho. V deseti letech ulovil Edwards padesátikilového tuňáka, ale tenhle pstruh mu připadal ještě větší. Navinul vlasec a Vigdís došla až k němu. Pět kilo ryb za dvacet minut, říkal si. Nakonec se nám povede žit jen z toho, co si ulovime. Ta helikoptéra se objevila bez jediného varování. Foukal západní vítrmožná prozkoumávala oblast u silnice na východě a když ji uslyšeli, byla od nich necelý kilometr a půl a s nezaměnitelným hlukem pětilistého rotonz se hnala přímo k nim. „Nikdo ani hnout!" křikl Smith. Námořníci byli dobře krytí, ale Mike s Vigdís stáli na otevřeném prostranství. „Panebože," vydechl Edwards. Namotal vlasec. „Sundej toho pstruha z háčku. Nespěchej." Podívala se na něj, bála se otočit a podívat se na helikoptéru, která se stále blížila. Ruce se jí třásly, když zbavovala mrskajícího se pstruha háčku. „Nebude to trvat dlouho, Vigdís." Chytil ji paží kolem pasu a pomalu kráčeli od potoka. Její paže si ho přitáhla blíž k sobě. To ho překvapilo ještě víc než ta ruská helikoptéra. Byla silnější, než čekal, a její paže ho na zádech a hrudi příjemně hřála. Helikoptéra od nich byla necelých pět set metrů, blížila se přímo k nim se špičkou skloněnou, vícehlavňové dělo namířené na ně. Edwards chápal, že z toho nemůžou vyváznout. Pušku měl patnáct metrů daleko pod maskovanou bundou. Kdyby se tam rychle vrhl, pochopili by proč. Z nohou mu ubývala sila, zatímco sledoval, ják se smrt blíží. Vigdís pomalu a opatrně pohnula rukou, v níž držela pstruha. Dvěma prsty chytila Mikea za ruku a posunula ji vzhůru na své levé ňadro. Pak zvedla rybu vysoko nad sebe. Mike pustil prut a sehnul se pro druhého pstruha. Vigdís jeho pohyby sledovala a podařilo se jí udržet jeho levou dlaň na místě. Mike zvedl rybu a helikoptéra Mi-24 se zastavila padesát metrů od nich. Rotor zvedal z okolních mokřin kapky vody. Vodleť," procedil Mike skrz nucený úsměv. ss

HMůj otec hrozně rád rybaří," řekl nadporučík a ovládače helikoptéry držc tak, aby stáli na místě. HSer na ryby," odsekl dělostřelec. HTakovou žábu kdybysme ulovili. Sledu kde má ten hajzl ruku!" Možná ani nevědi, co se děje, pomyslel si nadporučík. Nebo jestli vědi, maji do rozumu, aby se nepokoušeli to napravit. Je fajn vidět, že některých Iidi se to celosvět vé šc7znstvi nedotklo... Podíval se na stav paliva. HNevypadají nebezpečně. Máme nafty tak na půl hodiny. Vracíme se." Helikoptéra se zváhla dozadu a Edwards se chvilinku bál, že přistane. Pak ale ve vzduchu otočila a odléda na jihovýchod. Jeden z vojáků vzadu jii zamával. Vigdís mu zamávala též. Stáli tam a dívali se, jak odlétá. Pak spus li ruce, ale Edwards nedokázal pohnout svou levou rukou. Neuvědomil si, Vigdís nemá podprsenku. Bál se pohnout rukou, bál se, aby si to nevyloži špatně. Proč to vůbec udělala? Aby oklamala Rusy aby dodala jistoty jen nebo sobě? Skutečnost, že to nakonec přežili, se nezdála důležitá. Námořní zůstávali stále ukrytí. Stál tu s ní úplně sám, levá dlaň mu hořela a jel mozek zatim usilovně přemýšlel, co udělat. Vigdís to vyřešila za něj. Dlaň mu sklouzla z její hrudi, jakmile se k nčn otočila a položila mu hlavu na rameno. Tak, teď tady stojirn a jednou ruk drži>n nejkrásnější divku, co jsem kdy videI, říkal si Edwards, a druhou nějakou blb rybu. To už nebyl tak těžký problém. Edwards pustil rybu na iem, obj Vigdís oběma pažemi a pevně ji k sobě přitiskl. ‚Jsi v pořádku?"

H

Asi ano," zvedla k němu oči.

To, co k té dívce ve svém náručí cítil, se dalo pojmenovat jen jedním s1 vem. Edwards věděl, že teď na to není místo ani čas, ale ten pohled a to slo neustupovaly. Lehce ji políbil na tvář. Úsměv, kterým na to zareagovala, p něj znamenal víc než všechny vášnivé okamžiky jeho života.

H
Promiňte, lidičky," ozval se Smith o několik metrů dále. „Jo." Edwards ustoupil od Vigdís. HVyrazíme na cestu, než se rozhodnc že se sem vrátěj." USS CHICAGO Vše pokračovalo podle plánu. Americké letouny P-3C Orion a britské ni rody prozkoumávaly cestu k ledové návrši. Ponorky si musely zajet trochu východ, aby se vyhnuly jedné podezřelé ruské ponorce, ale to bylo v Rusové zřejmě poslali všechny své lodě na jih, byli si jisti, že Norské m už mají pod kontrolou. Ještě šest hodin k návrši. 3S0 Chicago se už jen nechávalo unášet proudem, dokončovalo obrat na čele „vláčku" ponorek. Její sonar prohledával černé vody a pátral po zrádném aluku ruské ponorky. Slyšeli ale jen vzdálený hukot ledové návrše. Lidé u map zanášeli polohy dalších amerických ponorek. McCaffertyho otěšilo, že jsou tím hodně zaměstnaní, a to i s nejdokonalejším americkým onarovým zařízením. Jestli mají problémy oni, Rusové je budou mít také. feho posádka byla zjevně v dobré kondici. Ty tři dny na pláži jim hodně omohly. Pivo od norského kapitána a zvěsti o tom, co jejich torpédo dokázalo během jediného skutečného zapojení Chicaga do akce, je vzpružily ještě více. Posádku už seznámil s jejich současným posláním. Informaci prijala tiše, ien s několika vtipy o návratu domů do Barentsova moře. HTo byl Boston, kapitáne," řekl výkonný důstojnilc. HTeď jsne na konci my." McCafferty se odešel podívat na mapu. Vše se zdálo být v pořádku, ale raději se přesvědčil sám. Když tolik ponorek pluje stejnou cestou, je rizíko srážky velmi vysoké. Kormidelní poddůstojndc sledoval seznam ponorek, které už Chicago předjely. Kapitán byl potěšen. HVýkon šedesát procent," rozkázal. Kormidelník rozkaz potvrdil a předal ho dál. HStrojovna hlásí výkon šedesát procent." HDobře. Kormidlo o deset stupňů vlevo. Nový kurz třičtyřiosm." Chicago zrychlilo na patnáct uzlů, zaujalo svou pozici na konci a jejich Hvláček" pospíchal k Severnímu ledovému oceánu. 3B1
BĚSI VIRGINIE BEACH, VIRGINIE „Kormidlo prudce vlevo!" křikl Morris a ukazoval na stopu torpéda. „Kormidlo prudce vpravo, provedu!" odpověděl kormidelník, otočil kormidlo doleva, pak doprava a pak doprostřed. Morris stál na levé části můstku. Moře bylo rovné a klidné a stopa torpéda byla velmi jasně vidět, sledovalo každé zatočení a manévr fregaty. Dokonce se pokusili otočit se do protisměru, ale ani to nepomohlo zdálo se pak, že torpédo k nim jede z boku. Najednou se zastavilo a vystoupalo k hladině, kde bylo dobře vidět. Bylo bilé, na čele mělo zřejmě rudou hvězdu... a mělo oči jako všechna naváděná torpéda. Rozkázal plout plnou parou vpřed, ale tor pédo zůstávalo stále na hladině, sledovalo je jako létající ryba, mohl si ho prohlédnout každý, kdo chtěl ale viděl ho jen Morris. Fregata stále manévrovala a torpédo se blížilo. Patnáct metrů, devět, tři...
„Kde je můj tatínek?" zeptala se holčička. „Já chci vidět tatínka!" „Co se děje, kapitáne?" zeptal se výkonný důstojnik. Bylo to zvláštni, p tože neměl hlavu 3S2
Morris se prudce posadil na posteli, z čela se mu řinul pot a srdce mu buši lo. Digitální hodiny na nočním stolku hlásily 4:54. Ed vstal a dopotácel se do koupelny, aby si opláchl obličej studenou vodou. Dneska už p,odruhý, rikal si. Ia noční můra ho navštívila během cesty do Bostonu už dvakrát, připravila ho o několik hodin odpočinku, který si dovolil. Morris přemýšlel, jestli kři čel ze sna. UdeZal jsi všechno, co bylo v tvých silách. Neni to tvoje vina, vysvětloval tváň v zrcadle. Ale kapitán jsi byl ty, odpověděla tvář. Morris navštívil pět domů, ale pak s tím musel přestat. Jedna věc bylo hovořit s manželkami a rodiči. Ti to chápali. Jejich synové a manželé byli námořníci, a tím na sebe vzali jisté riziko. Ale čtyřletá dcerka asistenta velite le baterie Jeffa Evanse nedokázala pochopit, proč už její tatínek nikdy nepři jde domů. Morris věděl, že Evans moc nevydělával. Určitě se dřel jako kůň, aby byl ten domek v takovém pořádku. Věděl, že to byl šikovný člověk, šikovný asistent. Všechny zdi v domě byly čerstvě natřené. Většina dřevěné ho nábytku byla vyměněna. V tomto domě bydleli jen sedm měsíců a Morris : ,přemýšlel, kde ten poddůstojník našel tolik času, aby stihl všechno udělat. .:. Určitě si dělal všechno sám. Na najmutí firmy neměl peníze. Ginnyin pokoj , svědčil o torn, jak moc ji její otec miloval. Na nzčně vyrobených poličkách .. stály panenky z celého světa. Jakmile Morris viděl její pokoj, musel odejít. Cítil, že je na pokraji zhroucení, a nějaký absurdní imperativ mu zakazoval dopustit něco takového před cizími lidmi. Takže odjel domů se zbytkem seznamu v kapse. Ta obrovská únava mu snad dovolí v noci usnout... Ale teď stál před zrcadlem a díval se na muže s prázdným pohledem, který si přál, aby tu byla jeho žena. Morris odešel do kuchyně svého jednopatrového domu a bezmyšlenkovitě si začal vařit kávu. Na schodech už měl ranní noviny a přistihl se, že si čte zprávy o válce, ačkoli ví, že jsou nepřesné nebo zastaralé. Vše se dělo přiliš rychle, než aby s tím reportéň dokázali držet krok. Narazil na výpověď oči tého svědka z nejmenovaného torpédoborce o střele, která pronikla jejich obrannými systémy. V jednom „analytickém" článku se vysvětlovalo, jak jsou hladinové lodě neohrabané, jestliže stojí proti letící střele, a autor vznášel dotaz, kde jsou tolik vychvalované letadlové lodě americké flotily. Morris si ňlCal, že to je celkem dobrá otázka. . Dopil kávu a vrátil se do koupelny do sprchy. Tušil, že jestli už nemá usnout, tak může jít rovnou do práce. Měl ve skříni ještě jednu uniformu. O pár minut později si ji oblékl a odešel k autu. Když dojel na norfolkskou = námořní základnu, začínalo svítat. O čtyřicet minut později byl v jedné z několika operačních místností, kde
se zanášela postavení konvojů a odhadované pozice ponorek. Na protější těně visel seznam odhadovaných ruských prostředků a čísla a druhy dosud 3s
potopených lodí. Na dalším seznamu visely americké ztráty. Jestli se rozvědka nespletla, válka na moři je hodně vyrovnaná. Jenže pro Rusy je remíza totéž co vítězství. „Dobré ráno, fregatní kapitáne," pozdravil ho COMNAVSURFLANT. Další člověk, který moc nespal. „Už vypadáte trochu lépe." Oproti čemu? přemýšlel Morris. „Mám pro změnu dobré zprávy." SEVERNÍ ATLANTIK Posádky bombardérů B-52 byly nervózní i přes velké množství doprovodných stíhaček. Tisíc pět set metrů nad nimi letěla celá peruť stíhaček F-14 Tomcat, které právě doplnily palivo z tankovacích letounů KC-135. Další penzť tankovala teď. Slunko právě vykukovalo nad obzor, ale oceán pod nimi stále zahalovala tma. Byly tři hodiny ráno místního času, doba, kdy jsou lidské reakce nejpomalejší. KEFLAVÍK, ISLAND Poplašné klaksony probudily ruské piloty spící na polních lůžkách. Pozemním posádkám trvalo méně než deset vteřin, aby zahájily předletovou přípravu , zatímco letci vystoupali po ocelových žebřících do kokpitů a zapnuli své vysilačky, aby se dozvěděli, o jaký poplach se vlastně jedná. „Na západě zaznamenána silná aktivita

rušiček," hlásil velitel praporu. . , „Plán tň. Opakuji: plán tři."
V řídicím voze se obrazovky radarových operátorů právě zahalily nočnf můrou rušivých signálů. Blíží se k nim americký nálet nejspíš B-52 a asi ve velkém počtu. Americké letouny budou brzy tak blízko, že se pozemním radarům podaří rušičky překonat. Do té doby se stíhači pokusí dostat co nejdál, aby zredukovali počet bombardérů, než se jim podaří zasáhnout jejich cil. Sovětští piloti strávili svůj čas na Islandu pilným výcvikem. Za dvě minuty už rolovala první dvojice stíhaček MiG-29; za sedm minut byly ve vzduchu všechny. Sovětský plán ponechával třetinu letounů nad Keflavíkem, zatímca : ostatní zamířily na západ k rušičkám, ty zbylé vlastními zaměřovacími systé ; my hledaly terče. Letěly deset minut, když rušivé signály zmizely. Jeden mig : získal radarový kontakt na ustupující rušící letoun a ohlásil to do KeflavťkW jen aby se od pozemních kontrolorů dozvěděl, že oni na svých obrazovká nevidí nic až do vzdálenosti tří set kilometrů. O minutu později se rušení objevilo znovu, tentokrát od jihu a vy , Migy zamířily poněkud opatrněji na jih. Dostaly pňkaz nechat své rad systémy vypnuté, dokud nebudou sto padesát kilometrů od pobřeží; al aa je pak zapnuly, nenašly nic. Ti, kdo rušivé signály vysílali, to prováděli z velké vzdálenosti. Pozemní kontroloři hlásili, že v prvním případě byly použity tři rušičky a v druhém čtyři. To je celkem hodně, ňkal si velitel praporu. Snaži se nás honit dokolecka, chtěji, abychom spotěebovali hodněpaliva. „Změnit kurz na východ," rozkázal velitelům letek. Posádky bombardérů byly ještě nervóznější. Jeden z doprovodných prowlerů zachytil vysílačkové rozkazy z migů a další zaznamenal protivzdušné radary na jihovýchodě. Stíhačky též odlétly na jih. Teď se nacházely nad islandským pobřežím, dvě stě padesát kilometrů od Keflavíku. Velitel operace vyhodnotil situaci a vydal rozkaz, aby se bombardéry stočily mírně na sever. Bombardéry nenesly žádné bomby, měly jen výkonné radarové rušičky, které měly umožnit dalším letounům dosáhnout cilů v rámci Sovětského svazu. Pod nimi se druhá eskadra tomcatů blížila k zemi, k východním svahům ledovce Vatna. Doprovázely je čtyři prowlery poskytující další obranu před střelami vzduchvzduch pro případ, že by se migy nebezpečně přiblížily. „Máme tu několik letadlových radarů, poloha dvapětosm. Zdá se, že se přibližují," hlásila posádka jednoho prowlera. Další zachytila tentýž signál a společně se rozhodly, že vzdálenost je sedmdesát mil. Tedy blízko. Velitel operace letěl v jednom prowleru. „Jantarový měsíc. Opakuji. Jantarový měsíc." Bombardéry se stočily zpět na východ a k zemi, otevřely pumovnice, z nichž se vysypaly tuny hliníkových pásků, kterými nedokáže proniknout žádný radarový signál. Jakmile si toho všimli stíhači, svrhli přídavné palivové nádrže. Prowlery se oddělily od bombardérů a zamířily na západ od pásků. Teď přišla složitá část. Stíhačky se hnaly proti sobě rychlostí patnácti set kilometrů v hodině. „Qaeer připraven," ozval se ve vysílačce velitel operace. „Blackie připraven," hlásil velitel VF-41. „Jolly připraven," odpověděl velitel VF-84. Všichni byli na svých místech. „Do toho." Čtyři prowlery zapnuly protistřelové rušicí systémy. Všech dvanáct tomcatů z perutě Zkřížených hnátů bylo roztaženo v linii devět tisíc metrů nad zemí. Na povel aktivovaly naváděcí radary svých střel. „Americké stíhačky!" křiklo několik ruských stíhačů najednou. Varovné systémy je okamžitě informovaly i o tom, že na jejich letouny jsou zaměřeny odpalovací radary stíhacích letadel. Velitele sovětských stíhaček to nijak neudivilo. Samozřejmě že Američani nebudou znovu riskovat ztrátu svých bombardérů, takže jim poskytnou řádný doprovod. Rozhodl se však stíhačky ignorovat a hnát se rovnou po bombardérech, jak mu to nařizoval jeho výcvik. Radary migů byly silně rušey, jejich dosah klesl na polovinu a dosud nebyly schopny vystopovat jaké 3B5
koli terče. Nařídil pilotům, aby vyhlíželi blížící se střely. Byl si jist, že kdyby nějakou zahlédli, tak se jí bez potíží vyhnou, a rozkázal, aby všechny letouny zvýšily rychlost. Pak přikázal všem kromě dvou letounů, které tvořily součást záložní sily, aby opustily Keflavík a zamířily za ním na východ. Američanům trvalo jen vteřiny, než své terče zaměřili. Každý tomcat nesl čtyři střely Spanow a čtyři Sidewinder. Nejprve přišly na řadu spanowy. Ve vzduchu se nacházelo šestnáct migů. Většina nesla alespoň dvě střely, ale spanowy byly naváděny radarem. Každý americký stíhač musel mířit na svůj terč tak dlouho, dokud střela nezasáhla cíl. Tím riskovali, že se přiblíží k sovětským střelám, přičemž tomcaty nebyly vybaveny obrannými rušičkami. Američané zaujali pozice zády ke slunci. Jakmile se sovětské radary prokousaly americkými rušičkami, objevily se střely Spanow, první vylétla takr"ka přímo ze slunce. Zasažený mig se rozlétl na kusy, a varoval tím všechny zbývající členy letky. Sovětské letouny zahájily prudké manévrování nahonz a dolů, někteří piloti se pustili do divokých zatáček ve snaze uniknout sedmipalcovým střelám, které se k nim blížily. Další čtyři střely si však našly svůj cil; za chvíli došlo ke třem sestřelům. Jedno letadlo bylo vážně poškozeno, takže se muselo otočit a pomalu klouzalo domů. Piráti se otočili, jakmile vypotřebovali poslední střelu, a spěchali na severovýchod se Sověty v zádech. Ruského velitele těšilo, že americké střely fungovaly tak špatně, ale zároveň ho zlobila ztráta pěti letounů. Ostatní letouny se hnaly plnou rychlostí a naváděcí radary pomalu začínaly pronikat americkými rušičkami. Věděl, že americké doprovodné stíhačky svůj úkol splnily. Teď je řada na něm. Spěchal na severovýchod, jeho oči za ochrannými štíty těkaly od přístrojů k palčivému slunečnímu svitu. Dolů se nedíval. První mig konečně zachytil svůj terč a odpálil dvě střely. Šest tisíc metrů pod nimi pridalo rychlost dvanáct tomcatů z perutě Čemá esa, které před pozemním radarem kryly dvě hory. Radary měly vypnuté a vzlétly k nebi. Během devadesáti sekund zaslechli jejich piloti hučení, které signalizovalo, že teplem naváděné střely Sidewinder hledají své terče. Pár sekund poté bylo ze vzdálenosti dvou mil odpáleno šestnáct střel. Šest ruských pilotů ani netušilo, co je vlastně zasáhlo. Z jedenácti migů bylo osm sestřeleno v rozmezí několika málo vteřin. Velitelovo nadšení trvalo jen chvili, než otočil svou stlhačku, takže sidewinder ho minul a zamířil ke slunci. Co teď? Viděl, jak dva tomcaty spěchají na jih, vzdalují se od ostatních stíhaček. Na zorganizování útoku už bylo pozdě letoun po jeho křídle byl pry a jediné přátelské letadlo, které viděl, letělo sevemě od něj takže plukovnt strhl svůj mig do otočky s osminásobným přetížením a spustil se BB6 Američany; varovné signály svých přístrojů ignoroval. Oba spanowy odpálené z druhé skupiny Černých es zasáhly jeho křídlo. Mig se rozletěl na kousky. Američané neměli čas na oslavu. Velitel operace hlásil, že se k nim blíží druhá skupina migů, takže americká eskadra se znovu seskupila a připravila se na ně. Vytvořila pevnou zeď čtyřiadvaceti letadel; radary měla dvě minuty vypnuté, migy zatím letěly mrakem rušiček. Druhý muž ruského velení se dopustil vážného omylu. Jeho kolegové piloti byli ohroženi. Měl jim letět na pomoc. Jedna skupina tomcatů odpálila

zbývající spanowy; druhá sidewindery. Na osm sovětských letounů, které neměly vůbec představu, do čeho se ženou, se slétlo osmatňcet střel. Polovina Sovětů se o tomto omylu ani nedozvěděla, zlikvidovaly je americké střely vzduchvzduch; další tři letouny byly poškozeny. Piloti tomcatů chtěli pokračovat, ale velitel je stáhl zpět. Všem ubývalo palivo a Stomoway bylo odsud tisíc kilometrů daleko. Otočili se na východ a schovali se v mraku hliníkových pásků, který svrhly bombardéry. Američané si připíší třicet sedm sestřelů, což byl úctyhodný výkon, jelikož se očekávalo pouze dvacet sedm letadel. Ze šestadvaceti migů zbylo ve skutečnosti pouze pět nepoškozených. Ohromený velitPl letecké základny okamžitě vyhlásil záchranné operace. Útočné helikoptéry výsadkářské divize záhy odlétly na severovýchod ve snaze najít sestřelené piloty. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Tňcet kilometrů z AIJeIdu do Hamelnu, pomyslel si Alexejev. Hodinu jízdy tankem. Části tří divizí právě po té cestě projížděly, a jakmile se dostaly na druhou stranu, postoupily všeho všudy o osmnáct kilometrů. Tentokrát za to mohli Angličané: tanky královského tankového praporu a 21. pancéřového pluku Lancers zastavily jeho přední jednotky na půl cesty do Hamelnu a osmnáct hodin s nimi nikdo nedokázal pohnout. Existovalo tu skutečné nebezpečí. Jistota mechanizované formace spočívá v pohyblivosti. Sověti investovali do průlomu spoustu jednotek, ale NATO používalo své letectvo v nejvyšší možné míře. Mosty na Leine byly ničeny téměř stejně rychle, jak je šlo opravovat. Ženisté připravili místa pro překročení řeky, Rusové byli schopni přepravit na druhou stranu bojová vozidla pěchoty, ale tanky plavat nedokážou a každý pokus dostat je na druhý břeh pod vodou ač na to měly být uzpůsobeny zatím vždy selhal. Muselo být využito příliš velkého množství jednotek, aby se podařilo udržet priilom v liniich NATO, a zbylo jen velmi málo jednotek, jež by mohly tento průlom ještě více rozšířit. Alexejev dosáhl dokonalého, učebnicového průlomu jen aby zjistil, že jeho protivník má vlastní učebnice a ví, jak takový prů 3B7
lom izolovat a zneškodnit. Západní skupina vojsk měla celkem šest záložnícl divizí kategorie A, které mohla využít pro boj. Poté budou muset sáhnout pr kategorii B složenou ze záložníků, tedy starších mužů se starším vybavením Bylo jich hodně, ale nebudou nedokážou si vést tak dobře jako mlad vojáci. Generál nevítal nutnost obětovat jednotky do bitvy, která si zcela urč: tě vyžádá vyšší oběti než obyčejně. Neměl však na výběr. Jeho političtí vůč cové si to přejí a on je pouze vykonavatelem politických rozkazů. Musím se vrátit na frontu," řekl Alexejev svému nadřízenému. n „Ano, ale ne blíž než na pět kilometrů od fronty, Pašo. Teď si vás nemoh dovolit ztratit." BRUSEL, BELGIE Vrchní velitel spojeneckých vojsk v Evropě SACEUR se podíval na kot trolní zápis. Do bojů se zapojily téměř všechny jeho zálohy a zdálo se, ž Rusové posílají na frontu nevyčerpatelné zásoby mužů a vozidel. Jeho jec notky neměly čas znovu se zorganizovat a přesunout. NATO se ocitlo pře noční můrou všech armád: mohlo teď pouze reagovat na kroky svého pr tivníka, bylo takr"ka bez šance podniknout nějaké vlastní iniciativní krok Situace prozatím držela pohromadě ale jen taktak. Jihovýchodně c Hamelnu se podle mapy nacházela britská brigáda. Ve skutečnosti nešlo o v než o posílený pluk vyčerpaných mužů a poškozeného materiál Dělostřelectvo a letectvo byly tím jediným, co mu umožňovalo zabránit ro padu, a to nepostačí, pokud jeho vojska nedostanou více náhradního vyb vení. Ještě horší bylo, že NATO už teď zaostávalo v dodávkách střeliva o d týdny, zásobování z Ameriky považlivě zpozdily útoky na konvoje. Co n říct svým mužům? Omezte spotřebu munice když jediné, co Rusy mů; zastavit, je mamotratné používání všech dostupných zbraní? Začínal jeho ranní brífink. Vrchním výzvědným důstojníkem byl němecl generál, jehož doprovázel holandský major s videokazetou. Generál věděl, při takto důležitých situacích SACEUR vyžaduje syrová data, ne jejich rc bor. Holandský důstojník zapnul přístroj. Objevila se počítačem vytvořená mapa a na ní jednotky. Kazeta běhe necelých dvou minut ukázala pět hodin informací a několikrát je zopako la, aby si důstojníci povšimli určitých vzorců. „Odhadujeme, pane generále, že Sověti posílají k Alfeldu šest kompletní divizí. Pohyb, který vidíte zde na hlavní silnici z Braunschweigu, je prv z nich. Další pocházejí ze záložní skupiny vojsk a tyhle dvě směřující k jil jsou záložní formace sevemí skupiny vojsk." Takže se domníváte, že z této oblasti vytvářejí hlavní onisko nápon zeptal se SACEUR. „Ja," přikývl německý generál. „Scherpunkt je tady." aRR
SACEUR se zamračil. Rozumné by bylo stáhnout se za řeku Weser a zkrátit tím obrannou linii a zorganizovat síly. Ale to by znamenalo opustit Hannover. Na to by Němci nikdy nepřistoupili. Jejich národní strategie bránit každý dům a pole už přišla Rusy hodně draho a ztenčila sily NATO na minimum. Politicky by takový strategický ústup nikdy nepřijali. Západoněmecké jednotky by bojovaly i o samotě, kdyby jiná šance nebyla: pochopil to i z výrazu výzvědného důstojníka. Kdyby neřcdo napadl Ne Hampshire, připustil v duchu, stáhl bych se já sám do Pensylvánie? O hodinu později se polovina stávajících záloh NATO začala přesouvat na východ z Osnabriicku do Hamelnu. O vítězi a poraženém v bitvě o Německo se mělo rozhodnout na pravém břehu řeky Weser. STORNOWAY, SKOTSKO Tomcaty, které se vracely zpět, si odpočinuly jen málo. Jakmile přistály, britský a americký pozemní personál rychle doplnil palivo a zbraně. Rusové teď napadali severní britská letiště s ještě větší důkladností. Americké vzdušné radary podporující britské nimrody a shackletony ztěžovaly život dvoumotorovým sovětským bombardérům Blinder z Andey v Norsku. Letouny Tornado anglického královského letectva neustále prováděly bojové hlídkové operace tři sta padesát kilometrů od pobřeží, zatímco američtí piloti odpočívali, několik hrdých velitelů posádek malovalo pod kokpity rudé hvězdy a výzvědní důstojníci vyhodnocovali videokazety z míňdel a nahrávky sovětských radarů. „Zdá se, že dostali na frak," tipoval Toland. Nárokované počty sestřelů byly velmi vysoké, ale u stíhačů je tomu vždycky tak. „To si pište!" odpověděl velitel Zkřížených hnátů. Mezi zuby držel doutník. On sám si nárokoval sestřelení dvou migů. „Otázkou je, jestli se jim povede doplnit zásoby. Jednou jim to vyšlo, ale podruhý se jim do toho chtít nebude. Řekněte mi, Tolande: dokážou nahradit to, co jsme jim sebrali?" „Myslím, že ne. MiG-29 je jediná stíhačka, kterou mohou poslat takhle daleko. Zbytek těch letounů je v Německu, a i tam utrpěly značné ztráty. Rusové se můžou rozhodnout obětovat několik stíhaček MiG-31, ty by takhle daleko doletět mohly, ale nemyslím, že by své prvotřídní stíhací bombardéry poslali na takovouhle operaci." Velitel Zkřížených hnátů přikývl. „Dobře. Další krok je, že leteckou hlídku pošleme na Island a začneme do těch backfirů pořádně bušit." „Ale oni nám přiletí naproti," varoval Toland. „Musejí vědět, co jsme provedli a odkud jsme to udělali." Velitel VF-41 se podíval z okna. Jeden z jeho tomcatů seděl kilometr odsud mezi

dvěma hromadami pytlů s pískem. Na trupu byly jasně vidět zavěšené čtyři střely. Palcem si přejel po emblému pikového esa na hrudi a otočil se.
„Fajn. Jestli nás chtějí škádlit na domácím hřišti a pod našima radarama, já jsem pro.“ B9
ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Alexejev zanechal svou helikoptéru na předměstí a znovu nastoupil do bojového vozidla pěchoty. V provozu byly dva pontony. Na březích viděl zbytky dalších nejméně pěti a s nimi ještě spousty vyhořelých tanků a nákladních vozů. Jel s nimi velitel 20. tankové. „Útoky NATO jsou přímo strašné,“ řekl generál Beregovoj. „V životě jsem nic takového nezažil. Ačkoli máme naše střely zeměvzduch, dokážou se přiblížit velmi blízko. Taky jich sice pár dostaneme, ale nestačí to, a čím blíž jsme k frontě, tím je situace horší.“ „Jak jste pokročili dnes?“ „Hlavní odpor teď kladou Angličané. Mají nejméně tankovou brigádu. Od rozbřesku jsme je zatlačili o dva kilometry.“ „Má tu být i belgická síla,“ poznamenal Sergetov. „Ti se vytratili. Nevíme, kde teď jsou a ano, také mě to trápí. Umístil jsem jednu z nových divizí na levou stranu, aby nás chránila před protiútokem. Další se spojí s 20. tankovou, až dnes odpoledne přejdeme znovu do útoku.“ „A její síla?“ zeptal se Alexejev. „Dvacáté zbývá pouze devadesát funkčních tanků. Možná méně,“ odpověděl generál. „Tento údaj je čtyři hodiny starý. Naše pěchota si vede lépe, ale ta divize je oproti běžné síle na polovině.“ Jejich vůz zatočil na plovoucí most. Každý jeho d1 byl připevněn ke dvěma dalším a vůz se při jízdě přes Leine kolíbal nahoru a dolů jako loď v příboji. Všichni tři důstojníci se sice ovládali, ale nikomu z nich se nelíbilo sedět zamčený v ocelové škatuli nad vodou. Bojové vozidlo pěchoty bylo prakticky obojživelné, ale mnoho z nich se neočekávaně potopilo, a v takovém případě se posádka zachránila jen velmi zřídka. Z dálky zaslechli dělostřelectvo. Nálety na Alfeld se děly bez varování. Za necelou minutu už dorazili na druhý břeh. „Pokud vás to zajímá, most, po kterém jsme právě přejeli, drží rekord v délce životnosti.“ Podíval se na hodinky. „Sedm hodin.“ „Co ten major, pro kterého jste žádal zlatou hvězdu?“ zeptal se Alexejev. „Byl zraněn při náletu. Bude žít.“ „Dejte mu tohle. Třeba to uspíší jeho rekonvalescenci.“ Alexejev sáhl do kapsy a vytáhl pěticípou zlatou hvězdu na tmavorudé stuze. Podal ji generálovi. Major ženistů byl od této chvle Hrdinou Sovětského svazu. USS CHICAGO Když ponorky dorazily k ledové návrši, všechny zpomalily, McCafferty li prozkoumal periskopem, byla to úzká bilá čárka tři a půl kilometru od nich. Nic jiného neviděl. Několik lodí čekalo blízko u ledu, neviděl žádné letoun: 990 Sonar hlásil zvyšující se hladinu hluku. Vroubkovaný okraj ledové hmoty se skládal z tisíců jednotlivých ker o síle několika metrů, jejichž velikost dosahovala od několika čtverečních metrů po několik akrů. Každý rok na jaře se uvolnily, pluly libovolným směrem a třely se o sebe; některé menší kry přitom zanikaly. Při pukání pevného ledového krunýře, který se táhl přes pól až k sevemímu cípu Aljašky, se neustále ozývalo hlasité skřípání. „Co to je?“ McCafferty zaostřil periskop, otočil rukojeť na dvanáctinásobné zvětšení. Na chvíli zahlédl cosi, co mohlo představovat periskop. Teď to zmizelo a znovu se to objevilo: mečovitá hr“Letní ploutev samce kosatky dravé. Mlhavý obláček označoval jeho dech, voda se v chladném vzduchu měnila na páru. Pak se objevily další kosatky. Jak se označuje skupina kosatek? Stádo ne, asi hejno. Připluly až sem na lov tuleňů. Přemýšlel, jestli mu jejich název přinese štěstí nebo ne. Orcinus orca totiž znamená Nositel smrti. „Sonare, vidíte něco v poloze jednatřidevět?“ „Jedenáct kosatek dravých, pane. Jsou to tři samci, šest samic a dva dospívající kusy. Jsou poměrně blízko. Jejich poloha se mírně mění.“ Náčelnilc sonaru odpověděl, jako by se ho to dotklo. Měl jasné rozkazy nehlásit přítomnost „živočichů“ kromě případů, kdy o to bude požádán. „Dobře.“ McCafferty se musel usmát. Další ponorky zapojené do operace Doolittle se roztahovaly po linii nejméně šestnácti kilometrů na délku. Jedna po druhé zapluly do hloubky a zamířily pod návrš. O hodinu později už celá kolona zamířila na východ, sedm mil pod okrajem návrše. Tři a půl tisíce metrů pod nimi leželo dno Barentsovy hlubinné planiny. ISLAND „Celej den bez helikoptéry,“ poznamenal seržant Smith.
Hovor byl příjemným rozptýlením od skutečnosti, že jedli syrové ryby. Edwards se podíval na hodinky. Nejvyšší čas znovu zavolat. Dospěl do takového stavu, že by byl schopen složit anténu k vysílačce i ve spánku. „Bígl volá Boudu, řeknu vám, že by mohlo být i trochu líp, přepínám.“ Slyšíme, Bígle. Kde jste teď?“ „Asi čtyřicet šest kilometrů od cile,“ odpověděl Edwards. Udal jim souřadnice. Budou muset přejít ještě jednu silnici a už jen jedno pohoří, aspoň podle mapy. „Není moc co hlásit, jen že dneska jsme neviděli žádnou helikoptéru. Vlastně jsme neviděli žádný letadlo.“ Edwards se podíval vzhůru. Nebe bylo poměmě jasné. Obvykle zahlédli stíhačky dvakrát i tňkrát denně. „Rozumím, Bígle. Mám vám oznámit, že námořnictvo tam poslalo pár stíhaček a kolem rozbřesku jim dalo pěkně na zadek.“ 991

„No skvěle! Žádný Rusy jsme neviděli od doby, co se nad náma zastavila ta helikoptéra.“ Muž ve Skotsku se při té zmínce otřásl. „Musíme jíst ryby, co si ulovíme, ale rybaření tu je úplně pohádkový.“ „Co vaše společnice? Mike se musel pousmát. „Nezdržuje nás, jestli myslíte tohle. Ještě něco?“ Ne.“ n „Takže se ozveme, jestli něco uvidíme. Konec. Edwards nul silačku. Náš kamarád říká, že námořnictvo dneska zlikvidovalo pár ruských stíhaček.“ n „Bylo načase,“ řekl Smith. Zbývalo mu posledních pět cigaret, právě teď jednu upřeně pozoroval a rozhodoval se, jestli má ztenčit svou zásobu na čtyři. Edwards sledoval, jak otevřel zapalovač, aby dodal tělu další dávku jedu.
„My jdeme do Hvamms jrduru?“ zeptala se Vigdís. „A proč?“ Někdo chce vědět, co tam je,“ odpověděl Edwards. Rozložil svou mapu. n Vstup do zálivu zde byl vyznačen jako kamenitý. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že nadmořské výšky jsou značeny v metrech, ale hloubkové křiv. ky jsou v sázích... KEFLAVÍK Kolik?“
Velitel stíhacího praporu se trochu vykláněl z helikoptéry, paži měl přivá zanou obvazy k hrodi. Když se katapultoval ze svého sestřeleného letounu vymkl si rameno a s padákem pak dopadl na skály, takže měl ještě vymknu tý kotník a několik škrábanců na tváři. Hledali ho jedenáct hodin. Plukovni vlastně mohl mluvit o velkém štěstí vzhledem k tomu, že připustil, ab jeho skupinu ze zálohy napadl silnější protivník. „Pět letounů je schopno operace,“ sdělili mu. „A z těch poškozenýcl možná dva opravíme. Plukovník zaklel. I přes morfium, které mu proudilo v žilách, jím cloum vztek. „A mí muži?“ „Našli jsme jich šest, včetně vás. Dva neutrpěli žádná zranění a jsou schoF ni létat. Ostatní jsou v nemocnici.“ Poblíž přistála další helikoptéra. Vystoupil z ní generál výsadkářů a přišel a k nim. „Jsem rád, že vás vidím

naživu.“ „Děkuji, soudruhu generále. Pokračujete v prohledávání?“ „Ano. Vyčlenil jsem na to dvě helikoptéry. Co se stalo?“ „Američané připravili nálet těžkými bombardéry. Vůbec jsme je neviděl ale dalo se to poznat podle rušiček. Mezi bombardéry však letěly i stíhačk Když jsme se přiblížili, bombardéry se vytratily.“ Plukovník se to snaž vykreslit v lepších barvách, ale generál na něj netlačil. Byli tu na exponov 3B2 ném místě a takové věci se vlastně očekávaly. Migy mohly nálet Američanů jen stěží ignorovat. Nemělo smysl tohoto muže nějak trestat. Generál už vysílačkou požádal o další stíhačky, ale nečekal, že jich přiletí hodně. Podle plánu neměly být potřeba vůbec, ale plán také ňkal, že jeho divize má udržet ostrov bez podpory pouze dva týdny. Tou dobou už mělo být Německo zcela poraženo a válka v Evropě se měla chýlit ke konci. Dostával hlášení z fronty, ale ta působila jen jako doplnění radostných zpráv z Rádia Moskva. Rudá armáda se blíží k Rýnu k Rýnu se přece blíží už od prvního dne války! Jména měst, o něž se svádí úpomý boj, se z podivných důvodů vynechávala. Jeho šéf rozvědky riskoval svůj život tím, že poslouchal západní rozhlas KGB to považovala za akt neloajality jen aby zjistil, jak se vyvíjí situace. Pokud byly západní zprávy pravdivé a ani tomu příliš nevěřil pak je tažení v Německu pěkně v pytli. A než to skonči, má se nač těšit. Pokusí se NATO o invazi? Jeho operační důstojnilc řlcal, že je to vyloučeno, pokud by se ovšem Američanům nepodařilo nejprve zničit bombardéry s dalekým doletem startující z Kirovska. Přitom hlavním důvodem k obsazení Islandu byl požadavek, aby americké letadlové lodi nemohly provést právě tohle. Generál tedy očekával jen vyšší počet náletů a na obranu proti nim měl střely zeměvzduch. Ale velitelem divize se nestal jen pro zásluhy v papírování. SEVERNÍ ATLANTIK „Co se sakra stalo?“ Kapitán zvedl oči a všiml si, že má do ruky zavedenou hadičku. Poslední, co si pamatoval, bylo, jak stál na můstku v polovině odpolední hlídky. Průhled na pravé straně jeho kajuty byl teď zakrytý. Ztemnělá loď: venku je tedy noc. „Omdlel jste, kapitáne,“ řekl vrchní ošetřovatel. „Zůstaňte „ Kapitán se pokusil nadzvednout. Hlavu zvedl asi o třicet centimetrů nad polštář, ale pak ho opustily síly. „Musíte si odpočinout. Měl jste vnitřní krvácení. Včera v noci jste zvracel krev. Myslím, že vám praskl vřed. Vyděsil jste mě k smrti. Proč jste za mnou nepřišel dřív?“ Lékař zvedl lahvičku s tabletami Maalox. Lidi si mysli, žz vědi všechno. „Krevní tlak vám poklesl o dvacet a málem jste mě v šoku zmlátil. Není to žádná obyčejná bolest v břiše, kapitáne. Možná vás budou muset operovat. Už sem letí helikoptéra, a ta vás odveze na pevninu.“ „Já ale nemůžu opustit loď, vždyť „ „Nařídil to doktor, kapitáne. Jestli mi tu umřete, pokazíte mi záznamy. Je mi to líto, pane, ale pokud hodně rychle nedostanete pořádnou lékařskou péči, mohl byste být v pěkné bryndě. Poletíte na pevninu.“ 3J3

s britskou lodí Battleaxe. Jestli si na to troufneš, rád ti ho svěřím.“ Viceadmirál si Morrise pozorně prohlížel. „Jestli chceš, je tvůj. Troufneš si na to?“ „Osobní věci ale mám pořád na palubě Pharrise.“ Morris otálel. Chce se mu znovu vyplout? „Jsou sbalený a jedou sem, Ede.“ Morris měl pocit, že existuje spousta jiných mužů, kteří by to zvládli. Operační štáb, s jehož členy pracoval od svého příjezdu do Norfolku, byl plný lidí, kteří by po tom skočili. Vrátit se na moře a znovu se do toho zapojitnebo se každý večer vracet do prázdného domu mezi nočni můry? „Jestli mi ho svěříte, tak si ho vezmu.“ FCSLZIEHAUSEN. SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO NOVÁ JMÉNA, NOVÉ TVÁŘE

NORFOLK, VIRGINIE „Dobré ráno, Ede.“ Vrchní velitel hladinových námorních vojsk Atlanticl flotily Spojených států seděl za stolem pokrytým hlášeními, jež byla zřejn roztříděna do hromádek. Ráno půl hodiny po půlnoci. Morris neopus Norfolk od chvile, co sem předchozího dne za rozbřesku dorazil. Kdyby j domů, musel by zase spát... p „Dobré ráno ane. Co pro vás mohu udělat Morris si nechtěl sednou „Nechceš znovu vyplout?“ zeptal se COMNAVSURFI.ANT stroze. „S kým?“ „Kapitán Reubena Jamese má prasklý vřed. Přivezli ho dneska ráno. Lc dorazí za další hodinu s obojživelníky z Pacifické flotily. Má odplout s ko vojem. Jeden velký konvoj se připravuje v přístavu v New Yorku. Osmdes lodí, všechny velké, rychlé a naložené těžkou technikou pro Německ Odplouvá za čtyři dny s početným doprovodem amerických, britský a několika letadlových lodí. Reuben James bude v přístavu tak dlouho, doln nedoplní palivo a zásoby. Dneska večer odplouvá do New Yorku společ: 994 Na sevemím obzoru blýskaly exploze dělostřeleckých nábojů, které osvětlovaly koruny stromů. Toto blýskání vůbec neustávalo. Z velitelství divize to bylo do Alfeldu jen patnáct kilometrů. Tři zuřivé nálety a dvacet dělostřeleckých granátů však ranní jízdu proměnilo v přízrak, který trval až do setmění i po něm. Předsunuté velitelství 20. tankové divize se změnilo ve velitelský post celého postupu na Hameln. Generálporučík Beregovoj, který vystřídal Alexejeva, velel 20. tankové a skupině operačního manévrování. Její ustavení patřilo mezi nejlepší předválečné výtvory sovětského velení. Onen „smělý nápor“ měl otevřít průchod k nepřátelskému týlu a skupina operačního manévrování ho měla prozkoumat, vřítit se do něj a obsadit důležité ekonomické nebo politické cíle. Alexejev se zády opíral o obměný vůz a pozoroval záblesky nad lesem na severu. Dalši věc, která nevys?a podle plánu, pomyslel si. Jako bychom čekali, že NATO se přizpůsobi našim plánům. Nad jejich hlavami se objevil oranžový záblesk. Alexejev zamrkal a díval se, jak ohnivá koule přerůstá v kometu, která se přiblížila k zemi a dopadla několik kilometrů od něj. Další nadějný mladý život zničila střela. Naše mladíky teď zabíjejí roboti. Kdo ňical, že lidstvo nevyužívá technologický pokrok pro hod notné účely? Celý svůj život se připravoval na tuto situaci. Čtyři roky v důstojnické škole. Složitý začátek jako poddůstojník, povýšení a velení nad rotou. Další tři roky ve vojenské akademii v Moskvě, když v něm rozpoznali vycházející hvězdu. Pak velení praporu. Zpět do Moskvy do Vorošilovovy akademie generálního štábu. První místo ve třídě. Velení pluku, pak divizi. A to všechno jenom pro tohle? Polní nemocnice se nacházela mezi stromy o pět set metrů dále a k velitelskému postu vítr zanášel sténání zraněných. Nebylo to stejné jako ve filmech, na které se díval jako dítě vlastně je sledoval dosud. Zranění měli trpět v tiché, vyrovnané vznešenosti, potahovat z cigaret, které jim donesou vlídní 995

a neúnavní lékaři, měli čekat, až na ně přijde řada a ti tvrdě pracující chirurgové a pohledné sestry je ošetří. Takový kecy, jsou to jenom blbý kecy, říkal si v duchu. Povolání, na které se celý život připravoval, není nic jiného než organizované vraždění. Chlapce s uhry na tvářích posílá do míst, kam se neustále snáší ocelový déšť a jež zavlažuje krev. Nejhorší jsou popáleniny. Muži z tanků, kterým se podařilo uniknout ze sežehnutých vozidel s hořícími oděvy, sténat nepřestávali. Na pozice těch, které umlčela kulka z pistole milosrdného důstojníka, záhy přišli další. Šťastlivci, kteří se dostali na ošetřovn y, narazili na lékaře, kteří padali únavou nebo měli příliš mnoho práce, než aby mohli

rozdávat cigarety. Skvělý úspěch jeho taktiky u Alfeldu zatím nikam nevedl a Alexejev přemýšlel, zda vůbec někdy někam povede, zda jen nevyplýtval mladé životy pro pouhých pár slov v knihách, které psali muži, jejichž jedinou snahou bylo vymazat z paměti hrůzy, které působili a protrpěli.
Snad teď nemáš strach, Pašo? ptal se sám sebe. A co ti čtyři plukovnici, co js; nechal zastřelit? Na zpytováni svědomi je trochu pozdě, ne? Ale teď už nešlo o cvi čení nad mapou ve Špole ani o pár nehod během výcviku. Jedna věc je, kdy tohle všechno sleduje velitel roty, který jen plní rozkazy shora. Druhá věc je když to má pozorovat člověk, který ty rozkazy vydává. „Neexistuje nic strašnějšího než vyhraná bitva snad jedině bitva prohra ná,K vybavil si Alexejev citát z Wellingtonova komentáře bitvy u Waterloo jedné ze dvou milionů knih v moskevské akademii. To by ruský generál nikd nenapsal. Proč mu to vlastně vůbec dovolili číst? Pokud vojáci budou číst ví takovýchto vět a méně o slávě a úspěchu, co provedou, až jim jejich politič tí vůdci rozkáží vyrazit na pochod? No, tohle, pomyslel si generál, to je teprv radikálni názor... Vymočil se u stromu a vrátil se na velitelský post.
Našel tam Beregového, který se skláněl nad mapou. Alexejev věděl, že je t dobrý člověk a pracovitý voják. Co si asi myslí o tomhle? „Zase se objevila ta belgická brigáda, soudruhu generále. Napadla náš lev bok. Zastavila dva prapory, které se přesunovaly na nové pozice. Máme t vážný problém.K Alexejev se postavil vedle něho a sledoval jednotky, které měl k dispozic NATO stále nechtělo spolupracovat. Tento útok vypukl na spojnici dvo divizí, z nichž jedna byla vyčerpaná a druhá sice čerstvá, leč bez zkušenost Jeden poručík posunul nějaké ňgury. Sovětské prapory se stahují.
„Ten záložní prapor ať zůstane na místě,K rozkázal Alexejev. „Tenhle po lete na severozápad. Pokusíme se Belgičany zachytit z boku, až se dostanc blíž k této křižovatce.K Profesionální voják se jen tak nevzdává. ISLAND No a je to.K Edwards podal dalekohled seržantu Smithovi. Hvammsfrdur byl pořád na míle daleko. Poprvé ho zahlédli z vrcholku šest set metrů vysoké hory. Bublající říčka pod nimi se vlévala do fordu necelých šestnáct kilometrů odsud. Všichni se krčili u země, báli se, aby nebyli vidět, když jim za zády svítí nízké slunce. Edwards rozložil svou vysilačku. „Boudo, tady Bígl. Máme cil na dohled.K Edwards si uvědomoval, že říct něco takového je nebetyčná hloupost. Hvammsf7rdur měří na délku téměř pětačtyřicet kilometrů a na šířku v nejširším místě patnáct. Muž ve Skotsku tím byl ohromen. Edwardsova skupina urazila za uplynulých deset hodin patnáct kilometrů. „Jak jste na tom?K „No, jestli chcete, abysme šli ještě o kousek dál, tak možná rozbijeme tu vysílačku. K „Rozumím.K Major zadusil smích. „Kde přesně jste?K „Asi dvacet kilometrů od Vrchu 578. A když už jsme až tady, tak byste nám mohli rict proč, ne?K zkusil to Edwards. „Pokud uvidíte jakýkoli, opakuji, jakýkoli pohyb Rusů, ihned nám o tom podejte zprávu. Když se někdo někde opře o skálu, chceme o tom vědět. Rozumíte?K „Jasně. Chcete to do detailů. Zatím žádný Rusy nevidíme. Vlevo od nás jsou nějaký ruiny a po řece dolů je farma. Ani na jednom místě se nic nehýbe. Máme se přesunout na nějaký zvláštní místo?K „Pracujeme na tom. Zatím vydržte na místě. Najděte si úkryt a počkejte. Jak jste na tom s jídlem?K „Na dnešek nám ryby vydržej a o kus dál je jezero, kde si nachytáme další. Pamatujete, jak jste říkali o tom, že nám sem pošlete pizzu? Teď bych pro ni i zabíjel. S feferonkama a cibulí.K „Ryby jsou zdravý, Bígle. Slábne vám signál. Možná byste měli šetřit baterie. Máte pro nás ještě něco?K
n
Ne. Jestli něco uvidíme, ozveme se. Konec.K Edwards vypnul vysílačku. „Jsme doma, lidičky!K „To je fajn, veliteli,K zasmál se Smith. „Kde to je?K
n
Na druhé straně té hory je Budhardalur,K řekla Vigdís. „Tam bydlí můj strýc Helgi.K Třeba by nám tam áali pořádně najist, ňkal si Edwards v duchu. Třeba skopový, k tomu pár piv nebo něco ostřejšlo, a pak do postele... do opravdový me7Cký postele s prostěradlem a peňnama, který tady maji. Koupel, horkou vodu na holeni. Zubni pastu. Edwards cítil všechny části svého těla. Když mohli, snažili se umýt v potoku, ale většinou nemohli. Smrdim jako kozel, říkal ši. Jestli kozel takhle smrdi. Ale nedosIi jsme přece takhle daleko, abysme udeTali takovou blbost.
K
„Seržante, zajistíme tohle místo. a

„Správně, veliteli. Rodgersi, na kutě. Garcio, ty a já máme první hlídku. tyři hodiny. Ty hlídej ten hrbolek tamhle. Já jdu doprava.K Smith vstal a podíval se na Edwardse. „Je moudrý, abysme si všichni odpočinuli, dokud
K to jde, veliteli. K
n
Souhlasím. Když uvidíte něco důležitýho, kopněte do mě. Smith přikývl a vzdálil se o sto metrů. Rodgers už skoro spal, hlavu měl položenou na složené bundě. Na prsot mu ležela puška. Zůstaneme tady?K zeptala se Vigdís. H
n
Hrozně rád bych navštívil tvého strýčka, ale v tom městě by mohli bý Rusové. Jak ti je?K ‚Jsem unavená.K „Tak jako my?K usmál se.
„Ano, tak jako vy,K přikývla a lehla si vedle Edwardse. Vypadala hroznÉ Vlněný svetr měla na několika místech roztrhaný a boty rozervané. „Co s s námi stane teď?K Nevím. Ale z nějakého důvodu chtěli, abychom se přesunuli sem.K
n
Ale ten důvod ti neřekli!K namítla.
Tomu ňřcám dobrý postřeh, pomyslel si Edwards.
Tobě to řekli, ale ty nám to neřekneš?K zeptala se Vigdís. l. K „Kdepak, víš tolik co á
Michaeli, proč se tohle děje? Proč sem Rusové přišli.
Nevím. K

„Ale jsi důstojník. Musíš vědět.K Vigdís se nadzvedla na loktech. Vypadal že ji to opravdu překvapilo. Edwards se usmál. Nemohl jí mít její zmatení ; zlé. Jedinou ozbrojenou silou na Islandu byla zdejší policie. Je to takřl pohádkové království, země, jež v podstatě nemá žádnou armádu. Několmalých ozbrojených lodí ochraňující rybáře, k tomu policie, a to bylo vše, tato země pro zajištění vlastní bezpečnosti kdy potřebovala. Tato válka jim zatím skvělé záznamy pokazila. Island, ač sám bez vojska či námořnicn nebyl za celých tisíc let napaden ani jednou. Došlo k tomu až teď, a to pro že ostrov stál v cestě. Přemýšlel, jestli by k tomu došlo, kdyby NATO neF stavilo v Keflavilcu svou základnu. Samozřejmě že ne! Ty blbče, vždyť viděl, jak jsou Rusové přívětivý národ! Základna nezákladna, Island jim p; stě stál v cestě. Ale proč se sakra tohle všechno dělo?
„Víš, Vigdís, já jsem meteorolog předpovídám počasí pro letectvo.K Tc ale ještě víc zmátlo. „Ty ne voják? Ne, hm, námořník?K
Mike zavrtěl hlavou. „Jsem důstojníkem amerického letectva, to jo, nejsem voják jako tady seržant. Dělám jinou práci.K .
Ale zachránils můj život. Jsi voják.K
„Jo, to asi jsem ale náhodou.K oo
„Až tohle u konce, co budeš dělat?K V jejích očích byla patmá upřímná zvědavost. „To se uvidí.K Zatím přemýšlel spíš v řádech hodin, ne dnů či týdnů. Jestli to přežijeme, co potom? To se uvidi. Nejdřiv přežit. Jak začneš přemýsTet o tom, co bude po váke nemusiš se toho vůbec dožit. „Jsem tak unavený, že se mi o tom nechce přemýšlet. Měli bychom se spíš vyspat.K Nechtěla se vzdát. Věděl, že by ráda věděla věci, které ještě ani sám nepromyslel, ale byla unavenější, než si připouštěla, takže o deset minut později už spala. Chrápala. Mike si toho předtím nevšiml. Není to žádná porcelánová panenka. Má své silné i slabé stránky, dobré i špatné rysy. Má obličej anděla, ale přitom je těhotná a co! říkal si Edwards. Je silnější než všechny krásky. Zachránila mi život, když k nám přiletěla ta helikoptéra. Chlap by si s tím takhle rychle neporadil. Edwards se přinutil si lehnout a usnout. Nesmí na to myslet. Nejdřív musí přežít.
SKOTSKO „A když bude ta oblast vyhovovat?K zeptal se major. Neočekával, že by se Edwards se svou skupinou dostali takhle daleko, když je na ostrově osm tisíc ruských vojáků. Pokaždé když pomyslel na těch pět lidí procházejících se po holé kamenité zemi, jimž nad hlavou krouží sovětské helikoptéry, přeběhl mu mráz po zádech.
„Tak kolem půlnoci,K řekl muž z velitelství Zvláštních operací. Zpod pásky přes oko mu byly vidět vějířky vrásek od smíchu. „Měli byste toho mladíka vyznamenat. Na vlastní kůži jsem zažil, jaké to je. Neumíte si představit, jak těžké je udělat to, co dokázali tihle lidi. A ještě k tomu s helikoptérama nad hlavou! Vždycky jsem říkal, že nejlepší jsou nenápadní malí hajzlíci.K Každopádně je na čase, abychom jim poslali na pomoc nějaké profíky,K řekl kapitán britského královského námořnictva. „Nezapomeřite jim poslat i trochu jídla,K dodal major amerického letectva.
LETECKÁ ZÁKLADNA LANGLEY, VIRGINIE
V čem je teda problém?K zeptala se Nakamuraová.
„Zjistili jsme nesrovnalosti v obalech některých raketových motorů K , vysvětloval technik. K
„ ,Nesrovnalosti, to znamená, že by to mohlo bouchnout
„Vyloučit se to nedá,K připustil muž.
„No skvěle,K řekla major Nakamuraová. „A já mám vynést tu příšeru dvacet kilometrů nad zem, a tam se teprve uvidí, kdo koho pošle na oběžnou dráhu, jestli já ji nebo ona mě!K 999

„Když takováhle raketa vybouchne, moc toho nezpůsobí. Jen se roztříští na několik kousků, a ty pak samy shoří.K
„Hm, ze vzdálenosti dvacet kilometrů to asi nevypadá jako bůhvíco ale co když se ta mrcha zapálí šest metrů od mý stíhačky?K To by byl hodně dlouhtj seskok, pomyslela si Buns. ‚Je mi to líto, majore. Ten raketový motor je skoro deset let starý. Když byla k raketě připojena protidružicová hlavice, nikdo už neověřoval, zda je to řádně uloženo. Zkontrolovali jsme to rentgenem a ultrazvukem. Já si myslím, že je to v pořádku, ale můžu se mýlit,K dodal muž z firmy Lockheed. Ze zbývajících šesti střel byly tři vyřazeny kvůli poruchám v pevné pohonné směsi. Další tři označil otazníkem. „Chcete slyšet pravdu nebo šamanské věštění?K
Musíte s tím letět, majore,K řekl zástupce velitele taktických leteckých operací. ‚Je to vaše rozhodnutí.K nJde to načasovat tak, aby se ta raketa nezapálila, dokud od ní nebudu v bezpečný vzdálenosti?K „Kolik byste potřebovala?K zeptal se technik. Buns přemýšlela o rychlosti a manévrovacích schopnostech v této výšce. „Tak deset až patnáct vteřin.K „Budu muset trochu pozměnit program, ale neměl by to být větší problém. Musíme ovšem zajistit, aby si střela udržela dostatečnou rychlost. Jste si jistá, že tolik času vám stačí?K
Ne. Budeme to muset zkontrolovat na simulátoru. Kolik máme času?K „Nejméně dva dny, maximálně šest. To podle námořnictva,K odpověděl generál. Skvěle.K n STORNOWAY, SKOTSKO „Konečně nějaké dobré zprávy,K hlásil Toland. „Jedna sťhačka F-15 Eagle přeletěla nad konvojem severně od Azor. Na lodě se přiletěly podívat i dva beary a ten eagle je oba sundal. To znamená tři za poslední čtyři dny. Zdá se, že nálety backňrů jsou přerušeny.K „Jaká je jejich poloha?K zeptal se kapitán skupiny. Toland přejel rukou po mapě a porovnával zeměpisnou délku i šíku s udaji na formuláň. „Jsou nejspíš tady, ale ty údaje jsou dvacet minut staré.K
Takže nad Islandem budou za necelé dvě hodiny.K
„A co tankovací letouny?K zeptal se velitel námořních stíhaček.
„Takhle rychle to nezvládnou.K
„Se dvěma stíhačkami bychom se tam mohli dostat, další dvě využít jako doprovod, ale tím dosáhneme jen dvaceti minut na místě, dalších pěti v PE rychlosti a deseti minut zálohy pro návrat sem.K Velitel stíhačů hvfz K „Těsně, je to moc těsně. Budeme to muset odvolat. 400
Zazvonil telefon. Velitel britské základny se pro něj natáhl. „Kapitán skupiny Mallory. Ano... dobře, startujte.K Zavěsil. Kilometr a půl od nich se v pohotovostním hangáru rozezvučely sirény. Piloti stíhaček spěchali .ke svým

letounům. „Rusové ty problémy vyřešili za nás, veliteli. Radarové letouny hlásí silné rušivé signály od severu.K Velitel vyběhl ze dveří a naskočil do džípu. NORFOLK, VIRGINIE Jízda z velitelství trvala deset minut. Námorníci u brány pečlivě kontrolovali všechny, kdo přijížděli nebo odjížděli, dokonce i chevrolet s praporem se třemi hvězdičkami. K vodě přijížděli neutuchajícím shonem. Po kolejích neustále jezdily vlaky, opravny a zkušebny byly v provozu čtyřiadvacet hodin denně. Dokonce McDonald hned za branou ani nezavíral, aby si lidé, kteří dostali pár minut volna na jídlo, mohli koupit hamburgry a hranolky. Pro námořníky, kteří trávili na pevnině vždy jen pár dní, šlo o důležitý, ač zdánlivě triviální opěrný bod. Vůz hned v doku zatočil doprava a kolem mola s ponorkami dojel až k toipédoborcům. „Je to úplně nová loď, ve službě je teprve měsíc. Stihlo se jen nakalibrovat elektroniku, a i to se muselo trochu zkrátit,K vysvětloval admirál. „Kapitán Wilkens prováděl nepřetržitý výcvik během přesunu ze San Diega, ale zatím bez helikoptér. Pacifická flotila si nechala své helikoptéry, a ani já ti nemůžu poskytnout veškeré vybavení. Zbývá nám jenom jeden SeahawkF, je to prototyp helikoptéry, co se teď zkouší v Jacksonvillu.K „Ten s ponorným sonarem?K zeptal se Morris. „To jde. A co takhle pilot který ví, jak s tím zacházet?K „I to je zařízeno. Korvetní kapitán OMalley. Vytáhli jsme ho ze zkušebních letů v Jacksonvillu.K „To jméno už jsem slyšel. Prováděl kvalifikaci systému na lodi Moosbrugger, když jsem já sloužil jako důstojník taktických operací na Johnu Rodgersovi. Ten svou práci umí.K „Tady tě budu muset vysadit. Vrátím se za hodinu, ale nejdříve se musím podívat, co zbylo z Kidda.K Reuben James. Jeho zkosená příď s číslem 57 se klenula nad molem jako ostří gilotiny. Morris na okamžik zapomněl na únavu a vystoupil z vozu seznámit se se svým novým působištěm s týmž tichým nadšením jako otec se svým právě narozeným dítětem. Fregaty třídy FFG-7 už viděl, ale nikdy na žádné nebyl. Její strohé rysy mu připomínaly závodní jachtu Cigarette. U mola ji drželo šest pětipalcových kotvících lan, ale ten aerodynamický trup už jako by s nimi trhal. Při plném naložení měla výtlak pouhých 3900 tun, nebyla to tedy velká loď, ale zjevně veImi rychlá, aby dokázala zastoupit cestu potížím. 401

Její nadstavba nebyla esteticky nejvydařenější, měla eleganci garáže z neomítnutých cihel a z horní části trčely antény a radary, které vypadaly, jako by je někdo vyrobil z dětské stavebnice, ale Morris chápal funkční strohost plavidla. Všech čtyřicet střel bylo uloženo v kruhových přihrádkách vpředu. V krabicovité konstrukci na zádi se našlo dost místa pro dvě protiponorkové helikoptéry. Trup měla aerodynamický, protože rychlost u ní rozhodovala. Nadstavba připomínala krabici, protože to tak být muselo. Tohle byla válečná loď, takže jestli měl ReubenJames nějaké elegantní křivky, bylo by tomu tak jen náhodou. Námořníci v modrých košilích a džínách rychle proudili třemi chodbami a nosili na palubu zásoby pro okamžité vyplutí. Morris rychle odešel do chodby na zádi. U paty přístavního můstku ho přivítal salutující námořník a důstojník na palubě rychle zahájil přípravy k přivítání nového velíaho důstojníka. Zazněly čtyři signály lodního zvonu a velitel Ed Morris přijal svůj nový post. „Reuben James, pozor! u
Morris pozdravil vlajku a pak palubního důstojníka.
„Pane, nečekali jsme vás ještě nejméně...“ koktal poručík. „Jak pokračují přípravy?“ přerušil ho Morris. „Ještě maximálně dvě hodiny, pane.“ Dobře.“ Morns se usmál. „Na formality bude dost času pak. Vraťte se ke své práci, pane „Lyles, pane. Kontrolní lodní důstojník.“ Co je to sakra za funkci? divil se Morris. „Dobře, pane Lylesi. Kde je výkon ný důstojnlc?“ „Tady, kapitáne.“ Výkonný důstojník měl košili umazanou od oleje a na
tváři měl šmouhu. „Byl jsem ve strojovně. Omluvte můj vzhled.“ „V jakém stavu je loď?“ „Půjde to. Získali jsme maximální náklad paliva i zbraní. Vlečný sonar je
nakalibrován.“
„Jak jste to zvládli takhle rychle?“
„Nebylo to jen tak, pane, ale povedlo se. Jak se daří kapitánu Wilkensovi
„Lékaři tvrdí, že bude v pořádku, ale no, na chvíli holt musí vysadit. Já jsem Ed Morris.“ Kapitán s výkonným důstojníkem si potřásli rukama.
„Frank Ernst. Je to moje první služba v Atlantické flotile.“ Korvetní kapit se nervózně usmál. „Lepší okamžik jsem si nemohl přát. Ale jsme ve skvělé kondici, kapitáne. Všechno funguje. Pilot naší helikoptéry je nahoře v cenw bojových informací s hochy přes taktiku. Je to Jerry Kladivo. Hrál jsem s baseball v Annapolisu, je to fajn člověk. Máme tu tři dokonale náčeln Jeden je kvalifikovaný palubní důstojnlc. Posádka je sice trochu mlad á, ale jsme maximálně připraveni. Můžeme vyplout za dvě, nejvýš za tři hodůiy pane. Kde máte své osobní věci?“ 402
„Měly by dorazit za půl hodiny. Co jste řešil dole?“
Nic vážného. U kotle číslo tři se uvolnila olejová trubička. Chyba lidí z doku, nebyla dobře přivařená. Už je to v pořádku. Strojovnu si zamilujete, kapitáne. Při konstrukčních zkouškách jsme v čtyřmetrových vlnách dosáhli maximální rychlosti jedenatňcet a půl uzlu.“ Ernst zvedl obočí. „Stačí to?“ „A co stabilizátory?“ zeptal se Morris. nJsou v pořádku, kapitáne.“ „A protiponorková skupina?“
„Čekají na nás.“
Morris šel za výkonným důstojnilcem do nadstavby. Kráčeli mezi oběma hangáry, pak kolem kajut důstojníků vzhůru po žebňku. Centrum bojových informací se nacházelo jednu úroveň pod můstkem a těsně za ním a sousedilo s kajutou velícího důstojníka. Bylo tu šero jako v jeskyni, nicméně místnost byla větší a modemější, ale stejně zaplněná. Asi dvacítka lidí prováděla simulaci. „Ale ne, sakra!“ zvolal kdosi. „Musíte reagovat rychlejc! Tohleto je viktor, a on nepočká, až si to přeberete!“ „Pozor! Kapitán v místnosti!“ zavolal Ernst. ‚Jako by se stalo,“ křikl Morris. „Co je to tady za křiklouna?“ Ze šera se vynořil rozložitý muž. Kolem očí měl husté vrásky, jak často přivíral oči do slunce těsně nad obzorem. Takže tohle je Jerry Kladivo OMalley. Morris ho znal jen podle chraplavého hlasu ve vysílačce a podle pověsti lovce ponorek, který se víc stará o svou práci než o služební postup. „To asi myslíte mě, kapitáne. OMalley. Mám pilotovat vaši helikoptéru.“ „S tím viktorem jste měl pravdu. Jeden z těch smradů mi málem rozpůlil loď.“ „To mě mrzí, ale měl byste vědět, že viktory řídí nejlepší ruští velitelé. Ovládají se lépe než jejich ostatní ponorky, a to je pro chytré kapitány odměnou. Takže jste stál proti jejich špičce. Měli jste ho z boku?“ Morris zavrtěl hlavou. „Zachytili

jsme ho pozdě, těsně po rychlém úseku, navíc akustické podmínky nebyly nic moc, ale přesto jsme ho zachytili, nemohl být víc než sedm kilometrů od nás. Poslali jsme nad něj helikoptéru, málem jsme ho už měli, ale vtom z ničeho nic přerušil kontakt a přiblížil se k nám zepředu.“ „Jo, tohle viktor umí. Já tomu říkám pumpování naprázdno. Vystartuje jedním směrem, pak prudce zatočí druhým, zanechá za sebou zvířenou vodu a někdy přímo uprostřed i hlukovou nástrahu. Pak se potopí pod rozhraní a rychle se přiblíží. Tuhle taktiku za posledních několik let hodně propracovali, a my jsme měli co dělat, než se nám povedlo vymyslet proti tomu obranu. Je na to potřeba kvalitní posádka helikoptéry a skvělá spolupráce s posádkou na lodi.“ Pakliže jste nečetl mou zprávu, tak určitě umíte číst myšlenky, příteli.“ 4oo

„Správně, kapitáne. Ale myšlenky, který já čtu, jsou v ruštině. Tenhle manévr je to, co viktor umí nejlíp, a musíte si na něj dávat velkej pozor, zvlášť když dokáže takhle zrychlit a manévrovat. Pokoušel jsem se naučit lidi, že když naznačí zatáčku doleva, musíte předpokládat, že ve skutečnosti pojede doprava, urazíte možná dva tisíce metrů, počkáte minutu dvě, pak na něj udeříte a vypustíte torpédo dřív, než stihne zareagovat.“
„A když se mýlíte?“
„Pak se mýlíte, kapitáne. Ale většinou to lze předvídat pokud ovšem přemýšlíte jako kapitán ponorky a sledujete víc jeho taktickou situaci než svou vlastní. V útěku mu nezabráníte, ale jeho posláním je přiblížit se k terči, a když se o to pokusí, můžete mu hodně znepříjemnit život.“ Morris se OMalleymu zadíval zpříma do očí. Netěšilo ho, že kdosi rozebral příčinu jeho selhání tak snadno. Ale na takovéhle myšlenky nebyl čas. OMalley je profesionál, a jestli si někdo dokáže poradit s dalším viktorem, pak je to právě on. „Všichni připraveni?“ „Helikoptéra je na letišti. Spojíme se s vámi, až vyplujete z přístavu. Chtěl jsem si jenom zatím probrat pár věcí s lidmi z protiponorkovýho. Budeme fungovat mimo linie protiponorkových hlídek?“
„Nejspíš. Máme vlečnej sonar, takže nebudeme nejspíš moc blízko. A kvůli konvoji se s námi možná spojí Britové.“
„To beru. Jestli chcete znát můj názor, máme tady hodně dobrou protipo norkovou skupinu. Možná bychom mohli nepřátelům pěkně zatopit. Nebyl jste před pár lety na Rodgersovi?“
„Když vy jste pracoval s Moosem. Pracovali jsme spolu dvakrát, ale zatím jsme se nesetkali. Podruhý to bylo při cvičení proti Skate.“ „Myslel jsem si, že vás znám.“ OMalley přišel blíž k němu a ztišil hlas. „Je to tam hodně zlý?“
„Je. Přišli jsme o linii GIUK. Dostáváme kvalitní informace ze systému SURTASS, ale můžete se vsadit, že Rusové začnou na ty rybářský čluny hodně bny útočit. A mezi hrozbou ze vzduchu a z ponorek se těžko vybí rá.“ Jeho obličej prozrazoval víc než jeho hlas. Smrt nebo pohřešování blíz kých přátel. Jeho vlastní první velitelské stanoviště potopeno. Morris byl tak unaven, že samotný spánek by to nenapravil.
OMalley přikývl. „Máme tu nablýskanou novou fregatu, kapitáne, skvělou modemí helikoptéru a parádní vlečnej sonar. Zvládneme to.“
„No, brzy to můžeme prokázat. Za dvě hodiny vyplouváme do New Yorku a ve středu zaujmeme místo v doprovodu konvoje.“
„Sami?“ zeptal se OMalley.
„Ne, na cestu do New Yorku budeme mít britskou společnost, HMS Battleaxe. Rozkazy jsou zatím nepotvnené, ale zdá se, že s nimi poplujeme i celou cestu přes oceán.“ 4o4
„To by bylo dobře,“ přikývl Ernst. „Pojďme na záď, kapitáne. Ukážu vám, co dovedeme.“ Sonarové oddělení bylo za centrem bojových informací, odděleno záclonou. Zde bylo skutečné světlo, na rozdl od červeně ozářeného centra.
„Ježíši, mně se nic neřekne!“ zvolal mladý korvetní kapitán. „Dobré ráno, kapitáne. Jmenuji se Lenner, jsem důstojník bojových systémů.“
„Proč nejste u svého přístroje?“ „Zastavili jsme tu hru, kapitáne, a chtěl jsem si to znovu přehrát.“ „Tu kazetu jsem přinesl já,“ vysvětloval OMalley. „Tohle je stopa ponorky ViktorIII, která vloni přelstila jednu naši letadlovou loď ve východním Středozemním moř. Vidíte? Tohle je ten manévr. Všimněte si, že kontakt se vytrácí a pak znovu zesiluje. To je tou hlukovou návnadou. V tuhle chvili se schoval pod rozhraní a upaloval pryč. Tu letadlovou loď by i napadl, protože oni ho následujících deset minut neviděli. Tohle „ zapíchl ukazováček do obrazovky „to je to, co hledáte. Tohle vám napoví, že máte proti sobě kapitána, kterej ví, co dělá, a spěchá vás nakopat do zadku.“ Morris sledoval obrazovku tak pečlivě, že si události zapamatoval. Koneckonců už to přece jednou zažil. „A co kdyby ten manévr využili k tomu, aby zmizeli úplně?“ zeptal se Lenner. „Když mohou přerušit kontakt, proč ho nepřerušit směrem k terči?“ zeptal se Morris tiše a všiml si, že důstojník bojových operací je velmi mladý. „To je pravda, kapitáne.“
OMalley smutně přikývl. „Jak jsem řkal, tohleto je jejich standardní taktika a je odměnou pro razantního kapitána. Agresivní povahy se vždycky pokusí o průnik kupředu. Když se odpojí to je prakticky konec. My je musíme znovu zaměřit, ale oni taky. A v rychlosti dvaceti uzlů, jakmile jim zmizíme, musejí nás dohnat. To znamená dělat hluk. Ten, kdo uteče, to nejspíš riskovat nebude, a když ano, udělá to špatně a my ho dostaneme. Kdepak, tahle taktika je pro borce, kterej se chce opravdu přiblížit. Otázkou je, kolik jejich kapitánů je takhle agresivních?“ Dost.“ Morris na chvíli odvrátil oči. „Jaká je posádka helikoptér?“ n „Jen jedna posádka na helikoptéru. Můj druhej pilot je poměrně nezkušenej, ale operátor palubních systémů je prvotřídní poddůstojník, kterej už lítá nějakej ten pátek. Obsluha jsou hoši z pohotovostní skupiny z Jacksonvillu. Mluvil jsem s nima, měli by to zvládnout.“ Máme je všechny kam uložit?“ zeptal se Morns. Emst zavrtěl hlavou. „To těžko. Jsme dost naložený.“
OMalley, má váš druhý pilot kvalifikaci na palubu?“
„Pro fregaty ne. Já ano teda, účastnil jsem se jedněch z prvních zkoušek systému v osmasedmdesátým roce. Celou cestu do New Yorku budeme muset cvičit, a to ve dne i v noci, aby si můj pomocník zvyknul. Je to náhod; ně sestavená skupina, kapitáne. Ani ta helikoptéra vlastně ještě nepatří k operační eskadře.“ „Ale před minutou jste mluvil dost sebevědomě,“ namítl Morris. 405
„Však já jsem sebevědomý,“ ohradil se OMalley. „Mí lidi vědí, jak zacházet s tím, co mají. Jsou to chytří hoši. Všechno

se rychle doučí. Dokonce si musíme ještě vymyslet volací znaky.“ Vesele se usmál. Určité věci jsou pro letce důležité. A byla tu ještě jedna nevyslovená zpráva: když OMalley hovořil o posádce helikoptér, že to jsou „mí lidi“, znamenalo to, že si do svého oboru nenechá mluvit. Morris to ignoroval. Nechtěl se teď hádat. Teď ne.
„Dobře, výkonný důstojníku, trochu se porozhlédneme. OMalley, očekávám, že se setkáme na moři.“ „Helikoptéra může odletět třeba hned, kapitáne. Až nás budete potřebovat, budeme tady.“
Morris přikývl a odešel dopředu. Osobní kapitánův žebřík na můstek byl pouhý metr od dvířek do centra bojových informací CIC a do jeho kajuty. Vyběhl po něm spíše se o to pokusil, unavené nohy měl jako z gumy.
„Kapitán na můstku!“ hlásil nižší důstojník.
Morrise to neudivilo. Spíše se zděsil, když viděl, že kormidlo je pouze kolečko velké asi jako číselník na telefonu. Kormidelník měl vlastní křeslo mimo střed a vpravo od něj byla průhledná plastiková krabička s přímými ovládači pro motory lodi. Z jedné strany kormidelny na druhou se pod stropem táhla kovová tyč umístěná v takové výšce, aby byla snadno na dosah, což vypovídalo o stabilitě lodi v rozbouřených vodách.
„Už jste někdy velel podobné lodi, pane?“ zeptal se výkonný důstojník.
„Nikdy jsem na žádné ani nebyl,“ odpověděl Morris. Hlavy všech čtyř mužů na můstku sepo těch slovech trochu pootočily. „Znám zbraňové systémyá před pár lety jsem byl členem konstrukčního týmu, a víceméně vím, jak jezdí.
„Jezdí skvěle, pane. Jako sporťák,a ujišťoval ho Emst. „Hlavně se vám bude líbit, jak rychle můžeme vypnout motory, nechat se unášet proudem a pak do dvou minut dosáhnout rychlosti třiceti uzlů.“ „Za jak dlouho můžeme vyplout?“
„Deset minut po vydání rozkazu, kapitáne. Ve strojovně je všechno připr a veno. Máme k dispozici i remorkér, který čeká, aby nám pomohl z přístaw.
Přichází NAVSURFLANT,“ zaburácely reproduktory. O dvě minuty
n
později se admirál objevil v kormidelně. a
„Mám tu muže s tvými věcmi. Co na to ňkáš?
„Výkonný důstojníku, jděte dohlédnout na doplnění zásob,a řekl Morris
n
a
Ernstovi Po ďte se mnou do mé kajuty, admirále. ,
Dole na ně čekal stevard s kávou a sendviči. Morris si nalil šálek, druhy
admirálovi a jídlo ignoroval.
„Nikdy jsem nic takového neřídil, pane. Neznám stroje „
„Ale máš tady vynikajícího hlavního strojníka a ta loď jezdí úplně skvéle. Navíc tu máš kormidelní důstojníky. Vyznáš se ve zbraních a taktice, Ede. Tvoje práce je v CIC. Tam tě potřebujeme.a . „Tak dobře, pane.“ ana „Výkonný důstojníku, vyplouváme,“ rozkázal Morris o dvě hodiny později. Sledoval, jak Ernst rozdává rozkazy, zlobilo ho, že se musí spoléhat na někoho jiného. Ale šlo to překvapivě snadno. Vítr foukal od mola a fregata měla velkou plochu, která vítala každou pomoc. Když byla uvolněna kotvicí lana, vítr a přídavné pohonné jednotky umístěné v trupu přímo pod můstkem odtlačily příď Jamese od mola, načež ho jeho motory posunuly do kanálu. Ernst nespěchal, ačkoli by to určitě zvládl mnohem rychleji. Morris si toho všiml. Emst nechtěl, aby jeho kapitán měl špatný pocit. Od této chvle to bylo snadné a Morris sledoval, jak pracuje jeho nová posádka. Slyšel už příběhy o posádkách z Kalifornie no, teda jako dobrý, noale důstojníci u mapy aktualizovali pozici lodě s neotřesitelnou jistotou, a to i přes neznalost přístavu. Neslyšně splývali kolem mol vojenského přístavu. Viděl prázdná přístaviště, jež se hned tak nezaplní, a nemálo lodí, jejichž ladné šedé trupy byly plné očouzených děr a pokroucené oceli. Stál tu Kidd, jemuž příďovou nadstavbu zničila ruská střela, které se podařilo proniknout skrz jeho vícestupňovou obranu. Jeden z námořnilců se též díval tímto směrem, byl to mladíček, potahoval z cigarety a pak ji hodil přes palubu. Morris se chtěl zeptat, na co myslí, ale nedokázal by popsat ani své vlastní pocity. Pak už to šlo rychle. U prázdných přístavišť pro letadlové lodi zahnuli na východ kolem Hamptonského mostu, pak minuli zaplněný prostor pro obojživelná plavidla u Little Creeku. V tu chvíli je přivítalo moře, jež mělo pod zamračeným nebem nevábně šedivou barvu. HMS Battleaxe už na ně čekala tři míle před nimi, její trup měl trochu odlišnou barvu a na stěžni se mihotala bílá vlajka válečného loďstva. Zablikalo na ně signální světlo. Co sakra znamená Reuben James, ptala se Battleaxe, tedy válečná sekyra či semetrika. „Jak na to mám odpovědět, pane?“ zeptal se signalista. Morris se zasmál, ledy pukly. „Odpovězte ,Aspoň neříkáme lodím jako tchýním. „ Dobře!“ zaradoval se muž. STORNOWAY, SKOTSKO Blindery by neměly mít střely,a řekl Toland, ale jeho odborné znalosti se tím, co viděl, změnily v lež. Bránící stihačky nezachytily šest střel, a ty všechny dopadly na pozemek základny královského letectva. Dvě letadla kilometr od nich se ocitla v plamenech a jeden radar byl zničen.
„No, teď aspoň víme, proč se poslední dobou moc neukazovali. Vylepšovali své bombardéry, aby si poradili s naší novou stíhací silou,a řekl kapitán 407
Mallory a sledoval poškození své základny. „Akce a reakce. My se učíme a oni taky. K
Stíhačky se začínaly vracet. Toland je v duchu počítal. Ve výsledném součtu mu scházela dvě tornáda a jeden tomcat. Jakmile stíhačky dorolovaly, zamířily každá do svého hangáru. RAF nelpěla na tom, aby ve vzduchu bylo vždy aspoň pár stíhaček. Tři americké stíhačky zastavily u pytlů s pískem, kde jim pozemní personál okamžitě doplnil palivo i zbraně. Posádky slezly po žebřících k čekajícím džípům a odjely na brífink.
„Ti hajzlové proti nám použili stejnou taktiku!K čertil se jeden pilot tomcatu. „Co se přesně stalo?K „Našli jsme dvě skupiny asi deset mil od sebe. První skupinu tvorily stíhačky MiG-23 Flogger a za nimi letěly blindery. Migy zahájily palbu dříve než my. Zaplnily nám radary zmatkem a některý jejich stíhačky použily něco nového, šlo o rušičku, kterou jsme zatím nepoznali. Letěly dost daleko, takže asi hodně riskovaly s palivem, protože se mezi nás ani nesnažily zamíchat. Myslím, že jen chtěly, abysme se nepřibližovali k bombardérům, než stihnou svrhnout svůj náklad. Skoro jim

to vyšlo. Letka tornád je obletěla zleva a sundala asi čtyři blindery. My jsme dostali dvojici migů blindery žádný a šéf pomohl zbytku tomcatů s naváděním střel. Já jsem dostal dva. Rusové každopádně změnili taktiku. Přišli jsme o jeden tomcat, nevím, co ho sundalo.K
K
„Příště, ozval se další pilot, „necháme někte z našich střel navést na rušičky. Teď jsme to nestihli. Když se nám povede odstranit nejdřív rušičky, bude se stíhačkama míň práce.K A Rusové pak znovu změni taktiku, říkal si Toland. No, ale aspori reaguji pro změnu oni na naše kroky. FLZIEHAUSEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Po osmi hodinách zuňvých bojů, během nichž dopadaly dělostřelecké granáty i na předsunutý velicí post, zastavili Beregovoj s Alexejevem protiútok Belgičanů. Ale to nestačilo. Postoupili o šest kilometrů, načež narazili na neproniknutelnou hráz tanků a střel, a belgické dělostřelectvo zasypávalo neutuchající palbou hlavní silnici, po níž probíhal postup Rusů k Hamelnu. Alexejev nepochyboval, že se připravují na další protiútok. Musime je napad nout prvni jenže s čim? Své tři divize potřeboval, aby zatlačil britské formace před Hamelnem. K 1 r Ser etov te „Pokaždé když prolomíme jejich řady, poznamena majo g P P y ý
a „oni nás zpomalí a rovedou rotiútok. Takhle b to ale b t ne lome e „Dokonalý postřeh!K štěkl Alexejev a pak se uklidnil. „Očekáv i j j p roti Němec průlom bude mít stejný účinek ako během oslední války p K Problémem jsou tyhle nové protitankové střely. Tři muži a džíp dokoa nnn vůz nazval americkým termínem „mohou jet po silnici velmi rychle, zastavit, odpálit pár střel a zmizet dřív, než my se zmůžeme na reakci, a pak o sto metrů dál celý postup zopakovat. Obranná palebná sila nikdy nebyla takhle významná a my jsme podcenili, jak účinně dokáže hrstka tylových jednotek pozastavit postupující vojska. Naše bezpečnost je založena na pohyblivosti,K vysvětloval Alexejev základní poučky z tankistické školy, „mobilní s1a si za těchto podmínek nesmí dovolit zpomalení. Jediný průlom prostě nestačí! Musíme vytvořit velkou mezeru v jejich předních liniich a urazit nejméně dvacet kilometrů, abychom byli od těch zpropadených střel v bezpečí. Pouze tak můžeme postupovat striktně podle mobilní doktríny.K „Chcete říct, že nemůžeme zvítězit?K Sergetov sice začínal mít jisté pochybnosti, ale nečekal, že je uslyší od svého velitele. „Říkám to samé, co před čtyřmi měsíci, a měl jsem pravdu: toto naše tažení se změnilo v opotřebovací válku. Technologický pokrok zatím vítězí nad vojenským uměním, a to jak naším, tak jejich. Teď už jen záleží na tom, komu dřív dojdou zásoby mužstva i zbraní.K „My máme obojího více,K řekl Sergetov. „To je pravda, Ivane Michajloviči. Já mám více mladých mužů, které mohu obětovat.K Do polní nemocnice přijížděly další oběti. Zástup nákladních vozů do nemocnice i z ní vůbec nekončil. „Soudruhu generále, dostal jsem zprávu od otce. Rád by věděl, jak se vyvíjí situace na frontě. Co mu mám odpovědět?K Alexejev na minutku od svého pomocníka poodstoupil, aby si to promyslel. „Ivane Michajloviči, řekněte soudruhu ministrovi, že odpor NATO je mnohem silnější, než jsme čekali. Klíčem k úspěchu jsou v této chvili zásoby. Potřebujeme ty nejkvalitnější informace o stavu dodávek pro NATO a zároveň je třeba vyvinout soustředěné úsilí tuto situaci zhoršit. Obdržel. jsem velmi málo pozitivních informací o tom, jak postupují operace na zničení konvojů NATO. Nechci z Moskvy analýzy. Chci syrová data.K „Jste s tím, co dostáváme z Moskvy, nespokojen?K „Slyšeli jsme, že NATO je politicky rozpolceno a jeho vojenské velení nespolupracuje. Co si myslíte o této zprávě; soudruhu majore?K zeptal se Alexejev ostře. „S takovou žádostí ovšem nemůžu postupovat obvyklými armádními postupy. Vyplňte si cestovní doklad. Za šestatňcet hodin se vraťte. Jsem přesvědčen, že budeme stále ještě tady.K ISLAND
„Měli by tam být za půl hodiny.K
K
„Rozumím, Boudo, odpověděl Edwards. „Jak jsem ňkal, žádné Rusy nevidíme. Celý den jsme neviděli žádné letadlo. Na cestě západně od nás byl před 4o
šesti hodinami nějaký pohyb. Čtyři terénní vozidla. Je to moc daleko, tak nevíme, co vezla, ale mířila na jih. Pobřeží je čisté. Přepínám.K
Dobře, tak se ozvěte, až dorazí.K
Provedu. Konec.K Edwards vypnul vysílačku. „Letí nám sem kamarádi.
n
K
„Kdo a kdy, veliteli zeptal se Smith ihned. K
To neříkali, ale měli by tu být za půl hodiny. Určitě seskočí z letadla.
„Přiletí pro nás?K zeptala se Vigdís. K
„Ne, s letadlem by tady nepřistáli. Napadá vás něco, seržante?
„Asi to, co vás.K Letadlo přiletělo brzy a jako první ho uviděl Edwards. Dopravní čtyřmotc vý letoun C-130 Hercules přiletěl od severozápadu, blížil se jen několik d tek metrů nad východním svahem pohoří, kde se nacházeli. Od západu čerstvý vítr; z nákladního prostoru se oddělily čtyři postavy a hercule; rychle otočil na sever, aby oblast uvolnil. Edwards se soustředil na kles padáky. Místo aby sklouzly dolů do údolí pod nimi, parašutisté se bl přímo na kamenitý svah. „A hergot, nepočítali s větrem! Rychle!K Padáky dopadly pod nimi. Jeden po druhém se zastavily a v pološeru tily svůj obvyklý tvar. Edwards a jeho skupina postupovali rychle, snaži vzpomenout si, kam padáky dopadly. Jakmile se maskované padáky do země, byly neviditelné.
n
Stát!K
„Dobrý, dobrý, přišli jsme vám naproti,K řekl Edwards.
„Kdo jste?K řekl muž s anglickým prizvukem.
„Kódové jméno Bígl.K
„A pravé jméno?
K

n
Edwards, poručík amerického letectva.K
„Pojďte pomalu blíž.K
Mike postupoval vpřed sám. Na dálku viděl matnou postavu zpola s vanou za skálou. Postava držela v ruce samopal.
„Kdo jste vy?K
Seržant Nichols, královské námořnictvo. Nevybral jste nejlepší I k setkání, poručíku.K „Já to nevybíral!K bránil se Edwards. „Nevěděli jsme, že přiletíte. Řekli to až před hodinou.K „Zmrvený, zase je to zmrvený.K Muž vstal, kráčel vpřed a výrazně ln
n
Parašutismus je dost nebezpečnej i sám o sobě, člověk ani nemusí s mezi šutry!K Objevila se další postava. „Našli jsme poručka je asi po smrti!K . „Chcete s něčím pomoct?K zeptal se Mike.
„Chci se probudit doma ve svý posteli.K ,n
Edwards záhy zjistil, že skupina, která je přiletěla zachránit nebo jaké vlastně bylo její poslání nezačala nejlépe. Poručík, který jí velel, přistál na jednom balvanu a spadl dozadu na další. Hlava mu visela od zbytku těla jako na provázku. Nichols si zle vymkl kotník a další dva žádná zranění neutrpěli, byli jen otřesení. Celou hodinu jim trvalo, než našli všechny své věci. Na projevy lítosti nebyl čas. Poručika zabalili do padáku a zakryli volnými kameny. Edwards odvedl skupinu na jejich místo na kopci. Aspoň mu přinesli další baterii do vysilačky. „Boudo, tady Bígl, je to v kýblu, přepínám.K „Proč jste se neozvali dřív?K
„Řekněte tomu pilotovi z herculesu, ať si zajde k očnímu. Námořníci, co jste sem poslali, přišli o velitele a seržant má kotnik na mraky.K Všiml si vás někdo?K n „Ne. Přistáli na kamenech. Je zázrak, že se všichni nezabili. Teď jsme zpátky na kopci. Stopy jsme zametli.K Seržant Nichols kouřil. Spolu se Smithem si našli chráněné místo a zapálili si.
„
Ten váš nadporučík je nějak rozčilenej.K
„Je to jenom meteorolog, ale vede si dobře. Co kotnilc?K
„Musím s tím chodit, ať je to v pořádku nebo ne. Ví, co a jak?K ,K „Velitel. Viděl jsem, jak podříznul tři Rusy. Stačl. No pane jo.K KONTAKT USS REUBEN JAMES „Kapitáne?“
Morris se nadzvedl na posteli. Chtěl si jen na chvili lehnout ve své kaju poté, co velel nočnímu výcviku přistávání helikoptéry a podíval se hodinky. Po půlnoci. Obličej měl zpocený. Ten sen se začal znow rozbíh; Podíval se na výkonného důstojníka.
„Co je?“
„Dostali jsme žádost, abychom cosi prověřili. Nejspíš je to jenom malá p chetnice, ale podívejte se sám.“ Morns si vzal hlášení do koupelny, zastrčil je do kapsy a rychle si oplác obličej. „ ‚Neobvyklý kontakt, několikrát se opakoval, neúspěšné pokusy o je: lokalizaci? Co to má být?“ zeptal se a utíral si obličej ručníkem. „Strašně mě to trápí, veliteli. Čtyřicet stupňů, třicet minut severní šii a šedesát devět padesát západní délky. Mají jeho polohu, ale ne identifika Právě se připravuje mapa.“ 412
Monis si prsty upravil vlasy. Dvě hodiny spánku byly lepší než žádný spánek. Nebo ne? „No tak se podíváme, jak to vypadá z CIC.“ Důstojník taktických operací měl na stolku vedle kapitánova křesla roztaženou mapu. Monis zkontroloval taktickou obrazovku. Stále pluli daleko od pobřeží, a to v souladu s rozkazy, aby prozkoumali stosáhový záhyb. „Tohle je od nás hrozně daleko,“ řekl Morris okamžitě. Na té poloze však bylo něco povědomého. Kapitán se sklonil nad mapou. „Ano, pane, asi šedesát mil,“ přikývl Emst. „V mělké vodě. Tam vlečný sonar nepoužijeme.“ „já už vím, co to je za místo! Tam se potopila Andrea Doria. Někdo možná objevil něco na detektoru magnetických anomálii, ale už se neobtěžoval to prozkoumat.“ „To bych neřekl.“ OMalley se vynořil ze stínů. „Jako první něco zachytila jedna fregata. Rozbil se jim naviják vlečného sonaru. Nechtěli o něj přijít, tak zamířili do Newportu místo do New Yorku, protože tam je hlubší přístav. Zachytili prej zvláštní kontakt pasivnlho sonaru, co se pomalu vytrácel. Provedli analýzu pohybu terče a přišli s touhle polohou. Párkrát nad to poslali helikoptéru a její detektor magnetických anomálii zaznamenal něco přímo nad Dorii, ale víc nic.“ nJak jste se to dozvěděli?“ OMalley mu podal hlášení. „Dorazilo to, hned jak výkonný důstojník odešel pro vás. Poslali tam orion. Stejnej výsledek. Zaslechli něco divnýho, co se vytratilo.“ Morris se zamračil. Honí se za divokou kachnou, ale pňkazy přišly z Norfolku. Takže se z toho stal oficiálni hon na divokou kachnu. „V jakém stavu je helikoptéra?“ „Můžu vzlítnout do deseti minut s jedním torpédem a pridavnou palivovou nádrží. Všechno je připravený.“
„Řekněte na můstku, ať zvýší rychlost na dvacet pět uzlů. Ví o tom Battleaxe?“ Přikývli. „Fajn. Zasignalizujte jim, co plánujeme. Naviňte vlečný sonar. Tam, kam jedeme, nám nebude k ničemu. OMalley, přiblížíme se na patnáct mil ke kontaktu a vyšleme vás ho hledat. Takže vyletíte kolem půl třetí. Kdybyste mě potřebovali, jsem v důstojnické jídelně.“ Morris chtěl poznat střední důstojníky své nové lodě. OMalley zamířil stejným směrem. Tyhle lodě jsou takový divný,“ řekl letec. Morris souhlasně zabručel. Třeba hlavní chodba spojující příď se zádí vedla po levoboku, nikoli středem. Tyto fregaty porušovaly několik letitých tradic ve stavbě lodí. OMalley sešel po žebňku jako první a podržel kapitánovi otevřené dveře do jídelny. Narazili na dva nižší důstojníky, kteří seděli před televizí a sledovali film na videu, kde hlavní roli hrála rychlá auta a nahé ženy. Morris se už 41
dozvěděl, že video je ovládáno z kajuty náčelníka. Důsledkem toho bylo, ži obzvláště přitažlivá poprsí se opakovala donekonečna. Občerstvení uprostřed hlídky se skládalo z bochňku chleba a jednoho táct se studeným nářezem. Morris si nalil šálek kávy a udělal si sendvič. O Malle zvolil ovocný nápoj z konvice u zdi. Všeobecně používané označení tohot nápoje znělo ‚šťáva z brouků. „Vy nechcete kafe?K zeptal se Morris. OMalley zavrtěl hlavou. „Když ho vypiju moc, celej se klepu. A roztřesený ruce, když máte přistá v noci na palubě, to není nic dobrýho.K Usmál se. „Vážně už jsem na tyhl voloviny starej. K

Máte děti?K
„Tři kluky, a jestli do toho mám co mluvit, žádnej z nich nebude námo níkem. A vy?K „Kluka a holku. Jsou s maminkou v Kansasu.K Morris se pustil do sendv če. Chléb byl trochu tužší a studený nářez nebyl zrovna studený, ale potř boval se najíst. Tohle bylo poprvé za tři dny, co nejedl sám. OMalley mu pi sunul bramborové lupínky. „Ať máte všechny uhlohydráty, kapitáne.K Ta šťáva z brouků vás zničí.K Morris kývl směrem k ovocnému nápoji.
„To už mám za sebou. Dva roky jsem lítal ve Vietnamu. Hlavně záchra ný a pátrací akce. Dvakrát mě sestřelili. Nikdy se mi ale nic nestalo. Ale pod lanej jsem byl až za ušima.K To už mu je tolik? divil se Morris. Určitě už ho několikrát navrhli na po šení. Kapitán si říkal, že se bude muset podívat na datum jeho posledníl povýšení. „Jak jste se ocitl v CIC?K zeptal se kapitán. K „Nechtělo se mi spát a taky jsem chtěl vidět, jak funguje vlečnej sonar. Morris žasl. Letci se většinou tolik o vybavení lodí nezajímají.
„Říká se, že jste si s Pharrisem vedli hodně dobře.K
„Ale nestačilo to.
K
I to se stává.K OMalley se na svého kapitána upřeně díval. Jako jediný č věk na palubě se zkušenostmi z bitvy rozeznal v Morrisově pohledu cosi, viděl naposledy ve Vietnamu. Pokrčil rameny. Není to jeho problém. Zalc ve své kombinéze a vytáhl krabičku cigaret. „Nevadí?K
„Ne, já jsem nedávno taky znovu začal.K
„No zaplať pánbůh!K zvýšil OMalley hlas. „V důstojnický jídelně je tc ctnostnejch mladíků, že jsem si myslel, že jsem tady zkaženej jenom já!K mladí poručíci se usmáli, ale nespouštěli oči z obrazovky.
„Jakou máte zkušenost s těmahle loděma?K
„Většinu času jsem strávil na letadlovejch lodích. Posledizích čtmáct mců jsem pracoval jako instruktor v Jacksonvillu. Prováděl jsem spoustu 4I 4 nejch akcí, hlavně se seahawkama. Myslím, že moje helikoptéra se vám bude líbit. Ponornej sonar je to nejlepší, s čím jsem pracoval.K „Co si myslíte o tom hlášení?K OMalley se zaklonil a potahoval z cigarety, oči upíral do dálky. ‚xJe to zajímavý. Pamatuju si, že jsem o Dorii viděl něco v televizi. Potopila se na pravobok. Spousta lidí se chtěla na ten vrak podívat. Je to kolem šedesáti metrů, pro amatéry je to akorát. A je potažená kilometrama kabelů.K „Kabelů?K zeptal se Morris. „Vlečný sítě. Je to oblast komerčních rybářů. Jejich sítě se zaplítají o vrak. Připomíná to Gulivera na pláži v Liliputu.K „To je pravda! Na to si pamatuju,K řekl Morris. „Tím se vysvětluje ten hluk. Příliv a proudy se otírají o ty kabely a hlučí to.K OMalley přikývl. ‚Jo, mohlo by to bejt tohle. Ale stejně bych se na to radši podíval.K Proč?K „Veškerá lodní doprava z New Yorku musí nad tím místem proplout. Rusáci vědí, že v New Yorku formujeme velkej konvoj musí to vědět, pokud se jim KGB nepoložila. Je to dokonalý místo, kde se dá zaparkovat ponorka a počkat si na konvoj. Přemýšlejte o tom. Když tam zachytíte nějakou magnetickou anomálii, odepíšete ji. Hluk z reaktoru nebude asi hlasitější než hluk moře. Já bejt velitel ponorky, tak bych neváhal a schoval se tady.K „Vy skutečně myslíte jako oni,K podotkl Morris. „No tak se podíváme, co $ tlm.K 02:30. Morris sledoval odlet z kontrolní věže a pak přešel do centra bojových informací. Fregata byla v celkové pohotovosti, plula rychlostí osmnácti uzlů, systémy Prairie/Masker byly v provozu. Kdyby se patnáct dvacet mil od nich nacházela ruská ponorka, jen těžko by čekala, že nad ní popluje fregata. Radar v CIC ukazoval, jak se helikoptéra přesouvá na svou pozici. „Romeo, tady Kladivo. Zkouška spojení, přepínám,K ozval se OMalley. Z palubní datové linky na helikoptéře též odešla na fregatu zkušební zpráva. Nižší důstojník u komunikačního panelu helikoptéry to zkontroloval a spokojeně zabručel. Jak se to říká? Jo, jasně mají „mámino tentononc parádně zaměřenýK. Usmál se. Helikoptéra zahájila svůj průzkum dvě mile od mista skonu Andrey Dorie. OMalley se svou helikoptérou zastavil ve vzduchu a držel se ve výšce patnácti metrů nad zvlněnou hladinou. „Spusť to, Willy.K Poddůstojník vzadu odjistil ovládače a spustil ponomý sonarový přenašeč z otvoru ve spodní části helikoptéry. Seahawk nesl kolem tří set metrů kabelů, tedy dost na to, aby dosáhli i pod nejhlubší teplotní rozhraní. Zde bylo na dno jen šedesát metrů, a museli si tedy dát pozor, aby sonar nespustili při 4I 5
liš nízko a nepoškodili ho. Poddůstojník kabel pozorně sledoval a zastavil naviják, když sonar dosáhl do hloubky tňceti metrů. Podobně jako u hladinových lodí i zde byly údaje ze sonaru jak vizuální, tak akustické. Televizni obrazovka zobrazovala frekvenční linie a námořníci pečlivě poslouchali, cc uslyší ve sluchátkách. OMalley věděl, že teď přijde to těžší. Udržet helikoptéru na místě v těch to povětrnostních podmínkách vyžadovalo neustálou pozornost neměl autopilota a hnát se za ponorkou bylo vždy zkouškou trpělivosti. Pasivn sonar jim něco sdělí nejdříve za několik minut, aktivní použít nemohou. Jehc pípání by terč jen upozornilo. Po pěti minutách neobjevili nic kromě hluku okolí. Vysunuli sonar a zamí ňli na východ. Ani zde nic nebylo. Klid, opakoval si pilot. Nesnášel, kdy; musel být trpělivý. Další přesun na východ a další čekání. „Mám tady něco v poloze nulačtyřiosm. Nejsem si jist, co to přesně je nějaký písknutí nebo tak něco ve vysokofrekvenčním rozpětí.K Počkali dalš dvě minuty, zda nejde o rušivý signál.
„Vysunout sonar.K OMalley vystoupal s helikoptérou a odlétli o tři tisíc metrů na severovýchod. O tři minuty později sonar znovu spustili. Tentokrá nenašli nic. OMalley znovu změnil postavení. Jestli neTrdy napišu pisničk
P y, o lovu na onork říkal si, bude se jmenovat „A zase a zase a zase a ZASE? Tentokrát se jim signál vrátil. Vlastně dva singály. „To je zajímavý,K poznamenal důstojník protiponorkových operací AS na palubě ReubenaJamese. „Jak daleko je to od toho vraku?K K . „J P 1 P
K
„Hodně blízko, odpověděl Morris e to ňbližně ste ná oloha. „Může jít o hluk proudů,K řekl Willy OMalleymu. „Je to slabý, skoro jak posledně.K Pilot zvedl ruku a přepnul si signál sonaru do sluchátek. Slabý signály pře bledcime, připomněl si. „Může jít ale i o hluk motoru. Připravíme se na vyt žení sonanz, zamíříme na východ kvůli triangulaci.K O dvě minuty později se ponorný sonar potopil pošesté. Kontakt zane: na taktickou mapu na palubě helikoptéry mezi pilotem a druhým pilotem,

„Máme tady dva signály,K hlásil Ralston. „Asi šest set metrů od sebe.K
„Mně to taky tak připadá. Podíváme se nejdřív na ten bližší. Willy „
„Kabel v pořádku. Můžeme vytahovat, veliteli.K
„Vytáhni ho. Romeo, Kladivo. Máte to samý co my?K
„Ano, Kladivo,K odpověděl Morris. „Zkontrolujte ten na jihu.K
„Už se na tom pracuje. Vydržte.K OMalley pozorně sledoval své přístro zatímco mířili k bližšímu z obou kontaktů. Znovu helikoptéru zastavil. Spus
K sonar. aa
„Kontakt!K hlásil poddůstojník o minutu později. Prozkoumal tónové linie na své obrazovce a zpaměti je porovnal s informacemi o sovětských ponorkách. „Tento kontakt odhaduji jako hluky motoru ponorky na jaderný pohon, poloha dvašestdva z naší pozice. Přesuneme se, abychom to mohli potvrdit. K O deset minut později už byl kontakt pevně zaměřen. OMalley se k němu okamžitě vydal a spustil svůj sonar přímo nad ním. „Je to třída Viktor,K hlásil muž u sonaru na palubě fregaty. „Vidíte tuhle frekvenci? Viktor s reaktorem na minimální výkon.K
K 1 K
„Kladivo, zavolal Morris. „Tady Romeo. Co navrhu ete OMalley se vzdaloval od kontaktu, ale zanechal nad ním kouřovou bójku. 1onorka je nejspíš neslyšela kvůli podmínkám na hladině, a jestli ano, pak věděla, že nejjistější je zůstat sedět na dně. Američané měli jen naváděcí torpéda, která by ponorku na dně neobjevila. Po odpálení by buď kroužila dokolečka tak dlouho, než by jí došlo palivo, nebo by narazila přímo na dno. Mohli by zapnout aktivní sonar a ponorku vyplašit, ale aktivní sonar nebyl v mělkých vodách moc užitečný, a co kdyby se Rus nepohnul? Seahawk měl paliva ještě na hodinu. Pilot se rychle rozhodl. „Battleaxe, tady Kladivo. Slyšíte mě, přepínám?K „Že vám ale trvalo, než jste se ozvali,K odpověděl kapitán Perrin ihned. Britská fregata pečlivě sledovala celý průzkum „Máte na palubě torpéda Mark-11?K „Můžeme je použít za deset minut.K
„Počkáme. Romeo, schvalujete VECTAC?K
K p p
„Ano, odpověděl Morris. Přiblížit se s omocí vektorového na adeníVECTAC bylo dokonalé, a Morris byl příliš rozrušen tím, co se dělo, než aby se na OMalleyho zlobil, že se s ním neporadil dřív. „Uvolnit zbraně.K OMalley kroužil se svým letounem ve výšce tří set metrů a čekal. Bylo to opravdu šílené. To tam ten Rus jen tak sedí? Čeká, až kolem propluje konvoj? Riziko, že helikoptéru uslyší, bylo půl na půl. Kdyby helikoptéru zaslechl, počká, jestli se sem přiblíží fregata, a pak ji napadne? Operátor na palubě helikoptéry nepřestával sledovat obrazovku sonaru, zda se nezmění signál od kontaktu. Prozatím se nic nedělo. Žádné zvýšení výkonu, žádné mechanické hluky. Vůbec nic, jen šustění reaktoru pracujícího na minimální výkon, tedy zvuk nezjistitelný ze vzdálenosti menší než dvě míle. Není divu, že se tady rozhlíželo několik lidí, ale nic nenašlo. Přistihl se, že obdivuje klid velitele té sovětské ponorky.
K
„Kladivo, tady Tomahavk.
OMalley se musel usmát. Na rozdil od amerických postupů Britové pojmenovávali helikoptéry v souladu se jmény jejich mateřských lodí. Heliko 4I 7
ptéra lodi Brazen nestyda se jmenovala „HussyK fracek. Battleaxe měla helikoptéru jménem Tomahavk. „Rozumím, Tomahavku. Kde jste?K „Deset mil jižně od vás. Máme s sebou dvě hloubkový střely.K OMalley znovu zapnul světla. „No dobře, tak počkejte. Romeo, navrhuju následující postup. Vy navedete Tomahavk radarem na naši sonobóji a my použijeme náš sonar pro križový zaměření. Souhlasíte?K
K
„Rozumím, souhlasíme, odpověděl Morris.
„Připrav torpédo,K řekl OMalley druhému pilotovi.
Proč?K
„Jestli ho Britové minou, můžeš si bejt jistej, že Rus vypálí ode dna, jakc když se třou lososi.K OMalley otočil helikoptéru dokola a všiml si blikajících protikolizních světel britské helikoptéry Lynx. „Tomahavku, jste ode mĚ v poloze devět hodin. Udržujte prosím současnou pozici, než se připravíme Willy, změnil se kontakt nějak?K „Ne, pane. Ten vometák má nervy ze železa.K Ty chudinko vodvážnej, pomyslel si OMalley. Kouřová bójka nad kontakten pomalu dohořívala. Shodili další. Nejprve znovu zkontroloval taktický dis plej, pak se přemístil o tisíc metrů východně od kontaktu. Držel se patnác metrů nad hladinou a spustil ponomý sonar. „Tady je,K hlásil poddůstojník. „Poloha dvašestosm.K „Tomahavku, Kladivo. Můžeme rozjet VECTAC. Vyžádejte si polohu oc Romea. K
Kontrola kurzu britské helikoptéry teď vycházela z radaru Reubena Jamesc a ten ji navedl na přesný sevemí kurz. OMalley sledoval, jak se lynx blíži a dával si pozor, aby ho vítr neodvál z jeho vlastní pozice. „Svrhněte svý střely jednu po druhý na mý kouřový bóje. Vydržtc Tomahavku. K
„Čekáme.K Britský pilot odjistil své hloubkové nálože a vyrazil kupřed rychlostí devadesáti uzlů. OMalley posvítil světly na kouřovou bójku.
„Nálož jedna svržena! Nálož dvě svržena! Ustoupit!K Pilota britské helikoptéry nemusel nikdo dvakrát pobízet. Sotva druh nálož dopadla, helikoptéra odskočila vzhůru a hnala se na severovýchoc OMalley v tentýž okamžik trhl pákou kolektivního řízení vzhůru, aby citl vý sonar vytáhl z vody. Ode dna zahlédli zvláštní záblesk, pak další. Hladina se zpěnila a kapičlr vyskakovaly ke hvězdnému nebi. OMalley se přiblížil k hladině a zapnul pi stávací světla. Na hladině plavalo bahno a... olej? Je to jak ve filmu, pomysl si a shodil do vody další sonobójku.
Dno se otřásalo výbuchy hlubinných náloží, ale systém sonobóje tyI hluky odizoloval a zaměřil se na vyšší frekvence. Zaslechli unikající vzduc a vodu zaplavující dutiny. Kdosi na palubě ponorky možná stiskl ovláda 4I B zátěží, aby ponorka vystoupala k hladině. Pak zaslechli něco jiného, jako když na horkou plotýnku kape voda. OMalley

chvíli nevěděl, co to je. „Co to je, veliteli?K zeptal se ho Willy. „Tohle jsem nikdy neslyšel.K Proražení obalu reaktoru. Takhle zní jademý reaktor. K Páni, to je věc, takhle blizko pobřeži! pomyslel si. Několik dalších let se k Dorii nikdo potápět nebude... OMalley přepnul na vysílačku. „Tomahavku, tady Kladivo. Zaznamenáváme hluky praskání trupu. Zapisujeme to jako potopení. Chcete ho pro sebe?K „Je to naše, Kladivo. Díky za navedení.K OMalley se zasmál. „Rozumím, Tomahavku. Jestli ale chcete tenhle zápis , taky sepíšete hlášení o dopadu na životní prostředí. Konec.K Pilot na palubě lynxe se na sebe s druhým pilotem tázavě podívali. „Co to krucinál je?K Obě helikoptéry se vrátily ve volné formaci a přeletěly jak britskou, tak americkou loď na oslavu úspěchu. Battleaxe už měla druhý zásah a Reuben James si namaluje na bok kormidelny polovinu ponorky. Lodě přijaly své helikoptéry a zamířily na západ k New Yorku. MOSKVA, R.S.F.S.R. Michail Sergetov pozdravil svého syna po ruském způsobu, vřelými polibky ho vítal zpět z fronty. Člen politbyra uchopil syna za paži, odvedl ho k zilu s ňdičem a odjeli k Moskvě. „Byl jsi zraněn, Váňo.K „Řízl jsem se o nějaký střep.K Ivan pokrčil rameny. Otec mu nabídl malou skleničku vodky a on ji přijal. „Už dva týdny jsem nic nepil.K
Cože?K
K
„Generál to na velitelství net í vysvětloval Ivan.
„Je to tak dobrý důstojník, jak jsem si myslel?K
„Možná ještě lepší. Viděl jsem ho velet na frontě. Je to skutečně nadaný vůdce.K „Proč jsme tedy ještě neporazili Němce?K Ivan Michailovič Sergetov vyrůstal v době, kdy jeho otec stoupal po stranickém žebříčku až téměř na vrchol, a často si povšiml, jak se během okamžiku změnil z vlídného hostitele v nelítostného aparátčíka. Teď to však zažil na vlastní kůži. „NATO bylo připraveno mnohem lépe, než jsme předpokládali, otče. Čekali na náš příchod a jejich první válečná operace ještě dříve, než jsme překročili hranice pro nás byla opravdovým šokem.K Ivan otci vysvětlil důsledky operace Vysněná země. „Nevěděl jsem, že to bylo tak zlé. Jsi si tím jistý?K 41J

Některé z těch mostů jsem sám viděl. Ta letadla napadla falešný velitelský
n bunkr u Stendalu. Bomby dopadaly ještě dříve, než jsme se o nějakých letadlech vůbec dozvěděli. Kdyby měli kvalitnější informace, už bych tady nebyl.K
„Takže rozhodující silou je jejich letectvo?K
„Má na tom velkou zásluhu. Viděl jsem, jak si jejich stíhačky poradily s tankovou linii jako kombajn s klasy. Bylo to strašné.K „A co naše střely?K „Posádky obsluhující střely cvičí jednou dvakrát ročně, pálí na terče rozmístěné v rovné linii každému na dohled. Stíhačky NATO však létají mezi stromy. Kdyby protiletadlové střely na obou stranách fungovaly tak, jak tvrdí jejich výrobci, bylo by každé letadlo touto dobou sestřeleno nejméně dvakrát. Ale nejhorší ze všeho jsou jejich protitankové střely víš, jsou jako ty naše, ale fungují až příliš dobře.K Mladší muž rozhazoval rukama. „Tři muži v obrněném vozidle. Řidič, nabíječ a dělostřelec. Ukryjí se za stromem u zatáčky a čekají. Pak se objeví naše kolona a oni zahájí palbu ze vzdálenosti kolem dvou kilometrů. Jsou cvičeni, aby pálili po velitelském tanku po tom s anténou. Velice často je prvním varováním až první zásah. Vypálí další střelu, zničí další tank a zmizí dřív, než na ně můžeme povolat dělostřelectvo. O pět minut později se to opakuje z jiného místa. Tohle nás zničí,K citoval mladý muž slova svého velitele.
K
„Chceš říct, že prohráváme K
„Ne. Chci říct, že nevyhráváme,K řekl Ivan. „Ale to je pro nás totéž. Pokračoval s hlášením od svého velitele a viděl, jak jeho otec v koženém sedadle zvolna poklesává. „Já to věděl. Já je varoval, Váňo. Ti hlupáci!K Ivan pohodil hlavou k ňdiči. Jeho otec se usmál a zavrtěl hlavou. Vitalij sloužil Sergetovovi už dlouhá léta. Jeho dcera se díky ministrově přímluvě stala lékařkou a jeho syn byl v bezpečí na univerzitě, zatímco většina mladých mužů celé země odjela na frontu. „Spotřeba ropy je o pětadvacet procent vyšší, než se předpokládalo. Tedy, než očekávalo mé ministerstvo. Od odhadů ministerstva obrany se to liší o čtyřicet procent! Nikoho nenapadlo, že NATO by mohlo nalézt naše tajná skladiště pohonných hmot. Mí lidé teď přehodnocují státní zásoby. Dnes odpoledne mám dostat předběžnou zpráv, pokud se to stihne. Jen se roz hlédni, Váňo. Podívej se sám.K Neviděli téměř žádná vozidla ani nákladní. Moskva, která nikdy nebyla , rušným městem, teď zmrtvěla i na ruská měřítka. Po poloprázdných ulicích spěchali lidé, nerozhlíželi se ani se nedívali před sebe. Ivan si uvědomil, že odjelo mnoho mužů. A tolik z nich se nikdy nevrátí. Jeho otec mu jako obvy kle četl myšlenky. nJak velké jsou oběti?K „Příšerné. Vyšší než všechny odhady. Neznám přesná čísla pracuji v roZ n 1
K
vědce, ne ve správě ale ztrá sou velmi vážné.
„Je to všechno omyl, Váňo,K řekl ministr tiše. Ale strana má vždycky pravdu. Kolik let jsem tomu sám věřil? „S tím už teď nic nenaděláme, otče. Ale nutně potřebujeme informace o zásobování vojsk NATO. Zprávy, které se k nám na frontu dostanou, jsou řekněme příliš zpracované. Musíme dostávat lepší informace, abychom mohli tvořit vlastní odhady situace.K
Na frontu, pomyslel si Michail. Jeho zloba vůči těmto slovům nemohla překrýt pýchu na syna. Často se obával, aby se z něj nestal další mladý „šlechticK z rodiny vysokého straníka. Alexejev však neuděloval povýšení zdarma a Sergetov se ze svých vlastních zdrojů dozvěděl, že Ivan mnohokrát doprovodil generála na bojové linie. Z jeho chlapce se stal muž. Škoda že k tomu bylo zapotřebí války. „Uvidím, co je v mých silách.K uss CHICAGO Příkopem Svaté Anny se rozloučili s hlubokou vodou. Konvoj útočných ponorek se přiblížil k okraji ledové návrše a téměř zastavil. Očekávali, že tu potkají dvě přátelské ponorky, ale „přátelskýK nebylo při bojových operacích vhodné označení. Všechny americké ponorky se nacházely ve stavu plné pohotovosti. McCafferty zkontroloval čas a polohu. Prozatím vše probíhalo podle

plánu. K neviře, pomyslel si. Pozice prvního plavidla ho netěšila. Kdyby u okraje návrše čekala ruská ponorka... dostal by se do akce jako první, o tom McCafferty nepochyboval. A přemýšlel, zda by zásah utrpěla nejdříve ruská nebo americká ponorka. „Veliteli, sonar, slabé strojové hluky v poloze jednadevětjedna.K „Nějaké změny kontaktu?K „Právě jsme to zachytili, pane. Zatím se nic nemění.K McCafferty se protáhl kolem službu konajícího elektrotechnika a zvedl sonarový telefon, ač zastaralý, přesto velmi výkonný přístroj. Jediným hlukem bylo šustění a praskání ledů. Výkonný důstojník za ním rozkázal, aby do torpéda zadali nový kurz. Z reproduktoru se ozval nezřetelný shluk slabik. McCafferty zvedl telefon z přijímače a stiskl knoflík pro vysílání. „Zulu Xray.K Několik vteřin bylo ticho, a pak zazněla chraplavá odpověď. „Hotel Bravo,K ozvala se britská ponorka Sceptre. McCafferty dlouze vydechl, čehož si ostatní členové posádky útočného centra nevšimli. Všichni totiž vydechli s ním. „Kupředu, výkon tňcet procent,K rozkázal kapitán. O deset minut později se už dostali na dosah telefonů. Chicago zastavilo, aby bylo spojení snazší. „Vítejte na ruském dvorku, stařku. Drobná změna plánu. KlávesniceKkódové označení HMS Superb „je dvacet mil jižně a prozkoumává další část 421

vaší cesty. Během uplynulých tňceti hodin žádná nepřátelská aktivita. Pobřeží je v pořádku. Lovu zdar.“ nDíky. Celá smečka je tady. Konec.“ McCafferty zavěsil. nPánové, operace má zelenou! Kupředu, výkon šedesát procent!“ Útočná jaderná ponorka zvýšila rychlost na dvanáct uzlů v kurzu sto devadesát sedm stupňů. HMS Sceptre spočítala americké ponorky, pak se vrátila na svou pozici a pomalu kroužila u okraje návrše. „Zlomte vaz, chlapi,“ vydechl její kapitán.

n

Měli by tam dojet v pořádku.“

nDojet tam mi starosti nedělá, Jimmy,“ odpověděl kapitán prvnímu důstojníkovi britské ponorky tradičně oslovovanému „Jimmy“. nRiskantní bude dostat se zpátky.“ STORNOWAY, SKOTSKO n

Telex pro vás, fregatní kapitáne.“ Seržant britského letectva podal zprávu Tolandovi. „Děkuji.“ Rychle zprávu přečetl.

n

Opouštíte nás?“ zeptal se Mallory, kapitán skupiny. nMám odletět do Northwoodu. To je těsně u Londýna, ne?“ Mallory přikývl. nDostaneme vás tam velmi snadno.“ nTo je od vás hezké. Píší tady ‚okamžitě.“ NORTHWOOD, ANGLIE Toland už byl v Anglii několikrát, pokaždé služebně na schůzce se svými kolegy z Vládní komunikační centrály nedaleko Cheltenhamu. Vždy sem přiletěl v noci. I teď letěl v noci, ale něco tu nehrálo. Něco podstatného... Zatemnění. Na zemi viděl jen málo světel. Bylo to opravdu důležité i v době, kdy letouny mají modemí navigační přístroje, nebo mělo jít o čistě psychologický krok, který má lidem připomenout, co se děje? Pokud to ovšem již neobstaralo televizní zpravodajství a leckdy i nživé“ záběry. Toland toho byl většinou ušetřen. Jako spousta mužů v uniformě neměl na celkovy , pohled čas, soustředil se jen na svůj malý úsek. Uměl si představit, že Ed Morris a Dan McCafferty to mají stejné, načež mu došlo, že to je poprvé, co si na ně za uplynulý týden vzpomněl. Jak se asi mají Určitě jsou vystaveni nebezpečí mnohem víc než on v této chvili, ačkoli jeho zážitky z Nimitu z druhého dne války mu zajistily dostatek hrůzy na celý zbytek života. Toland ještě nevěděl, že běžnou telexovou zprávou odeslanou před týdnem letos podruhé přímo ovlivní jejich životy. 422

Letoun Boeing 737 dosedl na přistávací plochu o deset minut později. Na palubě letělo jen dvacet lidí, většinou v uniformách. Na Tolanda čekal vůz s řidičem, a rychle ho odvezl do Northwoodu. nVy jste fregatní kapitán Toland?“ zeptal se poručík královského námořnictva. nPojďte prosím za mnou, pane. Chce se s vámi setkat COMEASTLANT.“ Vrchní velitel Východoatlantické flotily admirál sir Charles Beattie držel v zubech nezapálenou dýmku a stál před velkou mapou východního a severního Atlantiku. nFregatní kapitán Toland, pane.“ nDěkuji,“ řekl admirál stále zády k nim. nČaj a káva jsou v rohu, Tolande.“ Toland si nalil čaj. Pil ho jen ve Velké Británii a po několika týdnech se přistihl, že lituje, že si ho nedělá i doma.

n

Vaše tomcaty si ve Skotsku vedly skvěle,“ řekl Beattie. nHlavní zásluhu na tom má vzdušný radar, pane. Více než polovinu sestřelů zaznamenali piloti RAF.“ nMinulý týden jste poslal našim lidem z operačního zprávu v tom smyslu, že vaše tomcaty dokáží sledovat backňry vizuálně na velmi velkou vzdálenost.“ Tolandovi chvíli trvalo, než si na to vzpomněl. nAha, ano. To díky tomu videu, admirále. Má rozeznat letoun velikosti stíhačky na třicet mil daleko. Takové obry, jako jsou backfry, mohou sledovat na vzdálenost padesát mil, když je dobré počasí.“

n

A ty backfiry o jejich přítomnosti nic netuší?“

„Jen těžko, pane.“

„Jak dlouho mohou sledovat backf ry?“

nTo je otázka spíš pro pilota, pane. S pomocí tankovacích letounů můžeme udržet tomcat ve vzduchu téměř čtyři hodiny. Dvě hodiny tam a dvě zpátky, to by je skoro zavedly až k nim domů.“ Beattie se poprvé otočil k Tolandovi čelem. Sir Charles býval též letcem, posledním velitelem staré Ark Royal, poslední skutečné britské letadlové lodě. ‚Jakou jistotu máte ohledně letišť používaných Rusy?“ nPro backf ry, pane? Ty operují ze čtyř letišť kolem Kirovska. Očekával bych, že tu budete mít snímky z družice, pane.“

n

Tady jsou.“ Beattie mu podal desky.

Tolandovi na tom stále připadalo něco neskutečného. Čtyřhvězdičkoví generálové přece nemastí karty s čerstvě povýšenými důstojníky, pokud ovšem nemají nic lepšího na práci, a Beattie měl určitě na práci spoustu věcí. Bob otevřel desky. Hvízdl. Díval se na snímek Umbozera, letiště východně od Kirovska. Při přeletu družice byly vidět zapálené pochodně, čemý kouř z nich zcela zahalil ranveje, výkonnost infračervených zobrazovacích systémů ještě oslabily světlomety. nNo, tady jsou hangáry a přibližně tři letadla. Ta fotka byla pořízena během náletu?“ 423

„Správně. Velmi dobře, fregatní kapitáne. Backňry opustily letiště tři hodiny před průletem družice.“ „A nákladní vozy cisterny s palivem?“ Admirál přikývl. „Doplňují palivo ihned po přistání?“ „Domníváme se, že ano, než odjedou do hangárů. Očividně se jim nelíbí představa doplňovat palivo uvnitř. Dá se to pochopit. Posledních pár let měli s náhodnými explozemi problémů až až.“ Toland přikývl a vybavil si výbuch v hlavním skladišti ruské Severské floti ly v roce 1984. „Bylo by úplně skvělé chytit je na zemi jenže nemáme žádný taktický letoun, který by doletěl tak daleko. B-52 by to zvládla, ale ta se neubrání. To jsme zjistili na Islandu.“ „Ale tomcaty by dokázaly sledovat backfiry až téměř na ruské území, a tírr bychom mohli poměrně přesně odhadnout, kdy asi přistanou, ne?“ naléhá sir Charles. Toland se podíval na mapu. Backfiry vstupovaly do oblasti bráněné ruský mi stíhačkami asi tňcet minut od domovských základen. „Plus minus patnáct minut, ano, pane admirále, myslím, že bychom tc dokázat mohli. Jak asi dlouho trvá, než backfire doplní palivo?“ Toland viděl že admirál usilovně přemýšlí. „Tolande, můj operační důstojnik vám podá informace o akci zvané ope race Doolittle. Pojmenovali jsme ji po jednom z vašich hochů, jde o maza nou loupež vašich zdrojů. Zatím můžete do této informace jen nahlédnout Za hodinu se vraťte. Chci znát vaše návrhy na vylepšení základního operač ního plánu.“ Rozkaz.“ USS REUBEN JAMES Kotvili v newyorském přístavu. OMalley dopisoval v důstojnické jídelně hl šení o potopení sovětské ponorky, když se ozval zvonek telefonu na přepá ce. Zvedl oči a zjistil, že je v místnosti sám. Takže se musel ohlásit. „Důstojnická jídelna. Korvetní kapitán OMalley.“
„Tady Battleaxe. Můžeme hovořit s vaším velícím důstojníkem?“ Šel si zdřímnout. Můžu vám nějak pomoci já nebo je to důležité?“ n „Kdyby neměl moc práce, náš kapitán by ho rád pozval na večeň. Za pi hodiny. Váš výkonný důstojník a pilot helikoptéry jsou zváni též, majíli čas
Pilot se zasmál. „Výkonný důstojnik je na pevnině, ale pilot přijít může jestli to loď Jejího Veličenstva vydrží.“
„Samozřejmě, korvetní kapitáne.“ „Fajn. Dojdu ho vzbudit. Ozvu se za pár minut.“ OMalley zavěsil a vyš ze dveří. Narazil do Willyho.
p 1
„Promiňte ane. Co ten výcvik nabí ení to éd.“ 424
„Dobře, stejně jdu za kapitánem.“ Willy si stěžoval, že poslední výcvik proběhl moc pomalu. OMalley mu podal své hlášení. „Zanes to do lodní kanceláře a řekni jim, ať to přepíšou na stroji.“ OMalley odešel k přídi a zjistil, že dveře do kapitánovy kajuty jsou zavřené, ale nápis ‚nevyrušujte nesvítil. Zaklepal a vešel dovnitř. Ten hluk ho překvapil.
„Copak to nevidíte?“ Ta slova zněla jako vydechnutí. Morris ležel na zádech, dlaně měl zaťaté do pěstí. Obličej měl zpocený a dýchal jako člověk v cíli maratónu. „Ježíši.“ OMalley zaváhal. Ještě toho člověka opravdu nezná. „Dávejte pozor!“Tentokrát to znělo hlasitěji a pilot přemýšlel, jestli to nezaslechl někdo na chodbě a neňká si, jestli kapitán není bude muset něco udělat. „Probuďte se, kapitáne!“ Jerry chytil Morrise za ramena a posadil ho. „Copak to nevidíte!“ křikl Morris, stále ještě napůl spící. „No tak, klid, člověče. Kotvíme u mola v newyorským přístavu. Jste v bezpečí. Loď je v bezpečí. Proberte se, veliteli. Je to v pořádku.“ Morris asi desetkrát mrkl. Všiml si OMalleyho obličeje necelých patnáct centimetrů od svého. „Co tady krucinál děláte?“ „Ještě že jsem přišel. Jste v pořádku?“ Pilot zapálil cigaretu a podal ji kapitánovi. Morris ji odmítl a vstal. Došel k umyvadlu a napil se. „Jen se mi zdála taková blbost. Co jste chtěl?“ „Jsme pozváni na večeři k sousedům za půl hodiny asi odměna za toho viktora. A pak bych rád, aby vaše posádka procvičila nakládání torpéd na mou helikoptéru. Můj poddůstojník si myslí, že posledně to bylo trochu moc pomalu.“ „Kdy byste si to představoval?“ ‚Jak se setmí, veliteli. Měli by se to naučit v náročnějších podmínkách.“
n
Dobře. Za půl hodiny večeře?“
P
Ano ane. Sklenička nám udělá dobře.“
Morris se nepříliš nadšeně usmál. „Asi ano. Umyju se. Sejdeme se v jídelně. Je to oficiální?“ „Nic neříkali. Já jsem se převllcat ani nechtěl, jestli vám to nevadí, veliteli.“ OMalley měl na sobě leteckou kombinézu. Bez té spousty kapes by byl ztracen.
n
Tak za dvacet minut.“
OMalley odešel do své kajuty a hadrem si otřel boty. Kombinézu měl novou a měl dojem, že to je dostatečně společenský oděv. Morris mu dělal starosti. Hrozilo, že se zhroutí, pro velícího důstojmka tedy nic dobrého. A tím se z toho stal i jeho vlastní problém. Navic, pomyslel si OMalley, je to celkem prima chlap. Když se sešli znovu, vypadal už lépe. Neuvěřitelné, co dokáže sprcha. Vlasy měl sčesané dozadu a na sobě vyžehlenou služební uniformu. Oba odešli na záď k heliportu a odtud po žebříku na pevninu. 425

HMS Battleaxe vypadala větší než americká fregata. Ve skutečnosti byla o tři a půl metru kratší, ale o sedm set tun těžší, odlišnosti v návrhu odrážely různou filosofii konstruktérů. Nepochybně byla pohlednější než její americký protějšek, linii trupu doplňovala nadstavba, která spíš vypadala, jako by byla navržena pro vrchol opravdové lodi, a ne jen obyčejné parkoviště. Morris s potěšením zjistil, že jde o setkání neformální. Mladý lodník je přivítal u paty žebříku a doprovodil je na palubu, cestou jim vysvětlil, že kapitán je právě u vysílačky. Po nezbytném salutování vlajkového a službukonajícího důstojnilca je lodník zavedl do klimatizované lodní pevnosti, a odtud do důstojnické jídelny. „No páni, pianoK zvolal OMalley. Otlučený nástroj byl k levé stěně připevněn dvoupalcovým lanem. Několik důstojníků vstalo a začali se představovat. „Něco k pití, pánové?K zeptal se stevard. OMalley si vyžádal plechovku piva a odešel k pianu. O chvíli později už hrál nějakou skladbu od Scotta Joplina. Otevřely se přední dveře do jídelny.
„JerrO!K zvolal muž se čtyřmi proužky na ramenou.
„Doug!K OMalley vyskočil ze židle a odběhl mu potřást rukou. „Jak se pořád máš?K „Já věděl, že ten hlas v rádiu je tvůj. ‚Kladivo, to sedí. Americký námořnictvo už nemá žádný kompetentní piloty, tak povolali tebe, ne?K Oba se hlasitě

zasmáli. OMalley mávl na kapitána, aby k nim přišel.
„Kapitán Ed Morris, kapitán Doug Perrin, MBE, RN a tři prdele dalších titulů. Na tohohle Anglána pozor, veliteli. Než dostal rozum, velel ponorce.K
Koukám, že se znáte.K
„Nějaký šílenec se totiž rozhodl poslat ho na přednášku na HMS Dryad na naši školu protiponorkových operací a já tam v tý době studoval. Známe se, myslím, už asi sto let.K „Je hospoda U Lišky na plotě pořád otevřená?K zeptal se OMalley. „Víte, kapitáne, asi kilometr od ubytovny byla taková hospoda a jednou v noci jsme se s Dougem K „Na tu noc se snažím zapomenout, JerrO. Susan mi za to nadávala dva týdny.K Odvedl je dozadu a nalil si. „Skvělá práce s tím viktorem! Kapitáne Morrisi, slyšel jsem, že ve vašem posledním velitelském místě jste si vedl velmi dobře.K
„Potopili jsme charlieho a měli jsme dvě asistence.K „Při posledním konvoji jsme narazili na jedno echo. Je to stará ponorka, ale měla dobrýho velitele. Trvalo nám to šest hodin. Ale pak se dvojice naftových ponorek asi tridy Tango dostala mezi nás a potopila pět obchodních lodí a jednu doprovodnou. Diomede možná jednu z nich dostala. Ale nevíme to jistě.K „To echo se vydalo za vámi?K zeptal se Morris. 426
„Možná,K připustil Perrin. „Vypadá to, že Rusové nenapadají doprovodné lodě náhodou. Při posledním náletu backňrů na nás vypálili dvě střely. Jedna se ztratila v hliníkových páscích a tu druhou naštěstí zlikvidovala naše helikoptéra. Ta, která vybuchla za námi, nám ale zničila vlečný sonar, a teď máme už jenom sonar 2016.K „Takže jste dostali za úkol dávat na nás pozor?K Vypadá to tak.K
Kapitáni se začali bavit o problémech kapitánů, což byla ve skutečnosti podstata celé večeře. OMalley se seznámil s pilotem britské helikoptéry, a než bylo prostřeno, hrál na piano a povídal si s Britem o jejich problémech. Někde v předpisech královského námořnictva prý existuje nařízení, že při debatách s americkými námořními důstojniky je potřeba jim dát nejdříve napít, a až pak hovořit o pracovních záležitostech. Večeře byla skvělá, ačkoli Američané měli svůj úsudek poněkud méně objektivní, a to díky tekutému občerstvení. OMalley pozorně poslouchal, jak kapitán popisoval ztrátu Pharrise, taktiku Rusů a jak se mu nepodařilo proti nim účinně zasáhnout. Znělo to, jako by vyprávěl o smrti svého dítěte. Za takových podmínek se dá jen těžko říct, co jste mohl udělat jinak,K utěšoval ho Doug Perrin.
„Viktor je schopný protivník a musel jistě velmi pečlivě načasovat, až zvolníte.K Morris zavrtěl hlavou. „Kdepak, zvolnili jsme daleko před ním, a to jeho předchozí odhady zcela zničilo. Kdybych to provedl lépe, ti muži by zůstali naživu. Já jsem byl kapitán. Byla to má chyba.K „Já jsem sloužil na ponorce, víte,K řekl Perrin. „Je proti vám ve výhodě, protože vás stopovala.K Vyslal pohled k OMalleymu. Večeře skončila v osm. Velitelé doprovodných lodí se sejdou následující odpoledne a konvoj vypluje za soumraku. OMalley s Morrisem odešli zároveň, ale pilot se u žebříku zastavil.
n
Zapomněl jsem si čepici. Hned jsem tady.K Odběhl do jídelny. Kapitán Perrin tam stále byl. Dougu, chci znát tvůj názor.K Neměl by na moře. Promiň, Jerry, ale v tomhle stavu to jinak nevidím.K Máš pravdu. Ale ještě můžu něco zkusit.K OMalley udělal menší nákup a za dvě minuty Morrise dohnal. „Veliteli, máte nějakej zvláštní důvod jít rovnou na loď?K zeptal se tiše. „Potřebuju si o něčem promluvit a nechce se mi o tom mluvit na lodi. Je to osobní. Nevadí?K Pilot se zatvářil velmi zkroušeně. A nechcete se trochu projít?K souhlasil Morris. Oba zamířili k východu. OMalley se podíval do ulice a všiml si přístavního baru, odkud a kam neustále proudili námořníci. Zavedl Morrise dovnitř a posadili se ke stolku vzadu. Dvě skleničky,K řekl OMalley číšnici. Rozepnul si kapsu na levé nohavici a vytáhl z ní láhev irské whiskey. 427

„Jestli tady chcete pít, tak si tady musíte něco koupit.“ OMalley jí podal dvě dvacetidolarové bankovky.
„Dvě skleničky a led.“ Jeho hlas nepřipouštěl žádné debaty. „A nechte nás o samotě.“ Obsloužila je velmi rychle.
„Dneska odpoledne jsem si prohlížel svůj deník,“ řekl OMalley po prvním pňťuknutí. „Čtyři tisíce tři sta šedesát hodin za kniplem. A když póčítám i včerejšek, tri sta jedenáct hodin v boji.“ „Vietnam. Říkal jste, že jste tam byl.“ Morris upíjel ze sklenky.
„A poslední den. Při posledním letu, byla to pátrací akce po pilotovi A-7, nás sestřelili dvacet mil jižně od Haiphongu.“ Tento příběh nikdy nevyprávěl ani své ženě. „Zahlídl jsem záblesk, ale udělal jsem tu chybu, že jsem ho ignoroval. Myslel jsem si, že je to odlesk okna nebo potoka nebo tak něco. Letěli jsme dál. Ukázalo se, že to byl nejspíš odraz od mířidel, možná dalekohledu. O minutu později jsme se ocitli v palbě kulometů. Helikoptéra se prostě rozpadla. Dostali jsme se s ní na zem, ale hořela. Kouknu doleva druhej pilot je na cucky, jeho mozek mám v klíně. Šéf posádky, Ricky, je vzadu. Ohlídnu se. Urvalo mu to obě nohy. Myslím, že tenkrát ještě žil, ale já s tím nemohl vůbec nic udělat nemohl jsem se k němu ani dostat, jakéj tam byl bordela už se k nám blížej tři lidi. Prostě jsem utekl. Možná mě neviděli. Třeba jim to bylo fuk prostě nevím. O dvanáct hodin později mě našla d Klší helikoptéra.“ Nalil si další skleničku a dolil i Morrisovi. „Ať nepiju sám.
„Už jsem měl dost.“
„Ale kdepak. A já taky ne. Trvalo mi celej rok, než jsem se z toho dostal. V rok nemáte. Vy máte jenom dnešek. Musíte se z toho vypovídat, veliteli. y Já to vím. Myslíte, že teď je to zlý? Bude to ještě horší.
Znovu se napil. Aspoň je to dobrý pití, říkal si v duchu. Díval se, jak Morris pět minut sedí, usrkává whisky a přemýšlí, jestli se nemá vrátit na loď. Hrdý kapitán. Jako všichni kapitáni je odsouzen k samotě a Morris je osamoceněj ší než většina ostatních. Boji se, abych nemeipravdu, pomyslel si O Malley. Boji se, ahy se to nezhoršilo. Ty chudinko. Jenom kdybys vědel.
„Projeďte to,“ vybídl ho pilot tiše. „Rozeberte to krok po kroku.
„Vy už jste to udělal za mě.“
„Já hrozně kecám. To je všechno. Vy si to prožíváte ve spánku, Ede. Co to zkusit, dokud jste vzhůru?“

A Morris pomalu začal. OMalley ho vedl. Povětrnostní podmínky, kun lodi, rychlost. Jaké senzory byly v provozu. Za hodinu se dostali do tří čtvr tin láhve. A konečně přišla řeč i na torpéda. Morrisovi začal přeskakovat hlas.
„Prostě jsem nic jinýho udělat nemoh! Ta potvora se k nám normálně Při hnala. Vypustili jsme jen jednu návnadu, a ta na první torpédo zabrala. Zkusil jsem sice s lodí manévrovat, jenže „ „Jenže proti vám poslali naváděný torpédo. A to nepřelstíte ani mu neute čete.“ oo
„Ale já bych neměl nechat =
„Hovno neměl!“ Pilot jim oběma dolil. „Myslíte si, že jste první, kdo kdy přišel o loď? Copak jste nikdy nehrál baseball, Ede? Tam jsou taky dvě strany a oběma jde o vítězství. Čekáte snad, že ruský kapitáni budou jen čekat a volat do světa, ‚Potopte mě, potopte mě? To byste byl hloupější, než jsem si myslel.“
n
Mí muži „
„Některý z nich zemřeli, jiný žijou. Těch mrtvejch mi je líto. Je mi líto, že Ricky je mrtvej. Nebylo mu ještě ani devatenáct. Ale já ho nezabil a vy svý muže taky ne. Zachránil jste loď. Dovezl jste ji zpátky s většinou posádky.“ Morris dopil svou sklenku naráz. Jerry ji dolil, aniž by se staral o led. „Je to ale moje zodpovědnost. Podívejte se, když jsem se vrátil do NorFolku, navštívil jsem tedy, musel jsem navštívit jejich rodiny. Já jsem kapitán. Já musím a ta malá holčička, a... Ježíši, OMalley, co to proboha ňkáte?“ vrtěl hlavou Morris. Popotahoval, málem mu tekly slzy. Dobře. „To do učebnic nepíšou,“ přikývl OMalley. A přitom by človeh čekal, že už dostali rozum. „Krásná malá holčička. Co má člověk říct dítěti?“ Začaly mu téct slzy. Po téměř dvou hodinách. „Musíte jí říct, že její táta byl dobrej člověk a že udělal, co moh, a i vy že jste udělal, co jste moh, protože nic lepšího nesvedete, Ede. Udělal jste všechno dobře, ale někdy to prostě k ničemu není.“ Nebylo to poprvé, co OMalleymu plakali muži na rameně. Sám to taky zažil. Život umi bejt pekná mrcha, říkal si, když dobrý chlapi takhle vyvádcj. Morris se vzchopil po pár minutách, a když dopili láhev, byli oba opilí jako už dlouho ne. OMalley pomohl Morrisovi na nohy a vedl ho ke dveřím. „Copak, námo“rniku, nejsou síly?“ hulákal na ně od baru člen posádky z obchodní lodě. To neměl dělat. Když měl na sobě tu pytlovitou kombinézu, nebylo na první pohled poznat, že OMalley má velkou silu. Levou rukou podpíral Morrise. Pravou rukou chytil muže za krk a vytáhl ho z baru. „Ještě chceš něco říct o mojem kámošovi, ty sráči?“ OMalley zesílil stisk. Muž odpověď zašeptal. „Jen jsem chtěl rict, že asi přebral, no.“ Pilot ho pustil. „Dobrou noc.“ Dovést kapitána k lodi bylo náročné, jednak proto, že OMalley sám byl opilý, jednak proto, že Morris byl téměř bezvládný. Ale bylo to součástí plánu, Kladivo to jen trochu přepísk l. Zdola vypadal žebřík příšerně strmý. „Co se děje?“ Dobrý večer, náčelníku.“ Dobrý večer. Máte s sebou kapitána?“
A celkem by se mi šikla pomoc.“ 429

„No, koukám.K Náčelník sešel k nim. Společně se jim podařilo kapitár dostat na palubu. Nejtěžší byl žebřík k jeho kajutě. K tomu museli zavol dalšího námořníka. „Sakra,K utrousil mladík. „Starej vážně ví, jak se odprásknout.K Na to musí bejt člověk pravej námořník,K souhlasil náčelník. Všichni ho vytáhli po žebříku. OMalley od nich Morrise nahoře převzal a uložil I na lůžko. Kapitán hlasitě oddychoval a OMalley doufal, že už ho ta noc můra nebude strašit. Jej strašila dosud. NORTHWOOD. ANGLIE „Nuže, fregatní kapitáne?K
„Ano, pane. Myslím, že to vyjde. Koukám, že většina prostředků už je místě. K
„Původní plán měl menší šanci na úspěch. Jsem si jist, že by si toho samozi mě všimli, ale takhle se nám snad podaří poškodit jejich sly ještě důrazněji.K
Toland se podíval na mapu. „Načasování je pořádně složité, ale příliš neliší od našeho útoku na tankovací letouny. Mně se to líbí, pane. Rozhoč by to vyřešilo několik problémů. Jaká je situace konvoje?K
„V newyorském přístavu se připrawje osmdesát lodí. Vyplují za čtyřiad cet hodin. Hodně doprovodných lodí, podpora letadlových lodí, s obch ními loděmi dokonce pluje jeden křižník Aegis. A dalším krokem pal samozřejmě K pokračoval Beattie. K „Rozumím, pane. A klíčem k tomu je právě Doolittle.
Přesně tak. Vraťte se zpátky do Stomoway. Pošlu k vám jednoho z z mého oddělení leteckých operací. Buťleme vás informovat o vývoji. Ne úa meřite, že zasvětit do toho lze pouze lidi, kteří s tím mají co do činění.
Rozumím, pane.K
„Tak už jděte.K PRŮZKUMNÍCI USS REUBEN JAMES Jerrymu OMalleymu se zdálo, že sedm hodin přišlo nějak moc brzy. Spal na spodní posteli v dvoulůžkové kajutě na homí spal druhý pilot a jeho prvním vědomým pohybem bylo dojít si pro tři aspiriny a znovu si sednout. Přišlo mu to skoro k smíchu. „Kladivo.K Jako by mu bušilo v hlavě. Ne, opravil se, v hlavě má ponorný sonar s automatickým pípáním. Ale i tak udělal něco, co si z dětství pamatoval jako akt milosrdenství, a to dávalo jeho utrpení jakýs takýs smysl. Dal aspirinům deset minut, aby se dostaly do jeho krevního oběhu, a pak odešel dopředu do sprchy. Nejprve studená a pak teplá voda mu pročistily hlavu. V důstojnické jídelně bylo plno, ale klid. Důstojníci seděli v různých skupinkách podle věku a tlumeně mezi sebou debatovali. Tito mladí důstojníci ještě neměli zkušenosti ze žádného boje a siláctví, které možná pociťovali před několika týdny při odjezdu ze San Diega, vystridala teď s blížícími se konkrétními úkoly strohá věcnost. Pár lodí už bylo potopeno. Muži, které znali dříve, byli po smrti. Pro tyto mladíky představoval strach mnohem horší aa
neznámou, než technické detaily boje, na jaký byli vycvičeni. Ve tvářích jim četl otázku. Zodpoví ji pouze čas. Buď se to naučí překonávat, nebo ne. OMalleyho už nemohlo v boji nic překvapit. Věděl, že bude mít strach a že právě strach se pokusí odsunout, jak jen to půjde. Nemělo smysl o tom přemýšlet. Zanedlouho se to samo objeví. „Dobré ráno, výkonný důstojníku!“ „Dobré, Jerry. Právě jsem chtěl zavolat kapitána.“
„Potřebuje se vyspat, Franku.“ Než večer odešel z jeho kajuty, vypnul kapitánovi budík. Ernst z výrazu OMalleyho tváře pochopil. „No, vlastně ho k ničemu zvláštnímu až do jedenácti nepotřebujeme.“ „Já věděl, že seš dobrej výkonnej důstojník, Franku.“ OMalley se rozhodoval mezi šťávou z brouků a kávou. Ovocný nápoj měl dnes ráno

oranžovou barvu chuť se nikdy nevztahovala k žádnému konkrétnímu ovoci. OMalley měl rád červený, ne oranžový. Nalil si tedy trochu kávy. „Včera večer jsem dohlížel na nakládání torpéd. O minutu jsme překonali náš rekord a to za tmy. „To zní dobře. Kdy je brífink před vyplutím?“ §§§
„Ve dvě, v kině o dva bloky odsud. Je pro velící důstojníky, výkonný důstojníky a několik dalších. Budeš chtít jit s náma, ne?“
o.K
Ernst ztišil svůj hlas. „Myslíš, že je kapitán v pořádku?“ Na lodi se nic neutají. „Od prvního dne tohohle šílenství je v boji. Potřeboval se trochu uvolnit, ie to přece stará dobrá námořnická tradice“ zvýšil hlas „věčná škoda že tihle hošíci jsou příliš mladí a nemůžou se toho taky zúčastnit! Nenapadlo někoho koupit noviny? Po celý zemi jsou otevřený letní tréninkový tábory NFL, a my tady nemáme noviny! Co je tohle za důstojnickou jídelnu?“ „Osobně jsem se s dinosaurem ještě nikdy nesetkal,“ poznamenal jeden z důstojníků sotto voce. „Zvykneš si,“ opáčil podponzčc Ralston. ISLAND Lékař jim všem nařídil dvoudenní odpočinek. Seržant Nichols mohl už na svůj kotník téměř normálně došlápnout a Američané, kteří na rybí maso začínali hledět s nebývalým despektem, se vrhli na proviant, který s sebou vojáci královského námořnictva přivezli. , Edwards se znovu díval na obzor. Lidské oko se instinktivně zaměri na
y , pohyb a ona se hýbala. Nebylo snadné nedívat se. B lo to téměř nemožne. , Edwards si uvědomil, že je vlastně vyloučeno stát na stráži a nerozhlížet se.. Nejhorší ale bylo, že ona si myslela, že je to legrace. Jejich zachránci : Edwards věděl své, ale proč ji znervózňovat? s sebou přivezli i my 432 A malé jezírko kilometr od jejich vrchu bylo vyhrazeno ke koupání. Na nepřátelském území tak daleko nikdo sám nechodí, a nadporučík byl tedy přirozeně určen, aby na ni dohlédl a ona na něho. Připadalo mu absurdní hlídat ji s nabitou puškou, než se vykoupe, a to i s Rusy okolo. Když se oblékala, všiml si, že její odřeniny už jsou skoro zahojené. „Hotovo, Michaeli.“ Neměli tu ručníky, ale to byla jen malá daň za to, že si znovu připadali jako lidé. Došla k němu s mokrými vlasy a zvláštním výrazem ve tváři. „Uvádím tě do rozpaků, viď. Promiň.“ „Za to přece nemůžeš.“ Nebylo možné se na ni hněvat. To dítě mě dělá tlustou,“ řekla. Mikeovi to tak nepřipadalo, ale ona to asi musela vědět líp. „Vypadáš dobře. Omlouvám se, jestli jsem se díval, když jsem neměl.“ Co se stalo?“ Edwards znovu jen s obtížemi hledal slova. „No, po tom, po tom, co se ti stalo, možná nechceš kolem sebe bandu cizích chlapů, který budou kolem tebe postávat a dívat se na tebe, když jsi, no, nahá.“ „Michaeli, ale já vím, že ty nejsi jako tamti. Já vím, že ty bys mi neublížil. I po tom, co on mi udělal, říkáš, že jsem hezká i když tloustnu.“ „Vigdís, jestli máš dítě nebo ne, jsi nejhezčí dívka, jakou jsem kdy poznal. Jsi silná a odvážná.“ A asi tě miluju, jen se ti to bojim říct. „Jen jsme se potkali ve špatnou dobu, to je všechno.“ „Pro mě to bylo ve velmi dobrou dobu, Michaeli.“ Vzala ho za ruku. Usmívala se hodně často. Měla milý, přátelský úsměv. „Dokud mě budeš znát, tak pokaždé když si na mě vzpomeneš, vybavíš si toho Rusa.“ „Ano, Michaeli, to si vybavím. Vzpomenu si, žes mi zachránil život. Ptala jsem se seržanta Smithe. Říká, že máte rozkazy nechodit k Rusům, protože je to pro vás nebezpečné. Říká, že ty přišel kvůli mně. Anis mě tenkrát neznal, ale přišels.“ „Udělal jsem, co jsem měl.“ Držel ji za obě ruce. Co mám říct teď? Milácu jestli se z tohohle dostaneme živi... to je jak ze špatnýho f Imu. Edwardsovi už dávno nebylo šestnáct, ale veškerá nejistota, která zaplňovala jeho dospívání, se k němu teď vrátila. Mike nebýval největším záletníkem eastpointské střední školy. „Vigdís, mně tohle nikdy nešlo. Se Sandy to bylo jiné. Ona mě chápala. Neumím mluvit s děvčaty krucinál, s lidma všeobecně neumím mluvit. Předpovídám počasí, hraju si s počítačem, ale obyčejně si musím dát pár piv, než dostanu kuráž říct „ „Já vím, že mě miluješ, Michaeli.“ V očích se jí zablýsklo, když to tajemství vyzradila. „No, je to tak.“ Podala mu mýdlo. „Čas na koupel. Nebudu se moc dívat.“ 433
FSLZIEHAUSEN. SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Major Sergetov předal své poznámky. Nápor na Leine teď probíhal i na jinén místě Gronau, patnáct kilometrů severně od Alfeldu šest divizí bylc zapojeno do postupu na Hameln a další se pokoušely trhlinu rozšířit. Al Rusové si stále připadali jako bez nohy. V této části Německa vedlo relativn málo silnic a cesty, které kontrolovali, se stále ještě nevzpamatovaly z útoki letectva a dělostřelectva, jež oslabily kolony záloh ještě dřív, než se mohl. zapojit do boje. Akce, která začala se třemi motostřeleckými divizemi a snahou uvolni cestu pro jednu tankovou divizi, přerostla v ohnisko zájmu celých dvoi sovětských armád. Tam, kde zaútočili proti dvěma oslabeným německým br; gádám, teď proti nim stály spojené jednotky téměř všech členských stát NATO. Alexejev litoval promarněných šancí. Co by bylo, kdyby dělostřelec tvo nevypálilo na mosty několik raket? Mohl by dospět k Weseru za jedin den, jak se domníval původně? To už je minulost, říkal si Paša. Díval se n informace o zásobách pohonných hmot. ‚Jeden měsíc?“ „Při současném operačním tempu ano,“ řekl Sergetov zamyšleně. „A kvů tomuhle jsme ochromili hospodářství celého státu. Můj otec se ptá, zda lz na frontě omezit spotřebu „ „To tak,“ vybuchl Alexejev. „Můžeme prohrát válku! Tím bychom ušetři jeho drahocenné palivo!“ „Soudruhu generále, žádal jste, abych vám dovezl přesné informace. T jsem udělal. Můj otec mi rovněž mohl poskytnout tohle.“ Mladší muž vyt; hl z kapsy kabátu nějaký dokument. Měl sílu deseti stran, šlo o výzvědno zprávu KGB s označením „pouze pro členy politbyra“. „Je to velmi zajíma čtení. Můj otec mě požádal, abych zdůraznil riziko, jež podstoupil, když ; rozhodl vám to předat.“ Generál byl rychlý čtenář a obyčejně nedával najevo své emoc Západoněmecká vláda se spojila se Sověty přes velvyslanectví obou ien v Indii. Předběžné rozhovory měly zjistit možnost urovnání konfliktu doh dou. KGB z toho vyvodila závěr, že NATO je politicky roztříštěné a že r druhé straně fronty je velmi vážná situace v zásobování. Následovaly d stránky grafů a tvrzení o narušení dodávek NATO, včetně analýzy dosavad spotřeby munice armádami NATO. KGB počítala, že zásoby NATO vydr ještě tak dva týdny i přes všechny dodávky, které jim dosud přišly. Žádná : stran nedokázala vyrobit dostatek střeliva a paliva, aby zaručila řádné zás bení svých sil. „Můj otec se domnívá, že tyto informace o Němcích jsou zvláště důležité
„Možná,“ řekl Alexejev zamyšleně. „Nepoleví sice v bojích, zatímco jejich politické vedení snaží dosáhnout přijatelného urovnání, ale kdyby nám podařilo jim učinit přijatelnou nabídku a vytáhnout Německo z NAT(434 pak dosáhneme svého cíle a Perský záliv dobudeme bez potíží. Jaké nabídky jsme Němcům učinili?“ „To se ještě nerozhodlo. Oni

požadují naše stažení na předválečné linie a konečné podmínky mají být dohodnuty na formálnější bázi pod mezinárodním dohledem. Jejich vystoupení z NATO má záviset na konečném znění smlouvy.“ „To je nepřijatelné. Tím nic nezískáme. Zajímalo by mě, proč vůbec vyjednávají.“ „Zjevně došlo k značnému tření v jejich vládě ohledně přesídlení civilního obyvatelstva a poškození hospodářských prostředků.“ „Aha.“ Alexejev neměl na ekonomickém poškození Německa vůbec žádný zájem, ale německá vláda přesto přihlížela tomu, jak se pod náporem sovětských výbušnin hroutí výsledky práce dvou generací. „Ale proč nám tohle neřekli?“ „Politbyro se domnívá, že zpráva o možnosti dohody s Němci by mohla oslabit další nátlak na jejich linie.“ „Hlupáci. Takováhle zpráva nám spíš poradí, na co máme zaútočit!“ „To říká i můj otec. Chce znát váš názor na celou tu zprávu.“ „Vyřiďte soudruhu ministrovi, že nevidím žádné známky slábnutí odporu NATO na bojové linii. Zejména německá morálka se stále udržuje na velmi vysoké úrovni. Odolávají na všech pozicích.“ „Jejich vláda by to mohla podniknout, aniž by to jejich armáda věděla. Když mohou podvést spojence v rámci NATO, proč by nepodvedli i své vysoké velitele?“ namítl Sergetov. Takhle to přece funguje i v jeho zemi... ‚Je to možné, Ivane Michailoviči. Ale je tu ještě jedna možnost.“ Alexejev se vrátil k listům. „Že je to všechno léčka.“ NEW YORK Brífink vedl jeden kapitán. Během jeho proslovu velitelé doprovodných lodí a vyšší důstojníci šustili papíry jako středoškolští studenti při představení Shakespearovy hry.
n
Vysunutá sonarová pole budou podél této osy.“ Kapitán ukázal ukazovátkem na zobrazení. Fregaty Reuben James a Battleaxe dostaly za úkol plout téměř třicet mil od zbytku formace. Tak se dostanou mimo pokrytí střel zeměvzduch z ostatních lodí. Mají sice vlastní střely, ale budou úplně osamocené. „Po většinu plavby budeme mít podporu systému SURTASS. Lodě se teď přesunují samy. Lze očekávat útoky sovětských letounů i ponorek.“ „Na pomoc proti náletům poplují s konvojem letadlové lodi Independence a America. Nový křižník Aegis, Bunker Hill, popluje, jak jste si možná všimli, ve středu konvoje. Letectvo se má pokusit zničit ruskou špionážní dnzžici při jejím dalším přeletu, tedy kolem zítřejšího poledne.“ 435

„No skvěle!K poznamenal kapitán torpédoborce.
„Pánové, vezeme náklad o celkové hmotnosti dvou milionů tun, navíc kompletní obrněnou divizi složenou ze záloh a jednotek Národní gardy. Když nepočítáme doplnění materiálu, jde o zásoby, které by měly udržet NATO v akci po dobu tří týdnů. Ten konvoj musí proplout. Nějaké dotazy? Ne? Tak zlomte vaz.K Kinosál se vyprázdnil a důstojníci vycházeli kolem ozbrojených stráží na sluncem zalitou ulici. „Jerry?K řekl Morris tiše. ?K rl P
„Ano, veliteli Pilot si nasadil své letecké b le roti slunci.
„K tomu včerejšku
K
„Veliteli, včera jsme toho oba měli hodně co pít a o čem si povídat, a abych řekl pravdu, moc si z toho nepamatuju. Možná za půl roku budeme vědět, co se stalo. Spalo se vám dobře?K Skoro dvanáct hodin. Nezvonil mi budík.K n
„Možná byste si měl pořídit novej.K Procházeli kolem baru, v němž oba předešlého večera seděli. Kapitán s pilotem se na něj podívali a rozesmáli se.
Tak znovu k veslům, přátelé!K připojil se k nim Doug Perrin.
n „Hlavně abyste se nepokoušeli znovu přirazit k nepřátelský Iodi,K řekl OMalley. „Přeskakovat z lodi na loď je nebezpečný.K „Ty bys k nám neměl ty smrady vůbec pustit, JerrO. Zvládneš to?K „Měl by,K poznamenal Morris tiše. „Nechci si představit, že by jenom kecal.K
„No, vy dva jste se hledali,K zlobil se pilot. „Páni, já lítám čistě na svý triko, najdu ponorku, nechám ji tady Dougovi a mám za to nějaký uznání?K „To je problém všech pilotů. Když jim každých pět minut neříkáte, jak jsou skvělí, vybuchnou a jsou v depresi,K usmál se Mórris. Už to nebyl ten samý člověk, který včera sotva dojedl večeři.
„Potřebujete něco, co bychom mohli mít my, Dougu?K „Snad bychom mohli vyměnit nějaké jídlo.K „Klidně. Pošlete nám vaše zásobovače. Určitě se na něčem dohodneme. Morris se podíval na hodinky. „Do vyplutí máme ještě tři hodiny. Dáme si
sendvič a probereme pár věcí. Mám nápad jak přelstít backfiry, a chci to s vámi probrat... u O tři hodiny později odsunula dvojice remorkérů fregaty od mola. Reubtn James plul pomalu, turbínové motory ho posunovaly špinavou vodou rych lostí šesti uzlů. OMalley se díval z pravého sedadla své helikoptéry, byl v pohotovosti, kdyby u vjezdu do přístavu čekala nějaká ruská ponorka. Celou oblast však pečlivě prohledával průzkumný letoun Orion. Viktor, láe. rého zničili před dvěma dn možná měl sledovat a hlásit polohu konvojex“: y vl aby k němu navedl backfiry, pak se přiblížit a zahájit vlastní útok. Jejich ný sonar nefungoval, ale to neznamenalo, že si jejich plavby nemůže 4R všimnout. New York je město s osmi miliony obyvatel a jeden z nich určitě stojí u okna s dalekohledem, zapisuje si typy a čísla lodí. Pak možná zvedne telefon a za pár hodin budou tyto informace v Moskvě. Další ponorky se objeví cestou. Jakmile se dostanou mimo dosah letadel z pozemních základen, sovětské průzkumné letouny se jistě vydají na průzkum a backňry se střelami poletí hned za nimi. Tolik lodi, říkal si OMalley. Míjeli spoustu kontejnerových lodí s tanky, bojovými vozidly a s muži celé obrněné divize. Další lodě byly zaplněny kontejnery, které se pak naloží přímo na vozy, a ty je odvezou na frontu. Informace o tom, co obsahují, byly uloženy v počítači, aby dodávka na správné místo byla co nejrychlejší. Přemýšlel o zprávách z novin, o záběrech z pozemních bojů v Německu. To bylo na tom to nejdůležitější. Poslání námořnictva: udržet námořní cesty otevřené, aby se do Německa dostaly všechny předměty, které tam jejich vojáci potřebují. Lodě musejí proplout. „Jak jezdí ta loď?K zeptal se Calloway.
K P P
„Docela dobře, od ověděl Morris re ortérovi. „Máme ocasní stabilizátory. Moc se tedy nekolíbá. Jestli budete mít nějaký problém, náš lékař vám něco dá. Hlavně si nestyďte říct.K „Budu se snažit neplést se vám do cesty.K Morris muži od Reutera přátelsky přikývl. Dozvěděli se o něm teprve hodinu před jeho příjezdem. Zdálo se však, že je to

profesionál nebo má aspoň tolik zkušeností, aby si všechny své věci sbalil do jediné tašky. Uložil se v jediné volné kajutě mezi kajutami důstojníků.
„Váš admirál tvrdí, že jste jedním z jeho nejlepších velitelů.K P K „No, to se te rve ukáže, řekl Morris. 437
CESTA K TERČI USS REUBEN JAMES První dva dny proběhly bez potíží. Doprovodné lodě pluly v čele, svým sonary se rozhlížely v mělkých pobřežních vodách, jestli nenarazí na nějakot ponorku, žádnou však nenašly. Za nimi pluly v osmi řadách po dfset obchodní lodě. Konvoj spěchal rychlostí dvaceti uzlů dodat svůj náklad Shora jej chránil široký deštník letounů z pozemních základen. Prvnícl osmačtyřicet hodin plavby podél pobřeží Nové Anglie a východní Kanady Pískového ostrova a Grand Banks urazil bez výraznějšího kličkování. Tc snadné měli teď za sebou. Když opouštěli příbřežní vody a mířili na otevře ný Atlantický oceán, vstupovali na neznámé teritorium. „Ohledně odeslání mých zpráv...“ řekl Calloway Morrisovi. „Dvakrát denně můžete použít můj satelitní vysílač, pokud ho nebud třeba využít pro oficiální hlášení. Počítáte s tím, že vaše zprávy budou prc cházet přes Norfolk kvůli utajení důležitých informací?“ 4B
„Ano. Veliteli, můžete mi věřit, že dokud budu tady s vámi, nezveřejním žádnou informaci, která by mohla ohrozit vaši loď. Letos v Moskvě jsem si užil rozruchu až až.“
„
Cože?“ Morris se otočil a sklonil svůj dalekohled. Calloway mu vysvětlil své zážitky z letošního jara. „Patrick Flynn, můj kolega z agentury Associated Press, je na palubě lodi Battleaxe. Určitě popíjí pivo,“ dodal. „Takže jste tam byl, když to všechno vypuklo. Víte, proč to teda začalo?“ Calloway zavrtěl hlavou. „Kdybych to věděl, kapitáne, už bych to dávno napsal.“ Na můstku se objevil jeden z členů posádky s blokem. Morris si od něj vzal poznámky, přečetl tři zprávy a podepsal se. Něco důležitého?“ zeptal se Calloway s nadějí v hlase. „Aktuální předpověď počasí a něco o ruské špionážní dnzžici. Asi za tři hodiny nám přeletí nad hlavou. Letectvo se ji pokusí sestřelit, než se dostane nad nás. Ale nic většího. Doufám, že máte pohodlí. Nebo jsou nějaké problémy?“ „Ne, veliteli. Je to příjemná výletní plavba.“ „To je pravda.“ Morris strčil hlavu do kormidelny. „Všeobecný poplach, protivzdušná obrana.“ Morris zavedl reportéra do centra bojových informací, vysvětlil mu, že cvičení, které za chvíli uvidí, má prověřit, zda jeho lidé svedou všechno i za tmy. Obsahovala některá z těch zpráv i nějaké varování?“ „Ne, ale za šest hodin se vzdálíme z doletu letounů z pozemních základen. To znamená, že Rusové nás začnou hledat.“ A takhle o samotě nám tu bude přišerně smutno, pomyslel si Morris. Cvičení trvalo celou hodinu. V CIC proběhlo několik počítačových simulací. Při druhé z nich pronikla střela jejich obranou. LETECKÁ ZÁKLADNA LANGLEY, VIRGINIE Stíhací letoun F-15 zastavil kousek od hangáru. Náčelník pozemního personálu přistavil k trupu žebřík, major Nakamuraová sestoupila dolů a šla se podívat na sežehlou zadní část svého letounu. Poškození pečlivě prozkoumala. Nevypadá to zle, majore,“ ujišťoval ji seržant. Úlomek z explodujícího raketového motoru provrtal do jejího levého křídla díru velikosti plechovky od piva, o pouhých sedm centimetrů minul palivovou nádrž. „To spravíme za pár hodin.“ „Jste v pořádku?“ zeptal se inženýr z firmy Lockheed. „Vybouchlo to patnáct metrů ode mě a letělo to nahoru. Ale spletli jste se. Když to bouchne, je to zážitek. Všude kolem poletujou střepiny. Měla jsem kliku, že mě trefila jenom jedna.“ Vystrašilo ji to k smrti, ale na zotavení měla jen hodinu. Teď přímo šílela. 4J

Promiňte, majore. Víc bohužel říct nemůžu.“
H
H
Prostě to budeme muset zkusit znovu,“ řekla Buns a dírou v křídle sledovala oblohu. HKdy poletí další?“ „Jedenáct hodin, šestnáct minut.“ Tak uvidíme.“ Vešla do budovy a nahoru do prostorů pro piloty. Koberce
H na stěnách tu sloužily jako protihluková izolace. A zároveň chránily pěsti rozčílených pilotů. KIROVSK, R.S.F.S.R. Špionážní družice pokračovala klidně ve svém letu a během dalšího přeletu nad severním Atlantikem shlížela na skupinu téměř stovky lodí v jedenácti řadách. Ruští analytici dospěli k závěru, že musí jít o ten konvoj, o kterém se psalo v hlášeních rozvědky a s potěšením zjistili, že je na otevřeném moři, v místech, kde se k němu mohou krásně dostat.
O devadesát minut později vzlétly ze čtyř letišť v okolí Kirovska dva prapory bombardérů Backňre se střelami, před nimi průzkumné letouny BearD s plnými nádržemi a zamířily k prázdnému prostoru nad Islandem. USS REUBEN JAMES Takže tohle je to překvapení, které pro ně chystáte?“ zeptal se Calloway. n Poklepal na několik symbolů na obrazovce taktického zobrazení.
Morns zamyšleně přikývl. HProzatím jsme posílali všechny konvoje pod EMCON to je kontrola vysílání s radary vypnutými, aby byly hůře zachytitelné. Tentokrát chystáme něco trochu jiného. Tohle je záběr z radaru SPS-49 „ HZ té černé nestvůry na kormidelně?“ HSprávně. Tyhle symboly jsou tomcaty z letadlové lodi America. Tohle je tankovací letoun KC-135 a tenhle drobeček je radarový letoun E-2C Hawkeye. Ten má vypnutý radar. Až se Rusové objeví, budou se muset hodně přiblížit, aby zjistili, co tu všechno je.“ HAle to už přece vědí,“ namítl Calloway. , HNe, vědí, že někde tady je konvoj. To k odpálení střel nestačí. Jistě vědi jenom to, že tu máme funkční radar SPS-49. Budou muset vypnout svůj vlastní radar, aby zjistili, co je na hladině. A pokud to jejich beary udělají, uvidíme je a pověsíme jim za zadek stíhačky tak rychle, že se ani nedozvědí, co je sundalo.“ HA když backfiry nepřiletí dnes?“ HTak je uvidíme jindy. Beary mají spojení na ponorky, pane Callowayi: Takže i ty stojí za to sestřelit.“ 440 ISLAND Vlastně vůbec poprvé se nudili. Edwards a jeho skupina byli velmi často dost vystrašení, ale nikdy se nenudili. A teď byli na jednom místě už čtvrtý den a stále nedostávali rozkazy přesunout se jinam. Rozhlíželi se a hlásili mírnou ruskou aktivitu, ale bez dalších důležitých úkolů jim byla dlouhá chvle. HNadporučíku,“ zvedl Garcia ruku. HVidím letadla letící na jih.“ Edwards vytáhl dalekohled. Nebe bylo poseto bílými chundelatými mráčky. Dnes nebylo vidět žádné kondenzační stopy, ale tamhle! Zahlédl záblesk, nějaký odlesk. Napínal oči, snažil se to identifikovat. HNicholsi, co

vy na to?“ podal mu dalekohled. HRuský backf re,“ řekl Nichols prostě. HVíte to jistě?“
HAno, nadporučíku. Už jsem jich několik viděl.“
H
Spočítejte je.“ Edwards rozbalil vysílačku.
HVidím jenom čtyři. Všechny letí na jih, pane.“
HVíte jistě, že jsou to backf ry?“ opakoval Edwards.
HTo si pište, že to vím jistě, nadporučíku Edwardsi!“ odpověděl Nichols podrážděně. Díval se, jak Edwards zapíná vysílačku. HBígl volá Boudu, přepínám.“ Spojaň byli dnes poněkud pomalejší. Musel se ozvat třikrát, než mu odpověděli. „Boudo, tady Bígl, mám pro vás zajímavou informaci. Vidíme formaci bombardérů Backfire, letí jižně od nás.“ „Jak víte, že jsou to backfiry?“ ptala se Bouda. HProtože seržant Nichols z královského námořnictva říká, že to ví jistě. Jsou čtyři „ Nichols zvedl pět prstů Hoprava, je jich pět.“ HRozumím, děkujeme, Bígle. Děje se ještě něco?“
H
Ne. Jak dlouho máme sedět na tomhle kopci?“
HDáme vám vědět. Trpělivost, Bígle. Nezapomněli jsme na vás. Konec.“ SEVERNÍ ATLANTIK Beary se blížily obloukem, jejich posádky zkoumaly oblohu očima, občas zkusily radar a rádiové frekvence. Vedoucí letoun zachytil signály jediného amerického radaru a trvalo pouhou minutu, než zjistili, že jde o protiletadlový průzkumný radar SPS-49, používaný na fregatách třídy Perry. Technici na palubě změřili intenzitu signálu a po zanesení jeho pozice rozhodli, že jsou tak daleko, že je radar neobjeví. Velitel náletu ve třetím bearu srovnal získanou informaci se zprávami od rozvědky. Pozice radaru byla přesně uprostřed kruhu, který si zakreslil do mapy. Takhle přesné věci v něm vždy budily podezření. Ten konvoj pluje přímo do Evropy? A proč? Většina dosavadních konvojů plula větší oklikou, 44I pluly na jih až k Azorům, aby se jeho letouny musely odvážit dále, než plá novaly a tím přinutily backfiry nést jen jednu střelu místo dvou. Něco ti nehrálo. Na jeho rozkaz změnila hlídkovací linie orientaci v severojižnín rozložení a zahájila sestup pod horizont amerického radaru. USS REUBEN JAMES „Jaký je dohled?“ zeptal se Calloway.
„To záleží na výšce a velikosti terče a na atmosférických podmínkách, odpověděl Morris a ze svého křesla sledoval elektronické obrazovky. Dv tomcaty námořnictva se už připravily k boji. „Když jde o beary ve výšc kolem devíti tisíc metrů, můžeme je zachytit na dvě stě padesát mil. Ale čír níže letí, tím blíže se dostanou. Za obzorem je radary neodhalí.“ „Ale let v malé výšce jim zvýší spotřebu.“ Morris se na reportéra otočil. „Ty svinský letadla mají paliva na cel tejden,“ přeháněl. „Zpráva od LANFLT, veliteli.“ Spojový důstojník mu podal hlášen HLAŠENf O MONÉM NALETU BACKFIRŮ, V I0:1% PŘELETLY ISLAND SMREM Ť JIH. Morris podal zprávu důstojníkovi taktických operací, a ten se ihned pod val na mapu. „Dobré zprávy?“ zeptal se Calloway. Měl dost rozumu, aby je ani nežád jestli si může zprávu též přečíst. „Za necelé dvě hodiny tu možná máme backfiry.“ „Chtějí napadnout konvoj?“
„Ne, nejspíš budou chtít nejdřív napadnout nás. Na zničení konvoje m celé čtyři dny, a když se v první řadě zbaví doprovodných lodí, budou rr všechno snadnější.“ „Obáváte se něčeho?“ Morris se vlídně usmál. „Pane Callowayi, já se pořád něčeho obávám.“ Kapitán instinktivně zkontroloval různé stavové panely. Všechny zbraňo a senzorové systémy byly plně funkční mít úplně novou loď je taková pa da! Na varovných systémech se neobjevila žádná ponorka v bezprostřed blízkosti, tuto informaci však bylo třeba brát se značnou rezervou. Mohl 1 vyhlásit poplach hned, ale velká část posádky byla právě na obědě. Bu lepší, když budou všichni najedení a připravení. Zatracené čekcini, pomyslel si Morris. V tichosti sledoval obrazovky. Bo označující spřátelené letouny kroužily velmi pomalu, jejich piloti též vyčkáv
„Letí sem další hlídky,“ hlásil jeden z důstojníků. Na obrazovce se objev další dvojice tomcatů, součást bojové letecké hlídky. America obdržela to varování před náletem. Letadlová loď se nacházela dvě stě mil od nich a m la na západ k Norfolku. Totéž platilo o lodi Independence vracející se z Az Letadlové lodi byly na moři od začátku války, pluly tam a zpět, aby se vyhi 442 ly sovětským nadoceánským špionážním družicím. Většině konvojů poskytly protiponorkovou ochranu, ale pouze za cenu velkého ohrožení sebe samých. Až do této chvíle se letadlové lodě neosvědčily tak, jak se předpokládalo. Dosud se z nich nestaly útočné zbraně. Osud skupiny kolem Nimitze se stal pro všechny hořkým ponaučením. Morris si zapálil další cigaretu. Teď už si vzpomínal, co byl hlavní důvod, proč přestal kouřt. Když vykouřl moc cigaret, pálilo ho v krku, ničilo mu to chuťové buňky a slzely mu oči. Ale na druhou stranu mu to zkrátilo čekání. SEVERNÍ ATLANTIK Beary letěly v dokonalé severojižní linii se středem namířeným na radarový signál z fregaty. Velitel náletu jim nařídil zatočit na západ a snížit výšku. Dva letouny rozkaz nepotvrdily, takže ho musel zopakovat. Dvě stě mil západně od nich trhl jeden z techniků na palubě kroužícího špionážního letadla E-2C Hawkeye hlavou. Zaslechl ruštinu. Zpráva byla sice kódovaná, ale nepochybně v ruštině. Za několik minut dostala tuto informaci každá loď z doprovodu a všechny dospěly ke stejnému závěru: backfiry tu ještě být nemohou. Jsou to beary. Na beary si brousili zuby všichni. Letadlová loď America začala vysílat do vzduchu své stíhačky a s nimi jedno radarové letadlo. Koneckonců Rusové mohou mít spadeno na ni. USS REUBEN JAMES n Určitě letí přímo na nás,“ řekl důstojník taktických operací. Aspoň to předpokládáme,“ přikývl Morris. „Jak je daleko?“ zeptal se Calloway. „To se nedá zjistit. Hawkeye zachytil zprávu z vysilačky. Možná je hodně blízko, ale při dobrých atmosférických podmínkách se k vám může dostat taková zpráva i přes půlku světa. Pane Lennere, vyhlaste poplach při náletu.“ O pět minut později byla fregata připravena. SEVERNÍ ATLANTIK Dobrý ráno, beare.“ Pilot tomcatu sledoval obrazovku. Ruský letoun byl od něj asi čtyřicet mil, od jeho obrovských vrtulí se odráželo slunce. Pilot stíhačky se rozhodl přiblížit bez použití radaru, zvýšil výkon na osmdesát procent a aktivoval ovládače střel. Blížil se rychlostí tisíce mil za hodinu, tedy sedmnácti mil za minutu. 44

Pak rozkázal: „Zaktivizovat!“ a důstojník na sedadle za ním zapnul radar AWG-9. Máme ho,“ hlásil o minutu později. Pal!“ Dvě střely odpadly od křídla a zrychlily n

a téměř tři tisíce mil za hodinu.
Elektrotechnik na palubě nzského letounu se pokoušel izolovat signál charakteristický pro průzkumný radar fregaty, když se na samostatném varovném systému ozvalo zapípání. Ohlédl se, co je to za zvuk, a zbledl.
„Varování před náletem!“ křikl do mikrofonu.
Pilot ihned strhl letoun doleva a klesl k hladině, zatímco technik aktivoval obranné rušící systémy. Otočkou se však rušičky otočily od blížících se střel.
„Co se děje?“ ptal se velitel ve sluchátkách.
„Je na nás namířen radar stíhačky,“ odpověděl technik. Měl strach, ale ovlá. dal se. „Rušičky jsou aktivovány.“
Velitel náletu se obrátil na svého spojaře: „Vyšlete hlášení: v této pozic: zaznamenána aktivita nepřátelských stíhaček.“
Ale na to nebyl čas. Střely urazily celou vzdálenost za méně než dvacet vte ňn. První z nich minula, ale druhá se na klesající bombardér zaměřila a ura zila mu ocas. Bear padal do moře jako list papíru. USS REUBEN JAMES Na radaru viděli tomcat a odpálení dvou střel. Ty se jim ale okamžitě ztrat ly z dohledu, takže mohli jen v tichosti sledovat, jak tomcat pokračuje tňcc vteňn na východ. Pak se otočil a vracel se na západ.
„Je to zásah, pánové,“ řekl Morris. „O jednoho beara míň.
„Jak to víte?“ zeptal se Calloway.
„Myslíte, že by se otočil, i kdyby minul? A kdyby to bylo jiné letadlo nc bear, ozval by se ve vysílačce. Máme nějaké zprávy z pozice nulaosmnulai
Poddůstojník v pravém předním rohu místnosti ani nezvedl oči. „Ne, ve? teli. Ani pípnutí.“ „Hergot,“ řekl Morris. „Funguje to.“ „A jestli ten prevít nikoho neupozomil „ pochopil Calloway.
„Víme o tom jen my. Možná bychom mohli zlikvidovat celou útočnc si u.“ Morris přešel k obrazovce. Stíhačky z letadlové lodi America byly ti všechny ve vzduchu sedmdesát mil jižně od konvoje. Podíval se na hodin backfiry jsou necelých čtyřicet minut od nich. Zvedl telefon. „Můstku, s nalizujte Battleaxe, ať připluje blíž.“ Během několika vteřin se Battleaxe stočila prudce na levobok a zamířila západ k ReubenuJamesovi. Jedna věc už dneska vyšla, pomyslel si Morris. Pi ne i ta druhá? „Posádka helikoptéry ať se připraví k odletu,“ rozkázal. nnn
OMalley seděl v kokpitu a četl si časopis, spíše jen přejížděl očima obrázky, zatímco se jeho mozek snažil odpoutat od okolního dění. Hlášení v reproduktoru ho odtrhlo od dívky července. Podporučík Ralston okamžitě zahájil předstartovní přípravu, zatímco OMalley pozoroval, zda nejsou nějaké technické potíže. Pak vykoukl ze dveří, aby se ujistil, že pozemní personál je v bezpečné vzdálenosti. „Co máme za úkol, veliteli?“ „Být návnadou pro střely, Willy,“ odpověděl OMalley přívětivě a odstartovali. SEVERNÍ ATLANTIK Nejjižnější bear letěl asi šedesát mil od konvoje, ale zatím to nevěděl ani on, ani Američané, protože byl za horizontem palubního radaru ReubenaJamese. Jeho pilot věděl, že je načase, aby s letadlem vystoupal a zapnul vlastní průzkumný radar. Ale zatím nedostal pokyn od velitele náletu. Ačkoli neměl žádné zdání o nějakých potížích, dostal strach. Jeho instinkty mu řekly, že se děje něco zvláštního. Jeden z bearů, které se ztratily minulý týden, nahlásil, že sleduje jeden americký fregatní radar nic víc. Stejnějako ted:..
Velitel náletu vzápětí zrušil operaci backfirů z obav před nepřátelskými stíhačkami a po návratu dostal vynadáno za zbabělost. Jako v každé bitvě, jediná dostupná data byla zápomá. Věděli, že čtyři beary se nevrátily. Věděl, že velitel jejich náletu zatím nevydal očekávaný rozkaz. Věděl, že nemá žádné spolehlivé údaje o nějakém nebezpečí. A věděl také, že z toho není nijak na větvi.
n
Odhadovaná vzdálenost k té americké fregatě?“ zeptal se v mikrofonu. „Sto tňcet kilometrů,“ odpověděl navigátor. Dodržovat klid vys:7aček, říkal si pilot. Takové jsou rozkazy... „Do háje s rozkazama!“ řekl nahlas. Sáhl dolů a zapnul vysilačku. „Racek jedna volá Racka dvě, přepínám.“ Nic. Zopakoval své volání ještě dvakrát. Tuto zprávu zaregistrovalo mnoho přijímačů a za necelou minutu byla poloha bearu zanesena do mapy čtyřicet mil jihovýchodně od konvoje. Ke kontaktu vyrazil jeden tomcat. Velitel náletu se neohlásil... určitě by se ohlásil, ňkal si pilot. Ohlásil by se. Backf ry teď jsou maximálně dvě stě kilometrů daleko. Do čeho je to vedeme? Aktivovat radar!“ rozkázal. Signály jejich radaru zaznamenala každá loď. Nejbližší loď se střelami zeměvzduch, fregata Groves, okamžitě aktivovala radary svých střel a odpálila na blížící se bear jednu střelu ale stíhací letoun Tomcat, který se za bearem 445
hnal, byl příliš blízko. Fregata raději pátrací radar vypnula, střela tím přišla o radarové zaměření a automaticky se zničila. Na palubu beara docházelo jedno varování za druhým, nejprve nějaká střela, pak radar stíhačky a poté zachytil operátor u radaru celý konvoj.
„Na severozápadě spousta Iodí.K Operátor předal informaci navigátorovi, a ten vypracoval hlášení pro backfiry. Bear vypnul radar a klesl k hladině, zatímco spojař vysílal hlášení. A pak všichni zapnuli své radary. USS REUBEN JAMES
„Tamhle jsou backfiry,K řekl důstojník taktických operací, když se na obrazovce objevily symboly. „Poloha nulačtyřijedna, vzdálenost sto osmdesát mil.K Výkonný důstojník na můstku byl velmi nervózní. Kromě náletu bombardérů kormidloval svou loď pouhých patnáct metrů od trupu HMS Battleaxe. Lodě byly u sebe tak blízko, že na radaru vypadaly jako jediný terč. O pět mil dále letěl OMalley v těsné formaci s helikoptérou z Battleaxe rychlostí dvaceti uzlů. Každý z nich měl zapnutý prohledávací radar. Helikoptéry jsou jinak příliš malé, aby je podobné typy radarů zachytily, ale teď budou vypadat jako jedna loď, tedy něco, co stojí za napadení. SEVERNÍ ATLANTIK Dění na obloze teď připomínalo chaos obyčejné hospodské rvačky. Tomcaty hlídkující u konvoje letěly vstříc třem bearům, z nichž první už vyslal ke konvoji jednu střelu. Další dva konvoj zatím nezachytily, a ani k tomu nemělo nikdy dojít, protože spěchaly na východ ve snaze uniknout tomcatům. Byla to však mamá snaha. Vrtulové bombardéry nemohou utéct nadzvukovým stíhačkám. První to odnesl Racek dvě. Pilotovi se podařilo odeslat hlášení o kontaktu a obdržel jeho potvrzení dřív, než poblíž jeho letounu explodovala dvojice střel Sparrow a zapálila mu křídlo. Dal svým mužům příkaz opustit letadlo a držel letoun v rovině, aby jim to usnadnil, o minutu později se sám vyprostil ze svého sedadla a

vyskočil únikovým otvorem v podlaze. Bear explodoval pět vteřin poté, co se mu otevřel padák. Pilot sledoval, jak jeho letoun klesá v plamenech k moň, a přemýšlel, jestli to přežije. Letka tomcatů nad ním mířila k backfirům. Při tomto závodě šlo o to, kdo se první dostane do palebné pozice. Sovětské bombardéry stoupaly na plný výkon, aktivovaly své vlastní průzkumné radary a hledaly terče pro své střely. Jejich rozkazy zněly najít a potopit doprovodné lodě a třicet mil od konvoje našly, co hledaly: dva body. Velký bod vzadu si vysloužil šest střel. Menší, vzdálený pět mil od něj, čtyři. 446 STORNOWAY, SKOTSKO „V pozici čtyřicet pět stupňů severní šířky a čtyřicet devět stupňů západní délky probíhá silný nálet backfirů.K Toland držel v ruce expresní telex. Co na to říká COMEASTLANT?K „Možná to teprve teď čte. Jste pripraveni?K zeptal se pilota stíhačky. „No to si pište!K Dálnopis v rohu místnosti začal vyťukávat zprávu: Zr]rr oP DOOLITTLE. USS REUBEN JAMES „Upíři, upíň! Letí k nám střely.K
A je to tady zase, pomyslel si Morris. Taktický displej byl modernější, než jaký měli na Pharrisu každá z blížících se střel byla označena vektorem udávajícím rychlost a směr. Blížily se nízko nad hladinou. Morris zvedl telefon. „Můstku, centrum bojových informací. Zahájit oddělovací manévr.K
K K
„Rozumím. OddeZit teď, řekl Ernst. „Zastavit Plnou parou vzad Kormidelník stáhl ovládací páku dozadu, pak prudce změnil sklopení lodních šroubů a loď přešla z normálního na zpětný chod. Reuben James zpomalil tak rychle, že se lidé museli chytit tyčí. Battleaxe se hnala stále kupředu, ještě zrychlila na pětadvacet uzlů. Jakmile nehrozilo žádné nebezpečí, britská fregata se stočila prudce doleva a Reuben James doprava. Všichni operátoň u sovětských radarů byli tímto manévrem udiveni. Blížící se střely AS-4 se zaměřily na jediný bod. Teď tu byly body dva a rozjížděly se od sebe. Střely se rozdělily rovným dllem, na každý terč teď letěly tři střely. Morris pozorně sledoval obrazovku. Vzdálenost mezi jeho lodí a Brity rychle rostla. „Střely nás sledují!K křikl operátor u radaru. „Zaměřilo nás několik prohledávacích hlavic.K „Kormidlo prudce vpravo, opačný kurz. Odpálit rakety s pásky!K Všichni v centru bojových informací nadskočili, když jim nad hlavou vybuchly čtyři rakety s hlinikovými pásky, vzduch se jimi zaplnil. Střely tak dostaly terč, zatímco fregata se stočila doprava. Její odpalovací rampa se otočila s ní, jedna ze střel zeměvzduch už byla zaměřena na první z ruských střel. Fregata se vyrovnala v sevemím kurzu tři míle za Battleaxe. „Jdeme na to,K řekl zbraňový důstojník. Na konzole s kontrolkami se rozsvítilo světlo označující zaměření. První z b1e natřených střel SM1 odlétla k nebi. Sotva opustila odpalovací kolejnici, rampa se otočila, přijala z knihového zásobníku další střelu, znovu 447
se zvedla a sedm vteřin po první střele byla odpálena druhá, načež se cel7 proces ještě dvakrát zopakoval. „Je to tady!“ řekl OMalley, když zahlédl první kouřovou stopu. Stiskl prsten knoflík zesíleného průzkumného radaru. „Hatchete, vypněte vysílač a odleť te vlevo!“ Obě helikoptéry přešly na plný výkon a vzdálily se od sebe. Čtyř střely najednou přišly o své terče. Pokračovaly na západ a hledaly další, nena cházely však vůbec nic. „Znovu pásky,“ rozkázal Morris a sledoval, jak se elektronické stopy přátel ských a nepřátelských střel sbíhají. CIC se znovu otřáslo, když do vzduchi vyletěl další hliníkový mrak a vítr jej odnášel k blížícím se střelám. „Střely nás stále sledujíK „Zásah!“ zvolal zbraňový důstojník. První sovětská střela zmizela z obra zovky, byla zničena šestnáct mil daleko, ale stále se k nim přibližovala druh První střela, kterou proti ní z fregaty odpálili, ji minula a stejně tak druh Odpálili další. Vzdálenost klesla na šest mil. Pět. Čtyři. Tři. „Zásah! zbývá jedna střela odvrací se. Letí za pásky! Prolétla za námi!“ Střela dopadla na hladinu dva tisíce metrů od ReubenaJamese. I na tuto vzd lenost k nim dolehl ohlušující výbuch. V CIC po něm následovalo hrobov ticho. Nikdo nespouštěl oči z přístrojů, všichni vyhlíželi další střely a teprv po několika vteňnách byli spokojení, že už ve vzduchu žádné nejsou. Jede za druhým se po sobě začali rozhlížet a znovu se klidně nadechli.
„To, co modemím bitvám chybí po stránce lidskosti,“ poznamen; Calloway, „více než bohatě dohánějí intenzitou.“ Morris se zaklonil na své židli. „Nebo tak nějak. Co Battleaxe?“ „Pořád je na radaru, pane,“ odpověděl důstojník taktických operací. Morr zvedl radiotelefon. „Bravo, tady Romeo. Slyšíte mě? Přepínám.“ „Začínám věřit, že jsme pořád naživu.“ Perrin studoval taktický displ a udiveně vrtěl hlavou. „Nějaké škody?“ Ne. Před chvílí se ohlásil Hatchet. I on je v pořádku. K nevíře,“ řekl ka tán Perrin. „Blíží se k vám ještě něco? My nic nevidíme.“ „Ne. Tomcaty vyhnaly backfiry mimo záběr. Obnovíme formaci.“ „Rozumím, Romeo.“ Morris zavěsil a rozhlédl se po CIC. „Dobrá práce.“ Námořníci v místnosti se na sebe otočili a objevily se první úsměv Nevydržely však dlouho. Důstojník taktických operací zvedl oči. „Jen pro vaši informaci, velite Rusové na nás vypálili čtvrtinu svých střel. Pokud můžu říct, tomcaty ji sestřelily asi šest a Bunker Hill většinu ostatních... byla ovšem zasažena jed: nfl fregata a tři obchodní lodi. Stíhačky letí zpět.“ Jeho hlas byl zcela bez emocí. „Hlásí nula sestřelených backf rů.“ „Krucifix!“ řekl Morris. Past nevyšla a on netušil proč. Neměl ponětí o tom, že ve Stornoway se to bere jako úspěch.
STORNOWAY, SKOTSKO Klíčem celé operace jako u všech vojenských operací bylo spojení a Tolandovi stále připadalo, že tentokrát se tomuto problému nevěnovalo dost pozornosti. Radarový letoun z paluby letadlové lodi America sledoval backfiry až téměř mimo záběr. Informace z něj se sváděly na letadlovou loď, pak přes družici do Norfolku a odtud znovu družicí do Northwoodu. K Tolandovi se dostaly pozemní linkou z velitelství královského námořnictva. Nejdůležitější operace NATO závisela víc na tranzistorech a telefonním vedení než na zbraních, které měly být použity. „Jejich poslední kurz byl nuladvadevět, rychlost šest set uzlů.“ „Takže nad severní pobřeží Islandu se dostanou za dvě hodiny a sedmnáct minut. Jak dlouho letěly na plný plyn?“ zeptal se fregatní kapitán Winters. „Podle hlášení z Ameriky asi pět minut.“ Toland se zamračil. Tohle nebyla od rozvědky nejkvalitnější informace. „Ať to vezmeme jak chceme, jejich zásoby paiiva se poněkud ztenčily... No dobře. Tři letouny, osmdesát mil daleko.“ Podíval se na nejnovější záběr meteorologické družice. „Dobrá viditelnost, takže je uvidíme. Kdo je zahlídne, poletí za nima ostatní letadla se ihned vrátěj domů.“ „Hodně štěstí, veliteli.“ SEVERNÍ ATLANTIK Tři tomcaty vystoupaly do výšky severozápadně od Stornoway a v deseti tisících metrech se spojily s tankovacími letouny. Několik set mil od nich provedly posádky backfirů v podstatě totéž. Přítomnost amerických stíhaček nad konvojem je velice překvapila,

ale čas a vzdálenost byly na jejich straně, a tak se jim tentokrát podařilo uniknout beze ztrát. Posádky každého letadla spolu rozmlouvaly, další nebezpečná operace pochopitelně uvolnila spoustu emocí. Diskutovalo se o počtech sestřelů, které na základně přesného matematického vzorce nahlásí po návratu do Kirovska. Jedna střela ze tří prý zasáhla cíl, a to i s ohledem na nepřátelskou palbu střel zeměvzduch. Odpor těchto střel byl dnes slabší ale nikdo se vlastně nezatěžoval s tím, aby to řádně zhodnotil. Nakonec padlo rozhodnutí, že nahlásí potopení šestnácti lodí a přihlásí se i o oba vysunuté sonary, které tolik ztěžují život jejich kole 449
gům v ponorkách. Posádky letounů se uvolnily, usrkávaly čaj z termosel a zvažovaly další návštěvu konvoje s osmdesáti loděmi. Tomcaty se rozdělily, jakmile se dostaly na dohled islandských hor. Nevyslal. žádné rádiové signály. Piloti se domlouvali pouze rukama, načež se rozlétli n své hlídkové pozice. Věděli, že tady je radary nezachyti. Fregatní kapitá Winters se podíval na hodinky. Backfiry by tu měly být asi za půl hodiny. „Takový nádherný ostrov," řekl pilot backňru svému druhému pilotovi.
„Na pohled určitě, ale život tam asi není peříčko. Zajímalo by mě, jest jsou tamní ženy vážně tak hezký, jak jsem slyšel. Jednoho dne bychom mě mít nějaký ,technický problémy. Přistaneme tam a aspoň to zjistíme."
„Už abychom tě oženili, Voloďo."
Druhý pilot se zasmál. „To byste rozplakali takovou spoustu žen! Jak byc mohl dopustit, aby o mě přišly ženy na celém světě?" Pilot znovu zapnul vysílačku. „Keflavíku, tady Mořský orel dvacet šes kontrola situace." „Mořský orle, kromě vaší skupiny nezaznamenáváme žádné kontakr Počet souhlasí. Vysílače IFF na normálu." „Rozumím. Konec."
Pilot vypnul vysílačku. „No, Voloďo, naši kamará jsou pořád tady. Taková samota." „Pokud tam jsou ženy a když je člověk kulturnyj, nikdy nemůže být osam lý." Ve sluchátkách se ozval další hlas.
n
Zavřete už tomu nadržencovi zobák!" ozval se navigátor. „Odkdy je z tebe politruk?" zeptal se druhý pilot. „Za jak dlouho jsn doma?" „Dvě hodiny dvacet pět." Letoun pokračoval na severovýchod rychlostí šesti set uzlů a přelétal n; žalostně pustým středem ostrova. „Nepřátelský letoun!" řekl pilot tiše. „Nízko, poloha jedna hodina." 1 palubní televizní obrazovce tomcatu se objevil nezaměnitelný tvar ruskél bombardéru. Řercjte si o Rusákách co chcete, pomyslel si Winters, ale letadla s věj peřcný. Stočil letoun, takže se kamera umístěná v nosní části od terče odvrátila, důstojník na zadním sedadle si vzal dalekohled, rozhlédl se a brzy spatřil da dva backfiry letící ve volné formaci. Směřovaly přesně podle předpokladu severovýchod ve výšce devět tisíc metrů. Winters vyhlížel nějaký hustý mr do kterého by se mohl schovat, a jeden našel. Viditelnost klesla na něko metrů. Moh by tu bejt dalši backfire, řilcal si, a třeba taky rád litá v mracich. To byl konec tyhle operace. nn
O chvíli později z mraku vylétl, prudce stočil svůj letoun a vrátil se zpět, v duchu počítal čas a vzdálenost. Backfry by už mely bejtpryč. Stáhl páku vzad a vyletěl nad mrak. „Tamhle jsou," zahlédl je muž na zadním sedadle první. „Hlavu vzhůru! V poloze tři hodiny jsou další." Pilot na dalších deset minut zmizel v mraku. A konečně: „Na jih od nás nic. Touhle dobou už by měly zmizet, nemyslíš?" „Jo, podíváme se." O jednu nekonečnou minutu později Winters přemýšlel, jestli je nenechal uletět moc dopředu, rozhlížel se svými televizními kamerami po nebi, ale nic nenašel. Trpelivost, opakoval si a zvýšil rychlost na šest set devadesát uzlů. O pět minut později se na jeho obrazovce objevil jeden bod. Pak se změnil na tři body. Odhadoval, že je čtyřicet mil za backfiry, slunce svítilo za jeho zády, takže ho vůbec nemohly zahlédnout. Důstojník na zadním sedadle zkontroloval radarový přijímač a prostor za nimi, jestli neuvidí nějaký letoun, a celé to opakoval každou minutu tňkrát. Když tu může být americká stíhačka, proč ne i ruská? Pilot sledoval, jak mu na inerčním navigačním systému naskakují čísla, nespouštěl oči z ukazatele paliva a vyhlížel před sebe, nenastalali ve formaci ruských bombardérů nějaká změna. Bylo to vzrušující a nudné zároveň. Znal dopad svého počínání, ale samotné provedeni nebylo o moc napínavější než pilotovat Boeing 747 z New Yorku do Los Angeles. Letěli přes hodinu a urazili celých sedm set mil od Islandu k pobřeží Norska. „Tady to bude žůžo," řekl muž ze zadního sedadla. „Před náma je protiletadlovej radar, asi v Andmyi. Je to pořád kolem sta mil daleko, ale dostihnou nás za dvě tři minuty." „To je krása." Kde je protiletadlový radar, tam jsou i stíhačky. „Jejich pozici máme zpracovanou?"
„Jo."
n
Začni vysílat." Winters stočil letoun a zamířili zpátky nad moře. Dvě stě mil od nich zachytil jejich signál britský letoun Nimrod a předal jej dál na komunikační družici. NORTHWOOD, ANGLIE Admirál Beattie se pokoušel zůstat v klidu, ale pro člověka, jehož nervy napínala jedna krize za druhou, to nebylo nic snadného. Doolittle byl jeho dítě. Po uplynulé dvě hdiny čekal na zprávu od tomcatů. Dva se vrátily, aniž by Rusy zahlédly. Jeden se nevrátil. Sleduje je podle plánu nebo prostě spadl do moře? Dálnopis v rohu začal vydávat svůj charakteristický zvuk, který se admirál naučil nenávidět: BuLvA Hr.Ásf xLIst v PoLozE 69/20 SŠ,15/45 v v 15:43, xuRz 021, 580 UZLŮ, vÝxn 9. 45I

Beattie odtrhl stránku a podal ji důstojníkovi leteckých operací. „Takže na zemi jsou za sedmatřicet minut. Jdeli o poslední skupinu, rozpětí je patnáct minut a první bombardéry začnou přistávat za dvaadvacet minut.K „Takže od této chvíle za patnáct minut?K
K
„Ano, pane admirále.
n
Rozešlete rozkazK
Za půl minuty začalo půl tuctu samostatných družicových kanálů vysi at tutéž zprávu. USS CHICAGO Všechny tři americké ponorky ležely u dna Barentsova moře u ruského pobřeží byly velmi blízko a pouze ve dvaadvaceti metrech vody zdálo se to jako věčnost, než konečně dostaly signál přesunout se na jih. McCafferty se úlevně usmál. Tři britské ponorky včetně HMS Torbay svůj úkol už splni. ly. Stopovaly ruskou fregatu a čtyři hlídkové čluny podél

ruskonorskéhc pobřeží a zaútočily na ně torpédy. Rusové se mohli domnívat jen to, že st někdo pokouší proniknout bariérou jejich hlídek, takže odeslali své protipo norkové síly na západ, aby si na něj počíhaly. Čímž uvolnili cestu pro Chicago a jeho společníky. Doufal. Jak se blížili, jeho elektrotechnici zanášeli do map informace a znovu jc opravovali. Než odpálí své střely, budou muset být na správném místě. „Za jak dlouho budeme střílet?K zeptal se výkonný důstojník. Až dostaneme rozkaz.K Dostali ho z hlášení z Northwoodu. Mají zahájit palbu v 16:02.
„Vysunout periskop.K McCafferty se rychle otočil. Bouřka na hladině způ sobovala metr dvacet vysoké vlny.
„Vypadá to dobře,K řekl výkonný důstojnilc s očima upřenýma na obrazovku Kapitán zaklapl rukojeti zpátky a periskop se vrátil do své trubice. „ESM? „Je tam spousta radarů, kapitáne,K odpověděl technik. „Zachytil jsem dese různých vysílačů.K McCafferty prohlédl stavovou tabulku střel Tomahawk na pravé stran útočného centra. V hlavních pro torpéda byla dvě torpéda Mark-48 a dv střely Harpoon. Hodiny směřovaly k údaji 16:02. „Zahájit odpalovací sekvenci.K Byly uvolněny pojistky a kontrolky zbraní se červeně rozsvítily. Kapitá a důstojníci pro kontrolu zbraní zasunuli klíče do panelu a otočili jim Poddůstojník u zbraňového pultu vyklonil odpalovací páku doleva a akt vační proces byl hotov. V přední části ponorky byly plně aktivovány nav; děcí systémy dvanácti řízených střel Tomahawk s plochou dráhou letu. Jejic 4.r palubní počítače se dozvěděly, kde začne jejich let. O tom, kde by měl skončit, věděly už dávno. „Zahájit přípravu na odpálení,K rozkázal McCafferty. Ametist netvořil součást běžné výzbroje sovětského námořnictva. Tato hlídková fregata třídy Griša měla za úkol převážně bezpečnostní operace. Posádku tvořili členové KGB a její kapitán po uplynulých dvanáct hodin střídavě zrychloval a zpomaloval, spouštěl pod hladinu sonar podobný sonarům helikoptér a naslouchal po americkém způsobu spíše než po ruském. Dieselové motory jeho lodě byly vypnuté, nevydávaly žádný hluk a krátký trup bylo na vzdálenost větší než jedna míle velmi těžké zahlédnout. Neslyšeli, jak se blíží americká ponorka. První tomahawk vyletěl nad hladinu Barentsova moře v 16:01:58, dva tisíce metrů od ruské fregaty. Hlídce trvalo vteřinu dvě, než zareagovala. Když však zahlédla, jak se válec na nosné raketě zvedá a sklání na jihozápad, všem vstaly vlasy hrůzou na hlavě. „VeIiteli! Odpáleni střely na pravoboku!K Kapitán vyběhl na křídlo můstku a s údivem sledoval, jak se nad hladinu vynořila druhá střela. Pak se skokem vrátil do kormidelny. „Vyhlásit poplach! Navázat spojení s velitelstvím tlotily, řekněte jim, že ze čtverce 451/679 jsou odpalovány střely tak pohyb! Plnou parou vpřed! Kormidlo doprava!K Dieselové motory se s rachotem probraly k životu. „Co to sakra je?K divil se náčelník u sonaru. Jeho ponorka se každé čtyři vteřiny otřásala kvůli odpalovaným střelám, ale... „Veliteli, sonar, máme kontakt v poloze nuladevětosm. Dieselová je to hladinová loď, vypadá to na grišu a je blízko, pane!K „Periskop vysunout!K McCafferty otočil periskop dokola a nastavil maximální zvětšení. Viděl, že ruská fregata prudce zatáčí. „Vystřelit bez míření! Nastavte to! Terč na hladině v poloze nuladevětsedm, vzdálenostK stiskl tlačítko dálkoměru „sto šedesát, kurz, do háje! otáčí se. Poloha teď nuladevětnula, rychlost dvacet.K Na střelu to bylo příliš blízko, takže museli použít torpéda. „Periskop dolů!K
Muži u zbraní zadali do počítače údaje. Počítače potřebovaly jedenáct vteřin, aby informace strávily. „Hotovol Hlavně jedna a tři jsou připravené.K Zaplavujeme hlavně, venkovní dvířka jsou otevřená hotovo!K řekl. výkonný důstojník. Porovnat polohy a paI!K Odpáleno z hlavně jedna i z hlavně tň.K Výkonný důstojmlc zápasil se svými emocemi, ale přemohl je. Kde se ten griša vzal? „Znovu nabít osmačtyřicítky!K
P K K
„Poslední střela od álena hlásil technik od střel. „Odpalování skončeno. 453
Kormidlo doleva!“ n Ametist vůbec neviděl střely, které vylétaly zpod hladiny za ním. Muži na jeho palubě se co nejrychleji přesouvali na své pozice, zatímco jeho kapitán nařídil plný výkon a zbraňový důstojník vyběhl v trenýrkách k raketometům. Na tohle žádný sonar nepotřebovali. Viděli až příliš dobře, kde ponorka jea odkud pálí střely na otčinu!
„Jakmile budete připraveni, palte!“ zvolal kapitán. Poručík palcem stiskl spoušť. Vzduchem prolétlo dvanáct protiponorkových raket. „Ametiste,“ zapraskalo rádio, „opakujte vaši zprávu jaké střely? Co je to za střely?“ USS Providence odpálila svou poslední střelu v okamžiku, kdy fregata vystřelila proti ní. Kapitán nařídil plný výkon a prudkou otočku, zatímco rakety se ve vzduchu překlopily a začaly klesat k jeho ponorce. Dopadaly v širokém kruhu, aby pokryly co nejrozlehlejší oblast, dvě explodovaly v dosahu sta metrů, tedy dost na to, aby ponorkou otřásly, ale nepoškodily ji. Poslední dopadla do vody přímo nad její ocasní ploutví. A o vteřinu později ta tňadvacetikilová hlavice explodovala. Kapitán Ametistu zprávy ve vysílačce ignoroval a snažil se zjistit, jestli první salva terč zasáhla, nebo ne. Poslední raketa explodovala rychleji než ostatní. Už se chystal vydat rozkaz k další palbě, když mu důstojník od sonaru nahlásil, že zezadu se k nim blíží dva předměty, a vykřikl rozkazy k změně směru. I.oď plula plnou rychlostí a reproduktor na něj nepřestával křičet.
Obě torpéda zachytila terč!“ n
„Vysunout periskop!“ McCafferty ho vysunul do maximální polohy a spustil rukojeti. Griša při plném zvětšení málem zaplnil čočky; pak mu obě torpéda narazila do levoboku a tisícitunová hlídkovací fregata mu před očima vyletěla do povětří. Otočil se kolem dokola a vyhlížel na obzoru další nepřátelské lodi. „Tak a je to čistý.“ „To dlouho nevydrží. Taky střílelí po Providence, pane.“
?K p rty.
„Sonare, co máme v poloze nuladevětnula ze tal se McCaffe „Spoustu hluku od torpéd, pane, myslím, že v poloze nuladevětosm uniká vzduch.“ „Zavezte nás tam.“ McCafferty nechal periskop vysunutý, zatímco výkonný důstojník kormidloval ponorku k Providence. Griša byl dočista zničen. Torpéda nesla dohromady sedm set padesát kilogramů silných výbušnin. Zahlédl dva záchranné čluny, které se po dopadu na vodu automaticky nafoukly, ale neviděl žádné lidi. 454
„Volá nám Boston, kapitáne. Chtějí vědět, co se to sakra stalo.“ „Tak jim to řekněte.“ Kapitán mímě pootočil periskopem. „Tady je, leze na hladinu Ježíši Kriste!“ Ponorka měla zničenou velitelskou věž, zadní třetinu ztratila úplně a zbytek byl poškozen. Jedna vyrovnávací ploška visela z boku jako křídlo postřeleného ptáka, periskopy a

stěžně uložené uvnitř konstrukce byly ohnuté a připomínaly moderní sochu. Pokuste se spojit s Providence.“ edesát střel Tomahawk letělo vzduchem. Po opuštění vody je nosné rakety na pevné palivo vynesly do výšky tří set metrů, kde se rozvinula křídla a vtoky motorů. Jakmile začaly fungovat jejich proudové motory, tomahawky zahájily pomalé klesání, jež se ustálilo na devíti metrech nad zemí. Palubní radarové systémy se dívaly dopředu, aby se střely držely nízko nad zemí, a porovnávaly terén s údaji uloženými ve svých počítačových pamětích. Šest různých sovětských radarů zachytilo fázi zážehu, ale pak jim rakety zmizely z očí při sestupu k zemi. Ruští technici, jejichž úkolem bylo monitorovat eventuální jaderné útoky na jejich domovinu, byli stejně napjatí jako jejich protějšky na Západě. Dlouhé týdny vleklého konvenčního konfliktu a nepřetržitého stavu pohotovosti dovedly nervozitu na absolutní maximum. Jakmile byly tomahawky po opuštění vody zachyceny, dorazilo do Moskvy varování před útokem balistických střel. Na velitelství námořnictva v Severomorsku dorazilo varování z paluby Ametistu, odtud tedy okamžitě odešlo hlášení Hromová rána, kódové označení zaručující okamžité postoupení této zprávy na ministerstvo obrany. Odpalovací kódy pro antibalistické střely kolem Moskvy okamžitě obdržela celá skupina velitelů, a ačkoli trvalo několik minut, než radaroví důstojníci mohli potvrdit úlevu z Moskvy, že střely z jejich obrazovek zmizely, a nejsou tedy na balistických křivkách, obranné jednotky setrvávaly v pohotovosti a nad celým severním Ruskem okamžitě vzlétly letouny. Střely nic nedbaly na rozruch, který způsobily. Ruské pobřeží tvořily v této oblasti skalnaté útesy a ostrohy, které přecházely v tundru, tedy plochý močál severských oblastí. Pro řízené střely s plochou dráhou letu to byl ideální terén. Střely se ustálily na letové linii těsně nad travnatými močály na rychlosti pěti set uzlů. Všechny proletěly nad jezerem Babozero, což byl jejich první navigační bod, a zde se rozdělily. Sovětské stíhačky startující ze země měly jen mlhavé ponětí o tom, co vlastně sledují. Z radarů získaly informaci o kurzu a rychlosti terčů, ale kdyby šlo o řízené střely s plochou dráhou letu, mohly by doletět až na pobřeží Černého moře. Stejně tak by mohly mířit na Moskvu a letět k sovětskému hlavnímu městu klamavým kurzem vzdáleným od přímé cesty. Na pokyn pozemních velitelů se stíhačky rozmístily jižně od Bílého moře a zapnuly prohle 455
dávací radary, aby zjistily, jestli neuvidí střely kontrastující s rovným povrchem země. Ale střely do Moskvy neletěly. Proplétaly se mezi nemnoha kopci a letěly v kunu dvou set třinácti stupňů, dokud nedorazily ke kleči. Zde se jedna po druhé stočily doprava a změnily kurz na dvě stě devadesát. Jedna střela se vymkla kontrole a spadla k zemi, další se zatočit nepodařilo a pokračovala na jih. Ostatní pokračovaly dál ke svým terčům. MOŘSKÝ OREL DVACET SEST Poslední bombardér Backfire kroužil nad letištěm Umbozero Jih a čekal na přistání. Pilot se podíval na stav paliva. Zbývalo mu jej ještě na tňcet minut, takže nebylo moc kam spěchat. Z bezpečnostních důvodů byly tři prapory rozděleny na čtyri letiště jižně od hornického města Kirovska. Vysoké hory kolem ukrývaly silné radary a mobilní baterie střel zeměvzduch, jež měly zabránit náletu NATO. Pilot si všiml, že většina tavicích pecí je stále v provozu, z mnoha vysokých komínů stoupal kouř.
„Mořský orel dvacet šest, máte povoleno přistát,“ ozvala se věž konečně.
Kdo to bude dneska večer, Voloďo?“
„Výškovky dvacet stupňů. Rychlost dvě stě. Podvozek je vysunut a zajištěn. Asi Irina Petrovna. Ta vysoká štíhlá telefonistka z ústředny.“ „Co to je?“ zeptal se pilot. Na ranveji před ním se najednou objevil malý bílý předmět. První z dvanácti střel Tomahawk namířených na Umbozero Jih přeletěla přes ranvej v plochém úhlu, pak se od přední části oddělil kryt a na oblast se vysypalo několik stovek bombiček. Sedmnáct backfirů už stálo na letišti. Deset tankovalo z nákladních vozů pod otevřeným nebem, ostatní doplňovaly zbraně a v betonových hangárech se připravovaly na další misi. Každá z bombiček byla v podstatě nábojem z minometu. Tomahawk vyprázdnil všechen svůj náklad, otočil se kolmo vzhůru, zastavil se a spadl zpátky na zem, takže ke zkáze se přidalo ještě hořící palivo střely. První to odnesl backfire chystající se vzlétnout. Na jeho křídlo dopadly dvě bombičky a z bombardéru vyšlehly k nebi plameny. Pilot šestadvacítky přidal plyn, vystoupal z kurzu na přistání a se zděšením sledoval, jak mu před očima vybuchuje deset bombardérů, a nezaměnitelné obláčky kouře mu napověděly o méně závažném poškození mnoha dalších letounů. Za dvě minuty bylo po všem. Hasiči popojížděli po ranveji jako autíčka na koberci a snažili se uhasit hořící vozy a letouny. Pilot zamířil na sever k náhradnímu letišti, ale i odtud zahlédl kouř. 456
„Ještě patnáct minut. Asi bys nám rněl co nejrychlejc najít letiště,“ varoval Voloďa. Zatočili doleva na letiště Kirovsk Jih, kde se opakovalo to samé. Útok byl naplánován tak, aby byly všechny čtyři terče zasaženy zároveň. „Afrikando, tady Mořský orel dvacet šest. Máme málo paliva a potřebujeme okamžitě přistát. Přijmete nás?“ „Ano, šestadvacítko. Ranvej je čistá. Vítr je dvašestpět, síla dvacet uzlů.“ ,p „ „Dobře ňstáváme. Konec. Pilot se otočil. „Co to sakra mohlo bejt zeptal se Volodi. USS CHICAGO „Spojení je v háji, kontrola palby taky, vyrovnávací plošky jakbysmet. Díry jsme zacpali. Motory jsou v pořádku, plout můžeme,“ hlásil kapitán USS Providence. „Dobře. Počkejte chvíli.“ U boku jim přistál Boston. „Todde, tady Danny. Co myslíš?“ „Sami to nezvládnou. Navrhuju poslat ostatní pryč. A my dva je doprovodíme.“ Souhlasím. Jeď za nima, my se zatím pokusíme co nejdřív vypadnout.“ „Hodně štěstí, Danny.“ Boston vztyčil vysílací anténu a rychle se spojil s ostatními. O minutu později se na sonaru Chicaga objevil hluk dalších ponorek mířících rychle na sever. „Providence, navrhuju kurz nulajednapět, jeďte co nejrychleji. Budeme vás hlídat zezadu. Později se k nám připojí Boston a s ním vás doprovodíme zpátky.“ „To nemůžete riskovat, nejde „ „Už ať se hejbete!“ křikl McCafferty do mikrofonu. Oproti kapitánovi Providence byl ve funkci přesně o tři měsíce déle. Poškozená ponorka se tedy potopila a zamířila na severovýchod rychlostí patnáct uzlů. Její věž vydávala ve vodě hluk jako žebřiňák na kamenité cestě, ale s tím se nedalo nic dělat. Jestli měly mít ponorky nějakou šanci přežít, musely se co nejvíce vzdálit od místa odpálení. MOSKVA, R.S.F.S.R. Michail Sergetov se rozhlédl po skupině mužů, kteří byli ještě stále pobledlí z toho, co se mohlo stát. Soudruhu ministře obrany,“ řekl generální tajemník. „Můžete nám říct, k čemu došlo?“ „Zdá se, že ponorky odpálily několik řízených střel s plochou dráhou letu na některá z našich sevemích letišť. Cílem bylo očividně zničení několika bombardérů Backfire. Nakolik se jim to povedlo, to zatím nevím.“ 457

„Odkud své střely odpálily?K zeptal se Pjotr Bromkovskij. „Východně od Murmanska, necelých třicet kilometrů od našeho pobřeží. Odpálení zahlédla a ohlásila jedna fregata, ale pak se s ní přerušilo spojení. Teď ji hledá letadlo.K „Jak se tam krucinál vůbec mohly dostat! Kdyby na nás ta ponorka vypálila balistické střely,K zeptal se Bromkovskij, „jak dlouho před dopadem bychom se o tom dozvěděli?K
H
Šest až sedm minut.K
n
Skvělé! Za tu dobu se nezmůžeme na nic. Jak můžete dopustit, aby se dostaly takhle blízko?!K „Pryč se nedostanou, Péťo, to vám slibuji!K odpověděl ministr obrany zlostně. Generální tajemník se naklonil dopředu. „Nic takového se už nesmí nikdy opakovat K
„Když tu jsme všichni pohromadě, soudruzi,K promluvil Sergetov, „mohl by soudruh ministr obrany zhodnotit noční vývoj na německé frontě?K
„Jednotky NATO jsou vysílené na nejzazší mez. KGB nás informovala, že jejich zásoby jsou nebezpečně slabé, a s ohledem na diplomatický vývoj za posledních pár dní se myslím můžeme domnívat, že NATO stojí na pokraji politického rozdělení. Stačí, abychom vytrvali v náporu, a oni se položí!K
„Ale i nám dochází palivo!K namítl Bromkovskij. „Nabídka, kterou nám učinila německá strana, je velmi rozumná.K
n
Ne.K Ministr zahraničních věcí důrazně vrtěl hlavou. „Tím nic nezíská.
K me.
Získáme tím mír, soudruhu,K opáčil Bromkovskij tiše. „Když budeme po kračovat zvažte, přátelé, co se nám honilo hlavou před pár hodinami, kdy se objevilo varování o odpálení raket.K Sergetov si uvědomil, že stařec poprvé pronesl větu, s níž všichni souhlasi li. Po týdnech a měsících slibů, plánů a ujišťování, že vše půjde bez potíží, j ten jediný falešný poplach donutil podívat se, co leží za okrajem propasti Deset minut se obávali, že už nikdy kontrolu nezískají, a všechny chvástav řeči ministra obrany jim to nemohly vymazat z paměti. Po chvíli přemýšlení promluvil generální tajemník. „Naši zástupci se setka jí s Němci za několik hodin. Ministr zahraničí nás zítra seznámí se zněním jejich nového návrhu.K Po této větě zasedání skončilo. Sergetov si zastrčil poznámky do kožen aktovky, odešel z místnosti a scházel po schodech ke služebnímu vozu. Jede z asistentů mu otevřel dveře, když vtom za sebou zaslechl něčí hlas. Michaile Eduardoviči, smím se s vámi svézt? Rozbilo se mi auto.K Byl t
n Boris Kosov, předseda Výboru pro státní bezpečnost, KGB. na PŘESTŘELKA MOSKVA, R.S.F.S.R. „Co se dnes svézt spolu, Michaile Eduardoviči? Mohli bychom si popovídat.K Sergetovovi ztuhla krev v žilách, ačkoli to nedal najevo. Je vůbec možné, aby šéf KGB nevypadal zlověstně? vrtalo mu hlavou. Kosov pocházel podobně jako Sergetov z Leningradu, byl to malý zavalitý muž, který se dostal do čela KGB poté, co v této organizaci pár let řídil tajemnou „všeobecnou správuK. Když chtěl, dokázal se srdečně smát, ale vzápětí uměl být mrazivý jako děda Mráz, což je v zemi Sovětů přijatelná verze Ježíška. Ale teď vypadal spíše přívětivě. „Ale jistě, Borisi Georgijeviči,K řekl Sergetov a ukázal na svého řidiče. Můžete hovořit o všem. Vitalij je spolehlivý člověk.K „Já vím, odpověděl Kosov. Už deset let pro nás pracuje.K Sergetovovi stačilo podívat se na zátylek svého řidiče, aby pochopil, že Kosov nelže. Tak o čem si chcete promluvit?K Předseda KGB sáhl do aktovky a vytáhl z ní přístroj o velikosti brožované knihy. Stiskl knoflík a z přístroje začalo vycházet neprijemné bzučení. 45J

„Je to chytrá věcička z Holandska," vysvětloval. „Její bzučení znemožní použití téměř všech mikrofonů. Mí lidé mi vysvětlili, že prý je to něco s harmonickými kmity." Pak se jeho chování prudce změnilo.
nMichaile Eduardoviči, uvědomujete si význam amerického útoku na naše letiště?"
„Je to jistě nepříjemný obrat situace, ale „
nNejen to. Na moř je několik konvojů NATO. Jeden velký opustil před několika dny newyorský přístav. Veze do Evropy dva miliony tun nezbytného válečného materiálu plus kompletní americkou divizi. Tím, že NATO zničilo několik našich bombardérů, se jeho jednotkám podařilo výrazně snížit naši schopnost vypořádat se s těmito konvoji. A zároveň si vyčistili cestu pro přímé napadení sovětského území."
n
Ale Island „
„Je mimo hru." Kosov mu vysvětlil, co se přihodilo sovětským stíhačkám v Keřavíku.
n
Chcete snad říct, že se válka nevyvíjí dobře? Proč tedy chtějí Němci vyjednávat o míru? K
nAno, to je velmi dobrá otázka."
nPokud máte nějaké pochybnosti, soudruhu předsedo, neměl byste je sdělovat mněK nŘeknu vám jeden příběh. V lednu, když jsem byl na operaci se srdcem, přešlo řízení neodkladných záležitostí KGB na prvního náměstka Josefa Larionova. Znáte malého Josefa?" zeptal se Kosov. nNe, na zasedáních politbyra vás nikdy nezastupoval a co Rada obrany?" Sergetov prudce trhl hlavou. nOni to s vámi neprodiskutovali? Vždyť tou dobou jste se zotavoval po operaci." nTo je přehnané tvrzení. Dva týdny mi bylo poměrně nanic, ale tato informace se samozřejmě udržela pod pokličkou. Trvalo měsíc, než jsem se mohl vrátit do práce. Členové Rady obrany nechtěli narušit mé zotavování, takže povolali mladého ambiciózního Josefa, aby podal oficiální zhodnocení KGB. Jak si asi umíte představit, ve výzvědných službách existuje několik myšlenkových proudů není to jako vaše technika, kde lze všechno vyjádřit čísly a grafy. My musíme nahlížet do myslí lidí, kteří velmi často nechtějí vyjevit, co si o tom kterém problému opravdu myslí. Občas si říkám, proč nenajímá me cikánské kartářky... ale to odbočuji." nKGB vede takzvaný Strategický výzvědný odhad. Jde o denně aktualizo vaný dokument, který poskytuje hodnocení politické a vojenské síly našich protivníků.

Vzhledem k povaze naší práce a kvůli vážným omylům i minu losti máme tři skupiny, které zpracovávají různé verze tohoto dokumentu: optimistický náhled, pesimistický náhled a průměr. Ta označení hovoří jasně, že? Když pak předstoupíme s naším názorem před politbyro, obyčejně používáme průměmou variantu a z pochopitelných důvodů své odhady podpíráme informacemi z ostatních dvou náhledů.“
n
Takže když ho povolali, aby přednesl stanovisko KGB „
nAno. Mladý Josef, ten ambiciózní spratek, který se třese na mou židli jako vlk na jehně, byl tak mazaný, že s sebou vzal všechny tři náhledy. A když pochopil, co asi chtějí slyšet, řekl jim přesně to.“
n
Ale proč jste po svém návratu tento omyl neopravil?“
Kosov se na svého společníka smutně usmál. nMíšo, Míšo. Někdy umíte být neuvěřitelně naivní. Měl jsem toho hajzla zabít, ale to nešlo. Josef má chatmé zdraví, ačkoli o tom neví. Ještě nenastal jeho čas,“ řekl Kosov tónem, jako by se bavili o dovolené. nKGB je v současnosti rozdělena na několik frakcí. Josef vládne jedné z nich. Já další. Ta moje je větší, ale ne nějak výrazně. On si získal přízeň generálního tajemníka a ministra obrany. Já jsem nemocný stařec tak mi to i řekli. Nebýt té války, už mě dávno sesadili.“
n
Ale on lhal politbyru!“ Sergetov málem vykřikl.
nVůbec ne. Myslíte, že Josef je blázen? Přednesl jim oficiální výzvědný odhad sepsaný za mého předsednictví vedoucími mých oddělení.“ Proč mi tohle všechno povidá? Boji se asi, že přijde o své misto, a chce podporu dal šich clenů politbyra. Je to ale všechno? Chcete tedy říct, že to celé je omyl?“ n
nPřesně tak,“ přikývl Kosov. nNešťastná náhoda a nesprávný odhad možností našeho ropného průmyslu to samozřejmě není vaše vina. K tomu připočtěte obavy na vysokých pozicích strany, trochu ambicí jednoho z mých podřízených, pocit nenahraditelnosti našeho ministra obrany, naprostou zabedněnost Západu, a máte to.“ Co si tedy myslite, že by se mělo udělat?“ zeptal se Sergetov opatrně. n nNic. Jen vás chci požádat, abyste měl na paměti, že příští týden možná rozhodne o výsledku celé války. Aha!“ zvolal. nPodívejte, už mi opravili auto. Tady mi můžete zastavit, Vitaliji. Děkuji za svezení, Míšo. Přeji hezký den.“ Kosov vypnul rušičku a vystoupil z vozu. Michail Eduardovič Sergetov sledoval, jak limuzína KGB mizí za rohem. Za svůj život se zúčastnil mnoha mocenských her. Jeho postup na stranickém žebříčku byl více než jen otázkou schopnosti. V cestě mu přitom stáli muži, a on se jich potřeboval zbavit. Musel zařídit ukončení pár slibných kariér, aby dnes mohl sedět v tomto zilu a aspirovat na skutečnou moc v této zemi. Ale nikdy nebyla tato hra tak nebezpečná. Neznal pravidla, nevěděl, čeho všeho je Kosov opravdu schopen. Je tenhle příběh vůbec pravdivý? Nemůže si jen chtít krýt záda kvůli omylům, jichž se dopustil, a vše svést na Josefa Larionova? Sergetov si nevzpomínal, že by se s prvním náměstkem vůbec někdy sešel. nRovnou do kanceláře, Vitaliji.“ Sergetov byl tak zabrán do svých myšlenek, že ani nepřemýšlel o vedlejších aktivitách svého řidiče.
46I
NORTHWOOD, ANGLIE Toland si s velkým zájmem prohlížel družicové záběry. Družice KH-11 pře letěla nad Kirovskem čtyři hodiny po útoku a signály byly v reálném čas odeslány pozemní linkou do velitelského centra NATO. Každá ze základei s backfiry měla tři rámečky. Toland vytáhl blok a začal psát hlášení. Neustál se nutil, aby bylo maximálně strohé. Jediné letouny, které počítal jako vyřa zené, byly ty, které vykazovaly zničení nebo spálení velkých částí. „Napočítali jsme celkem asi osmdesát pět letounů. Odhaduji jedenadvace z nich úplně zničených a další přibližně třicítku poškozených. Celý prosto základny utrpěl velké škody. Jedinou další neznámou je, zda byly zaznamc nány i ztráty na životech. Pokud jsme zabili i hodně členů posádek, jso backfiry nejméně na jeden týden vyřazeny. Mají ještě badgery, ale ty tak dalc ko nedoletí a mnohem snáze se sestřelují. Podmínky na poli se radikálně zmi nily, pane admirále.“ Admirál sir Charles Beattie se usmíval. Náčelník jeho rozvědky tvrdil pral ticky totéž. LETECKÁ ZÁKLADNA LANGLEY, VIRGINIE Stíhačka F-15 přeletěla nad ranvejí ve výšce třiceti metrů. Když míjela vě major Nakamuraová přešla se svým letounem do mírného klesání a pak ; otočila k plynulejšímu přistání. Je eso! Tři badgery a dvě družice! Je první ž nou v americkém letectvu, která se stala esem. A prvním vesmírným esem.
Zastavila u připravovacího hangáru, seskočila ze žebřilcu a odběhla k přijím címu výboru. Zástupce velitele taktických leteckých operací byl rudý vzteky.
„Majore, jestli ještě jednou provedete něco takového, udělám z vás pucfleka
„Ano, pane. Promiňte, pane.“ Usmála se. Dnešek si nenechá nikým zkaz „Už se to nestane, pane. Esem se člověk stává jen jednou.“
„Rusové mají podle rozvědky připravenou další družici. Možná si to a rozmyslí, než ji vypustí,“ řekl generál. Už se trochu uklidnil. „Máme další střely?“ zeptala se Buns.
„Na dvou se pracuje, máme je tu možná koncem příštího týdne. Jestli dostaneme, vaším dalším terčem bude ruská špionážní fotografická druži Do té doby jsou nejvyšší prioritou RORSATy.“ Generál se krátce usm „Nezapomeřite si namalovat na letadlo pátou hvězdu, majore.“ NORFOLK, VIRGINIE Vypluli by v každém případě. Po zničení sovětských dnzžic RORSAT to v; bylo jen o trochu bezpečnější. Nejprve vyrazily torpédoborce a frega Rozjely se do šířky a vyhlížely ponorky pod deštníkem hlídkových letad nc Pak křižniky a letadlově lodi. Úplně na konci pluly lodi z Little Creeku, Tarazea, Guam, Nassau, Inchon a dvacet dalších. Dohromady kolem šedesáti lodí, zformovaly se do tří skupin a rychlostí dvaceti uzlů vyrazily na severovýchod. Čeká je šest dní plavby. USNS PREVAIL Ani při rychlosti tří uzlů nebylo snadné ji řídit. Loď měřila na délku šedesát metrů a na každou vlnku reagovala jako kůň na plot. Její posádka byla smíšená, netvořili ji výhradně členové vojenského námořnictva ani výhradně civilisti. Civilisti loď řídili a vojáci se starali o elektroniku. Všichni si řfkali, že nejúžasnější je, že jsou dosud naživu. Prevail byla přestavěnou rybářskou lodí. Místo sítě za sebou táhla sonar na konci skoro dva kilometry dlouhého kabelu. Signály z něj okamžité

zpracovávaly palubní počítače a informace pak odcházely přes družici do Norfolku rychlostí dvaatřiceti tisíc bitů dat za sekundu. Loď poháněly tiché elektrické motory a její trup ukrýval systém Prairie/Masker, který měl eliminovat i nejmenší hluky strojů. Vrchní plochy byly ze sklolaminátu, aby se snížil radarový podpis lodi. Ve skutečnosti šlo o jednu z prvních lodí Stealth, a přestože kromě pušky proti žralokům neměla na palubě žádné jiné zbraně, byla nejnebezpečnější protiponorkovou platformou, jaká kdy byla vyrobena. Prevail a její tři sesterské lodě křižovaly severní Atlantik na velké okružní cestě mezi Novým Foundlandem a Irskem a číhaly na charakteristické zvuky plujících ponorek. Dvě už měly na můstcích namalovaná dvě potopení, jelikož hlídkový letoun Orion byl neustále nablízku a sovětské ponorky měly dvakrát tu smůlu, že se k jedné z nich přiblížily. Ale posláním těchto lodí nebylo ponorky. ničit. Měly před nimi varovat z velké vzdálenosti. V lodním operačním centru Prevail sledovala skupina oceánografů řadu televizních obrazovek, zatímco ostatní zpracovávali polohu všeho, co se jevilo tak blízko, aby to mohla být bezprostřední hrozba. Jeden poddůstojník přejížděl prstem po nejasné čáře na obrazovce. „Tohle musí být konvoj z New Yorku.“ „Jo,“ přikývl technik vedle něj. „A tady jsou lidičky, co jim jedou naproti.“ USS REUBEN JAMES n Aspoň tu nebudeme sami,“ poznamenal OMalley.
n
To máte na všechno tak pozitivní náhled?“ zeptal se Frank Ernst. „Naši ruští přátelé musí mít vynikající rozvědku. Vaše letectvo jim přece zničilo družici, ne?“ Kapitán Perrin postavil šálek kávy na stolek. Všech pět důstojníků se sešlo v Morrisově kajutě. Perrin k nim doletěl z Battleaxe helikoptérou. 463

„Jo, takže znají naše složení,“ řekl Morris. „A budou chtít snížit náš počet Ve zprávě z Norfolku se strohou námořničtinou psalo, že ke konvoji p míří nejméně šest ponorek. Čtyři plují snad ze severu. A to byla jejich oblas „Někdy touhle dobou bychom měli dostat nějaké informace z vlečnér sonaru,“ řekl Morris. „Jste schopni provádět tři dny nepřetržité hlídky?“ OMalley se zasmál. „A když řeknu ne, změní se něco?“ „Asi bychom měli zůstat blízko u sebe,“ navrhl Perrin. „Maximální vzdál nost pět mil. Náročné bude hlavně načasovat naše zrychlení. Konvoj se sna o co nejplynulejší plavbu, že?“ „Jo.“ Morris přikyvoval. „Za to komodor nemůže. Kličkovat s tolika lod mi by mohlo způsobit stejně zmatku jako napadení samotné.“ „Pozitivum vidím v tom, že na chvíli máme pokoj od backňrů,“ podot OMalley. „Nebezpečí teď hrozí jen z jedný strany.“ Loď zpomalila a její pohyb na vlnách se změnil. Fregata dospěla na kon rychlého úseku, kdy plula rychlostí osmadvaceti uzlů, a teď několik min popluje rychlostí pěti uzlů, aby její pasivní sonar mohl něco zjistit. USS CHICAGO „Sonarový kontakt, poloha třičtyřišest.“
Sedm set miI k Iedové návrši, pomyslel si McCafferty cestou na příď. Rychlo pěti uzlů. Pluli v hluboké vodě. Byl to risk, ale dobrý. Od pobřeží unikli rychlostí p; nácti uzlů i přes hluk, který dělala Providence. Za čtyři hodiny dosáhli sto: hového příkopu, šlo o období neutuchajícího napětí, kdy se obávali rus reakce na jejich útok. Rusové nejprve vyslali protiponorkové hlídkové letc ny, ale ponorkám se povedlo těm všudypřítomným bearům uniknoi Providence měla dosud funkční většinu svých sonarových systémů, a ačkoli nemohla bránit, mohla aspoň zaslechnout blížící se nebezpečí. Během celého čtyřhodinového úniku vydávala poškozená ponorka hl jako vagon naložený plechovými rourami a McCafferty nechtěl ani pom let, jaké to musí být, ji řídit, když její ponorové lišty plandají u trupu jako p dlo ve větru. Ale už to bylo za nimi. Teď pluli ve dvou stech deseti metrec Měli vysunuté vlečné sonary, takže je o blížícím se nebezpečí varoval da nástroj navíc. Boston a Chicago pluly každá tři míle od své poraněné sest Sedm set mil rychlosti pěti uzlů, opakoval si McCafferty. Skoro šest dni...
„Tak copak to je, náčelníku?“ „Přišlo to pomalu, pane, takže je to možná přímo na cestě. Poloha se mi poměmě pomalu. Odhaduji, že jde o naftovou loď, která pluje na baterie a hodně blízko.“ Náčelník sonaru nedával najevo žádné emoce. Kapitán se zaklonil do útočného centra. „Změnit kurz na nuladvapět.q 464
Kormidelník stočil kormidlo o pět stupňů vpravo, takže ponorka nabrala severovýchodní směr. Při rychlosti pěti uzlů bylo Chicago takrka průhledné, nevydávalo skoro žádný hluk, ale jeho kontakt byl přibližně stejně tichý. McCafferty sledoval, jak se směr čáry na obrazovce po několik minut pomalu mění. „Tak kontakt máme zaměřený. Poloha je teď třičtyřijedna.“ „Joe?“ otočil se McCafferty na výkonného důstojníka. „Vzdálenost je plus minus osm tisíc metrů. Jede v opačném kurzu, rychlost asi čtyři uzly.“ To je hrozně blizko, pomyslel si kapitán. Ale třeba nás ještě neslyši.
„Do něj.“
Torpédo Mark-48 vyplulo nejnižší nastavenou rychlostí, po opuštění hlavně se otočilo o čtyřicet stupňů doleva a pak zamířilo ke kontaktu, naváděcí drátky stále vedly k Chicagu. Posádka u sonaru směrovala torpédo k terči, zatímco ponorka se pomalu vzdalovala od rnísta, kde k odpálení došlo. Náčelník sonaru sebou náhle trhl. „Zaslechl to! Právě zapnul motory! Slyšíme lodní šrouby je to třída Foxtrot, zvyšuje rychlost na patnáct uzlů. Právě zaplavil hlavně.“
Torpédo zrychlilo a zapnulo svůj naváděcí sonar. Foxtrot věděl, že ho našli, a kapitán zareagoval instinktivně. Zrychlil a rozkázal prudké stočení doprava, načež proti svému útočníkovi vypálil torpédo. Nakonec klesl hlouběji a doufal, že blížící se torpédo setřese. Prudké otočení zvířilo vodu, což torpédo na okamžik zmátlo, ale pak se vzpamatovalo, proletělo přímo skrz vír, a když se znovu objevilo v nezvířené vodě, rychle svůj terč znovu našlo. Zelená zbraň se pak vydala přímo za foxtrotem a zasáhla ho v hloubce sto třiceti metrů. „Torpédo vystřelené k nám mění polohu,“ řekl náčelník sonaru. „Propluje daleko za námi zásah, terč byl zasažen.“ Zvuk pronikal ocelovým trupem jako vzdálené hřmění. McCafferty si nasadil sluchátka právě včas, aby uslyšel zuřivou snahu ponorky vystoupat k hladině a skřípání kovu, když se prolomily vnitřní přepážky. Neslyšel poslední kapitánův čin. Tím bylo vypuštění záchranné bóje na zadním rohu věže. Bójka vyplavala na hladinu a začala vysílat. Všichni muži na palubě foxtrotu už byli mrtví, ale bójka informovala velitelství flotily o tom, kde zemřeli a k tomuto místu okamžitě vyplulo několik ponorek a hladinových lodí. USS REUBEN JAMES OMalley zatáhl za páku kolektivního řízení a vystoupali do sto šedesáti metrů. Z této výšky viděl severní okraj konvoje na jihozápadě. Ve vzduchu kroužilo několik helikoptér čísi dobrý nápad. Mnoho obchodních lodí převáželo jako náklad armádní helikoptéry, a většinu z nich šlo použít. Jejich posádky s nimi střežily

konvoj a hledaly periskopy. Jediná věc, z níž měl 465
strach každý ponorkář, a nebál by se to přiznat, byla helikoptéra. Tento proces se nazýval protiponorková operace „černé nebe“. V celém konvoji měli všichni za úkol sledovat hladinu a hlásit všechno, co uvidí, což mělo za následek spoustu falešných poplachů, ale muži měli aspoň co dělat a dříve nebo později by mohli zahlédnout opravdový periskop. Seahawk urazil dvacet mil na východ a pak se vracel. Pátrali po ponorce, kterou při posledním pornalém úseku zachytil pasivní sonar fregaty. „No tak, Willy, shoď LOFAR teď!“ Poddůstojník stiskl knoflík a z bočního panelu vypadla sonobójka. Helikoptéra letěla stále dopředu, každé dvě míle shodila další čtyři bóje, čímž vznikla desetimilová bariéra, pak OMalley provedl se svou helikoptérou široký okruh a sám sledoval moře, zatímco poddůstojník sledoval sonarové zobrazení na svém monitoru. „Veliteli, co je pravdy na tóm, co se povídá o kapitánovi? O té noci před vyplutím.“ „Měl jsem chuť se namazat a on byl tak hodný, že mi nedovolil popíjet o samotě. Ty ses nikdy neopil?“ „Ne, pane. Já nepiju.“ „Kam to námořnictvo spěje! Vezmi to na chvilku.“ OMalley pustil knipl a upravil si helmu. Měl ji novou, a ještě si na ni úplně nezvykl. „Máš něco, Willy?“ „Zatím nic jistýho, pane. Dejte mi ještě minutku.“ „Dobře.“ Pilot krátce sledoval své přístroje a pak se vrátil k rozhlížení se po hladině. „Už jsem ti vyprávěl o tý desetimetrový loďce v závodě z Bermud do Newportu? Celou dobu byla bouřka jako kráva. Na tý lodi byly jen samý holky, a když se loď potopila, všechny ztratily svý = „Kapitáne, máme slabej signál na čísle čtyři.“ „A jak byly vděčný, že jsme je vytáhli, panečku.“ OMalley znovu chytil řídicí páku a otočil helikoptéru na severozápad. „Ani tohle neprovozujete, pane Ralstone?“ „Silné pití dává touhu, pane, ale béře schopnosti,“ řekl druhý pilot. nJeště dvě míle, pane.“ „Dokonce zná Shakespeara. Možná nejsi ještě úplně ztracen. Tak povídej, Willy.“ ‚je to pořád slabý. Nic jinýho nevidím.“ ‚Jednu míli,“ řekl Ralston a pozoroval taktický monitor. OMalley upíral oči na hladinu, díval se po rovné svislé čáře nebo zpěněne hladině. „Sila signálu čtyři je teď střední, pane. Pětka se ozývá.“ „Romeo, Kladivo. Asi tady něco je. Mezi čtyřku a pětku hodím další bóji. Označte ji jako číslo šest. Shazujeme teď!“ Z letounu vypadla další sonobójka. 466
„Kladivo, tady Romeo,“ volali z Reubena Jamese. „Zdá se, že kontakt je na sever od linie, opakuji na sever.“ „Rozumím, souhlasíme. Za minutu bychom měli vědět víc.“ „Šéfe,“ řekl Willy. „Na šestce střední signál.“ p „Romeo, Kladivo s ustíme nad tímhle smradem sonar.
Na palubě fregaty zanesli do mapy polohu helikoptéry a s ní i řadu sonobójí. OMalley uvolnil páku, aby snížil rychlost vpřed, zatímco druhou rukou spustil páku kolektivního řízení, dokud helikoptéra nezůstala viset ve vzduchu patnáct metrů nad vodou. Willy uvolnil ponórný sonar a vysunul jej do hloubky šedesáti metrů. „Sonarový kontakt, pane. Hlásíme, že je to pravděpodobně ponorka, poloha tňpětšest.“ „Sonar vytáhnout!“ rozkázal OMalley. Seahawk vyletěl do výšky a jednu míli letěl velmi rychle. Znovu zůstali viset ve vzduchu a OMalley nechal podruhé spustit ponorný sonar. „Kontakt! Poloha jednasedmpět. Vypadá to na dvojici šroubů, počet otáček naznačuje rychlost deseti uzlů.“ p „Máme ho, řekl ilot. „Tak to nacvakej. Ralston zadal čísla do taktického počítače. „Změna polohy. Zdá se, že se stáčí doleva jo,“ přikývl Willy. „Zatáčí doleva.“ „Slyšel nás?“ zeptal se Ralston. „Mohl zaslechnout konvoj a stočil se, aby ho zaměřil. Willy, sonar zasunout,“ rozkázal OMalley. „Romeo, Kladivo, máme manévrující terč, vypadá to na ponorku. Žádáme o povolení k palbě.“ „Rozumím, Kladivo, můžete zaútočit, opakuji, máte svolení zaútočit.“ Pilot zamířil tisíc metrů na jihovýchod. Sonar se znovu ponořil pod hladinu a helikoptéra visela ve vzduchu čelem přímo proti větru. „Máme ho tu zase, pane,“ hlásil Willy rozrušeně. „Poloha tňpětpět. Poloha se mění doleva, pane.“ „Akorát nás mine,“ hlásil Ralston od svých přístrojů.
„Romeo, tady Kladivo. Hlásíme stoprocentní kontakt na ponorku a rozhodli jsme se tento kontakt napadnout.“ OMalley zadržel letoun ještě chvrli na místě, zatímco jeho poddůstojník hlásil změnu polohy. „Útočná sekvence.“ Ralston přejel rukou po tlačítkách. „Volba torpéda, pozice jedna.“ „Startovní hloubku nastavte na sedmdesát, kurz klikatice.“ Ralston nastavil ovládače podle rozkazu. Nastaveno.“ „Fajn, Willy, připrav prúzkum Yankee,“ řekl OMalley, a myslel tím prúzkum s využitím aktivního sonaru. „Je to připraveno, pane. Kontakt je teď v poloze dvanulanula a rychle se stáčí doleva.“ Přišpendli ho!“ OMalley přepnul sonarové singály do sluchátek. 467

Willy stiskl knoflík a sonarový vysílač vyslal několik pípnutí. Vlnové fronty zvukové energie se odrážely od trupu ponorky a vracely se do vysílače, Kontakt najednou zvýšil výkon motorů. nPozitivní kontakt, poloha jednaosmosm, vzdálenost osm set metrů.“ Ralston zadal do odpalovacího systému poslední údaje: „NastavenoK Pilot přejel palcem po páce k tlačítku na pravé straně a stiskl jej. Torpédc Mark-46 vyjelo z kolejniček a dopadlo do moře. nTorpédo vypuštěno.“ nWilly, sleduj pípání.“ OMalley zapnul vysílačku. nRomeo, právě jsmE shodili torpédo na ustupující dvoušroubovou ponorku asi osm set metrů oč nás v poloze jednaosmosm. Torpédo je ve vodě. Počkejte.“ Torpédo Mark-46 bylo nastaveno na průzkumný vzorec nklikatice“, co představovalo sérii zatáček, které je zavedou na jih. Sovětská ponorka vystra šená sonarem z helikoptéry uháněla plnou rychlostí a klesala hlouběji, aby sc torpédu vyhnula. nKladivo, Romeo. Mějte na paměti, že Hatchet letí k vám pro případ, že b vaše torpédo minulo, přepínám.“ nRozumím,“ odpověděl OMalley. nMá ho!“ hlásil Willy rozrušeně. Torpédo přešlo do automatického pípán a blížilo se k ponorce. Kapitán ji strhl prudce doprava, ale torpédo bylo pří liš blízko, než aby je mohl obelstít. nZásah! Je to zásah!“ Willy křikl tak hlasitě, že málem explozi překřičel Hladina přímo před nimi se mírně nadzvedla, ale k nebi nevytryskl žádný gej zír. Torpédo ji zničilo příliš hluboko. nNo,“ řekl OMalley. Za celou svou kariéru nikdy nevypálil na skutečnoi ponorku ostré torpédo. Skřípění umírající ponorky mu připadalo jako tet nejsmutnější zvuk, jaký kdy slyšel. Na hladině se objevilo trochu oleje nRomeo, zapisujeme to jako zásah. Řekněte bocmanovi, ať si připraví štěte ček. Teď se tu porozhlídneme po vraku, případně jestli někdo nepřežil. Předchozího dne jedna fregata zachránila z potopené ponorky téměř celoi posádku. Všichni její členové už byli vyslýcháni na pevnině. Ale po tomtc incidentu žádné živé členy posádky nenajdou. OMalley kroužil nad místen ještě deset minut a pak se otočil k návratu. ISLAND nBígle, jste všichni najedení a odpočatí?“ zeptala se Bouda. nNo, dalo by se říct, že ano.“ Edwards to čekal, ale teď,

když to prišlo, vel kou radost neměl. nChceme po vás, abyste hlídkovali na pobřeží jižně od Hvammsfördun a informovali nás o jakémkoli pohybu Rusů, který zaregistrujete. Nejvíc ná zajímá město Stykkishólmur. Je to malý přístav asi šedesát kilometrů od vá Máte za úkol vyhýbat se kontaktu, pozorovat je a pak to nahlásit. Rozumíte? 46B
n
Rozumím. Kolik máme času?“
nTo nemůžu říct, Bígle. Nevím. Ale měli byste vyrazit co nejdřív.“ nTak za deset minut vyrazíme. Konec.“ Edwards složil anténu a pak si nacpal vyslačku do batohu. nMěli bysme se hnout, lidičky. Seržante Nicholsi?“ nAno, pane?“ Nichols se Smithem přišli k němu. nDostal jste informace o tom, co nás asi čeká?“ nNe, pane. Měli jsme najít vaši skupinu a počkat na další rozkazy.“ Edwards si už všiml seržantovy krabice s mapami. Měl mapy celého západního pobřeží Islandu a všechny kromě zóny jejich dopadu byly neporušené. Účel jejich pobřežní špionáže byl víc než jasný, že? Nadporučík vytáhl mapu a zanesl do ní jejich cestu na západ. nTak se rozdělíme. Seržante Smithi, vy jděte vpředu s jedním z našich nových přátel. Nicholsi, vy si vezměte Rodgerse a hlídejte vzadu. Oba máte vysilačky, třetí si vezmu já, a se mnou půjdou ostatní. Skupiny ať zůstanou na dohled jedna od druhé. Dokud to jen trochu půjde, neopustíme hřeben. První zpevněná cesta, na kterou narazíme, je šestnáct kilometrů daleko. Jestli něco uvidíte, zalehněte a nahlaste mi to. Máme se jim vyhýbat. Nebudeme si hrát na hrdiny, jasný? Dobře. Odchod za deset minut.“ Edwards si balil své věci. nKam jdeme, Michaeli?“ zeptala se Vigdís. nStykkishólmur,“ odpověděl. „Jsi v pořádku?“ nPůjdu s vámi, ano.“ Posadila se vedle něj. nA až dojdeme do Stykkishólmuru?“ Mike se usmál. nTo mi neřekli.“ Proč ti nikdy nic neřeknou?“
n
To kvůli bezpečnosti. Čím míň víme, tím líp pro nás.“
n
nTo je hloupost,“ namítla. Edwards nevěděl, jak jí vysvětlit, že má i nemá pravdu. nMyslím, že až tam dojdeme, budeme moct začít znovu přemýšlet o normálním životě.“ Výraz v její tváři se změnil. nCo je to normální život, Michaeli?“ Další dobrá otázka, pomyslel si Edwards. AIe mám v hlavě dost jinejch problémů, abych se nad tim moh zamejsZet. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Bitvy o Hameln a Hannover se teď hodně podobaly jedna druhé. O dvě hodiny dříve se vojska NATO stáhla na západ, jižně od průmyslového města, aby došlo ke zkrácení linek a konsolidaci. Sovětské jednotky se opatrně posouvaly vpřed, obávaly se další německé pasti. Alexejev a vrchní velitel západní skupiny vojsk se skláněli nad mapami ve snaze analyzovat vliv stažení armád NATO. 469

nDíky tomu můžou přesunout do zálohy nejméně jednu, možná i dvě brigády,“ přemýšlel Alexejev. nMůžou použít tuhle silnici 217, aby převedli vojáky z jednoho sektoru do druhého.“ „Jak často dávají Němci půdu dobrovolně?“ zeptal se jeho představený. nNeudělali to proto, že by chtěli. Jejich linie jsou příliš roztažené. A jejich jednotky prořídlé.“ nNaše ale taky. Jednotky kategorie B, které posíláme do bojů, mají ztráty o třetinu vyšší než jednotky A, místo kterých tam jsou. Za náš postup teď platíme vysokou daň.“ nUž jsme za to zaplatili. Když se nám to teď nepodaří, bylo to všechno k ničemu, Pašo. Musíme zaútočit plnou silou. Celý tento sektor se ianedlouho zhroutí.“ nSoudruhu generále, tento názor nesdílím. Odpor je velmi srdnatý. Morálka Němců je stále velmi vysoká, i přes jejich ztráty. Hodně nám uškodili, a vědí to.“ Alexejev se z předsunutého velitelského stanoviště u Fólziehausenu vrátil před pouhými třemi hodinami. nSledovat boje z fronty je velmi užitečné, Pašo, ale omezuje to vaši schopnost vnímat obraz celkové situace.“ Alexejev se zamračil. Ten ncelek“ byl obyčejně jen iluzí. Sám jeho velitel mu tohle říkal několikrát. nChci zorganizovat útok po celé délce této fronty. Formace NATO jsou velmi zeslabené. Docházejí jim zásoby, utrpěli značné ztráty. Důrazný útok teď prolomí jejich linie v úseku padesáti kilometrů.“ nNemáme ale tolik jednotek kategorie A, abychom zaútočili v tak velkém měřítku,“ namítl Alexejev. nNechte je v záloze, budou mít za úkol průlom prozkoumat. Útok povedeme s našimi nejlepšími záložními divizemi od Hannoveru na severu až k Bodenwerderu na jihu.“ nNa to nemáme sílu a spotřebujeme při tom příliš mnoho paliva,“ varoval Alexejev. „Jestliže máme zaútočit, navrhuji útok o síle dvou divizí zde, jižně od Hamelnu. Jednotky už jsou na místě. Váš návrh je příliš troufalv.“ nTeď ale není čas na polovičatá řešení, Pašo!“ křikl velitel. Nikdy před tím nezvýšil na Alexejeva hlas. Mladší muž se přistihl při myšlence, pod jakým nátlakem musí jeho velitel asi být, ale ten už se uklidňoval. nÚtok podél jediné osy je přinutí zahájit protiútok podél jediné osy,“ pokračoval. nTak můžeme nepříteli značně zkomplikovat situaci. Není možné, aby byli silní úplně všude. Najdeme jejich slabinu, prolomíme ji a naše A jednotky pak dorazí až k Rýnu.“ 470 USS REUBEN JAMES n
Svrhnout teď!“ křikl OMalley. Z boku seahawku vypadla osmá sonobójka. Pilot obrátil helikopténz a vraceli se na východ. OMalley už byl ve vzduchu tri dlouhé a neklidné hodiny, ale odměnou mu bylo jen velmi málo. Zastavit, spustit sonar, poslouchat. Zastavit, spustit, poslouchat. Věděl, že tam dole je ponorka, ale pokaždé když už měl pocit, že ji mají, jim ta potvora vyklouzla! Proč to teď nešlo? Hatchet měl stejný problém, jen s tím rozdílem, že jeho ponorka se otočila a málem zasáhla Battleaxe. Zvířená voda za fregatou naštěstí ruské torpédo odvedla za ni, ale ponorka byla blízko, až příliš blízko. Znovu helikoptéru zastavil. nSpustit sonar Minutu viseli ve vzduchu. Nic. Znovu to začalo. nRomeo, tady Kladivo. Máte něco?“ nKladivo, před chvílí to zmizelo. Naposled byl v poloze třičtyřijedna.“ nFajn. Tenhle hajzlík čeká, až skončíte rychlej úsek, a omezuje svůj výkon.“
”
nTo je solidní odhad, Kladivo, řekl Morris.
nNo, když se vydá na západ, máme tam svý lidi. Myslím, že míří na jih, pokusíme se ho teď najít. Konec.“ OMalley přepnul vyslačku. nMáš něco, Willy?“ nNic, pane.“
n

Připrav se na vytažení sonaru.“ O minutu později už byla helikoptéra znovu v pohybu. Za dvacet minut spustili sonar ještě šestkrát, a nic nenašli. nZnovu, Willy. Budeme spouštět. Nastav to na dvě stě čtyřicet metrů.“ nHotovo, pane.“ Spustit sonar.“ OMalley se ve svém křesle ošíval. Venkovní teplota byla n mírná, ale slunce změnilo kokpit ve skleník. Až se vrátí na fregatu, bude si muset dát sprchu. Průzkum ve dvou stech čtyřiceti metrech, pane,“ hlásil poddůstojník. n I jemu bylo horko, ačkoli si s sebou vzal několik chlazených nápojů. nPane, něco tu je... kontakt možná v poloze jednaosmpět.“
n
Vysunout sonar! Romeo, Kladivo, máme kontakt možná jižně od nás. Letíme za ním.“ nKladivo, blízko od vás nevidíme nic. Bravo a Hatchet pracují na jednom kontaktu. Vypálili dvě torpéda bez jediného zásahu.“ No, nikdo přece netvrdil, že to bude hrac7Ca, pomyslel si pilot. Přesunuli se o tři tisíce metrů a znovu spustili sonar. „Kontakt, tentokrát doopravdy. Jsou to hluky strojovny, poloha jednaosmtň.“ OMalley zkontroloval stav paliva. Čtyřicet minut. Tohohle bude muset dostat rychle. Znovu přikázal vytáhnout sonar a zamířil o další tři tisíce metrů na jih. Rameny tlačil na pásy v křesle. Připadalo mu to jako věčnost, než se sonar dostal do nastavené hloubky. 471

„Je to tady zase, pane, severně od nás, poloha nulajednatři. Pomalu se přesouvá. Teď nulajednapět.“ „Připravit!K Třicet minut. Čas teď hrál proti nim. Ralston stiskl knoflíky pro výběr zbraně a její nastavení. „Willy, do něj!K Sonar vyslal pět signálů. „Nulajednadevět, vzdálenost devět setK
Ralston nastavil průzkumovou hloubku a typ průzkumu. OMalley stiskl palcem knoflík na páce a vypustili torpédo. Ponorka přešla do plného výkonu a otočila se nalevo od helikoptéry, zatímco torpédo klesalo do hloubky dvou set čtyřiceti metrů, kde zahájilo průzkum. OMalley si nadával, že je vypustil ve špatném úhlu, ale opravit to by trvalo moc dlouho. Držel letoun na místě a ve sluchátkách poslouchal, jak se kvílející torpédo žene za hlubším vrněním dvou šroubů ponorky třídy Charlie. Ponorka zuřivě manévrovala, snažila se vyhnout torpédu, které ji pronásledovalo. K „Teď plují stejně,K hlásil Willy. „Myslím, že torpédo ji má zásah! Ale charlieho to nepotopilo. Slyšeli zvuk ucházejícího vzduchu, pak to přestalo. Následovala divoká kakofonie hluku a kontakt se posouval dále na sever. Potom ponorka zpomalila a kontakt se vytratil. OMalley neměl na pronásledování dostatek paliva. Otočil se na západ a zamířil k Reubenu J
K amesovi. „Kladivo, Romeo, co se stalo
„Zasáhli jsme ho, ale ještě žije. Vydržte, Romeo, dochází nám palivo. Máme už jenom na pět minut.“ Rozumíme, připravíme se na vás. Navádíme na charlieho další helikoptéru. Měli byste se spojit s hatchetem.K „Jak je možný, že jsme ho nezničili?K zeptal se Ralston. „Skoro všechny ruský ponorky mají dvojitý trupy a to mrňavý torpédo Mark-46 nemá dost síly, aby pokaždý dosáhlo jistýho potopení. Musíš se pokusit zaútočit odzadu, ale tentokrát to nešlo. Když ho zasáhneš zezadu, trefíš šachtový přepážky a zaplavíš mu strojovnu. To potopí každýho. Ve škole ti neříkali, abys mířil na zadek, co?K „Ne, nijak to nezdůraznili.K „Myslel jsem si to,K zavrčel OMalley.
Vidět po čtyřech hodinách Reubena Jamese bylo hodně příjemné. A ještě příjemnější by bylo navštívit důstojnické kajuty, pomyslel si OMalley. Navedl helikoptéru nad pravý okraj zádi a udržoval stejnou rychlost jako loď. Willy vzadu otevřel zadní dvířka a spustil ukotvovací lano. Posádka fregaty připevnila k lanu čerpací hadici, Willy ji vytáhl nahoru a zavedl ji do nádrže. Celý proces nesl označení HIFR, tedy doplnění paliva za letu. Zatímco OMalley ze všech sil udržoval helikoptéru ve zvířeném vzduchu za lodí, do nádrží mu
teklo palivo na další čtyři hodiny. Ralston nespouštěl oči z ukazatelů paliva, zatímco OMalley letoun řídil. 472
„Máme plnou, Willy. Dost.K
Poddůstojník spustil hadici a vytáhl lano. S potěšením zavřel dveře a znovu si připnul pásy na sedačce. Říkal si, že důstojníci mají příliš rozumu, než aby dělali to, co právě udělal on. „Bravo, tady Kladivo, kam nás chcete. „Kladivo, Bravo, odleťte do polohy jednatřnula a sejděte se s Hatchetem osm mil od Brava.K Letíme tam.K OMalley proletěl kolem ReubenaJamese a zamířil na jihovýchod. „Kladivo, Romeo, máme vám vyřídit, že helikoptéra z lodi Sims právě dodělala toho charlieho. Dostali jsme od velitele operace zprávu ‚dobrá práce, přepínám.K
K
„Vyřiďte komodorovi, že není zač. Bravo, Kladivo, za čím to letíme „Mysleli jsme si, že je to ponorka s dvěma šrouby. Ale teď si tím nejsme tak jistí, Kladivo,“ odpověděl Perrin. „Už jsme na ně vypálili tři torpéda, a žádný zásah. On na nás vypálil jednou, ale torpédo vybouchlo za námi.K „Jak bylo daleko?K Padesát metrů.K Auvajsl pomyslel si pilot. „Fajn, už vidím Hatcheta. Bravo, velíte vy. Kam mě chcete?K Morris při honu na charlieho dovolil, aby jeho loď hodně zaostala. Teď však rozkázal, aby přešla do plného výkonu a dohánělа Battleaxe rychlostí pětadvaceti uzlů. S ohledem na velké množství kontaktů se konvoj stáčel mírně k jihu. Helikoptéra Seahawk, již pilotoval OMalley, se zastavila ve vzduchu jedenáct kilometrů od Battleaxe a Hatchet spěchal domů pro palivo a sonobójky. Znovu začal proces spouštění a přesouvání.
K
„Nic, hlásil Willy.
„Bravo, Kladivo, můžete mi říct, co tenhle kontakt zatím dělal K „Už jsme ho skoro dvakrát dostali nad rozhraním. Jeho kurz je všeobecně na jih.K To vypadá jako střelonosná ponorka.“. „Suhlas,K přikyvoval Perrin. „Poslední setkání s ní bylo do tisíce metrů od vaší pozice. Teď nemáme nic.“ OMalley studoval data z mapy Battleaxe. Stejně jako ve většině případů i tentokrát se odhad plavby ponorky skládal jen z mnoha nejistot, vratkých závěrů a spousty divokých odhadů. „Bravo, vy máte zkušenosti z ponorky. Co si o tom myslíte?K Byl to příšerný postup, ale co už?
47

„Kladivo, jediná věc, která dává aspoň trochu smysl, je, že je hrozně rychlej.“ OMalley si prohlížel taktickou obrazovku

ještě pozorněji. „Máte pravdu, Bravo.“ OMalley se nad tím zamyslel. Že by třída Papa? Dva šrouby, balistické střely, rychlá jako zloděj. „Kladivo, Bravo, pokud se přidržíme názoru, že je hodně rychlej, navrhuju, abyste se přesunuli na východ, dokud Romeo nezpomalí a neudá nám polohu toho Rusa.“ „Souhlasím, Bravo. Naveďte mě.“ Na pokyn z Battleaxe se helikoptéra hnala o tňcet kilometrů na východ a začala tu spouštět svůj sonar. Patnáct minut trvalo, než Hatchet dostal další dvojici torpéd Stingray, palivo a sonobójky. Co m slíte, že hledáme, šéfe zeptal se Ralston. „Co bys řek na papu?“ zeptal se OMalley. „Ale toho mají Rusové jen jednoho,“ namítl druhý pilot. To ovšem neznamená, že ho maj v muzeu, kolego.“ n „Nic jsem neřekl, pane,“ hlásil Willy. ReubenJames zpomalil, otočil se k jihu a zamířil sonarem na zbývající kontakt. Kdyby tak Battleaxe meTa pořád svůj ocas, litoval Morris. To by sZo triangulovat při každým kontaktu, a se dvěma helikoptérama... „Kontakt, nejspíš ponorka, poloha nulaosmjedna, pozvolna se mění, aspoň to tak vypadá. Jo, sune se od severu k jihu.“ Data okamžitě odešla na Battleaxe a veliteli operace. Do lovu se zapojila další helikoptéra. „Spustit sonar!“ To bylo dnes už po sedmatňcáté, uvědomil si OMalley. „Mám přesezenou prdel.“ „Kéž bych na to měl myšlenky,“ zasmál se Ralston trpce. Znovu nic nenašli. ‚Jak je možný, že je něco vzrušující i nudný zároveň?“ zeptal se podporučík, a nevědomky tak dospěl ke stejnému závěru jako pilot tomcatu několik dní před ním. „Vysunout sonar! No, tohle mě už taky několikrát napadlo.“ OMalley P za nul sílačku. „Bravo, Kladivo, mám pro vás návrh. „
„Posloucháme, Kladivo.“
„Hatchet shazuje řadu bójek jižně od nás. Rozviňte další řadu na západě. Já pak zapnu aktivní sonar. Možná ho k něčemu vyprovokujeme. Dostal jste se někdy, když jste řídil ponorku, do situace, že vás helikoptéry zahnaly do rohu?“ „Do rohu ne, Kladivo, ale jednou jsem se jedný nevyhnul. Počkejte, zatím to tu zorganizuju.“ „Tohle je pořádně chladnokrevnej spratek. Musí vědět, že ho sledujeme, ale nepohybuje se. Určitě si myslí, že nám uteče.“ „Už čtyři hodiny se mu to daří, šéfe,“ poznamenal Willy.
„Víš, co je nejdůležitější na hazardu? Musíš vědět, kdy přestat.“ OMalley vystoupal do výšky a poprvé toho dne zapnul průzkumný radar. K odhalení 474 periskopu to moc nepomáhalo, ale mohlo by to přimět ponorku, která se přibližovala k hladině, aby se vrátila zpátky do hloubky. Slunce zapadalo a OMalley zahlédl obě další helikoptéry zabývající se stejným kontaktem z jiných stran. Spustili dvě řady pasivních sonobójí o délce třináct kilometrů, které spolu svíraly pravý úhel. „Řady jsou položeny, Kladivo,“ ozval se kapitán Perrin. „Začněte.“ „Willy, do něj!“ Sto osmdesát metrů pod helikoptérou se vysílač opřel do vody vysokofrekvenčním sonarem. Trvalo to minutu, pak se obrátili na jihovýchod. Celý postup trval půl hodiny. Tou dobou dřevěněly posádce helikoptéry nohy a ovládání bylo čím dál obtížnější. Vezmi to na pár minut.“ OMalley sundal nohy z pedálů a protáhl si je. y „Kladivo, Bravo, máme kontakt. Bóje číslo šest, řada Echo. B lo to v řadě z východu na západ. Bóje číslo šest byla třetí od západního cípu, kde začínala severojižní řada. „Signál je slabý.“ OMalley znovu převzal řízení a zamířil na západ, zatímco další dvě helikoptéry kroužily nad svými řadami. „Pomalu, pomalu,“ šeptal do mikrofonu. „Nesmíme ho moc vyplašit.“ Zvolil opatrně svůj kurz, nemířil ke kontaktu přímo, ale ani se od něj moc nevzdaloval. Uplynula další půlhodina, v níž se každá vteřina zdála jako rok. Konečně kontakt plul na východ rychlostí kolem deseti uzlů hluboko pod rozhraním. p
„Teď ho máme na třech bójích, hlásil Perrin. „Hatchet se řesunu e na místo.“ OMalley sledoval blikající červená světýlka asi tři míle od nich. Hatchet spustil dvojici směrových bójí DIFAR a čekal. Záběry z nich se objevily i na OMalleyho monitoru. Kontakt projel přímo mezi DIFARy. Torpédo vypustit!“ zvolal Hatchet. Černé torpédo Stingray spadlo neviditelně do vody půl míle před blížící se ponorkou. OMalley se k nim přiblížil, spustil vlastní bójku, poslouchal a držel helikoptéru ve vzduchu. Stingray, podobně jako americké torpédo Mark-48, nepoužívalo konvenční šrouby, takže bylo jen těžko zachytitelné jak pro OMalleyho, tak pro ponorku. Najednou zaslechli hluk šroubů, jak ponorka zvýšila výkon na maximum a zatočila. Pak zaslechli hluk trupu, když změnila hloubku, aby torpédo setřásla. Nefungovalo to. Pak se ozval kovový náraz vybuchující hlavice. Zásah!“ zvolal Hatchet. ,
Spustit sonarK Willy naposledy spustil sonar. Ponorka stoupala k hladině. Znovu!“ divil se Ralston. „To je podruhý za sebou.“ n
Připravte to! Willy, do něj.“ N
Vzdálenost sto dvacet, poloha jednašesttři.“
Kruhový průzkum, startovní hloubka tňcet.“ „Nastaveno,“ odpověděl Ralston. 475

y rp ! P
O Malle ihned svrhl to édo. „Sonar vysunout Bravo zásah terč ne ot< pil, právě jsme na něj shodili další.“ „Může stoupat k hladině, aby zachránil posádku,“ namítl Ralston. „Taky může chtít vypálit střely. Měl utýct, když byl čas. Já bych to udělal Druhý zásah ponorku potopil. OMalley se vracel přímo k Reuben Jamesovi. Nechal přistát Ralstona. Jakmile byla kola připevněná a přivázan vystoupil a odešel na příď. Morris na něj čekal v průchodu mezi hangáry. „Skvělá práce, Jerry.“ „Díky, kapitáne.“ OMalley si nechal helmu v letounu. Vlasy měl pote přilepené k hlavě a oči ho po hodinách v kokpitu pálily. „Chtěl bych si o něčem promluvit.“ „Nevadí, když se přitom budu sprchovat a převlíknu se, kapitáne OMalley prošel důstojnickou jídelnou do své kajuty. Za minutu se svlé a zamířil do důstojnické koupelny. „Kolik kilo vypotíte během takového dne?“ zeptal se Morris. „Hodně.“ Pilot stiskl knoflík sprchy, zavřel oči a začala na něj padat stud ná voda. „Víte, už deset let tvrdím, že šestačtyřicítky potřebujou větší hla ci. Doufám, že teď už mě ty blbci v zásobovacím poslechnou.“ „A druhá otázka. Co to bylo?“ „Kdybych měl hádat, řeknu papa. Skvělá práce lidí od sonaru. Informa od vás nám hrozně pomohly.“ Znovu stiskl knoflík a přidal studenou vod Když po chvíli vylezl ven, znovu vypadal i cítil se jako člověk. Komodor vás chce navrhnout na nějaký vyznamenání. Asi třetí DFC.“ OMalley se krátce zamyslel. Své první dva kříže dostal za záchranné akc ne za zabití jiných lidí. „Za jak dlouho budete moct znovu odletět?“ „Vyhovuje to tak příští týden?“
Oblečte se. Promluvíme si v důstojnické jídelně.“

Pilot se učesal a oblékl si čisté oblečení. Vzpomněl si, jak mu jeho že radila, aby používal dětský pudr, který by ho ochránil před zpocený a upnutými oděvy, a jak byl hloupý, že to zamítl z obavy, že by vypadal ja srab. I po sprše ho na některých místech kůže pálila a svědila. Když došel jídelny, všiml si, že Morris na něj čeká se džbánem barevné šťávy. „Dostal jste jednu naftovou ponorku a dvě střelonosné ponorky. Jak to š1 Něco neobvyklého?“ ‚xJsou hrozně agresivní. Ten papa měl ustoupit. Charlie jel chytře, ale m se do toho hnal.“ OMalley se zamyslel a vypil první sklenici. „Máte pravc Příšerně na nás tlačej.“ „Je to horší než jsme čekali. Riskují tak, jak by obyčejně neriskovali. l z toho můžeme vyvodit?“ „To, že máme před sebou další dva náročný dny. Promiňte, kapitáne, na hluboký myšlenky jsem trochu zdrchanej.“ „Tak si jděte odpočinout.“ 476 ZÁVOY MRZÁKŮ STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Dvě ráno. Útok měl začít za čtyři hodiny i přes veškerou jeho snahu to změnit. Alexejev pozoroval mapu se symboly spřátelených jednotek a s odhady počtu nepřátel. „Hlavu vzhůru, Pašo!“ řekl vrchní velitel západní skupiny vojsk. „Vím, že si myslíte, že na to padne příliš mnoho paliva. Ale také to zničí jejich zbývající zásoby válečného materiálu.“ Ale ty zásoby mohou doplnit.“ „Nesmysl. Jejich konvoje byly silně poškozeny, tak to aspoň tvrdí rozvědka. Právě posílají přes moře jednu velkou dodávku, ale námořnictvo hlásí, že proti tomu vyslalo všechny dostupné síly. Každopádně to dorazí pozdě.“ Alexejev si říkal, že jeho velitel má možná pravdu. Přece dosáhl své hodnosti po dlouhé a významné kariéře. Ale stejně...
n
Kde mám být já?“
„Na velitelství skupiny operačního manévrování. A ani o krok blíž k frontě.“ 477

Velitelstvi SOM, pomyslel si Pavel trpce. Nejprve měla být skupinou operačního manévrování 20. gardová tanková divize, pak formace dvou a nakonec tří divizí. Průlom se ani jednou nevydařil a ze samotného termínu „skupina operačního manévrování“ se najednou stal absurdní vtip. Jeho pesimismus se znovu vrátil. Záložní formace uchovávané k prozkoumání útoku byly daleko za frontou, prý aby mohly vyrazit k místu, kde dojde k nejvhodnějšímu průniku za linie NATO. Než dorazí na správné místo, může to trvat celé hodiny. NATO prokázalo obdivuhodnou schopnost poradit si s těmito průlomy, vybavoval si Alexejev. Raději tuto myšlenku zaplašil a spolu s ní mnoho dalších a odešel z velitelského centra. Našel Sergetova a znovu nasedl do helikoptéry k letu na západ. Jeho letoun čekal na zemi, až se k nim připojí obligátní doprovod stíhaček. Používání stíhaček k doprovodu jediné helikoptéry startující ze Stendalu si letoví kontroloň NATO všimli, ale dosud neměli k dispozici žádné jednotky, aby s tím mohli něco udělat. Tentokrát byla situace jiná. Hlídkový letoun AWACS nad Rýnem sledoval, jak vrtulník startuje se třemi migy v závěsu. Kontrolor sektoru věděl, že z jedné vzdušné operace nad jižním Berlínem se vrací dvojice stíhaček F-4 Phantom, a navedl je na sever. Stíhačky svištěly nad stromy s radary vypnutými a mířily po bezpečné přepravní linii používané ruskými letouny. Alexejev se Sergetovem seděli sami v zadní části útočné helikoptéry Mi-24. Bylo tu dost místa pro osm ozbrojených členů pěchoty, takže si oba udělali pohodlí a Sergetov toho využil ke kratšímu spánku. Doprovodné migy letěly kilometr nad nimi, neustále kroužily a vyhlížely nízko letící stíhačky NATO. Devět kilometrů,“ znělo hlášení z paluby AWACS. „ Jeden phantom vyletěl vzhůru, osvítil svým radarem dva migy a vystřelil dvojici střel Sparrow. Další vypálil dva sidewindery na helikoptéru. Střely byly pro migy překvapením. Piloti se dívali špatným směrem, když vtom se aktivovaly jejich varovné přístroje. Jeden z migů klesl k zemi a unikl. Druhý explodoval ve vzduchu, zatímco úspěšnější letoun vyslal varovné hlášení. Alexejev překvapeně zamrkal, když zahlédl nenadálý záblesk nad nimi, pak se chytil pásu, helikoptéra prudce zatočila doleva a padala k zemi jako kámen. Sidewinder jim téměř mezi stromy urazil ocasní rotor. Sergetov se probudil a překvapeně a vyděšeně vykřikl. Vrtulník Mi-24 se otočil ve vzduchu, narazil do stromů a dopadl z výšky patnácti metrů na zem. Hlavní rotor se rozpadl, úlomky se rozlétly na všechny strany a zasunovací dveře na levé straně helikoptéry praskly, jako by byly z umělé hmotv. Alexejev vylezl ven otvorem za nimi. Znovu ho zachránily instinkty. Oba důstojníci byli dvacet 47B metrů od vraku, když explodovaly palivové nádrže. Phantomy, které pokračovaly dál do bezpečí, vůbec neviděli ani neslyšeli. „Jste zraněn, Váňo?“ zeptal se generál. „Ani jsem se nepočural strachy. Takže už jsem asi ostřílený veterán.“ Vtip nezabral. Hlas se mladému muži třásl stejně jako ruce. „Kde to sakra jsme?“ Správná otázka.“ Alexejev se rozhlédl. Doufal, že uvidí nějaké světlo, ale bylo dodržováno přísné zatemňování; sovětské jednotky už na vlastní kůži poznaly, proč nemají používat světla na dálnicích. „Musíme najít silnici. Vyrazíme na jih, dokud na nějakou nenarazíme.“ „Kde je jih?“ „Proti severu. A sever je tady.“ Generál ukázal na jednu hvězdu, pak se otočil a našel další. „Tahle nás zavede na jih.“ SEVEROMORSK, R.S.F.S.R. Admirál Jurij Novikov monitoroval průběh bitvy ze svého pozemního velitelství několik kilometrů od hlavní základny flotily. Trpce litoval ztráty své hlavní dálkové zbraně bombardérů Backfire ale způsob, jakým na útok reagovalo politbyro, pro něj byl ještě větším překvapením. Politici z toho bůhvíproč vyvodili, že může dojít k opakovanému útoku ze stejného místa, a neexistovala možnost jim to vymluvit. Jako by Američani chteli ještě jednou riskovat své drahocenné ponorky v takhle střežených vodáchl zuřl admirál v duchu. Měl proti sobě rychlé útočné ponorky tím si byl jist a nutili ho, aby se za nimi vydal s polovinou svých lodí a zabránil jim v úniku. Neměl k dispozici tolik lodí, aby je poslal toulat se po okolí. Vrchnímu veliteli sovětské Severní flotily zatím válka vycházela. Operace na obsazení Islandu dopadla takrka skvěle šlo o nejprohnanější sovětský útok všech dob! Hned další den zničil bojovou skupinu letadlové lodi, pro jeho síly to bylo hrdinské vítězství. Plán použít proti konvojům kombinovanou sílu ponorek a střelonosných bombardérů vyšel dobře, zejména poté, co se rozhodl použít bombardéry nejprve proti doprovodným lodím. Ztráty ponorek byly doposud velmi těžké, ale s tím počítal. Námořnictva NATO cvičila protiponorkové souboje po celé generace. Ztrátám ponorek se nemohl vyhnout. Novikov musel připustit, že se dopustil i chyb. Měl systematicky napadat doprovodné lodě ještě dříve ale Moskva žádala prioritní napadání obchodních lodí, a on na tento „návrh“ přistoupil. Teď se však situace obrátila. Náhlá ztráta backfirů budou mimo provoz ještě asi pět dní ho přinutila stáhnout ponorkové skupiny z operací proti letadlovým lodím a poslat je za konvoji, což znamenalo překonat

obranné řady ponorek NATO, a i zde byly ztráty velmi vysoké. Těžce trpěly i špionážní bombardéry Bear. Ta zatracená válka už přece me?a drivno skončit, pomyslel si Novikov zlostně. Jeho hladinové loďstvo bylo připraveno vzít na Island 479

další jednotky, ale tuto skupinu nemohl vyslat na moře, dokud tažení v Německu nedospěje alespoň o trochu blíž ke konečnému řešení. Žádný plán nepřečká první kontakt s nepřítelem, opakoval si. „Soudruhu admirále, dorazily záběry z družice." Jeho pomocnik mu podal kožené pouzdro s hlášeními. Náčelník rozvědky celé řlotily dorazil o pár minut později s expertem na interpretaci fotografii. Rozložili snímky po stole. „Aha, tady je menší problém," řekl expert. To by Novikov věděl i bez něj. Mola v Little Creeku ve Virginii zela prázdnotou. Americká výsadková sila obojživelniků vyplula s celou divizí námořnictva. Novikov sledoval celý průjezd jednotek Pacifické flotily do Norfolku s velkým zájmem, ale pak přišel o obě nadoceánské špionážní družice a došlo i k pozastavení příprav k vyslání poslední z nich. Na další fotograňi viděl kotviště letadlových lodí, rovněž prázdná. „Nimitzje stále v Southamptonu," upozornil jej náčelník rozvědky. „Připlul do přístavu s dlouhým seznamem oprav a nemají tam žádný suchý dok, který by ho mohl přijmout. Kotví tedy v oceánském doku a určitě nikam nevypluje. Takže Američané mají tři letadlové lodě: Coral Sea, Ameriku a Independence. Saratoga doprovází konvoj. Ostatní letadlové lodě Atlantické flotily jsou v Indickém oceánu." Novikov zabručel. To byla pro eskadru v Indickém oceánu nepříjemná zpráva, ale ta tvoří součást sovětské Pacifické flotily. Není to jeho problém. On má svých dost. Poprvé se sám ocitl před tím, co tak rád působil námořním silám NATO. Počet úkolů převyšoval počet lodí a poslat polovinu svých protiponorkových sil za ponorkami, které jsou na útěku, nemohlo ničemu pomoci! NORTHWOOD, ANGLIE „Dobrý den, pane admirále," řekl Toland. Beattie vypadal mnohem lépe. Jeho modré oči znovu získaly křišťálový lesk a jeho záda byla rovná jako pravítko. Stál před velkou mapou se založenýma rukama. „Jak to vypadá ve Skotsku, fregatní kapitáne?" „Dobře, pane. Poslední dva nálety byly zlikvidovány. Smím se zeptat, jak dopadly jednotky operace Doolittle? Jedné z ponorek velí můj kamarád." Beattie se otočil. „Které?" „Chicagu, pane. Dan McCafferty."

„Aha. Zdá se, že jedna z ponorek byla poškozena. Chicago a ještě jedna další ji doprovázejí. Ve skutečnosti dělají ve východním Barentsově moři pěkný randál. Máme zprávy, že Sověti na ně vysilají početnou silu. Vy se vracíte k flotile vašich letadlových lodí a máte se sejít se členy mé rozvědky, abyste prinesl vašim hochům aktuální informace. Chtěl jsem se s vámi osobně sejit 4B0 a poděkovat vám za ten telex o pronásledování backfirů až na jejich práh. Ten nápad nám velmi pomohl. Slyšel jsem, že prý jste záložák. Jak vás proboha mohli propustit?" „Jednou jsem najel s torpédoborcem na břeh." „Aha. Tu chybu jste už ale napravil, fregatní kapitáne." Beattie mu podal ruku. WACHERSLEBEN, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Zastavte ten zatracenej náklaďák!" kričel Alexejev. Stál uprostřed cesty a riskoval, že ho vůz přejede. Zastavil a Alexejev doběhl ke kabině. „Kdo sakra jste?" zeptal se desátník. „Jsem generálplukovník Alexejev," odpověděl vlídně. „A kdopak jste vy, soudruhu?" „Jsem desátník Vladimír Ivanovič Maryjachin." Podarilo se mu promluvit , ačkoli mu při pohledu na Alexejevovy výložky poklesla čelist. „Jelikož mám pravděpodobně vyšší hodnost než vy, desátniku, odvezete mě i mého asistenta na další dopravní kontrolní bod tak rychle, jak jen tenhle náklaďák svede. Pohyb!" Alexejev se Sergetovem nasedli dozadu. Našli tam vysokou vrstvu krabic, bylo na ní dost místa pro oba. Generál klel. „Tři ztracené hodiny." „Mohlo to být horší." BRUSEL, BELGIE „Je to obrovský útok, pane. Právě zahájili postup k téměř osmdesát kilometrů dlouhé frontě." SACEUR nezúčastněně pozoroval mapu. Ne že by to nečekal. Rozvědka to předvídala o dvanáct hodin dříve. Pro tento sektor mohl použít přesně tři záložní brigády. Dry bohu, pomyslel si, že se mi povedlo přemluvit Němce, aby zkrátili linii u Hannoveru. Polovina jeho záloh pocházela odtud a vyšlo to jen taktak. „Kde je hlavní osa útoku?" zeptal se generál operačního důstojnika. „Teď to na žádnou nevypadá. Nejspíš jde o všeobecný nápor „ „S cílem objevit trhlinu," dokončil SACEUR jeho větu. „Kde mají zálohy?" „Identifikovali jsme části tří divizí zde, jižně od Flziehausenu. Pravděpodobně jde o jednotky kategorie A. Právě probíhající útok asi vedou pouze formace B." „To jsme jim dali tak na zadek?" zeptal se SACEUR do vzduchu. Jeho výzvědní důstojníci pracovali ze všech sil na zhodnocení nepřátelských ztrát a každý večer mu podávali hlášení. Záložní jednotky kategorie B se začaly 4BI

objevovat na frontě před pěti dny, což ho mátlo. Věděl, že Sověti mají na jižní Ukrajině v záloze ještě nejméně šest jednotek kategorie A, ale nedostal žádné informace o jejich přesunu. Proč se tyto skupiny nepřesunují na německou frontu? Proč místo nich posílají záložáky? Tato otázka ho trápila již několik dní, jeho rozvědka nad tím jen krčila rameny. AIe ne že by mi tc nějak moc vadilo, pomyslel si. Ty dvě polní armády by zdejší frontu komplet. ně prorazily. „Kde by bylo nejlepší zahájit protiútok?" „;Máme tyhle dvě německé tankové brigády u Springe. Ruský útok má zřej. mě dvě záložní motostřelecké divize s divizní hranicí v těchto místech, dese kilometrů od nich. Od linie odjely už před dvěma dny. Neřekl bych, že jsou dobře odpočaté, ale „ „Rozumím." SACEUR měl talent skákat svým důstojníkům do řeči. „Ať se pohnou." USS REUBEN JAMES OMalley kroužil nad fregatou po dlouhém ranním pátrání, které se nakonec ukázalo jako zbytečné. Za uplynulé tři hodiny byly potopeny tři obchodn: lodě, dvě z nich potopily střely, které pronikly obrannými prostředky kon voje, a jednu torpédo. Obě ponorky, jež to měly na svědomí, byly pronásle dovány, jednu potopila helikoptéra lodi Gallery uvnitř konvoje samotného Zanedlouho měli vstoupit do oblasti s dosahem letounů z evropskýcl. pozemních základen, a pilot už začínal mít pocit, že tuto bitvu vyhráli Konvoj zatím plul s přijatelnými ztrátami. Ještě šestatňcet hodin, a budoi u břehu. Přistál hladce a po návštěvě u velitele se OMalley odebral do důstojnicki jídelny občerstvit. Calloway na něj už čekal. Pilot se s reportérem potkal u dříve, ale ještě spolu nehovořili. nJe přistání s helikoptérou na téhle lodičce tak nebezpečné, jak to vypadá? Letadlová loď má o trochu větší palubu. Nebudete o mě psát, viďte?" „A proč ne? Včera jste potopil tři ponorky." OMalley zavrtěl hlavou. „Byly na to dvě lodi, dvě helikoptéry a pomáha nám zbytek doprovodných lodí. Já lítám jen tam, kam mě pošlou. Lovit ponor ky není jen tak. Všichni účastníci musí být sehraní, jinak vyhraje nepřítel.a „A tak tomu bylo včera v noci?" „Občas se něco povede i nepříteli. Já jsem se čtyři hodiny jen rozhlížel, ali nic jsem nenašel. Možná to byla ponorka, možná ne. Včera jsme měli vi všech ohledech velkou kliku." Máte výčitky svědomí, když je potopíte?" zeptal se

Calloway. „Jsem u námořnictva už sedmnáct let, a zatím jsem nepotkal člověka, kte rýho by bavilo zabíjet jiný lidi. Dokonce o tom ani takhle nemluvíme, ako 4B2 rát možná když se napijeme. Potápíme lodi a snažíme se předstírat, že jsou to jenom lodi věci, uvnitř kterejch nejsou žádný lidi. Je to pokrytecký, ale takhle se to dělá. Sakra, teď prvně jsem vlastně udělal to, co má bejt náplní mojí práce. Až doteď jsem měl zkušenosti jen se záchrannýma akcema. Až do včerejška jsem nikdy neshodil na opravdovou ponorku žádnou ostrou střelu. A ještě jsem o tom moc nepřemejšlel, abych zjistil, jestli mě to baví nebo ne.“ Odmlčel se. „Ten zvuk je hroznej. Slyšíte unikat vzduch. Když prorazíte trup ve velký hloubce, náhlá změna tlaku uvnitř trupu prej vzduch zapálí a všichni uvnitř uhořej. Nevím, jestli je to pravda, ale jednou mi to někdo povídal. Každopádně slyšíte unikat vzduch, pak skřípot jako když prudce zabrzdí auto. To praskaj přepážky. Pak přijde zvuk praskajícího trupu, takový dutý bouchnutí. A je to. Stovka lidí je po smrti. Ne, moc mě to netěší.“ „Je ale zvláštní, jak je to vzrušující,“ pokračoval OMalley. „Děláte něco extrémně náročnýho. Vyžaduje to soustředění, zkušenosti a spoustu abstraktního myšlení. Musíte proniknout do myšlení vašeho protivníka, ale zároveň přemejšlet o vaší operaci jako o likvidaci neživýho předmětu. Smysl to moc nedává, co? Takže vaším úkolem je spíš na tuhle stránku nemyslet. Jinak nic neuděláte.“ „Myslíte, že vyhrajeme?“ „To záleží na chlapech na zemi. My jim jen pomáháme. A tenhle konvoj to zvládne.“ FSLZIEHAUSEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „Mně říkali, že jste zemřeli,“ divil se Beregovoj.

„Tentokrát ani škrábnutí. Ale tady Váňu to vystrašilo k smrti. Jak pokračuje útok?“ „První známky jsou slibné. Tady jsme postoupili o šest kilometrů a u Springe téměř o stejnou vzdálenost. Zítra bychom mohli obklíčit Hannover.“ Alexejev se přistihl při myšlence, jestli neměl jeho nadřízený pravdu. Možná jsou linie NATO tak oslabené, že je Sověti přinutili k ústupu.

n

Soudruhu generále.“ Byl to důstojník armádní rozvědky. „Mám hlášení o německých tancích u Eldagsenu. Spojení s nimi se prostě vytratilo.“ „Kde kruci je Eldagsen?“ Beregovoj se zadíval do mapy. „To je deset kilometrů za linii! Potvrďte tuto zprávu!“ Země pod nimi se otřásla a poté zaslechli hluk tryskových motorů a svištění střel.

n

Právě zasáhli naše vyslače,“ hlásil spojař.

Přepněte na náhradní!“ křikl Alexejev.

Tohle byly náhradní. Primární nám zlikvidovali včera večer,“ reagoval Beregovoj. „Právě sestavujeme další. Takže teď používáme to, co tu máme.“ „Ne,“ řekl Alexejev. „Jestli to uděláme, tak jedině za pochodu.“ 4BB

„Takhle ale nemůžu pořádně koordinovat postup!“ „Když zemřete, nezkoordinujete už vůbec nic.“ USS CHICAGO

Kolem zuřilo hotové peklo. Je to jako zlý sen, jen s tím rozdílem, že z něj sc člověk probudí, říkal si McCafferty. Nad hlavami jim kroužily nejméně tř hlídkovací letouny BearF, všude shazovaly sonobóje, na sonaru se objevil ještě dvě fregaty typu Krivak a šest hlídkovacích člunů Griša. K tomu všemi se ještě rozhodla připojit ponorka třídy ViktorIII. Chicagu se podařilo trochu snížit přesilu. Za několik posledních hodin s mu povedlo zničit viktora a grišu a poškodit jednoho krivaka, ale situace s stále zhoršovala. Rusové je zaháněli do rohu, a jejich ponorce se asi nepoda ří udržet je od těla moc dlouho. Za tu dobu, než lokalizovali a zničili vikto ra, se k nim hladinové lodě přiblížily o sedm kilometrů. Bylo to jako soubo začínajícího boxera se šampiónem. Měli šanci jen v případě, že si ho nepus tí k tělu.

McCafferty potřeboval a toužil po jediném promluvit si s Todden Simmsem z Bostonu a zkoordinovat jejich aktivity. To nemohl, protože pod vodní telefon neměl takový dosah a byl příliš hlučný. I kdyby se pokusi o spojení vysílačkou, Boston by musel být blízko hladiny a mít vysunutoi anténu, aby je slyšel. Byl si jist, že Todd pluje se svou lodí hodně hluboko Sověti společnou taktiku často cvičili, ale Američané měli pocit, že je to zby tečné. McCafferty by teď nějaké nápady uvítal. Řešení, jaké pro tento přípa nabízela učebnice, bylo rnanévrovat a hledat skuliny, jenže Chicago bylo d facto připoutáno na pevnou pozici a nemohlo se od svých sester vzdáli Jakmile Rusové pochopí, že s sebou mají mrzáka, přiblíží se k nim jako smeč ka psů, aby Providence dodělali, a on jim v tom nebude moci zabránit. Rusov určitě raději vymění pár malých lodí za ponorku třídy 688. „Nějaké návrhy, výkonný důstojníku?“ zeptal se McCafferty. „Co takhle, ‚Scotty, vytáhni nás!“ Výkonný důstojník se pokoušel trochi situaci nadlehčit, ale nezabralo to. No, kapitán třeba není fanda Star trek „Jediná možnost, jak přimět Rusy, aby nechali naše kamarády chvili na pokc ji, je podle mě nechat je, aby honili nás.“ „Odjedeme na východ a zkusíme napadnout tuto skupinu z boku?“ ‚Je to risk,“ připustil důstojník. „Ale co není?“ „Převezměte kormidlo. Výkon šedesát procent, a ať dřeme pupkem o dno: Chicago zatočilo na jihovýchod a zvýšilo rychlost na osmnáct uzlů. Ideálr příležitost zjistit, jak přesné jsou naše mapy, řkal si McCafferty. Rozmísti tady Rusové miny? Tuto myšlenku musel zapudit. Jestli na nějakou min narazí, ani se to nedozvědí. Výkonný důstojník vedl ponorku patnáct metr od míst, kde podle mapy bylo dno ve skutečnosti kličkovali a udržovali s 4B4 patnáct metrů nad nejvyšším bodem míli dopředu. Ani to by jim nebylo nic platné, kdyby tu někde ležel nezaznamenaný vrak lodi. McCafferty si vybavoval první cestu do Barentsova moře. Někde tady byly torpédoborce potopené jako cvičné terče. Kdyby do některého narazili rychlostí osmnácti uzlů... Hnali se vpřed čtyřicet minut. „Výkon třicet procent!“ rozkázal McCafferty, když už to nemohl vydržet. Chicago zpomalilo na pět uzlů. „Vystoupat do hloubky na periskop,“ rozkázal důstojníkovi pro ponor. Muži ovládající ponorové lišty stáhly své páky dozadu. Z trupu vyšel menší hluk, protože klesl venkovní tlak vody a trup se o necelé dva centimetry roztáhl. Na McCaffertyho pokyn vysunuli nejprve stěžeň ESM. Stejně jako předtím zahlédli několik radarových zdrojů. Pak vysunuli průzkumný periskop. Blížila se k nim atmosférická fronta a na západě právě trochu pršelo. Skvee, pomyslel si McCafferty, přisli jsme o deset procent výkonu sonaru. V poloze dvašestčtyři vidím stěžeň co to je?“ V té poloze nemáme žádné radarové signály,“ řekl technik. „Stěžeň je zlomenej to je ten krivak. Když už jsme ji načali, tak ji doděláme. Mám„ Před periskopem mu přelétl stín. McCafferty namířil periskop vzhůru a všiml si křídel a vrtulí letounu Bear. „Veliteli, sonar, za zádí je spousta sonobójek!“ McCafferty zaklapl rukojeti a spustil periskop. „Okamžitě dolů! Klesnout do hloubky sto třiceti metrů, kormidlo zcela doleva, plnou parou vpřed.“ Dvě stě metrů od ponorky dopadla

do vody sonobójka. Její signály se odrážely od trupu. Za jak dlouho se ten hear otoči a shodi na nás torpédo? Na McCaffertyho pokyn vypustili do vody hlukovou návnadu. Nefungovala, takže vypálili další. Uplynula minuta. Nejdřiv se pokusi nás zachytit přes magnetický vlněni. Přetočte tu pásku.“ Elektrotechnik měl radost, že má něco na práci. n
Videozáznam pět vteřin trvajícího vysunutí periskopu odhalil na hladině cosi jako zbytky krivaka. Hloubka sto metrů. Rychlost dvacet a stále roste.“ „Až na dno, Joe,“ řekl McCafferty. Díval se na opakované záběry z kazety, ale jen proto, aby se na něco díval. Torpédo ve vodě za námi! Poloha nulajednapět.“
n
Kormidlo o patnáct stupňů doprava! Plnou parou vpřed! Změnit kunen. jednasedmpět.“ McCafferty nechal torpédo přejet na záď. Jeho mozek instinktivně analyzoval nastalou situaci. Ruské protiponorkové torpédo: průměr šestnáct palců, rychlost asi šestatřicet uzlů, vzdálenost čtyři mrZe, může plout tak devět minut. My plujeme podíval se pětadvaceti uzly. Je za námi. Takže jestli je mrTi za námi... urazi tu vzdálenost za sedm minut. Může nás dostat. Ale my zrychlujeme o deset uzlů za minutu... Ne, nemůže. Vysokofrekvenční signály zezadu. Vypadá to na sonar torpéda.“
4B5

„Klid, přátelé, myslím, že nás nedohoní.“ Ale uslyši nás jakákoli ruská loď pobliž. „Hloubka sto tňcet metrů, začínáme vyrovnávat.“ ;,Torpédo se blíží, pane,“ hlásil náčelnfk sonaru. „Zní to ale trochu zvláštně, pane, jakoby „ Ponorka se zatřásla po silném výbuchu na zádi. „Výkon tňcet procent, kormidlo deset stupňů vpravo, nový kurz dvašestpět. To, co jsme právě slyšeli, byl náraz jejich torpéda do dna. Sonare, chci informace.“ Rusové měli severně od Chicaga novou řadu sonobójek, ale asi příliš daleko, takže americkou ponorku neslyšeli. Polohy nejbližších sovětských lodí se pomalu vyrovnávaly: Míří přímo na Chicago. „No, aspoň na chvíli zapomenou na naše kamarády, výkonný důstojnfku.“
„Super.“
„Pojedeme ještě trochu na jih a uvidíme, jestli by nás nemohli předjet. Pak jim ukážeme, zač je toho loket.“ ISLAND
Jestli se z tohohle kusu šutru dostanu živej, říkal si Edwards, odsteňuju se do Nebrasky. Pamatoval si, že přes ni mnohokrát letěl. Byl to tak krásně placatý stát. Dokonce jednotlivé okresy měly tvar pravidelných čtverečků. Ne tak na Islandu. Ale i přesto to teď šlo lépe než těsně poté, co opustili Keflavík. Edwards a jeho skupina se drželi vrstevnice sto šedesáti metrů, takže od štěrkové přibřežní cesty byli stále nejméně dvě míle, hory měli v zádech a krásný výhled před sebe. Až dosud nezaznamenali nic než běžnou činnost. Odhadovali, že v každém autě na silnici sedí Rusové. Možná to nebyla tak úplně pravda, ale jelikož Sověti zabavili tolik civilních vozidel, nebylo možné rozeznat, které komu patří. Takže byli všichni Rusové. „Odpočívá se vám dobře, seržante?“ Edwards a jeho skupina došli ke Smithovi. Kilometr před nimi byla silnice, první, kterou viděli za dva dny. „Vidíte tamhleten kopeček?“ ukázal Smith. „Před dvaceti minutama tam přistála helikoptéra.“ „Skvěle.“ Edwards rozložil mapu a posadil se. „Vrch 1063 výška tisíc metrů.“ „Je tam krásná rozhledna, co? Myslíte, že nás odtamtud můžou zahlfdnout?“ „Patnáct šestnáct kilometrů. Přijde na to. Nejspíš ten kopec používají k výhledu na obě strany moře. Jestli mají trochu rozumu, tak se budou dívat i po skalách.“ „Máte představu, kolik tam může být lidí?“ zeptal se Edwards. 4S6
„Kdepak. Možná nikdo. Možná prováděli vykládku, ale to bych neřekl. Spíš je tam družstvo nebo četa. Musíme předpokládat, že tam mají kvalitní dalekohled a vysilačku.“ „A jak se jim vyhneme?“ zeptal se Edwards. Krajina tu byla převážně pustá , viděli před sebou jen několik keřů. „To je velmi správná otázka, veliteli. Musíme si dát pozor, kudy půjdeme, držet se při zemi, volit úkryty prostě jako obvykle. Na mapě je ovšem i menší záliv asi šest kilometrů od nich. Nemůžeme je obejít po vzdálenější straně, aniž bychom nenarazili na hlavní silnici to půjde těžko.“ „Co se děje?“ Dorazil k nim seržant Nichols. Smith mu to vysvětlil. Edwards si sedl k vysílačce. „Vy jen víte, že jsou na kopci, neznáte jejich si u ani jaký mají zbraně, je to tak?“ ptala se Bouda. Správně.“ „Krucifix. My jsme chtěli, abyste se na tom vrcholku utábořili vy.“ To je ale překvápko, pomyslel si Edwards. „Není naděje, že byste se tam dostali?“ „Ne. Opakuju, je to bez šance. Umím si představit i jednodušší způsoby, jak spáchat sebevraždu, pane. My to promyslíme a pak se vám ozveme, jo?“ „Dobře, budeme čekat. Konec.“ Edwards si sedl k seržantům a začali studovat mapy.
„Záleží jen na tom, kolik mužů tam poslali a jak velkej pozor si dávají,“ zamyslel se Nichols. „Jestli tam mají četu, můžeme očekávat nějaký hlídky. Další otázkou je jejich počet. Já osobně bych nebyl urvanej z toho, šlapat do takovýho kopce dvakrát denně.“
n
Kolik mužů byste tam poslal?“ zeptal se Edwards.
„Rusové tady mají celou výsadkářskou divizi a další oddíly. Řekněme dohromady deset tisil.ižů. Nemůžou přirozeně obsadit celej ostrov. Takže na ten nebo ten kopec umístí četu střelců nebo jen hlídku. Dělostřelecký pozorovatele nebo tak. Čekají na naše invazní jednotky, a z toho kopce může člověk se solidním dalekohledem pokrýt celej tenhle záliv na sever od nás a možná dohlídne až do Keflavfku. A určitě vyhlíží i letadla.“ „Můžete nám to zjednodušit?“ divil se Smith. „Myslím, že se k tomu kopci můžeme poměrně bez potíží přiblížit, počkat na noc jestli se tomu tak dá říkat a pokusit se projít pod nima. Slunce jim bude svítit do očí.“ „Už jste někdy něco takovýho dělal?“ zeptal se Edwards. Nichols přikývl. „Na Falklandech. Byli jsme tam tejden před invazí a zkoušeli jsme různý věci. Totéž co tady.“ Ve vysilačce ale neňkali o invazi ani slovo.“ „Nadporučfku, tady dojde k vylodění vašich námořnfků. Nikdo mi to sice neřekl přímo, ale přece nás sem neposlali hledat fotbalovej stadion, ne?“ Nicholsovi bylo kolem pětatřiceti, v armádě sloužil už skoro dvacet let. Byl daleko nejstarším mužem jejich skupiny a posledních pár dnů, kdy sloužil 4s pod takovýmhle amatérem, ho pěkně štvalo. Jediná snesitelná věc na tomhle meteorologovi byla jeho ochota poslouchat. „No dobře, takže oni chtějí, abychom se z toho kopce rozhlíželi i my. A co tenhle menší kopec západně od hlavního vrcholu?K „Budeme muset jít velkou oklikou, aby se nám povedlo vylízt tam nepozorovaně, ale jo, tam se můžeme utábořit. Teda pokud nebudou dávat moc velkej pozor.K „Dobře, jakmile překročíme tuhle silnici, budeme se

držet pohromadě v jedný skupině. Vy půjdete vepředu, seržante Nicholsi. Navrhuju, abychom si trochu odpočinuli. Mám pocit, že jakmile vyrazíme, jen tak se nezastavíme.K „Pod kopec to bude dvanáct kilometrů. Měli bychom tam dorazit před západem slunce.K Edwards se podíval na hodinky. „Vyrazíme tedy za hodinu.K Odešel k Vigdís. „Tak Michaeli, co uděláme teď?K Podrobně jí vysvětlil situaci. „Budeme blízko u nějakých Rusů. Možná to bude nebezpečné.K
n
Chceš se mě zeptat, jestli chci jít s vámi?K
Řekni jo, a dotkneš se ji. Řekni ne a... do báje!
„Nechci, aby se ti ještě něco stalo.K
„Zůstanu s tebou, Michaeli. S tebou jsem v bezpečí.K SOUTHAMPTON, ANGLIE Trvalo několik hodin, než se podařilo vypumpovat všechnu vodu, která loď táhla ke straně. Silné remorkéry Catcombe a Vecta táhly loď pomalu do Solenta zádí napřed. Letovou palubu opravili lodníci ve Vosperu, ačkoli mnoho šedých plátů neslo stopy po rychlém záplatování provedeném spíše v rychlosti než s úctou ke vznešenému jménu lodi. Pracovalo na tom tisíc mužů. Z Ameriky získali nové aretační zařízení a spolu s ním i elektronické přístroje, které se ani zdaleka nemohly rovnat tomu, co zničily ruské střely. Remorkéry je doprovodily do Calshot Castle, odkud už pluli sami na jih k Thornovu kanálu, na východě minuli jachty kotvící v Cowes. Doprovodné lodě čekaly v Portsmouthu, kde se malá formace otočila na jih a zamířila k Lamanšskému průlivu. Okamžitě byly zahájeny letové operace. Jako první přiletěly útočné bombardéry Corsair, pak těžší intrudery a protiponorkové vikingy. USS Nimitz byl znovu v akci. USS CHICAGO
a pal!K Tři hodiny úmorné dřiny se zhmotnily v jediné vteřině. Po již důvěrně známém otřesu způsobeném stlačeným vzduchem vyletěla do tmavých vod Barentsova moře dvě torpéda. ass
Sovětský velitel se až příliš horlivě vydal za Chicagem a svou fregatu poslal moc blízko k ní. Všechny tři lodi vysílaly ke dnu signály a hledaly ponorku. Že poplujeme na jih, tos nečekal, co? Na sever nebo východ, to možná, ale na jih ne. McCafferty provedl se svou ponorkou široký okruh kolem ruské fregaty, zůstal na okraji dosahu jejího sonaru, načež se k ní priblížil zezadu. Jedno torpédo pro krivaka a jedno pro nejbližší hlídkovací loď. „Terč nemění kurz ani rychlost, pane.K Torpédo se hnalo za sovětskou fregatou. „Pořád hledá špatným směrem, pane.K Rozsvítila se obrazovka, v tónové linii kontaktu se rozsvítila jasná tečka. Trupem zároveň otřásla hromová exploze. „Vysunout periskop!K McCaerty došel ke kukátku a pomalu ho vysunul. „Potopeno. Zlomili jsme jí vaz. No dobře...K Otočil se směrem k bližšímu grišovi. „No, terč číslo dvě se otáčí páni, teď pustil motory. Zvyšuje rychlost a míří doleva.K „Kapitáne, spojovací drát z torpéda je přerušen.K „Jak dlouho popluje?K
„Ještě čtyři minuty, pane.K Za čtyři minuty plnou rychlostí se griša dostane mimo dosah torpéda. „Hergot, mine ho. Periskop zasunout. Mizíme odsud. Tentokrát poplujeme na východ. Nová hloubka sto tňcet, výkon šedesát procent. Kurz nulapětpět.K „Určitě za to může ten výbuch, pane. Půl vteřiny po něm se přerušil drátek spojený s torpédem číslo dvě.K McCafferty a zbraňový důstojník znovu studovali mapu. Máte pravdu. Poslal jsem to moc blízko. Dobře.K Kapitán přešel ke stolu s m ou. „Kde myslíte, že jsou naši?K
K
. si někde tady, pane. Dvacet až pětadvacet mil.
„Myslím, že jsme jim to trochu ulehčili. Pokusme se tam vrátit, než Rusům dojde, co se stalo.K „Měli jsme kliku, kapitáne,K poznamenal výkonný důstojnilc. „To je pravda. Chci vědět, kde jsou jejich ponorky. Ten viktor, kterýho jsme dostali, nám přeběhl před nosem. Kde jsou ostatní? S tímhle nás přece nemůžou honit.K Samozřejmě že ne, uvědomil si McCafferty. Rusové měli vyhrazené oblasti pro různé dnzhy lodí. Hladinové lodě a letadla budou v jednom sektonz a ve druhém dostanou výsadní právo lovu ponorky... Říkal si, že zatím se jim dařilo. Tři hlídkovací lodě, fregata a ponorka, to je týden. Jenže ještě není konec. Skončí to, až dovedou Přovidence k návrši.
ÚKRYT NA SKALÁCH ISLAND První část cesty představovalo na mapě pouze dvanáct kilometrů přímo trasa, po které šli, nebyla přímá ani trochu. I zde byl terén sopečného p du, všude ležely větší i menší kameny. Ty velké vrhaly stíny, a kdykoli to Edwardsova skupina se za ně ukrývala, ale ke každému kroku vpřed mi přidat další nahoru nebo dolů, doprava nebo doleva, takže každý metr jc cesty se prodloužil o další metr jiným směrem a z dvanácti kilometrů se čtyřiadvacet. Edwards si poprvé uvědomoval, že je možná někdo sleduje. I když ten pod nímž se plížili, byl ukrytý za horským hřebenem, kdo by spoléhal n že Rusové nemají další pozorovatele o kus dál? Kdo by si mohl být jist, ; nikdo nesleduje, že nějaký ruský seržant s dalekohledem nezahlédl ji pušky a batohy, nevzal přenosnou vysilačku a nezavolal ozbrojenou heli téru? Náročnost postupu jim rozbušila srdce. Strachem se rytmus bušení, zrychlil, takže jejich únava rostla jako úroky na úvěru od lichváře. 490
Seržant Nichols se ukázal jako výkonný a náročný vůdce. Byl sice nejstarším členem skupiny, ale jeho výdrž bez ohledu na vymknutý kotník a tak Edwardse šokovala. Všichni šli mlčky, nikdo nechtěl dělat hluk a Nichols nemohl nadávat těm, kteří šli pomalu a zůstávali pozadu. Jeho pohled bohatě stačil. Je o deset let starši než já, říkal si Edwards, a nejsem netrénovanej. Přece mu musim stačit, ne? Nicholsovi se dařilo po většinu cesty držet je mimo příbřežní cestu, ale pak dorazili k místu, kde se silnice stáčela kolem malé skalky asi na kilometr a půl od jejich cesty. Zde stáli před krutou volbou: riskovat sledování ze silnice, kde projížděli nejspíš Rusové, nebo z kopce. Zvolili silnici, pomalu a z úkrytu pozorovali, jak kolem nich každých patnáct minut projíždí auto. Slunce viselo nízko nad severozápadním obzorem, a oni se plazili po kopci. Našli hromadu kamenů, schovali se za ní a pak vyrazili spěšně pod ruskou pozorovatelnu. „No, pěkně jsme se prošli, ne?“ prohodil seržant královského námořnictva. Ani se nezpotil. „Chcete si něco dokázat, seržante?“ zeptal se Edwards. On ano. „Promiňte, nadporučíku. Vaši přátelé mi říkali, že jste v dobré kondici.“ „Myslím, že infarkt mi bezprostředně nehrozí, jestli myslíte tohle. Co dá1?“ „Navrhuju hodinu počkat, dokud slunce neklesne o trochu níž, pak vyrazit dál. Ještě čtrnáct kilometrů. Měli bychom šlapat co nejrychleji.“ Panenko skákavá! pomyslel si Edwards. Nedal však na sobě nic znát. „Víte jistě, že si nás nevšimnou?“ „Jistě? Ne,

nevím to jistě, nadporučíku. Ale v šeru je viditelnost nejnižší. Oko nedokáže přeostřit z jasného nebe na tmavou zem.“
„Fajn, dovedl jste nás až sem. Půjdu se podívat, jak je slečně.“ Nichols se za ním ohlížel. „Taky by mi nevadilo jít se na ni podívat.“
n
To nebylo nejmoudřejší, Nicku,“ podotkl Smith tiše.
„Ale no tak, víš, jak to =
„Nicku, o té slečně budeš mluvit slušně,“ varoval ho Smith. Byl unavený, ale ne tolik. „Užila si svý, kamaráde. A šéf je gentleman, chápeš? Hele, já si taky myslel, že je srab. Splet jsem se. A slečna Vigdís, ty vole, to je sakramentská ženská.“
Mike ji našel schoulenou vedle kamene. Rodgers ji pozoroval, a když se k ní Edwards přiblížil, odešel o kousek dál.
„Jak ti je?“ zeptal se Mike. Malinko pootočila hlavu. „Strašně, Michaeli. Jsem tak unavená.“
„I já, holčičko.“ Mike se posadil vedle ní a natáhl si nohy. Měl pocit, že mu svalová tkáň rovnou odpadne od kostí. Našel dost síly, aby ji pohladil po vlasech. Leskly se potem, ale Mike už přestal takovéhle malichernosti vnímat. Už jenom chvilku. Přece jsi chtěla zůstat s námi, vzpomínáš si?“ 491

„Jsem asi blázen!“ V jejím hlase se objevil náznak humoru. Dokud se dokážeš smát, vzpomněl si Mike na slova svého otce, nejsi na kolenou.
nNo, radši si natáhni nohy, aby ti neztuhly. Otoč se.“ Edwards jí natáhl nohy a krátce jí promasíroval lýtka.
nPotřebovali bysme banány.“
Cože?“ zvedla hlavu.
n
nV banánech je spousta draslíku. Zabraňuje křečím.“ Nebo je to vápník pro těhotné ženy? přemýšlel. Co uděláme, až se dostaneme na další kopec?“ n
nPočkáme na hodný chlapy.“
nPřijdou?“ Její hlas se trochu změnil.
nMyslím, že jo.“
„A ty pak odjedeš?“ Mike chvilku rr!čel, troufalost se v něm prala se studem. Co když řekne nNe, bez tebe ne.“ Znovu zaváhal. n i eda, jenom jestli „ nAno, Michaeli.“ Lehl si vedle ní. Překvapilo ho, že po ní právě teď touží. Už to nebyla oběť znásilnění ani dívka, která čeká dítě s jiným mužem, ani cizí osoba z daleké země. Děsila ho její vnitmí síla a další vlastnosti, pro které nenacházel žádná jména, a žádná ani nepotřeboval. nMáš pravdu. Miluju tě.“ Ty bkiho. Držel ji za ruku a oba sbírali si y na to, co je čekalo. tss criic,o,o nTo je jedna z nich, pane. Asi Providence. Slyším tu zvláštní hluky, jako když o sebe narážejí dva kusy kovu.“ Už dvě hodiny sledovali terč každý kontakt byl terčem blížili se k němu velmi opatrně a z pravděpodobného zdroje hluku se stával čím dál jistější zdroj. Bouře na hladině výkon jejich sonaru poměrně oslabila a úkryt terče vedl k tomu, že po nesnesitelně dlouhou dobu ho nedokázali identifikovat. Co když to je ruská ponorka, která se přibližuje k vlastnímu terči? Konečně jim to prozradilo slabé chřestění poškozené věže. McCafferty rozkázal, aby se k terči přiblížili rychlostí osmi uzlů. Povedlo se Providence opravit její sonarové systémy? Určitě se o to aspóň pokusili, pomyslel si McCafferty, a kdyby odhalili ponorku, která by se k nim blížila zezadu, mysleli by si, že jde o jejich kamaráda Chicago nebo o dalšího ViktoraIII? Jenže jak oni si byli jisti, že tímhle terčem je právě Providu? Proto měly americké ponorky výcvik k operacím o samotě. K akcím ve skupině se vždy váže tolik otazníků.
Sovětské hladinové sily nechali za sebou. McCaffertyho úskočný mané je zmátl, a než shon ustal, Chicago poslouchalo zuňvý hon zahmující letouny a hladinové sly asi pětačtyřicet kilometrů za jeho současnou pozicí. To byl slíb= ný vývoj, ale nepřítomnost hladinových lodí v této oblasti McCaffertyho nijak netěšila. Mohl se nacházet v sektoru ponorek, a ty byly mnohem nebezpečnějšími protivnůcy. Jeho dřívější úspěchy proti tomu viktorovi byly vyloženě náhodné. Sovětský kapitán byl tehdy tak ponořen do vlastního průzkumu, že si nehlídal záda. Na takový omyl nemohl ještě někdy v budoucnu spoléhat. Vzdálenost?“ zeptal se McCafferty. n nAsi dvě mile, pane.“
To byl okraj dosahu telefonu, ale McCafferty se chtěl dostat ještě trochu blíž. Nespěchat, říkal si. Služba na ponorkách byla nepřetržitou zkouškou trpělivosti. Člověk celé hodiny připravoval pár vteřinek činnosti. Je k neviře, že nemáme všichni vředy. O dvacet minut později se přiblížili k Providence na tisíc metrů. McCafferty zapnul telefon. nChicago volá Providence, přepínám.“ nDali jste si na čas, Danny.“
nKde je Todd?“
nAsi před dvěma hodinama se pustil za něčím na západ. Ztratili jsme ho. Nemáme odtamtud žádný signály.“ „Jak jste na tom?“ nOcas funguje. Zbytek našeho sonaru je pryč. Můžeme pálit torpéda s pomocí kontrolních odpalovacích systémů. V řídicí místnosti pořád kape, ale pokud neklesneme pod devadesát metrů, dá se s tím žít.“ nMůžete zrychlit?“ nZkoušeli jsme jít na osm uzlů. Nedá se to udržet. Věž se nám rozpadá a ten hluk se zvětšuje. Můžeme plout na šesti, ale víc ne.“ nDobře. Jestli vám funguje ocas, zkusíme zaujmout hlídkovou pozici o pět mil před váma. Opakuju pět mil.“ nDíky, Danny.“ McCafferty zavěsil. nSonare, máte něco, co třeba jen vypadá, že by to mohlo něco být?“ nNe, pane, je to všechno čistý.“ Výkon šedesát procent.“ Tak kde sakra Boston je? ptal se kapitán v duchu.
n „Je zvláštní, jak je najednou ticho,“ podotkl výkonný důstojník. nTo mi povídejte. Vím, že se chovám jako paranoik, ale jako kvalitní paranoik!“ McCafferty se s chutí zasmál. nNo nic. Pojedeme na sever chvli rychle, pak zvolníme, dokud se nedostaneme na pět mil před Providence. Pak se ustálíme na šesti uzlech a budeme pokračovat dál. Já si jdu zdřímnout. Vzbuďte mě za dvě hodiny. Promluvte s důstojníky a náčelníky, nechte posádku odpočinout. Teď jsme si celkem mákli. Nechci, aby se nám tu někdo složil.“ McCafferty si vzal půlku sendviče a odešel k přídi. Do kajuty to měl jen osm schodů. Tou dobou už měl sendvič v sobě. 4J

„Kapitán do řídicí místnosti!“ Měl pocit, že sotva zavřel oči, nad hlavou s mu rozeřval reproduktor. McCafferty se cestou ze dveří podíval na hodink Spal hodinu a půl. Bude to muset stačit. „Co tu máme?“ zeptal se výkonného důstojníka.
„Pravděpodobný kontakt na ponorku vlevo za zádí. Právě jsme to zachyt li. Trochu mění polohu je blízko. Zatím nic konkrétního.“ Boston?“ n Možná.“
Kéž by Todd nezmizel jen tak, říkal si McCafferty. Přistihl se při myšlence, jes li by neměli říct Providence, aby zvýšila rychlost na maximum a kašlala r hluk. Věděl ale, že z něj mluví únava. navení lidé dělají chyby, zejmér v úsudku. A nic takového si kapitáni nesmi dovolit, Danny.
Chicago plulo rychlostí šesti uzlů. Skoro bez hluku, pomyslel si kapitán. Nikc nás neslyši... možná, snad Vlastně ani neviš, co? Odešel do místnosti se sonarer ‚Jak se vede, náčelníku?“ „Jakž takž, kapitáne. Tenhle kontakt je lahůdka. Vidíte, jak se objevu a ztrácí? Je tam pořád, to jo, ale udržet ho je svinská práce.“ „Boston odplul před pár hodinami na západ.“ „Může to být on, pane. Bůh ví, že je taky hodně tichej. Nebo to může bc tango plující na baterky, pane. Ten signál je tak slabej, že se to nedá rozezn Je mi líto, pane. Prostě nevím.“ Náčelník si promnul oči a dlouze vydechl. „Jak dlouho už jste si neodpočinul?“ „Ani to nevím, pane.“ ‚P 1 1
„Až to dokončíme ů dete si lehnout, náčelníku. Pak zavolal důsto n z pátrací skupiny. „Mám pro vás předběžnou vzdálenost, pane. Pět tisíc metrů. Myslím, pluje na východ. Pokusíme se to potvrdit.“ McCafferty vydal pokyn, ať z nou pripravovat podklady k odpálení. „Co to je?“ zeptal se náčelník. „Za tím prvním je další kontakt, poloha d pěttň. On sleduje toho prvního!“ „Potřebuju vědět, o koho jde, náčelníku.“ Nemáme dost informací, kapitáne. Oba se jen plížej!“
N
Je jednim z nich Boston?A pokud ano, který?Jestli ten vepředu, máme ho varoz a odhalit svou pozici? Nebo vypálit a riskovat, že napadneme nesprávného? N neudeIáme vůbec nic? McCafferty odešel dozadu k mapě. „Jak daleko je to od Providence?“ „Těsně nad čtyři tisíce metrů, blíží se k ní zepředu zleva.“ „Možná už ji mají,“ přemýšlel kapitán nahlas. „Ale kdo to krucinál je?“ zeptal se důstojník pátrací skupiny tiše. „A co tenhle kontakt za ním?“ Kontakt! Kontakt!“ volal náčelmlc sonaru. „Mechanický kontakt ze Sierry, n „Kormidlo patnáct stupňů doleva,“ rozkázal McCafferty tiše. 494
„Torpédo ve vodě, poloha dvačtyřidevět.“ §§§
„Výkon šedesát procent!“ Tentokrát promluvil hodně nahlas. „Veliteli, sonar, Sierra-1 zvýšila hluk. Přední kontakt je ponorka se dvěma šrouby, počet otáček vypovídá o rychlosti deseti uzlů, stále se zvyšuje. Terč Sierra-1 manévruje. Tento kontakt klasifikujeme jako třídu Tango.“ „Boston je tedy ten vzadu. Výkon třicet procent.“ McCafferty rozkázal, aby jeho ponorka znovu zpomalila. „Do něj, Todde!“ Jeho přání mu o čtvrt minuty později splnil mohutný výbuch. Simms přišel se stejnou taktikou jako jeho přítel na Chicagu. Přiblížil se k terči na pár tisíc metrů a nedal mu žádnou šanci utéct. O patnáct minut později se Boston spojil se svou nepoškozenou kolegyní. „Měli jsme rušný čtyři hodiny. To tango bylo dobrý!“ hlásil Simms v telefonu. ‚jste v pořádku?“ „Ano. Hlídáme to vepředu. Nechcete si na chvli vzít zadek?“ „Jasně, Danny. Měj se.“ ISLAND „Veďte nás, seržante Nicholsi.“
Rusové tábořili pět kilometrů na jih a devadesát metrů nad nimi. Po srázech vystoupali na relativně otevřenou plošinu. Šli mezi sluncem a Rusy. Edwards zjistil, že jeho mozek souhlasí s Nicholsovými slovy o světelných podmínkách a o tom, že oko má problémy se s nimi vyrovnat jak snadné je zahlédnout něco tři míle daleko? ale takovýhle pochod mu připadal, jako by šel nahý po chodníku v době špičky. Natřeli si tváře maskovací barvou a i jejich uniformy dobře splývaly s barvou krajiny. AIe Iidské oko reaguje na pohyb, říkal si Edwards, a my se pohybujeme. Co tady vůbec de7ám? Nespěchej. Jdi pomalu. Neviř prach. DeIej pomalé a klidné kroky. Žádné zbrklé pohyby. Koukej dolů. V hlavě mu rezonovalo všechno, co jim Nichols říkal. Divejte se na mě. Nejsem vidět. Edwards si přikazoval nezvedat hlavu, ale nebyl by člověk, kdyby se čas od času nepodíval. Nad nimi čněl ten kopec nebo hora? Před vrcholkem se skutečně prudce zvedala. Je to sopka? přemýšlel. Nahoře neviděl žádnou aktivitu. Možná tam nikdo není. To tak. Udelejte nám radost a buďte všichni slepi, spěte, jezte nebo sledujte letadla. Musel od kopce odtrhnout oči. Kameny, po kterých a kolem kterých kráčeli, se po chvli spojily v jeden masiv. Jednotliví členové skupiny teď kráčeli osamoceně. Nikdo nemluvil. Všichni méli ve tvářích neutrální výraz, který mohl znamenat tiché odhodlání nebo skryté vyčerpání. Samotná chůze po kamenech vyžadovala soustředění. Tohle je konec. Posledni výstup. Konec, sliboval si Edwards v duchu. Pak nased nu do auta a dojedu si pro noviny. A jestli nebudu mit přizemni dům, tak si nechám 495
nainstalovat výtah. Děti za mě budou sekat trávnr7, já budu jenom sedět na zápraži a pozorovat je. Konečně měli vrchol za sebou. Teď se na něj musel dívat přes rameno. Helikoptéra plná ruských výsadkářů z nějakého důvodu nedorazila. Už byli relativně ve větším bezpečí, takže Nichols trochu zrychlil. O čtyři hodiny později se vrchol hory skryl za ostrým hřbetem sopečné skály. Nichols je zastavil. Pochodovali sedm hodin.
K K
„No, řekl seržant. „To šlo, ne
„Seržante, příště až vyskočíte z aétadla, vymkněte si prosím vás kotník,K podotkl Mike. „To horší už je za náma. Teď už jen zbejvá vylízt na ten kopec,K ukázal Nichols nahoru. „Možná bysme ale předtím měli sehnat vodu,K řekl Smith. Ukázal k potoku sto metrů od nich. „Dobrej nápad. Nadporučlcu, na ten kopec bysme měli vylízt co nejrychlejc.K „Souhlasím. Je to stoprocentně poslední kopec, na kterej kdy polezu.K Nichols se usmál. „To už jsem si asi dvakrát říkal taky.K Tomu nevěřím.K USS INDEPENDENCE „Vítejte na palubě, Tolande!K Funkce velitele útočných sil Atlantické flotily byla velmi vysoká, ale kontradmirál Scott Jacobsen teď dbal spíš o splnění úkolů než na hodnosti. Dlouholetý letec byl nejvyšším velitelem divize letadlových lodí a nahradil zesnulého admirála Bakera. „Dostali jsme od admirála Beattieho sakramentsky dobrý doporučovací dopis.K „Pan admirál to asi zveličil. Jen jsem předal nápad, se

kterým přišel někdo
i K jiny.
„No dobře. Byl jste na Nimitzi, když dostal zásah, že?K „Ano, pane, byl jsem v centru bojových informací.K „Jediný, kdo to ještě přežil, byl Sonny Svenson?K „Kapitán Svenson, ano, pane.K
Jacobsen zvedl telefon a stiskl tři číslice. „Ať sem přijde kapitán Spaulding. Děkuji. Tolande, vy, já a můj operační důstojník si to projdeme ještě jednou. Chci zjistit, jestli naši informátoři na něco nezapomněli. Mým letadlovým lodím se už nestane vůbec nic, hochu.K „Pane kontradmirále, nepodceňujte je,K varoval Toland. „Nebudu, Tolande. Právě proto vás tu máme. Vaši skupinu napadli kvůli událostem daleko na severu. Okupace Islandu byl od nich chytrý tah. Pořádně nám to překazilo plány. Ale to napravíme, fregatní kapitáne.K „To si myslím, pane.K 496 USS REUBEN JAMES „To je nádhera!K řekl OMalley. Odcvrnkl cigaretu do vody, založil si ruce na prsou a díval se na obří letadlovou loď na obzoru. Viděl z ní jen zamlžený šedý obrys, na její palubu přistávala letadla. „Můj článek má být o tomto konvoji,K zlobil se Calloway. „No, právě zajíždí do přístavu. Konec článku.K Pilot se otočil se širokým úsměvem na tváři. „Hergot, vy jste mě vlastně proslavil, že jo?K „Vy zatracení letci jste všichni stejní,K odsekl dopisovatel agentury Reuter zlostně. „Kapitán mi ani nechce říct, kam jedeme.K „Vy to nevíte?K divil se OMalley. „Kam teda jedeme
K
Na sever.K LE HAVRE, FRANCIE Vzhledem k očekávanému konvoji byl přístav vyklizen. Obchodní lodě proplouvaly kolem několika vraků lodí zničených sovětskými minami, z nichž některé byly položené před válkou, další sem svrhly letouny. Přístav už šestkrát bombardovaly stíhací bombardéry s dalekým doletem, ale francouzské protiletecké síly jim nikdy nedaly nic zadarmo. Jako první připluly kontejnerové lodi. Na osmi z nich se plavila celá obrněná divize. Tyto lodi rychle zapluly do doku Théophila Ducrocqa a jedna po druhé sklopily klenuté rampy na zádích a na pevninu začaly sjíždět tanky. Narazily na nekonečnou řadu nízkoobjemových tahačů, z nichž každý měl dovézt na frontové linie jeden tank nebo jiný obrněný vůz. Po naložení odjely na seřadiště v automobilce Renault vedle přístaw. Vykládka celé divize zabere několik hodin, ale přesto padlo rozhodnutí vše přesunout těch necelých pět set kilometrů na frontu naráz. Pro americké vojáky, z nichž mnozí byli členy Národní gardy a jen zřídka by se vydali za moře, představovalo vylodění po zdánlivě nekonečné a neklidné plavbě skutečný kulturní šok. Dělníci v docích a dopravní policie byli po týdnech horečných prací tak vyčerpaní, že ebyli schopni jakýchkoli emocí, ale obyčejní lidé, kteří se i přes přísná bezpečnostní opatření dozvěděli, že dorazily posily, se přišli podivat. Nejprve v malých skupinkách, ale ty se pak rozrostly v davy, a všichni sledovali nově prichozí. Američtí vojáci měli zakázáno opouštět prostor svých skupin. Po několika neformálních rozhovorech padlo rozhodnutí, že malým delegacím bude umožněno krátce se setkat s některými jednotkami. Bezpečnost tím ohrožena nebyla telefonní linky do a ze všech přístavů NATO byly pod přísnou kontrolou a tato maličkost přinesla neočekávaný výsledek. Jako jejich otcové a dědové i tito američtí vojáci diky tomu pochopili, že za Evropu má cenu bojovat. Lidé, 497
které zdálky často vnímali spíše jako hrozbu pro americkou zaměstnanost, najednou dostali tváře, naděje i sny, a tomu všemu hrozilo nebezpečí. Vojáci tak pochopili, že nebudou bojovat za nějaký princip ani politické rozhodnutí, natož za nějakou na papíře sepsanou dohodu. Byli tu kvůli těmto a dalším lidem, kteří se od těch doma vStátech vůbec nelišili. Trvalo to asi o dvě hodiny d?e, než doufali. Některá vozidla byla rozbitá, ale přístavní a policejní úřady velmi rychle zřídily opravny. Brzy odpoledne se divize dala do pohybu, sunula se rychlostí padesáti kilometrů za hodinu po víceproudé dálnici pro tyto účely vyklizené. Každých padesát metrů někdo stál a mával vojákům, kteří zatím dokončovali prohlídky materiálu. Snadnější část jejich cesty měla zanedlouho skončit. ISLAND Když dorazili na vrchol, byly čtyři hodiny ráno. Nahoře zjistili, že tato hora má vrcholů několik. Rusové se usídlili na nejvyšším z nich, pět kilometrů odsud. Edwardsova skupina si mohla vybrat mezi dvěma nižšími, každý o několik desítek metrů nižší než sousední tisíc metrů vysoký vrch. Rozhodli se pro vyšší z nich, odkud měli výhled na malý rybářský přístav Stykkishólmur na severu a velký kamenitý přístav, v mapě nazvaný Hvammsf7rdur. „Vypadá to na dobrý pozorovací místo, nadporučíku," řekl Nichols. „To je fajn, seržante, protože dál nejdu." Edwards už dalekohledem sledoval východní vrchol. „Nic tam nevidím." „Jsou tam," řekl Nichols. „Jo," přikývl Smith.
Edwards si sedl a vytáhl vysílačku.
„Boudo, tady Bígl, jsme tam, kde jste nás chtěli mít."
„Udejte přesnou polohu."
Edwards rozložil mapu a přečetl souřadnice. „Domníváme se, že na vedlejším kopci mají pozorovatelnu Rusové. Podle týhle mapy jsou asi pět kilometrů od nás. Jsme tady dobře ukrytý, máme jídlo a vodu na dva dny. Vidíme na silnici do Stykkishólmuru. Teďka je krásně jasno, takže dohlídneme až do Keflavku. Sice žádný podrobnosti, ale poloostrov vidět je." „Výborně. Podívejte se na sever a řekněte nám, co přesně vidíte." Edwards podal vysílačku Smithovi, otočil se a znovu se zadíval dalekohledem na město. „No tak. Země je poměrně placatá, ale nad vodou, je to jako na nějaký mělčině. Město je celkem malý, možná osm čtvercovejch bloků... ne, devět jich je. Na sever a východ od přístavu je několik kilometrů skalisek. Nevidíme žádný obměný vozy ani stopy po Rusech moment. Vidím dva terénní vozy zaparkovaný uprostřed silnice, ale nikoho u nich. Slunce je pořád nízko a je tu spousta stínů. Na silnicích se nic nehejbe. To je asi všechno." 49B
„Dobře, Bígle. Dobrá zpráva. Jakmile uvidíte jakékoli sovětské vojáky, dejte nám vědět. Zajímá nás třeba jen jeden jediný." „Přiletí pro nás někdo?" „Bígle, nevím, o čem to hovoříte.
u USS INDEPENDENCE Toland stál v centru bojových informací a sledoval obrazovky. Nejvíce jej trápily ponorky. Osm spřátelených ponorek se nacházelo v Dánském průlivu západně od Islandu a tvořilo tu bariéru, jíž by pár plavidel proniknout mohlo. Na pomoc měly letouny Orion startující z grónského Sondrestromu, což nebylo možné dříve, než došlo k oslabení ruských stíhaček v Keflavíku. Tím se uzavírala jedna z možných přístupových cest k útočným silám

Atlantické flotily. Další ponorky tvořily linii rovnoběžnou s postupující linii flotily, a je zase podporovaly stíhačky S-3A Viking neustále odlétávající z palub letadlových lodí. Pentagon zveřejnil informaci, že jeho námořní divize směřuje do Německa, kde jsou prý sily vyrovnány. Ona těsná formace obojživelných plavidel se ve skutečnosti nacházela dvacet mil od letadlové lodi Independence v kurzu nulatřidevět, asi čtyři sta mil od svého skutečného cile. USS REUBEN JAMES Už neplujeme na sever," řekl Calloway při večeň v důstojnické jídelně. n Důstojníci si pochutnávali na posledním čerstvém salátu na palubě. „Asi máte pravdu," přikývl OMalley. „Teď to vypadá spíš na západ." „Taky byste mi mohl říct, co nás čeká, krucinál. Nemám přístup k vašim vysílačkám." „Máme krýt bojovou skupinu Nimitze, ale když plujeme rychlostí pětadvaceti uzlů, není to jen tak." OMalleymu se to nelíbilo. Riskovali. Riziko tvořilo nedílnou součást každé války, ale on neměl v lásce žádnou její součást. A rizika tím méně. Plati mi, abych to deTal, ne abych to me rád „Doprovodné lodi jsou převážně britské, že?"
nJo, a co?"
„Tímhle mohu ve svém článku ukázat, jak důležitá „
„Podívejte, pane Callowayi, řekněme, že vy napíšete váš článek, a oni ho otisknou v nějakejch místních novinách. A co když si ho pak přečte nějakej ruskej agent a informuje o tom „
„Jak by to mohl udělat? Vláda přece určitě přísně omezila všechny formy spojení." 49J

„Rusové mají kvanta komunikačních družic a my taky. Tahle mrňavá fregata má dva družicový přenašeče. Viděl jste je. Jak drahý myslíte, že jsou? Myslíte, že byste si jedeC moh dát na zahradu, třeba vedle keře? Navíc celá skupina pluje potmě. Iiimpletní EMCON nikdo nic nevysílá." Morris vešel do jídelňy a sedl si do své židle v čele stolu. p ?" p y „Kam jedeme, ka itáne ze tal se Callowa. „Právě jsem se to dozvěděl. Bohužel vám to nemohu říct. Spolu s Battleax poplujeme jako záďová hlídka skupiny Nimitze Máme teď označení ‚Mikc Force." „Dostaneme někoho na pomoc?" zeptal se OMalley. ‚Jede sem Bunker Hill. Museli doplnit zásoby a pak se spojili s HM Illustrious. Až nás doženou, budou operovat nedaleko od nás. Znovu mámc plout mimo formaci. Za další čtyři hodiny začneme s opravdovými protipo norkovými operacemi. Pořád ale bude dňna udržet krok s letadlovou lodí." USS CHICAGO Narazili na tři kontakty. Všechny se objevily během deseti minut. Dva byl před Chicagem, nalevo a napravo od jeho přídě. Třetí byl vlevo od trupu McCafferty si uvědomil, že Rusové se museli nějak dozvědět o ponorkách které potopili. Byl si jist, že nejspíš z nějaké sonobójky. To znamenalo, ž jeho taktické úspěchy ve skutečnosti přitáhly k trojici amerických ponorek je další nebezpečí. „Veliteli, sonar. Máme signály sonobójí v poloze dvašestšest. Jsou to ti bóje oprava, čtyři." Dalši beary? divil se McCafferty. Spolupráce při lovu? „Kapitáne, možná byste měl jít dopředu," volal náčelník sonaru. „Co se děje?" Monitor byl najednou plný signálů. „Pane, právě se vytvářejí tři linie sonobójí. Nahoře musí být nejméně ti letadla. Tahle linie je hodně blízko, asi se dotáhne až na nás, možná na naš přátele." McCafferty sledoval, jak se nové signály objevují v průměru jeden za minc tu. Každý představoval sovětskou sonobójku, jedna linie vedla na výcho a další dvě se rozrůstaly různými směry. „Chtějí nás zahnat do rohu, náčelníku." „Vypadá to tak, pane."
Vždycky když jsme zničili ruskou loď, upozornili jsme je tim na svou poloh Nekolikrát za sebou si mohli ověřit náš kurz a rychlost. McCafferty dorazil se svo ponorkou zpět do příkopu Svaté Anny. Jeho cesta k ledové návrši byla st mil široká a tři sta sáhů hluboká. Ale kolik tu na něj čeká ruských ponore Obsluha sonaru neustále hlásila polohy ponorek, zatímco kapitán sledov; rozrůstání bójkových linii. 500
„Tohle je asi Providence, pane. Právě zrychlila jo, podívejte na ten hluk, vážně zrychlila. Tahle bójka musí být hodně blízko u ní. Pořád ale nevidím Boston." Dva přední kontakty stále neměnily polohu. Vzdálenost k nim půjde odhadnout, až se pohnou oni nebo Chicago. Kdyby McCafferty zatočil doleva, ztratil by třetí kontakt, což by nebylo dobře. Kdyby zatočil doprava, vzdálil by se od ponorky, která by se pak mohla přiblížit k Providence. Kdyby neudělal nic, nedosáhl by ničeho... McCafferty netušil, co má provést. „Další bójka, pane." Objevila se mezi polohami dvou stávajících kontaktů. Rusové se pokoušeli najít Providence. „Tady je Boston. Pluje pluje kolem jedný bójky." V místě, kde předtím nebylo nic, se najednou objevila nová kontaktní linie. Todd zrychlil a chce, aby odhalili jeho, říkal si McCafferty. Potom popluje do hloubky a zkusi utéct. Podivej se na to z ruský strany, napadlo ho za okamžik. Oni ve skutečnosti nevědi, co proti nim stoji, ne? Možná tuši, že maji proti sobě vic než jednu ponorku, jenže kolik? To vědět nemůžou. Takže nejdřive chtějí stádo vyplašit, aby vůbec zjistili počet. „Torpédo ve vodě, poloha jednadevěttň!" Ruský bear zaútočil na Boston McCafferty sledoval na monitoru, jak Simms klesá se svou ponorkou do hloubky, torpédo za ním. Chce změnit hloubku a provést několik náhlých změn kurzu a rychlosti ve snaze utéct torpédu. Objevila se jasná čára hlukové návnady a udržovala konstantní polohu, zatímco Boston stále manévroval. Torpédo se hnalo za návnadou, plulo ještě tři minuty, a pak mu došlo palivo. Obrazovka se znovu relativně vyčistila. Zůstaly signály sonobójí. Boston i Providence snížily rychlost a ztratily se ale signály ruských ponorek jakbysmet. Co deZaji teď? Co chystaji? ptal se kapitán sám sebe. Jaké ponorky tu vůbecjsou? Tanga, museji to být tanga. Vypnula své elektrické motory, zpomalila na kormidlovaci rychlost, a proto zmizela z monitorů. No dohře, tak už po nás nejdou. Zastavila se, když letoun obévil Providence a Boston. Spolupracuji s beary! To znamená, že museji plout blizko pod hladinou, a výkon jejich sonarů se sniži protože jsou u hladiny. „Náčelníku, předpokládejme, že ty dva kontakty, které jsme měli, byla tanga plující rychlostí deseti uzlů. Vzdálenost pro odhalení je pak jaká?" „Za těchto podmínek... deset až dvanáct mil. Na to číslo bych ale moc nespoléhal, pane." Sevemě od Chicaga se začaly objevovat další tři linie sonobójí. McCafferty se šel podívat na záď, jak je zanášejí. Odhadovali, že mezera mezi bójkami je dvě mile, a z toho vypočítali přibližnou vzdálenost. „Nejsou moc opatrní, co?" podotkl výkonný důstojník. „Proč by byli, když nemusejí? Pokusíme se proplíst mezi bójkami." „Co provádějí naši?" 501

nTaky by měli zanit na sever. Nechce se mi ani domyslet, kolik toho nahoře proti nám ještČ mají. Protáhneme se přímo tudy." Výkonný důstojník rozdal pokyny. Chicago znovu vyrazilo kupředu. Teď aspoň na vlastní kůži poznají, jestli ty

pryžové pláty opravdu pohlcují sonarové signály, nebo ne. Zanesli i poslední polohy ruských ponorek. McCafferty věděl, že i Rusové se mohou pohybovat za clonou hluku z hladiny. Až je pak najde znovu, mohlo by to být na nebezpečně krátkou vzdálenost. Zamířili do hloubky. Ponorka se potopila do tří set metrů a mířila přesně mezi dvojici pípajících bójí. Ve vodě za nimi se objevilo další torpédo, a McCafferty tedy provedl rychlý úhybný manévr, jen aby zjistil, že míří na někoho jiného nebo na vůbec nic. Několik minut poslouchali, jak pluje, a pak ho ztratili. Skvelý způsob, jak crove7ra vyvést z koncentrace, říkal si McCafferty a znovu navedl svou ponorku na sever. Polohy sonobójí se měnily. Nacházely se téměř přesně dvě mile od sebe, míli na každou stranu. Chicago proplulo první linii a plížilo se těsně nad dnem. Bóje byly nastaveny na frekvenci, která byla skrz trup jasně slyšitelná. Jako ve filmu, říkal si kapitán, zatímco členové posádky, kteří nebyli přímo zapojeni do manévrování, se otáčeli kolem sebe a na trup, o který jako by se otíral hluk. Pořádné pohlazení. Druhá linie ležela tři mile za první. Chicago se stočilo mírně doleva a zamířilo k další mezeře. Rychlost klesla na čtyři uzly. Sonar ohlásil potenciální kontakt na severu, ale ten okamžitě zmizel. Možná tango, možná nic. Přesto ho zanesli a ponorka se celou hodinu blížila ke druhé linii bójí. nTorpédo ve vodě na levoboku!“ krikli muži u sonaru. nKormidlo zcela vpravo, plnou parou vpřed!“
Šrouby Chicaga zvířily vodu, což vytvořilo dostatek hluku pro systémy ruského letadla, které na potenciální kontakt svrhlo torpédo. Tři minuty spěchali vpřed a čekali na další údaje o torpédu. nKde je?“ nPípá, pane, ale pípá na druhou stranu, odplouvá na jih zleva doprava a signál slábne.“ nVýkon tňcet procent, kormidlo rovně,“ rozkázal McCafferty. nDalší torpédo ve vodě, poloha nulačtyřišest.“ nKormidlo doprava, plnou parou vpřed,“ rozkázal McCafferty znovu. Otočil se na výkonného důstojmka. nVíte, co právě udělali? Svrhli na nás torpédo, abychom se dali do pohybu! Krucifix!“ SkveTei taktika, ty tam. Viš, že si nemůžeme dovolit ignorovat torpédo. „Jak ale vědí, že tady jsme?“ „Možná jen dobrý odhad, možná něco zachytili. Pak jsme jim pomohli sami.a 502
nTorpédo v poloze nulačtyřijedna. Torpédo po nás pátrá, nevím, jestli nás našlo, pane. Kapitáne, nový kontakt v poloze nuladevětpět. Vypadá to na hluky stroje možná je to ponorka.“
n
Co dál?“ zašeptal McCafferty. Torpédo teď měli v zádech a pluli velmi blízko u dna. Výkon sonaru klesl na nulu a Chicago zrychlilo na dvacet uzlů. Jejich přístroje stále zaznamenávaly ultrazvukové pípání torpéda a McCafferty manévroval, aby zbraň zůstala za ním, i když se potápěla za americkou ponorkou.
n
Změnit hloubku! Nová hloubka tňcet metrů. Vypustit hlukovou návnadu.“ nPonorové lišty přímo vzhůru!“ Důstojník pro ponor přikázal mírné vypuštění příďových náklonových nádrží, aby manévr proběhl rychleji. Spolu s hlukovou návnadou tak vznikl obrovský hluk ve vodě. Ťorpédo vyrazilo směrem k němu a minulo ponorku stoupající vzhůru. Dobrý manévr, ale zároveň zoufalý. Ponorka rychle stoupala a její pružný trup se s klesajícím tlakem rozpínal. Někde nedaleko čekala nepřátelská ponorka, a teď tedy měla k dispozici množství zvuků ze Chicaga. McCafferty ale mohl jedině utíkat. Věřil, že druhá ponorka se za ním vydá, zatímco dole bude kroužit naváděné torpédo. Jen nechápal, proč tam ta ponorka vůbec je. Zpomalili na pět uzlů a zatočili, zatímco torpédu pod nimi došlo palivo. Další problém: někde tady je sovětská ponorka. nUž asi ví, kde jsme, kapitáne.“ nTo jste trefil. Sonare, velitel, průzkum Yankee!“ Neobvyklou taktiku přece mohou použít obě strany. nOdpalovací skupino, připravte se na odpálení od boku.“ Výkonný, i když zřídka používaný aktivní sonar umístěný v příďové části Chicaga zaplnil vodu nízkofrekvenční energii.
,p
nKontakt oloha nulaosmšest, vzdálenost čtyři tisíce šest set
n
Připravte se!“
Ocelový trup Chicaga o tři vteřiny později rezonoval vlněním sovétského sonaru.
n
Hotovo! Hlavně číslo tři a dvě připraveny!“
Porovnat polohy a pal!“ V rozmezí několika vteřin byla odpálena dvě tor n péda. nPřerušit drátky! Klesnout! Nová hloubka tri sta metrů, plnou parou vpřed, kormidlo doleva, nový kurz dvašestpět!“ Ponorka se stočila a mířila na západ, zatímco její torpéda spěchala ke svým terčům. nKontakty torpéda ve vodě za námi, poloha nulaosmpět.“ nTrpělivost,“ řekl McCafferty. Tos nečekal, co? nDobrá práce, odpalovači! Vystřelili jsme o minutu rychleji než ti druzí. Rychlost?“ Čtyřiadvacet uzlů, stále roste, pane,“ hlásil kormidelnilc. nIloubka sto tři n cet metrů, pane.“ nSonare, kolik torpéd nás pronásleduje?“
nNejméně tň, pane. Naše zbraně pípají. Myslím, že zaměřily terč.“ 503

„Výkonný důstojníku, za riékolik vteřin zatočíme a změníme hloubku. Pak chci, abyste odpalovali hlukové návnady v patnáctivteřinových intervalech.“ „Rozkaz, kapitáne.“ McCafferty se postavil za kormidelníka. Včera mu bylo dvacet. Indikátor kormidla ukazoval rovně, ponorové lišty skloněné o deset stupňů dolů a ponorka proplouvala hloubkou sto šedesáti metrů a hnala se stále hlouběji. Rychlost dosáhla třiceti uzlů. Tempo zrychlování kleslo, protože Chicago se přiblížilo své maximální rychlosti. Poklepal chlapci na rameno. „Teď. Ponorové lišty o deset stupňů vzhůru a o dvacet stupňů doprava.“ „Ano, pane!“ Trupem otřásla zpráva o tom, že jejich torpédo našlo svůj cíl. Všichni nadskočili nebo se zasklebili hnaly se za nimi další potíže. Manévr Chicaga zvířil vodu za nimi a výkonný důstojník ozdobil tento vír čtyřmi hlukovými návriadami. Malé plynové nádrže zaplnily vír bublinami, které sloužily jako vynikající terče pro sonar, zatímco Chicago spěchalo na sever. Proplulo přímo pod sonobójkou, ale Rusové nemohli vypustit pod hladinu další torpédo z obavy, aby nezmátli ta, která již ve vodě byla.
,p

„Poloha všech kontaktů se mění ane, hlásil sonar.
McCafferty se znovu odvážil nadechnout. „Výkon tňcet procent.“ Kormidelník rozkaz předal. Technici ihned zareagovali a Chicago znovu zpomalilo. „Pokusíme se znovu zmizet. Možná přesně nevědí, kdo je kdo. Využijeme tu dobu k tomu, abychom se vrátili ke dnu a plížili se na severovýchod. Dobrá práce, lidičky, bylo to celkem o chlup.“ Kormidelník zvedl oči. „Kapitáne, už vím, že jižní předměstí Chicaga není nejstrašnějším koutem na světě!“ Ale určitě nejunavenějším, pomyslel si kapitán. Takhle po nás nemůžou jit donekonečna. Museji se stáhnout a trochu si to promyslet, ne? Mapu už znal zpaměti. Ještě sto padesát mil k ledové návrši. 504 POBŘEŽÍ U STYKKISHÓLMURU HUNZEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Konečně zmařili protiútok. Ne, opravil se Alexejev, nezmařili jsme ho, ale odvrátili. Němci se stáhli, až když zpola zlikvidovali ruský útok. Vítězství znamená přece víc, než jen ovládnout bitevní pole. Vše se začínalo komplikovat. Beregovoj měl pravdu, když řikal, že řídit velkou bitvu za pochodu je mnohem obtížnější než z nepohyblivého velitelského stanu. Už samo úsilí rozložit uvnitř malého velicího vozu tu správnou mapu je boj s časem a prostorem, pňčemž osmdesát kilometrů fronty vyžaduje spoustu taktických map. Protiútok přinutil generály přesunout jednu z cenných rezervních formací kategorie A na sever právě včas, aby sledovali, jak Němci ustupují. Nejprve však rozrušili týlové oblasti tří motostřeleckých divizí kategorie B a rozšířili paniku mezi tisíci záložáků, kteří se snažili poradit si se starým vybavením a takřlca zapomenutým výcvikem. Proč se stáhli?“ zeptal se Sergetov generála. Alexejev neodpověděl. Šlo o otázku, kterou si kladl už podesáté. Mohou mit dva důvody, rikal si. Za prvé, chybeZa jim s:7u vytrrat v náporu a museli se připra 505
vit na útok, kterým by vyvedli naši operaci z rovnováhy. Za druhé, ústředni osa našeho útoku hrozila tim, že dosáhneme Weseru, a tak mohli Iýt povoláni zpět, aby této potenciálni krizi čelili. Přiblížil se k nim důstojník vojenské rozvědky. „Soudruhu generále, dostali jsme zneklidňující zprávu od jednoho z našich špionážních letadel.K Důstojník jim předal útržkovitou zprávu z nízko letícího letounu. To, jak NATO ovládalo vzdušný prostor, přineslo těžké ztráty právě těmto veledůležitým letounům. Pilot stíhačky MiG-21 však zahlédl a před svým zmizením i nahlásil početnou kolonu obrněných vozidel na dálnici E8 jižně od Osnabriicku. Generál okamžitě zvedl telefon do Stendalu. „Proč jsme o tom nebyli informováni hned, jakmile jste se to dozvěděli?K zeptal se Alexejev svého nadřízeného. „Jde o nepotvrzenou zprávu,K odpověděl vrchní velitel. „Hergot, vždyť přece víme, že americké posily se vylodily v Le Havre!K „A na frontu ještě nejméně den nedorazí. Za jak dlouho přejdete Weser?K „Naše jednotky se teď formují u Riihle K „Tak tam přesuňte ženisty, a ať už jsou na druhé straně „Soudruhu, můj pravý bok se stále nevzpamatoval ze zmatku, a teď jsme ještě dostali zprávu o tom, že se tam možná formuje nepřátelská divize!K „Vy se postarejte o překročení Weseru a já si posvítím na tuhle záhadnou divizi! To je rozkaz, Pavle Leonidoviči!K Alexejev zavěsil. Má lepši přehled o celkové situaci, říkal si. Až překročime Weser, nemáme před sebou téměř sto kilometrů žádnou větši překážku. Po Weseru se vřitime do Porúři, průmyslového srdce Německa. Když ho zničime nebo tim aspori pohrozime, Němci možná navrhnou nějaké politické řešeni a vitězstvi je naše. To mi tim asi chteZ řict. Generál se podíval do svých map. Brzy se čelní prapor pokusí vyhnat své muže přes řeku u Riihle. Prapor ženistů už je na cestě. A on má své rozkazy. „Začněte přesouvat skupiny operačního manévrování. K
„Ale co náš pravý bok!K protestoval Beregovoj.
n
Bude se o sebe muset postarat sám.K BRUSEL, BELGIE Vrchní velitel spojeneckých vojsk v Evropě SACEUR se stále obával o zásoby. Zároveň byl donucen riskovat a udělit nejvyšší prioritu přepravě obměné divize, která se teď blížila ke Springe. Kontejnerové lodě, naložené municí, náhradními díly a miliony dalších speciálních položek, právě posilaly svůj náklad na frontu. Jeho největší záložní formace tankové oddily se měly zanedlouho spojit se dvěma německými brigádami a se zbytkem sil. obrněného jízdního pluku, což kdysi bývala brigáda se vším všudy, ale teď se smrštila na pouhé dva prapory unavených mužů. 606
Situace se zásobováním byla velmi napjatá. Mnohým jeho jednotkám na frontě zbývaly zásoby na pouhé čtyři dny, pňčemž úsilí o jejich doplnění by zabralo dva dny, i kdyby šlo všechno bez problémů. Časový úsek, který by se v předválečném výcviku mohl jevit jako celkem zanedbatelný, získal úplně jiný význam v okamžiku, kdy jsou ve hře životy lidí a osudy národů. Ale co má na výběr jiného? „Generále, dostali jsme hlášení o útoku na Weser o sile jednoho praporu. Zdá se, že Rusové chtějí proniknout na levý břeh.K Co tam máme?K „Jeden prapor Iandehru, ale ten je poměrně oslaben. Míří tam dvě tankové roty, na místo by měly dorazit přibližně za hodinu. Máme informace o tom, že tam směřují i první sovětské posily. Mohlo by jít o hlavní osu jejich útoku, aspoň se zdá, že právě tímhle směrem chtějí upřít své sily.K SACEUR se zhoupl v křesle a díval se na mapu. Tři hodiny od Riihle měl jeden záložní prapor. Generál měl vrozenou odvahu riskovat. Nejšťastnější býval, když seděl za stolem s balíčkem karet a čipsy za pár dolarů. Obyčejně vyhrával. Kdyby zaútočil z jihu od Springe a neuspěl by... Rusové by se dvěma či třemi divizemi překročili Weser, a on by jim mohl postavit do cesty maximálně jeden záložní prapor. Kdyby sem přesunul svou novou tankovou divizi, a ona by nějakým zázrakem dorazila včas, promrhal by ideální příležitost k protiútoku tím, že by znovu reagoval na sovětský posun. Ne, nemůže přece jen donekonečna reagovať na jejich kroky. Ukázal na Springe. „Za jak dlouho budou schopni přesunu?K „Celá divize nejdříve za šest hodin. Můžeme přesunout jednotky, které jsou ještě na cestě k K Kdepak. K n
Takže pojedeme z jihu od Springe s tím, co je připraveno právě teď?K „Taky ne.K SACEUR zavrtěl hlavou a vysvětlil svůj plán... ISLAND „jednoho vidím,K hlásil Garcia. Edwards a Nichols byli v mžiku u něj. K p „Nazdárek, Váňo, še tal Nichols. Měli sice dalekohled, ale bylo to pořád přes pět kilometrů. Edwards viděl, že po hřebeni prochází malá postava. Muž měl v nzce pušku a na hlavě místo helmy nějaký klobouk možná baret. Zastavil se a zvedl ruku k obličeji. Taky má dalekohled, všiml si Edwards. Díval se na sever, trochu dolů, skláněl svůj dalekohled zleva doprava a zpátky. Pak se otočil a díval se směrem ke Keflavíku. Objevil se další muž a přiblížil se k prvnímu. Možná si něco povídali, ale na tuto vzdálenost se to nedalo poznat. Muž s dalekohledem ukázal na něco směrem na jih. 507

nCo myslíte, že to znamená?“ zeptal se Edwards.
nPovídaj si o počasí, holkách, sportu, jídle kdo ví?“ odpověděl Nichols. Další!“ n Objevila se třetí postava a trojice ruských výsadkářů stála pohromadě a něco dělala. Jeden z nich je určitě důstojník, pomyslel si Edwards. Muž něco řekl a ostatní rychle odešli, zmizeli jim z dohledu. Cos to vydal za přr7raz Najednou se objevila skupina mužů. Světlo bylo mizerné, a oni se hýbali příliš rychle, aby bylo možné je spolehlivě spočítat, ale muselo jich být nejméně deset. Asi polovina z nich nesla ruční zbraně. Tato skupina se vydala dolů z kopce. Na západ. nNo, je to chytrej voják,“ pronesl Nichols. nPoslal hlídku, aby měl jistotu; že je tady bezpečno.“ nCo s tím provedeme?“ zeptal se Edwards. nCo byste navrhoval, nadporučíku?“
nMáme rozkazy sedět na zadku. Takže je splníme a budeme doufat, že ná nenajdou.“ nNení pravděpodobný, že by nás našli. Neřekl bych, že sejdou až dolů jc to nejmíň dvě stě padesát metrů pak přes tu kamenitou louku a pak sc znovu drásat nahoru, jen aby zjistili, jestli tu nejsou nějaký Amíci. Vzpomeň te si, že my o nich víme jen díky tomu, že jsme viděli helikoptéru.“ Jinak bychom jim vlezli přímo do náyuče a bylo by po syandě, říkal si Edwards Dokud nebudu doma v Maine, nebudu v bezpeči. „Je jich tam víc?“ nMinimálně četa. Je to od našich přátel velmi rozumné, nemyslíte?“ Edwards zapnul vysílačku, aby hlásil vývoj situace do Skotska, zatímc< ostatní nepřestávali pozorovat Rusy.
Četu?“
n
nTak to odhadl seržant Nichols. Z pěti kilometrů se to počítá pěkně těžkc kamaráde.“ nDobře, předáme to dál. Vidíte nějaká letadla?“ nOd včerejška ani jedno.“
„A co Stykkishólmur?“
„Je moc daleko, aby se dalo něco poznat. Ty terénní auta na silnici jso vidět pořád, ale obrněný vozy žádný. Řekl bych, že tam mají jenom malo hlídku, která má dohlížet na přístav. Rybářský lodě nevyplouvají.“ nDobře. Dobrá zpráva, Bígle. Vydržte tam.“ Major vypnul vysi ačku a otoč se ke svému sousedovi u spojovacího pultu. „Je škoda, ie je takhle udržuj me v nevědomosti, co? Muž usrkával ze svého šálku čaje. nPodělat celou operaci by bylo horší.“ 50B Edwards vysílačku nerozložil, ale nechal ji opřenou o kámen. Vigdís ještě spala na plošince asi šest metrů od vrcholu. Spánek v tuto chvíli připadal Edwardsovi jako ta nejpřitažlivější věc na světě. „Jdou sem k nám,“ řekl Garcia. Podal dalekohled Edwardsovi. Smith s Nicholsem se rozhlíželi o pár metrů od nich. Mike namířil dalekohled na Rusy. Ikal si, že by bylo velmi nepravděpodobné, kdyby přišli až k nim. Hlavně si to pořád opakuj. Otočil se s dalekohledem na ruské pozorovatelské postavení. „Je to tu zase,“ řekl rotmistr svému poručíkovi.
n
A co?“
nTamhle na tom vrcholku se něco zablýsklo, jako by se od něčeho odráželo slunce.“ nLesklej šutr,“ odfrkl poručík a ani se nepodíval. nSoudruhu poručíku!“ Důstojník se otočil za přísným tónem, a všiml si, že mu k obličeji letí kámen. Chytil ho a byl tak překvapen, že se nemohl ani zlobit. „Jak lesklej vám připadá tenhle šutr?“ ptal se ho rotmistr. Tak stará plechovka! Je tady spousta nepořádku od turistů a horolezců.“ n nProč se to teda objevuje jenom někdy?“ Poručík se konečně rozzlobil. nSoudruhu rotmistře, vím, že máte za sebou roční zkušenost z bojů v Afghánistánu. Vím, že jsem tu nový důstojník. Ale jednou jsem váš důstojnr7, a vy jenom podeTanej rotmistr Krásy beztřidni společnosti, pomyslel si rotmistr a dál pozoroval důstojníka. Jeho pohled sneslo jen málo důstojníků. nNo dobře, rotmistře. Řekněte jim to.“ Poručík ukázal na vysílačku. nMarchovskij, než se vrátíte, podívejte se na ten kopeček vpravo od vás.“ nAle to je dvě stě metrů do kopce!“ vztekal se velitel družstva. nSprávně. To pro vás bude hračka,“ řekl rotmistr uklidňujícím hlasem. USS INDEPENDENCE Toland zapnul projektor a objevily se snímky. nNo, tak tyhle záběry z družice jsou staré necelé tři hodiny. Ivan tu má tři mobilní radary, tady, tady a tady. Skoro denně je přemisťuje to znamená, že v tuhle chvili jsou možná jinde a obyčejně mu dva fungují nepřetržitě. V Keflavíku má pět letounů se střelami SA-11, na jedno letadlo připadají čtyři střely. Tahle střela je velmi nepříjemná. Všichni jste byli informováni o jejích účincích, a k tomu byste měli připočíst i několik set ručně odpalovaných střel zeměvzduch. Na fotografii je ještě šest mobilních protiletadlových děl. Pevná děla nevidíme žádná. Jsou tam, jen maskovaná. Nejméně pět, možná až deset stíhaček MiG-29. Býval jich tam prapor, než je hoši z Nimitze trochu prosekali. Nezapomeřite, 50J že ty, co zbyly, přežily útoky dvou perutí tomcatů. Tak takovou sílu má protivník v Keflavíku.“ Toland ustoupil stranou a operační důstojník perutě jim vysvětloval detaily operace. Tolandovi to připadalo ohromující. Doufal, že na Rusy to zapůsobí stejným dojmem. Opona se zvedla padesát minut poté. První letouny, které odletěly do boje, byly E-2C Hawkeye. Spolu se stíhačkami letěly až na sto dvacet kilometrů od islandského pobřeží a celou formaci zásobovaly radarovými informacemi. Další tyto letouny pokračovaly ještě dál, byly připraveny varovat formaci před možným útokem vedeným buď ze vzduchu, nebo z ponorek. KEFLAVÍK, ISLAND Pozemní sovětský radar zachytil hawkeye ješťě dříve, než zapnuly své výkonné systémy. Objevil dvě pomalá vrtulová letadla mimo dosah střel zeměvzduch, každé z nich bylo doprovázeno ještě dalšími dvěma letouny, jejichž osmimístná označení kurzu naznačovala, že jde o stíhačky Tomcat s cílem bránit hawkeye. Rozezněl se poplach. Piloti stíhaček nasedli do svých letounů, zatímco obsluhy střel a děl spěchaly na svá místa. Velitelem stíhacích sil byl major s třemi sestřely nepřátelských letadel na kontě krutá zkušenost ho však naučila i obezřetnosti. Dvakrát už ho sestřelili. Američané nastražili na jeho prapor jednu past, a on vůbec netoužil spadnout do další. Hlavně jestli jde o útok, ne jen o fintu, jak odlákat z Islandu všechny zbývající stíhačky jak to mohl vědět? Vnitřně si byl jist. Na jeho pokyn stíhačky vzlétly, vystoupaly do šesti tisíc metrů a kroužily nad poloostrovem. Šetřily palivo a setrvávaly nad pevninou, kde je mohly podpořit spřátelené střely zeměvzduch. Tuto taktiku piloti pečlivě cvičili během uplynulých několika dní a byli si maximálně jistí, že obsluhy střel rozeznají nepřátelská letadla od vlastních. Když dosáhli potřebné výšky, varovné

radarové systémy jim o hawkeyích na východě a na západě prozradily více. Informaci o nich předali na zem spolu s požadavkem na pomoc backfirů. Odpovědí jim byl příkaz nahlásit polohu a složení americké letecké flotily. Velitel základny tento rozkaz ani nepředal dál. Velitel sovětských stíhaček tiše zuřil. Americké radarové letouny byly primámimi terči, a teď jsou tak krásně blízko. S kompletním praporem by se za nimi vydal a riskoval ztráty, jež by mu hrozily od jejich doprovodných stíhaček, ale byl si jist, že Američané doufali, že přesně tohle udělá. Jako první dorazily intrudery. Přihnaly se těsně nad vlnami od jihu rychlostí pěti set uzlů, pod křídly jim visely střely StandardARM. Za nimi letěly ve 510 větší výšce další stíhačky Tomcat. Když stíhačky minuly radarový letoun, osvítily svými radary kroužící migy a začaly odpalovat střely Phoenix. Migy je nemohly ignorovat. Sovětské stíhačky se rozdělily do dvojic a pod velením radarových kontrolorů na zemi se rozprchly. Intrudery vzlétly do výšky ve vzdálenosti padesáti kilometrů těsně mimo dosah střel zeměvzduch a každý vystřelil čtyři střely StandardARM, které se zaměřily na ruské průzkumné radary. Operátoň ruských radarů stáli před krutým rozhodnutím. Mohli nechat průzkumné radary zapnuté a téměř s jistotou se nechat zničit, nebo je vypnout, a riziko tím zmímit ale úplně ztratit přehled o letecké bitvě na nebi. Rozhodli se pro střední cestu. Velitel jednotek se střelami zeměvzduch přikázal svým mužům zapínat a vypínat jejich systémy v nepravidelných intervalech a s nadějí, že tím zmate blížící se střely a zároveň si udrží přehled o americkém náletu. Doba letu střely byla něco málo přes minutu, a většina mužů u radarů se rozhodla své přístroje vypnout a nechat je vypnuté všichni si rozkaz omylem vyložili pro sebe co nejvýhodněji. Nejprve dorazily phoenixy. Piloti migů najednou přišli o oporu pozemních středisek, ale stále manévrovali. Jedno letadlo zaměřily čtyři střely, dvěma z nich uniklo a do třetí narazilo. Major zuřil, že nedokáže zahájit protiútok, a snažil se vymyslet něco, co by zabralo. Pak se objevily střely StandardARM. Rusové měli tři radary protiletadlové a další tři pro příjem střel. Všechny byly zapnuté, když se rozezněl první poplach, a pak, když se ve vzduchu objevily první střely, se všechny vypnuly. Standardy to zmátlo jen částečně. Jejich naváděcí systémy měly schopnost zaznamenat polohu radaru i v případě, že by najednou přestal fungovat, a teď mířily právě na tyto pozice. Střely úplně zničily dva vysilače a další dva poškodily. Velitel americké operace se neradoval. Ruské stíhačky nechtěly spolupracovat. Dokonce nevyrazily kupředu, ani když se intrudery objevily ve výšcena tuto eventualitu čekaly další stíhačky níže nad zemí. Ale sovětské radary nefungovaly. Vydal další rozkaz. Od severu se přřítily tři perutě letounů F/Al8 Hornet. Velitel ruské protivzdušné obrany rozkázal znovu zapnout radary. Zjistil, že ve vzduchu nejsou žádné další střely, a brzy zachytil nízko letící homety. Vzápětí si akce Američanů všiml velitel migů a rozhodl se, že to je jeho příležitost. Letouny MiG-29 byly takr“ka dvojčata amerických hometů. Homety vyhledávaly ruské odpalovací rampy střel zeměvzduch a začaly po nich pálit své střely. Naváděné střely křižovaly nebe. Dva hornety padly za oběf střelám, další dva dělům a americké stíhací bombardéry zasypávaly zem bombami a palbou z děl. Pak se objevily migy. Američtí piloti sice byli varováni, ale přiliš se přiblížili terčům, takže nemohli ihned zareagovat. Jakmile se zbavili těžkých bomb, z jejich letadel se znovu staly stíhačky, jež rychle vystoupaly k nebi migů se všichni báli 511

víc než střel. Výsledná vzdušná bitva představovala jeden velký zmatek. Oba typy letounů by se těžko rozpoznávaly, i kdyby jen seděly vedle sebe na zemi. V rychlosti šesti set uzlů, navíc uprostřed bitvy, však šlo o úkol takr“ka nemožný a Američané, kteří měli větší číslice, museli se střelbou čekat, dokud si nebyli stoprocentně jistí. Rusové věděli, na koho útočí, ale i oni se bránili bezhlavé střelbě na terč, který přiliš připomínal letoun jejich soudruhů. Výsledkem byl mrak stíhaček, které letěly přiliš blízko u sebe, aby bylo možné použít střely, a jejich piloti se snažili o co nejjistější identifikaci terčů. Přestřelku jako ve westernu opepřovaly ještě střely zeměvzduch ze zbývajících dvou odpalovacích ramp. Kontroloři v amerických letounech a na ruské pozemní stanici neměli žádnou šanci získat nad děním kontrolu. Všechno bylo zcela v rukou pilotů. Stíhačky létaly plnou rychlostí a přecházely do zničujících zatáček. Piloti otáčeli hlavami, mhouřili oči na povědomé obrysy a zároveň se snažili zjistit, zda tenhle odstín je přátelský či ne. Tato část úkolu byla velmi vyrovnaná. Americká letadla měla nátěr mlhavě šedý a byla hůř vidět, takže na delší vzdálenost byla jejich identifikace snazší než na blízko. Nejprve byly sestřeleny dva hornety, po nich jeden mig. Pak střelba z děla zničila další mig a nazdařbůh vypálená střela jeden homet. Nato jedna bludná střela zničila mig a hornet zároveň. Sovětský major si to uvědomil a křikl, aby střelba střel zeměvzduch ustala; pak vypálil ze svého děla na hornet před sebou, minul a otočil se za ním. Díval se, jak se Američan k jednomu migu blíží, střílí a poškozuje mu motor. Major nevěděl, kolik letadel mu zbývá. O to teď nešlo. Dostal se do boje o přežití a očekával, že v něm prohraje. Obezřetnost klesla na nulu. Přidal plyn a ignoroval kontrolku hlásící nízký stav paliva. Jeho terč zamířil na sever a zavedl ho nad vodu. Major odpálil svou poslední střelu a sledoval ji, jak míří přímo do pravého motoru hometu, zatímco jeho vlastní motory vyhasly. Ocasní část hornetu se rozlomila, major radostně vykřikl a společně s americkým pilotem se katapultovali ze svých letounů několik set metrů od sebe. Čtyři sestřely, pomyslel si major. Aspori jsem odvedl svou práci. O třicet vteřin později už byl ve vodě. Velitel perutě Davies se vydrápal do člunu i se zlomeným zápěstím, nadával a zároveň děkoval bohu za své štěstí. Prvním krokem bylo zapnout záchrannou vysilačku. Rozhlédl se a nedaleko od sebe si všiml dalšího žlutého člunu. Jednou rukou se mu nepádlovalo snadno, ale druhý muž pádloval směrem k němu. To, co následovalo, mu vyrazilo dech. „Jste zajat!“ Muž na něj mířil pistolí. Daviesův revolver ležel na dně oceánu. „Kdo sakra jste?“ „Jsem major Alexandr Georgijevič Čapajev ze sovětského letectva.“ „Já jsem velitel penztě Gus Davies, americké námořnictvo. Těší mě. Kdo vás dostal?“ 5I 2

„Nikdo mě nedostal! Došlo mi palivo!“ Stále mával pistolí. „A vy jste můj zajatec!“

n

Ale hovno!“

Major Čapajev zavrtěl hlavou. Davies i on byl téměř v šoku z bojového vypětí a z toho, že unikli smrti. „Ale tu pistoli si schovejte, majore. Nevím, jestli tady nejsou žraloci.“

n

Žraloci?“

Davies se na chvíli zamyslel. Kódové označení té nové ruské ponorky. „Akula. Ve vodě je akula.“ Čapajev zbledl. „Akula?“
Davies si rozepnul zip své kombinézy a zastrčil dovnitř zlomenoú ruku. „Jo, majore. Tohle je už potřetí, co se koupu. Naposled jsem byl na člunu dvanáct hodin a pár jsem jich viděl. Máte na člunu nějakej odpuzovací prostředek?“
„Cože?“ Čapajev byl dočista zmaten. „Tohle.“ Davies hodil do vody plastikovou obálku. „Přivážeme váš člun k mýmu. Je to jistější. Tenhle repelent by měl akuly zahnat.“ Davies se snažil jednou rukou přivázat čluny k sobě, ale nedařilo se mu to. Čapajev odložil pistoli a pomohl mu. Poté, co byl major sestřelen, posedla ho myšlenka přežít. Představa, že ho sežere masožravá ryba, ho děsila. Rozhlížel se po hladině. „Páni, to je ráno,“ bručel Davies. Zápěstí ho začalo pořádně bolet. Čapajev souhlasně vzdychl. Poprvé se pořádně rozhlédl a uvědomil si, že nevidí pevninu. Pak sáhl pro záchrannou vysílačku, a zjistil, že má rozedřenou nohu a kapsa s vysílačkou se mu utrhla při katapultování. „Do prčic, to je smůla,“ řekl rusky.
Cože?“
„Kde je pevnina?“ Moře mu nikdy nepřipadalo tak rozlehlé. „Asi pětadvacet mil tímhle směrem. Ta noha nevypadá nejlíp, majore.“ Davies se slabě usmál. „Určitě máme stejný katapulty. Kurva, ta ruka bolí!“ „Krucifix, co to může znamenat?“ přemýšlel Edwards nahlas. Byli příliš daleko , aby něco viděli, ale kouře, jenž stoupal z Keflavilcu, si nemohli nevšimnout. Ještě bezprostřednější nebezpečí však pro ně představovala ta skupina Rusů u paty jejich kopce. Nichols, Smith a čtyři vojáci se roztáhli do řady sto metrů dlouhé; Edwards byl uprostřed. Obličeje měli začerněné, schovávali se za kameny a sledovali Rusy kilometr od nich. „Boudo, tady Bígl, máme tady problém, přepínám.“ Musel zavolat ještě dvakrát, než se dočkal odpovědi. „Co se děje, Bígle?“ „Pět nebo šest Rusů stoupá na náš kopec. Jsou asi sto osmdesát metrů pod náma, kilometr daleko. Co se to děje v Keflaviku?“ 515

„Probíhá tarn nálet, víc o tom nevím. Informujte nás, Bígle. Pokusím se vám poslat nějakou pomoc.“ „Děkujeme. Konec.“ Michaeli?“
„Dobré ráno. Jsem rád, že aspoň někdo z nás se trochu prospal.“ Posadila se vedle něj, položila mu dlaň na stehno a jeho strach na chvíli pominul. „Přísahal bych, že tam nahoře se právě něco mihlo,“ řekl rotmistr. „Ukažte,“ Poručík si přiložil silný dalekohled k očím. „Nic. Vůbec nic. Možná to byl jenom pták. Všude se to tady hemží papuchalkama.“
„Možná,“ připustil rotmistr. Začínal mít špatný pocit, že tam Marchovského poslal. Kdyby náš poruči me? aspoň trochu rozumu, říkal si, byl by tam poslal větši siZu a jako správný důstojm7r by ji možná sám vedl. „Základna dostává pořádně zabrat.“ „Spojil jste se s nimi?“ „Zkoušel jsem to. Na chvíli to asi odpojili,“ řekl poručík ustaraně. Devadesát kilometrů je pro malé taktické vysílačky příliš daleko. Velkou vysílačkou pro velmi vysokou frekvenci se spojovali se základnou. Litoval, že nemůže být se členy hlídky, ale věděl, že jeho místo je tady. „Varujte Marchovského,“ řekl rotmistrovi. Edwards zahlédl, jak se jeden z Rusů zastavil a šmátrá pro vysílačku. Řekněte mu, že si splet kopce řekněte mu, ať se vráti za maminkou. „Nezvedej hlavu, Vigdís.“ „Co se děje, Michaeli?“ „Někdo leze na náš kopec.“
„Kdo?“ I v jejím hlase byly slyšet obavy.
Zkus hádat.“
„Šéfe, určitě lezou sem,“ varoval je Smith vysílačkou.
„Jo, koukám. Máte všichni dobrý úkryty?“
„Nadporučíku, navrhuju, abysme je nechali přijít co nejblíž, než zahájíme palbu,“ dodal Nichols. „To je moudrý, veliteli,“ připojil se k němu Smith na stejné frekvenci. „Dobře. Kdo bude mít jakejkoli nápad, sem s tím. Jo, zavolal jsem o pomoc. Možná nám sem někdo přiletí na pomoc.“ Mike zatáhl zpět nabíjecí páku pušky, zapnul pojistku a pak pušku M-16 položil na zem. Všichni námořníci měli ruční granáty. Edwards se s nimi nikdy neučil zacházet, děsily ho. No tak, hoši, jděte prostě do háje a my vás rádi necháme na pokoji. Stále se blížili. Každý výsadkář pomalu stoupal, v jedné ruce pušku, druhou se zachytával nebo odstrkoval kameny. Neustále se buď rozhlíželi nahoru k Edwardsově úkrytu, nebo dávali pozor na cestu. Mike měl opravdu strach. Tihle Rusové 5I 4 jsou elitní vojáci. Jeho společníci sice taky ale on ne. On sem nepatří. Jeho předchozí setkání s Rusy v domě u Vigdís, pak ten strašný zážitek s helikoptérou, to všechno už bylo za ním a zatím zapomenuto. Chtěl utéct ale co kdyby to udělal? Zasloužil si respekt svých vojáků, a nemůže jej přece jen tak pošpinit. Jak by pak mohl žít? A co Vigdís může před ní jen tak utéct? Čeho se bojiš nejvic, Mikeu? „Hlavně klid,“ drmolil pro sebe. „Cože?“ zeptala se Vigdís. Měla hrozný strach už jen pri pohledu na jeho obličej. „Nic.“ Pokusil se usmát, a málem se mu to podařilo. Přece ji nemůžeš zklamat, ne? Rusové od nich teď byli pět set metrů daleko, hodně nízko. Postupovali opatrněji. Bylo jich šest, vždy šli jen dva z nich, rozdělili se a už nevolili zdánlivě nejschůdnější cestu k vrcholu. „Šéfe, máme tu problém,“ volal Smith. „Myslím, že vědí, že tu jsme.“
„Nicholsi, co vy na to?“ „Počkáme, dokud se nepřiblížej na sto metrů, a proboha hlavně nevystrkovat hlavy! A jestli můžete sehnat nějakou pomoc, navrhuju, abyste to udělal.“ Edwards si vzal druhou vysílačku. „Boudo, tady Bígl, a potřebujeme nějakOu pOmOc.“ „Pracuje se na tom. Zkoušíme sehnat sehnat nějaký přátele, který poslouchají tuhle frekvenci. Není to jen tak, nadporučíku.“ „Máme asi pět minut maximálně pak se začne střílet.“ Neopouštějte tenhle kanál.“ Kde jsou? Divil se Edwards v duchu. Teď nikoho neviděl. Kameny a úkryty, které jim tolikrát pomohly, teď pracovaly proti nim. Přestal zvedat a sklánět hlavu. On je tu důstojník, on velí, má nejlepší úkryt, a musí tedy vědět, co se děje. Edwards se posunul, aby získal lepší výhled na události pod sebou. „Někdo tam je!“ řekl rotmistr a natáhl se po vyslačce. „Marchovskij, jdete do pasti! Na vrcholu vidím muže s helmou!“
„Máte pravdu,“ řekl nadporučík. Otočil se. „Připravte ten minomet.“ Důstojník přeběhl k velké vysílačce a pokusil se spojit s Keflavíkem. Ozbrojené jednotky na tomto kopci mohly znamenat jen jediné ale Keflavík se stále neozýval. Edwards si všiml, jak se jeden Rus zvedl, ale pak na čísi hlasitý rozkaz rychle klesl k zemi. Když se postava znovu objevila, držela v ruce namířenou pušku. Zaslechl písknutí a asi padesát metrů za nimi zaduněl výbuch. Do prdele!“

Edwards padl tváří k zemi a přikrčil se vedle kamene. Kolem dopadaly úlomky dalších kamenů. Podíval se na Vigdís, vypadala v pořádku, 5I 5
pak na vzdálenější kopec, z nějž sbíhali muži. Napravo od něj dopadl další náboj a za ním následovala střelba ze samopalu. Vzal vysílačku. „Boudo, tady Bígl. Útočí na nás.“ „Bígle, jsme ve spojení s letadlovou lodí. Vydržte.“ Země se znovu zachvě la. Náboj dopadl necelých patnáct metrů před jeho pozicí, ale Edwards by dobře krytý. „Bígle, letadlová loď je na vaší frekvenci. Spojte se s ní. Její vola cí znak je Starbase a ví, kde jste.“ „Starbase, tady Bígl, přepínámu „Rozumíme, Bígle, vaše pozice je prý pět kilometrů na západ od kopc 1064. Řekněte mi, co se děje.“
„Starbase, útočí na nás jednotka ruský pěchoty, určitě jim jedou na pomo posily. Na svým pozorovatelským místě na kopci 1064 mají minomet a stří lejí z něj po nás. Potřebujeme rychle pomoc.“
„Rozumím, Bígle. Moment... Bígle, odvádíme vaším směrem nějakoi pomoc, dorazí za dvacet pět minut. Můžete označit svoji pozici?“
„Ne, nemáme čím.“
„Rozumím. Vydržte, Bígle. Ozveme se. Konec.“
Edwards zaslechl výkřik vlevo od sebe. Vysunul hlavu a všiml si, jak nábc je z minometu dopadají nedaleko Nicholsovy pozice a Rúsové jsou nece lých tři sta metrů před ním. Mike zvedl pušku a zamířil na pohybující s postavu, ale ta znovu zmizela. Volnou rukou zvedl druhou vyslačku.
K
„Nicholsi, Smithi, tady Edwards. Ozvěte se.
;,Tady Nichols. Ten, co má ten minomet, s tím umí zacházet. Mám tad dva zraněný.“ „My jsme v pořádku, šéfe. Sundali jsme dva Rusy. Poslal jsem za vám Garciu.“ „Fajn, chlapi, letí sem pomoc. Mám „ Ta postava se znovu objevil; Edwards pustil vyslačku, zamířil a tňkrát vypálil, postavu, která mezitím zm zela z dohledu, minul. Znovu vzal vysílačku.
„Nicholsi, potřebujete pomoc: „Dva z nás jsou ještě schopný střelby. Váš Rodgers je asi po smrti. Byl tuVe vyslačce bylo chvilku ticho. „Dobrý, dobrý. Jednoho jsme sundali, dn hej peláší pryč. Pozor, nadporučíku, padesát metrů nalevo od vás jsou dal dva.“ Mike vyhlédl zpoza kamenu, ale už po něm vystřelili. Vystřelil též, aniž t cokoli zasáhl.
„Zdravíčko, veliteli!“ Vedle něj se objevil Garcia. „Dva jsou tamtím směrem,“ ukázal mu Edwards. Vojín přikývl a zamů doleva pod úkrytem hřebenu. Ušel devět metrů, když čtyři kroky za ní: explodoval další náboj z minometu. Garcia se zhroutil a nehýbal se.
To neni fair, to neni fair. Dosii jsme spolu takhle daleko, to neni fair! cnc
„Smithi, Garcia to dostal. Stáhněte se sem. Nicholsi, jestli se můžete dostat ke mě, do toho!“ vyměnil si vysilačky.
„Starbase, tady Bígl. Řekněte vašim pilotům, ať přidaj.“ „Jsou dvacet minut od vás. Čtyři corsairy. Posiláme k vám i další pomoc, ale tihle dorazí nejdřív.“ Edwards vzal pušku a došel ke Garciovi. Vojín dosud dýchal, ale záda a nohy měl provrtané střepinami. Nadporučík se doplížil k okraji a devět metrů od sebe zahlédl přikrčeného Rusa. Zamířil a vypálil dvě dávky. Rus se svalil, a když klesal k zemi, střílel ze své pušky v širokém oblouku; Edwardse minul o pouhý metr. Kde je ten druhý? Mike vystrčil hlavu a všiml si, jak vzduchem plachtí předmět velikosti baseballového míčku. Uskočil vzad a granát explodoval tři metry od místa, kde předtím ležel. Překulil se vpravo a vrátil se nahoru. Rus znovu zmizel, ale Edwards si všiml, že ostatní už doběhli na úpatí kopce a začínají stoupat vzhůru. Snažil se zároveň rozhlížet a nevystrkovat hlavu. Ten druhý tamhle! Klopýtal z kopce, nejspíš s sebou vlekl zraněného. Za ním začaly dopadat náboje z minometu, aby kryly jeho ústup. „Jste v pořádku, nadporučíku?“ Smith. Měl zraněnou ruku. „Ten, kdo má na starosti ten zkurvenej minomet, je mazanej jak liška!“ Nichols dorazil o tři minuty později. Nebyl zraněný, ale voják, který šel s ním, krvácel z břicha. Edwards se podíval na hodinky. „Asi za deset minut sem dorazí pomoc. Když zůstaneme nahoře, můžou házet bomby všude kolem.“ Muži zaujali pozice v okruhu patnácti metrů od Edwardse. Mike vzal Vigdís za ruku a posadil ji mezi dva balvany. „Michaeli, já mám K
„Já mám taky strach. Nesmíš se odsud hnout, zůstaň tady! Můžeš „ Znovu zaslechl ten pískot, a tentokrát to dopadlo blízko. Mike se zapotácel a dopadl přímo na ni. Měl pocit, jako by se mu nad kotník zapíchla horká jehla. „Sakra!“ Střepina ho zasáhla těsně nad botu. Pokusil se vstát, ale noha ho neposlouchala. Rozhlédl se po vyslačce, doskákal k ní a nepřestával klít. „Starbase, tady Bígl, přepínám.“ „Ještě devět minut, Bígle,“ řekl hlas trpělivě. „Starbase, všichni jsme na tom kopci, jasný? Všichni jsme do patnácti metrů od vrcholu.“ Vystrčil hlavu. „Blíží se k nám kolem patnácti chlapů jsou možná sedm set metrů daleko. První útok jsme odrazili, ale je nás jenjsme jen čtyři, a tři z nás jsou zranění. Zlikvidujte nejdřív ten minomet, ten je nejhorší!“ Rozumím. Vydržte, hochu. Pomoc už je na cestě.“ „Jste zraněnej, nadporučíku,“ řekl Nichols.
„Všimnul jsem si. Letadla jsou od nás osm devět minut. Řekl jsem jim, ať zničej nejdřív ten minomet.“ 5I 7

„Dobře. Rusové milujou krutý zbraně.“ Nichols mu roztrhl kalhoty nad ranou a obvázal ji. „V nejbližší době si moc nezataříte.“ „Jak bysme je mohli zpomalit?“ „Až budou pět set metrů daleko, zahájíme palbu. Pak snad budou opatrnější. Pojďte.“ Nichols ho vzal za ruku a vytáhl ho do pozice na hřebeni. Rusové postupovali velmi obezřetně. Střídali běh a ukrývání za nejrozličnějšími terénními nerovnostmi. Minomet se na chvíli odmlčel, ale to se brzy změní, až se vojáci odhodlají k závěrečnému náporu. Nichols odložil svůj samopal a mířil poloautomatickou puškou. Když měl pocit, že vzdálenost je pět set metrů, zamířil pečlivěji a stiskl spoušf. Minul, ale všichni Rusové na svahu klesli k zemi.
„Víte, co jste právě udělal?“ zeptal se Edwards. „Jo, ukázal jsem jim, kam maj pálit z minometu.“ Nichols se otočil na Edwardse. „Máme dost mizemej výběr, co?“ „Michaeli, tohle potřebuješ.“ Vedle něj si sedla Vigdís. „Říkal jsem ti, ať zůstaneš „ „Tady je tvoje vysílačka. Já jdu „ „K zemi!“ Mike ji strhl za sebe a devět metrů od nich dopadl náboj z minometu. „Už jdou!“ křikl Smith. Námořníci zahájili palbu a Rusové ji opětovali, ve dvou skupinách přebíhali z jednoho úkrytu ke druhému, takže hrozilo, že vrch obklíčí. Mike se vrátil k vysílačce. „Starbase, tady Bígl, přepínám.“
„Rozumím, Bígle.“

nJdou zase po nás.“
„Bígle, naše corsairy už vás vidí. Chci vědět přesně, kde jste vy a vaši lidiopakuju, přesně.“ „Starbase, na tomhle kopci jsou dva menší vrcholky, asi pět kilometrů západně od kopce 1064. My jsme na tom severnějším, opakuju na severnějším. Moje skupina je v okruhu patnácti metrů od toho vrcholku. Všechno, co se hejbe, je nepřítel, my všichni sedíme na prdeli. Ten minomet je na kopci 1064, a ten bysme potřebovali zničit nejdřív.“ Ve vysilačce bylo dlouho ticho. „Tak, Bígle, už vědí, kde jste. Držte se při zemi, jsou minutu od vás. Přiletí od jihu. Zlomte vaz. Konec.“ p „Dvě stě metrů, řekl Nichols. Edwards přešel k němu a též zvedl pušku. Povstali tři muži najednou, oba na ně vystřelili, ale Edwards netušil, jestli někoho trefil nebo ne. Několik metrů od něj se do prachu a kamenů zarýva ly kulky a znovu zaslechli pištivý zvuk nábojů z minometu. Na hřebeni se objevila skupinka pěti mužů právě v okamžiku, kdy Edwards zahlédl, jak se zprava vynořuje obrys mlhavě šedého stíhacího bombardéru.
Ten malý letoun A-7E Corsair se přiblížil tři sta metrů nad vrcholkem vzdáleném pět kilometrů od nich. Svrhl čtyři zásobníky kuličkových bomb, které se ve vzduchu rozevřely. Na ruský pozorovatelský post se sneslo celé mračno bomb. Z pěti kilometrů to znělo jako hlasitá řada petard, a vrcholek kopce zmizel v mračnu prachu a jisker. Určitě tam nikdo nepřežil. Útočící Rusové se zastavili a otočili se, co se stalo s jejich základním táborem. Pak si všimli, že necelé dva kilometry od nich krouží další letouny. Všichni si uvědomovali, že jediná šance, jak se udržet dalších pět minut naživu, je dostat se co nejblíž k Američanům. Jako jeden muž se zvedli, stříleli ze svých pušek a běželi nahoru. Další dva corsairy prolétly vzduchem, jejich piloty přilákal pohyb na zemi. Vznesly se tňcet metrů nad svahy a svrhly dvojice kuličkových bomb. Edwards i přes výbuchy slyšel výkřiky, ale skrz mračno prachu, který se mu zvedl před očima, neviděl vůbec nic. „Ježíši, o moc blíž už nic shazovat nesměj.“ „Nesměj shazovat vůbec o nic blíž,“ řekl Nichols a z obličeje si stíral krev. Z mračna se stále ozývala střelba z pušek. Vítr odvál prach, a viděli, že se k nim stále blíží pět Rusů. Corsairy znovu přiletěly blíž, ale zase se vzdálily, protože takhle blízko od přátelských jednotek shazovat bomby nemohly. Po pár vteřinách se vrátily a pálily z kanónů. Nábojnice se divoce tříštily, některé explodovaly Edwardsovi deset metrů od obličeje. „Kam mohli jít?“ „Asi doleva,“ řekl Nichols. „S pilotama se přímo spojit nemůžete?“
Edwards zavrtěl hlavou. „Touhle vysilačkou ne, seržante.“ Letouny jim kroužily nad hlavami a piloti vyhlíželi pohyb na zemi. Edwards se snažil na ně mávat, ale nevěděl, jestli to gesto zahlédli. Jeden z nich se spustil nalevo od něj a vypálil mezi kameny dávku z kanónu. Edwards zaslechl výkřik, ale nic neviděl. „Slepá ulička.“ Edwards se otočil k vysílačce. Poslední dávka nábojů z minometu mu jedním úlomkem prorazila batoh. „K zemi!“ Nichols ho chytil za ruku a vzduchem proletěl granát. Explodoval pár metrů od nich. „A jsou tady zas.“ Edwards se otočil a zasunul do pušky nový zásobník. Uviděl ruské vojáky patnáct metrů daleko a vypálil proti nim dlouhou dávku. Jeden padl čelem k zemi. Druhý palbu opětoval a schoval se nalevo. Edwards ucítil váhu na nohách a všiml si, že mu na nich leží Nichols a v rameni iná trojici rudých dírek. Edwards zasunul do pušky poslední zásobník a postupoval přes vrcho lek doleva, na pravou nohu došlapoval jen velmi ztěžka.
n
Michaeli...“
„Jdi druhou stranou,“ odpověděl Edwards. „A dávej pozor!“ Zahlédl obličej, pušku a záblesk. Sklonil se doprava, ale pozdě, a dostal ránu do hrudi. Jen díky šoku se ta bolest dala částečně snést. Vystřelil pár dávek do vzduchu, aby druhý muž nevystrkoval hlavu, a plazil se pryč. Kde 5I J
všichni jsou? Vpravo od sebe zaslechl střelbu z pušek. Proč mu nikdo nepomůže? Zaslechl hluk motorů. Corsairy nepřestávaly kroužit nad nimi, ale nemohly dělat nic než bezmocně přihlížet. Nadával a ztrácel další a další proudy krve. Jeho poraněná noha protestovala proti takovému zacházení, levou ruku nemohl použít vůbec. Držel pušku jako přerostlou pistoli a čekal, až se Rus objeví. Ucítil pod rameny, jak ho čísi ruce táhnou pryč. „Pusť mě, Vigdís, prokristapána, pusť mě a uteč.“ Nic neňkala. Ztěžka oddychovala, potácela se s ním a táhla ho přes kameny. Ztrácel vědomí, a když zvedl oči, všiml si, že corsairy odlétávají. Zaslechl jiný zvuk, který ale moc nechápal. Kolem něj se zvedl prach a nenadálý vítr. Ozvala se další dávka ze samopalu a nad hlavou se mu objevil velký černozelený předmět. Seskočili z něj muži a všechno ztemnělo. Zavřel oči. Ruský velitel se asi spojil s Keflavíkem. Teď přiletěl vrtulnik Mi-24, který má posílit jejich jednotku... Edwards byl příliš vyčerpán, aby se zmohl na reakci. Měl za sebou kvalitní závod, ale prohrál. Zaslechl další střelbu z pušek, pak nastalo ticho a helikoptéra se vzdálila. Jak zacházejí Rusové se zajatci, kteří zabili bezbranné muže? „Vy jste Bígl?“ Nikdy v životě ho nic nevysílilo tolik, jako když měl teď otevřít oči. Uviděl nad sebou černocha. „Kd0 Ste vy?“ „Sam Potter. Jsem poručilc Druhé výzvědné skupiny. Vy jste Bígl, že?“ Otočil se. „Potřebujeme tady doktora!“ „Všichni mí lidé jsou zranění.“ „Pracujeme na tom. Za pět minut vás odsud odvezeme. Vydržte chvli, Bígle. Já ještě musím něco udělat. No tak,“ zavolal hlasitě. „Podívejte se na ty Rusy. Jestli někdo z nich žije, musíme ho vzít s sebou!“ „Michaeli?“ Edwards stále nechápal. Když ztratil vědomí, její obličej byl těsně nad jeho. „Kdo to vůbec je?“ zeptal se poručík Potter o pět minut později. „Meteorolog. Odved dobrou práci,“ odpověděl Smith, sám oslaben mnoha zraněními. „Jak jste se sem dostali?“ Potter mávl na operátora vysílačky.
„Došli jsme sem, pane.“ „To jste se celkem prošli, seržante.“ Pottera to udivilo. Vysi ačkou vydal krátký rozkaz. „Helikoptéra už sem letí. Ta slečna jede asi s vámi, že?“ „Ano, pane. Vítejte na Islandu. Už jsme na vás čekali.“
„Podívejte se, seržante.“ Potter ukázal na západ. Na obzoru viděli několik šedých loděk, které připlouvaly ke Stykkishólmuru. 520 USS CHICAGO McCafferty si byl jist, že tu pořád jsou jenže kde? Poté, co zničili poslední tango, už žádnou ze zbývajících dvou ruských ponorek nezachytili. Za jeho úhybný manévr bylo Chicagu dopřáno osm hodin relativního klidu. Nad sebou měli stále ruský protiponorkový letoun, který nepřestával shazovat sonobójky, ale nahoře se muselo něco stát. Už se tak nepřibližovali. Musel se spasit útěkem pouze čtyřikrát. To by v době míru bylo strašně moc, ale po zážitcích z předešlých dní to bral spíš jako dovolenou. Kapitán toho využil a dopřál odpočinek sobě i celé posádce. Ačkoli by všichni s povděkem přijali nabídku strávit v posteli celý měsíc, ty čtyři až šest hodin spánku pro ně znamenaly totéž, co sklenka vody pro člověka na poušti; díky nim vydrží o chvilku déle. A

ještě to bude potřeba, měli před sebou přesně sto mil ke kostrbatému okraji ledové návrše. Tedy asi šestnáct hodin. Chicago plulo asi pět mil před svými sestrami. Každou hodinu McCafferty zavedl svou ponorku na východ a ze svého vlečného sonaru zjistil jejich přesnou polohu. Nebylo to nic jednoduchého: Boston s Providence se i na tuto vzdálenost hledaly velmi složitě. Přemýšlel, co si asi myslí Rusové. Naháněcí taktika skupin krivaků a grišů zklamala. Zjistili, že jedna věc je použít tyto ponorky jako bariéru proti skupině Klávesnice, avšak při honbě za ponorkami s dalekonosnými střelami a počítačovým ovládáním palby jsou téměř k ničemu. Jejich závislost na aktivních sonobójích snížila výkon protiponorkových letounů a jediné, co málem vyšlo umístit ponorku mezi dvě řady sonobójí a pak terč přinutit k pohybu náhodně vypuštěným torpédem vlasmě také selhalo. Naštěsti nevědeii, jak blizko to bylo, pomyslel si McCafferty. Ruské ponorky třídy Tango jsou výborní protivníci, jsou tiší a těžko se hledají, ale Rusové stále doplácejí na své nekvalitní sonary. McCafferty si tím byl jistější než za celé dlouhé týdny. „Tak co?“ zeptal se důstojnika u mapy. „Vypadá to, že plují stejně jako předtím pane, asi deset tisíc metrů za námi. Tohle bude Boston. Mnohem víc manévruje. Providence pluje poměrně rovně. Máme ji dobře zaměřenou.“ „Kormidlo o deset stupňů vlevo, nový kurz třipětpět, rozkázal McCafferty. „Kormidlo o deset stupňů vlevo, pane, nový kurz tňpětpět. Kormidlo je o deset stupňů vlevo, pane.“ Dobře.“ Kapitán popíjel horké kakao. Po té spoustě kávy to byla příjemná změna. Chicago zatočilo mímě na sever. Muži ve strojovně na zádi nepřestávali sledovat přístroje a reaktor vydával výkon kolem deseti procent. Asi jedinou nepříjemnou zprávou byla bouře na hladině. Na sever od nich se bůhvíproč rozpoutalo několik bouřek, a tahle byla hodně hlučná. Posádka sonaru odhadovala čtyři a půl metru vysoké vlny a vítr o sle čtyřiceti uzlů, na arktické léto tedy nic obvyklého. Výkon jejich sonaru tím klesl o deset až 521
dvacet procent, ale u blížící se návrše budou jistě ideální podmínky. Vysoki vlny omílají obrovské kry a ulamují z nich kousky ledu. V tomto hluki budou americké ponorky jen těžko k nalezení. Ještě šestnáct hodin, říkal s McCafferty. Šestnáct bodin, a jsme pryč. „Veliteli, sonar, máme kontakt v poloze třičtyřinula. Zatím nelze určit, cc to přesně je.“ McCafferty přešel k sonaro.
H
Ukážte.“
„Tady je, kapitáne.“ Náčelník klepl na monitor. „Neznáme počet otáček zatím je to nejasné. Ale vypadá to na jadernou ponorku,“ připustil náčelník „Připravte vlastní model.“ Náčelník stiskl knoflík a na druhotné obrazovce se objevil předpokládan dosah sonaru, vypočítaný počítačem na základě známých podmínek. Sona pro sledování oblasti před nimi měl dosah těsně nad tňcet tisíc metrů. Vod; ještě nebyla dost hluboká pro zjištění konvergentních zón a pomalu se začа objevovat nízkofrekvenční hluk ledové návrše. Ten sníží jejich schopnos rozlišit sonarové kontakty, podobně jako ostré sluneční světlo snižuje inten zitu elektrického světla. „Poloha terče se trochu mění. Přejíždí zleva doprava, nová poloha je teď tři čtyřidva... ale trochu slábne. Co je tohle?“ Náčelník se podíval na novoi nejasnou linku u spodního okraje monitoru. „Pravděpodobný nový kontak v poloze nulanulačtyři.“ Linie na dvě minuty zmizela, pak se znovu vyno ňla v poloze nulanulašest. McCafferty zvažoval, jestli má vyhlásit poplach. Možná bude brzy nutn napadnout terč... ale možná taky ne. Není lepší dát posádce trochu času n; odpočinek? Rozhodl se vyčkat. „Stabilizuje se to. Teď tu máme dva potenciální kontakty na ponorku poloha třičtyřinula, respektive nulanulačtyři.“ McCafferty se vrátil do kontrolního a rozkázal zatočit na východ. Tín namíří na tyto nové terče vlečný sonar a vznikne ještě možnost pro křížov zaměření. Po něm budou schopni vypočítat vzdálenost. Získal víc, než če;al „Boston se přesouvá na západ, pane. Z jeho směru nic nevidíme, ale určit míří na západ.“ „Vyhlaste poplach,“ rozkázal McCafferty. Kapitán věděl, že posádku budí ze zaslouženého spánku. Muži po celé lod se okamžitě posadili na postelích, vyklouzli z nich, někteří seskočili na pod lahu, jiní se narovnávali v těsných prostorách. Hnali se na své pozice a ti, kd na těchto místech hlídali dosud, odběhli na svá stanoviště.
„Všechna stanoviště jsou obsazena a připravena, pane.“ Zpět do práce. Kapitán stál nad mapou a přemýšlel o situaci. Dvě nepřá telské ponorky pluly po obou stranách jeho cesty k návrši. Jestliže se Bosto rozhodl manévrovat, Simms určitě taky něco našel, možná na západě, možn 622 za sebou. Za pouhých dvacet minut přešel McCafferty ze stavu chladně sebevědomého do paranoidního. Co to dělají? Proč mu dvě ponorky stojí téměř přímo v cestě? „Vystoupat do hloubky na periskop.“ Chicago se pomalu zvedalo z cestovní hloubky dvou set deseti metrů. Trvalo to pět minut.
„Vysunout stěžeň.“
Hydraulika vysunula štíhlý stěžeň vzhůru a technik u přístrojů z něj získal hodně informací. Iapitáne, jsou tu tři letadlové prohledávací sítě v pásmu J.“ Přečetl polohy. Beary nebo maye, pomyslel si McCafferty.
n
Rozhlédneme se. Periskop nahoru.“ Musel nechat periskop vysunout až nahoru, aby se dostal nad vrcholky vln.
„Jeden may je v poloze jednasedmjedna, nízko nad obzorem, míří na západ shazuje sonobóje! Periskop dolů. Sonare, máte něco na jihu?“
H
Kromě dvou přátelských kontaktů nic. Boston se nám pomalu vytrácí.“
n
Vrátíme se do sto osmdesáti.“ Rusové jsou prý téměř výhradně závisli na aktivnicb sonobójicb. Hergot. Jakmile dosáhli požadované hloubky, kapitán rozkázal stočit se znovu na sever a zpomalit na pět uzlů. Teďse nás snaži vystopovat pasivně. To nás museli nede zaslecbnout... nebo taky ne. Sledování pasivním sonarem bylo technicky velmi náročné, ani modemí zařízení na zpracování signálů používané na Západě nezaručovalo vždy spolehlivý kontakt... Na drubé straně jsme jim náš kurz jasně oblásili. Mobli obsadit celou oblast. Proč jsme nezkusili něco jinébo?Jenže co? Jediná další cesta na sever byla ještě užší než tahle. Západní cesta mezi Medvědím ostrovem a severním cípem Norska byla širší, ale tam se usídlila polovina sovětské Severní flotily. Přemýšlel, jestli Pittsburgb a ostatní ponorky stihly uprchnout. Snad. Měly by být rychlejší než Rusové. Na rozd:T od nás. Tak takhle my honime Rusy, pomyslel si

McCafferty. Oni neslyší naše pasivni bójky a nikdy nevědi, že je sledujeme. Kapitán se opřel o zábradlí kolem podstavce periskopu. Dobré je, říkal si v duchu, že nás jen stěži zaslecbnou. NeTide možná něco obévili, ale třeba ne. Nejspiš ne. Kdyby si byli jisti, že tu jsme, už by na nás hodili torpédo. Ale žádné tu neni, takže o nás nevědi. „Polohy obou předních kontaktů se upevňují.“ Na otevřeném oceánu by se mohli spolehnout i na rozhraní, ale tady žádné nebylo. Kombinace relativně mělké vody a bouře na hladině potlačila jakékoli naděje na nějaké rozhraní. Špatná i dobrá zpráva zároveň. „Veliteli, sonar, nový kontakt, poloha dvaosmšest, potenciální ponorka. Snažíme se získat počet otáček.“ Nový kurz třičtyřiosm. Zrušit rozkaz!“ McCafferty si to rozmyslel. Je lepší být opatrný než smělý. „Kurz nulajednapět.“ Pak přikázal klesnout s ponorkou do hloubky tří set metrů. Čím dál budou od hladiny, o to lepší sonarové podmínky budou moci využít. Kdyby byli Rusové u hladiny, aby 523
, lrloohli komunikovat s letouny, výkon jejich sonarů by tím utipěl. Rozhodl se šát se všerni dostupnými kartami. Ale co když Lšj2 Stál před rizikem, že jeden nebo více kontaktů je přátelských. Co když ~caqeptre a Superb dostaly nové rozkazy kvůli poškození Providence? I ten nový nontakt v poloze dvaosmšest by mohl být někdo ze spojenců. sI Krucifix! Na tuto možnost se nikdo nepřipravil. Britové tvrdili, že zmizí, mslkmile ponorky doplují k návrši, že mají na práci něco jiného ale jak často m mění moje vlastni rozkazy? uvažoval McCafferty v duchu. oV No tak, Danny!Jsi kapitán, máš si vědět rady. .. i když to třeba neviš. Jediné, co mohl udělat, bylo zjistit vzdálenost těchto tří kontaktů a poku z t t se je identifikovat. Dalších deset minut sonar zpracovával kontakty. z ‚Jsou to všechno ponorky s jedním šroubem,“ řekl náčelník konečně. M McCafferty se ušklibl. Takhle tedy zjistil, co kontakty spíš nejsou, než co .uo ou. Všechny britské ponorky měly jen jeden šroub. Stejně tak ruské třídy Iiiktor a Alfa. .
nNějaké signály strojů?“ ó Vn nVšechny plují na velmi omezený výkon, kapitáne. Nelze je podle toho klah3fikovat. Všechny tři vydávají hluk, podle toho víme, že jde o jaderné ponorCs , ale když se podíváte sem, zjistíte, že na nic dalšího prostě signál nemáme.
, P y
m o mi líto ane, nic lepšího z toho ne m slím.“ iJ Čím víc poplujeme na východ, uvědomoval si McCafferty, s o to slabším šngignálem bude muset obsluha sonaru pracovat. Rozkázal zatočit opačným ..9rrzziěrem a zamířit na jihozápad. zA Aspoň znal vzdálenost. Severní terče byly jedenáct a tňnáct mil daleko. noontakt na západě plul devět mil od nich. Všechny byly na dostřel jeho torpéd. n neliteli, sonar, zachytili jsme výbuch v poloze jednadevětosm... ještě „ o9ěco, potenciální torpédo, poloha dvanulapět, je to hodně slabý, objevuje s e a mizí. V té oblasti už nic jiného není, pane. Možná nějaké praskání oq poloze jednadevětosm. Je mi líto, pane, tyhle signály jsou hodně slabý. ibediný, čím si jsem opravdu jistej, je ta exploze.“ Kapitán se znovu přišel iboeodívat na sonar. n nDobrá, náčelníku. Kdyby to byla hračka, nepotřeboval bych vás.“
IwIcCafferty sledoval obrazovku. Toipédo ještě stále plulo a pomalu měnilo olooolohu. Pro Chicago nepředstavovalo žádné nebezpečí. nZaměřte se na ty tři noooonorky.“ n nRozkaz, kapitáne.“ Jeden by čekal, že po tolika Ietech praxe budu klidnější. J Chicago dále mířilo na jihozápad. McCafferty pronásledoval kontakt na qšápadě. Domníval se, že u něj je nejmenší pravděpodobnost, že jde o spo onnce. Vzdálenost klesla na osm mil, pak na sedm. n npitáne, terč v poloze dvaosmnula klasifikujeme jako třídu Alfa!“ 2n nStoprocentně?“ 524
nAno, pane. Jde o podobný typ motoru. Teď to vidíme úplně jasně.“
n
Připravte se! Pošleme jedno toipédo do hloubky, necháme ho stočit se pod ponorkou a pak, těsně pod ní, vyrazit nahoru.“ Posádka odpalovacího oddělení se lepšila den ode dne. Skoro se zdálo, že pracuje rychleji než počítač, který měla k dispozici. nKapitáne, když vystřelíme v téhle hloubce, připravíme se o hodně rezervního tlakovaného vzduchu,“ varoval výkonný důstojník.
n
Máte pravdu. Změnit hloubku na tňcet metrů.“ McCafferty se ušklíbl. Jak sis mohl dovolit na to zapomenout?
n
Stoupáme v úhlu patnácti stupňů!“
n
Míření připraveno, pane.“
n
Moment.“ Kapitán sledoval, jak se ručička hloubkoměru otáčí proti směru hodinových ručiček.
u
nTřicet metrů, pane.
n
Odpalovací?“
n
Hotovo!“
nPorovnejte polohy a palte!“
n
Torpédo z hlavně číslo dvě vypáleno, pane.“
Alfa hluk buď slyšela, nebo ne. Torpédo zamířilo rychlostí čtyřiceti uzlů v kurzu tňpětnula, nijak přímou cestou ke kontaktu. Když urazilo tři tisíce metrů, příkaz odeslaný naváděcím drátkem mu nařídil zahnout a klesnout do hloubky. McCafferty si s tímto odpálením hodně pohrál, mnohem víc, než by se mu líbilo. Až alfa zachytí blížící se torpédo, bude to z polohy, kde Chicago nebude když tedy proti nim vypálí, ruské torpédo je nenajde. Nevýhodou tohoto řešení bylo riziko ztráty kontrolních drátků a nezasažení cíle. Torpédo klesalo do hloubky, aby využilo tlaku vody, který snižuje kavitační hluky, a zkracuje se tedy vzdálenost, na kterou ho alfa může odhalit. Museli si s tím pohrát, protože alfa má

maximální rychlost více než čtyřicet uzlů, je tedy téměř stejně rychlá jako torpédo samo. Chicago pokračovalo na jihozápad a snažilo se, aby vzdálenost mezi ním a torpédem byla velmi rychle co největší.
n
Torpédo pokračuje normálně, pane," hlásil sonar.
n
Vzdálenost od terče?" zeptal se McCafferty.
nAsi šest tisíc metrů, pane. Navrhuju počkat do čtyř tisíc, pak zvýšit rychlost na maximum," navrhoval zbraňový důstojník.
n
Dobře."
Pátrací skupina zanesla kurz torpéda a jeho terče
nVeliteli, sonar, alfa zvýšila výkon motorů."
n
Zaslechl torpédo. Vyšlete torpédo plnou rychlostí nahoru a zapněte sonar."
n
Hluky trupu, pane. Alfa mění hloubku," hlásil náčelnik sonaru rozrušeným hlasem. nNa monitoru mám sonar torpéda. Toipédo se rozhlíží. Terč zřejmě taky." 525

„Pane, ztratili jsme drátek, torpédo je bez drátku.K
„To už by nemělo vadit. Sonare, jaký počet otáček má ta alfa?K
„Vypadá to na čtyřicet dva uzlů, pane, spousta kavitačních hluků. Asi zatáčí. Možná právě vypustili hlukovou návnadu.K „Už někdy někdo potopil alfu?K zeptal se výkonný důstojník. O nikom nevím.K Vedle! Veliteli, sonar, torpédo minulo terče zezadu. Terč pluje nejspíš na východ. Torpédo stále ne, otáčí se. Torpédo je stále aktivní, pane. Torpédo taky pluje na východ znovu zatáčí, mění kurz, pane. Kapitáne, myslKm, že se žene za návnadou. Vzdálenost mezi torpédem a terčem se zvětšuje.
„Hergot, já myslel, že už je zaměřený,K vrčel zbraňový důstojník.
„Jak daleko jsme od místa odpalu?K
„Asi sedm tisíc metrů, pane.K
„Poloha alfy?K
„Třičtyřiosm, terč pluje na východ, hluk strojovny se snížil, podle počtu otáček šroubu odhadujeme rychlost na dvacet uzlů.K Bude se chtít od toho torpéda vzdálit,K řekl McCafferty. Dokud bylo v chodu a mohlo používat svůj aktivní sonar, nikdo se k němu nechtěl přiblížit. Bude teď kroužit, dokud mu nedojde palivo. Ale cokoli, co se přiblíží na dosah jeho aktivního sonaru, tedy na méně než čtyři tisíce metrů, riskuje, že bude odhaleno. „A co další dva kontakty?K
„Žádná změna, pane,K řekl důstojník u mapy. „Zdá se, že si udržují své
K pozice, pane.
„Takže to jsou Rusové.K McCafferty se podíval na mapu. Kdyby to byli Britové, manévrovali by a vypálili by svá torpéda, jakmile by alfu zaslechli; a slyšel ji asi každý v okruhu dvaceti mil. Tři na jednu, a oni se teď budou mit na pozoru. McCafferty pokrčil rameny. Aspori vim, co jsou zač: Sonar hlásil další kontakt na jihu. To by meI být Boston, pomyslel si Danny. Kdyby ne, Providence by něco udělala. Rozkázal změnit kurz na jih. Jestli má prorazit mezi třemi ponorkami, uvítal by něčí pomoc. O hodinu později se spojil s Bostonem. „Zaslechl jsem alfu.K „Netrefili jsme ji. Co jste měli vy?K
„Mělo to dva šrouby a už to není,K odpověděl Simms. Telefony byly nastavené na velmi nízký výkon. „Asi čtrnáct mil před námа jsou tři ponorky. Jedna je ta alfa. Ostatní nevím.K McCafferty rychle přednesl svůj plán. Ponorky poplují na sever deset mil od sebe a pokusí se zaútočit ná terče z boku. I kdyby minuli, tak až se Rusové vydají je pronásledovat, Providence by tím měla proplout. Simms sou hlasil a ponorky se znovu rozdělily. McCafferty si všiml, že jsou stále asi šestnáct hodin od návrše. Nad nimi jsou nejspíš sovětská hlídkovací letadla. Přišel o jedno torpédo kdepak při .,26 šel, opravil se, to byla součást důkladně promysZeného útoku. Jenom to nevyšlo, to se občas stává. Na severovýchodě se objevila řada sonobójí tentokrát aktivních. Zlobilo ho, že Rusové nemohou zvolit jednu taktiku a držet se jí. Jde mu přece pouze o to, aby mohl ujet pryč! Samozřejmě, vypálil střely na sovětskou zem a je to ještě nepřestalo štvát. Vůbec se ale nedozvěděl, jestli ta operace byla úspěšná nebo ne. McCafferty si přikázal skoncovat s těmito nesouvislými myšlenkami. Teď má před sebou dost problémů. Chicago plulo na severozápad. Poloha všech sonarových kontaktů se přitom měnila vpravo. Alfa stále nezmizela, hluk její strojovny se objevoval a zase mizel. Technicky vzato by na ni mohl vystřelit, ale právě se přesvědčil, že alfa má rychlost a manévrovací schopnosti na to, aby torpédu Mark-48 unikla. Přemýšlel, co asi udělal její kapitán. Překvapilo ho, že nevypálil torpédo tím směrem, odkud přiletělo torpédo americké. Co to znamená? Je to americká taktika, a teď se zdá, že i sovětská. Bylo to proto, že v této oblasti jsou i jejich spřátelené ponorky? McCafferty tuto úvahu zapudil, rozhodl se to brát jen jako další případ, kdy se Rusové nechovali podle jeho očekávání. Severozápadním kurzem se značně blížili k jednomu z kontaktů. Alfa a další neznámé ponorky pluly na východ, udržovaly mezi sebou více než desetimilovou vzdálenost nevědomky, domníval se kapitán. Stál nad mapou. Na nejbližší kontakt už bylo zpracováno palebné zaměření. Vzdálenost se snížila na osm mil. McCafferty znovu zašel k sonaru.
n
Co víte o tomhle?K
„Vypadá to na reaktorový motor Type-2, ta nová verze. Může jít o tridu ViktorIII. Dejte mi ještě pět minut a budu to vědět jistě, gane. Čím blíž se dostaneme, tím to bude jistější.K „Jeho výkon?K „Hodně nízko, pane. Myslel jsem si, že

už před pár minutama budeme znát jeho rychlost, ale nešlo to. Možná jen kormidluje.K McCafferty se opřel o přepážku oddělující místnost od obřího počítače, na kterém se zpracovávaly signály. Linie na monitoru, která jim ukáže nezaměnitelnou frekvenci strojovny třídy ViktorIII, byla sice mlhavá, ale čím dál určitější. O tři minuty později šlo o poměrně ostrou svislou čáru. „Kapitáne, terč Sierra-2 označuji teď jako ponorku třídy ViktorIII.K McCafferty odešel dopředu do kontrolního oddělení. „Vzdálenost k terči Sierra-2?K „Čtrnáct tisíc pět set metrů, pane.K „Je to zaměřeno, pane,K hlásil zbraňový důstojník. „Hlaveň číslo jedna připravena. Hlaveň číslo jedna je zaplavena, venkovní dví“ka zavřená.K

„Kormidlo o deset stupňů doprava,K řekl McCafferty. Chicago se otočilo , aby odhalilo své připravené torpédo. Zkontroloval hloubku: šedesát metrů. Až vystřelí, zamíří rychle na východ a klesne do tří set metrů. Ponorka se 527 pomalu otá čela; terč byl v poloze tňpětjedna a hlavně ve středu lodi se vychýlily lehce rnimo středovou linii. „Zaměření?K Hotovo!“ „Otevřít venkovní dvířka!K Poddůstojnik u ovládacího panelu torpéd stiskl tlačítko a počkal, až změnu ohlásí i kontrolka.

n

Venkovní dvířka jsou otevřená, pane.K

n

Porovnat polohy a pal!K Celých sedm tisíc tun USS Chicago se znovu otřáslo a torpédo bylo vypáleno. „Torpédo z hlavně jedna vystřeleno, pane.K McCaEferty vydal pokyn změnit kurz a hloubku, rychlost stoupla na deset uzlů. Dalši zkousTia trpe?ivosti. Za jak dlouho uslyšime, že se torpédo blíži? Tohle torpédo plulo blízko u hladiny. McCafferty doufal, že hluk jeho šroubů se těsně pod hladinou ztratí. Jak kvalitni sonar má viktor? přemýšlel. „Jedna minuta.K zbraňový důstojník měl v ruce stopky. Torpédo urazilo za minutu třináct set metrů. Takže ještě asi deset minut. Bylo to jako sledovat nějaký zvrácený sportovní přenos, říkal si McCafferty. Dvouminutový nápor, který se může protáhnout i na půl hodiny, když zadák ví, co dělá. Jenže tady nejde o body. „Tři minuty. Ještě sedm.K Chicago se vyrovnalo v hloubce tří set metrů a kapitán nařídil znovu snížit rychlost na šest uzlů. Už byly zaměřené i další dva terče. Ty však budou muset počkat.

n

Pět rnint. Ještě pět.K

„Veliteli, sonar, terč Sierra-2 právě zvýšil výkon. Kavitační hluky, rychlost zřejmě dvac et uzlů, stále roste.K

n

Torpédo ať zrychlí na maximum,K rozkázal McCafferty. Torpédo zrychlilo na osmačtyřicet uzlů: šestnáct set metrů za minutu. „Terč se stáčí na východ, rychlost asi jednatňcet uzlů. Pane, máme tu zvláštní signál těsně za terčem. Poloha terče je teď tripětosm. Nový signál je v poloze třipětšest.K Hluková návnada?K „Na tu to nevypadá. Zní to jako něco jinýho... návnada ne, ale moc se to neliší, pane. Terč se stále otáčí, pane, poloha je teď tňpětsedm. Myslím, že pluje na opačnou stranu.K

K

„Nová hloubka šedesát metrů, řekl kapitán.

n

Co to krucinál dělá?K divil se výkonný důstojník, když se ponorka znovu zvedla. „Pane, ten nový signál úplně překryl terč,K hlásil sonar. Torpédo zapnulo aktivní sonar, pane.K „Jestli vyp ustil návnadu umístil ji mezi sebe a torpédo,K řekl kapitán tiše. „Odpalovac í, chci další torpédo na terč Sierra-2 a aktualizaci zaměření na terč Sierral.“ 52B

Do počítače byly zadány nové údaje o vzdálenosti a poloze. „Hlaveň tři připravena k odpálení na terč Sierra-2 a hlaveň dva na terč Sierra-1.K Ponorka klesala pod devadesát metrů.

n

Porovnat polohy a pal.K McCafferty tiše vydal rozkaz a zavedl ponorku znovu do hloubky. „Ten podvěs na ponorkách třídy ViktorII, jak jsme si mysleli, že je to kryt na vlečný sonar, co když je to návnada jako náš nixie?K My je na ponoykách nepouživáme, říkal si McCafferty, ale Rusové maji svou hlavu. Torpédo by to mohlo ignorovat.K „On si to asi nemyslí. Předpokládá, že to zabere pak se může otočit za hlukem výbuchu a vyslat jedno torpédo proti nám.K McCafferty odešel k mapě. Jiné torpédo mířilo ke kontaktu, kterým byla možná další ponorka třídy Viktor. Druhý terč teď manévroval na východ. Alfa též. Klasický postup: opustit nebezpečný prostor, otočit se a zahájit vlastní pátrání. Dokud budou obě otočené, jejich sonary budou neúčinné. Ozvali se muži od sonaru. „Kapitáne, máme explozi v poloze třipětčtyři. Ztratili jsme kontakt na terč Sierra-2. Nevím, jestli ho torpédo zasáhlo, nebo ne. Další dvě torpéda pokračují zřejmě normálně.K „Trpělivost,K vydechl kapitán. „Veliteli, sonar, za námi dopadly dvě sonobójky.K Ihned byly zaneseny do mapy. Ležely v severojižní linii dvě míle za Chicagem. „Jedna z těch druhých ponorek zavolala kamarádům,K odhadoval výkonný důstojník. „Solidní odhad. Jestli se naučí pořádně používat tuhle kooperativní taktiku, pěkně nám zatopí.K „Sierra-2 je zpátky, pane. V poloze třičtyřidevět slyšíme hluk motoru Type-2. K tomu ještě hluk roztahování trupu. Sierra-2 mění hloubku.K Zbraňový důstojník vydal pokyn, aby jedno z vypuštěných torpéd zatočilo o pár stupňů doleva. McCafferty si vzal propisku a začal ji okusovat. „Možná má trochu oslabený výkon sonaru. Odhaduju, že se pokusí vysunout anténu, aby řekl kamarádům, odkud jsme po něm vystřelili. Výkon šedesát procent.K Torpéda ve vodě, poloha nulatňjedna!K

‚Je v té poloze ještě něco?K

‚p K

„Ne ane, nic jiného tam není.

McCafferty se podíval na mapu. Ono to funguje. Zahnal Rusy na východ k Toddu Simmsovi na Bostonu! ‚p „Veliteli, sonar, to édo ve vodě za námi oloha dvaosmšest „Nová hloubka tři sta šedesát metrů,K řekl kapitán hned. „Kormidlo zcela doprava, nový kurz jednašestpět. Náš kamarád viktor se spojil se svýma kamarádama z letadel!K „Pane, přišli

jsme o drátky k oběma torpédům,K hlásili ze zbraňového oddělení. 529

Odhadovaná vzdálenost k terči Sierra-2?“
„Torpédo by mělo být asi šest tisíc metrů daleko; za minutu by mělo zapnout aktivní sonar. „Pan viktor se tentokrát spletl. Měl si dát pozor na zadek, než vylezl k hladině, aby se spojil s kamarádama. Sonare, jaká je pozice toho torpéda za náma?“ „Mění polohu, pane. Ztrácíme výkon sonaru kvůli proudění. Poslední poloha ruského torpéda je dvasedmosm.“ „Výkon tňcet procent!“ McCafferty uvedl svou ponorku znow do pomalé a bezhlučné plavby. Ve dvou minutách zjistili, že torpédo svržené z letadla je mine a že jejich druhá střela proti viktorovi se svému terči hodně přiblížila. Monitor sonaru byl tou dobou hodně zmatený. Terč Sierra-2 pozdě zachytil blížící se torpédo, ale hnal se od něj plnou rychlostí. Jejich střela proti druhému viktorovi ještě plula, ale terč manévroval, aby se vyhnul jinému torpédu z Bostonu. Alfa plula plnou rychlostí na sever s dalším torpédem Mark-48 v zádech. Na východě se ve vodě objevila další dvě ruská torpéda, možná se hnala za Bostonem, ale Chicago nemělo své spojence na sonaru. V oblasti plulo pět ponorek, za čtyřmi z nich se hnaly naváděné střely. „Pane, Sierra-2 vypustila další návnadu. Sierra-1 taky. Naše torpédo vystřelené proti dvojce je aktivní. Něčí torpédo proti jedničce je taky aktivní a jedno z těch ruských pípá v poloze nulatňpět pane, v poloze třitřidevět došlo k výbuchu.“ Táta chte, ahych byl účetnim, zamyslel se McCafferty. Možná hy se mi ta čisla tak nepletla. Přešel k mapě. Situace na papírové mapě nebyla o moc jasnější. Tužkou nakreslené čáry označující sonarové kontakty a plující torpéda vypadaly jako elektrické dráty rozházené po stole. „Kapitáne, z polohy třitřidevět máme velmi silné hluky strojovny. Zní to jako něco rozbitýho, pane, spousta kovových úderů. Rovněž hluk vzduchu, pane, někdo vypouští nádrže. Zatím žádné praskání.“ Kormidlo zcela doleva, nový kurz nulajednanula.“ n
„My jsme toho viktora nepotopili?“
„Takhle to stačí, jestli se s tím dostane domů. Zapíšeme to jako poškození. Co se děje s ostatními dvěma?“. „Torpédo vyslané na Sierru-1 pípá a torpédo z Bostonu taky teda odhaduju, že je z Bostonu.“ Mímé uklidnění zmatku trvalo deset minut. Druhý terč se zádí otočil k oběma torpédům a uháněl na severozápad. Dráhu Chicaga křižovaly další řady sonobójí. Na západě se objevilo torpédo, ale nevěděli, proti čemu bylo svrženo bylo však dost daleko, takže se ho nemuseli bát. Torpédo, které vyslali za druhou ponorkou třídy Viktor, se zoufale pokoušelo najít terč, jenže maximální rychlostí uhánělo od něj, zatímco z opačného směru se 530 k němu stáčelo další torpédo. Boston možná vypálil proti al e, ale ta utrkala pryč takrrka stejnou rychlostí jako torpédo za ní. McCafferty znovu navázal sonarový kontakt s Providence a pokračoval na sever. Chaos pracoval pro něj a on toho využíval, jak mohl nejvíc. Doufal, že Boston unikne torpédům, která za ním byla svržena, ale to nemohl nijak ovlivnit. Dva výbuchy v poloze nulanulatři, pane.“ To byla poslední poloha druhého viktora, ale nic víc sonar nezachytil. Zasáhlo torpédo ponorku, návnadu nebo se navedlo na jiné torpédo? Chicago pokračovalo na sever, zvýšilo rychlost na deset uzlů a kličkovalo mezi liniemi sonobójí, aby zvětšilo vzdálenost od poškozené Providence. Posádka útočného centra byla psychicky vyčerpána, šlené tempo stopování a střílení je unavilo stejně jako jejich kapitána. Technické aspekty této práce znali z předválečného výcviku, ale napětí spojené s palbou ostrých torpéd nemohlo simulovat vůbec nic. Kapitán je poslal po dvojicích na jídlo a půlhodinový odpočinek. Kuchaři přinesli tác sendvičů těm, kteří se nemohli vzdálit. McCafferty seděl za periskopem s očima zavřenýma, hlavou se opíral o něco kovového, zatímco žvýkal sendvič se šunkou. Vybavoval si, jak ty konzervy nakládali na palubu. Námořnictvo dostalo letos výhodnou nabídku na nákup konzervované polské šunky. Polskci šunka, pomyslel si. ŠrZený. O hodinu později poplach znzšil. Polovině posádky skončila služba. Nezamířili do jídelny. Všichni zvolili spánek. Kapitán věděl, že ho potřebuje přinejmenším stejně jako oni. Až dorazime k ledu, slíbil si v duchu, budu spát cekj měsic. Na sonaru zachytili Boston, představovaný na monitorech tajernnou stopou východně od nich. Providence byla stále za nimi, stále plula rychlostí šesti uzlů a její porušená věž vydávala značný hluk. Čas teď utíkal trochu rychleji. Kapitán zůstával sedět, zapomínal na svou hodnost a neposlouchal hlášení o... ničem. McCafferty zvedl hlavu. Podíval se na hodinky a uvědomil si, že klimbal půl hodiny. Ještě pět hodin k ledové návrši. Na sonaru už byla jasně vidět, tňcet stupňů před sebou zahlédl nízkofrekvenční dunění. Kam se podeZa ta alfa? McCafferty dorazil k sonaru pár vteřin poté, co si tuto otázku položil. „Jaká je poslední poloha té alfy?“ „Pane, ztratili jsme ji před třema hodinama. Naposledy plula plnou rychlostí severovýchodním směrem. Pak kontakt zmizel a už se neobjevil.“ „Jaká je šance, že se ukryl mezi ledem a čeká na nás?“ „Jestli to tak je, tak ho zachytíme dřív než on nás. Jestli se pohybuje, jeho strojovna vydává spoustu středně a vysokofrekvenčního hluku,“ vysvětloval náčelník sonaru. McCafferty tohle všechno věděl, ale přesto to chtěl slyšet. „Veškerý nízkofrekvenční rachot zničí jeho šance na to, aby nás odhalil 53I
z velké dálky, ale my bychom ho měli zaslechnout na hodně daleko, pokud se ovšem pohybuje.K Kapitán přikývl a odešel na záď. „Výkonný důstojníku, kde byste byl, kdybyste řídil tu alfu?K „Doma!K Výkonný důstojník se usmál. „Musí vědět, že jsou tady nejméně dvě ponorky. To je dost nerovný boj. Jednoho viktora jsme poškodili, Boston nejspíš potopil druhýho. Co si o tom pomyslí? Rusové jsou odvážní, ale nejsou blázni. Jestli má trochu rozumu, nahlásí ztrátu kontaktu a nechá to být.K „Tomu nevěřím. Utekl našemu torpédu a možná utekl i jednomu z Bostonu,K řekl kapitán tiše. „Možná máte pravdu, kapitáne, ale na sonaru ho nemáme.K McCafferty musel souhlasit. „K tomu ledu se ale přece jen přiblížíme co nejopatrněji. K „Souhlasím, pane. Paranoidní jsme na to dost.K McCafferty si to sice nemyslel, ale nevěděl přímo proč. Co mi uniká? Jejich údaj o vzdálenosti k lédové návrši byl starý. Proudy a vítr mohly led přesunout o pár mil na jih, protože rostoucí letní teploty tlustou bílou vrstvu nad oceánem oslabily. Může se to lišit o hodinu? doufal. Na mapě byl Boston patnáct mil východně od nich a Providence osm mil na jihovýchod. Ještě tři hodiny k ledu. Osmnáct námořních mil, možná méně, a budou v bezpečí. Proč by tady bylo ještě něco? Nemůžou za námi poslat celou fIotilu. Maji určitě spoustu jiných problémů. McCafferty znovu usnul. „Veliteli, sonar!K McCafferty trhl hlavou. „Velitel, slyším,K odpověděl výkonný důstojník. „Providence trochu zrychlila, pane. Vypadá to na deset

uzlů.K Dobře. K n „Jak dlouho jsem spal?K zeptal se kapitán.
„Asi hodinu a půl. Už jste se dlouho pořádně nevyspal, pane, navíc jste nechrápal, takže jsme vás nechali. Na sonaru jsou pořád jenom naši přátelé.K McCafferty se zvedl a protáhl se. Nestačí to. Začíná mě to zmáhat. Ještě chvr?i a budu pro svou posádku nebezpečnější než pyo Rusy. Vzdálenost k ledu?K „Asi dvanáct tisíc metrů, pokud můžeme hádat.K
McCafferty se šel podívat na mapu. Providence je dohnala a plula takřka vedle nich. To se mu nelíbilo. „Zrychlit na dvanáct uzlů, nový kurz nulačtyřipět. Je nějak moc hr.K „Máte pravdu,K řekl výkonný důstojník poté, co vydal příslušné rozkazy, „ale to se dá pochopit.K „Nedá. Co sakra znamená pár minut, když už jsme se sem táhli takhle dlouho?K „Veliteli, sonar, potenciální kontakt v poloze nulašesttň. Zní to jako motor, velmi slabě. Teď se ztrácí. Hluk okolí to všechno překrývá.K „Nezpomalíme?K zeptal se výkonný důstojník. Kapitán zavrtěl hlavou. 532
„Výkon šedesát procent.K Chicago zrychlilo na osmnáct uzlů. McCafferty sledoval rnapu. Věděl, že je tam něco důležitého, co on nevidí. Ponorka plula stále hluboko, v třech stech metrech. Providence stále fungoval vlečný sonar, ale stoupala k hladině, a tím se výkon sonaru snižoval. Pluje k hladině i Boston? Kormidelní poddůstojníci v odpalovací skupině neustále aktualizovali pozice obou amerických ponorek s ohledem na informace o jejich kurzu a rychlosti. Chicago rychle zkrátilo vzdálenosti. Po půl hodině plulo u přídě Providence a McCafferty rozkázal další snížení rychlosti na šest uzlů. Když ponorka zpomalila, venkovní hluk se snížil a její sonary mohly znovu využít svůj maximální výkon. „Sonarový kontakt v poloze nuladevětpět!K Zanášecí skupina nakreslila na mapu jednu čáru. Protínala předchozí linku... téměř přesně mezi Bostonem a Providence! McCafferty se sklonil a zjišťoval hloubku v těch místech pět set sedmdesát metrů. Hlouběji, než kam se může potopit ponorka třídy 688... ...ale alfa by to zvládla... Do prdele práce!K
Nemohl na kontakt vystřelit. Poloha terče byla příliš blízko k Providence. Kdyby se přerušily kontrolní drátky, torpédo by se přepnulo do automatického provozu a bylo by mu úplně jedno, že Providence je spojenecká ponorka. „Sonare, přepnout do aktivního režimu. Zahájit průzkum Yankee vůči poloze nuladevětpět!K Chvili trvalo, než se systém zapojil. Pak oceánem zaznělo výrazné bafnutí. McCafferty chtěl upozornit své kamarády. Zároveň však upozornil alfu.
„Veliteli, sonar, z polohy nuladevětpět vychází hluky trupu a zvýšený hluk strojů. Na monitoru zatím žádný terč není.K K
„No tak, Todde. naléhal kapitán.
„Kontakty! Boston právě zrychlil, pane a tady je Providence. Torpéda ve vodě, poloha nuladevětpět! Torpéda ve vodě, poloha nuladevětpět!K „Plnou parou vpřed!K McCafferty se podíval na mapu. Alfa byla k oběma ponorkám nebezpečně blízko, za nimi, a Providence nemohla utéct ani se potopit, nemohla udělat vůbec nic! McCafferty se mohl jen dívat, jak jeho odpalovací skupina připravuje dvě torpéda. Alfa vypálila čtyři, na každou americkou ponorku dvě. Boston změnil kurz na západ a Providence taky. McCafferty odešel do místnosti se sonarem. Díval se, jak obrazovku všemi směry křižují čáry jednotlivých kontaktů. Silnější označovaly ponorky; slabší a jasnější torpéda. Dvě torpéda, mířící k Providence, se blížila velmi rychle. Poškozená ponorka plula rychlostí dvaceti uzlů a dělala hluk jako válec na štěrku. Bylo jasné, že nemá šanci. Na obrazovce se objevily tri hlukové návnady, ale torpéda je ignorovala. Linie se sbíhaly do jediného bodu, který pak na obrazovce jasně zazářil. „Dostali ji, pane,K řekl náčelník tiše. 533

Boston měl větší šanci. Simms plul plnou rychlostí, torpéda za ním byla necelých tisíc metrů. I on vypustil hlukové návnady a prudce měnil směr i hloubku. Jedno torpédo zmátl, vydalo se za návnadou a vybuchlo po nárazu do dna. Druhé se zaměřilo na Boston a vzdálenost se pomalu zmenšovala. Objevil se další zářivý bod a bylo po všem.
n
Průzkum Yankee vůči alfě,K řekl McCafferty tichým, rozezleným hlasem. Ponorka se zachvěla silnými sonarovými impulzy. „Poloha jednanuladevět, vzdálenost třináct tisíc.K
n
Zamířeno!K
Porovnat a pal!K
n
Alfa nečekala, až uslyší blížící se torpéda. Její kapitán věděl, že tu někde je třetí ponorka a že ho zaměřila. Sovětská ponorka zvýšila rychlost na maximum a otočila se k východu. Zbraňový důstojník Chicaga se snažil navést torpéda na výhodnější kurz, ale oproti ponorce byla torpéda rychlejší o pouhých pět uzlů, a matematika hovořila jasně: Ponorka jim o dva tisíce metrů unikne. McCaffertymu to začínalo být jedno. I on přešel do plné rychlosti a půl hodiny se hnal za alfou. Teprve tři minuty před tím, než torpédům došlo palivo, snížil rychlost na pět uzlů. Monitor se v okolním hluku vyčistil právě včas, aby McCafferty viděl, jak alfa neohroženě zpomaluje.
n
Tak teď to zkusíme znovu.K Byli tři mle od ledové návrše a Chicago se ztišilo. Alfa zatočila na západ a sledovací skupina McCaffertyho ponorky sbírala data, aby vypočítala vzdálenost. Zatočit na západ byl omyl. Alfa určitě čekala, že Chicago zamíří k ledu a do bezpečí. „Veliteli, sonar. Nový kontakt, poloha nulanulatři.K Co zas? Další ruská past?
„ CO jde?K
‚Je to slabé, ale mění to polohu, právě se posunul do polohy nulanulačtyři. K Kormidelní poddůstojník zvedl oči od posuvného pravítka. „Musí to být menší vzdálenost než deset tisíc metrů, pane!K „Kontakt! Torpédo ve vodě, poloha nulanula pět!K „Kormidlo zcela vlevo, plnou parou vpřed!K
„Změna polohy! Torpédo teď v poloze nulanulaosm!K
Zrušit předchozí rozkazK křikl McCafferty. Nový kontakt útočil na alfu. n . „Ježíši, co to je zač?K zeptal se náčelník sonaru. Alfa zaslechla nové torpédo a změnila kurz. Znovu zahlédli a zaslechli hluk jejích motorů... ale torpédo se

rychle blížilo. „Je to Brit. Tohle je jedno z jejich nových torpéd Spearfish. Nevěděl jsem, že už je mají ve výbavě.K
nJak je rychlý?K zeptal se náčelmk sonaru.
n
Šedesát sedmdesát uzlů.K
n
Páni! Co nějaký koupit?K 554
Alfa uháněla tři míle, pak zatočila na sever a k ledu. Nestihla to. Spearfish jí nadběhla. Linky na monitoru se znovu spojily a objevil se další zářivý bod. „Zatočte na sever,K řekl McCafferty výkonnému důstojníkovi. „Zrychlit na osmnáct uzlů. Chci, aby věděl, kdo jsme.K „Tady HMS Torbay. Kdo jste vy?K
Chicago. K
„Zaslechli jsme ten zmatek. Jste sami?K zeptal se kapitán James Little. „Ano. Alfa nás přelstila jsme sami.K
Doprovodíme vás.K „Rozumím. Nevíte, jestli se ta operace vydařila?K
„Ano, vydařila.K 535
ZÓNA SMRTI STYKKISHÓLMUR, ISLAND Měli hodně práce a málo času.
Poručík Potter a jeho skupina našli ve městě osm ruských vojáků. Ti se snažili utéct po jediné silnici na jih, ale padli do léčky, v níž bylo pět z nich zraněno nebo zabito. Byli to ti poslední, kdo mohl varovat Keflavík před loděmi na obzonz. První vojáci přiletěli helikoptérou. Jednotky o velikosti rot byly rozmístěny na všechny kopce nad zálivem. Zvláštní péči si zasloužilo upozornění, aby se letouny držely vůči radarům v Ketlavíku pod obzorem, protože zde navzdory všem pokusům stále fungoval jeden ruský vysílač. Helikoptéra CH-53 Super Stallion dovezla součásti mobilního radarového vysilače na vrch na severozápadním pobřeží ostrova a skupina vojenských techniků se ihned pustila do práce, aby ho uvedla do chodu. V době, kdy lodě dorazily dó kamenité noční můry zvané stykkishólmurský přístav, hlídkovalo nad hrstkou silnic vedoucích do města pět tisíc vojáků. 5ó
Kapitán jednoho velkého vyloďovacího člunu se pokoušel cestou z Norfolku spočítat kameny a mělčiny. Zastavil se u čísla pět set a soustředil se, aby si zapamatoval, kde je oblast GreenTwoCharlie, za kterou nese zodpovědnost. Denní světlo a odliv jim pomohly. Hodně kamenů bylo díky nízké hladině dobře vidět a posádky helikoptér, které tentokrát nevykládaly vojáky na pevninu, zapnuly reflektory, a tím jim také hodně pomohly. Zbývající úkol byl jen o zlomek bezpečnější než přecházení dálnice se zavázanýma očima. První pluly vyloďovací čluny. Proplétaly se mezi kameny rychlostí deseti uzlů, spoléhaly se na přídavnou příď, díky níž bylo kormidlování lodí ve smrtícím šeru o trochu snazší. Skupina poručíka Pottera se znovu osvědčila. Chodila od domu k domu a hledala kapitány a lodní důstojníky z místních rybářských lodí. Zkušení námořníci pak odlétli na první loď, aby pomohli pilotům velkých šedých obojživelníků projet nejobtížnějšími pasážemi. Před polednem se prvnímu vyloďovacímu člunu podařilo spustit rampu na pevninu a na ostrov vyjely první tanky. Hned za nimi následovaly tanky naložené ocelí a materiálem na opravu ranvejí, ty odjely na východ k rovnému úseku země, předem vybranému jako základna pro helikoptéry a stíhací letouny Harrier. Jakmile helikoptéry dokončily svůj úkol označování kamení a mělčin, znovu začaly převážet mužstvo. Lodi s vojáky pluly v doprovodu ozbrojených lodí SeaCobra a letounů Harrier a podařilo se jim rozšířit kontrolovanou oblast až k vrchům nad řekou Hvítá. Zde došlo ke kontaktu s předsunutými ruskými pozorovatelskými stanovišti a začaly první skutečné boje. KEFLAVÍK, ISLAND „A pak že je na hlášení rozvědky spolehnutí," zabručel generál Andrejev. Ze svého velitelského stanoviště viděl rnasivní obrysy, které se pomalu přibližovaly. Byly to bitevní lodě Iowa a NezeJersey a s nimi pluly křižníky zajišťující protiletadlovou obranu. „Teď na ně můžeme zaútočit," řekl náčelník dělostřelců. „Tak do toho." Dokud to jde. Otočil se na spojaře. „Informovali jste Severomorsk?" „Ano, Severní flotila dnes vyšle svá letadla a posílá sem i své ponorky." „Řekněte jim, že prvotními cíly jsou americké obojživelné lodě u Stykkishólmuru." „Ale nevíme s jistotou, že tam jsou. Ten přístav je příliš nebezpečný, aby = „A kde jinde by asi tak byli?" zeptal se Andrejev. „Naši pozorovatelé se neozývají a dostali jsme hlášení o pohybu nepřátelských helikoptér jižně a východně od té oblasti. Myslete, člověče!" „Soudruhu generále, primárním ci em námořnictva budou nepřátelské letadlové lodě." 57

„Tak našim soudruhům v modrém vysvětlete, že letadla z letadlových lodí nás o Island nepřipraví, ale jejich zatracená námořní pěchota anolK Andrejev viděl, jak z jedné těžké dělostřelecké baterie stoupá kouř. Zvuk k nim dolehl o pár vteřin později. První ruské střely dopadly několik tisíc metrů před svým cílem. Pal!"
Iozea nepoužila své zbraně od Korey, ale teď se její šestnáctipalcové hlavně pomalu stáčely na pravobok. V dělostřeleckém oddělení jeden z techniků manipuloval s ovládači na dálku řízeného letounu Mastiff. Toto letadélko zakoupené před několika lety z Izraele kroužilo dva a půl kilometru nad ruskou dělostřeleckou baterii a jeho televizní kamery těkaly z jednoho stanoviště na druhé. „Vidím tam šest děl, asi stopětapadesátek." Do mapy bylo zaneseno přesné rozložení ruských baterii. Počítač pak analyzoval informace o hustotě vzduchu, tlaku, relativní vlhkosti, směru a síle větru, plus tucet dalších faktorů. Důstojník dělostřelectva sledoval stavový panel, až se na něm rozsvítí kontrolka. „Zahajte palbu." Střední dělo věže číslo dvě vypálilo jednu střelu. Radar pro pásmo milimetrových vln na střeše velicí věže ji sledoval, porovnával její letovou dráhu s dráhou předpovídanou kontrolním počítačem. Daly se čekat drobné odchylky vzhledem k předpokládané síle větru. Počítač u radaru předal hlavnímu systému nové, čerstvě ověřené údaje, a zbývajících osm děl mírně upravilo svá nastavení. K dalšímu odpálení došlo ještě dříve, než dopadla první střela. Panenko skákavá!" zašeptal Andrejev. Oranžový záblesk loď na chvíli zakryl. Kdosi nalevo od něj zajásal, zřejmě se domníval, že ruské dělostřelecké náboje zasáhly cíl. Andrejev si nedělal žádné iluze. Jeho dělostřelci neměli praxi a dosud nedokázali terč zaměřit. Otočil se s dalekohledem k dělostřelecké baterii čtyři kilometry daleko. První střela dopadla patnáct set metrů jihovýchodně od nejbližšího děla. Dalších osm pak dvě stě metrů za nimi. Okamžitě přesunout baterii!" Zkrátit o dvě stě a nepřerušovat palbu!"

Děla už pracovala v třicetivteřinovém odpalovacím cyklu. Inertní plyny vyhodily z hlavní zbytky bavlněných vaků pohonných látek, pak se otevřel závěr děla a nabíjecí rampy se vysunuly ven. Proběhla kontrola vrtání hlavně, nezůstalali uvnitř nebezpečná usazenina, pak se z manipulačních místností vysunuly výtahy k zadnímu okraji ramp a náboje byly uloženy do připravených hlavní. Těžké vaky s pohonnou směsí dopadly na rampy a byly uzavře 5S ny v hlavni za náboji. Rampa vystoupala vzhůru, závěry se hydraulicky uzavřely a děla se zvedla. Posádky věží vystoupily z nabíjecích prostor a dlaněmi si překryly uši s chrániči. V odpalovacím oddělení další muži uvolnili klávesy a závěry opět sklouzly dozadu. Cyklus mohl znovu začít. Mladí námořníci prováděli tutéž činnost jako jejich dědové o čtyřicet let dříve. Andrejev vyšel ven a fascinovaně se rozhlížel. Slyšel hluk trhajících se prostěradel, který ohlašoval přílet obřích projektilů, a otočil se k baterii. K dělům přijížděly nákladní vozy, posádky odpalovaly poslední náboje a začaly se připravovat na urychlený přesun. Baterie měla šest děl ráže 152 mm a spoustu nákladních vozů s municí a mužstvem. Zvedla se opona prachu a kamení, po ní se ozvaly tři druhotné výbuchy a další čtyři salvy, jak se NerJersey připojila ke své starší sestře. „Co to je?“ Jeden poručík zvedl ruku k tečce na nebi. Velitel dělostřelců odtrhl oči od zbytků třetiny svých těžkých děl a poznal na dálku řízené letadlo. „Můžu to nechat sestřelit.“ „Nikdy křikl Andrejev. „Chcete jim snad říct, kde máme poslední odpalovače střel zeměvzduch?“ Generál zažil v Afghánistánu minometnou a dělostřeleckou palbu. Tohle byla jeho první zkušenost člověka, který se dostal do palby těžkého dělostřelectva. Všechny mé ostatní baterie jsou maskované.“ „Chci, abyste pro každé dělo připravil nejméně tři nová palebná postavení, všechna plně maskovaná.“ Generál se vrátil do budovy. Byl si poměmě jistý, že Američanům se nepodaří zlomit Keflavik, aspoň ne v dohledné době. V místnosti viděl veliké mapy severoislandského pobřeží. Členové jeho rozvědky už na mapách rozmisťovali vlaječky označující pravděpodobné pozice amerických jednotek. Co máme na řece Hvítá?“ zeptal se náčelníka operací. „Jeden prapor. Deset bojových vozidel pěchoty; zbytek dopravních prostředků tvoří nákladní a zabavená vozidla. Mají minomety, protitankové střely a ručně odpalované střely zeměvzduch. Jsou rozmístěny tak, aby pokrývaly dálniční mosty nad Borgamesem.“ Američané už na ně vidí z tohohle kopce. Jaké letouny jsme zachytili?“ n „Američané mají nedaleko několik letadlových lodí. Na každé je čtyřiadvacet stíhaček a čtyřiatřicet útočných letounů. Jestli zároveň vylodili plnou divizi námořnictva, stojí proti nám značný počet helikoptér a letouny Harrier. Ty mohou operovat buď z obojživelných lodí, nebo z pozemních základen k tomuto účelu uzpůsobených s dobrým vybavením toho Ize dosáhnout za čtyři až šest hodin. Divize námořnictva má oproti naší dvojnásobný počet mužstva, je to jeden prapor tankistů, mají výkonnější dělostřelectvo, ale méně minometů. Obávám se hlavně jejich pohyblivosti. Mohou se rozmístit všude 5
kolem nás, pomocí helikoptér a letounů mohou dopravit své jednotky prakticky kamkoli „ „Zkrátka jako my při vyloďování. Ano,“ přikývl generál trpce. „Jak kvalitní jsou?“ „Americké námořnictvo považuje samo sebe za elitní součást armády, stejně jako to naše. Někteří jejich vysocí důstojníci a poddůstojníci mají bezesporu zkušenosti z bojů, ale jen málo velitelů rot a čet se někdy dostalo do skutečného boje.“ „Jak vážná je situace?“ V místnosti se objevil nový muž. Byl to náčelník stanice KGB. „Vy čekisto zatracenej! Vy jste mi tvrdil, že ta divize námořnictva pluje do Evropy! A přitom teď zabíjí mé muže!“ Vzdálené dunění těžkého dělostřelectva jen podtrhlo Andrejevova slova. Bitevní lodě přesunuly palbu na skladiště zásob. Naštěstí toho v něm už moc nezbývalo. „Soudruhu generále, já jsem jen „ „Zmizte odsud! Mám tady práci!“ Andrejev začínal přemýšlet, jestli jeho operace vůbec vyjde, ale byl generálem výsadkářů, a na neúspěch tedy nebyl zvyklý. Měl tu deset helikoptér, všechny rozmístěné a po náletu na keflavické letiště pečlivě ukryté. „Jakou máme šanci vyslat někoho, aby zjistil, jak to vypadá v tom přístavu?“ „Americká radarová letadla nás neustále sledují. Naše helikoptéry by cestou tam musely překonat nepřátelské pozice. Američané mají své vlastní ozbrojené helikoptéry a stíhací letouny je to sebevražedná mise a musel by se stát zázrak, aby se náš člověk vůbec k něčemu významnému dostal, a ještě větší, aby nám o tom stihl podat zprávu.“ „Tak se postarejte o to, abychom dostali z pevniny špionážní letoun, případně pomoc z družice. Musím vědět, co proti nám stojí. Jestli se nám podaří překazit jejich vylodění na pláži, máme solidní šanci porazit jednotky, které už jsou na pevnině, a letadla z jejich letadlových lodí se můžou jít vycpat!“ Nebylo to nic snadného, ale depeše od velitele Severní flotily měla naštěstí přednost. Jedna ze dvou sovětských špionážních družic schopných vysilat záběry v reálném čase změnila za cenu čtvrtiny svého paliva polohu a o dvě hodiny později se dostala nad Island. O pár minut později odstartovala z bajkonurského kosmodromu poslední špionážní družice RORSAT a pri svém prvním obletu se dostala nad Island. Čtyři hodiny poté, co Andrejev svou zprávu odeslal, měli Rusové jasnou představu o tom, jaké jednotky mají před sebou.
540 BRUSEL, BELGIE „Jsou připraveni?“ zeptal se SACEUR.
„Za dalších dvanáct hodin by to bylo lepší, ale v podstatě jsou připraveni.“ Operační důstojník se podíval na hodinky. „Vyrazí ještě tuto hodinu. Za deset minut.“ Hodinu, během níž se nová divize přesouvala na místo, využili na sto procent. Několik dalších brigád se spojilo do dvou mnohonárodnostních divizí. Na frontě už pro tento krok nebyly k dispozici skoro žádné zálohy, zatímco narychlo sestavený plán zajistil po celé frontě rádiová spojení a došlo k odeslání zpráv, které měly simulovat přítomnost přesunutých formací. NATO dobrovolně čekalo se svou maskirovkou až do této chvile, takže SACEUR musel vsadit úplně všechno na dvě pětky. HUNZEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Bylo to podnětné cvičení. Alexejev musel přesunou své průzkumné jednotky kategorie A vpřed, zatímco „béčková“ motostřelecká divize se za cenu obrovských ztrát snažila překročit Weser. Celou tu dobu generál nervózně očekával zprávy z nejistého pravého boku. Žádné nepřicházely. Vrchní velitel západní skupiny vojsk dodržel své slovo a zahájil úskočný útok na Hamburk, jímž měl odlákat sily IVATO od posledního sovětského průlomu. Nešlo o nijak snadný manévr. Protiletadlové střely a děla musely být staženy z jiných sektorů. Až si NATO všimne, co se rýsuje, přeruší veškeré snahy zabránit ruskému postupu do Porúří. Prozatím se setkali jen s mímým odporem. Možná nechápali, o co jde, nebo jsou snad opravdu na konci se zálohami a zásobami, uvažoval Alexejev. První A jednotkou byla 120. motostřelecká, slavná Rogačevova gardová jednotka, jejíž první oddily právě přecházely řeku u Riihle, a hned za ní se nacházela 8. gardová tanková jednotka. Další dvě tankové divize se tísnily na silnicích k Riihle, zatímco prapor ženistů

se snažil postavit sedm mostů. Rozvědka odhadovala, že jim naproti přijdou dva, možná tři prapory NATO. Nestačí to, říkal si Alexejev. Tentokrát to nebude stačit. I jejich vzdušnou převahu se podařilo oslabit. Z oblasti kolem Riihle mu přední letecké oddíly hlásily pouze nepatrný odpor. Třeba me1 můj nadřízený přece jen pravdu. Od Salzhemmendorfu je hlášena silná aktivita nepřátelských letounů," hlásil spojový důstojník letectva. Tam je 40. tanková, pomyslel si Alexejev. Oddíly B byly při ničivém německém útoku těžce oslabeny „Čtyřicátá tanková hlásí ze své fronty silný nepřátelský nápor." Co podle nich znamená ‚silný?" 541

„Hlášení pochází z náhradního velitelského stanoviště. S divizním velitelstvím se mi nedaří navázat spojení. Zástupce velitele hlásí, že se k nim blíží americké a německé tanky n síle brigády." 0 s:Ze brigády? Že by další ničivý útok?
„Nepřátelské jednotky postupují u Dunsenu."
„U Dunsenu? To je kousek od Gronau. Jak se tam krucifix dostali?" štěkl Alexejev. „Potvrďte toto hlášení! Jde o pozemní nebo letecký útok?" „Stá dvacátá motostřelecká dostala přes Weser celý prapor. Blíží se k Brňklenu. První oddíly Osmé tankové jsou na dohled od Weseru. Oddíly se střelami zeměvzduch se připravují krýt postup." Vypadalo to, jako kdyby mu různí lidé četli z novin různé zprávy zároveň. Generál Beregovoj byl na frontě, koordinoval přesun a zadával konečné rozkazy k manévru po překročení řeky. Paša věděl, že jeho místo je tady, ale znovu se zlobil, že je daleko od skutečné akce a musí rozdávat rozkazy jako stranický šéf, nikoli jako velitel v boji. Dělostřelectvo postupujících divizí bylo hodně vepředu, aby bránilo překročení řeky. Mé tyIové oblasti jsou hrozně zeslabené. . .
„Soudruhu generále, útok u Dunsenu se skládá z nepřátelských tankových a motorizovaných oddílů s výraznou podporou ze vzduchu. Velitel praporu u Dunsenu odhaduje jejich sílu na brigádu." Brigáda u Dunsenu a ještě jedna u SalzhemmendorJu? Tihle velitelé B jednotek. Zkušenosti nemají, výcrik zapomne?i. Kdyby byli opravdu výkonnými důstojnc7y, byli by v jednotkcich A a nehnali by před sebou zestárlé záložáky jako ovce. „Nepřátelské pozemní jednotky u Bremke, sílu neznáme." To je odsud jenom patnáct kilometrů! Alexejev se natáhl pro mapy. Ve velitelském vozidle bylo velmi málo místa, takže šel ven a roztáhl je po zemi, důstojník rozvědky se skláněl vedle něho. „Co se to tu sakra děje?" Mávl rukou nad mapou. „To je útok na frontě o délce dvaceti kilometrů." „Nová nepřátelská divize by ještě neměla být na svém místě, rozvědka navíc hlásí, že dojde k jejímu rozštěpení, aby doplnila stav jednotek po celém severním okraji fronty." „Velitelství ve Flziehausenu nahlásilo silný letadlový útok a od té doby se s ním nelze spojit!" Severně od nich, směrem k Bremke, kde měla 24. tanková hlavní skladiště paliv a munice, došlo k silnému výbuchu, který jako by chtěl to poslední hlášení podtrhnout. Nad obzorem se začala objevovat letadla. Ruské mobilní velitelské stanoviště bylo v lesích nad městečkem Hunzen. Město samotné bylo z velké části opuštěné a vysilače jejich jednotky sídlily právě v něm. Letouny NATO dosud projevovaly značnou nevoli napadat civilní budovy, pokud to nebylo nutné 542
Dnes však ne. Čtyři taktické stíhačky srovnaly se zemí centrum města, kde se nacházely vysílače.
n
Okamžitě zapojit rezervní zdroj číslo jedna," rozkázal Alexejev. Nad hlavami jim přelétly další letouny a zamířily na jihozápad k dálnici číslo 240, po níž se Alexejevovy jednotky kategorie A přesouvaly k Riihle. Generál našel funkční vysílačku a spojil se s vrchním velitelem ve Stendalu.
„Jihozápadně od Springe k nám míří velký nepřátelský útok. Jeho sílu odhaduji na dvě divize." „To je vyloučeno, Pašo dvě záložní divize nemají!" „Mám tu hlášení o nepřátelských pozemních jednotkách v Bremke, Salzhemmendorfu a Dunsenu. Podle mého názoru je naše pravé křídlo v nebezpečí, a musím tam tedy přesunout své jednotky. Žádám o povolení k pozdržení útoku na Riihle, abychom se vypořádali s touto hrozbou."

„
Žádosti se nevyhovuje."
„Soudruhu generále, jsem přímo na místě. Situaci můžeme zvládnout, pokud dostanu svolení tomu útoku adekvátně čelit." „Generále Alexejeve, vaším cílem je Porúří. Pokud nejste schopen tohoto cíle dosáhnout, najdu generála, který toho schopen je." Alexejev nevěřícně zíral na sluchátko. Pracoval pro tohoto muže už dva roky. Stali se z nich přátelé. Vždycky mému úsudku důvěřoval. „Rozkazujete mi pokračovat v útoku bez ohledu na aktivity nepřítele?" „Pašo, je to jen další zastírací útok nic významnějšího. Přesuňte ty čtyři divize přes Weser," řekl generál vlídněji. „Konec."
„Majore Sergetove!" křikl Alexejev. Mladý důstojník se objevil chvíli poté. „Sežeňte si vůz a vyrazte k Dunsenu. Chci znát vaše stanovisko na tamní situaci. Dejte si pozor, Ivane Michailoviči. Za necelé dvě hodiny ať jste zpátky." „Nic jiného nepodniknete?" zeptal se důstojník rozvědky. Paša se díval, jak Sergetov nastupuje do lehkého vozu. Nedokázal se podívat důstojníkovi do očí. „Mám své rozkazy. Operace pro překročení Weseru pokračuje. U Holle máme protitankový prapor. Řekněte jim, ať se přesunou na sever a připraví se na akce nepřátel na silnici z Bremke. Generál Beregovoj ví, co má dělat." Když ho budu varovat, změní své plány. Beregového pak obvini z porušováni rozkazů. To je bezpečný krok. Opatrně předám varováni a ne I Nemůžu porušit rozkazy, ani k tomu nemůžu nikoho navést. A co když je to pravda? Může jit o dalši zastíraci útok. Porúři je přitom opravdu strategickým aZem nezměrné důležitosti. Alexejev zvedl oči. „Platí rozkazy vytrvat v boji."
g „
„Ano, soudruhu enerále.
„
Hlášení o nepřátelských tancích u Bremke bylo falešné." Přišel k nim nižší důstojník. „Pozorovatel zahlédl naše tanky postupující na jih a spletl si je!"
n
A to má být dobrá zpráva?" ptal se Alexejev. 54

„Samozřejmě, soudruhu generále," odpověděl důstojník nepřesvědčivě. „A napadlo vás zeptat se, proč jedou naše tanky na jih? Zatracená práce, copak tu nikdo vůbec nepřemýsii?" Nemohl křičet na toho pravého. Potřeboval se vykřičet. Kapitán mu zvadl před očima. Alexejev se zčásti styděl, ale zčás ti toto uvolnění potřeboval. Dostali tento úkol, protože měli s bojem víc zkušeností než ostatní. Nikdo si neuvědomil, že s operacemi tohoto druhu nemají vlastně zkušenosti žádné. Postupovali. Kromě pár místních protiútoků se to žádné jednotce NATO zatím moc nedařilo, ale poručík stále si na svou novou hodnost nezvyklMackall věděl, že se na tento úkol hodí nejlépe. Tank M-1 byl vybaven omezovačem rychlosti, který mu neumožňoval rychlost nad pětašedesát kilometrů v hodině. Tenhle omezovač posádka vždycky odmontovala jako první. Jeho tank postupoval vpřed rychlostí pětaosmdesáti kilometrů. Jízda byla tak neklidná, že měl hlavu celou naklepanou, ale nikdy v životě nezažil větší vzrušení. Jeho život balancoval na ostré hranici mezi neohrožeností a šilenstvím. Před jeho skupinou letěly ozbrojené helikoptéry, prozkoumávaly cestu a hlásily, že až do Alfeldu je průjezd v pořádku. Rusové tuto silnici k ničemu nevyužívali. Nešlo vůbec o silnici, ale o veřejnou cestu podél podzemního potrubí, třicet metrů široký travnatý pruh země, který vedl lesem. Za mohutnými pásy tanků odlétávaly kusy hlíny jako vlny za rychlým člunem a vozy uháněly na jih. Řidič zpomalil před prudkou zatáčkou, Mackall vyhlížel dopředu a snažil se objevit nepřátelské vozy, které by mohly helikoptérám uniknout. Nemuselo jít jen o tanky. Mohlo jít i o tři chlápky s raketometem, a paní Mackallová by zanedlouho obdržela telegram, který by jí s lítostí oznamoval, že její syn... Třicet kilometrů, pomyslel si. Hergot! Jen půl hodiny poté, co němečtí granátníci prolomili ruské linie, a tím průlomem se jako blesk prohnal jízdní oddíl Black Horse. Bylo to šílené, ale co, šílené bylo už to, že zůstal naživu hned po nástupu do akce jednu hodinu po začátku války. Ještě deset kilometrů.
„Podívejte se tamhle! Další tanky, co jedou na jih. Co se to krucifix děje?" křikl Sergetov na řidiče, dokonce už hovořil jako jeho generál. „A jsou to naše tanky?" zeptal se řidič. Čerstvě povýšený major zavrtěl hlavou. Mezi stromy teď projel další tank věž byla plochá, neměla obvykle zaoblený tvar věží ruských tanků! Nad mezerou se objevila helikoptéra a otáčela se ve vzduchu. Sergetov správně odhadl, že není ruská, a krátká křídla na obou stranách trupu ji jednoznačně identiňkovala jako ozbrojenou útočnou helikopténz. Řidič strhl volant doprava těsně předtím, než na ně vyšlehly plameny ze samopalu v přední části letounu. Sergetov vyskočil z vozu, když se objevily záblesky. Dopadl na záda 544 a kutálel se k okraji lesa. Hlavu měl u země, ale cítil žár, když náboje zapálily náhradní nádrž v zadní části jejich vozu. Mladý důstojnilc se odplazil mezi stromy a rozhlížel se zpoza vysoké borovice. Americká helikoptéra dolétla na sto metrů od jeho vozu, přesvědčila se, že ho zničila, a pak se stočila na jih. Sergetovova vysílačka zůstala v tom převráceném a hořícím vozu. „Buffalo Tři Jedna, tady Komanč, přepínám."
„Komanči, tady Tři Jedna. Slyšíme vás, přepínárn."
„Právě jsme vyhodili do povětří ruskej nákladňák. Všechno ostatní vypadá v pořádku. Převálcujte je, kovboji!" povzbuzoval je pilot helikoptéry. Mackall se usmál. Musel se ale v duchu okřiknout, protože situace vůbec veselá nebyla. Nemálo velitelů tanku se dostalo do problémů jen proto, že se při průjezdu německým venkovem příliš uvolnilo, a oni teď k tomu samému dostali příkaz... Za další dvě minuty ujeli tři kilometry. Teá půde do tuhého. „Buffalo Tři Jedna, vidíme tři ruský vozy, nejspíš hlídaj vrch. Asi to jsou bévépéčka. Po mostě jezděj jenom nákladňáky. Ta opravna je na východním břehu severně od města." Tank zpomalil a naposledy zatočili. Mackall svedl svůj vůz mimo cestu do trávy a těžkopádně se sunuli podél skupiny stromů. „Terč BVP, jedenáct hodin, dva tisíce sedm set! Jak to půjde, Woody, pal!" První z osmikolových vozidel vyletělo do povětří ještě dříve, než jeho posádka vůbec zaznamenala přítomnost nějakého tanku. Vyhlížela letouny, nevěděla, že čtyřicet kilometrů hluboko v týlu jsou nepřátelské tanky. Další dvě vozidla byla zničena do dvou minut a Mackallova skupina čtyř tanků Abram uháněla vpřed. Na okraj hřbetu dorazily všechny jejich vozy do třiceti minut. Jeden po dnzhém dorazily abramy nad zbytky malého města, které zničily mnoho dní trvající nálety a dělostřelecká palba. Sloužily tu čtyři pontony, přejížděllo po nich hodně nákladních vozů, a ještě mnohem víc jich čekalo, až budou mít volnou cestu. Tanky nejprve zamířily a zaútočily na vše, co by jen zdánlivě vypadalo nebezpečně. Střelbou z kulometů začaly napadat nákladní vozy, zatímco hlavní děla si vyhlédla vzdálenou opravnu v polích severně od obce. Tou dobou už byly na místě dva kompletní oddly a vozy pěchoty samy začaly zaměstnávat nákladní vozy svými děly ráže 25 mm. Do patnácti minut hořelo přes sto vozů a spolu s nimi i dostatek zásob, které by stačily celé ruské divizi na jeden velmi náročný den. Ale zásoby byly jen náhodným terčem. K předním oddilům se už připojoval zbytek jednotky, a ten měl za úkol udržet tento ruský komunikační uzel tak dlouho, dokud nedojde k jeho vystridání. Němci už obsadili Gronau a nzské sily východně od Leine teď zůstaly odříznuty od 545 ;vz svých zásob. Dva ruské mosty byly prázdné, a přes ně se přehnal oddil vozieb del M-2 Bradley, jež pak zaujaly pozice na východním okraji města. óvI Ivan Sergetov se plazil k okraji travnaté cesty nevěděl, co to je díval se, jak kolem něho projíždějí vozy, a sevřel se mu žaludek. Byli to Američané 0 0 síle nejméně jednoho praporu. Postupovali vpřed s lehkým vybavením. OVI Neviděl tu žádné nákladní vozy, jen pásová vozidla. Udržel se natolik v bdě oI losti, že je začal počítat; počítal tanky a vozidla pěchoty, jež se kolem něho řítila rychlostí, kterou si ve skutečnosti nikdy předtím neuvědomil. OTI Nejúžasnější byl ten zvuk. Turbínami poháněné tanky M-1 nevydávaly tako v vý hluk jako naftové tanky. Dokud se nedostaly na několik set metrů od vás, ns ani byste si jich nevšimli kombinace nízké hlučnosti a vysoké rychlosti... 2 Směřuji k Alfeldu! To musim ohlásit. Jenže jak? O vysílačku přišel, a teprve po chvíli přemýšle n ní si uvědomil, kde asi je... dva kilometry od Leine, hned za zalesněným pahorkem. I/I Musel se rychle rozhodnout. Kdyby se chtěl vrátit na velitelské stanoviště,
čekalo ho dvacet kilometrů chůze. Kdyby se otočil k týlu, mohl by narazit na qz spřátelené jednotky za poloviční dobu, a rychleji by vyhlásil poplach. Ale v vydat se zpátky je zbabělé, ne? Zbabělé nezbabělé, rozběhl se na východ. Sergetov měl zlé tušení, že nebyl v vyhlášen poplach. Přešel ke stromům a počkal na mezeru v americké koloně. VI Na protější stranu to bylo pouhých třicet metrů. Pět vteřin na přebenutí, říkal . Íz si. Možná méně.
Kolem něj se prohnal další tank M-1.0točil se doleva a uviděl, že další je š1 téměř tři sta metrů daleko. Sergetov se zhluboka nadechl a vyrazil na otevře on nou planinu. Velitel tanku jej zahlédl, ale nedostal se k samopalu dost

rychle. Krom d o toho, stavět jen kvůli jednomu neozbrojenému pěšákovi nemělo cenu. 1 0 Ohlás:l to jen vysílačkou a věnoval se dál průběhu akce. Sergetov se zastavil, šs až když pronikl o sto metrů hlouběji do lesa. Byla to krátká vzdálenost, ale cítil se, jako by mu srdce mělo vyskočit z hrudi. Posadil se,0přel se zády 0 0 strom,1apal po dechu a sledoval projíždějící vozy. Trvalo mu několik irn minut, než byl znovu schopen pokračovat. Pak zamířil prudkým kopcem sv vzhůru a za chvíli se znovu díval dolů na Leine. Překvapení z toho, že vidí americké tanky, bylo obrovské. Ale to, co spatřil
teď, bylo ještě horší.0pravna tanků se změnila v dýmající trosky. Všude viděl orI hořící nákladní vozy. Aspoň to bylo z kopce. Běžel po východním hřebeni až k řece. Rychle si odepnul pistoli od opasku a vrhl se do silného proudu. „Co to je? Hele, tamhle plave nějakej Rus!“ Muž u kulometu ráže 50 mm otoIi čil svou zbraň k postavě v řece. Velitel vozu jej zastavil. e „
Nechte si to na migy, vojíne!“ 546 Vylezl na východní břeh a ohlédl se. Americké vozy se zakopávaly do obranných pozic. Utíkal se schovat, znovu se zastavil, spočítal je a pak běžel dál. U Sacku se nalézalo další dopravní kontrolní stanoviště. Sergetov celou cestu běžel. Po první hodině se situace zklidnila. Poručík Mackall sestoupil ze svého tanku a kontroloval pozice své čety. Jeden z několika vozů s municí, které jeho skupinu doprovázely, se krátce zastavil u každého tanku, všichni dostali patnáct nábojů. Nestačilo to sice pokrýt to, co vystříleli, ale aspoň něco. Teď přijdou na řadu nálety. Posádky tanků kácely stromy a osekávaly větve keřů, jimiž pak maskovaly své vozy. Doprovodné oddíly pěchoty už rozmístily své střely Stinger a nad hlavami jim kroužily stíhačky. Podle rozvědky se ruské divize nacházejí na západním břehu této řeky. Mackallova skupina jim přehradila cestu k zásobám. Tím se z jejich pozic stala velmi cenná nemovitost. USS INDEPENDENCE Celkem změna oproti posledku, pomyslel si Toland. Letectvo využívalo k ochraně flotily letouny E-3 Sentry ze Sondrestromu a ve vzduchu byly i čtyři z letounů E-2C Hawkeye. Na Islandu se dokonce podařilo uvést do chodu pozemní radar. U letadlových lodí pluly dva křižníky Aegis, třetí plul s obojživelníky. „Myslíte, že nejprve zaútočí na nás nebo na obojživelníky?“ zeptal se admirálJacobsen. „Je to tak půl na půl, admirále,“ odpověděl Toland. „Záleží na tom, kdo velí. Jejich námořnictvo se bude chtít zbavit nejdřív nás. Pozemní vojsko zase obojživelníků.“ Jacobsen si zkřížil ruce na prsou a podíval se na mapu. „Jsme tak blízko, že mohou přiletět z jakékoli strany.“ Neočekávali více než padesát backfirů, ale Rusové měli k dispozici ještě hodně starších badgerů a flotila se teď nacházela od základen sovětských bombardérů na méně než patnáct set mil: mohly by k nim doletět s takřka maximálním zatížením. Aby námořnictvo mohlo čelit ruskému útoku, mělo k dispozici šest perutí tomcatů a dalších šest perutí hometů, dohromady téměř sto čtyřicet stíhaček. Ve vzduchu jich teď bylo čtyřiadvacet, doplňovaly si palivo z tankovacích letounů, zatímco protipozemní stíhačky nepřestávaly napadat ruské pozice. Bitevní lodě ukončily svou první návštěvu oblasti Keflavíku a byly teď v Hvalfrduru velrybí zátoce kde zajišťovaly palebnou podporu pro oddily námořnictva severně od Borgarnesu. Celá operace neustále počítala s hrozbou ruského útoku střel vzduchzemě. Čekalo se na další „upíry“. B47
Ztráta severního Norska zlikvidovala možnost práce v reálném čase. Ponorka stále na svém stanovišti zachycovala signály, ale její úkol odhalit start ruských bombardérů cestou na moře teď přešel na britské a norské hlídkovací letouny operující ze základen ve Skotsku. Jeden z Norů zahlédl věčkovou formaci tří badgerů mířící na jihozápad, a tuto skutečnost ohlásil. Ruské letouny teď letěly necelých sedmdesát minut od flotily. Tolandovo stanoviště v centru bojových informací CIC se nacházelo přímo pod letovou palubou, takže nad sebou slyšel hluk letounů, které katapulty vysílaly do vzduchu. Byl nervózní. Věděl, že taktická situace se teď velmi liší od situace druhého dne války, ale zároveň nezapomínal, že byl jedním ze dvou mužů, kteří unikli z míst velmi podobných tomuto. Do místnosti se valily hory informací. Data z pozemního radaru, z letounů E-3 i E-2 se stékala na letadlovou loď. Vzduch byl tak zaplněný elektromagnetickým vlněním, že by to mohlo usmažit letící ptáky. Na obrazovce se objevovaly stíhačky mířící na svá stanoviště. Tomcaty doletěly nad severoislandské pobřeží, líně kroužily a čekaly na ruské bombardéry. nNápady, Tolande! Chci od vás nápady!K naléhal admirál tiše. „Jestli letí na nás, přiblíží se od východu. Jestli letí na obojživelníky, poletí přímo. Jestli míří na Stykkishólmur, těžko říct, jakou taktiku zvolí.K nTak to vidím i já,K přikývl admirál. Dunění na letové palubě neustávalo a útočná letadla přistávala, aby doplnila zbraně pro nové bombové útoky. Doufali, že kromě očekávaných materiálních škod podlomí zuřivými a neutuchajícími nálety i morálku sovětských výsadkářů. V akci byly harriery námořnictva i útočné helikoptéry. První postup poměrně předčil očekávání. Rusové nerozmístili své jednotky v tak široké linii, jak se čekalo, a známé pozice se staly terčem krupobití bomb a raket. nZákladno, tady HawkBlueTři. Zaznamenal jsem rušivé signály, poloha nuladvačtyři... teď to roste.K Informace se dostaly přímo na letadlovou loď , a na monitoru se rozsvítily silné žluté čáry. Další hawkeye zanedlouho ohlásily tutéž informaci.
Velitel vzdušných operací flotily se nepatrné usmál a zvedl mikrofon. Jeho jednotky byly v plné pohotovosti, a díky tomu měl na výběr několik možností.
n
Plán Delta.K
Na HawkuGreen Jedna letěl velitel perutě z lodi Independence. Pilot stíhačky, který by v této operaci mnohem raději pilotoval svůj tomcat, nařídil, aby se dvě stíhačky z každé perutě tomcatů vydaly vyhledat ruské rušicí letouny. Tyto přestavěné badgery se rozprostíraly na široké frontě, letěly rychlostí pěti set uzlů a kryly přibližování střelonosných bombardérů. V této chvíli se nacházely tři sta mil od řady radarových letounů. Zaměřily se na ně tomcaty a blížily se k nim též rychlostí pěti set uzlů. 54B
Každá rušička vytvořila na amerických monitorech záblesky, neprůhledný klín, takže vypadaly jako paprsky kola lokomotivy. Jelikož všechny takové paprsky měly své vlastní vysílače, kontroloři mohli porovnat data, provést triangulaci a vypočítat polohu těchto rušiček. Tomcaty se rychle blížily, zatímco důstojníci na zadních sedadlech každé stíhačky zapnuli vyhledávací zařízení střel Phoenix do režimu vyhledávání rušiček. Namísto toho, aby se střely

spolehly na radar letounu, soustředí se na hluk z badgerů. Na radarech se objevilo dvacet rušicích letounů. Vyrazilo k nim osmnáct stíhaček, na každý mířily nejméně dvě střely.

„
Delta palK
Tomcaty vypálily dle rozkazu ze vzdálenosti čtyřiceti mil od svých terčů. Střely Phoenix znovu vyrazily ke svým cílům. Doba letu činila necelých šestapadesát vteřin. Šestnáct letounů Badger vzápětí zmizelo z obrazovek. Zbývající čtyři vypnuly své rušičky, jakmile zahlédly stopy střel, a klesly k hladině s tomcaty v zádech. „Početné radarové kontakty. Nálet jedna tvoří padesát letounů, poloha nulanuladevět, vzdálenost tři sta šedesát, rychlost šest set uzlů, výška devět tisíc. Nálet dva „ Muž pokračoval v hlášení a na mapy se zanášely polohy nepřátelských letounů. „Máme hlavní nálet, jsou to asi badgery mířící na obojživelníky. Tohleto budou backfiry. Pokusí se nás napadnout, nejspíš z velké vzdálenosti, aby odlákaly naše stíhačky,K řekl Toland. Jacobsen krátce promluvil se svým operačním důstojníkem. HawkGreenJedna měl velet obraně obojživelníků. HawkBlueČtyři z paluby lodi Nimitz měl bránit skupiny letadlových lodí. Stíhačky se rozdělily podle plánu a zahájily své úkoly. Toland si všiml, že Jacobsen přenechal kontrolu nad leteckou akcí důstojníkům ve velicích letounech. Důstojník protivzdušné obrany na palubě lodi Yorktown sledoval lodi se střelami zeměvzduch, z nichž všechny přešly do pohotovosti, ale radarové vysílače zatím neaktivovaly. „Jediná věc, která mi dělá starost, je, aby znovu nepřišli s těma maketama K , bručel Jacobsen. „Jednou jim to vyšlo,K přikývl Toland. nAle to nebyli takhle daleko.K Tomcaty se rozdělily do skupin po čtyřech, každou sledoval jeden radar. I jejich piloti dostali informace o replikách letounů, které zmátly Nimitze. Stíhačky měly radary vypnuté, dokud se nedostaly na padesát mil od svých terčů, pak radary lokalizovaly terče, na něž se ihned zaměřily palubní televizní systémy.
n
HawkBlueČtyri,K hlásil jeden letoun. nVidím jeden backfire. Jdu na něj. Konec.K Ruský plán předpokládal, že americké stíhačky se pokusí proniknout jejich rušičkami na severu, načež budou vyvedeny z míry nečekanou přítomností 549
backfirů. Ale rušičky už byly pryč a backfiiy ještě na svých radarech americkou flotilu nezachytily a nemohly odpálit své střely na základě několik hodin starých družicových fotografií. Nemohly ani uniknout. Nadzvukové ruské bombardéry letěly plnou rychlostí a aktivovaly své radary v souboji s časem, vzdáleností a americkými stíhači. Znovu to vypadalo jako počítačová hra. Symboly označující backfiry se změnily hned poté, co letouny zapnuly své obranné rušičky. Ty snížily účinnost střel Phoenix, ale ruské ztráty už byly i tak hodně vysoké. Backfiry se teď nacházely tři sta mil daleko. Jejich radary měly dosah jen poloviční, a stíhačky se už hnaly k jejich formacím. Po všech okruzích se ozývala hlášení „Máme je“. Tomcaty se slétaly na ruské bombardéry a z obrazovek začaly mizet první symboly. Backf ry se přibližovaly rychlostí sedmnácti mil za minutu a svými radary zoufale hledaly americkou flotilu. „Asi nám jich pár unikne,“ řekl Toland. „est až osm,“ přikývl Jacobsen.

„
Počítám tak tři střely na každého.“
Tomcaty už touto dobou odpálily všechny své střely a uvolnily prostor hornetům se střelami Sparrow a Sidewinder. Stíhačky měly co dělat, aby svým terčům stačily. Rychlost backf rů ztěžovala pronásledovací manévry, stíhačkám se navíc katastrofálně nedostávalo paliva. Jejich střely neustále zasahovaly své cíle, nebylo proti nim možné použít sebevýkonnější rušičky a úhybné manévry. Konečně jeden letoun zachytil radarový kontakt na hladině a nahlásil jeho pozici. Zbývajících sedm backfirů odpálilo své střely a zamířilo na sever rychlostí Mach 2. Další tři padly za oběť střelám o chvíli dříve, než se stíhačky musely vrátit. Znovu zaznělo varování před upíry a Toland sé přikrčil. Zaznamenali dvacet blížících se střel. Formace aktivovala své rušičky a systémy střel zeměvzduch, v ose ohrožení se navíc připravily křižníky Aegis. Během několika vteřn začaly odpalovat střely a ke zmatku se ještě přidaly další lodě se střelami zeměvzduch, tyto střely naváděly počítačové systémy aegisů. Na blížících se dvacet střel bylo zaměřeno devadesát obranných střel. Tímto mrakem pronikly pouze tři a jen jediná zamířila k letadlové lodi America. Ta svými děly střelu sledovala a zničila ji tři sta metrů od trupu lodi. Další dvě střely našly křižník Wainright a vyhodily ho do povětří šest kilometrů od Independence. „Hergot.“ Jacobsen měl v tváři zarytv výraz. „Myslel jsem, že tuhle jsme zničili. Začněme přijímat letouny. Je jich tam pár skoro bez šťávy.“ Všichni upřeli svou pozornost na badgery. Severní skupiny tomcatů se právě dostávaly do jejich blízkosti. Posádky badgerů očekávaly, že znovu využijí rušičky. Některým pilotům však chvili trvalo, než si uvědomili, že se nemají za co skrýt, ale neiněli na výběr. Odhalili blížící se stíhačky, ač byli stále pět minut od místa odpálení. Udržovali stejný kurz a zvýšili rychlost na maximum, aby snížili svou zranitelnost. Posádky se zatím nervózně rozhlížely po střelách. 550
Piloty tomcatů překvapilo, že jejich terče nemění kurz, díky čemuž se hrozba maket jevila ještě pravděpodobnější. Přiblížili se ke svým terčům na dohled, aby se nenechali napálit a nestříleli po maketách. „Máme ho! Badger, dvanáct hodin ve stejný výšce!“ První tomcat vyslal dvojici střel ze vzdálenosti šedesáti kilometrů. Na rozdíl od backfirů znaly badgery přesnou polohu terčů, a mohly proto odpálit své střely AS-4 z maximální vzdálenosti. Jeden po druhém se tyto dvacet let staré bombardéry zbavily svého nákladu a otočily se, jakmile se jejich piloti odvážili uniknout. Polovině z nich se tento manévr vyplatil, protože americké stíhačky se za nimi nemohly pustit. Na palubu radarového letounu docházela hlášení o sestřelech, zatímcó střely letěly dál ke Stykkishólmuru. Sovětské námořní letectvo právě utrpělo drtivé ztráty. uss NASSAU Edwards se ještě zcela neprobral z narkózy, když zaslechl elektronický signál o poplachu. Jen matně tušil, kde vlastně je. Mlhavě si vybavoval let helikoptérou, ale jeho další vzpomínkou bylo, že ležel v kajutě s jehlami a hadičkami zavedenými do různých částí těla. Věděl, co ten poplach znamená, a rozum mu napovídal, že by měl mít strach. Ale jeho pocity nedokázaly proniknout clonou léků. Podařilo se mu zvednout hlavu. Vigdís seděla na židli vedle jeho postele a držela ho za pravou ruku. Stiskl ji, netušil, že spí. O chvíli později spal znovu i

on. Pět pater nad nimi stál na můstku kapitán lodi Nassau. Při poplachu měl své místo v CIC, ale loď se nepohybovala a on si říkal, že sledovat vývoj může i odsud. Od severovýchodu k nim letělo přes sto střel. Hned poté, co před hodinou zaznamenali varování o náletu, posádky všech jeho lodí začaly zapalovat kouřové kotle na březích tohoto rádoby kotviště. Šlo o nejlepší obranu, to věděl, ale moc na ni nespoléhal. Obranná děla v rozích letové paluby byla v automatickém režimu. Tato děla Gatling vybavená systémy proti blížícůn se střelám se zvedla o dvacet stupňů a mířila proti hrozbě. Víc udělat nemohl. Odborníci na protivzdušnou obranu se shodli na tom, že i odpálení raket s hliníkovými plíšky by nadělalo víc škody než užitku. Kapitán pokrčil rameny. Buď jak buď, za pět minut bude vědět víc. Pozoroval křižník Vincennes, který pomalu kroužil na východě. Z jeho odpalovacích ramp najednou vyšlehly čtyři kouřové stopy a začal odpalovací cyklus. Severovýchodní nebe se záhy zahalilo do neproniknutelné kouřové clony. Kapitán začal dalekohledem počítat první černé obláčky úspěšných zásahů. Zdálo se, že se přibližují, a neuniklo mu, že střely také. A křižnik Aegis je nemohl zničit všechny sám. Vincennes vyprázdnil své zásobníky za čtyři minuty, načež zamířil plnou rychlostí mezi dvojici skalnatých ostrovů. 55I

Kapitán to užasle pozoroval. Někdo se rychlostí pětadvaceti uzlů rozjel mezi kameny s křižníkem za miliardu dolarů! Ani u Guadalcanalu Ostrovem Hrappsey, čtyři míle od nich, otřásla exploze. Za chvíli další ostrovem Seley. Funguje to! Šestnáct kilometrů od nich ruské střely zapnuly vyhledávací radarové hlavice a zjistily, že plocha pod nimi je plná teček. Jelikož je toto zjištění zmátlo, automaticky prohlížely infračervené signály největších bodů. Hodně bodů vydávalo nějaké teplo, střely automaticky namířily svou pozornost k tomu největšímu a vydaly se na poslední sestup rychlostí Mach 3. Neměly šanci poznat, že útočí na sopečné skály. Obranou proniklo třicet střel. Jen pět z nich však zamířilo k lodím. Dvě děla z paluby Nassau se otočila stejným směrem a vypálila proti střele, která letěla tak rychle, že ji nebylo ani vidět. Kapitán vyhlédl směrem, kterým mířily hlavně, právě včas, aby zahlédl bílý záblesk tři sta metrů nad sebou. Následný hluk ho málem ohlušil a on si uvědomil, jak je pošetilé stát na otevřené palubě, když se na něj snášejí střepiny. Další dvě střely dopadly do města západně od nich. Pak se nebe vyprázdnilo. Záblesk na západě mu napověděl, že došlo k zasažení nejméně jedné lodi. Ale ne té moi! „Do háje.“ Zvedl telefon do centra bojových informací. „Tady můstek, dvě střely dopadly na Stykkishólmur. Pošlete tam helikoptéru, určitě tam budou ,“ zraněni. Toland se díval na záznam leteckých operací na videokazetách. Počítač sčítal sestřely. Vše už běželo automaticky. „Páni,“ pronesl Toland pro sebe. „Není to jako dřív, co, hochu?“ poznamenal Jacobsen. „Spauldingu, chci vědět, jak jsou na tom obojživelníci!“ „Hlášení právě přichází, pane. Charleston dostal zásah a rozlomil se. Menší poškození hlásí Guam a Ponce a to je všechno, pane!“ Plus Wainright.“ Jacobsen se zhluboka nadechl. Přišel o dvě hodnotné n lodě a patnáct set mužů, a přitom je to vlastně úspěch. KEFLAVÍK, ISLAND „
Nálet už by měl být u konce.“
Andrejev nečekal, že dostane informace rychle. Američanům se nakonec podařilo zničit jeho poslední radar, a on neměl sebemenší šanci leteckou bitvu sledovat. Jeho muži u vysílaček zachytili několik hlášení, ale byla to hlášení příliš nejasná a rychlá, aby mohli dospět k jinému závěru, než že k bitvě opravdu došlo. „Když jsme napadli skupinu letadlových lodí NATO posledně, zničili jsme je,“ řekl operační důstojník s nadějí v hlase. 552 „Naše jednotky nad Borgarnesem jsou stále pod silným tlakem,“ znělo další hlášení. Americké bitevní lodě na ně útočily už skoro hodinu. „Hlásí těžké ztráty.“ „Soudruhu generále, mám tu asi byste si měl poslechnout tohle, je to na velitelském okruhu.“ Zpráva, opakovaná čtyřikrát, byla v ruštině. „Veliteli sovětských sil na Islandu, hovoří k vám velitel útočné Atlantické flotily NATO. Pokud nedostanete toto hlášení, určitě se to k vám dostane. Vyřiďte vašim bombardérům, že jim přeji, aby měly příště větší štěstí. Brzy se uvidíme. Konec.“ SACK, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Sergetov doklopýtal ke kontrolnímu místu právě včas, aby zahlédl, jak se jeden tankový prapor přesunuje po silnici k Alfeldu. Sehnul se, dlaněmi se opřel o kolena a díval se za odjíždějícími tanky. „Legitimujte se!“ křikl na něj ponzčík KGB, do jehož pravomoci spadala kontrola dopravy. Povolení zastřelit všechny narušitele nepůsobilo KGB žádné starosti.
„Major Sergetov. Musím okamžitě za velitelem oblasti.“ „Ke které jednotce patříte, Sergetove?“
Ivan se napřímil. Neřekl mu ani soudruhu majore, ani soudruhu, jen Sergetove. „Jsem asistent generála Alexejeva, zástupce vrchního velitele západní skupiny vojsk. A teď mě okamžitě pusťte k vašemu veliteli!“ „Doklady.“ Poručík natáhl ruku a na tváři měl chladně arogantní výraz. Sergetov se usmál. Své doklady měl ve vodovzdorné plastové obálce. Podal poručíkovi kartu navrchu. Tu mu jeho otec obstaral ještě před mobilizací. „K čemu vám asi je propustka první třídy?“ Poručík začal být obezřetnější. „A co je vám kurva do toho?!“ Syn člena politbyra přiblížil svou tvář těsně k tváři druhého muže. „Okamžitě mě zaveďte za vaším velitelem, jinak jsem moc zvědav, kdo bude dneska popraven!“ Čekista se ihned stáhl a zavedl ho do stodoly. Velitelem kontrolního stanoviště byl major. Dobře.
„Potřebuji vyslačku ve velitelském okruhu,“ rozkázal Sergetov. „Mám jen divizní a praporový okruh,“ odpověděl major. „A nejbližší velitelství divize?“ „Čtyřicátá tanková u „
„Ta je zničená. Hergot, potřebuju auto. Hned! U Alfeldu jsou teď Američani.“ „Právě jsme tam poslali prapor „ „Já vím. Povolejte ho zpátky.“ „Na to nemám pravomoc.“
„Vy hlupáku, jedou přímo do pasti! Ihned je odvolejte!“ 553

n
Na to nemám prav „
‚xJste snad německý agent? Copak jste neviděl, co se tu děje?“ „Došlo k náletu, ne?“ „V Alfeldu jsou americké tanky, vy idiote. Musíme zahájit protiútok, ale jeden prapor na to nestačí. Musíme „ Šest kilometrů od nich zazněla první exploze. „Majore, dám vám na výběr. Buď mi okamžitě dáte vozidlo, nebo mi řeknete vaše jméno a služební číslo, abych vás mohl řádně nahlásit.“ Oba důstojníci KGB na sebe nevěřícně pohlédli. Takhle s nimi ještě nikdo nemluvil, ale na druhou stranu, když už se k tomu někdo odváží... Sergetov dostal vůz a odjel pryč. O půl hodiny později byl ve skladišti v Holle. Tam našel vysílačku. „Kde jste, majore?“ zeptal se Alexejev. „V Holle. Američané pronikli našimi

liniemi. U Alfeldu mají minimálně jeden tankový prapor.“

„
Cože?“ Ve vysílačce bylo chvíli ticho. „Víte to jistě?“ „Soudruhu generále, musel jsem přeplavat tu zatracenou řeku, abych se sem dostal. Napočítal jsem kolonu pětadvaceti obrněných vozidel několik kilometrů severně od města. Rozstříleli opravnu a zničily kolonu nákladních vozidel. Opakuji, soudruhu generále, u Alfeldu je americká armáda o síle nejméně jednoho praporu.“

„
Sežeňte si vůz do Stendalu a osobně se hlaste u vrchního velitele.“ USS INDEPENDENCE §§§“Dobrý večer, majore Čapajeve. Co vaše noha?“ zeptal se Toland a posadil se vedle postele na marodce. „Je o vás dobře postaráno?“ Nemohu si stěžovat. Hovoříte velmi obstojně rusky.“ „Nemám bohužel často příležitost hovořit s rodilými Rusy. Možná mi trochu pomůžete.“ Major Alexandr Georgijevič Čapajev, četl Toland ze zprávy. Vek 30. Druhý syn generála Georgije Konstantinoviče Čapajeva, velitele moskeUského okruhu protivzdušné obrany. Jeho žena je nejmladši dcerou jeánoho cena ústřednio výboru strany, Iji Nikolajeviče Govorova. Je to tedy mladý muž s pravděpodobným přístupem k mnoha ‚podpultovým informacím... „Snad vám nejde o gramatiku?“ ušklíbl se Čapajev. „Byl jste velitelem migů, že? Buďte ujištěn, majore, že všechny už jsou zničeny. To víte.“ „Ano, byl jsem nejvyšším důstojníkem.“ „Mám vám vyřídit blahopřání. Já sice pilot nejsem, ale slyšel jsem, že jste nad Keflavíkem použili vynikající taktiku. Tuším, že jste měl pět migů. My jsme včera přišli o sedm letounů, tři sestřelily migy, dva střely a dva pozemní palba. Když se to vezme kolem a kolem, nepříjemně nás to překvapilo.“ „Konal jsem svou povinnost.“ 554
„Da. Všichni konáme jen svou povinnost,“ přikývl Toland. „Jestli vás trápí, jak s vámi naložíme, nedělejte si starosti. Bude s vámi zacházeno řádně ve všech ohledech. Nevím, co vám řekli, abyste očekával, ale možná jste si už sám několikrát všiml, že ne všechno, co říká strana, je pravda. Z vašich dokumentů jsem vyčetl, že máte ženu a dvě děti. Já mám též rodinu. Oba se s nimi zaživa setkáme, majore. Tedy snad.“
n
A až na vás zaútočí naše bombardéry?“
K tomu došlo před třemi hodinami. Copak vám to nikdo neřekl?“ n Ha! Poprvé = n
„To jsem byl na Nimitzu. Dostali jsme dva zásahy.“ Toland mu krátce popsal nálet. „Tentokrát to dopadlo trochu jinak. Právě probíhají záchranné operace. Jestli to někdo přežil, určitě ho sem dovezeme a vy se to dozvíte. Vaše letectvo už pro nás nepředstavuje žádnou hrozbu. Ponorky jsou jiná kapitola, ale na to nemá smysl se ptát pilota stíhačky. Ve skutečnosti tohle ani není žádný výslech.“

„
Tak proč tu jste?“
„Pár otázek vám přijdu položit později. Jen jsem se chtěl zastavit a pozdravit vás. Můžu vám něco donést, nepotřebujete něco?“ Čapajev nevěděl, co si o tom má myslet. Krom možnosti, že ho Američané okamžitě zastřelí, se na nic nepřipravoval. Absolvoval obligátní kurzy o tom, jak se pokusit o útěk, ale ty se jaksi nedaly vztáhnout na situaci, kdy je člověk na lodi uprostřed oceánu.

„
„Nevěřím vám, řekl nakonec.
„Soudruhu majore, nemá smysl se vás ptát na letouny MiG-29, protože na Islandu už žádné nejsou. Všechny ostatní, které má sovětské letectvo k dispozici, jsou ve střední Evropě, ale tam my nejedeme. Nemá smysl se vás ptát na pozice pozemní obrany na Islandu; jste pilot, a nic o tom nevíte. Totéž platí o poslední hrozbě: ponorkách. Co asi víte o ponorkách? Zamyslete se, majore, jste přece vzdělaný člověk. Myslíte si, že máte nějakou informaci, kterou bychom mohli potřebovat? Já o tom pochybuji. Budete řádně vyměněn za naše zajatce to je politická otázka pro naše politiky. Do té doby se o vás řádně postaráme.“ Toland se odmlčel. Rozpovidejte se, majore... „Mám hlad,“ řekl Čapajev po chvíli. Večeře by měla být asi za třicet minut:“ „Vy mě prostě pošlete domů, až to =
„Nemáme žádné pracovní tábory ani vězně nestřílíme. Kdybychom vás chtěli nějak trápit, proč bychom vám asi zašívali nohu a předepsali vám léky proti bolesti?“ A co ty obrázky, co jsem měl u sebe?“ „Málem jsem zapornněl.“ Toland podal Rusovi jeho peněženku. „Není proti předpisům to s sebou vozit?“ 555

„Je to pro štěstí,K řekl Čapajev a vytáhl černobílou fotografii své ženy a dvojčátek. Znovu vás uvidim. Možná za pár měsiců, ale znovu vás uvidim. Bob se usmál. „Funguje to, soudnzhu majore. Tady je moje rodina.“ „Vaše žena je sice na můj vkus moc hubená, ale i vy jste šťastný člověk.“ Čapajev se odmlčel a oči se mu zalily slzami. Párkrát mrkl, aby se jich zbavil. „Něčeho bych se napil,“ nadhodil. „Já taky. Na našich lodích je to ale zakázáno.“ Podíval se na fotografie. „Máte krásné dcerky, majore. Jsme to ale hlupáci, že je opouštíme.“

„
Máme svou povinnost,“ namítl Čapajev. Toland zuřivě máchl rukou. „Rozhodují o nás politikové. Oni nám řeknou, ať jdeme a my jdeme, jako ovce! Sakra, vždyť ani nevíme, proč ta válka vůbec začala!“ „Chcete říct, že to nevíte?“ Bingo. Kodein a sympatie... Magnetofon, který měl Toland v kapse, už běžel. HUNZEN, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „Když v útoku vytrváme, rozdrtí nás tu!“ bránil se Alexejev. „Ze strany na nás útočí dvě kompletní divize a mám tu hlášení, že u Alfeldu jsou americké tanky.“ „To je vyloučeno!“ odsekl vrchní velitel západní skupiny vojsk zlostně. „To hlášení mám od majora Sergetova. Na vlastní oči je viděl přijíždět. Dal jsem mu příkaz, aby se vydal do Stendalu a osobně se u vás hlásil.“ „K Alfeldu se ted, blíží 26. motostřelecká. Jestfi tam jsou nějací Američané, tak si s tím poradí.“ To je ale jednotka třeti kategorie, pomyslel si Alexejev. Záložáci, nedostatečně vybaveni, na cvičišti nebyli už hrozně dlouho. „Jak pokročili ti ženisté?“ „Na dnzhém břehu jsou dva prapory, třetí se tam blíží v tuto chvíli. Znovu se ozvalo nepřátelské letectvo sakra! Máme v týlu nepřátelské jednotky!“ „Vraťte se do Stendalu, Pašo.

Beregovoj velí jednotkám u Hunzenu. Potřebuji vás tady.“ Jsem zbaven veleni. Zbavili mě veleni nad mouédnotkou! „Rozumím, soudruhu generále,“ odpověděl Alexejev. Vypnul vysílačku. Můžu nechat své jednotky takhle zranitelné? Můžu neinformovat své velitele? Alexejev praštil pěstí do stolu. „Spojte mě s generálem Beregovým!K ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Na podpůrnou, palbu dělostřelectva z linii NATO byli moc daleko, a zároveň museli nechat za sebou svá vlastní děla. Mackall vyhlížel mířidly do oparu a zahlédl postupující ruské formace. Odhadl jejich sílu na dva prapory. Tím se z toho stával klasický útok o síle divize, kdy dva prapory jsou vpředu a jeden vzadu. Hmm. Na frontě nejsou vidět žádné odpalovaci rampy střel země 556 vzduch. Plukovník, který jim velel, začal vydávat rozkazy přes velitelský okruh. Blíží se k nim spřátelené letectvo. Útočné helikoptéry Apache se objevily těsně za jejich pozicemi. Zamířily na jih, aby napadly postupující ruské vozy z boku, cukaly sebou a vždy, když na vedoucí sled tanků odpálily střely Hellfire, jako by poskočily. Jejich piloti vyhlíželi vozy s odpalovacími rampami, ale žádné nenašli. Pak se objevily letouny A-10. Přehnaly se nízko nad zemí; projednou jim nehrozily střely zeměvzduch. Jejich otočná děla a kuličkové bomby pokračovaly v práci, kterou začaly už helikoptéry. ‚K p „Rusáci se ženou jak stádo, šéfe odotkl dělostřelec.
„Možná jsou to nováčci, Woody.K
To by mi nevadilo.“
Bradleye na východním okraji města se opřely do ruských formací svými střelami. Přední sovětské šiky byly zdecimovány ještě dříve, než se dostaly na dostřel tanků za řekou. Útok začal slábnout. Ruské tanky se zastavily a chystaly se ke střelbě. Rozvinuly kouřovou clonu a zpoza ní zuřivě pálily. Několik střel dopadlo nedaleko od Mackallovy pozice, ale nešlo o cílené střely. Útok byl zastaven dva kilometry před městem.
K „Zamířit na sever, řekl Alexejev do sluchátek.
„
Soudruhu generále, jestli zamíříme na sever K chtěl protestovat pilot. „Řekl jsem na sever! A držte se nízko,K dodal. Plně ozbrojená helikoptéra Mi-24 se snesla prudce k zemi. Alexejev ucítil žaludek až v krku, jak se mu pilot snažil dát na pamětnou za takový hloupý a nebezpečný rozkaz. Seděl vzadu, svíral pás u sedadla a vykláněl se z levých dvířek, aby viděl co nejvíc. Helikoptéra sebou prudce trhala zleva doprava, nahoru a dolů pilot znal možná rizika. „Tamhle!“ zvolal Alexejev. „Deset hodin. Vidím americký nebo německý tank. Poloha deset hodin.“ „Jsou tam i vozy se střelami, soudruhu generále. Chcete si je snad prohlídnout z větší blízkosti?“ zeptal se pilot kysele. Klesl s helikoptérou nad zalesněnou cestu, necelé dva metry nad ní a zmizel z dohledu. „To byl nejméně prapor,K řekl generál. „Já bych řekl i víc,K podotkl pilot. Letěli plnou rychlostí, přední část sklopenou a rozhlíželi se po nepřátelských letadlech. Generál rozložil svou mapu. Musel si sednout a připoutat se, aby ji mohl
K držet oběma rukama. „Panebože, to jsou tak daleko
„Já vám to říkal,“ odpověděl pilot, „povedl se jim průlom.K „Jak blízko k Alfeldu se můžeme dostat?K „To záleží na tom, jak moc chce být soudruh generál dnes večer naživu.K Alexejev si všiml dávky strachu a zlosti v jeho slovech a uvědomil si, že pilot této helikoptéry je již dvojnásobným hrdinou Sovětského svazu za odvahu v boji. 557

„Tak blízko, jak vám to bude připadat bezpečné, soudruhu kapitáne. Musím se přesvědčit, co nepřítel provádí. K
K
„Rozumím. Držte se, bude to hodně házet. Helikoptéra vzlétla vzhůru, aby se vyhnuli elektrickému vedení, a pak znovu klesla jako kámen. Alexejev v úžasu sledoval, jak nízko nad zemí se zastavili. „Jsou nad námi nepřátelská letadla. Vypadá to na ďáblovy kříže... jsou čtyři a letí na západ.K Přeletěli nad ne silnicí, pomyslel si Alexejev, spíše travnatým pruhem, po němž projely pásové vozy. Z trávy zbylo jen bahno. Podíval se do mapy. Tato cesta vede do Alfeldu.
„Přeletíme nad Leine a přiblížíme se k Alfeldu od wchodu. Tak se dostaneme ke spřáteleným jednotkám, kdyby se něco stalo,K vysvětloval pilot. Hned poté jejich helikoptéra vzlétla znovu vzhůru a okamžitě klesla zpět. Alexejev koutkem oka zahlédl tanky na hřebeni. Bylo jich tam hodně. K helikoptéře vyrazilo několik kulek, ale všechny ji minuly. „Je tam celkem dost tanků, soudruhu generále. Tipuju celej prapor. Opravna je na jih spíš její zbytek do háje! Nepřátelský helikoptéry na jihu!K Letoun se zastavil a otočil se nad zemí. Zaslechli hluk, když se od křídla odlepila střela vzduchvzduch a pak se Mi-24 dala znovu do pohybu. Vyskočila vzhůru, pak pnzdce dolů a generál si všiml kouřové stopy nad nimi. „To bylo těsně.K „Dostal jste ho?K „Přeje si soudruh generál, abychom se zastavili a přesvědčili se? Co je tohle? To tady dřív nebylo.K Helikoptéra se na chvíli zastavila. Alexejev viděl hořící vozy a utíkající muže. Tanky byly staré T-55... tohle je ten protiútok, o kterém mu vyprávěli! Zastaven. O minutu později zahlédl, jak se vozy připravují k dalšímu náponz. „To stačí. Otočte to přímo ke Stendalu.“ Generál se opřel a pokoušel se vytvořit si názor o tom, co právě viděl. O půl hodiny později helikoptéra klesla a přistála. „Měl jste pravdu, Pašo,K řekl vrchní velitel, jakmile Alexejev vešel do operační místnosti. Velitel měl v ruce tři záběry z družice. „Šestadvacátá motostřelecká a její útok byly zlikvidovány dva kilometry před nepřátelskými liniemi. Když jsem letěl nad nimi, připravovali se na další nápor. Je to všechno omyl,K řekl Alexejev naléhavě. ‚Jestli chceme dostat tyhle pozice zpět, musíme se k útoku pořádně připravit.K „To předmostí musíme získat co nejdřív zpátky.K „Fajn. Řekněte Beregovému, ať oddělí dvě své jednotky a vrátí se na východ. K „Nemůžeme opustit křižovatku u Weseru „Soudruhu generále, buď odvoláme ty dvě jednotky, nebo necháme NATO, ať je zlikviduje. Jiná možnost není. „Ne. Jakmile získáme zpět Alfeld, můžeme doplnit stavy. Tím odrazíme protiútok a umožní nám to postoupit vpřed.
K
Co můžeme použít v Alfeldu?“ 55B
„Tři divize jsou teď na cestě =
Alexejev se podíval na popis jednotek na mapě. „Jsou to všechno jednotky třetí kategorie!K „Ano. Většinu jednotek kategorie B jsem musel odvelet na sever. NATO zaútočilo i u Hamburku. Neztrácejte klid, Pašo, na frontu směřuje

mnoho jednotek kategorie C.K SkveTe. Všichni ti staři, tlusti, necričení záložáci pochoduji na frontu bojovat proti ostř:Zeným vojákům. „Počkejte, až budou na místě všechny tři divize. Dostaneme jejich dělostřelectvo na frontu, abychom mohli napadnout pozice NATO. Co Gronau?K „Němci tam překročili Leine, ale podařilo se je izolovat. K útoku se tam připravují další dvě divize.K Alexejev přešel k hlavní mapě a sledoval, jak se od jeho poslední návštěvy změnila taktická situace. Bojové linie na severu se výrazně nezměnily, a protiútok NATO v oblasti AlfeldRiihle se teprve začínal formovat. Modré vlajky byly u Gronau a Alfeldu. U Hamburku probíhal protiútok. Přisli jsme o iniciativu. Jak jen ji ziskcime zpět? Sovětská armáda zahájila válku s dvaceti divizemi kategorie A ze základen v Německu, dalších deset se sem přesunulo a od té doby ještě další a další. Všechny už se zapojily do boje, mnoho jich ale bylo odvoláno kvůli vysokým ztrátám. Poslední záloha neoslabených formací se nacházela u Riihle, a i ta pomalu kráčela do pasti. Beregovoj byl příliš dobrým vojákem, aby porušil rozkazy. Ale věděl, že jeho vojska se musejí stáhnout, než je nepřítel úplně odřízne. „Musíme přerušit útok. Když budeme tlačit dál, ty divize se ocitnou v pasti za dvěma řekami, ne jen za jednou.K „Ten útok je politická a vojenská nutnost,K namítl vrchní velitel západní skupiny vojsk. „Když nepolevíme, NATO bude muset stáhnout sly z tohoto útoku k obraně Poníří. A pak je dostaneme.K Alexejev už neprotestoval. Na mysl mu přišla myšlenka, která chladila jako mrazivý vítr na odhalené kůži: Co když jsme prohráli? USS INDEPENDENCE „Pane admirále, musím mluvit s někým v MAF.K
DS mK
„S Chuckem Lowem je velitelem praporu. Předtím jsme ale spolupracovali ve štábu CINCLANT.K
„
Proč ne „
„Je dobrý, admirále, hodně se ve své práci vyzná.K
n
Myslíte, že ta informace je tak závažná?K 559

„Ano, pane, ale potřebuju, aby se na to podíval ještě někdo jiný. A Chuck je nejlepší z těch, kdo jsou po ruce.“ Jacobsen zvedl telefon. „Spojte mě s generálem Emersonem, rychle... Billy? Tady Scott. Slouží u tebe plukovník Chuck Lowe? Kde? Fajn, jeden z mý rozvědky by s ním potřeboval co nejdřív mluvit... je to důležitý, Billy. Dobře, odletí za deset minut.“ Admirál zavěsil. „Okopíroval jste tu kazetu?“ „Ano, pane. Tohle je kopie. Originál je v sejfu.“
n
Helikoptéra na vás bude čekat.“ Let do Stykkishólmuru trval jen hodinu. Tam Toland nasedl na helikoptéru a pokračoval na jihovýchod. Chucka Lowea našel v jednom stanu, skloněného nad mapami. „Vedeš si celkem dobře, Bobe. Slyšel jsem o Nimitzu. Jsem rád, žes to přežil. Co se děje?“ „Chtěl bych, aby sis poslechl tuhle kazetu. Zabere ti to jenom dvacet minut.“ Toland mu vysvětlil, kdo je ten Rus. Podal mu walkman se sluchátky. Spolu pak vyšli ze stanu na relativně klidné místo. Lowe pásku dvakrát přetočil, aby si jednu část poslechl víckrát. „Ty vole,“ pronesl tiše, když skončil. „Myslel si, že my už to víme.“
Plukovník Lowe se sehnul a zvedl kámen. Pohazoval si jím v dlani a pak jím ze všech sil mrštil. „A proč ne? Když my se domníváme, že KGB dělá dobře svou práci, proč by se oni měli domnívat, že my ne! Tyhle informace jsme všechny měli... a zvorali jsme to!“ V hlase měl údiv a zlost. „Víš jistě, že to není žádná habaďura?“ „Vytáhli jsme ho z vody, měl šeredně pořezanou nohu. Doktoři mu to sešili a dali mu prášky proti bolesti. Mluvil jsem s ním, když byl ještě zesláblý po ztrátě krve, měl v sobě dost kodeinu. Lhát v opilosti není zrovna snadný, ne? Chucku, potřebuju vědět, co si o tom myslíš.“ Chceš mě znovu zatáhnout do rozvědky?“ Lowe se krátce usmál. „Bobe, je strašný, jak moc to dává smysl. Mělo by to co nejdřív vyletět k někomu nahonz.“ „Asi by to měl dostat SACEUR.“ „Nemůžeš jen tak požádat o přijetí, Bobe.“
„Můžu to zkusit prostřednictvím COMEASTLANT. Originál pošleme do Washingtonu. CIA to zkontroluje detektorem lži. Já ale viděl jeho oči, Chucku.“ „Jasně. Nahoře by to měli mít co nejdřív a SACEUR to asi využije nejVlC.“ „Díky, plukovníku. Odkud si můžu zavolat tu helikoptéru?“ n Nech to na mě. Jo, a mimochodem, vítej na Islandu.“ „Jak to tady vypadá?“ Toland šel za plukovníkem do stanu. 560
„Máme proti sobě kvalitní vojáky, ale potýkají se s těžkými problémy a my máme palebnou převahu. Držíme je v hrsti!“ Plukovník se odmlčel. „Dobrá práce, Bobe!“ O dvě hodiny později už Toland seděl v letadle do Heathrow.
MOSKVA, R.S.F.S.R. Brífink vedl maršál Fjodor Borisovič Bucharin. KGB předchozího dne zajala maršály Šavyrina a Rožkova, a to ministru Sergetovovi napovědělo víc než všechny brífinky dohromady. „Útok západně od Alfeldu selhal z důvodů špatného plánování a chybě vrchního velitele západní skupiny vojsk. Je třeba znovu převzít iniciativu. Naštěstí máme k dispozici dostatek vojska, a nic nezmění skutečnost, že NATO utrpělo vážné ztráty. Navrhuji změnu ve štábu velitele západní skupiny vojsk a „ „Moment. Chtěl bych něco říct,“ přerušil ho Sergetov. „Prosím, Michaile Eduardoviči,“ řekl ministr obrany s neskrývaným opovržením. „Maršále Bucharine, vy navrhujete kompletní výměnu štábu?“ Praktický dopad na ty, kdo by byli vyměněni, zůstal sice nevysloven, pomyslel si Sergetov, ale nad slunceásnější. „Můj syn působí ve štábu zástupce velitele, generála Alexejeva. Je to tentýž generál, který velel průlomu u Alfeldu i tomu u Riihle! Dvakrát byl zraněn a nepřátelské stíhačky sestřelily jeho helikoptéru poté velel vozu a spěchal na frontu, aby vedl další úspěšný útok. Je jediným schopným generálem, kterého v téhle armádě máme, a vy ho chcete nahradit někým, kdo vůbec nezná situaci co je to za šílenství?“ zeptal se zlostně. Ministr vnitra se předklonil. „Jen proto, že váš syn je v jeho štábu „ Sergetov zrudl vzteky. „„Jen proto, že můj syn, říkáte? Můj syn je na frontě a slouží státu. Byl zraněn a málem zemřel, když byl sestřelen po boku svého generála. Kdo u tohoto stolu může říct něco podobného, soudruzi? Kde jsou vaši synove?“ Zlostí udeřil do stolu. Pak dodal mírnějším hlasem, chtěl své kolegy zasáhnout na citlivém místě: „Kdo je tu komunistou?“ Následovalo krátké, ale vražedné ticho. Sergetov si uvědomoval, že buď svou politickou kariéru právě ukončil, nebo ji vyhnal do závratných výšin. O jeho osudu mělo

rozhodnout, kdo promluví po něm. „Ve Velké vlastenecké válce," řekl Pjotr Bromkovskij pateticky, „žili členové politbyra na frontě. Mnozí z nich přišli o své syny. I soudruh Stalin dal svého syna státu, sloužil po boku synů obyčejných dělníků a zemědělců. Michail Eduardovič má pravdu. Soudruhu maršále, jak hodnotíte generála Alexejeva, prosím? Je názor soudruha Sergetova oprávněný?" 561

Bucharin vypadal nervózně. nAlexejev je bystrý mladý důstojník a ano, ve své pozici si vedl skutečně poměrně dobře." nAle vy ho chcete vyměnit za někoho z vašich lidí?" Bromkovskij nečekal na odpověď. „Je neskutečné, kolik věcí člověk prožije a kolik toho zapomene. Zapomínáme, že všichni sovětští občané mají snášet stejně těžké příměale pamatujeme si chyby z roku 1941, kdy došlo k zatčení kvalitních důstojníků, protože jejich nadřízení se dopustili chyb a vyměnili je za své politické kamarády, kteří nás mohli uvést do katastrofy! Jestliže Alexejev je bystrý mladý důstojník, který se vyzná v boji, proč ho chcete vyměnit?" nMožná jsme se unáhlili," připustil ministr obrany, když si všiml, že nálada kolem stolu se dramaticky změnila. Za tohle vás dostanu, Michaile Eduardoviči. Jestli se chcete spolčit s nejstaršim cenem politbyra, klidně. Nebude žit věčně. A vy taky ne. nTak je rozhodnuto," řekl generální tajemník. nDále, Bucharine, jaká je situace na Islandu?" nMáme hlášení, že na ostrově přistály nepřátelské oddíly, ale my jsme zaútočili na flotilu NATO. Teď čekáme na zhodnocení ztrát, které jsme jim způsobili. Budeme si však muset počkat na záběry z družice." Bucharin znal jen sovětské ztráty, a ty nechtěl zveřejnit, dokud nebude mít v ruce i příznivé zprávy o útoku. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Důstojníci KGB v černých oblecích se objevili těsně po setmění. Alexejev pracoval na rozmístění nově dorazivších divizí kategorie C a neviděl je vejít do kanceláře vrchního velitele. O pět minut později si ho zavolali. nSoudruhu generále Alexejeve, od této chvíle jste vrchním velitelem západní skupiny vojsk," pronesl jeho nadřízený úsečně. nHodně štěstí." Alexejevovi přeběhl mráz po zádech. Vedle generála stála dvojice důstojníků KGB v bojových uniformách, nepříliš odlišných od klasických uniforem, na náramenících měli emblém „Státní bezpečnosti" a písmena GB. Šlo o projev arogance, který se ke KGB hodil tak dokonale jako výraz ve tvářích důstojníků. Co mám řict? Co mám udeIat?Je to můj přítel. Bývalý vrchní velitel západní skupiny vojsk to řekl za něj: nNa shledanou, Pašo." Vyvedli generála ven. Alexejev se za ním díval, generál se ve dveřích ještě zastavil. Otočil se a v očích měl výraz beznadějné odevzdanosti. Pak si Alexejev všiml generálova opasku, na němž se nad prázdným pouzdrem pistole pohupovala uvolněná kožená páska. Když se otočil, na stole viděl dálnopisnou zprávu potvrzující jeho postavení. Dozvěděl se z ní, že má naprostou důvěru strany, politbyra i lidu. Zmačkal ji a mrštil jí proti zdi. Tatáž slova 562 viděl na tomtéž formulári před pouhými pár týdny. Adresát stejného ujišťování o důvěře teď seděl ve voze, který ho odvážel na východ. Kolik mám asi času? Alexejev povolal vrchního spojaře. nSpojte mě s generálem Beregovým!" BRUSEL, BELGIE Vrchní velitel spojeneckých vojsk v Evropě SACEUR si dovolil oběd. Od začátku války zhubl o pět kilogramů, živil se jen kávou, sendviči a žlučí. Alexandr Veliký vedl svá vojska, když mu bylo kolem dvacítky možná i proto se mu tak dařilo, říkal si generál. Mladí to snášejí líp. Zabíralo to. Jízdní byla u Alfeldu. Němci měli v rukou oblast u Gronau a Briiggenu, a pokud Rusové nezareagují hodně rychle, jejich divize na Weseru čeká velmi nepříjemné překvapení. Otevřely se dveře do jeho kanceláře a vstoupil německý rozvědčík. nPromiňte, Hen General, je tu jeden důstojník rozvědky námořnictva." „Je to důležité, Joachime?" „la. SACEUR se podíval na svůj talíř. nAť jde dál."
Generál si muže prohlédl. Měl na sobě palubní stejnokroj. Jen velmi bystré oko by dokázalo rozeznat, kde bývaly puky. nPane generále, jsem fregatní kapitán Bob Toland. Ještě před několika hodinami jsem působil v rizikové skupině u útočné Atlantické řotily „ „Jak to vypadá na Islandu?" nNálet na flotilu se podařilo zlikvidovat, pane. Ještě sice nepominula hrozba ze strany ponorek, ale námořnictvo postupuje vpřed. Myslím, že tuhle část jsme vyhráli, pane." nNo, čím víc ponorek pošlou na letadlový lodě, tím míň jich pošlou na konvoje." I tak se to dá brát, pomyslel si Toland. nPane, zajali jsme ruského pilota. Pochází z velmi vlivné rodiny. Vyslechl jsem ho, tady je kazeta. Asi už víme, proč ta válka začala." „Joachime, prostudoval jste ta data?" nNe, pane. Pan Toland už informoval COMEASTLANT a admirál Beattie si přál, aby ty informace šly okamžitě přímo k vám." SACEUR mrkl. „No tak povídejte, mladíku."
n
Ropa." 563
PŘÍLEŽITOSTNÉ TERČE BRUBEL, BELGIE Kazetu ještě třikrát okopírovali. Jednu kopii dostala rozvědka ve štábu SACEUR, kde měli provést vlastní překlad a srovnat ho s překladem Tolandovým. Další dostala francouzská rozvědka, která měla provést elektronický rozbor. Třetí prozkoumal belgický psychiatr hovořící plynně rusky. Během té doby polovina důstojníků rozvědky ve velitelství NATO aktualizovala informace o sovětské spotřebě pohonných hmot. CIA a další státní výzvědné služby zahájily zurivý průzkum výroby a používání sovětské ropy. Toland odhadl výsledek hodiny předtím, než skutečně dorazil: málo inJormaci. Odhady se různily natolik, že podle jedněch mají Rusové paliv ještě na několik měsíců podle druhých už neměli ani kapku! SACEUR s prijetím těchto informací nespěchal. Výslechy vězňů sice poskytly jeho rozvědce hodnotné údaje většinou zjevně lži nebo protimluvy. Jelikož zásobovači obyčejně zaostávali za bojujícími jednotkami, nepodařilo se jich mnoho zajmout. Letectvo s tím ale přišlo první. Věděli, že prostory, kde nepřítel skladuje palivo, jsou menší, než by se čekalo. Místo jed 564 noho velkého areálu, což by bylo pro Rusy typické, se rozhodli pro několik menších a smířili se s vyššími nároky na protivzdušnou obranu a bezpečnost. Možná to ovlivnil i úspěšný útok NATO na velké skladiště pohonných hmot u Wittenburgu. Nálety NATO se teď soustředily na letiště, sklady munice, dopravní křižovatky a tankové kolony směřující k frontě... tedy na lukrativnější terče než na malé sklady paliv, jež bylo také složitější objevit. Provoz u větších skladišť se obvykle týkal stovky nákladních vozů jedoucích tam a zase zpět. Menší skladiště, kam přijíždí méně vozů, jsou z radarových letounů hůře objevitelná. Všechny tyto faktory hovořily pro rozlišování terčů podle důležitosti. Po patnáctiminutovém rozhovoru s velitelem leteckých operací SACEUR tohle všechno změnil. STENDAL, NĚMECKb DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Obojí udělat nemůžu," šeptal si Alexejev pro sebe. Uplynulých dvanáct hodin strávil tím, že se snažil objevit nějaké

východisko, ale žádné nenacházel. Připadalo mu jako zázrak, že se stal velitelem a že už není jen tím agresivním podřízeným. Teď zodpovídal za úspěch nebo neúspěch. Jakákoli chyba se stala jeho chybou. Jako jeho předchůdce, také on se musel podepisovat pod rozkazy, ale ty rozkazy byly nesplnitelné. Musel udržet předmostí a pokračovat v postupu. Zdroje měl buď na jedno, nebo na druhé, ale ne na obojí. Postoupite severozápadně od Weseru, odřiznete oddrTy napravo od postupujicich vojsk a připravite cestu pro rozhodujici útok na Porúři. Ten, kdo tenhle rozkaz vydal, buď nevěděl, že je to nesplnitelné, nebo mu to bylo jedno. Ale NATO to vědělo. Jeho letectvo zničilo konvoje na všech silnicích mezi Riihle a Alfeldem. Obě tankové divize kategorie B, které chránily sevemí oddíly Beregového, byly vyvedeny z rovnováhy a musely ustoupit. U velkých križovatek hlídkovaly oddíly o velikosti praporů, zatímco velitelé NATO doplňovali stavy pluku u Alfeldu. V lesích severně od Riihle hlídkovaly možná celé dvě tankové divize, ale Beregového zatím nenapadly. Jejich nečinnost ho jakoby vyzývala, aby udělal první krok a zahájil protiútok na severu. Alexejev si vybavoval důležité lekce z akademie: charkovský útok z roku 1942. Němci dovolili postupujícím oddílům Rudé armády hluboký průnikpak je odřízli a zničili. Nejvyšši veleni (tedy Stalin) opominulo objektivni skutečnosti (tudiž se provinilo proti druhému zákonu ozbrojených bojů), soustředilo se misto toho na subéktivní dojem zdánlivého postupu, který se však ukázal jako nesprávný, zněl závěr lekce. Generál přemýšlel, jestli tato bitva bude někdy sloužit jako ponaučení pro budoucí třídy kapitánů a majorů, kteří pak budou na toto téma psát zkoušky a eseje a nezapomenou uvést, jaký byl generálplukovník Pavel Leonidovič Alexejev osel! 565

Nebo by je mohl stáhnout zpět... a přiznat porážku, možná být zastřelen a pak by na něj vzpomínali, pokud vůbec, jako na zrádce rodné vlasti. Tolik to sedělo. Poté, co poslal do boje mnoho tisíc chlapců, sám hleděl do tváře smrti, ačkoli z tohoto směru ji nečekal. „Majore Sergetove, chci, abyste se vrátil do Moskvy a osobně tam přednesl, co chystám. Chci od Beregového oddělit jednu divizi, odvelet ji na východ, a znovu tak otevřít cestu k Alfeldu. Útok na Alfeld pak bude veden ze dvou stran a po jeho úspěchu budeme moci pokračovat s překračováním Weseru beze strachu, že nám někdo zničí frontové oddíly.“ „To je moudrý kompromis,“ řekl major s nadějí v hlase. Přesně tohle potřebuju slyšet!

BITBURG, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Zbývalo dvanáct letounů Frisbee. Dvakrát už je stáhli z akce, aby rozhodli, která taktika sníží rizika co nejvíc a částečně to uspělo, říkal si plukovník Ellington. Několik sovětských systémů projevilo neočekávané kvality, ale přesto si polovinu ztrát nedokázal vysvětlit. Šlo snad o ty nehody, které patří k létání s plně naloženým letounem v minimální výšce, nebo jen o zákony pravděpodobnosti, kterým se nikdo nevyhne? Pilot může přistoupit na pravděpodobnost sestřelení kolem jednoho procenta, ale pak mu dojde, že při padesáti předchozích operacích byla tato šance čtyřicetiprocentní. Ellingtonovi muži byli nezvykle nervózní. Elitní peruť letounů Frisbee tvořila semknutou skupinu mužů, z nichž už třetina nežila. Díky jejich profesionalitě se jim dařilo si to nepřipouštět, ale truchlit v soukromí také nelze donekonečna. Začínalo se to projevovat. Výkonnost při operacích prudce klesla. Požadavky oproti tomu stále stoupaly a Ellington věděl, že místo pro soucit klesá na vojenském žebříčku hodnot hluboko pod potřebu zasáhnout cíl. Odlepil se s letounem od země a osamoceně zamířil na východ. Dnes v noci nenesl žádné zbraně kromě střel Sidewinder a protiradarových střel pro sebeobranu. Jeho letoun F-19A zatěžovaly palivové nádrže, nikoli bomby. Ustálil se na počáteční letové výšce devíti set metrů a zkontroloval přístroje. Provedl mírnou úpravu sklonu a zahájil pomalý sestup do sto padesáti metrů. To byla výška pro přelet Weseru.

„Na zemi se něco děje, Dukeu,“ hlásil Eisly. „Vypadá to na kolonu tanků a vozidel pěchoty. Míri na severovýchod po dálnici 64.“ „Nahlas to.“ V tomto sektoru se vše, co se hýbalo, bralo jako terč. O minutu později přeletěli Leine sevemě od Alfeldu. Zahlédli vzdálené výbuchy dělostřeleckých nábojů a Ellington zatočil doleva, aby se jim vyhnul. estipalcový náboj letící vzduchem nedbá na to, zda je frisbee neviditelný nebo ne. MeZo by to bytjednodušši než při náletu, opakoval si Ellington. Letěli na východ dvě mle od silnice druhé třídy, Eisly ji ale nepřestával sledovat prostřednic 566 tvím televizní kamery umístěné v čelní části. Monitor ohlašující rizika byl plný radarů střel zeměvzduch, které po celém nebi pátraly po vetřelcích. „Tanky,“ řekl tiše. „Ne zrovna málo.“ nJsou v pohybu?“

„Asi ne. Vypadá to, že stojí mimo cestu podél lesa. Počkej hlášení o střele! Střela zeměvzduch, poloha tři hodiny!“ Ellington sklonil řídicí páku k zemi a zatočil doleva. Během několika vteřin musel klesnout s letounem jedním směrem a ohlédnout se druhým směrem, aby si blížící se střelu prohlédl, a pak se vrátit, aby se se svým letounem za padesát milionů dolarů nezaryl do hlíny. Ze střely viděl jen žlutobílý plamen, který se k němu hnal. Jakmile znovu vystoupali do výšky, zatočil prudce vpravo. Eisly na zadním sedadle nespouštěl střelu z očí. „Odklání se, Dukeu jo!“ Střela se objevila nad vršky stromů za jejich letounem, pak klesla a explodovala v lese. „Podle přístrojů šlo o střelu SA-6. Prohledávací radar je v poloze jedna hodina a hodně blízko.“ „Dobře,“ přikývl Ellington. Aktivoval jednu protiradarovou střelu Sidearm a odpálil ji na vysílač ze vzdálenosti šesti kilometrů. Rusové ji odhalili příliš pozdě. Ellington zahlédl výbuch. „Myslím, že máš pravdu v tom, jak nás dostávají, Dukeu.“ „Jo.“ Frisbee měl uniknout radarům nad sebou. Pozemní radary je však mohly odhalit mnohem snáze. Mohli by sice uniknout i jim, kdyby letěli hodně nízko, ale pak by neviděli tak dobře, jak by chtěli. Otočili se a letěli se znovu podívat na tanky. „Kolik jich asi je, Done?“ „Hodně, přes stovku.“ „Ohlas to.“ Ellington se vracel na sever, zatímco major Eisly hlásil podrobnosti. Německé stíhačky Phantom zanedlouho vyrazí k seřadišti tanků. Napadlo ho, že tolik tanků pohromadě může znamenat, že je tu někde skladiště pohonných hmot. Vozy s cisternami jsou tady nebo na cestě. Právě ty se staly jeho prvotními terči. Poněkud překvapivá změna po týdnech honu na skladiště munice a pohybující se kolony... Co je tohle?

„Nákladňáky před námi!“ Duke sledoval obraz na monitoru. Dlouhá řada nejspíš vozů s cisternami, které jely těsně za sebou, bez světel a sunuly se velkou rychlostí. Zaoblené tvary jejich identifikaci zjednodušovaly. Otočil stíhačku tak, aby letěli tři kilometry od silnice. Na infračerveném zobrazení viděli záň motorů a výfuků, které byly teplejší než chladný noční vzduch. Připomínalo to procesí duchů v aleji. „Vidím jich asi padesát, Dukeu, určitě jedou k těm tankům.“ Osmnáct tisic litrů v náklaďáku, říkal si Ellington. Devět set tisic Iitrů motorový nafty... to stači pro tanky ve dvou sovětskejch divizich. Eisly ohlásil i tento údaj. „ShadeThree,“ ozval se muž z paluby letounu AWACS. „Letí tam osm letounů, dorazí asi za čtyři minuty. Vystoupejte do výšky a rozhlížejte se.“ 567

Ellington rozkaz nepotvrdil. Pár minut letěl se svým letounem těsně nad stromy a přemítal, za kolika kmeny se skrývají sovětští vojáci se střelami SA-7. Od Vietnamu uplynulo hodně let. Už dlouho věděl, že záleží čistě na náhodě, kdy jeho letoun spadne a on bez ohledu na své dovednosti zemře. Během letů v době míru na to zapomínal Ellingtona nikdy nenapadlo, že by mohl zahynout při nehodě. Ale po zásahu střelou SA-7 by se to stát mohlo a jen stěží mohl tušit, kdy nad někým takovým přeletí... Sakra, nemysli na to, cZověče. Od východu se přiblížily letouny Tornado z britského královského letectva. První letoun svrhl před kolonu kuličkové bomby. Zbytek se přehnal nad silnicí a zasypával konvoj bombičkami. Vozy vybuchovaly a plameny hořící nafty šlehaly vysoko do vzduchu. Ellington zahlédl proti osvětlenému nebi obrysy dvou stíhacích bombardérů, které mířily zpět. Palivo se rozlilo po obou stranách silnice a Ellington sledoval, jak nepoškozené vozy zastavují a otáčejí v zoufalé snaze uniknout vznícení. Z některých jejich řidiči utekli. Ostatní vozy ujížděly od požáru do polí a snažily se pokračovat na jih. Několika se to podařilo. Většina však zůstala stát, protože jejich těžký náklad jim nedovoloval jízdu v měkké hlíně. „Vyřiď jim, že dostali asi půlku. To není zlý.K O minutu později obdržel jejich frisbee rozkaz letět znovu na severovýchod. V Bruselu byly radarové signály z radarového letounu zpracovány a výsledky se pak zanesly do mapy. Naprogramovaný počítač měl zastoupit funkci videorekordéru a stopoval cestu konvoje k místu, odkud nejspíš vyjel. K této skupině stromů se vydalo dalších osm útočných letounů. Frisbee tam byl první. „Jsou tu radary střel, Dukeu," varoval Eisly. „Odhadem jedna baterie střel SA6 a jedna střel SA-11. Tohle místo je pro ně určitě důležitý.K „A k tomu ještě stovka hajzlíků s ručně odpalovanýma střelama,K dodal Ellington. „Odhadovaný čas do zahájení útoku?K „Čtyři minuty.K Dvě baterie střel by útočné letouny hodně ohrozily. „Trochu se na ně podíváme. K Eisly si vyhlédl jeden zaměřovací radar. Ellington k němu mířil rychlostí čtyř set uzlů a využíval silnice, aby mohl letět pod vrcholky stromů, dokud nebyl na tři kilometry od cíle. Pak se od trupu letounu oddělila další střela Sidearm a mířila k radaru. V tom okamžiku se k nim však už blížily dvě střely. Duke přidal rychlost na maximum a prudce zatočil na východ, cestou odhazoval hliníkové pásky a světlice. Jedna střela zamířila k páskům a bez napáchání větší škody explodovala. Další se zaměřila na nevýrazný signál z frisbee a nechtěla se ho vzdát. Ellington vystoupal prudce vzhůru, pak stočil letoun do vývrtky ve snaze střelu zmást. Ta však letěla příliš rychle. Explodovala tři cet metrů od 56B trupu frisbee. Oba členové posádky se katapultovali z rozpadajícího se letounu, padáky se jim otevřely necelých sto dvacet metrů nad zemí. Ellington přistál na okraji malé mýtiny. Rychle se odpoutal z postroje, zapnul záchrannou vysílačku a vytáhl pistoli. Koutkem oka zahlédl Eislyho padák snášející se mezi stromy a rozběhl se k němu. „Stromy zasraný!K nadával Eisly. Nohy mu visely nad zemí. Ellington vylezl na strom a odřízl ho. Majorovi tekla po tváři krev. Na sever od nich zněly výbuchy. „Dostali je!" radoval se Ellington.
„Jo, ale kdo dostal nás?" namítl Eisly. „Nařazil jsem si záda.K
K
„Můžeš se hejbat, Done
IK
„To zas jo. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Rozmístění zásob paliv do malých skladišť snížil počet náletů na ně takřka na nulu. Pocit bezpečí však trval asi měsíc. Nálety na kolony tanků a sklady munice byly samozřejmě závažné, ale obojího byl dostatek. S pohonnými hmotami to bylo jinak. „Soudruhu generále, NATO změnilo postup při náletech.K Alexejev se otočil od mapy a vyslechl důstojníka letecké rozvědky. O pět minut později k němu dorazil velitel zásobování. „Jak vážná je situace?" „Přišli jsme všeho všudy asi o deset procent našich zásob v přední linii. V oblasti Alfeldu jde o třicet procent.K Pak zazvonil telefon. Ozval se generál, jehož divize měly za pět hodin zaútočit na Alfeld. „Nemám žádnou naftu! Konvoj byl napaden a zlikvidován dvacet kilometrů odsud.K
„Můžete zaútočit s tím, co máte?K zeptal se Alexejev. „Mohu, ale nezbude mi ani kapka na manévrování.
„
K
„Tak zaútočte s tím, co máte.
Ale „
n
„Jsou tam čtyři divize sovětských vojáků, a ti zemřou, pokud je nevystřídáte. Útok proběhne podle plánu!K Alexejev zavěsil. Beregovému též docházelo palivo. Tank měl palivo na tři sta kilometrů jízdy přímo, ale tanky jezdí přímo jen velmi zřídka a bez ohledu na předpisy posádky jistě nechávají motory běžet i v klidu. Čas potřebný k nastartování motorů by mohl znamenat smrt, kdyby je někdo náhle napadl. Beregovoj byl nucen odevzdat veškeré své zásoby paliva tankům směřujícím na východ, aby mohly zaútočit na Alfeld společně s divizemi kategorie C mířícími na západ. Obě divize na levém břehu řeky Weser zůstaly de facto nepohyblivé. Alexejev vsadil ofen S69
zívu na schopnost obnovit zásobovací cesty. Nařídil veliteli zásobování, aby sehnal více paliva. A jestli jeho útok vyjde, bude ho potřebovat ještě víc. MOSKVA, Fl.S.F.S.R. Byl to zvláštní rozdíl ze Stendalu do Moskvy to letadlem trvalo necelé dvě hodiny, cesta z války do míru, z ohrožení do bezpečí. Řidič jeho otce, Vitalij, na něj počkal na vojenském letišti a ihned s ním odjel na ministrovu oficiální daču v březovém háji za hlavním městem. Vešel do místnosti a vedle otce uviděl neznámého muže. HTak tohle je ten slavný Ivan Michailovič Sergetov, major armády Sovětského svazu.K HPromiňte, soudruhu, ale nevzpomínám si, že bychom se někdy setkali.K HVáňo, tohle je Boris Kosov.K Mladému důstojníkovi se ve tváři objevil jen zlomek pocitů z toho, že se setkává s předsedou KGB. Posadil se do křesla a pozoroval muže, který nařídil bombový útok na Kreml poté, co zařídil, aby tam byly děti. Byly dvě v noci. Jednotky KGB loajální zdcinlivě loajálni Kosovovi, opravil se ministr Sergetov hlídaly venku, aby tato schůzka zůstala přísně důvěrná.
K

HIvane Michailoviči, řekl Kosov bodře, Hjak hodnotíte situaci na frontě Mladý důstojník potlačil touhu podívat se na svého otce a požádat jej o pomoc. HSituace je naprosto vyrovnaná nezapomínejte, že jsem mladý důstojník a na spolehlivé zhodnocení mi chybí zkušenosti. Ale podle mě se tažení může vyvinout tím i oním směrem. NATO postrádá dostatek mužstva, ale dostali rychlou zásilku zásob.K „Asi na dva týdny.K HMožná i méně,K připustil Sergetov. HNa frontě jsme pochopili, že zásoby ubývají mnohem rychleji, než by se čekalo. Palivo, munice, vše jako by se vypařovalo. Takže naši přátelé v námořnictvu nesmí polevit s útoky proti konvojům. K Tato schopnost je vážně ohrožena,K řekl Kosov. HNeočekával bych ve H skutečnosti bylo námořnictvo už poraženo. NATO se záhy zmocní Islandu.K HAle to Bucharin nerikal!K namítl Sergetov starší. HTaké neříkal, že dalekonosné letouny Severní flotily byly téměř zničeny, a přesto tomu tak je. Ten hlupák si myslí, že mně zabrání, abych se to dozvěděl! Američané mají na Islandu kompletní divizi, a ta má výraznou podporu námořnictva. Pokud naše ponorky nedokážou zničit tyto lodě a nezapomeřite, že dokud jsou tam, nemohou útočit na konvoje Island do týdne ztratíme. To sníží šance našeho námorrnictva izolovat Evropu. Pokud může NATO libovolně doplnit zásoby, co potom?K Ivan Sergetov nervózně poposedl. Pochopil, kam rozhovor směřuje. HPak jsme nejspíš prohráli.K 570
HNejspíš?K ušklíbl se Kosov. HPak jsme v háji. Prohrajeme naši válku proti NATO, zůstane nám jen zlomek energetických zásob a naše ozbrojené síly budou jen stínem toho, co bývaly. A co udělá politbyro pak?K
H
Ale pokud ofenzíva u Alfeldu vyjde...K Oba členové politbyra tuto připomínku ignorovali. HA co tajné německé vyjednávání v Indii?K zeptal se ministr Sergetov. HHm, všiml jste si, co o tom povídal ministr zahraničí?K usmál se Kosov šibalsky. Nadání pro komploty měl v krvi. HNezměnili svou pozici ani o píď. Přinejmenším šlo o obranu před zhroucením sil NATO. Možná to byl od začátku jen trik. Nevíme to jistě.K Šéf KGB si nalil minerálku. HPolitbyro se sejde za osm hodin. Já tam nebudu. Myslím, že se o mě pokouší infarkt.K HTakže vaši zprávu přednese Larionov?K HAno.K Kosov se ušklíbl. HChudák Josef. Zamotá se do vlastních závěrů. Přednese zprávu o tom, že se věci nevyvíjejí podle plánu, ale stále to jde. Řekne, že probíhající útok NATO je zoufalým pokusem oslabit nápor u Alfeldu a že vyjednávání s Němci stále představuje jistý příslib. Chci vás upozornit, majore, že jeden z jeho mužů je ve vašem štábu. Znám jeho jméno, ale jeho hlášení jsem nečetl. Pravděpodobně to byl on, kdo poskytl informace, díky nimž se bývalý velitel dostal do vězení, a na jeho místo byl dosazen váš generál.“ „Co se s ním stane?K zeptal se důstojník. HTo není vaše starost,K odpověděl Kosov chladně. Za uplynulých šestatňcet hodin bylo zatčeno celkem sedm vysokých důstojníků. Všichni seděli ve vězení Lefortovo a Kosov nemohl jejich osudy změnit, i kdyby nakrásně chtěl. HOtče, musím znát situaci pohonných hmot.K HDostali jsme se na minimum národních zásob buď už máte, nebo k vám teprve putují zásoby paliva na týden, další týden je k dispozici pro síly rozmístěné v Německu. K tomu ještě týdenní zásoby pro vojska, která se mají vydat do Perského zálivu.K HTakže svému generálovi vyřiďte, že má dva týdny na to, aby vyhrál válku. Když neuspěje, přijde o krk. Larionov svede všechny své mylné závěry na armádu. A váš život bude též v ohrožení, mladíku.K HKdo je ten špeh KGB v našem štábu?K HVelitel operací. Byl naverbován před dlouhými lety, ale jeho řídící důstojník patří k Larionovu křídlu. Nevím přesně, jaká hlášení posílá.K HGenerál Alexejev vlastně porušuje rozkazy už tím, že vzal jednu jednotku od Weseru a poslal ji na východ uvolnit Alfeld.K HTakže je opravdu v nebezpečí, a já mu nemůžu pomoci.K Aniž bych se sám nenamočil.
HVáňo, měl by ses vrátit. Soudruh Kosov a já musíme ještě něco důležitého probrat.“ Sergetov políbil svého syna a doprovodil ho ke dveřím. Díval se , jak za břízami mizí koncová světla. 57I

„Nelíbí se mi, když je můj syn takhle zneužívánlK
„A komu jinérnu chcete věřit, Michaile Eduardoviči? Vlast stojí před možnou zkázou, vedení strany se pomátlo, a ani já nemám v rukou žádnou moc nad KGB. Pochopte to: prohráli jsme! Teď musíme zachránit, co se dá.“ „Ale pořád jsme přece na nepřátelském území = „Na včerejšku nezáleží. Ani na dnešku. Záleží na tom, co bude za týden. Co asi udělá náš ministr obrany, až i jemu dojde, že jsme prohráli? Přemýšlel jste o tom? Až si ti zoufalí muži uvědomí, že prohráli a ti naši zoufalci ovládají atómové zbraně co pak?“ Opravdu, co pak? Přemýšlel Sergetov. Hlavou mu běžely další dvě otázky. Co s tim udeZám udeláme? Pak se otočil na Kosova a položil si tu druhou. ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Mackalla překvapilo, že Rusové nereagují dost rychle. Během noci došlo k několika náletům a těžkým útokům dělostřelectva, ale očekával pozemní útok, k němuž nedošlo. To byla rozhodující chyba Rusů. K Mackallovi dorazily další zásoby, po dlouhých týdnech dostal dostatek munice. Vyčerpané jednotky 11. jízdní přijela navíc doplnit německá pancéřová brigáda a Mackall už věděl, že na tyto muže se může spolehnout tak jako na pancíř svého tanku. Jejich obranné pozice se rozprostíraly od východu k západu. Obrněné síly útočící od severu mohly nyní podpořit Alfeld svými dalekonosnými děly. Ženisté opravili ruské pontony na Leine a Mackall se chystal přesunout své tanky na východ, aby pomohl mechanizovaným jednotkám bránícím rumiště nesoucí dříve jméno Alfeld. Z jízdy po ruském pontonu měl zvláštní pocit zvláštní bylo už to, že jsou vůbec v pohybu! uvědomil si Mackall jeho řidič byl nervózní a přejížděli po uzounkém, nejistě vyhlížejícím mostu rychlostí osmi kilometrů v hodině. Jakmile byli na druhém břehu, přesouvali se na sever podél řeky, obchvatem kolem města. Drobně mrholilo, nad zemí se vznášela mlha a nízké mraky, zkrátka typické evropské letní počasí, v němž viditelnost klesla na necelý kilometr. Setkal se s vojáky, kteří naváděli tanky na vybrané obranné pozice. Sověti jim konečně pomohli. Ve své neutuchající snaze vyčistit silnice od nepořádku poskytli Američanům úhledné, dva metry vysoké hromady cihel a kamení, za nimiž se tanky mohly schovat. Ponzčík seskočil z vozu, šel zkontrolovat polohu svých dalších čtyř tanků a pak se spojil s velitelem družstva pěchoty, jež měl bránit. Na předměstí Alfeldu se zakopaly dva prapory pěchoty a pomáhat jim měla tanková jednotka. Nad hlavou zaslechl pištění nových dělostřeleckých granátů, které shazovaly miny na mlhou zastřené pole před ním. Pištění se změnilo, když vylezl na svůj tank. Ozývalo se blíž. 572 STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA
„Trvalo jim moc dlouho, než se daly do pohybu,“ zlobil se Alexejev na operačního důstojníka. „Pořád to jsou tri

divize, a už se hýbou.“ Ale kolik posil zatím dorazilo?“
Muž Alexejeva varoval před snahou vést dvouhrotý útok, ale generál na svém plánu trval. Beregového tanková divize kategorie A už byla připravena zaútočit od západu, zatímco tři divize C útočily od východu. První tanková jednotka neměla žádné dělostřelectvo musela se přesunout moc rychle, aby je s sebou přivezla ale tři sta tanků a šest set vozidel pěchoty tvořiló samo o sobě dostatečnou sílu, domníval se generál... ale co proti nim stojí a kolik vozů bylo zničeno při náletech nebo poškozeno během pochodu? Dorazil Sergetov. Uniformu měl pomačkanou z cest. „Jak bylo v Moskvě?“ zeptal se Alexejev. „Tma, soudruhu generále. Jak proběhl útok?“
„Teprve začíná.“
„Cože?“ Majora to zpoždění překvapilo. Pečlivě si prohlížel operačního důstojníka, který se skláněl nad mapou a mračil se na rozmístění, zatímco další důstojníci se chystali zanášet postup útočných sil.
n
Mám pro vás zprávu od nejvyššího velení, soudnzhu generále.“ Sergetov mu podal oficiálně vyhlížející formulář. Alexejev jej prohlédl a přestal číst. Pevně papír stiskl a pak se ovládl. „Pojďte do mé kanceláře.“ Generál nic dalšího neříkal, dokud nebyly dveře zavřené. „Víte to jistě
„
Řekl mi to sám předseda Kosov.“
Alexejev se posadil na okraj stolu. Zapálil sirku a papír se zprávou spálil, sledoval, jak plameny pohlcují papír až téměř k jeho prstům a pomalu papírem otáčel. „Skřet jeden mizerná. Stukačl“ Donašeč v mém vlastnim štábul „Co bude dál?“ Sergetov mu předal další informace, které se dozvěděl. Generál minutku mlčel a porovnával své požadavky se zásobami paliva.
„
Pokud dnešní útok nevyjde... asi jsme „ Otočil se, nechtěl, nedokázal to vyslovit nahlas. Přecejsem nedřel cely svůj životjen proto, abych prohráll Vzpomněl si na první připomínku, kterou vznesl vůči tažení proti NATO. Ři7ral jsem jim, ať zaútočime ihned. Ři7ral jsem jim, že potřebujeme strategické překvapeni a že když budeme čekat přiTiš dlouho, dosáhneme toho jen velmi těžko. Říkal jsem jim, že budeme muset uzavřit severni Atlantik, abychom jim znemožnili doplriovat zásoby. No. Ted; když jsme nedosáhli ani jednoho, můj přitel sedi ve vězeni KGB a můj vlastni život je také ohrožen, protože se mi možná nepodaři dosáhnout toho, co jsme jim řr7ral, že nedokážeme protože jsem mel celou tu dobu pravdul Ale no tak, Pašo. Proč by meZo politbyro poslouchat názory vojáků, když je může bez potiži zastřelit?
573

Operační důstojník vsunul hlavu do místnosti. „Jednotky se daly do pohybu.K „Děkuji vám, Jevgeniji Iljiči,K odpověděl Alexejev přívětivě. Vstal od stolu. „Pojďte, majore, uvidíme, jak rychle se nám podaří prorazit linie NATO!K
ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO „To bude mela,K řekl Woody ze svého stanoviště.
„Asi jo,K přikývl Mackall.
Věděli, že mají očekávat dvě až tři záložní sovětské divize. Sami měli dělostřelectvo o síle všeho všudy dvou jednotek a pálili na oba břehy řeky. Mizerná viditelnost ovlivňovala obě strany. Rusové nedokázali řádně zamířit a jednotky NATO mohly očekávat minimální podporu letectva. Nejhorší část úvodního bombardování tvorily jako obyčejně rakety, což trvalo dvě minuty. Nenáváděné střely padaly z nebe jako kroupy. Ačkoli bylo několik mužů zabito a několik vozů zničeno, vyšlo se z dobře připravené obrany, a počet obětí byl tedy nízký. Woody zapnul svůj tepelný dalekohled. Dohlédl jím přibližně jeden kilometr daleko, tedy na dvojnásobek dohlednosti. V levé části věže seděl nervózní nabíječ, nohu položenou na pedálu, jímž se ovládala dvířka do zásobníku munice. Řidič ve svém rakvovitém boxu pod hlavním dělem bubnoval prsty do ridicí páky. „Hlavu vzhůru. Spojenci jsou tady,K hlásil Mackall své posádce. „Od východu je hlášen pohyb.K „Vidím je,K přil,ývl Woody. Z předsunutých pozorovatelských pozic se vracelo jen velmi málo pěšáků. Mělo by jich být mnohem víc, pomyslel si Mackall. Tolik mužů zahynulo za poslednich pár „Vidím tank, dvanáct hodin,K hlásil Woody. Stiskl spoušť na páce před sebou a tank po prvním výstřelu málem odskočil. Ze zádě vyletěla prázdná nábojnice. Nabíječ sešlápl pedál. V podlaze se odsunula dvíka do zásobníku munice, nabíječ vytáhl další střelu, otočil ji a zasunul do hlavně. Můžeme!K Woody už zamířil další cíl. Pracoval téměř vždy samostatně, zatímco Mackall se rozhlížel po ostatních tancích na frontě. Velitel jednotky svolával dělostřelectvo. Těsně za přední linii ruských tanků byli vidět pěšáci běžící ve snaze udržet se tanků. Do všeho se připletlo ještě osm vozidel pěchoty. Bradleye do nich začaly pálit svými děly ráže 25 mm, dělostřelecké náboje začaly vybuchovat šest metrů nad zemí a zasypávaly pěšáky střepinami. Nebylo možné minout. Ruské tanky mezi sebou udržovaly poloviční rozestupy, soustředily se na úzkou část fronty. Woody poznal, že jde o staré tanky T-55 s obstarožními děly ráže 100 mm. Ještě dříve, než tanky odhalily postavení NATO, tři z nich zničil. Jedna střela dopadla na hromadu kamení 574 přímo před jejich tankem a zasypala je kameny a ocelovými střepinami. Woody zlikvidoval provinivší se tank střelou HEAT. Všude začaly dopadat kouřové granáty Rusům však nebyly k ničemu. Elektronická míridla na vozech NATO si s kouřem dokázala poradit. Na pozice NATO dopadalo více dělostřeleckých nábojů a Rusové mohli lépe zaměřit svou palbu. Začal tak dělostřelecký souboj a děla NATO vyhlížela ruské baterie.
„Velitelský tank! Nabít!K Dělostřelec zamířil na tank a vypálil. Náboj tentokrát minul, takže nabili znovu. Po druhé střele vyletěla věž tanku do povětří. Na infračervených monitorech bylo vidět jasné body letících protitankových střel a plameny tryskající z vybuchujících vozidel. Rusové se najednou zastavili. Většinu vozů se podařilo zničit na místě, ale některé se otočily a ujížděly pryč. „Přerušit palbu, přerušit palbu!K řekl Mackall své jednotce. „Ohlaste se.K „TřiDva má roztržený pás,K hlásil jeden tank. Ostatní byly nepoškozené , ochránilo je kamení a cihly. „Odpálili jsme devět střel, šéfe,K řekl Woody. Mackall s nabíječem otevřeli poklopy, aby vypustili štiplavý kouř střelného prachu z věže. Dělostřelec si sejmul koženou helmu a zavrtěl hlavou. Blonďaté vlasy měl špinavé a zpocené. „Víš, oproti M-60 mi tady

něco chybí.K
K
„A co, Woody.
„Dole není žádnej poklop. Bylo by to přece fajn, vyčurat se a vůbec kvůli tomu nemuset lízt nahoru.K
n
Že tě huba nebolí!K bručel řidič.
Mackall se zasmál. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil proč. Poprvé Rusy zastavili, aniž by museli ustoupit zaplať pánbůh, protože jejich současné postavení jim to ani neumožňovalo! A jak na to zareagovala posádka? Vtipkováním! USS REUBEN JAMES OMalley znovu vzlétl. Denně trávil ve vzduchu průměrně deset hodin. Torpéda jim za poslední čtyři dny potopila tři lodě, další dvě zasáhly střely odpálené z ponorek, ale Rusové za to museli draze zaplatit. Do islandských příbřežních vod vyslali kolem dvaceti ponorek. Osm z nich ztroskotalo ve snaze proniknout předsunutou hrází ponorek bránících flotilu. Další narazily na řadu lodí s vlečným sonarem, jejichž helikoptérám teď pomáhaly helikoptéry z HMS Illustrious. Jeden z odvážných kapitánů ponorky třídy Tango pronikl do jedné ze skupin letadlových lodí a vypálil torpédo na letadlovou loď America. Za to jej napadl a následně i potopil torpédoborec Caron. America teď mohla plout rychlostí pouze pětadvaceti uzlů, což pro letové operace nestačilo, nicméně stále plula. 575

Skupina lodí Reuben James, Battleaxe a Illustrious doprovázela skupinu obojživelníků na jih, kde mělo dojít k dalšímu vylodění. Ve vodě stále číhala mnohá nebezpečí; Rusové proti obojživelným jednotkám určitě vyrazí, jakmile se jim k tomu naskytne příležitost. OMalley viděl z výšky tří set metrů Nassau a další tři lodi na severu. Z Keflavíku stoupal kouř. Ruské jednotky vůbec neměly mít čas si odpočinout. „Nebude pro ně jednoduchý nás vystopovat," přemýšlel Ralston nahlas. „Myslíš, že ty ruský vojáci maj vysílačky?" zeptal se OMalley.
Určitě." „Myslíš, že nás viděj z těch kopců a třeba zavolaj nějaký ponorce, co viděj?" To mě nenapadlo," připustil podporučík. To nic. Rusové na to určitě mysleli." OMalley se znovu podíval na sever. Na lodích se plavily tři tisíce příslušníků námořní pěchoty. Ti mu ve Vietnamu zachránili kůži více než jednou. ReubenJames a OMalley hlídali příbřežní stranu malého konvoje, zatímco britské lodě a helikoptéry měly na starosti oblast dál do moře. Bylo tu relativně mělko. Vlečné sonary měly vytažené. „Willy, shodit, teď!" První aktivní sonobóje dopadla do vody. Během následujících několika minut jich svrhli dalších pět. Pasivní bóje používané při průzkumu hlubokých oceánů by jim tady nebyly nic platné. Plížení nelze využít v případě, kdy Rusové mají informace o tom, kam by měli plout. Je lepší je zastrašit, než se pokoušet o finesy. Tři hodiny, pomyslel si OMalley. „Kladivo, tady Romeo," ozval se Morris. „Bravo a India pracují na pravděpodobném kontaktu na moň, čtyřicet kilometrů ve směru dvačtyřisedm." „Rozumím, Romeo," odpověděl OMalley. „Ten spratek je na dostřel. To by mělo námořníky těšit," řekl pak Ralstonovi.
n
Kontakt! Pravděpodobný kontakt na bóji čtyři," řekl Willy s očima upřenýma na monitor sonaru. „Signál je slabý." OMalley otočil helikoptéru a vrátil se zpět nad bóje. KEFLAVÍK, ISLAND „Kde myslíte, že jsou?" zeptal se Andrejev důstojníka zajišťujícího spojení s námořnictvem. Polohy formace se zanášely do mapy podle hlášení z několika pozorovatelen na kopcích. Muž zavrtěl hlavou. „Snaží se dostat k terčům." Generál si vzpomněl na dobu, kdy sám sloužil na lodi, jak zranitelný si připadal a jak nebezpečné to bylo. Trochu s těmi americkými námořníky soucítil. Ale ohleduplnost je luxus, který si generál nemůže dovolit. Jeho výsadkáři měli plné ruce práce a on další nepřátelské jednotky a těžkou techniku rozhodně nemohl potřebovat jak také jinak! Jeho divize měly za úkol udržet Američany co nejdéle od oblasti ReykjavíkKeflavík. Původní rozkazy se zatím nezměnily: nevpustit NATO na keflavickou leteckou základnu. Toho docílit mohl, ačkoli by to znamenalo pravděpodobnou likvidaci jeho elitních jednotek. Dalším problémem však bylo, že nepřítel mohl stejně tak dobře využít letiště v Reykjavíku, a jedna lehká divize nemohla obě místa ubránit. Takže jeho pozorovatelé už mají americké vojáky na dohled celý prapor mužů, těžkých zbraní a helikoptér, jež mohly přistát prakticky kdekoli. Kdyby se proti této hrozbě rozhodl povolat své jednotky, riskoval by katastrofu vyplývající ze stažení předsunutých oddlů. Kdyby odvolal své zálohy, byly by nekryté v oblasti, kde je mohou zničit letouny a námo"rní děla. Tato jednotka se teď přesouvala, ne sice proto, aby se spojila s dalšími jednotkami rozmístěnými proti jeho pěchotě, ale aby odhalila protivníkovy slabiny a v průběhu několika minut, nikoli hodin, je využila. Jakmile se dostanou na místo, invazní jednotky mohou počkat na relativní soumrak nebo bouň a nespatřené vyrazit k jednotkám mířícím na pevninu. Jak má rozmístit svá vojska tak, aby tomu zabránil? Radary měl zničené, zbyla mu jediná odpalovací rampa pro střely zeměvzduch a bitevní lodě mu systematicky ničily většinu dělostřelectva. „Kolik je tady ponorek?" „Nevím, soudruhu generále. USS REUBEN JAMES Morris sledoval vývoj na sonanz. Kontakt ze sonobóje se po pár minutách vytratil. Možná to bylo hejno sleďů. V moň žijí spousty ryb, a když jich je více pohromadě, mohou na sonaru vypadat jako ponorka. Vlastní sonar jim byl prakticky k ničemu, protože se snažili udržet krok s obojživelníky. Pravděpodobný kontakt na střelonosnou ponorku veškeré kontakty na ponorky byly brány jako ponorky střelonosné stačil k tomu, aby komodor neváhal a zvýšil rychlost na maximum. OMalley znovu spustil svůj sonar ve snaze objevit ztracený kontakt. Jen on mohl udržet krok s vývojem. „Romeo, tady Bravo. Hlásíme, že prozkoumáváme možný kontakt na střelonosnou ponorku." Doug Perrin raději předvídal nejhorší možnost. „Rozumím, Bravo." Podle monitoru měla Battleaxe k nzce další tři helikoptéry, britská fregata plula mezi kontaktem a obojživelníky. Opatrně, Dougu. „Kontakt!" hlásil Willy. „Vidím aktivní sonar v poloze tňnulatň, vzdálenost osm set." 576 577

OMalley se ani nemusel dívat na taktický monitor. Ponorka plula mezi ním a obojživelníky. „Sonar vysunout!K Pilot držel helikoptéru na místě, zatímco se navíjel sonarový detektor. Kontakt už o nich věděl. O to to bude těžší. nRomeo, Kladivo, máme tady pravděpodobný kontakt.K nRozumím.K Morris pozoroval monitor. Rozkázal zvýšit rychlost na

maximum. Nebyla to zrovna moudrá taktika, ale mohl udělat jen to, že kontakt napadne dřív, než se on dostane na dostřel k obojživelníkům. „Nahlaste Nassau, že pracujeme na kontaktu.“ nSonar spustit!K rozkázal OMalley. nSpustit do sto třiceti a aktivovat!“ Willy aktivoval sonar, jakmile dosáhli požadované hloubky. Obrazovka se zaplnila kontakty. Přenašeč byl tak blízko od kamenitého dna, že viděli i dvacet kamenitých jehel. Prudký odliv jim to též nijak nezjednodušoval. Hluk okolního proudění vyvolal na obrazovce pasivního sonaru další spoustu falešných kontaktů. nPane, je tady jedno velký nic.“ „Ale já ho cítím, Willy. Posledně, když jsme ho zaměřili, byl v hloubce na periskop, a když jsme letěli nad ním, tak zaplul dolů.K „Tak rychle?“ zeptal se Ralston. nTak rychle.K
nŠéfe, jedna z těch věcí se možná trošku pohybuje.“
OMalley zapnul vysílačku a dostal od Morrise povolení zaútočit. Ralston nastavil torpédo na prohledávání po kruhové dráze a pilot je spustil do moře. Pak si přepnul sonar do sluchátek. Slyšel bzučení šroubů torpéda, pak vysokofrekvenční pípání jeho naváděcího sonaru. Pět minut kroužilo, pak se přepnulo na konstatní pípání a explodovalo. nTen výbuch zněl nějak divně, pane,K řekl Willy.
K
nKladivo, tady Romeo ohlaste se.
nRomeo, tady Kladivo, asi jsme právě potopili skálu.K OMalley se odmlčel. nRomeo, je tam někde ponorka, ale zatím to nemůžu potvrdit.K nCo vás k tomu názoru vede, Kladivo?K nProtože je to naprosto dokonalej úkryt, Romeo.K
nSouhlasím.K Morris se naučil důvěřovat OMalleyho pocitům. Spojil se s velitelem obojživelmků na palubě lodi Nassau. nNovember, tady Romeo, asi máme kontakt. Navrhuji, abyste pluli na sever, my to zatím prozkoumáme.K
nNesouhlasím, Romeo,K odpověděl komodor okamžitě. nIndia pracuje na možném kontaktu, opakuji na kontaktu, který vypadá jako střelonosná ponorka. Míříme k cíli maximální rychlostí. Zničte ho, Romeo.K
n
Rozumím. Konec.“ Morris zavěsil. Pak se otočil na důstojníka taktických operací. nUdržujte kurz stále ke kontaktu.“
„Není to nebezpečné, hnát se za ponorkou?K zeptal se Calloway. nCopak nestačí, aby ji od nás zahnala helikoptéra?K
„Učíte se, pane Callowayi. Máte pravdu v tom, že to je nebezpečné. Myslím, že během studii v Annapolis se zmínili o tom, že by to tak někdy mohlo být.K Oba motory fregaty pracovaly na plný výkon a její příď prořezávala hladinu rychlostí přes tňcet uzlů. Vlivem točivého momentu jejího jediného šroubu loď získala čtyřstupňový sklon na pravobok a hnala se za ponorkou. „Přestává se mi to hbit.K OMalley už jasně viděl stožár fregaty, nezaměnitelný tvar kříže vysoko nad obzorem, zatímco sám letěl patnáct metrů nad hladinou. „Tak povídej, WillyK nU dna je spousta hluku, pane. Vypadá to úplně jako město, se všema mrchama, co trčej nahonz. Podmínky pro sonar jsou v pytli.“ Přepni to na pasivní.K Pilot zvedl ruku a přepnul si sonar do sluchátek. n Willy měl pravdu. Proudění vydávalo příliš hluku. Myslil nabádal se v duchu. Podíval se na taktickou obrazovku. Obojživelné čluny byly necelých šestnáct kilometrů daleko. Na sonaru je neviděl, ale existovala tňcetiprocentní šance, že ponorka je uslyší. Jestli jsme ho předtim měli u hladiny, možná dobře vi, kde zrovna obojživelmíky jsou... ale nevi to tak dobře, aby mohl vystřelit. „Romeo, tady Kladivo, můžete říct obojživelníkům, aby pluly jinam? Přepínám. „ „Ne, Kladivo. Chtějí utéct před možným kontaktem k moři.“
nSkvěle!“ zlobil se OMalley do mikrofonu. nPřipravit na vytažení, Willy.“ O minutu později letěli na západ. nTenhle kapitán není žádný mejdlo,K řekl pilot. nA není blbej...K OMalley zapnul vysílačku. nRomeo, tady Kladivo, pošlete kurz Novemberu na váš taktický monitor a přepněte ho i ke mně.K Trvalo to jen minutu. OMalley děkoval neznámému technikovi, který touto funkcí vybavil taktický počítač jeho seahawku. Pilot si spojil polohu jejich jediného kontaktu na ponorku s kunem Nassau. Pokud ponorka popluje rychlosti dvacet, až pětadvacet uzlů... Sklonil se a zabodl prst do skleněné obrazovky. nTady je ten smrad!K „Jak to víte?K zeptal se Ralston. OMalley už stočil helikoptéru k tomu místu. „Protože já bejt jím, tak jsem právě tam! Willy, až příště spustíme sonar, nech ho na třiceti metrech. Ještě něco vám prozradím, pane Ralstone ten vůl si myslí, že nás dostal.K 0Malleyho ještě nikdy nikdo nedostal. OMalley kroužil nad zvoleným místem a pak helikoptéru ve vzduchu zastavil. nSonar spustit, Willy. Jen pasivní prohledávání.K
nTřicet metrů, už posloucháme, šéfe.K Vteřiny se táhly jako minuty, zatímco pilot udržoval letoun na jednom místě.
nMožný kontakt v poloze jednašestdva. K 67B 57J

K
„Aktivovat zeptal se Ralston.
Zatím ne.K
n
„Kontakt mění polohu, teď jednapětdevět.K
„Romeo, tady Kladivo, narazili jsme na možný kontakt.K Palubní počítač helikoptéry převedl data na palubu Reubena Jamese. Morris změnil kurz, aby pluli ke kontaktu. OMalley vysunul sonar a shodil sonobójku, aby tuto pozici označil a udržel kontakt, načež se přesunul na další pozici. Fregata teď plula šest kilometrů od helikoptéry.
K
„Spustit sonar Čekali další minutu.
„Kontakt, poloha jednadevětsedm. Z bóje šest je kontakt v poloze jednačtyřidva. K „Mám tě, hošánku! Sonar vytáhnout, jdeme na něj!K Ralston aktivoval útočné systémy a OMalley letěl na jih, aby se dostali přímo za terč. Nastavili poslední torpédo na průzkumovou hloubku šedesáti metrů a kličkovací průzkumovou plavbu. „Sonar spustit!K „Kontakt, poloha dvadevětosm.K
n
Aktivní sonar!K
Willy stiskl knoflík aktivního sonaru. „Kontakt potvrzen, poloha dvadevětosm, vzdálenost sto osmdesát.K
„Nastaveno!K hlásil Ralston okamžitě a pilot silně stiskl červenou spoušť. Khaki torpédo dopadlo do vody. A nic se

nestalo. „Šéfe, torpédo se neaktivovalo mrtvý torpédo, pane.K
Na klení nebyl čas. „Romeo, tady Kladivo, právě jsme svrhli torpédo na potvrzený kontakt torpédo se neaktivovalo, opakuji, torpédo se neaktivovalo.K Morris zaťal ruku v pěst. Vydal rozkazy ohledně kurzu a rychlosti. „Kladivo, tady Romeo, můžete dál sledovat terč?“ „Ano, žene se v kurzu dvadvanula moment, stáčí se na sever... teď jako by trochu zpomaloval.K Reuben James se teď nacházel šest tisíc metrů od ponorky. Obě plavidla plula na sbíhavých dráhách, jedno na dostřel od druhého. „Prudce zastavit!K rozkázal Morris. Celá loď se během pár vteřin otřásla zpětným chodem. Fregata zpomalila během jedné minuty na pět uzlů a Morris přikázal rychlost tří uzlů, tedy sotva na kormidlování. „Co Prairie/Masker?“ „V provozu, pane,K přikývl lodní důstojník. Calloway se snažil držet stranou a do ničeho nemluvit, ale tohle už bylo příliš. „Kapitáne Morrisi, nejsme teď trochu jako sedící kachna?K „Jo,K přikývl Morris. „Ale dokážeme zastavit rychleji než on. Jeho sonar asi teď začíná znovu fungovat a my nevydáváme tolik hluku, aby nás slyšel. Sonarové podmínky jsou pro všechny stejně zlé. Je to risk,K připustil kapitán. Vysílačkou požádal o další helikoptéru. Do patnácti minut by jim jednu měla poslat loď Illustrious. Morris zatím na radaru sledoval OMalleyho helikoptéru. Ruská ponorka zpomalila a znovu klesla do hloubky. „Upír, upír!K zvolal muž od radaru. „Ve vzduchu jsou dvě střely...K „Bravo hlásí, že jejich helikoptéra právě napadla ruskou jademou ponorku, pane!K zvolal důstojník protiponorkových operací. K p „No, není to zrovna jednoduché oznamenal Morris klidně. „Uvolnit zbraně.K „Bravo zničila jednu střelu, pane! Druhá míří k Indii!K Morris se pečlivě zadíval na hlavní monitor. K HMS Illustrious se velmi rychle blížil symbol ^. „Střela odhadována na SSN-19 Bravo hlásí, že jejich kontakt je třída Oskar. Hlásí zásah, pane.K Kolem symbolu v označujícím ponorku se teď prohánělv čtyři helikoptéry. „Romeo, tady Kladivo, ten hajzl je přímo pod náma pluje v úplně opačným kurzu.K „Sonare, prozkoumejte kontakt v poloze jednajednatň!K Morns zvedl radiotelefon. „Novembere, okamžitě zatočte na sever!K rozkázal lodi Nassau. „India je zasažena, pane. Upír zasáhl Indii... počkejte, helikoptéra Indie hlásí svržení dalšího torpéda na kontakt!K Illustrious se o sebe bude muset postarat sama, pomyslel si Morris. „Sonarový kontakt, pane, poloha jednajednaosm, vzdálenost patnáct set.K Informace odešly do místnosti řídící odpalování. Rozsvítilo se světýlko hlásící zaměření. Nastaveno!K „Pal!K Morris se na chvíli odmlčel. „Můstku: plnou parou vpřed! Nový kurz nulajednanula.K
„Do háje,K utrousil Calloway. Na pravém boku fregaty se otočila trojitá torpédová hlaveň a vypálila jedno torpédo. Pod palubou poslouchali strojníci, jak motory prudce přecházejí z klidu na maximální výkon. Fregata se zváhla dozadu a silný šroub vířil vodu za zádí. Výkonné turbíny umožnily lodi zrychlit skoro jako automobil. „Romeo, tady Kladivo: pozor, pozor, terč právě vypálil torpédo proti vám!K „Zkusíme návnadu?K zeptal se Morris. Loď plula moc rychle, aby mohla použít vlastní sonar. ‚Jedna je ve vodě a druhá připravena, pane,K odpověděl jeden poddůstojník. „Tak dobře,K řekl Morris. Sáhl si do kapsy pro cigaretu, podíval se na ni a pak hodil celý balíček do koše. „Romeo, tady Kladivo, tenhle kontakt má motory Type-2. Podle nás jde o ponorku třídy Viktor. Teď pluje plnou rychlostí, stáčí se na sever. Vaše torpédo ho sleduje. Torpédo, které vyslal on proti vám, jsme ztratili.K „Rozumím, držte se té ponorky, Kladivo.K 5S0 5B1
„Ty jsi ale kliďas!“ řekl OMalley. Viděl kouř stoupající z HMS Illustrious. Idiote, nadával si v duchu. NemeIs tak spěchat s tim prvnim torpédem! Teď už se mohl jen rozhlížet aktivním sonarem. „Šéfe, torpédo právě přešlo na konstantní pípání. Zdá se, že se blíží k terči, inteal pípání se zkracuje. Znovu je tu hluk trupu, ponorka zase mění hloubku asi stoupá k hladině.“ Malley zahlédl ve vodě vír. Najednou se na hladině objevila oblá příď viktora ponorka přišla o kontrolu hloubky, když se snažila uniknout torpédu. Následovala první exploze hlavice, kterou OMalley viděl na vlastní oči Ponorka se vracela do hloubky, když třicet metrů od její přídě vytryskl k r ebi sloupec vody. ‚Romeo, tady Kladivo, zásah já to viděl! Opakuji, zásah!“ Morris přešel k důstojníkovi u sonaru. Ruské torpédo nenašli. Minulo je. Kapitán Perrin tomu nemohl uvěřit. Oskar utrpěl tři zásahy, a přesto zatím neslyšeli žádný hluk praskajícího trupu. Hluk strojů však utichl a ponorku viděl na svém aktivním sonaru. Battleaxe plula rychlostí patnácti uzlů, když se ze záplavy bublin na hladině vynořil černý trup. Kapitán odběhl na můstek a namířil dalekohledem na ruskou ponorku. Plula necelý kilometr a půl od nich. Na velitelské věži se objevil muž a zuřivě mával rukama. „Nestřílet! Nestřílet!“ zvolal. „Kormidelníku, co nejrychleji přirazit k ponorce!“ Tevěřil svým očím. Oskar měl na vrchu trupu zubatý otvor a vlivem proražených nádrží se zátěží plul s třicetistupňovým náklonem. Z velitelské věže vylézali na přední palubu členové posádky. „Bravo, tady Romeo. Právě jsme u pobřeží potopili viktora. Sdělte prosím vaši situaci, přepínám.“ Ierrin zvedl telefon. „Romeo, máme na hladině poškozenou ponorku Oskar, posádka vylézá ven. Vypálili dvě střely. Naše helikoptéry jednu zničily. Druhá zasáhla Indii do přídě. Připravujeme se na zahájení záchranných operací. Vyřiďte Novemberu, že může pokračovat v krasojízdě. Přepínám.“ „yyřídíme, Bravo! Konec.“ Přepnul kanály. „Novembere, tady Romeo, zaslechli jste poslední zprávu Brava? Přepínám.“ hrno, Romeo, zaslechli. Už abychom byli na pevnině.“ Gerierál Andrejev přijal hlášení z pozorovatelny osobně, načež podal radiotele fon operačnímu důstojníkovi. Americké invazní lodě byly teď osm kilometrů od akraneského majáku. Nejspíš poplují ke staré velrybářské osadě ve Hvalórduru, kde počkají na svou příležitost.
„Vytrváme až do konce,“ řekl plukovník KGB. „Ukážeme jim, jak bojují sovětští vojáci!“ „Obdivuji vaše nadšení, soudruhu plukovníku.“ Odešel do rohu a zvedl z něj pušku. „Tady máte, můžete si ji vzít na frontu.“ Ale „ „Poručíku Gasporenko, sežeňte vůz pro soudruha plukovníka. Odjede na frontu ukázat Američanům, jak bojují sovětští vojáci.“ Díval se za ním s tichým zadostiučiněním. Čekista nemohl odporovat. Když odešel, generál si zavolal důstojníka pro spojení s divizí. Všechny dálkové vysílače kromě dvou byly zničené. Andrejev věděl, že se ještě nemůže vzdát. Jeho muži budou muset nejdříve zaplatit vlastní krví a generál protrpí každičkou kapku. Ale věděl, že brzy nastane okamžik, po němž je jakýkoli další odpor zbytečný, a rozhodl se neobětovat své muže pro nic za nic. ALFELD, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Chvíli byl klid. Druhým útokem málem vše skončilo, pomyslel si Mackall. Rusové vyrazili se svými tanky plnou rychlostí a dostali se až na padesát metrů od amerických pozic. Tak blízko, že mu jejich zastaralá, nemoderní děla zničila polovinu tanků. Ale i tento nápor jen balancoval na pokraji úspěchu a třetí útok za soumraku byl

jen polovičatou operací, již provedli muži, kteří byli příliš unavení, aby se odhodlali proniknout do vražedné zóny. Za sebou slyšel hluk další probíhající akce. Němci západně od města se ocitli pod silným tlakem. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Generál Beregovoj hlásí silný protiútok ze severu k Alfeldu.“ Alexejev přijal tuto informaci zdánlivě netečně. Jeho riskantní tah ztroskotal. Proto se tomu taky říá risk, Pašo. A co teď? V místnosti s mapami panovalo velké ticho. Nižší důstojníci, kteří do map zanášeli pohyby přátelských a nepřátelských vojsk, nikdy nepatřili mezi nejhovornější, ale teď ani nenahlíželi do sousedních sektorů. Už nešlo o to, čí jednotky se dostanou k cíli jako první. Výraz, který na tohle pasuje, Pašo, je beznaděj. Generál se zastavil vedle operačního důstojníka.
‚zJevgeniji Iljiči, očekávám vaše návrhy. K
Muž pokrčil rameny. „Musíme vytrvat. Naše jednotky jsou unavné. Ale jejich také.“ 5B2 5B3

„Posíláme nezkušené vojáky do boje proti veteránům. To musíme změnit. Vezmeme důstojníky a poddůstojníky z jednotek kategorie A, kteří jsou teď mimo bojové linie, a převelíme je k jednotkám kategorie C, jež právě přijíždějí. Tito záložáci musejí mít zkušené velitele, jinak jsou to jen bohapustá jatka. Pak dočasně pozastavíme ofenzívní operace „
„Soudruhu generále, pokud tohle uděláme „ „Zbývá nám síla jen na poslední důrazný nápor. A k němu dojde v době a místě, které sám určím, a bude to dokonale připravená ofenzíva. Beregovoj dostane rozkaz ustoupit, jak dovede nejlépe přičemž vysílačkám se nedá důvěřovat. Jevgeniji Iljiči, dnes večer poletíte na jeho velitelství. Bude potřebovat kvalitní operační mozek. To bude váš úkol.“ Dám ti šanci se vykoupit, ty zrádče mizerná. Ne abys ji promarnil. Důležitější však bylo, že se toho informátora KGB zbaví. Operační důstojník si odešel zařídit dopravu. Alexejev vzal Sergetova do své kanceláře. „Musíte se vrátit do Moskvy.“ ŘEŠENÍ KONFLIKTU BRUSEL, BELGIE „Neuvěřitelný, co se dá získat s dvojkou pětek...“
„Co jste říkal, generále?“ zeptal se šéf rozvědky. SACEUR zavrtěl hlavou a po dlouhé době se podíval na mapu s důvěrou. Alfeld se udržel jako zázrakem, pomyslel si generál. Němci na západě se ocitli pod silnou palbou, a třebaže se jejich linie prohnuly, k jejich prolomení nedošlo. Blížila se k nim další pomoc. Na cestě byla tanková brigáda. Čerstvá obrněná divize se teď tlačila na jih, aby tamní ruskou divizi izolovala od jednotek u Weseru. Nejvíce vysunuté ruské divize už vystřílely své zásoby střel zeměvzduch a letecká síla NATO bušila do jejich pozic se strojovou vytrvalostí. Z leteckých špionážních záběrů bylo vidět, že oblasti východně od Alfeldu se změnily ve spáleniště tanků. I tam mířily posily. Rusové se vrátí, ale nebe se znovu pročisťuje. Do hry se s plnou vehemencí zapojovala i letadla NATO.
„Joachime, asi jsme je zastavili. K
‚Ja, Herr General! A teď je začneme hnát na ústup.“ 5B4 5S5
MOSKVA, R.S.F.S.R. „Otče, generál Alexejev mi přikázal, abych ti řekl, že šance porazit NATO jsou podle něho nulové.“ „Víš to jistě?K
„ p
„Ano, otče. Mladík se osadil v kanceláři ministra. „Nedosáhli jsme momentu překvapení. Podcenili jsme vzdušnou sílu NATO je toho příliš. Nepodařilo se nám zabránit tomu, aby doplnili zásoby. Až na ten poslední protiútok to mohlo vyjít, ale... Existuje ještě jedna šance. Generál pozastavil ofenzívní operace a připravuje závěrečný útok. K tomu je potřeba K „Jestliže je všechno ztraceno, o čem to hovoříš?“ „Pokud se nám podaří oslabit síly NATO natolik, abychom získali čas připravit se na silnou protiofenzívu, udržíme, co jsme zatím získali, a umožníme vám umožníme politbyru vyjednávat z pozice síly. Ani to není jisté, ale je to ta nejlepší možnost, kterou generál vidí. Žádá tě, abys politbyro přesvědčil, že je nevyhnutelné nějaké politické urovnání, a to co nejrychleji. NATO nesmí obnovit svou sílu a zahájit vlastní ofenzívu.“ Ministr přikývl. Otočil se na své židli a díval se pár minut z okna, zatímco jeho syn čekal na odpověď. K P „Než k tomu ale dojde, řekl ministr nakonec, „budou ožadovat Alexejevovo zatčení. Víš, co se stalo ostatním, které zajali, že?K Jeho synovi chvíli trvalo, než pochopil plný význam těchto slov. „To přece nemohliH
K
„Včera v noci, všech sedm, včetně bývalého vrchního velitele. „Ale byl to kvalitní velitel K ,“ P g „Zklamal, Váňo ronesl starší Ser etov tiše. „Stát netoleruje selhání, ale já jsem se kvůli tobě spojil s Alexejevem...“ Hlas mu klesl. Nemám už na výběr. Musím spolupracovat s Kosovem ať je jaký chce, bez ohledu na důsledky. A musím riskovat i tvůj život, Vário. „Vitalij tě zaveze na daču. Obležeš si civilní oděv a počkáš na mě. Nevycházej ven, nikdo tě nesmí vidět.K
„Ale tebe určitě sledují!K „Samozřejmě.K Jeho otec se krátce usmál. „Sledují mě důstojníci Výboru pro státní bezpečnost, důstojníci Kosovova osobního štábu.K „A co když tě podtrhne i on?K „Pak je se mnou amen, Váňo, a s tebou taky. Odpusť mi to, nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že se něco takového posledních pár týdnů jsem na tebe byl hrozně pyšný.“ Vstal a objal svého syna. „Jdi už, musíš mi věřit.K Když jeho syn odešel, Sergetov zvedl telefon a zavolal na předsednictvo KGB. Předseda Kosov byl pryč, a ministr petrochemického průmyslu mu tedy nechal vzkaz, že údaje o produkci ropy ve státech Perského zálivu, o něž Kosov žádal, jsou už připravené. Schůzka svolaná touto smluvenou větou se uskutečnila brzy po západu slunce. O půlnoci už Ivan Michailovič znovu seděl v letadle zpět do Německa. STENDAL, NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA „Předseda Kosov je nadšený z toho, jak jste si poradil se zrádcem. Říkal, že jeho smrt, třebas náhodná, by vyvolala podezření, ale teď, když je za nepřátelskými liniemi a koná svou povinnost, bude jisté, že ho nepodezíráte.K P
K
„Až příště toho zmetka uvidíte, řekněte mu, že děkuju.
„Váš přítel byl zastřelen před šestatřiceti hodinami,K řekl pak Sergetov. Generál sebou trhl.
„
Cože?K
„Bývalý vrchní velitel západní skupiny vojsk byl zastřelen spolu s maršály avyrinem, Rožkovem a čtyřmi dalšími.K „A ten hajzl Kosov mi gratuluje k K „Říkal, že s tím nemohl vůbec nic udělat, a vyjádřil svou upřímnou soustrast.“

Upřimná soustrast od Výboru pro státni bezpečnost, pomyslel si Alexejev. Všeho do času, soudruhu Kosove... „Teď jsem na řadě já, že.“ „Dobře jste udělal, že jste mě poslal probrat váš záměr s mým otcem. On i Kosov se domnívají, že kdybyste to navrhl hlavnímu stanu osobně, byl byste okamžitě zatčen. Politbyro se stále domnívá, že vítězství je dosažitelné. Až o tento pocit přijdou, možné je všechno.K Alexejev věděl velmi dobře, co toto všechno znamená. „Pokračujte.“
„Váš nápad převelet zkušené vojáky k jednotkám kategorie C je velmi záslužný to pochopí každý. A Moskvou projíždí takových divizí každý den několik.“ Sergetov se odmlčel, aby si to Alexejev domyslel sám. y „ Generál se otřásl celým tělem. „Váňo hovoříte o zradě.
„
Hovoříme o přežití naší vlasti K
„Nezaměňujte strach o vlastní kůži se strachem o budoucnost naší země! Jste voják, Ivane Michailoviči, stejně jako já. Jsme jen šachové figurky K „Pro naše politické vedení?“ ušklíbl se Sergetov. „Vaše úcta ke straně přichází trochu pozdě, soudruhu generále.K „Doufal jsem, že váš otec přesvědčí politbyro o nutnosti umírněnějšího postupu. Neměl jsem v úmyslu rozpoutat povstání.K „Čas umírněných postupů dávno pominul,K namítl Sergetov tónem mladého stranického vůdce. „Můj otec hovořil proti válce stejně jako jiní, a bezvýsledně. Jestli navrhnete diplomatické urovnání, budete zatčen a zastřelen, nejprve za nesplnění určeného úkolu, pak za to, že se odvážíte předstoupit před stranické vedení s návrhem politického urovnání. Kdo přijde na vaše místo a jaký to bude mít dopad? Můj otec se obává, že politbyro se přikloní k jadernému řešení konfliktu.“ Otec meI pravdu, pomyslel si Sergetov, přes všechnu zlost vůči straně je AlexejeU ve službách státu přtTiš dlouho, než aby mohl realisticky přemýsZet o zradě. 5B6

nStrana i revoluce byly zrazeny, soudruhu generále. Pokud je nezachráníme, budou obě ztraceny. Můj otec tvrdí, že se musíte rozhodnout sám, komu a čemu sloužíte.“ „A když se rozhodnu špatně?“ nPak zemřu já, můj otec i další. A vy sám sebe taky nezachráníte.“ Má pravdu. V tom všem má pravdu. Revoluce byla zrazena. Myslenka komunismu byla též zrazena, jenže „Zkoušíte se mnou manipulovat jako s dítětem! Váš otec vám jistě řekl, že nebudu chtít spolupracovat, dokud mě nepřesvědčíte o ideové“ generál se zakoktal a hledal správné slovo nsprávnosti, o správnosti vaší akce.“ „Můj otec mi řekl, že jste příliš zpracovaný, přesně podle vědeckého komunismu, který tvrdí, že člověka lze ideologicky zpracovat. Celý život vám opakovali, že armáda slouží straně, že jste obráncem státu. Řekl mi, abych vám připomněl, že jste členem strany a že lid by měl konečně začít trvat na tom, aby strana pracovala pro něj.“ nAha, tak proto se spolčil s předsedou KGB?“ nMožná by vám bylo milejší, kdybychom kontaktovali nějaké ortodoxní kněze s dlouhými vousy nebo nějaké Židy z gulagů, aby ta revoluce byla co nejčistší, ne? Musíme bojovat s tím, co máme.“ Pro Sergetova to byla velmi silná káva, hovořit takhle s člověkem, pod nímž bojoval na frontě, ale věděl, že jeho otec má pravdu. Strana za posledních padesát let zneužívala armádu ke svým účelům. Navzdory své pýše a moci měli generálové sovětské armády stejně vyvinutý čich na povstání jako honicí psi. Ale jakmile bude rozhodnuto, řekl mu otec... nVlast volá po záchraně, soudruhu generále.“ nNemluvte mi tu o vlasti!“ Stranaje duši Iidu. Alexejev si tento tisíckrát opakovaný slogan velmi dobře pamatoval. nAle co potom děti ze Pskova?“ To má na svědomí KGB!“
n
nChcete vinit meč nebo ruku, která jej vede? Pokud ano, co vás k tomu názoru vede?“ Alexejev se otřásl. nProvést státní převrat není jen tak, Ivane Michailoviči.“ nSoudruhu generále, je snad naší povinností vykonávat rozkazy, které státu přinesou pouze zkázu? Neusilujeme o převrat,“ řekl Sergetov vlídně. Chceme stát obnovit.“ n nNejspíš neuspějeme.“ Alexejeva tato věta paradoxně uklidnila. Posadil se za stůl. nAle mámli zemřít, je lepší skončit jako muž než jako pes.“ Generál vytáhl notes a tužku. Začal sepisovat plán, s nímž by měli uspět, a on by neměl zemřít, dokud do uspokojivého konce nedotáhne aspoň jedno. VRCH JI4, ISLAND Plukovník Lowe věděl, že tam jsou dobří vojáci. Na vrchol útočilo téměř kompletní dělostřelectvo celé divize, k tomu se přidaly i nálety a pětipalcová děla z lodí. Díval se, jak jeho vojáci postupují po přcrých svazích a zbývající ruští vojáci na ně stále útočí. Bitevní čluny byly nedaleko od pobřeží a ze svých sekundárních baterii střílely náboje VT. Ty vybuchovaly asi šest metrů nad zemí v nevzhledných černých oblacích, které pak zasypávaly vrchol střepinami. Těžká děla námořnictva také nepřestávala vrch zasypávat. Každých pět minut se dělostřelectvo na chvili odmlčelo a nechalo prostor letounům se zásobami napalmu a kuličkových bomb a Rusové se stále úporně bránili.
n
Teď další helikoptéry teď!“ rozkázal Lowe.
O deset minut později zaslechl typický hluk rotorů a nad jeho velitelským stanovištěm se přehnalo patnáct helikoptér, mířily na východ a stáčely se za zadní stranu kopce. Koordinátor dělostřelectva na chvíli odvolal palbu z děl a na jižní hřeben kopce vyskočila z letounů dvě družstva mužů. Na pomoc jim přiletěly útočné helikoptéry SeaCobra a vojáci běželi k ruským pozicím na sevemím hřbetu. Ruský velitel byl zraněn a jeho zástupce si včas neuvědomil, že má v týlu nepřátelské vojáky. Když mu to došlo, beznadějná situace se změnila v zoufalou. Domluva nebyla snadná. Hodně ruských vysílaček vypovědělo službu. K některým vojákům se tato informace nedostala vůbec, a ti pak zemřeli ve svých úkrytech. Ale naštěstí se jednalo pouze o výjimky. Většina z nich si všimla utichající střelby a zahlédla zdvižené ruce. Se směsicí hanby a úlevy zajistili své pušky a čekali na zajetí. Bitva o tento kopec trvala čtyři hodiny. nVrch 914 se nehlásí, soudnzhu generále,“ řekl spojař.
nJe to beznadějné,“ šeptal si Andrejev v duchu. Dělostřelectvo mu zničili, o střely zeměvzduch už také přišel. Dostal rozkazy udržet ostrov po dobu pouhých několika týdnů. Dostal příslib, že po moň přijedou posily. Slýchal, že válka v Evropě skončí do dvou, maximálně čtyř týdnů. Vydržel ještě déle. Jeden z jeho praporů byl zničen sevemě od Reykjavíku a teď, když Američané získali Vrch 914, dohlédnou do hlavního města. Dva tisíce jeho mužů zemřelo nebo bylo pohřešováno, k tomu další tisíc zraněných. Už to stačilo. nPokuste se vysílačkou spojit s americkým velitelem.

Řekněte mu, že žádám o příměří a rád bych se s ním sešel na místě, které sám určí.“ 5BB 5B9
USS NASSAU „Takže vy jste Bígl?“
„Ano, pane generále.“ Edwards se pokusil trochu vzpřímit v posteli. Kvůli hadicím v paži a sádře na noze to nebylo nic snadného. Nemocniční oddělení lodi bylo plné zraněných mužů. „A tohle je jistě slečna Vigdís. Říkali mi, že jste pohledná. Mám dceru ve vašem věku.“ Člen zásobovacího oddělení pro ni sehnal šaty, které jí jakž takž padly. Lékař ji prohlédl a dospěl k závěru, že její těhotenství pokračuje normálně. Odpočinula si a umyla se; Mikeovi a všem ostatním, kdo ji viděli, připomínala lepší časy a lepší věci. „Nebýt Michaela, byla bych mrtvá.“ „To jsem taky slyšel. Potřebujete něco, slečno?“
Podívala se na Edwardse, a to jako odpověď stačilo.
„Na meteorologa jste si vedl velmi dobře, nadporučíku.“ „Jen jsme se nikomu nepletli do cesty, pane.“ „Kdepak. Hlásili jste nám, co tu Rusové mají, kde jsou nebo aspoň kde nejsou. Vy a vaši lidi jste dokázali víc, než jen se neplést do cesty, hochu.“ Generál vytáhl z kapsy malou krabičku. „Dobrá práce, námořníku!“ „Já sloužím u letectva, pane.“ „Vážně? No, tady se píše, že jste u námořníků.“ Generál připnul Edwardsovi na polštář námořní kříž. Ke generálovi přistoupil jeden major a podal mu hlášení. Generál je zasunul do kapsy a rozhlédl se po řadě postelí. „Už bylo na čase,“ vydechl. „Slečno Vigdís, postarejte se nám prosím o tohohle muže, ano?“ SVERDLOVSK, R.S.F.S.R. Ještě dva dny, a pojedou na frontu. 77. motostřelecká divize byla jednotkou kategorie C a jako všechny tyto jednotky byla složena ze záložáků ve věku kolem třiceti let a disponovala o málo víc než třetinou obvyklého vybavení. Její členové od vyhlášení mobilizace neustále cvičili, starší muži se zkušenostmi z bojů předávali své vědomosti nově odvedeným brancům. Byla to zvláštní skupina. Mladí branci měli dobrou fyzickou kondici, ale o vojenském životě nevěděli nic. Starší muži si z dob své služby pamatovali mnoho věcí, ale jejich nadšení s věkem pohaslo. Mladším mužům nechybělo mladické nadšení, a třebaže se hodně obávali nebezpečí na bitevním poli, nepochybovali o nutnosti bránit vlast. Starší muži s rodinami už mohli ztratit víc. Informace, které jejich důstojníkům podal jeden důstojník z bojiště, pronikly i k nižším hodnostem. V Německu to nebude legrace. Tuto informaci zachytil jeden rotmistr od spojařů, a ta se roznesla velmi rychle: důstojníci
a poddůstojníci se zkušenostmi z bojů se k nim připojí v Moskvě. Zkušení ; záložáci věděli, že se od těchto mužů dozvědí něco o dovednostech tvrdě vydřených na frontě. A věděli, že to znamená i něco jiného: 77. motostřelecká divize vyrazí během jednoho týdne do boje. V táboře bylo toho večera velmi ticho. Muži postávali před nevytápěnými kasárnami a dívali se na borové lesy na východ ních svazích Uralu. MOSKVA, R.S.F.S.R. „Proč neútočíme?“ zeptal se generální tajemník.
„Generál Alexejev mě informoval, že v současnosti připravuje velmi důrazný útok. Potřebuje prý čas na zorganizování svých sil na tak silný nápor „ , odpověděl Bucharin. „Vyřiďte soudruhu generálu Alexejevovi,“ řekl ministr obrany, „že chceme činy, ne slova!“ „Soudruzi,“ namítl Sergetov, „pokud si z dob vlastní vojenské služby dobře vzpomínám, tak k útoku se má přistoupit až po získání rozhodující převahy mužstva i zbraní. Pokud nařídíme Alexejevovi zaútočit dříve, než k tomu bude připraven, odsoudíme naši armádu k neúspěchu. Musíme mu dát čas udělat svou práci poctivě.“ „Odkdy jste odborník na obranu země?“ zeptal se ministr obrany. „Škoda že nejste takovým odborníkem ve svém oboru, protože bychom nemuseli být v takovéhle nepříjemné situaci!“ „Soudruhu ministře, já jsem vás varoval, že vaše plány na spotřebu nafty na frontě jsou přehnaně optimistické, a nemýlil jsem se. Vy jste řekl ‚Dejte nám naftu, a já vám zaručím, že ji řádně využijeme, nebo snad ne? Říkal jste, že půjde o dvoutýdenní, maximálně čtyřtýdenní tažení, ne?“ Sergetov se rozhlédl kolem stolu. „Do této situace nás dostaly právě tyto odborné závěry!“ „My ale neprohrajeme! My Západ porazíme.“ „Soudruzi,“ objevil se v místnosti Kosov. „Odpusťte mi malé zpoždění. Právě jsem obdržel hlášení, že naše vojska na Islandu se vzdala. Generál, který jim velí, hlásí tříčetiprocentní ztráty a beznadějnou taktickou situaci.“ „Okamžitě ho zatkněte!“ krikl ministr obrany. „A zatkněte i rodinu toho zrádce.“ „Soudruh ministr obrany zatím vykazuje mnohem lepší výsledky při zatýkání našich vlastních lidí než při porážení nepřátel,“ poznamenal Sergetov suše. „Vy nevychovaný fracku!“ Ministr obrany byl bledý vzteky. „Netvrdím, že jsme poraženi, ale je jasné, že jsme zatím nedosáhli žádného vítězství. Je na čase hledat politické řešení této války.“ „Mohli bychom přijmout podmínky německé strany,“ řekl ministr zahraničí s nadějí v hlase. 5g0 59I

„Je mi líto, ale to už asi nepůjde,K odpověděl Kosov. HMáme důvodné podezření, že to byla léčka taková německá maskirovka.K
H
Ale váš zástupce nám předevčírem tvrdil K
„Jeho i vás jsem upozorňoval, že mám své pochybnosti. Ve francouzském deníku Le Monde se dnes objevila zpráva to tom, že Německo odmítlo sovětský návrh na politické urovnání konfliktu. Citují čas a místo, kde ke schůzce došlo ta zpráva nejspíš pochází z oficiálních německých zdrojů a jasně z toho plyne, že to vše byl jen pokus NATO ovlivnit naše strategické plánování. Něco nám tím chtějí sdělit, soudruzi. A sice to, že jsou připraveni bojovat až do konce.K HMaršále Bucharine, jaká je sila vojsk NATO?K zeptal se generální tajemník. HUtrpěli těžké ztráty zbraní i mužstva. Jejich armády jsou vyčerpané. Musejí být, protože jinak by už dávno zaútočili.K HTakže ještě jeden útok,K řekl ministr obrany. S nadějí v očích se díval do čela stolu. „Ještě jeden velmi důrazný útok. Možná má Alexejev pravdu je třeba zkoordinovat síly k jedinému masivnímu útoku, kterým prolomíme jejich linie.K Najednou se chytáte stébel jiných Iidi, pomyslel si Sergetov.
H
Rada obrany projedná tuto otázku na uzavřeném jednání,K řekl generální tajemník. Ne!K protestoval Sergetov. „Je to politická otázka pro celé politbyro. Osud H celé země nesmí ovlivnit pouze pět mužů!K HNemáte právo k tomu nic namítat, Michaile Eduardoviči. Nedisponujete žádným volebním hlasem.K Sergetova šokovalo, že tato slova pronesl

Kosov. HMožná je to škoda,K řekl Bromkovskij. HTo teď nebudeme rozebírat,K ukončil debatu generální tajemník. Sergetov se rozhlížel po tvářích kolem velkého dubového stolu. Nikdo už neměl odvahu promluvit. Málem se mu podařilo změnit rozložení sil v politbyru, ale dokud nebude jisté, která frakce je silnější, bude se jednat podle zavedených pravidel. Schůze byla přerušena. Muži se trousili z místnosti kromě pěti členů Rady obrany, kteří si uvnitř nechali i Bucharina. Sergetov vyšel ven a hledal spojence. Jeho kolegové jej míjeli. Někteří se mu podívali do očí a pak odvrátili zrak. HMichaile Eduardoviči?K Ministr zemědělství. HKolik pohonných hmot bude k dispozici pro rozvoz potravin?K
H
Kolik potravin budeme mít?K zeptal se Sergetov. Kolik potravin vůbec můžeme mit? HVíc než si myslíte. Po celém Rusku jsme ztrojnásobili velikost soukromých pozemků „
H
Cože?K
„Ano, starší lidé na usedlostech pěstují spoustu potravin postačí to aspoň na nějakou dobu. Problém je však zajištění distribuce.K
HTo mi nikdo neřekl.K Že by dobré zprávy? pomyslel si Sergetov. HVíte, kolikrát jsem už tohle navrhoval? Ne, vloni v červenci jste tu vlastně nebyl, že? Už dlouhá léta tvrdím, že takto můžeme vyřešit spoustu problérnů, a konečně mě vyslechli! Máme dostatek potravin, Michaile Eduardoviči jen doufám, že je bude mít kdo snést! Potřebuji naftu, abych je mohl rozvézt do měst. Dáte mi ji?K HUvidím, co půjde udělat, Filipe Mojsejeviči.K HCením si vašich slov, soudruhu. Doufám, že vás někteří poslechnou.K
K
„Děkuji.
HVáš syn je v pořádku?K
HKdyž jsem s ním mluvil naposled, tak ano.K
HStydím se, že můj syn tam není také.K Ministr zemědělství se odmlčel. HMusíme no, na to teď není čas. Dodejte mi co nejrychleji údaje o naftě, ano?K Že by spojenec? Nebo nastrčený provokatér? STENDAL. NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Alexejev držel v rukou zprávu: Dostavte se ihned do Moskvy ke konzultacím. Je to snad rozsudek smrti? Generál si povolal svého zástupce. HNic nového. Kolem Hamburku sice došlo k pár přestřelkám, nejspíš půjde o přípravy na útok severně od Hannoveru, ale není to nic, co bychom neměli zvládnout.K „Musím do Moskvy.K Alexejev si všiml rozpaků v mužově tváři. HNebojte se, Anatoliji, nejsem velitelem tak dlouho, aby mě mohli zastřelit. Budeme muset nějak systematicky připravit naše přesuny, pokud máme mít vůbec nějakou šanci učinit z těchto céčkových divizí bojeschopné oddily. Měl bych se vrátit do čtyřiadvaceti hodin nebo i dříve. Vyřiďte majoru Sergetovovi, aby mi donesl kufřík a počkal na mě venku za deset minut.K Alexejev předal svému pomocníkovi zpráv na zadním sedadle štábního vozu a ironicky se na něj podíval. Co to znamená?K H
HTo se dozvíme za pár hodin, Váňo.K MOSKVA, R.S.F.S.R. HOni opravdu zešíleli.K
HMěl byste poněkud opatrněji volit slova, Borisi Georgijeviči,K řekl Sergetov. HCopak provedlo NATO teď?K Šéf KGB překvapeně zav rtěl hlavou. „Já mluvím o Radě obrany, vy mladý hlupáku!K 552 59

„Ten mladý hlupák nedisponuje v politbyru žádným volebním hlasem. Sám jste to přece říkal.“ Sergetov doufal, že politbyro dostane rozum. „Michaile Eduardoviči, ze všech sil jsem se snažil vás až dosud chránit. Prosím, nenuťte mě, abych toho litoval. Kdyby se vám podařilo přimět politbyro k veřejné debatě, prohrál byste a možná by vás to stálo krk. Ale takhle „ , Kosov se odmlčel a uškhbl se, „takhle mě jen požádali, abych s vámi prodiskutoval jejich rozhodnutí a pokusil se získat vaši podporu.“ „Zešíleli hned nadvakrát,“ pokračoval Kosov. „Zaprvé, ministr obrany si přeje iniciovat použití několika malých jaderných hlavic. Zadruhé doufá ve vaši podporu. Znovu navrhují maskirovku. Chtějí odpálit malou taktickou pumu v NDR, obvinit NATO z porušení dohody o neútočení, čímž budeme nuceni přistoupit k odvetě. Poslouchejte ale dál. Povolali si do Moskvy Alexejeva, aby zjistili, co si o tom myslí on a jak by to šlo provést co nejlépe. Už by měl být na cestě sem.“ „Politbyro na tohle nikdy nepřistoupí. Nejsme přece všichni padlí na hlavu, ne? Upozornil jste je, jak odpoví NATO?“ „Samozřejmě. Řekl jsem jim, že NATO zpočátku nezareaguje vůbec, bude příliš v šoku.“ „Chtěl jste je snad povzbudit?“ „Rád bych, abyste nezapomínal, že dávají přednost názorům Larionovovým před mými.“ Soudruhu Kosove, říkal si Sergetov v duchu, vy se staráte méně o hrozbu vůči vlasti než o hrozbu vůči vašemu vlastnímu osuclu. Vám by snad udeZalo radost, kdyby byla zničena celá zem, jen kdylyste předtim zničil je, ne? „Hlasování v politbyru...“ „Podpoří Radu obrany. Přemýšlejte. Bromkovskij bude proti, ministr zemědělství možná taky, i když o tom pochybuji. Chtějí, abyste se vyslovil pro podporu tohoto plánu. Ťím se opozice zredukuje jen na starého Bromkovského. Je to dobrý muž, ale nikdo už ho vlastně neposlouchá.“ „To ale nikdy neudělám“ „Musíte. A Alexejev s tím musí souhlasit.“ Kosov vstal a podíval se z okna. „Není se čeho bát žádné jademé bomby použity nebudou. To už jsem zařídil.“ „Co tím myslíte?“ „Víte přece, kdo v této zemi ovládá jaderné zbraně?“
„Jistě, strategická raketová vojska, armádní dělostřelectvo „ „Omlouvám se, asi jsem se špatně vyjádřil. Ano, oni ovládají rakety. Ale mí lidé ovládají hlavice, a frakce vedená Josefem Larionovem nemá v tomhle oddělení KGB žádné zastoupení! Proto tedy musíte na ten plán přistoupit.“ „Dobrá. Musíme ovšem varovat Alexejeva.“
„Opatrně. Zřejmě nikdo si nevšiml, že váš syn několikrát navštívil Moskvu, ale kdybyste byl spatřen s generálem Alexejevem ještě předtím, než on předstoupí před radu...“ „Ano, rozumím.“ Sergetov se zamyslel. „Možná by mu Vitalij mohl na letišti předat nějakou zprávu.“ „Výborně! Já z vás nakonec udělám čekistu!“ Ministr si povolal svého řidiče a podal mu papír se zprávou. Vitalij okamžitě odjel s ministrovým vozem k letišti. Zdržel ho konvoj obměných transportérů. O čtyřicet minut později si všiml, že mu dochází palivo. Je to zvláštní, pomyslel si, vždyť jsem včera

doplňoval plnou nádrž členové politbyra nikdy nestrádali nedostatkem čehokoli. Ručička však stále klesala. Pak motor zhasl. Vitalij zastavil s vozem u krajnice sedm kilometrů od letiště, vystoupil a zvedl kapotu. Zkontroloval řemeny a elektrické spoje. Vše se zdálo být v pořádku. Znovu nasedl a snažil se vůz nastartovat, ale bezvýsledně. O chvíli později mu došlo, že se porouchal alternátor a je vybitá baterie. Zkusil telefon ve voze. Baterie byla úplně vybitá. Alexejev právě přiletěl. Štábní vůz, který mu poskytl velitel moskevského vojenského okrsku, dojel až k letounu, a generál se svým pomocnikem do něj okamžitě nasedli a vyrazili ke Kremlu. Z celého letu se Alexejev nejvíce obával vystoupení z letadla zčásti očekával, že na něj budou čekat členové KGB, ne vůz ze štábu. Skoro by se mu i ulevilo, kdyby byl zatčen. Celou cestu jeli se Sergetovem mlčky povídali si na palubě toho hlučného letounu, kde by odposiouchávací zařízení nebyla účinná. Alexejev si povšiml prázdných ulic, absence nákladních vozů z nichž většina teď byla na frontě i nezvykle malých front před obchody s potravinami. Země je ve válce, pomyslel si. Alexejev očekával, že jízda do Kremlu bude pomalá. Opak byl pravdou. Za krátkou chvíli projel vůz kremelskou bránou. Rotmistr před budovou Rady ministrů otevřel dveře vozu a zasalutoval. Alexejev pozdrav opětoval a vyšel po schodech ke dveřím, kde čekal další rotmistr. Alexejev kráčel jako voják s rovnými zády, v obličeji přísný výraz. Jeho čerstvě nablýskané boty zářily, viděl v nich odlesk stropních světel. V hale minul výtah a pro cestu do konferenční místnosti zvolil raději výstup po schodech. Povšiml si, že budova byla po pumovém výbuchu opravena. Kapitán Tamanských stráží, čestné jednotky se základnou v Alabinu nedaleko Moskvy, čekal na generála na konci schodů a odvedl jej ke dvojitým dveřím zasedací místnosti. Alexejev nařídil svému pomocnikovi, aby na něj počkal venku, vstoupil dovnitř a čepici se štítkem si zasunul pod paži. „Soudnzzi: generálplukovník Pavel Leonidovič Alexejev se hlásí dle rozkazu!“ „Vítejte v Moskvě, soudruhu generále,“ řekl ministr obrany. „Jaká je situace v Německu?“ 5J4 5J5

„Obě strany jsou vyčerpané, ale stále bojují. Současná taktická situace je vyrovnaná. My máme víc mužů a zbraní, ale zoufale se nám nedostává pohonných hmot.“ „Můžete zvítězit?“ zeptal se generální tajemník. „Ano, soudruhu tajemníku! Dostanuli několik dní na seskupení svých vojsk a buduli mít možnost provést s přijíždějícími záložními formacemi to nejnutnější cvičení, myslím, že je pravděpodobné, že frontu NATO prolo K míme. „Pravděpodobné? Nikoli jisté?“ zeptal se ministr obrany. „Ve válce není nic jistého,“ odpověděl Alexejev jednoduše. „To už víme,“ poznamenal ministr zahraničí suše. „Proč jsme ještě nezvítězili?“ „Soudruzi, nepodařilo se nám dosáhnout taktického a strategického překvapení, což je ve válce nejdůležitější proměnná. S ním bychom pravděpodobně téměř jistě zvítězili do dvou, či tří týdnů.“ „K dosažení jistého úspěchu v této chvíli potřebujete co?“ „Soudruhu ministře obrany, potřebuji podporu lidu a strany a trochu času.“ „Nevyhýbejte se odpovědi!“ řekl maršál Bucharin. „Nebylo nám umožněno použít chemické zbraně pro zahájení útoku. To by ovšem byla rozhodující výhoda = „Politická cena těchto zbraní se tehdy jevila příliš vysoká,“ pronesl ministr zahraničí omluvně. „Mohli byste je využít teď?“ zeptal se generální tajemník. „Nejspíš ne. Tyto zbraně měly být použity hned zpočátku proti skladištím materiálu. Ta skladiště jsou už převážně prázdná a jejich napadení by mělo jen omezený účinek. Použití chemických zbraní na frontě už též není smysluplnou alternativou. Nově přijíždějící formace kategorie C nemají moderní vybavení, které by jim umožnilo pracovat v zamořeném prostředí.“ „Zeptám se vás znovu,“ opakoval ministr obrany. „Co v této chvíli potřebujete k dosažení jistého úspěchu?“ „Abychom dosáhli rozhodného průlomu, potřebujeme proniknout liniemi NATO po délce nejméně třiceti kilometrů do hloubky dvaceti kilometrů. K tomu potřebuji na frontě deset plnohodnotných divizí, připravených k postupu. A na přípravu takové síly potřebuji několik dní.“ „A co taktické jademé zbraně?“ Alexejevův výraz se nezměnil. Zbláznil jste se, soudruhugenerálni tajemra7u? „Rizika jsou velmi vysoká.“ Eufemismus roku. „A kdybychom dokázali politicky zabránit odvetě ze strany NATO?“ zeptal se ministr obrany. „Nevím, jak by tohle bylo možné.“ A vy taky ne. „Ale kdybychom to dokázali?“
„Pak by naše šance značně stouply.“ Alexejev se odmlčel, vnitřnosti se mu svíraly při pohledu na obličeje mužů před sebou. Chtěji použit jaderné zbraně na frontě a až NATO odpovi stejnou měrou a usmaži mé vojáky, co bude potom? Skončí to po jedné střele z každé strany, nebo bude potřeba vic a vic zbrani, kdy se výbuchy budou táhnout dá1 na západ i na východ? Když jim řeknu, že se zbláznili, najdou si generála, který jim to odkývá. „Problém vidím v kontrole, soudruzi.“ „Vysvětlete to.“ Jestli má zůstat naživu a zároveň tomu zabránit... Alexejev hovořil opatrně, směšoval pravdu, lži i dohady. Musel mást, což generálovi nešlo nijak snadno, ale aspoň šlo o téma, které se svými kolegy rozebíral už nejméně deset let. „Soudruhu generální tajemníku, jademé zbraně mají na obou stranách charakter spíše politických zbraní, dohled nad nimi mají političtí vůdcové. Tím se omezuje jejich použití v bitvě. Rozhodnutí použít jademou hlavici v taktickém prostředí musejí přijmout právě tito političtí vůdcové. V době, než dojde ke schválení, se taktická situace zcela jistě změní a požadovaná zbraň už nemusí být použitelná. Tohle NATO zřejmě nikdy nepochopilo. Zbraně, které mají oni, mají být použity zejména polními veliteli, přesto se však nedomnívám, že politické velení NATO by bez zaváhání svěřilo pravomoci k použití,jademých zbraní těmto polním velitelům. A z toho důvodu zbraně, které proti nám oni nejspíš použijí, jsou strategické zbraně namířené na strategické cíle, nikoli taktické zbraně v poli.“ „Oni ale tvrdí něco jiného,“ namítl ministr obrany. „Povšimněte si, že když jsme dosáhli našeho průlomu u Alfeldu a Riihle, na obranu mostů nebyly jaderné zbraně použity, ačkoli by to některá předválečná prohlášení NATO naznačovala. Osobně se domnívám, že v této rovnici je mnohem víc proměnných, než si kdokoli uvědomuje. Sami jsme poznali, že válečná realita se může od teorie hodně lišit.“ „Takže naše rozhodnutí použít taktické jademé zbraně schvalujete?“ zeptal se ministr zahraničí. Nel Ze rtů mu vyšla lež. „Pokud jste si jistí, že nedojde k odvetě, pak ho samozřejmě podporuji. Ale upozorňuji, že mé názory na odvetu NATO mohou být velmi odlišné od toho, co bychom jinak čekali. Já bych očekával, že odveta přijde o pár hodin později, než se my domníváme, a že bude proti cílům strategickým, nikoli taktickým. Je pravděpodobnější, že zaútočí na silniční a železniční uzly, letiště a sklady zásob. Ty se nepohybují. Naše tanky ano.“ Přemýšlejte o tom, co jsem právě řekl, soudruzi: věci se brzy vymknou kontrole. Dohodněte se na miru, vy hlupáci I

„Takže se domníváte, že bychom mohli beztrestně použít taktické zbraně , pokud zároveň pohrozíme útokem vůči strategickým cílům ve státech NATO?“ zeptal se generální tajemník s nadějí v hlase. 596 597

„Taková je předválečná doktrína NATO. Opomíjí skutečnost, že použití jaderných zbraní nad přátelským územím vyžaduje dlouhé rozhodování. Soudruzi, upozorňuji vás, že předejít odvetě NATO nebude nic snadného.“ nVy se starejte o bitevní pole, soudruhu generále,“ nadnesl ministr obrany. nMy se postaráme o otázky politické.“ Mohl je už odradit jen jedním. nDobrá. V tom případě ale budu požadovat přímou kontrolu nad zbraněmi.“
n
A to proč?“ zeptal se generální tajemník.
Aly je nikdo nepoužil, vy blbče! „je to otázka praktičnosti. Cíle se budou objevovat a mizet každou minutu. Jestli mám prorazit linie NATO atomovými zbraněmi, nebudu mít čas žádat o vaše svolení.“ Alexejev se zděšením zjistil, že ani tohle je nezbrzdilo.
n
Kolik zbraní budete potřebovat?“ ptal se ministr obrany. nTo záleží na čase a místě operace, proti drobnějším cílům použijeme malé zbraně nikoli proti obydleným oblastem. Řekl bych maximálně třicet zbraní v rozpětí od pěti do deseti kilotun. Odpálili bychom je za pomoci dělostřeleckých raket.“ „Za jak dlouho jste schopen útok provést?“ zeptal se maršál Bucharin. nTo záleží na tom, jak rychle se oddíly veteránů zapojí mezi nové divize. Pokud mají nově přijíždějící vojáci přežít, musíme jejich řady posílit o zkušené muže.“ Dobrý nápad, soudruhu generále,“ pochválil ho ministr obrany. „ nNebudeme vás déle zdržovat. Za dva dny chci vidět detailní plány na provedení průlomu.“ Všech pět členů Rady obrany sledovalo, jak Alexejev salutuje, otáčí se na podpatku a odchází. Kosov se otočil na maršála Bucharina. „A vy jste chtěl tohohle člověka vyměnit?“ Generální tajemník přikývl. nTohle je za dlouhá léta první pořádný voják, kterého vidím.“ Alexejev mávl na majora Sergetova, aby ho následoval. Jen on sám si uvědomoval váhu chladného olova v žaludku. Jen on věděl, jak se mu třesou kolena, když sestupovali po mramorových schodech. Alexejev nevěřil v Boha, ale uvědomoval si, že se před ním právě otevřela dvířka do pekla. nMajore,“ řekl nezávazně, když nasedli do vozu, nkdyž už jsme v Moskvě, možná byste rád navštívil svého otce, než se vrátíme na frontu, ne?“ nTo je od vás velmi laskavé, soudruhu generále.“ nZasloužíte si to, soudruhu majore. Krom toho bych rád znal údaje o dodávkách pohonných hmot.“ Řidič bude určitě referovat o tom, co slyšel. „Chtějí, abych na frontě použil jademé zbraně!“ špid Alexejev, jakmile se zavřely dveře do ministrovy pracovny.
nAno, toho jsem se obával.“
nMusíme je zastavit! Nelze vůbec domyslet, jakou katastrofu by to mohlo způsobit!“ nMinistr obrany tvrdí, že taktické jademé zbraně není těžké uhlídat.“ nMluví jako jeden z těch hlupáků z NATO! Mezi přestřelkou střelami taktickými a strategickými není žádná pevná hranice, jen mlhavá čárka v představách amatérů a teoretiků, kteří radí svým politickým vůdcům. Víte, co by nás pak mohlo ubránit před jadernou zkázou? Naše záchrana by pak závisela na tom, který velitel NATO je nejméně stabilní.“ „Co jste jim řekl?“ zeptal se ministr. Zachoval si Alexejev dostatečně chladnou hlavu, aby řekl, co je potřeba? „Abych je mohl zastavit, musím být naživu řekl jsem jim, že je to skvělý nápad!“ Generál se posadil. nTaky jsem jim řekl, že chci taktickou kontrolu nad zbraněmi. Myslím, že s tím budou souhlasit. Pak zajistím, aby ty zbraně nikdo nepoužil. K tomu mám ve štábu toho pravého člověka.“ nTakže souhlasíte s tím, že Radu obrany je třeba zastavit?“
n
Ano.“ Generál sklopil oči k podlaze a pak je rychle zvedl. „Jinak nevím. Je možné, že jejich plán rozpoutá něco, co už nikdo nezastaví. Jestli zemřeme, zemřeme pro dobrou věc.“ „A jak je chcete zastavit?“ nKdy se schází politbyro?“ nKaždý den. Obvykle to bývá v půl desáté.“
n
Komu se dá věřit?“
nKosov je s námi. Přidá se i pár dalších členů politbyra, ale nevím, na koho se mohu obrátit.“ SkveIe jediným jistym spojencem je KGB! nPotřebuji nějaký čas.“
H
Možná vám pomůže tohle.“ Sergetov mu podal složku, kterou mu dal Kosov. „Je to seznam důstojníků ve vašem štábu, kteří jsou podezřelí z politické nespolehlivosti.“ Alexejev rychle seznam pročetl. Poznal jména tří mužů, kteří se vyznamenali svou službou na velitelství praporu i pluku... jednoho dobrého štábního důstojnilca a jednoho neschopného. I když mí muži bojuji za vlast, jsou podezřelil nNež se vrátím na frontu, mám předložit plán k útoku. Budu na armádním velitelství.“ nHodně štěstí, Pavle Leonidoviči.“ nI vám, Michaile Eduardoviči.“ Generál se díval, jak se otec se synem objímají. Napadlo ho, co by asi na tohle řekl jeho vlastní otec. Koho mám požádat o radu a o pomoc? 5JS 5J9
KEFLAVÍK, ISLAND HDobré odpoledne, jsem generálmajor William Emerson. Tohle je plukovník Lowe. Bude mým tlumočníkem.“ HGenerálmajor Andrejev. Hovořím anglicky.“ HNavrhujete kapitulaci?“ zeptal se Emerson.
HNavrhuji, abychom vyjednávali,“ odpověděl Andrejev.
HŽádám, aby vaše oddly ukončily nepřátelské akce a vzdaly se svých zbraní.“ HA co se s nimi stane pak? K
HBudou internováni jako váleční zajatci. Vašim raněným se dostane lékařské pomoci a se všemi vašimi muži bude naloženo v souladu s obvyklými mezinárodními konvencemi.“ „Jak zjistím, jestli říkáte pravdu?“ HNezjistíte.“
Andrejev si uvědomil odměřenost a poctivost té odpovědi. Co mi ale zbývá jiného? HNavrhuji příměří“ podíval se na hodinky Hod tří hodin odpoledne.“ Souhlasím.“ n BRUSEL, BELGIE „Jak ještě dlouho?“ zeptal se SACEUR
HTři dny. Budeme moci zaútočit se čtyřmi divizemi.“
Lépe řečeno se zbytkem čtyř divizi, pomyslel si SACEUR. Sice jsme je zastavili, ale s čím je mám zatlačit na ústup?

Přesto si věřili. NATO vstoupilo do války s jedinou výhodou, a sice technologickou, a ta teď ještě více posilila. Ruské zásoby nových tanků a děl byly hodně oslabeny a divize, jež přijížděly na bojové linie teď, s sebou vezly dvacet let staré stroje. Ale Rusové pořád měli početní převahu, a chtělli SACEUR zahájit nějakou ofenzívu, musela by být velmi pečlivě promyšlena a provedena. Pouze ve vzduchu měl významnou převahu, ale letecká bitva sama o sobě ještě žádnou válku nerozhodla. Němci se ze všech sil snažili o protiútok. Na nepřátelskou stranu fronty se dostalo přiliš kilometrů čtverečních jejich půdy a přiliš mnoho jejich obyvatel. Bundeswehr už velmi silně útočil na několika frontách, ale bude muset počkat. Německá armáda neměla dostatek sil, aby to zvládla sama. Utrpěla přliš těžké ztráty při první snaze zastavit sovětský postup. KAZAŇ, R.S.F.S.R. Mladíkům nedovolilo rozrušení vůbec zamhouřit oči. Starší muži měli zase příliš starostí na to, aby usnuli. Ani podmínky k tomu nevybízely. Muži 77. motostřelecké divize byli nacpáni do osobních vagónů, a ačkoli všichni seděli, bylo to za cenu toho, že při sebemenším pohnutí naráželi o své kolegy. Vlak s vojáky se hnal rychlostí sta kilometrů v hodině. Koleje byly položeny po ruském způsobu, kdy jednotlivé části končily u sebe a nepřekrývaly se, takže místo obvyklého klapy klap je na jejich cestě doprovázelo nekonečné množství nárazů. Což jitřilo už takhle poměmě napjaté nervy. Pak se interval mezi jednotlivými nárazy zvětšil. Několik vojáků vyhlédlo ven a zjistilo, že jejich vlak staví v Kazani. Důstojníky to překvapilo. Neměli přece zastavit, dokud nedojedou do Moskvy. Záhada však byla záhy rozřešena. Vlak o dvaceti vagónech ještě málem nezastavil, a do vozů už se cpali další muži.

„ H

„Pozor, zvolal jeden hlas Přicháze í veteráni.

Ačkoli vojáci dostali nové uniformy, na botách byly patrny známky týdnů používání. Už podle jejich arogantního vzezření bylo poznat, že jde o zkušené vojáky. Do každého vagónu nastoupilo asi dvacet z nich a kvapně si zajistilo pohodlná sedadla. Ti, kdo přišli o místa, budou muset stát. I mezi veterány byli důstojníci, a ti si brzy našli své protějšky. Důstojníci sedmasedmdesáté začali sbírat aktuální informace o doktríně a taktice NATO, co funguje a co ne, veškerá ponaučení, za něž zaplatili krví ti vojáci, kteří se k nim v Kazani už nepřipojili. Branci žádné takové informace nedostali. Nepřestávali však pozorovat muže, kteří dokážou usnout, i když jedou na frontu. FASLANE, SKOTSKO Chicago kotvilo u mola, nakládalo torpéda a střely pro další výjezd. Polovina posádky byla na pevnině, procházela se a zvala na pivo posádku Torbaye. Jejich plavidlo získalo za svou práci v Barentsově moň skvělou pověst, takže měli vyplout, jakmile budou připraveni, aby tentokrát doprovodili skupiny letadlových lodí směřující do Norského moře směrem k sovětským základnám na Kolském poloostrově. McCafferty seděl o samotě ve své kajutě, přemýšlel, proč o operaci, která skončila fiaskem, všichni hovoří jako o úspěchu, a doufal, že už nebude muset nikam plout ale přitom věděl, že bude... MOSKVA. R.S.F.S.R. HDobré zprávy, soudruhu generále!“ Do kanceláře, kterou pro sebe zabral Alexejev, vstrčil hlavu jeden plukovník. HVašim lidem se podařilo spojit se se sedmasedmdesátou v Kazani.“ HDěkuji.“ Alexejev se znovu sklonil nad mapy a plukovník odešel. nJe to k nevíře.“ ann

601

„Co, Váňo?K

„Ti muži, které jste vybral pro sedmasedmdesátou, všechno papírování i rozkazy všechno to šlo tak hladce!K „Je to běžný přesun mužstva proč by to nemělo projít?K zeptal se generál. „Politbyro s tímto postupem souhlasí.K „Ale tohle je jediná skupina mužů, která letěla letadlem.K „Taky se měli přesunout nejdál.K Alexejev zvedl formulář, který právě vyplnil. Kapitán ne, teď už major Arkadij Semjonovič Sorokin ze 76. gardové výsadkářské divize se měl okamžitě hlásit v Moskvě. I on poletí. Škoda že major s sebou nemůže vzít některé ze svých mužů, ale ti už jsou na místech, kde nad nimi nemají sovětští generálové žádnou moc.

j g i j K „Nuže, Michaile Eduardoviči, co plánu e enerál A.exe ev

Sergetov mu podal papíry s poznámkami. Kosov je během několika minut prolistoval. „Jestli uspěje, zaslouží si od nás nejméně Leninův řád, ne?K Ten generál je až příliš rozumný. Jeho škoda. „Od toho jsme ještě daleko. Co načasování? Spoléháme na vás, že připravíte vše potřebné.K „Jeden z mých plukovníků je na to specialista.K „O tom nepochybuji.K

„Ještě něco by ale mělo vyjít,K řekl Kosov. Několik minut to Sergetovovi vysvětloval, načež odešel. Sergetov roztrhal Alexejevovy poznámky a nechal Vitalije, aby je spálil. Varovná kontrolka a bzučák okamžitě upoutaly dispečerovu pozornost. Na kolejích na Elektrozavodském mostě, tři kilometry východně od Kazaňského nádraží se vyskytla závada. Pošlete tam někohoK n

„Půl kilometru odsud je vlak,K upozomil ho jeho asistent. „Ať okamžitě zastaví!K Dispečer stiskl knoflík ovládající semafor. Zástupce dispečera zvedl telefon. „Hlášení pro vlak jedenáct devadesát jedna, tady centrální dispečink Kazaňského nádraží. Závada na mostě před vámi, okamžitě zastavte!K „Vidím signál! Zastavujeme,K odpověděl strojvůdce. „Nezvládneme toK Ani nemohl. Vlak jedenáct devadesát jedna byl vlakem o stovce vagónů, všechny vezly obrněné vozy a nákladní vozy plné munice. Časným ránem se rozlétly jiskry, jak strojvůdce zapnul brzdy všech vagónů, ale k zastavení vlaku by potřeboval víc než pouhých pár stovek metrů. Vyhlížel před sebe, co se vlastně stalo třeba planý poplach, doufal. Kdepak! Na západní straně mostu byla uvolněná kolejnice. Strojvůdce křikl varování pro celou posádku a přikrčil se. Lokomotiva vyletěla z kolejnice a zastavila se mimo trať. Tři motorové vagóny a osm nákladních za ní však pokračovaly setrvačností v pohybu. I ony opustily koleje, a jen díky ocelovému rámu mostu se nezřítily do řeky Jauzy. Minutu poté dorazil dozorce zjistit závadu. Celou cestu k telefonu klel. „Potřebujeme tady dvě velký záchranný vlakový soupravy!K „Je to hodně zlý?K zeptal se dispečer. „Ne tolik jako vloni v srpnu. Dvanáct hodin, maximálně šestnáct.K

K „Co se porouchalo „Při takovým provozu přes tenhle most co myslíte?K „Je někdo zraněný?K

„Asi ne nejeli moc rychle.K

n
Do deseti minut tam budou záchranáři.K Dispečer se podíval na seznam přijíždějících vlaků. Kruci! Co teď uděláme s těmahle?K „Nemůžeme je rozdělit, je to celá divize, která se přesouvá jako jedna jednotka. Měli to objet ze severu. Nemůžeme je poslat na jih, protože Novodanilovskej most je na hodiny ucpanej.K „Přesměrujte je na Kurský nádraží. Zavolám dispečerovi ze Rževskýho, jestli má pro nás volnou kolej.K Vlaky dorazily v půl osmé. Jeden po druhém byly odstaveny na vedlejší koleje Kurského nádraží, kde zastavily. Pro hodně mužů na palubě to byla první návštěva v Moskvě, ale kromě těch, kdo měli místa v nejkrajnějších vagónech, jim výhled blokovaly vlaky jejich kamarádů. „Je to svévolný pokus sabotovat státní železnici!“ řekl plukovmk KGB. „Ještě spíš šlo o opotřebovanou kolejnici, soudruhu,K řekl dispečer Kazaňského nádraží. „Ale je dobře, že jste opatrný.K „Opotřebovaná kolejnice?K ušklíbl se plukovník. Byl si jistý, že příčina je zcela jiná. „Myslím, že to neberete dostatečně vážně.K Dispečerovi ztuhla po těch slovech krev v žilách. „I já mám svou zodpovědnost. Pro tuhle chvíli to znamená odklidit vrak z toho mostu blbýho a znovu ho zprůjezdnit. Na Kurským mi mezitím stojí sedm vlaků, a dokud nebudou moct odjet na sever K
„Podle vaší mapy to vypadá, že přesunout dopravu po severním obchvatu města závisí na jediném knoflíku.K 1 P K
„No, to ano, ale za to zodpovídá rževske dis ečer.
„A už vás někdy napadlo, že sabotéň nejsou určováni stejně jako dispečeři? Možná by tentýž člověk mohl pracovat i v jiném okrsku! Zkontroloval někdo ten knoflík?“ Nevím. K 502 603

„No tak to zjistěte! Ne, ne, pošlu tam raději někoho ze svých lidí, než ti vaši koloťukové něco pokazí.“ „Ale podle jízdního řádu...“ Dispečer byl hrdý muž, avšak uvědomoval si, že si se štěstěnou zahrával už dost. „Vítejte v Moskvě,“ řekl Alexejev bodře.
Major Arkadij Semjonovič Sorokin byl menší postavy jako většina výsadkářů. Byl to pohledný mladík se světlehnědými vlasy, v jeho modrých očích plápolaly plameny, jimž Alexejev rozuměl lépe než major sám. Trochu kulhal kvůli dvěma kulkám, které ho zasáhly do nohy během prvního útoku na keflavickou leteckou základnu. Na hrudi měl stuhu Řádu rudé zástavy, který obdržel za to, jak vedl svůj oddíl do nepřátelské palby. Sorokin a většina obětí z počátku války byli posláni domů letadlem kvůli lékařskému ošetření. Spolu s ostatními tedy teď očekával nový úkol, jelikož jejich divize na Islandu byla zajata. „Jak mohu posloužit?“ zeptal se Sorokin. „Potřebuji nového pomocníka a nejraději bych důstojníka se zkušenostmi v boji. Nadto, Arkadiji Semjonoviči, vás budu potřebovat k provedení jisté citlivé záležitosti. Než si o něm ale promluvíme, musím vám něco vysvětlit. Posaďte se, prosím. Co vaše noha?“ „Lékaň mi radí, abych ještě týden neběhal. Mají pravdu. Včera jsem zkoušel uběhnout svých deset kilometrů, a po dvou jsem musel přestat.“ Neusmál se. Alexejev se domníval, že mladík se usmál naposledy v květnu. Generál mu poprvé objasnil, proč je tomu tak. Po pěti minutách se Sorokinovi zatínala ruka v pěst v místech, kde by měl pouzdro s pistolí, kdyby stál. „Majore, základní vlastností vojáka je disciplína,“ uzavřel Alexejev. „Povolal jsem vás sem z jistého důvodu, ale musím vědět, zda své rozkazy beze zbytku splníte. Pochopím, odmítneteli.“ Major nedal najevo žádné emoce, ale jeho dlaň se znovu rozevřela. „Ano, soudruhu generále, a děkuji vám z celé duše, že jste mě sem povolal. Udělám, co řeknete.“ „Nuže pojďme. Máme hodně práce.“ Generálovo auto už čekalo. Alexejev se Sorokinem odjeli na vnitmí okruh kolem centra Moskvy, který mění své jméno každých pár kilometrů. V místech, kde nese jméno Čkalova, míjí kino Hvězda a zatáčí dál ke Kurskému vlakovému nádraží. Velitel 77. motostřelecké divize pospával. Měl nového zástupce, brigádního generála z fronty, který nahradil bývalého plukovníka. Deset hodin spolu rozebírali taktiku NAT.O a generálové teď využívali neočekávané zastávky v Moskvě k troše spánku. „Co to ksakru je?“
Velitel otevřel oči a uviděl nad sebou čtyřhvězdičkového generála. Vyskočil do pozoru jako mladý vojín. „Dobré ráno, soudruhu generále!“ „Dobré ráno i vám! Jak je hergot možné, že divize sovětské armády spí na zapadlém nádraží, když v Německu umírají naši muži!“ Alexejev na muže div nekřičel. „My my ty vlaky stejně nepopoženeme, došlo k nějaké závadě na kolejích.“ „Došlo k závadě na kolejích? Ale máte přece své vozy, ne?“ „Ten vlak jede na Kyjevské nádraží, kde máme přesednout na vlak do Polska.“ „Já vám přesun zajistím. Nemáme čas,“ vysvětloval mu Alexejev jako opožděnému dítěti, „na to, aby nám tu celá divize seděla na zadku. Když nemůže jet vlak, můžete jet vy! Sjeďte s vašimi vozy z vagónů. Provezeme vás Moskvou a na Kyjevské nádraží se dostanete sami. Vytřete si ospalky z očí a uveďte tuhle divizi do pohybu, než si najdu někoho, kdo to zvládne za vás!“ Alexejeva stále udivovalo, co dokáže trocha křiku. Díval se, jak velitel divize křičí na velitele jednotlivých praporů, kteří odešli křičet na velitele rot. O deset minut později se křičelo na úrovni družstev. Po dalších deseti minutách byly z vozidel pěchoty BTR-60 odstraněny upevňovací řetězy a první z nich sjel z vagónu na seřadiště na náměstí před nádražím. Pěšáci nasedli do svých vozů, v uniformách a s puškami v rukou vypadali velmi nebezpečně. Máte nového komunikačního důstojníka?“ zeptal se Alexejev. „Ano, všichni mí lidé byli vyměněni,“ přikývl velitel divize.
„Dobře. O důležitosti bezpečných komunikací jsme se na vlastní kůži přesvědčili na frontě. Vaši noví muži vám budou dobře sloužit. A co noví střelci?“ „V každém praporu je jedno družstvo veteránů, další jsou pak rozmístěni jednotlivě po střeleckých družstvech.“ Velitele potěšilo, že několik nových důstojníků nahradilo jeho méně zkušené podřízené. Alexejev mu rozhodně poslal kvalitní vojáky. „Dobře, nechte svou divizi nastoupit do zástupů podle praporů. Ukážeme něco lidem, soudruhu. Předvedeme jim, jak má vypadat divize sovětské armády. Potřebují to.“ „Jak projedeme městem?“ „Dopravu budou řídit důstojníci pohraničních stráží KGB. Udržujte své lidi v bdělosti, nikdo ať se neztratí!“ Přiběhl k nim major. „Můžeme vyrazit do dvaceti minut.“ Patnáct!“ naléhal velitel. „Velmi dobře,“ poznamenal Alexejev. „Pojedu s vámi. Chci vidět, jak se vaši muži seznámili se svým vybavením.“ Michail Sergetov se dostavil na zasedání politbyra jako vždy časně. Kreml střežila obvyklá skupina pěšáků s lehkými zbraněmi. Patřili k Tamanské gardové divizi, šlo o slavnostní jednotku s minimem vojenského výcviku pre 604 605
toriánská garda bez zubů. Jako spousta takových jednotek i oni cvičili hlavně pochodování, leštění bot a vojenský

vzhled, ačkoli v Alabinu měli tanků a děl pro celý pluk. Skutečnou ostrahu Kremlu zajišťovali příslušníci pohraniční stráže KGB a divize vojsk ministerstva vnitra z kasáren za Moskvou. lo o typicky sovětský koncept, byly tu tři ozbrojené formace spadající pod tři různá ministerstva. Tamanská divize měla nejlepší zbraně, ale nejméně výcviku. KGB měla nejlepší výcvik, ale pouze lehké zbraně. Vojáci spadající pod ministerstvo vnitra měli nedostatečné zbraně a jejich výcvik se orientoval spíš na paravojenské operace; v jejich řadách převažovali Tataň, tedy muži známí svou krutostí a nenávistí k etnickým Rusům. Vztahy mezi těmito třemi jednotkami byly víc než jen komplikované. Michaile Eduardoviči?“ . H K
n
Hm.“ Přišel ministr zemědělství. „Dobré ráno, Filipe Mojsejeviči. „Mám strach,“ řekl muž tiše.
n
Z čeho?“
„Bojím se, aby aby Rada obrany nezačala přemýšlet o jaderných zbraních.“ „Tak zoufalí snad nejsou.“ Jestli jsi nastrčený provokatér, soudruhu, viš, že mě s tim seznámili. Nejlepši by bylo hned zjistit, co jsi zač.
Mužův výraz se stále neměnil. „Kéž byste měl pravdu. Přece se mi nepovedlo dát téhle zemi konečně dostatek jídla, jen aby to někdo vyhodil do povětří!“
Spojenec! zaradoval se Sergetov v duchu. „Co když o tom dají hlasovat?“
yu
„Nevím, Míšo, kéž bych to věděl. Mnohé z nás nedávné události odstranil.
n
Postavíte se tomuto šílenství?“
„Ano! Brzy se mi narodí vnuk, a chci, aby měl kde vyrůst, i kdyby mě to mělo stát krk“ Odpusťte, soudruhu, odpusťte mi, že jsem o vás kdy pochyhoval. „Stále ranní ptáče, Michaile Eduardoviči?“ Kosov s ministrem obrany dorazili zároveň. „Spolu s Filipem jsme probírali příděly pohonných hmot pro distribuci potravin.“
„Starejte se o mé tanky! Jídlo počká.“ Ministr obrany prošel kolem nich do zasedací místnosti. Sergetov si se svým kolegou vyměnil tázavý pohled.
Schůze začala o deset minut později. Zahájil ji generální tajemník, ale brzy se obrátil s příspěvkem do diskuse na ministra obrany. „Musíme přistoupit k rozhodnému útoku na Němce!“ „To nám slibujete už celé týdny!“ namítl Bromkovskij.
„Tentokrát to vyjde. Generál Alexejev sem dorazí za hodinu a představí nám svůj plán. Prozatím navrhuji debatu o použití taktických jaderných zbra ní na frontě včetně návrhů, jak předejít jaderné odvetě ze strany NATO.“
Sergetov a ještě někteří další zachovávali neutrální výraz. Na dalších čtyřech se však zračilo nefalšované zděšení.
Následná diskuse byla velmi vášnivá. 606 Alexejev projížděl s velitelem divize kolem velvyslanectví Indie a ministerstva spravedlnosti. Druhá budova vyloudila na generálově tváři ironický úsměv. Jak trefné, že právě dnes projiždim kolem terle stavby! Velitelské vozidlo byla v podstatě vyslačka na osmi kolech. Vzadu sedělo šest spojařů, jejichž prostřednictvím mohl velitel ridit svou divizi přímo odsud. Spojaň měli zkušenosti z fronty a byli loajální vůči důstojňkům, kteří je odtamtud přivedli.
Postupovali pomalu. Bojová vozidla sice měla jet rychle, ale rychlá jízda způsobuje poruchy a při rychlosti nad dvacet kilometrů v hodině by tanky zničily povrchy všech silnic. Takže jeli klidným tempem, přitahovali pozornost skupinek lidí, kteri projíždějícím vojákům mávali a volali na ně. Jejich kolona nevypadala úplně stejně jako ta, kterou každý den nacvičovaly Tamanské stráže. Ale o to spontánněji lidé reagovali. Tohle jsou praví vojáci jedoucí na frontu. Důstojníci KGB stáli podél silnice, „radili“ důstojníkům moskevské milice, aby nechali divizi projet vysvětlovali jim důvod, poruchu na kolejích východni železniční sítě, a dopravní policisté s velkou radostí uvolnili cestu pro vojáky své vlasti.
Když kolona dospěla na Noginovo náměstí, Alexejev se protáhl poklopem dělostřelce. „Odvedl jste dobrou práci, vaši muži jsou výborně vycvičeni,“ řekl veliteli divize. „Chci sestoupit a podívat se, jak si vede zbytek vašich oddi ů. Uvidíme se ve Stendalu.“ Alexejev nakázal řidiči, ať zastaví. Seskočil z veli telského vozu s obratností mladého desátníka a postavil se do silnice, mával na vozy, ať pokračují, a salutoval důstojníkům, kteří hrdě řídili své vozy.
Trvalo pět minut, než k němu dojel druhý prapor, a Alexejev si počkal na druhou rotu. Major Sorokin seděl ve velitelském voze, sklonil se, chytil gene rála za ruku a pomohl mu vzhůru.
n
Člověk ve vašem věku by se mohl takhle zranit, soudruhu generále, varo val Alexejeva. !“ 1 y ý „Vy drzý mladíku Alexe ev b I na svou zickou kondici velmi hrd. Podíval se na velitele roty, muže čerstvě dorazivšího z fronty.
„Připraven
K
„Ano, soudruhu generále.
„Pamatujte na vaše rozkazy a udržujte si kontrolu svých mužů. Alexejev uvolnil pásku na pouzdru. Sorokin měl v ruce pušku AK-47. Už viděl chrám Vasila Blaženého, jeho několik věží a cibulovitých kopulí na konci Razinovy ulice. Vozidla zatočila jedno po druhém kolem staroby lého chrámu. Všichni vojáci ve vozidlech za nimi vykukovali ven, prohlíželi si památky. Jeli v nejstarším modelu bojového vozidla pěchoty, které nerně lo kryty nad hlavami.
Tamhle! řekl si Alexejev v duchu. Brána postavená Ivanem Hrozným vedla přímo do budovy Rady ministrů. Jen projet bránou pod věží s hodinami. Na hodinách bylo deset dvacet. Na schůzku s politbyrem přijel o deset minut dříve.
607
„Copak jsme se všichni zbláznili?K zeptal se ministr zemědělství. „Myslíme si , že s jadernými zbraněmi si lze zahrávat jako s obyčejnými petardami?K Je to dobrý clove, říkal si Sergetov, ale na řečněni nikdy nebyl. Ministr petrochemického průmyslu si otřel zpocené dlaně o kalhoty. „Soudruhu ministře obrany, zavedl jste nás na okraj

propasti,K řekl Bromkovskij. „A teď chcete, abychom za vámi skočili dolů!K „Už to nejde zastavit,K řekl generální tajemník. „Rozhodnutí už padlo.K Zazněl výbuch, který jeho slova znevážil. „Teď!K řekl Alexejev. V zadní části velicího vozu zapnuli spojaň divizní vysílačku a ohlásili výbuch v Kremlu. Rota střelců pod osobním velením generála Alexejeva prý jde záležitost prošetřit. Alexejev už byl v pohybu. Tři vozy projely zničenou bránou a zastavily se pod schodištěm budovy Rady ministrů. „Co se tu kruci děje?K křikl Alexejev na kapitána Tamanských stráží. „Já nevím vy tu ale nesmíte být, nemáte povolení, musíte K Sorokin ho umlčel dávkou z pušky. Seskočil z vozu, po dopadu na zraněnou nohu málem spadl, ale pak vyrazil k budově, generál za ním. Alexejev se u dveří otočil. „Zajistěte prostor, jsou tu útočníci, kteří chtějí povraždit členy politbyra!K Rozkaz byl předán i dalším přijíždějícím jednotkám. Oddíly Tamanských stráží běžely přes otevřená prostranství od budovy bývalého Arzenálu. Ozvalo se několik varovných výstřelů. Stráže zpomalily, načež jeden poručík vyprázdnil celý zásobník své pušky a mezi kremelskými zdmi se rozhořela bitva. Dvě skupiny sovětských vojáků, z nichž pouze deset mužů vědělo, co se vlastně děje, po sobě začaly střílet a členové politbyra je pozorovali z oken. Alexejev se zlobil na Sorokina, že ho předběhl, ale major věděl, že život generála má větší cenu. Ve druhém patře potkali kapitána ostrahy a Sorokin ho zneškodnil. Pokračovali stále vzhůru. Alexejev se Sorokinem v patách si v hlavě vybavoval plánek čtvrtého patra budovy. Tam stál další voják tentokrát major s puškou. Pokusil se vystřelit první, ale minul, protože jeho terč se sklonil; major výsadkářů se překulil po zemi a zastřelil ho. Zasedací místnost už byla pouze dvacet metrů daleko. Našli před ní plukovníka KGB, který držel ruce ve vzduchu. „Kde je Alexejev?K „Tady!K Generál držel v ruce pistoli.
„Na tomto patře už žádné stráže nejsou,K hlásil čekista. Právě čtyři z nich zabil pistolí s tlumičem, kterou měl schovanou pod pláštěm. „Dveře,K řekl Alexejev Sorokinovi. Nevykopl je, protože byly otevřené , a vstoupili do předsíně. Dvojité dubové dveře za ní vedly k politbyrnz. Sorokin vešel jako první.
Uvnitř našli na jednadvacet starých a o něco mladších mužů, většinou stojících u oken a sledujících menší přestřelku pěchoty, která už pomalu utichala. Tamanské stráže rozmístěné v areálu Kremlu nebyly na takový druh útoku připraveny a neměly nejmenší šanci porazit skupinu zkušených střelců. Pak do místnosti vstoupil Alexejev a zastrčil si pistoli do pouzdra. „Soudruzi, vraťte se prosím na svá místa. Nepochybně došlo k pokusu dobýt Kreml. Naštěstí jsem zrovna přijížděl na schůzku, když mě minula tato vojenská kolona. Posaďte se, soudruzi!K rozkázal generál. „Co se tu ksakru děje?K zeptal se ministr obrany. „Když jsem před čtyřiatňceti lety nastoupil do vojenské školy, přísahal jsem, že budu bránit stát i stranu před všemi nepřáteli,K řekl Alexejev chladně. „A to i proti těm, kteří by chtěli zničit mou vlast, protože už nevědí, co by podnikli jiného! Soudruhu Sergetove?K Ministr petrochemie ukázal na dva muže. „Vy, soudruzi, a soudruh Kosov tu zůstanete. Ostatní za pár minut odejdou se mnou.“ „Alexejeve, právě jste si podepsal vlastní rozsudek smrti,K řekl ministr vnitra. Natáhl se po telefonu. Major Sorokin zvedl pušku a zničil telefon jediným výstřelem. „Ať už se ta chyba neopakuje. Můžeme vás velmi snadno všechny zabít. Bylo by to mnohem snádnější než to, co máme v plánu.K Alexejev se odmlčel. Do místnosti vběhl další důstojník a přikývl. „Tak pojedeme, soudnzzi. Jestli se někdo z vás pokusí promluvit s ostatními, budete všichni okamžitě zastřeleni. Po dvojicích vpřed!K Plukovník, který právě odpálil v Kremlu svou druhou bombu, převzal první skupinu. Když odešli, Sergetov s Kosovem došli ke generálovi. „Dobrá práce,K řekl předseda KGB. „V Lefortovu je vše připraveno. Muži , kteří tam hlídkují, jsou všichni se mnou.K „Nejedeme do Lefortova. Změna plánu,K řekl Alexejev. „Pojedou na staré letiště, odkud je pak odvezeme helikoptérami do vojenského tábora. Tam velí člověk, kterému já věřím.K „Ale už jsem to všechno zařídilK „O tom nepochybuji. Tohle je můj nový pomocník, major Sorokin. V tom táboře už čeká major Sergetov a dolaďuje poslední úpravy. Řekněte mi, soudruhu předsedo, nezdá se vám Sorokin trochu povědomý?K Ve skutečnosti tomu tak bylo, ale Kosov nevěděl, kam ho zařadit. „Než ho povýšili za statečnost, býval kapitánem u 76. gardové výsadkářské divize. K „Ano?K Kosov tušil nebezpečí, ale ne důvod. „Dcera majora Sorokina byla členkou Mladých Okťabristů. Šestasedmdesátá výsadkářská má sídlo v Pskově,K vysvětloval Alexejev.
K
„Za mou Světlanku, řekl Sorokin, „kterou jste nechal zabít. Kosov stihl zahlédnout jen pušku a jasný záblesk. Sergetov uskočil stranou a nevěřícně se díval na Alexejeva. 60S 609

„I kdybyste tomu čelustovi důvěřoval oprávněně, já od žádného z nich rozkazy přijímat nebudu. Nechám vám tu oddl loajálních mužů. Musím získat kontrolu nad armádou. Vaším úkolem je získat kontrolu nad stranickým aparátem.“ „A jak vám teď máme věřit?“ zeptal se ministr zemědělství. „Teď už bychom měli získávat kontrolu nad spoji. Budeme postupovat podle plánu. Ohlásí se pokus o svržení vlády, kterému zabránily loajální oddíly. V průběhu dne jeden z vás vystoupí v televizi. Už musím jít. Zlomte vaz.“ Motorizované roty naváděné členy KGB mířily k televizním a rozhlasovým stanicím a k hlavním telefonním ústřednám. Jely už mnohem rychleji, reagovaly na naléhavá volání zajistit město před neznámým počtem kontrarevolucionářů. Ve skutečnosti neměl nikdo z nich sebemenší ponětí o tom, co dělají, jen věděli, že mají rozkazy od čtyřhvězdičkového generála. To důstojníkům 77. motostřelecké divize stačilo. Oddíly spojařů odvedly dobrou práci. Politický důstojník divize se objevil v budově Rady ministrů, kde našel čtyři členy politbyra, jak telefonem udílejí rozkazy. Nebylo vše tak, jak být mělo, ale členové strany měli zjevně věci pod kontrolou. Dozvěděl se, že ostatní členové byli všichni zabiti nebo zraněni při zuřivém útoku vedeném samotnými kremelskými strážemi! Ředitel KGB odhalil spiknutí právě včas, aby stihl povolat loajální jednotky, ale zemřel hrdinnou smrtí ve snaze zabránit útočníkům v postupu. Ze žádné z těchto informací nebyl politruk vůbec moudrý, ale o to ani nešlo. Jeho rozkazy dávaly smysl, a tak vysilačkou předal instrukce veliteli divize. Sergetova překvapilo, jak snadno vše probíhalo. Celkový počet lidí, kteří opravdu věděli, o co jde, nepřesáhl dvě stovky. Veškeré boje byly svedeny uvnitř Kremlu, a ačkoli mnoho lidí zaslechlo výstřely, zastírací příběh, který vymysleli, vše výborně zakryl. V ústředním výboru měl několik přátel, a ti udělali vše, co jim řekl. K večeru už stáli u kormidla strany tři lidé. Ostatní členy politbyra hlídali ozbrojení vojáci v táboře za městem pod velením majora Sorokina. Vojska ministerstva vnitra se ocitla bez

rozkazů svého ministra, takže poslouchala příkazy politbyra, zatímco KGB stále neměla nového předsedu. Bylo ironií osudu, že sovětský systém se bez svého velení nedokázal zachránit. Neutuchající kontrola politbyra nad všemi stránkami života v Sovětském svazu bránila lidem klást si otázky, jež měly být položeny dříve, než mohlo dojít k nějakému organizovanému odporu. Takže Sergetov a jeho skupina získávali každou hodinou větší a větší moc nad zemí. Starému, ale schopnému Petru Bromkovskému svěřil dohled nad stranickým aparátem a ministerstvem obrany. Bromkovskij měl v armádě pověst muže, který se umí postarat o lidi, se kterými sloužil, takže mohl jmenovat Alexejeva do funkce nárněstka ministra a náčelníka generálního štábu. Filip Mojsejevič Krylov si ponechal funkci ministra zemědělství, a k tomu dostal ještě vnitro. Sergetov převzal funkci prozatímního generálního tajemníka. Tito muži utvořili trojku, která se bude obracet na své spoluobčany, než se podaří sehnat další lidi. Zbýval však ještě jeden obrovský úkol. PROCHÁZKA LESEM BRUSEL, BELGIE Žádný strach není silnější než strach z neznámého, a čím větší je to neznámé, tím větší je strach. SACEUR měl před sebou čtyři hlášení od rozvědky. Jediné, na čem se shodovaly, bylo to, že nevědí, co se děje, ale že to může být zlé. Copak na to potřebuju experty? divil se SACEUR v duchu. Díky útržkovitým informacím z družice věděl, že v Moskvě propukly nějaké boje a že se ke komunikačním centrům přesunují vojska. Státní televize i rádio však celých dvanáct hodin nezměnily své vysílání, dokud ve zpravodajské relaci v pět ráno moskevského času nebyla zveřejněna oficiální zpráva. Pokus o převrat, za nimž stojí nrinistr vbrariy? Tv by nelylú r<ic řezieéňu, u sicutečnost, že se to podařilo potlačit, byla jen o malinko lepši. Monitorovací stanice právě zaslechly krátký projev Pjotra Bromkovského, známého jako posledního ze zastánců tvrdé stalinistické linie: udržujte klid a důvěřujte straně. Co zase znamená tohle? přemýšlel SACEUR. „Potřebuji víc informací," řekl šéfovi své rozvědky. „Co víme o ruské velicí struktuře?" „Alexejev, nový vrchní velitel západní skupiny vojsk evidentně není na svém velitelském místě. To je pro nás dobře, protože za deset hodin má vypuknout náš útok."
Zazvonil telefon. „Říkal jsem nic nepřepojovat no tak povídejte, Franzi... Za čtyři hodiny? Postupim. Zatím bez odpovědi. Za chvíli se ozvu." Zavěsil. „Právě jsme obdrželi otevřenou zprávu, že sovětský náčelník generálního štábu naléhavě žádá o schůzku v Postupimi." „„Naléhavě žádá, Herr General „Tak je to v té zprávě. Mohu tam doletět helikoptérou, a oni zajistí doprovodnou helikoptéru až na místo schůzky." SACEUR se zaklonil. „Myslíte, že mě chtějí zastřelit za to, jak skvělou práci jsem odvedl?" Vrchní velitel spojeneckých vojsk v Evropě se ironicky usmál. „Jejich vojska se shromažďují severovýchodně od Hannovenz," upozornil ho šéf rozvědky. „Já vím, Joachime. „Nejezděte tam," naléhal muž. „Pošlete svého zástupce." „Proč nepožádal o něj?" podivil se SACEUR. Tak se to normálně dělá. „Spěchá," řekl Joachim. „Nezvítězili. Ještě sice ani neprohráli, ale jejich postup byl zastaven a dosud se nezbavili potíží s pohonnými hmotami. Co když je u moci v Moskvě zcela nový mocenský blok? Izolovali média, snaží se konsolidovat moc a budou se snažit ukončit nepřátelské akce. Žádné rozptylování nemohou potřebovat. Ideální čas na důrazný útok," dodal. „Když jsou zoufalí?" zeptal se SACEUR. „Ještě pořád mají spoustu atomovek. Zaznamenali jsme nějakou neobvyklou aktivitu, něco, co by třeba jen vypadalo neobvykle?" „Kromě nově přijíždějících záložních divizí ne."
Co kdyby se mi povedlo tu blbou válku zastavit?
n
Poletím." SACEUR zvedl telefon a informoval generálního tajemníka Severoatlantické aliance o svém rozhodnutí. Nebylo jednoduché ubránit se nervozitě, když s nimi v těsné formaci letěly dvě ruské útočné helikoptéry. SACEUR odolal pokušení prohlédnout si je z okna a soustředil se spíše na informace od rozvědky. Obdržel oficiální složky NATO o pěti vysokých sovětských velitelích. Nevěděl, s kým se asi setká. Jeho pomocnilc seděl naproti němu. Ten se díval z oken. POSTUPIM. NĚMECKÁ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA Alexejev nervózně přecházel tam a zpět, trápilo ho, že nemůže být v Moskvě, kde se noví straničtí šéfové ale přece jen straničtí šéfové pokoušejí dát RI 2 věcem nějaký tvar. Ten hlupák se ptal, jak mi maji věřit. Mně! pomyslel si. Opakoval si informace o svém protějšku z NATO. Věk padesát devět. Otec i děda vojáci. Otec byl výsadkářem, zabili ho Němci západně od St. Vithu během druhé světové války. Absolvent West Pointu, patnáctý ve své třídě. Vietnam, čtyři pobyty, naposledy jako velitel 101. výsadkářské divize. Severovietnamskými vojsky považován za neobyčejně nebezpečného a novátorského taktika to ukázal i tady, bručel Alexejev. Magistr mezinárodních vztahů, prý nadaný na jazyky. Ženatý, dva synové a dcera, nikdo z nich v armádě někdo asi dospěl k závěru, že tři generace jsou až až, pomyslel si Alexejev čtyři vnoučata. Čtyři vnoučata... když má cioveřt vnoučata... Rád hraje karty, jiné slabosti nemá. Pije střídmě. Žádné známé sexuální deviace, dodávalo se ve zprávě. Alexejev se tomu usmál. Na tuhle hloupost už jsme oba moc staří! A kdo na to má mít čas?
Zpoza stromů zaslechl hluk rotorů. Alexejev stál na malé mýtině vedle velitelského vozu, jehož posádka se ukryla mezi stromy a s ní i četa střelců. Nebylo to sice pravděpodobné, ale NATO mohlo tuto příležitost zneužít k útoku a zabít kdepak, my nejsme tak šílení, a oni taky ne, rikal si generál. Letěl jednou z jejich nových helikoptér Blackhawk. Letoun klesl a vznešeně přistál na trávě, dvojice ruských helikoptér Mi-24 kroužila nad ním. Dvířka se neotevřela hned. Pilot vypnul motory a dvě minuty trvalo, než se rotor zcela zastavil. Teprve pak se otevřel prostor pro cestující a generál vystoupil ven bez čepice. Na výsadkáře celkem vysoký, říkal si Alexejev.
SACEUR si mohl vzít rohovinou vykládaný kolt ráže 45, který dostal ve Vietnamu, ale domníval se, že bude lepší udělat na Rusa dojem tím, že přijde neozbrojený a v polní uniformě. Na límci měl čtyři černé hvězdy, na levé stra ně hrudi odznaky výsadkářských a pěchotních oddílů. Vpravo měl prostou jmenovku: RosINsoN. Já se nemusim ničim zdobit, soudruhu. Já jsem zvitězil. jejte mužům mezi stromy, ať si dají pohov a odejdou." „Ale soudruhu generále!" Jeho nový pomocnik generála ještě tolik neznal. „Pohyb. Když budu potřebovat tlumočníka, mávnu." Alexejev přešel k veli teli NATO. Jejich pomocníci se sešli o kus dál.
Vzájemně si zasalutovali, ale nikdo nechtěl podat ruku jako první. „Vy jste Alexejev," řekl generál Robinson. „Čekal jsem někoho jiného." „Maršál Bucharin byl odvolán vaše ruština je dokonalá, generále Ro binsone." „Děkuji, generále Alexejeve. Před několika lety jsem se zajímal o Čechovo vy hry. A hru Ize pochopit pouze v originále. Od té

doby jsem toho z ruské literatury přečetl hodně.“
616

Alexejev přikývl. „Člověk pak lépe pochopí nepřítele.K Přešel do angličtiny. „Je to od vás hezké. Neprojdeme se?K Kolik mužů máte v tom lese?K „Četu motostřelců.K Alexejev se vrátil ke svému rodnému jazyku. Robinson ovládal ruštinu lépe než on angličtinu. „Jak jsme mohli vědět, koho ta helikoptéra přiveze?K „Máte pravdu,K přikývl SACEUR. Ale vy jste přesto stál mimo úkryt abyste mi ukázal, že se ničeho nebojite. „O čem chcete vyjednávat?K „O ukončení bojů.K Poslouchám vás.K „Jistě víte, že s rozpoutáním této šílenosti jsem neměl nic společného.K Robinson se k němu otočil. „Ale to voják nikdy, generále. Jen jsme prolili krev a svalí se na nás vina. Váš otec byl taky voják, ne?K Tankista. Měl větší štěstí než váš otec.K n K
„To většinou rozhoduje, že Štěstí.
uAle to bychom našim politickým představitelům neměli říkat.K Alexejev se málem usmál, když v tom mu došlo, že Robinsonovi nahrál. „Kdo jsou vaši političtí představitelé? Jestli máme dospět k funkční dohodě, musím umět říct těm mým, kdo je u vás u moci.K „Generálním tajemníkem Komunistické strany Sovětského svazu se stal Michail Eduardovič Sergetov.K Kdo?podivil se SACEUR. To jméno si nevybavoval. Před odletem si znovu osvěžil jména všech právoplatných členů politbyra, ale toto jméno mezi nimi nebylo. Odmlčel se. „Co se to proboha stalo?K Alexejev si všiml zmatku v generálově tváři. Vy nevite, o koho jde, že, soudruhu generále?Je to pro vás neznámá. „Jak vy Američané často říkáte, byl čas na
K změnu.
Kde jste se naučil lirát poker, přiteli? zamyslel se SACEUR. Já mám esa a králů, co máte vy ? „Co navrhujete?K „Nejsem diplomat, jen voják,K řekl Alexejev. „Navrhujeme okamžité příměří a postupné stažení na předválečné pozice v průběhu dvou týdnů.K „Za dva týdny toho dosáhnu i bez příměří,K řekl Robinson chladně. „Ale za velkou cenu a s ještě větším rizikem,K poznamenal Rus. „Víme, že vám chybějí pohonné hmoty. Může to položit celé vaše hospodářství. K „Ano, generále Robinsone, a pokud se, jak říkáte, položí naše armáda, můžeme k ochraně vlasti použít jen jediný prostředek.K bVaše země zahájila agresivní válku vůči NATO. Myslíte si, že přistoupíme na stažení do předválečných pozic jen tak?K zeptal se SACEUR tiše. Snažil se ze všech sil ovládnout. „A nevyprávějte mi o bombovém spiknutí proti Kremlu víte moc dobře, že jsme s tím neměli nic společného.K
„Říkal jsem vám, že já jsem se toho neúčastnil. Jen plním rozkazy ale vy jste očekával, že politbyro bude jen mlčky přihlížet, jak se naše hospodářství zastavuje? Jaký politický nátlak byste pak na nás vyvinuli? Kdybyste věděli o našich problémech s ropou „ „To jsme se dozvěděli teprve před několika dny.K Takže maskirovka fungovala? „Proč jste nám neřekli, že potřebujete ropu?K zeptal se Robinson. „A vy byste nám ji poskytli? Robinsone, já sice nemám vaše vzdělání na poli mezinárodních vztahů, ale takový hlupák zase nejsem.K „Požadovali bychom určité ústupky a dosáhli bychom jich ale nemyslíte si, že bychom se pokusili tomuhle všemu předejít?K Alexejev utrhl list ze stromu. Chvíli ho pozoroval, díval se na dokonalé žilky, jak je vše propojeno se vším. Právě jsi zničil další život, Pašo. „Mám pocit, že na to politbyro nikdy nepomyslelo.K „Rozpoutali útočnou válku,K opakoval Robinson. „Kolik lidí kvůli nim zemřelo?K „Muži, kteří přijali toto rozhodnutí, jsou zatčeni. Budou souzeni před lidovým soudem za protistátní zločiny. Soudruh Sergetov se proti té válce postavil a riskoval svůj život stejně jako já. Chceme ji ukončit.K „Vydejte nám je. Obnovíme norimberský tribunál a obviníme je ze zločinů proti lidskosti.K „Dostanete je, až se s nimi vypořádáme my bude to nudný proces, generále,K dodal Alexejev. Oba muži teď hovořili jako vojáci, nikoli diplomaté. „Myslíte, že vaše země hodně utrpěly? Jednoho dne vám povím o utrpení, které tito zkorumpovaní muži způsobili nám!K „A vaše junta to změní? u
„Jak to mám vědět? Ale pokusíme se o to. To však každopádně není vaše starost.“ Starou belu neni! „Na představitele nové a velmi vratké vlády mluvíte velmi sebevědomě.K „A vy, soudruhu generále, hovoříte velmi sebevědomě na člověka, který byl před pouhými dvěma týdny na pokraji porážky! Vzpomínáte si, co jste říkal o štěstí? Klidně ho pokoušejte, chceteli. Sovětský svaz už nemůže zvítězit, ale obě strany mohou hodně ztratit. Víte, jak blízko jsme od toho byli. Málem jsme vás porazili. Kdyby ty vaše zatracené neviditelné bombardéry nezničily první den naše mosty nebo kdyby se nám povedlo zničit vám o tři čtyři konvoje víc, byly by naše pozice opačné.K Spiš jeden dva další konvoje, pomyslel si Robinson. Tak blizko to bylo. „Navrhuji vám okamžité příměří,K opakoval Alexejev. „Může začít hned od půlnoci. Poté se do dvou týdnů vrátíme na předválečné pozice a zabíjení bude konec.K „Co výměna zajatců? K 6I4 6I5
„To se dohodne později. Prozatím myslím, že Berlín je ideální.“ Berlína se podle očekávání válka takrka nedotkla. A co němečtí civilisté za vašimi liniemi?“ Alexejev se zamyslel. „Po zahájení příměří mohou svobodně odejít nebo ještě lépe, povolíme dodávky potravin skrz naše linie, pod naším dohledem.“ „A co špatné zacházení s civilním obyvatelstvem?“ „To nechte na mně. Každý, kdo se provinil proti vojenským řádům, bude postaven před polní soud.“ „Jak víme, že tu lhůtu dvou týdnů nepoužijete k přípravě další ofenzívy?“ „A jak já vím, že nezahájíte útok, který jste připravili na zítřek?“ opáčil Alexej ev. „Ve skutečnosti měl začít za pár hodin.“ Robinson byl připraven to přijmout. „Budou vaši političtí představitelé souhlasit s těmito podmínkami?“ Ano. A vaši?“ „Musím je s nimi seznámit, ale mám pravomoc přijmout příměří.“ „Pak je rozhodnutí na vás, generále Robinsone.“ Pomocníci obou generálů stáli na kraji lesa. Vývoj sledovala i četa sovětské pěchoty a posádka helikoptéry. Generál Robinson natáhl ruku. „Thank God,“ řekl Alexejevův pomocník. „Da,“ přikývl jeho americký protějšek. Alexejev vytáhl ze zadní kapsy půllitrovou láhev vodky. „Nepil jsem už několik měsíců, ale v Rusku nelze uzavřít dohodu bez vodky.“ Robinson se napil a podal láhev Alexejevovi. Ten se též napil a mrštil s lahví o strom. Nerozbila se a oba muži se zasmáli, jak se přes ně přehnala horká vlna úlevy z toho, co právě vykonali. „Víte, Alexejeve, kdybychom byli diplomati, nikoli vojáci „ „Ano, proto jsme tady. Válku mohou snáze ukončit ti, kdo jí rozumějí.“ „V tom máte pravdu.“ „Povězte mi,

Robinsone.“ Alexejev se odmlčel. Vybavil si, že SACEUR se křestním jménem jmenuje Eugene, jeho otec byl Stephen.
„Řekněte mi, Jevgeniji Stěpanoviči, když jsme provedli průlom u Alfeldu, jak blízko „ „Hodně blízko. Tak blízko, že ani já to nevím jistě. Jednu chvíli nám zbývalo zásob na pět dní, ale pár konvojů dorazilo prakticky nepoškozených, a to nás postavilo na nohy.“ Robinson se zastavil. „Co provedete s vaší zemí?“ „To nemohu říct, nevím. Neví to ani soudruh Sergetov. Ale strana se musí zodpovídat lidu. Vůdci musí být někomu zodpovědní, to jsme už pochopili.“
„Musím jít. Pavle Leonidoviči, přeji vám hodně štěstí. Snad někdy pozdě K ji...
„Ano, snad později.“ Znovu si potřásli rukama. 6I 6
Alexejev se díval, jak se SACEUR sešel se svým asistentem, který si též potřásl pravicí se svým ruským protějškem. Společně pak nasedli do helikoptéry. Její motory se probudily k životu, čtyři listy hlavního rotoru se začaly otáčet a stroj se odlepil od země. Blackhawk obkroužil mýtinu, aby se doprovodné helikoptéry stihly zformovat, a společně odletěly na západ.
Nikdy se nedozvíte, Robinsone, usmál se Alexejev v duchu, když stál osamocen na mýtině. Nikdy se nedozvíte, že když Kosov zemřel, nemohli jsme najít jeho osob ni kódy pro kontrolu jaderných zbraní. Cely den trUalo, než jsme byli schopni je pou, žit. Generál odešel se svým pomocníkem k velicímu vozu, kde Alexejev zapnul vysílačku a odeslal,do Moskvy strohou zprávu. SACK, SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO Plukovník Ellington pomohl Eislymu mezi stromy. Oba prodělali výcvik pro únik, byl to kurz tak náročný, že Ellington se kdysi zapřísáhl, že jestli to bude muset absolvovat ještě jednou, pověsí létání na hřebík. A právě proto si na všechno z toho kurzu tak dobře pamatoval. Čtrnáct hodin čekali, aby mohli přejít jednu jedinou silnici. Odhadoval, že spojenci jsou od místa, kde přistáli, asi dvacet pět kilometrů. Procházka po venkově se změnila v týden ukrývání, pití vody z potoků jako zvěř a skrývání se za stromy. Teď dorazili na okraj nějakého pole. Byla tma a překvapivé ticho. Rusové se odsud už stáhli? „Zkusíme to, Dukeu,“ řekl Eisly. Záda ho bolela ještě víc a mohl jít jen s oporou. „Fajn.“ Šli co nejrychleji. Urazili sto metrů, když se kolem nich semkly stíny. „Kurva!“ zašeptal Eisly. „Promiň, Dukeu.“ „Ty mně taky,“ přikývl plukovník. Ani ho nenapadlo sáhnout pro revolver. Napočítal nejméně osm mužů, všichni zjevně měli pušky. Rychle Američany obklíčili.
„Wer sind Sie?“ zeptal se jeden z mužů. „Ich bin Amerikaner „odpověděl Ellington. Díky bohu jsou to Němci. Nebyli. To pochopil podle tvaru helmy o chvíli později. Hergotl A už jsme byli tak blizko! Ruský poručík jim posvítil do obličeje baterkou. Zvláštní bylo, že Ellingtonovi nevzal revolver. Pak se však přihodilo ještě něco mnohem oodivnějšího. Poručík vzal oba muže za ramena a objal je. Pak ukázal na západ. „Tudy, dva kilometry.“ „Nehádej se s ním, Dukeu,“ šeptal Eisly. Když se od nich vzdalovali, cítili v zádech pohledy Rusů. O hodinu později došli oba letci k přátelským liniím, a tam se dozvěděli o příměří.
617 USS lNDEPENDENCE Bitevní skupina mířila na jihozápad. Za další den měli dorazit do postavení, odkud napadnou ruské základny u Murmanska, a Toland studoval odhady počtu ruských stíhaček a střel zeměvzduch, když k nim dorazil rozkaz znzšit akci. Zavřel složku, vrátil ji do trezoru a odešel dolů říct majoru Čapajevovi, že se se svými rodinami opravdu setkají. SEVERNÍ ATLANTIK Letoun C-9 Nightingale mířil též na jihozápad k Andrewsově letecké základně nedaleko Washingtonu D.C. Na jeho palubě letělo mnoho obětí bitvy o Island, s nimi i jeden nadporučík letectva a jedna civilní osoba. Posádka letounu protestovala proti přítomnosti civilních osob na palubě, dokud jim dvouhvězdičkový generál námořnictva vysílačkou nevysvětlil, že jeho muži by brali jako osobní urážku, kdyby se kdokoli pokusil dámu od nadporučíka odtrhnout. Mike už byl většinu času vzhůru. Nohu mu bude muset prohlédnout ještě další chirurg měl přetrženou Achillovu šlachu ale na tom už tak nezáleželo. Za čtyři a půl měsíce bude otcem. A pak bude čas naplánovat i vlastní dítě. NORFOLK, VIRGINIE OMalley už odlétl na pevninu, novináře vzal s sebou. Morris doufal, že korespondent agentury Reuter stihne odevzdat článek o válce, než ho povolají jinam psát příběh o poválečném vývoji. Reuben James doprovodil poškozenou loď America do Norfolku, kde ji opraví. Podíval se z křídla můstku na přístav, který tak dobře znal, dával pozor na příliv a vítr a připlouval se svou fregatou k molu. Jedna část jeho mysli sama přemýšlela o tom, co to vlastně všechno znamená. Ztráta lodi, ztráta přátel, úmrtí, která sám zavinil, a ta, která viděl na vlastní oči... „Kormidlo přímo,“ rozkázal. Poryv jižního větru pomohl ReubenuJamesovi přirazit k molu. Jeden z lodníků na zádi hodil lano mužům na molu. Důstojník mající na starost zvláštní operace mávl na poddůstojníka, který zapnul vysílací systém.
Tohle všechno znamená, uvědomil si Monis, že je konec.
Zaslechli praskání v reproduktorech a pak hlas poddůstojníka.
„Spustit kotvy.“